

Giới thiệu Anh Đùng Có Quyền Rũ Tôi

Truyện Anh Đùng Có Quyền Rũ Tôi của tác giả Tiêu Đường Đông Qua là một truyện hot mà bạn đọc không nên bỏ qua. Cao thủ đua xe F1 Winston trở thành một đề vương cô độc, bởi vì đối thủ duy nhất và quan trọng nhất của mình là Hunt nhưng Hunt đã mất. Mặc cho có bao nhiêu kẻ ưu tú nổi nhau xuất hiện đi chăng.

Nhưng một ngày nọ tình đây, Winston đột nhiên phát hiện mình đã xuyên không quay lại cái năm Hunt vừa tròn mười tám.

Hunt mười tám tuổi nhận ra Winston – kẻ được tin đồn F1 tôn sùng là nam thần rất thích nhìn mình chăm chăm; quần áo trên người sắp cháy ra tro dưới ánh nhìn của hắn ta rồi! Đã thế cứ khi không người, nam thần sẽ giống y một loại hormone trí mạng nhất quyết tìm cách bẻ cong mình! Đến khi có người, nam thần lại mang bộ mặt quý tộc cấm dục!

Hunt vô cùng sâu não hỏi người bạn Thẩm Xuyên: Anh có tin Winston đang quyền rũ tôi không?

Bạn tốt Thẩm Xuyên tỏ ý: Làm gì có chuyện đó? Ai mà chẳng biết Winston là quý tộc cấm dục đạt tiêu chuẩn đàn ông Anh Quốc lịch lãm, nào cậu có vấn đề rồi!

Hunt: Phien quá! Chẳng có ai tin mình cả. Đẳng kia... đừng có quyền rũ tôi nữa đi!

Winston: Em có muốn cùng tôi thống trị vương quốc tốc độ, làm vị vua duy nhất của tôi?

Mời bạn theo dõi tiểu thuyết full này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Người đàn ông mặc comple đen đang yên lặng ngồi trên sofa, thứ rượu đỏ thẩm chậm rãi chuyển động theo độ cong của chiếc ly trên tay hắn.

Đây là một buổi party sau hôn lễ.

Chú rể với ánh mắt biếng nhác chứa nét cười đang cầm nơ đeo cổ bên tay phải, cúc áo của bộ lễ phục trắng để mở lộ ra chiếc cổ thon dài. Anh ta đi mà tựa như đang bước trên mây.

Nếu người này cộng ly cùng quan khách uống vang đỏ, đây hẳn sẽ trở thành một cảnh tượng vui mắt vui lòng, thế nhưng anh ta lại mang tới hai lon bia.

“Này... Vann Winston...” Chú rể Trần Mặc Bạch ngồi xuống sofa, nghiêng mặt quan sát Winston.

Winston nghĩ thầm: Đây hẳn là ánh mắt đào hoa mà người Trung Quốc thường hay nói.

“Cậu hơi say rồi đấy.” Winston đặt ly rượu vang xuống.

Giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên trong bầu không khí vắng vất thế này khiến người ta không khỏi tỉnh táo.

“Sao cậu biết là tôi hơi say?”

“Vì cậu gọi cả họ lẫn tên tôi.”

Chú rể Trần Mặc Bạch vươn tay lấy đi ly rượu ở trước mặt người kia, rồi lại trịnh trọng đặt lon bia mình vừa cầm vào thế chỗ.

“Vậy cậu cũng nên say một chút. Đùng tỉnh táo quá thế... Đòi người ngán ngủ, vui vẻ kịp thời.”

“Tôi phải vui vẻ thế nào đây?”

“Làm những việc cậu muốn làm.” Trần Mặc Bạch chỉ tay vào không khí.

“Làm việc tôi muốn làm kiểu gì?” Winston lại hỏi.

“Cậu có mong muốn, có khát vọng gì thì đừng giữ chặt trong lòng, giải phóng nó ra đi, dành tất cả tặng cho người ấy. Hãy để cậu ta chìm đắm trong khát vọng của cậu... dù cậu chẳng nói lời nào, cậu ta cũng sẽ điên cuồng vì cậu, giống như cậu cũng luôn muốn chiếm hữu cậu ta.”

Trần Mặc Bạch uống một ngụm bia thật lớn.

“Không nói lời nào cũng có thể thành công?”

Giọng điệu Winston trước sau bình thản như một dòng sông lâu đời, mãi mãi chảy theo quy luật từ thượng nguồn tới hạ nguồn.

“Đừng có nghĩ ngợi lâu thế, hết mình là được rồi...” Trần Mặc Bạch đứng dậy đi về hướng một bóng hình xinh đẹp đang vui vẻ trò chuyện với bạn bè.

Anh ta chẳng nói chẳng rằng, chỉ mỉm cười nhìn ngắm cô đầu của mình rồi kéo cô nàng ra khỏi đám bạn, cúi mình cọ chóp mũi vào chóp mũi cô nàng.

Bầu không khí dường như đặc lại, ai cũng cảm thấy như có một bàn tay gãi ngứa trong lòng.

Đám bạn gào toáng lên “Không chịu nổi nữa rồi”, “lại bắt đầu dẫn vật kẻ độc thân”, “đi đi đi, chúng ta đi về”.

Winston gạt đầu tạm biệt chủ nhà, tiện tay cầm chai rượu trên bàn lên rồi rời đi cùng những vị khách khác.

Ngay lúc hần đóng cửa, tiếng nói của Trần Mặc Bạch vang lên, “Này... Winston...”

“Hả?” Winston quay người lại.

“Cậu rất gọi cảm” Trần Mặc Bạch bật cười.

Winston vẫy vẫy tay, xoay người đi mất.

Hắn bắt taxi đi đến một khu mộ. Lối vào khu này đã bị khóa, đèn đóm cũng tắt, chỉ còn lại ánh trăng như lớp voan mỏng phủ trùm lên những nấm bia.

Cảnh tượng không hề đáng sợ, ngược lại còn mang vẻ tĩnh lặng và yên bình, tựa như bao huyền ảo của thế giới bên ngoài tới đây rồi đều trở nên trầm mặc.

Khuôn mặt nhìn nghiêng ngược sáng của Winston trông mơ hồ mà thần bí.

“Vui vẻ kịp thời sao?”

Dáng người dong dỏng kia lui về sau hai bước, tiếp đó đột nhiên dùng sức nhảy lên, vượt qua cánh cổng sắt.

Sau khi tiếp đất, hắn kéo nơ đeo cổ ra vớt một bên, xoay người lấy lại bình rượu vẫn đang đặt ngoài song sắt.

Từng hàng từng hàng mộ bia tựa như đang cố chấp ngược nhìn trời đêm, đợi hắn bước đến. Winston lướt đi không chút lưu luyến, hướng thẳng đến phía trong cùng mới dừng lại.

Đây là nơi mai táng đối thủ duy nhất của hắn kiếp này— Hunt.

Một vận động viên F1 đỉnh cao lại chết vì tai nạn xe cộ, nực cười không cơ chứ?

Càng nực cười hơn, từ ấy, dù có biết bao kẻ được mệnh danh “thiên tài” lớp lớp mọc lên, Vann Winston hần vẫn là một vương giả cô độc.

Winston đặt rượu trước nấm mộ Hunt, khoe môi khẽ nhếch tựa như vén lên cả sắc trời đêm.

“Hunt... Cậu không cảm thấy cùng là chết, đề tôi làm đến chết so ra có lời hơn sao?”

“Cậu còn nhớ không, hôm sinh nhật tôi, cậu đã nói sẽ giúp tôi hoàn thành một nguyện vọng? Nguyện vọng của tôi là... hi vọng cậu còn sống, cậu sẽ yêu tôi đến phát điên, y như tôi đang yêu cậu vậy.”

Hắn nghiêng mình xuống, vẫn dùng cái dáng vẻ ẩn chứa tao nhã ấy tựa trán vào bia mộ của người kia.

Sáng sớm ngày hôm sau, Winston day trán ngồi dậy.

Điện thoại kêu vang, hần tùy tay cầm lên, tên người gọi nhấp nháy trên màn hình khiến hần có chút ngạc nhiên.

Đó là tên huấn luyện viên thể lực của hần trước đây, năm năm trước, hai người đã không còn hợp tác. Huấn luyện viên ấy về sau chuyển sang kinh doanh dụng cụ thể thao, trở thành một thương nhân rất thành công.

“A lô, Winston! Tôi đợi cậu sắp được mười phút rồi đấy! Trước nay cậu chưa đến muộn bao giờ cơ mà!”

“Ông đợi tôi? Tại sao?” Winston ngồi thẳng người lên.

“Vi sao đợi cậu? Đầu cậu có vấn đề không vậy? Huấn luyện viên đợi cậu chẳng lẽ để rù cậu đi xem phim?”

Winston nhú mồm định nói gì, nhưng cuối cùng lại chỉ vờn người kéo rèm cửa sổ.

Ánh mặt trời có hơi chói mắt, đến khi nhìn rõ tầm biển đối diện cao ốc, hấn ngấn cả người.

Đó là hình quảng cáo của một bộ phim rất nổi tiếng năm năm về trước!

Mà cách ăn mặc của những người đang đi dưới phố lại làm hấn thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Còn cả bức tượng bằng đồng kia nữa, vốn đã bị dỡ bỏ từ hai năm trước rồi, giờ lại vẫn sừng sững ở đây.

Tất thấy giống hệt trong kí ức, nhưng tựa hồ cũng chẳng như nhau.

“Hôm nay... là ngày mấy tháng mấy?” Winston nhắm mắt lại, mở miệng hỏi.

“Ngày mười hai tháng năm, sao thế?” Huấn luyện viên nghi hoặc.

Winston trong ấn tượng làm việc gì cũng rõ ràng, thậm chí còn đến mức hơi quy củ quá... Sao cậu ta có thể không nhớ ngày tháng hôm nay nhỉ?

“Năm nào?” Winston nắm chặt lấy điện thoại, ngón tay trắng bệch ra vì dùng sức.

Lúc nghe thấy số năm kia, Winston ném mạnh điện thoại lên giường, phi đến trước bàn, mở ngăn kéo ra, vớ lấy lịch thi đấu, vội vã lật lật.

Hấn nhìn từ trên xuống dưới, ngay cái khắc nhìn thấy tên người kia, con người hấn như giãn hấn ra.

— Đội đua Marcus, Evan Hunt.

Thời gian vốn đang ngừng trôi bỗng chốc lại lao nhanh vùn vụt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cậu Chưa Kéo Khóa Kìa

“Hunt! Hunt, mày ra đây ngay cho ông! Hôm nay mày làm trò khi gì thế hả? Vì sao không càn Duchovny lại! Đây là chiến thuật của toàn đội cơ mà! Mày không hiểu chắc!?”

(Trong mỗi chặng đua, một đội đua chọn hai tay đua tham gia thi đấu. Trong khi đua, một tay đua có thể càn đầu đối thủ nhằm giúp đồng đội đạt được kết quả tốt hơn.)

Tiếng hét lớn như có thể xé rách màng nhĩ đến nơi.

Cậu thanh niên đang ngồi trên bồn cầu khinh thường ngược mắt nhìn trần nhà, cậu lấy điện thoại ra chơi Anipop, cũng thuận tay mở nhạc to lên.

(Anipop là một trò chơi nổi tiếng ở Trung Quốc, có cách chơi tương tự những game xếp hình như Candy Crush Saga)

“*** cả nhà mày! Cút ra đây ngay cho ông!”

“Bố mẹ tôi đã lên gặp thượng đế hết rồi, anh đi đâu *** cả nhà tôi được!” Hunt chẳng coi ra gì đáp trả.

“Cái thằng khốn lông còn chưa mọc dài này, mở cửa!”

Hunt ngoẹo đầu nghĩ lại xem lông ở chỗ kia của mình đã mọc đủ chưa, sau đó bất đắc dĩ nói: “Chỗ đó của tôi mọc lông đầy đủ lắm, hay là tôi chụp ảnh cho anh chiêm ngưỡng nhé?”

Sau một giây ngưng bật, McGrady dùng sức đá vào cánh cửa mạnh đến nỗi điện thoại trong tay Hunt suýt chút nữa thì rơi xuống hố.

“Hunt! Đồ khốn nói lấp! Có phải vì mày sợ thấy ông rồi thì có nói cũng không nói nên lời, nên mẹ nó mới không dám chui ra không!”

Hunt bấu bấu môi, trên cơ bản, chỉ khi nào kích động vô cùng cậu mới không nói rõ ràng được thôi, chứ bây giờ cậu hoàn toàn bình tĩnh, lưỡi vẫn còn rất dẻo.

“Này McGrady... tôi nói thật, nếu tôi có khả năng càn Duchovny lại, tôi đã chẳng phải tên gà mờ đến nay vẫn chưa giành được điểm.”

Duchovny có tổng điểm xếp thứ tư trong giải đua Grand Prix năm ngoái, đối phó với tiểu quỷ mới đua ba trận như cậu chẳng phải dễ như thái rau cắt dưa sao?

Giọng Hunt mang vẻ “liên quan gì đến tôi, là do anh kém cỏi”.

Mỗi lửa bốc thẳng lên đỉnh đầu McGrady khiến gã rống to: “Sao không nói phứt ra ba trận qua mày không có điểm rồi cuốn xéo luôn đi!”

Được rồi, câu nói này hẳn đã làm tổn thương tí chút lòng tự trọng vốn gần như chẳng có của cậu.

Vậy thì... chúng ta cùng tổn thương nhau nhé?

Tôi sẽ tặng cho anh một món quà thật lớn...

Nếu không phỏng chừng tôi cũng sẽ chẳng bước ra khỏi cửa phòng vệ sinh được, mà điện thoại lại sắp hết pin rồi, không thể chơi Anipop tiếp nữa!

Hunt tiện tay mở nắp chai nước dưới sàn, từ tốn còi quần ra, khẽ giọng thở dài một tiếng.

“McGrady, anh còn đó không?” Giọng nói rụt rè của Hunt vang lên.

Tiếp đó, cửa lại bị đá thêm một cú thật mạnh.

“Thằng lỏi khôn kiếp! Vẫn ở!”

Khỏe môi Hunt nhếch lên một nụ cười xấu xa, cậu trèo lên nắp bồn cầu, đập mạnh chai nước vào khe cửa phía trên bằng tốc độ cực nhanh.

Sau khi tràng “rào rào” chấm dứt, tiếng gầm rú của McGrady vang lên tưởng như có thể thổi bay cả trần nhà!

“Evan Hunt, tao giết mày!!”

Lần này, cửa đã bị đập vỡ ra thật!

Hunt chẳng ngạc nhiên chút nào. Cánh cửa có thể chịu được cường độ tấn công của McGrady lâu như vậy đã đúng thật là kì tích.

McGrady với lửa giận sôi trào, toàn thân thấm hại, vai đã bị ướt một khoảng, con người như chuẩn bị nổ tung lao về phía Hunt. Gã tóm Hunt từ trên bồn cầu xuống, khi nắm tay đã sắp đâm vào mặt Hunt đến nơi, một giọng nói lạnh băng bỗng vang lên.

“Nếu hai người không cần dùng phòng vệ sinh, xin mời đi ra ngoài.”

Khí áp giảm đột ngột khiến lòng người cũng chùng xuống theo.

Rõ ràng tiếng nói của đối phương không to, thế mà lại mang cho người nghe ảo giác bị trấn áp thần kinh.

Con giận vốn không thể kìm nén của McGrady được thay thế bởi sự kinh ngạc, ngay lúc gã buông tay ra, Hunt vội vã tránh thoát, trốn xa khỏi phạm vi tấn công của gã.

“Winston...” McGrady hoàn toàn không ngờ người này lại xuất hiện ở đây.

Winston không nói gì, chỉ liếc mắt qua bãi chất lỏng trên đất, sau đó bình tĩnh đi tới bồn rửa tay phía trước.

Đây là lần đầu tiên Hunt nhìn thấy Vann Winston ở một khoảng cách gần đến thế.

Người con trai này giống mình ở chỗ mới mười tám tuổi đã nhận được giấy phép lái xe F1, có điều vị tiểu tướng trẻ tuổi đến từ nước Anh đã được hãng xe Ferrari tình mắt thấy người tài kí hợp đồng ngay sau đó. Cái tính lạnh lùng lại kiêu ngạo của Winston vốn không hề được người trong giới F1 yêu thích, thế nhưng ba năm trước, hắn đã vượt mọi chông gai đạt được thành tích chói mắt; năm ngoái, điểm thành tích cá nhân của hắn còn xếp hạng hai.

Gương mặt tuấn tú và phong thái quý tộc Anh Quốc của hắn khiến vô số nữ giới mê xe ngưỡng mộ, thậm chí truyền thông còn phải viết: Winston mang nét gợi cảm cấm dục.

Người này rất ít nói, hình như giới truyền thông còn chưa chụp được ảnh hắn cười bao giờ. Hắn có kỹ thuật và ngoại hình đặc biệt đến mức khiến phẫn làm kẻ đứng ngoài như Hunt cũng phải ngậm ngậm ghen tị.

Một người được truyền thông dự đoán sẽ trở thành thiên vương tương lai, một kẻ lại chân ướt chân ráo không danh không tiếng... Hunt đột nhiên cảm thấy cuộc gặp gỡ này sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của mình mất... dù cậu cho rằng trong mình chẳng có tí gì mang tên như thế cả.

Từ từ, đây đâu phải là lúc để ghen tị, giờ này còn không đi, mình sẽ bị McGrady giằng thành bùn trét nhà vệ sinh mất!

Hunt lặng lẽ di chuyển về phía cửa, McGrady cũng đang hướng về phía cậu.

Toi rồi, có ra ngoài cũng vẫn cứ bị ăn đấm!

Dù sao tốt xấu gì cũng đã đốt lửa, coi như chết cũng xứng đáng vậy!

Đúng vào lúc này, giọng nói của Winston lại vang lên.

“Hunt.”

Cảm giác như có miếng băng lạnh rơi vào trong nước ấm, vai Hunt hơi run lên; có nằm mơ cậu cũng chưa bao giờ nghĩ xem Winston gọi tên mình sẽ như thế nào.

Chắc là nghe nhầm rồi, Hunt đi về phía trước thêm một bước, nhưng cậu lại một lần nữa bị cái giọng đặc biệt kia điểm danh.

“Hunt.”

“Anh... gọi tôi à?”

Hunt mở to hai mắt, chỉ chỉ chính mình.

Winston đang quay lưng về phía cậu, thông dong lau tay vào khăn giấy.

Dáng người cao ráo như Winston vô cùng hiếm gặp trong giới đua xe, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ thấy hấn có vai rộng eo thon, hai chân lại còn đẹp đến mức khiến người ta muốn cất bég.

Hunt lại bắt đầu âm thầm đo kị, cậu nhìn chăm chăm vào bãi nước trên đất kia, ước gì khi xoay người, Winston sẽ giẫm phải nĩ, để xem đến lúc đó gương mặt vô cảm kia có nứt vỡ ra không?

Winston vứt khăn giấy vào thùng rác, hấn xoay người như đã tính kỹ từ trước, mũi chân chỉ cách bãi nước khoảng một centimet.

Hunt lại lén thở dài một hơi.

Không giẫm vào, thật đáng tiếc.

Nhưng cậu vẫn chưa quên vừa nãy hấn đã gọi tên của mình, hơn nữa còn gọi những hai lần.

“Có việc gì không?”

Thật ra, nội việc Winston có thể gọi mình đã khiến Hunt cực kì ngạc nhiên rồi.

Đương nhiên, McGrady vốn định đánh cậu cũng rất ngạc nhiên.

Winston quay người qua, đôi mắt lạnh như băng nhìn Hunt.

Đôi mắt hấn rất đẹp, lại sâu đến khó lòng diễn tả, chẳng trách có một nữ nhà báo đã nửa đùa nửa thật viết trong chuyên mục của mình: Đừng nhìn vào đôi mắt của Vann Winston quá ba lần, nếu không bạn sẽ đánh mất chính mình.

Hấn đi về phía Hunt, càng lúc càng gần.

“Cậu chưa kéo khóa kia.”

“Hờ? Cái gì?” Hunt vẫn chưa hồi thần.

Người kia không mở miệng nói lần hai mà trực tiếp vươn tay, khi ngón tay của hấn chạm vào khóa quần jeans của Hunt, Hunt đột nhiên cảm thấy hình như một ngón tay khác của hấn còn khẽ ấn vào nơi nhạy cảm nhất của mình.

Tiếng khóa kéo vang lên như gãi ngứa trái tim Hunt.

Winston hơi hơi nghiêng đầu, mi mắt rũ xuống. Thời gian chậm trôi, hô hấp cũng theo đó mà lắng lại, đầu óc Hunt một khoảng mịt mờ.

Sau đó, đôi phương lướt qua người cậu đi thẳng, tựa như đoạn đối thoại vừa nãy chưa hề phát sinh.

Mấy giây sau, McGrady mở miệng nói: “Mấy với Vann Winston quen nhau từ bao giờ thế?”

Hunt ngơ ngẩn lắc đầu: “Hôm nay... là lần đầu tiên nói chuyện.”

“Thật không?” McGrady nghiêng đầu, vẻ mặt lại biến trở về dữ tợn.

Hunt xoay người, phi nước đại suốt cả đường dài.

“Evan Hunt— tao bẻ gãy cổ mày!!”

...

Do vậy, trong suốt chuyến hành trình bay về New York, Hunt lúc nào cũng đeo kính râm, bởi mắt cậu đã bị McGrady đánh thành mắt gấu trúc, hơn nữa lại còn ở cả hai bên.

Ngài Marcus, quản lý đội đua ngồi ngay bên cạnh cậu.

“Hunt... Tôi biết cậu mới bước vào F1, còn chưa kịp thích ứng hoàn toàn. Cậu mới đua có ba trận mà thôi, con đường cậu phải đi vẫn còn rất dài, hãy cố gắng giữ vững tinh thần, được chứ?” Marcus nói.

Giữ vững à?

Thế nào mới gọi là giữ vững?

Chỉ bằng ông giữ thử cho tôi xem đi?

“Tôi biết rồi, McGrady nói với ông có anh ta thì không có tôi, có tôi thì không có anh ta là bởi tôi không giúp anh ta cản Duchovny phía sau lại.”

“Nghe đây Hunt... Cậu nghĩ xem mỗi năm có nhiều tuyển thủ bước vào F1 như thế, vì sao tôi lại nhất quyết chọn cậu? Đương nhiên là vì cả đội đua đều cho rằng cậu có tiềm lực! Duchovny đích xác là một ngôi sao mới rất có danh tiếng, nhưng cậu cũng có điểm hơn người, chỉ cần cậu chú tâm vào, quyết tâm một trận...”

“Không phải vì rẻ sao?” Hunt ngoeo đầu, không hề tháo kính râm.

“Cái gì?” Marcus không hiểu Hunt có ý gì khi đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Các ông chọn tôi vì tiền lương hàng năm của tôi rất thấp, chỉ có hai trăm năm mươi nghìn Euro.”

Marcus hé miệng, nhất thời không biết nên nói gì.

Hunt lại ngả đầu ngủ tiếp.

Có lẽ bắt đầu từ trận đua sau, mình sẽ phải chuyển vị trí từ tuyển thủ chính thức sang tuyển thủ dự bị.

Như thế cũng tốt, lúc người ta thi đấu, mình có thể ngồi xôm bên cạnh, vừa hút thuốc vừa chơi điện tử.

Mà... lúc nào nên giải nghệ thì nên giải nghệ.

Marcus thờ dài một hơi, rất lâu sau mới nói tiếp: “Tối thứ bảy tuần này Ferrari có tổ chức một buổi dạ tiệc từ thiện, chúng ta nằm trong danh sách khách mời, cậu cũng đi đi.”

“Tôi không muốn xuất hiện đâu. Tôi mà đi, sợ rằng McGrady sẽ không cười nổi với truyền thông mất.”

Marcus biết Hunt không thích đối phó với truyền thông, đành mở miệng khuyên: “Cậu cứ coi như đi ăn một bữa điểm tâm, uống một bữa champagne là được.”

“Tôi không uống được rượu.”

“Ừm... Quên mất cậu chưa tròn hai mốt.” Marcus cố tình dùng giọng điệu tiếu súc: “Nhưng cậu vẫn có thể ăn điểm tâm, ngắm người đẹp.”

“Được rồi... Tôi sẽ đến.” Hunt thầm thở dài. Cậu biết nếu mình không đi, nhất định Marcus sẽ khuyên mãi không ngừng, hơn ba trăm sáu mươi cái lí do, mỗi lần khuyên một kiểu, cứ thế mãi thì đừng mong mình có thể chộp mắt đến một phút.

Máy bay hạ cánh, Hunt lưng đeo ba lô quay trở về khu nhà trọ ở New York của mình. Về tới nhà, cậu vứt ba lô xuống, nằm lăn ra giường.

Chỉ có mỗi mình mình... chán đời thật...

Cậu mở máy tính, kiểm tra lướt qua tin tức về trận đua vừa rồi.

Tin đầu tiên nhảy ra là về buổi họp báo sau trận đua của đội Ferrari.

Winston ngồi bên cạnh giám đốc đội đua, mọi vấn đề truyền thông đặt ra đều hướng về hắn, nhưng người trả lời lại là giám đốc.

“Winston, trong trận đấu vừa qua, cậu chỉ còn kém 0.5 giây nữa là đuổi kịp “Cá mập trắng” Charles rồi. Liệu cậu có cảm thấy mình sẽ thành chương ngại lớn nhất trên con đường bảo vệ ngôi vị quán quân của Charles trong chặng đua tiếp theo?”

Người nêu câu hỏi là Audrey Wilson, một nhà báo có tiếng trong giới F1.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cậu Không Cần Cỡ L

Audrey Wilson với gương mặt toát lên vẻ tri thức, những lọn tóc nâu xoắn tôn thêm phong tình của người Mỹ Latin, dáng người nóng bỏng và cả ánh mắt không chút che giấu “hứng thú” với Winston đã thu hút sự chú ý của không chỉ cánh nhà báo có mặt ở hiện trường, mà còn của chính Hunt lúc này.

“A... Phải được một mỹ nữ như ông này phỏng vấn trực tiếp mới không uổng cái danh tuyến thủ đua xe.” Hunt ôm gáy cảm thán.

“Tôi không phải chương ngại của bất cứ ai. Giờ cũng mới chỉ là chặng đua thứ ba.”

Winston nói rất ngắn gọn, thế nhưng truyền thông lại lặng đi.

“Ý cậu là cậu có thể sẽ trở thành quán quân của mùa giải năm nay, đúng không?” Nụ cười trên gương mặt Audrey Wilson càng trở nên rõ ràng hơn.

“Đúng vậy.”

Cả biểu cảm và giọng nói đều không cho người ta cảm giác hắn đang tự phụ hay kiêu ngạo.

Mà khiến người ta kính nể, không cách nào ghen ghét.

“Không xem nổi, không xem nổi nữa rồi...”

Trên máy bay còn chưa được ngủ tử tế, bây giờ nên đi nghỉ một lát là hơn...

Cậu vừa mới cuộn được chăn lại, đôi tình nhân cách vách lại đã đứng lúc bắt đầu làm việc, hai kẻ kia hoạt động mạnh đến nỗi chụp đèn trên tường chao đảo rụng cả xuống, bất ngờ rơi đúng mặt Hunt.

“Mẹ nó!” Hunt xách thẳng chụp đèn xông tới nhà hàng xóm, gõ cửa thùm thụp, bấm chuông inh ỏi.

Vậy mà chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề và giọng nữ ngọt ngào vang lên từ phía bên kia cánh cửa. Đầu Hunt như muốn nổ tung.

“Các người sáng lắm! Tối lắm! Rốt cuộc lúc nào không làm thì cảm phiền nói một tiếng! Để tôi ngủ!”

Tiếng gào rú của Hunt vang vọng khắp hành lang, lầu trên lầu dưới chắc chắn đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Một mỹ nữ tóc nâu dợn sóng, gương mặt mang vẻ biếng nhác mà thỏa mãn ra mở cửa. Người nọ chỉ khoác một tấm áo ngủ mỏng manh, đường cong hấp dẫn rõ nét vô chùng. Hunt nhìn mà đỏ hết cả tai.

Đối phương cười cười nói: “Lần sau về nhà lúc nào, cậu cũng nói với chúng tôi một tiếng nhé.”

“Thế thì còn được!” Hunt nghĩ thầm đối phương chắc cũng thấy ngại, quyết định không làm phiền sinh hoạt nhà người ta nữa.

“Chúng tôi sẽ nhờ cậu tới bấm chuông, mười phút năm đô la nhé. Nhóc, cậu có biết cậu càng bấm, chúng tôi càng hưng phấn không?”

Hunt tròn tròn mắt, dáng vẻ hần-tôi-nghe-nhầm-rồi.

Chuyện quái gì thế này?

Đối phương khẽ cười một tiếng, hết sức hút hồn nháy nháy mắt với cậu: “Gương mặt của cậu dễ thương thế này, chẳng biết phía dưới phát dục có tốt không?”

Hunt có phản tức giận.

Không, phải là rất tức giận.

Đây đã là lần thứ hai trong tuần “người anh em” bị hỏi thăm rồi. Lần trước là ở phòng vệ sinh sau giải Grand Prix Tây Ban Nha, McGrady hỏi mình lông đã mọc dài hết chưa trong con thịnh nộ.

“Mẹ kiếp...”

Hunt đột nhiên lại ra sức bấm chuông cửa.

Người ra mở cửa lần này là một người đàn ông.

Đối phương có cơ bắp khá hoàn hảo, vùng thắt lưng cũng rất rắn chắc, hắn ta đang dùng ánh mắt hung hăng nhìn Hunt: “Gì hả?”

Hunt không chút sợ hãi xòe tay ra với đối phương: “Người yêu của anh đã nói rồi, ấn chuông cửa mười phút năm đô. Cộng thêm vừa nãy ấn thêm mười mấy giây nữa là vừa tròn hai mươi phút, phiền anh trả tôi mười đô.”

Ngài đáng chuẩn ngán cả người.

Cô gái đứng phía sau phì cười, cầm ví tiền rút mười đô đặt vào lòng bàn tay Hunt.

“Nhóc thật dễ thương.”

“Tôi dễ thương hay không liên quan khi gì đến bà chị.”

Hunt nhét giấy bạc vào trong túi, quyết định sẽ đi siêu thị đối diện mua ít sữa chua tự an ủi.

Siêu thị tổng hợp này rất to, có thể thường xuyên nhìn thấy cảnh cha mẹ đặt con ngồi vào xe mua hàng đẩy đi giữa các dãy hàng hóa.

Mỗi lúc thế này, Hunt lại thấy ước ao, không chỉ vì bố mẹ cậu đã không còn nữa rồi, mà cho dù có còn đi nữa, những thứ cậu muốn cũng sẽ chẳng bao giờ được ném vào trong xe.

Lấy được hai hộp sữa chua xong, Hunt lại thêm bánh quy.

Cậu đến trước kệ hàng lấy bánh quy đường nâu Thụy Sĩ mình thích nhất xuống, ai ngờ đúng lúc phát hiện một gương mặt con trai đối diện mình qua khoảng trống trên kệ hàng.

Chỉ là một kẻ hờ mà thôi, Thượng đế dường như đã thu hẹp cả thế giới của Hunt lại. Vàng trán và sống mũi của người kia đẹp đến mức vui mắt vui lòng, lông mi rũ xuống lại nhu hòa đến thế.

Dù đó là một người con trai, nhưng theo Hunt, cảm nhận chủ quan về cái đẹp không phân nam nữ.

Hunt thấy người ta dễ nhìn sẽ tự giác ngắm lâu hơn một chút, chẳng lẽ cũng không tốn tiền, mà đối phương cũng chẳng mất một cọng lông tơ.

Thế nhưng chính vào cái lúc người kia xuyên qua khoảng trống giữa kệ hàng, chuyển đường nhìn về phía mình, Hunt gần như ngưng thở.

Người đứng đối diện kệ hàng không phải ai khác mà chính là Vann Winston!

Ánh nhìn lướt qua giây lát kia dường có khả năng xuyên thấu, chớp mắt đã thâm nhập vào sâu trong óc Hunt.

Rõ ràng chỉ là một ánh nhìn vô tình, Hunt lại cảm thấy mình suýt chút nữa đã bị bóng, phải vội lùi về sau một bước.

Cậu đột nhiên nhớ tới cái lúc trong nhà vệ sinh giải Grand Prix Tây Ban Nha kia, Winston đã giúp mình kéo khóa quần—đó là trang sù đen tối cậu có dùng cả đời cũng không tẩy được!

Cậu luôn nghĩ dù cả hai đều là tay đua, thế nhưng đẳng cấp của mình và Winston cách nhau quá xa, sau này không thể có cơ hội chạm mặt trò chuyện được nữa, ai ngờ đâu đi siêu thị mà cũng có thể gặp gỡ thế này!

Hunt định rời mắt đi nơi khác, thế nhưng lại luôn ảo giác người kia đang khóa chặt lấy mình.

Chắc là vì Vann Winston không thích bị người khác nhìn chằm chằm, đâm ra mới tức giận?

Hunt thờ dài một hơi, xách giỏ đi tới gian hàng khác.

Cậu có một khả năng rất hữu ích là sẽ coi tất cả những chuyện lúng túng, xấu hổ, không ra gì như chưa từng xảy ra.

Vì thế, cậu chưa gặp Winston trong nhà vệ sinh bao giờ, cũng chưa từng gặp người này ở siêu thị, dù sao Winston cũng có nhớ đã từng gặp cậu đâu.

Nghĩ được vậy, Hunt cảm thấy thư thái hơn nhiều, liền xách giỏ đến quầy thanh toán.

Cuối tuần nên lượng người đi siêu thị cũng đông, Hunt lại lấy điện thoại ra chơi Anipop.

Cậu vừa chơi vừa để ý hàng người phía trước, thuận chân đá đá giỏ hàng dịch lên.

Sau mười mấy phút, rốt cục cũng đến lượt cậu thanh toán.

Lúc quẹt thẻ, nhân viên thu ngân bảo: cậu đã tiêu vượt số tiền rồi.

Có nghĩa là... không quẹt được.

Hunt vò đầu bứt tóc, giờ mới nhớ ra tuần trước mình vừa mua cho đám bạn nhảy đường phố một dàn loa, trả tiền phòng, sau đó còn dính phải trận đấu kia nữa... nên hình như đã quên luôn việc trả lại tiền vào thẻ.

(Thẻ tín dụng cung cấp dịch vụ giúp người dùng có thể tiêu số tiền chưa có trong thẻ trước, sau đó đến kì hạn mới phải trả lại. Tức khi muốn mua đồ mà trong thẻ không có đủ tiền, người dùng có thể vay trước một khoản, sau đó đến hạn thì trả lại tiền vào thẻ sau)

“Vay trừ sửa chưa ra, những thứ khác không mua nữa.” Hunt móc trong túi ra mười đô kiểm được nhờ việc nhấn chuông cửa.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng như tiếng kim loại gõ vang lên từ sau lưng cậu.

“Từ hộp đồ lót ra, còn lại quẹt thẻ của tôi đi.”

Hunt cứng người quay đầu lại, bất ngờ phát hiện Winston đã đứng ngay sau lưng mình!

Hắn vẫn mang cái vẻ mặt không cảm xúc vươn tay lướt qua vai Hunt, đưa thẻ tín dụng của mình cho thu ngân, ngực hắn gần như dán dính vào lưng Hunt.

Cảm giác... giống y như có người ôm sau lưng vậy.

Chuyện gì thế này?

Winston đứng sau mình từ lúc nào?

Từ từ đã, mọi người đều đang xếp hàng... Cũng tức là, mình mới đứng xếp hàng chưa được bao lâu, Winston cũng đã tới thanh toán rồi?

Có nhiều quầy thanh toán thế, vì sao hắn lại chọn đứng sau lưng mình?

Nếu là bình thường, Hunt biết mình nên nói một tiếng cảm ơn, sau đó tỏ ý khi nào có cơ hội sẽ trả lại tiền, thế mà đến lúc cậu mở miệng nói, lời lại biến thành: “Tại sao lại trừ hộp đồ lót ra?”

Người đứng xung quanh đều nhìn sang, đến cả nữ thu ngân cũng hơi đỏ mặt.

Nhưng Hunt không hồi hận vì đã hỏi câu này chút nào.

Bây giờ không biết đáp án, về nhà cậu nhất định sẽ nghĩ miên man.

“Vì không hợp.” Winston vẫn thản nhiên.

“Hử? Sao lại không hợp?”

“Cậu mặc cỡ M là vừa rồi, không cần cỡ L.” Winston trả lời, vẻ ngoài đáng tin mang lại hiệu quả khiến người ta tự nhiên tin tưởng.

Nhìn vẻ mặt đương nhiên của hắn, trái tim bé nhỏ của Hunt lại bị đâm một nhát thật sâu.

“Không cần cỡ L” nghĩa là sao? Nghĩa là nơi đó của tôi rất nhỏ á?

Má nó! Đây đã là lần thứ ba trong tuần có người nói về “người anh em” của mình rồi!

Hunt vừa định nói “tôi không cần anh bạn trả tiền giúp”, Winston đã tiếp lời:

“Chất liệu của loại này rất dễ bị giãn.”

“... Ồ.”

Giây phút ấy, cậu có cảm giác tâm hồn mình được cứu rỗi.

Hóa ra không phải bảo “người anh em” của cậu nhỏ, mà là nói chất lượng loại quần lót này không tốt.

“Cảm ơn, lần sau trả tiền cho anh nhé.”

Hunt xách túi của siêu thị, phóng khoáng vẫy vẫy tay với người kia rồi rời đi.

Nếu không chẳng lẽ lại tiếp tục đứng đó, vừa đợi Winston thanh toán vừa đàm đạo về chất lượng quần lót?

Xách túi về đến nhà, Hunt ngửa đầu thở dài một tiếng.

Mình vẫn chưa mua quần lót mà... Hôm nay biết mặc gì đây? Đều chưa giặt cả...

Lại còn dạ tiệc từ thiện phiền phức cuối tuần này nữa chứ.

Comple đầu nhĩ?

Hunt mở rương lục tù một hồi, cuối cùng cũng tìm ra được một bộ, mặc thử lên người, trông khá giản dị, cậu rất hài lòng.

Đội đã... Nếu là dạ tiệc từ thiện của Ferrari, Winston chắc chắn sẽ tới, mình có nên trả tiền cho hắn luôn không nhĩ?

Mà... bao nhiêu tiền thế?

Không nhớ nữa, thôi mặc kệ.

Với mức lương hàng triệu Euro mỗi năm của Winston, hắn sẽ chẳng để ý đến việc thanh toán giúp mình đâu.

Cuối tuần, Hunt lái con xe Jeep nhỏ nhỏ của mình đến nhà hàng sang trọng tổ chức buổi dạ tiệc.

Hôm nay có không ít nam nữ thân vận lễ phục, xe sang bạn bầu đang tỏa sáng lấp lánh như ánh sao đến tham dự. Những nhân vật nổi danh ấy giao chìa khóa xe cho người giữ cửa xong liền tao nhã bước vào trong.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Sau giải Grand Prix Tây Ban Nha, sao anh lại xuất hiện trong nhà vệ sinh?

Winston: Vì đời trước cậu kẻ cậu đã bị đồng đội đánh bầm dập mặt mũi ở đó.

Hunt: Khôn kiếp! Vậy lúc đó đáng ra anh nên gọi tôi lại! Có ra khỏi nhà vệ sinh tôi cũng vẫn bị đánh thành gấu trúc!

Winston: Vì đời trước khi nghe cậu kẻ cậu đáng thương ra sao, tôi đâu có biết cậu đã làm gì với McGrady.

Hunt: Có ý gì hử?

Winston: Đáng đời cậu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đình Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Áo Thảm Mồ Hôi

Hunt vuốt vuốt mũi: “Có phải trông mình xoàng quá không?”

Cậu bước lên thềm cũng vừa lúc đụng trúng Donald, một tay đua có tiếng của đội Sauber. Tên này xếp thứ ba trong chặng đua trước, đương khi tiền đồ xán lạn, đến mỹ nữ bầu bạn cũng sẽ là người nổi bật. Hai vị đứng hôn hít thân mật ngay trước cửa được một hồi, Donald mới chậm rãi giao chìa khóa.

Người phục vụ đang định nhận, ai ngờ Donald lại ném chìa khóa về hướng Hunt.

Hunt dứt tay túi quần ngửa người về sau, chìa khóa rơi ngay trước mũi chân cậu.

“Này!” Donald nhướng mày liếc Hunt tỏ ý: “Sao đến cả chìa khóa mà cậu cũng không bắt được thế hả”.

Hunt vẫn dứt tay vào túi nhìn tên kia, sau đó thông thả rút thiệp mời, đưa cho bảo vệ.

Phục vụ lúc này mới vừa vội vàng xin lỗi Hunt vừa nhặt chìa khóa lên.

Hunt ngắm nghía bản thân rồi lại quan sát người phục vụ, dù hai người đều mặc comple... nhưng mình cũng đâu đến nỗi giống nhân viên chứ?

“Là do khí chất.”

McGrady, đồng đội... à, phải nói là kẻ thù của cậu mới đúng vừa đi lướt qua bên người cậu, vừa tiện thể cười nhạo một tiếng.

Hunt sờ gáy, suy tư trăm mối cũng chẳng thể hiểu khí chất của mình với người phục vụ giống nhau ở đâu.

Dạ tiệc linh đình, rất nhiều nhân vật có tiếng trong giới truyền thông cũng được mời tới đây. Giám đốc đội đua và những tay đua nổi tiếng đều bị vây xung quanh, tất nhiên... kẻ nhàn rỗi như cậu không nằm trong số đó.

May thay, đồ ăn ở đây không tệ chút nào.

Hunt rất hưởng thụ cảm giác không có ai làm phiền, chẳng bị ai chú ý, mình thích ăn gì thì ăn nấy này. Nước tương có bị dính lên mặt cũng chẳng sao, không cần phải bận rộn ứng phó với cánh nhà báo và đám đông nghiệp dư như những tuyến thủ có tiếng... Đòi người ngăn ngừa, sao phải dành thời gian vốn để hưởng thụ cho việc xã giao?

Hunt vừa lòng ăn xong một phần điểm tâm, đang định đi tới bàn khác thì có một nhân viên phục vụ đặt khay đựng đồ vào tay cậu: “Xin lỗi nhé, sắp cho gọi tôi, anh làm thay tôi một lát được không! Cảm ơn!”

Hunt tròn mắt nhìn đối phương bỏ đi, lại ngắm cái khay trong tay mình.

McGrady vừa khéo nhìn thấy cả liền đặt luôn ly rượu rỗng lên chiếc khay Hunt đang bưng: “Phiền cậu quá, cậu nhân viên”, còn tiện tay để một đồ tiền boa lên nữa.

Hunt hơi nheo mắt lại, thì ra McGrady vẫn còn giận vì chặng đua trước mình không cản Duchovny!

Từ từ, có lẽ không phải vì chặng đua, mà vì quả bom nước trong nhà vệ sinh chẳng?

Nhớ ra chuyện này, Hunt cười cười nhét một đô vào trong túi, toét miệng với McGrady, nói với gã bằng khẩu hình: Cảm ơn nhé.

Quả nhiên McGrady lộ vẻ mặt muốn phát điên nhưng đành kìm nén.

Hunt liền thấy sáng khoái.

Ngay lúc ấy, những ai có mặt trong bữa tiệc đều bị sự xuất hiện của một người thu hút sự chú ý, khiến ánh nhìn đổ dồn về phía kia.

Hunt cũng nâng mắt nhìn theo, là giám đốc đội đua Ferrari, đi bên cạnh còn có Vann Winston với sự tồn tại khó lòng phủ nhận.

Hôm nay, hắn khoác lên mình một bộ lễ phục thuần đen tuyền như không có bất kì cách điệu nào, nhưng kiểu dáng càng đơn giản lại càng tôn lên mạnh mẽ về nam tính ẩn tàng nơi đường cong của vai lưng của hắn.

Còn cả đôi chân kia nữa, mỗi bước đi đều mang lại cho người nhìn cảm giác hưởng thụ.

Trung tâm của buổi dạ tiệc từ thiện này là ai, không cần nói cũng rõ.

Thế nhưng dù có gặp ai, nhiều nhất Winston cũng chỉ nghiêng đầu chào hỏi, phong độ trò chuyện chứ không hề mỉm cười; thậm chí ngay cả khi người chủ trì buổi dạ tiệc từ thiện này đến bắt tay, hắn cũng chỉ gật gù đầu mà thôi.

“Có phải vì tên này đã tiêm chất độc gì đó vào người nên cơ bắp, mặt mũi mới cứng đờ ra như thế, muốn cười cũng không cười nổi không?” Hunt xoa xoa cằm.

Về hồ hững của Vann Winston không khiến mọi người thấy đó là kiêu ngạo. Dù biết hắn mãi mãi chỉ có một biểu cảm, mọi người vẫn tựa như thiếu thân vây quanh hắn, không biết một mối là gì.

Lại có một người nữa đặt ly rượu rỗng vào cái khay bên cạnh cậu, ánh mắt tỏ ý: Sao cậu lại làm biếng thế?

Hunt bủn xỉn, trầm nghĩ, ta đây ăn thêm một miếng gato nữa rồi sẽ rút lui.

Khi chuẩn bị rời chỗ đi tìm đồ ngon, cậu bỗng vô tình liếc mắt nhìn về phía Winston, phát hiện dù Winston cầm ly rượu trong tay vốn như bình thản nghe người chủ trì nói chuyện, thế nhưng đường nhìn của hắn lại xuyên qua vai đối phương, xuyên qua kẻ hở giữa các quan khách, rơi xuống người Hunt.

Đường nhìn kiểu ấy không hề mang chút tình cảm nào, Hunt vốn cho rằng Winston quá chán ngán với vị chủ trì đông dài nên mới tìm cho mình một điểm nhìn khác, nhưng rồi cậu nhanh chóng nhận ra nguyên nhân dường như không phải vậy...

Hắn nhìn từ ánh mắt cho đến sống mũi của cậu, chậm rãi lướt xuống, thâm nhập vào cổ áo, rồi càng lúc càng sâu...

Hunt quay mặt đi.

Có lẽ là vì không khí vắng vất hơi men trong dạ tiệc làm mình không quen lắm.

Cậu nghiêng đầu, ngón tay nói nói cái nơ cổ ra.

Chỉ chớp mắt sau, Hunt đã cảm thấy da cổ mình như bị thiêu cháy. Cậu vô thức lại nhìn về phía Winston đang đứng.

A... người khác chần mắt rồi.

Quả nhiên chỉ là ảo giác.

Hunt rẽ sang một hướng khác, nhìn thấy bánh vị chanh loại nhỏ.

“Tuyệt, lâu rồi không ăn loại này.”

Hunt nâng mắt lên, ánh nhìn của cậu lại một lần nữa vô tình chạm phải ánh nhìn của Winston. Vô hình trung, có một dòng sức mạnh ngược hướng lao về đây, đập thật mạnh vào thân mình cậu, khiến tất cả những vật ngoài thân che lấp cậu rách toạc trong khoảnh khắc. Minh mảy phát nóng một cách kì lạ, máu dồn cả về phía dưới, Hunt muốn thu tầm nhìn về, thế nhưng cậu cảm thấy mình như bị lực hấp dẫn của đối phương bao vây, không thể đổi chiều.

“Buổi đấu giá hôm nay xin lập tức được bắt đầu!”

Tầm mắt của mọi người đều đổ dồn cả về phía sân khấu diễn ra buổi đấu giá, trong đó có cả tầm mắt của Winston.

Hunt cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Lúc này có lẽ chỉ là ảo giác thôi... Minh với Winston mới chạm mặt nhau tổng cộng có hai lần: Một lần ở nhà vệ sinh, một lần ở siêu thị, người kia hẳn không cần phải dùng cái ánh mắt thù địch như vậy để nhìn mình chứ!

Sau khi nói xong một đống những lời sáo rỗng, vị chủ trì mới đi vào chủ đề chính.

“Tất cả số tiền đấu giá được trong buổi đấu giá hôm nay sẽ được chuyển vào quỹ từ thiện trợ giúp những bệnh nhân ung thư máu của Ferrari! Sau đây, mời quý vị xem món hàng đấu giá thứ nhất—Găng tay được “Cá mập trắng” Charles, tay đua số một đã hai lần liên tiếp giành cúp F1 Grand Prix sử dụng trong chặng đua vừa qua!”

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Giá khởi điểm là năm nghìn đô la Mỹ!”

Hunt vừa cười vừa ăn bánh chanh.

Giá khởi điểm những năm nghìn đô, không biết còn tương là giá của bức tranh nổi tiếng đương thời nào!

Ái dà, có lẽ mình nên nghe lời Marcus phẩn chấn lên, đợi đến khi nổi tiếng rồi, găng tay mình đã dùng dù không bán được giá đến năm nghìn đô, ít nhất cũng phải được năm trăm đô chứ?

Rồi mỗi chặng ông sẽ thay một đôi!

Rốt cục, đôi găng tay của “Cá mập trắng” Charles bán được hai mươi nghìn đô.

Hunt bất giác cảm thán: F1 quả nhiên không phải “một trong những”, mà phải là môn thể thao đắt tiền nhất thế giới mới đúng.

“Món đồ đấu giá thứ hai tiếp sau đây—chiếc áo phong Vann Winston đội Ferrari đã từng mặc khi thi đấu!”

Quanh người Hunt vang lên một tràng âm thanh kích động.

“Giá khởi điểm cũng là năm nghìn đô!”

Người chủ trì còn chưa giới thiệu xong, vòng đấu giá đã bắt đầu.

“Sáu nghìn đô!”

“Bảy nghìn!”

“Tám nghìn!”

...

Hunt gật gù nghe tiếng đấu giá bên tai, gương mặt mang vẻ khá khó hiểu.

Chỉ là một chiếc áo phông trắng mà thôi, tại sao sau khi để Winston mặc rồi lại đáng tiền đến thế?

Cuối cùng, không ngờ giá tiền vọt lên đến năm mươi nghìn đô.

Hunt cảm thấy mình nghẹn bánh chanh khó chịu quá, phải uống thêm ngụm nước thôi.

Ai ngờ cậu vừa xoay người liền nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi với hai mắt đầm lệ đang được cha an ủi.

“Đừng buồn, con yêu. Cha quen biết với huấn luyện viên chiến thuật bên Ferrari mà. Đợi khi dạ tiệc kết thúc, cha sẽ nhờ ông ta lấy giúp cho một chiếc áo phông của Winston nhé?”

Nhưng cô gái kia vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Nói thật, Hunt có chút hoài nghi: trong số những fan nữ tham gia đấu giá kia, có bao nhiêu người thật sự hiểu về F1?

“Con gái à, tin cha được không?” Người cha kia định lau nước mắt cho con gái, thế nhưng cô gái nhất quyết ngoảnh mặt đi.

Hunt thấy thông cảm cho người cha nên chỉnh lại cổ áo của mình, bước đến bên cạnh cô gái.

“Này, có phải cô rất thích Vann Winston không?”

“...” Cô gái tuy ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Hunt nhưng vẫn gật đầu: “Đúng.”

“Vậy cô có biết sau mỗi một chặng đua F1, thể lực mà tuyển thủ đua xe tiêu hao cũng tương đương vận động viên marathon không?”

Cô gái lại gật đầu, vẫn không hiểu vì sao Hunt lại đột nhiên nói những lời này.

“Vì thế, sau mỗi chặng đua, một tay đua sẽ mất khoảng ba lít nước. Lượng nước này đều thấm cả vào áo phông... Vì vốn là một chiếc áo lót thấm mồ hôi chính hiệu nên tôi đoán nó sẽ nồng nặc mùi của Winston... Không biết người có nhức mũi không nhỉ?” Hunt nhún nhún vai, tiếp tục nhìn cô gái.

“Anh... anh bệnh à!” Cô gái tức giận xoay người đi mất.

Hunt sờ mũi thấp giọng tự nói một mình: “Tôi bệnh á? So với những kẻ bỏ ra năm mươi nghìn đô để mua một cái áo thấm mồ hôi của đàn ông, tôi vẫn còn bình thường chán.”

“Tôi chẳng có mùi gì cả, chẳng biết cậu có thất vọng không?”

Giọng nói lạnh lùng như tiếng ly bạc chạm nhau trong gian phòng trống vang lên từ phía sau lưng cậu, sống lưng Hunt dờ ra, dù chỉ nghe người kia nói có mấy câu, cậu vẫn nhận ra đó là giọng Winston.

Hắn... Hắn đến đây từ khi nào thế?

Tên này không phải nên đi nói chuyện với người chủ trì hoặc công ty tài trợ quảng cáo gì đó hay sao?

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Nè, không phải anh là người Anh sao? Sao tôi đi siêu thị ở New York cũng đụng mặt anh được?

Winston: Vì kiếp trước cậu kể với tôi, sau chặng đua về đến nhà, cậu đi siêu thị không mang đủ tiền.

Hunt: Thế quần lót thì sao?

Winston: Tôi sẽ mua cho cậu loại tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Quần Lót Triệu Đô?

Lúc này, phải người khác hẳn sẽ rất ái ngại, không biết có nên linh đi hay nên tìm cách xin lỗi không, nhưng Hunt thì lại hoàn toàn không mang nỗi băn khoăn rất “người khác” ấy.

Cậu đút tay vào túi xoay mình lại, cười cười với người kia: “Tôi chỉ muốn giải thích cho cô gái đang bị chấn thương tâm lý vì không đấu giá được áo lót của anh... à, là áo phông của anh chứ, hiểu thôi.”

“Ồ, thật sao?”

Tiếng Winston nói còn nhẹ hơn trong tưởng tượng, thêm cả khoe môi nhẹ cong của hắn nữa, Hunt đột nhiên nhận ra... người này cười rồi, tuy cười rất khê, thế nhưng nụ cười ấy lại giống hệt đóa hoa bất tử cao ngạo vốn bị đóng băng trong câu thủy tinh đã lâu, nay từ từ nở rộ...

“Cậu có biết vì sao mình lại bị coi như phục vụ không?”

“Vì... vì sao?”

Hunt không ngờ người này sẽ nói chuyện với mình, hơn nữa còn lấy một chủ đề khiến cậu hứng thú như vậy.

“Vì cậu trẻ con.”

Nụ cười nhẹ càng rõ ràng hơn... Mắt Hunt hơi giật giật, cậu chưa từng nhìn thấy nụ cười của Winston, tin chắc cả giới truyền thông cũng vậy. Cậu phân vân không biết người kia đang trêu chọc mình, hay là đang cười nhạo mình nữa.

“Vén tóc mái lên, trông chín chắn hơn mới không bị coi là sinh viên đại học đi làm thêm.”

Hunt nhìn Winston, mỗi câu hắn nói ra đều khiến người ta tin phục một cách kì lạ.

Đúng lúc ấy, một nhân viên phục vụ bưng khay đi qua, trên khay có nước khoáng và nước quả.

Winston vươn tay lấy nước quả cho Hunt, mà chính hắn lại cầm ly nước khoáng.

Không phải vang đỏ, cũng chẳng phải champagne, mà là nước quả... Winston đang cười nhạo mình nhóc con, hay biết mình vẫn chưa đủ tuổi uống rượu?

Từ từ... Winston làm sao mà biết tuổi của mình được? Chắc đơn giản chỉ vì cho rằng mình rất trẻ thôi?

Khi Hunt đang suy tư dang dở, ngón tay Winston vói vào trong ly, chấm chấm nước rồi luồn vào tóc mái của Hunt, vén chúng lên, để lộ vàng trán cậu.

Ngón tay hắn dịu dàng ấn lên da đầu Hunt, khiến Hunt vốn định lùi lại vô thức ngừng bước chân.

“Thay bộ lễ phục khác đi, eo cậu không vừa.”

Hunt nâng mắt lên là thấy ngay vẻ mặt của Winston khi hắn đang hơi nghiêng đầu chỉnh tóc mái cho mình.

Rất chăm chú.

Không biết có phải bởi lông mi của người kia rất đẹp hay không, Hunt chợt nảy sinh ảo giác quyến luyến.

“Cảm ơn... Trước... trước khi gặp nhau ở nhà vệ sinh sau giải Grand Prix Tây Ban Nha, chúng ta đã nói chuyện với nhau bao giờ chưa nhỉ?”

Vì sao cậu lại cảm thấy Winston rất thân với mình?

Nhưng người kia chỉ trầm mặc nhìn cậu.

Hunt lại càng khó hiểu.

Đúng lúc này, tiếng của người chủ trì buổi đấu giá lại vang lên.

“Tiếp theo là nữ lưới trai mà Evan Hunt, tiểu tướng mới của đội đua Marcus đã từng dùng khi chơi cho đội bóng chày Bison thời trung học! Giá khởi điểm là năm trăm đô!”

Hunt kinh ngạc quay đầu lại, dang hai tay: “Mũ của tôi! Tôi có nói là muốn đấu giá đâu!”

Cậu nhìn về phía Marcus, dùng ánh mắt hỏi ông ta chuyện này là sao. Marcus lắc lắc đầu.

“Đó là do bố tặng cho tôi...” Hunt có phần tiếc nuối, nhưng điều khiến cậu thực sự quan tâm là vì sao áo lót của Winston có giá khởi điểm những năm nghìn đô, mà mũ của mình lại chỉ có năm trăm đô?

Quan trọng nhất là... sẽ không có ai mua đâu!

Có lẽ sẽ có một số người hâm mộ F1 hứng thú với đồ dùng của tay đua mới, nhưng vấn đề là cậu đã tham gia ba chặng đua rồi mà thành tích vẫn chẳng ra sao, đồ dùng của cậu vốn chẳng đáng giá suu tầm!

Thế thì xấu hổ quá!

Hunt bắn khoản: có nên chuồn cho lẹ, coi như mình không có mặt ở đây không nhỉ?

Năm giây qua đi, không có ai lên tiếng đấu giá.

Hunt khinh thường nhìn trời cao, cậu sẽ không tự dùng tiền của mình để mua lại cái mũ kia đâu, dù sao mấy thứ đồ vô dụng bỏ mình để lại đã quá nhiều rồi, bớt một cái mũ cũng chẳng sao cả.

“Năm trăm đô!” Có lẽ Marcus cảm thấy áy náy nên mới ra giá năm trăm đô coi như quyên góp.

“Một nghìn đô.” Tiếng Winston vang lên từ sau lưng Hunt, quá nửa số người tham gia dạ tiệp quay đầu lại nhìn.

Mọi người tò vè kinh ngạc: Winston cả buổi chẳng nói câu nào mà lại có hứng thú với chiếc mũ này sao?

“Một nghìn năm trăm đô!” Cá mập trắng Charles ra giá.

Hunt hồ nghi nhìn sang.

“Hai nghìn đô!” Winston lại nói.

Tiếng nói rõ ràng không to, thế nhưng cả hội trường lại đột nhiên im lặng.

“Hai nghìn năm trăm đô!” Cá mập trắng lại ra giá.

“Ba nghìn đô.” Winston tiếp tục.

Hunt bỗng cảm thấy đây là cuộc giao tranh giữa Winston và Cá mập trắng. Lẽ nào đấu trên đường đua còn chưa đủ, giờ lại còn muốn đấu cả trên phương diện tiêu tiền?

Đúng là tương ái tương sát, chỉ có tiền là xui xẻo!

Trong lòng Hunt bỗng trào lên cảm giác tự tin, đó là vì— Winston và Charles đều thật ấu trĩ!

Dưới ánh mắt khó hiểu và suy đoán của đám quan khách, mũ lưỡi trai của Hunt đã được Cá mập trắng Charles đẩy giá lên đến năm nghìn đô.

Một số người khác cũng vì thế háng hái tham gia vào trận chiến.

“Sáu nghìn đô!”

“Bảy nghìn đô!”

Mọi người đều tin rằng vật phẩm được hai tay đua F1 nổi tiếng đấu giá nhất định sẽ có điểm đặc biệt.

“Biết đâu chiếc mũ này đã từng được một siêu sao bóng chày nào đó đội rồi thì sao?”

“Cũng có thể là phiên bản giới hạn?”

Hunt cảm nín: Nếu giống được như trong tưởng tượng của quý vị, giá khởi điểm của nó đã không phải năm trăm đô rồi!

Giá tiền nhanh chóng lên đến bảy nghìn.

Cá mập trắng Charles hướng nụ cười đầy khiêu khích về phía Winston.

Người chủ trì và không ít khách mời cũng nhìn về phía Winston.

Hắn không hề biến sắc, khoan thai giờ tay lên: “Mười nghìn đô.”

Ánh nhìn của hắn xuyên qua vai Hunt, hướng thẳng về phía Charles. Dù rằng điểm cuối đường nhìn không phải là cậu, nhưng Hunt vẫn cảm thấy ánh mắt Winston như muốn nghiền nát tất cả. Hắn hắn là đang cảnh cáo Charles.

Hai mươi giây qua đi, không ai ra giá nữa, mà Charles lại cười cười với Winston như thể nói: Đồ ngốc, thích thì cậu cứ lấy đi.

“Chúc mừng ngài Winston đã giành được chiếc mũ này! Tôi nghĩ mọi người đều rất muốn biết, chiếc mũ này có điểm gì đặc biệt sao?”

Hunt cũng thào gập đầu: Đứng đây, đứng đây! Chiếc mũ lưỡi trai này có điểm gì đặc biệt! Nói cho tôi biết đi, tôi sẽ đem tới cho anh thêm tám cái mũ cái nữa! Không cần của anh mười nghìn đô, một trăm đô là đủ!

“Vì nó là của Hunt.” Winston trả lời.

Tất cả ánh mắt ào về phía Hunt như thủy triều.

“Hunt? Là chủ chiếc mũ này à? Người đó có quan hệ gì với Winston?”

“Cậu ta... hình như mới tham gia có ba chặng đua, chẳng giành được điểm nào cả, xếp gần gần cuối bảng!”

“Nhưng cậu ta còn trẻ lắm, nghe nói một tháng nữa mới tròn mười chín... trông dễ thương quá.”

Hunt rất muốn lấy mo che mặt: không ngờ có ngày mình được mọi người biết đến không phải là nhờ một giải Grand Prix nào đó, mà lại là vì một chiếc mũ lưỡi trai!

“Anh điên rồi à? Mười nghìn đô để mua một chiếc mũ?”

Winston từ tốn lướt qua người Hunt, nói chỉ để một mình cậu nghe thấy: “Nếu đó là quần lót của cậu, mười triệu đô cũng đáng.”

Rõ ràng giọng nói kia chẳng có cảm xúc, thế mà lại như một que diêm quẹt vào lòng Hunt, làm cháy bùng lên ngọn lửa...

“Cái gì...” Hunt khó hiểu nhìn theo bóng lưng Winston.

Marcus đi tới bên cạnh Hunt, vỗ vai cậu nói: “Ồ! Không ngờ cậu với Winston lại còn quen nhau!”

“Không... Bọn tôi không thể nói là quen được...”

“Vậy sao cậu ta lại phải tốn nhiều tiền đến thế để mua mũ của cậu?”

“Vì hần nhiều tiền.” Hunt dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn Marcus.

Sao đáp án đã hiển nhiên đến thế rồi mà còn phải hỏi nhỉ?

Về phần câu Winston nói trước khi bỏ đi, Hunt tự động coi như trò đùa.

Dù gì số lần gặp mặt của hai người cũng đếm trên đầu ngón tay, nếu đầu óc không vấn đề gì, sao Winston có thể bỏ ra cả triệu đô chỉ để mua một cái quần lót của cậu chứ?

Chỉ là... có lẽ không phải ảo giác đâu nhỉ—hình như Vann Winston rất chú ý đến cậu?

Nghĩ đi nghĩ lại, Hunt bỗng cảm thấy lễ phục trên người càng mặc càng xấu.

Sau khi dạ tiệc kết thúc, Hunt vừa hít thở không khí ban đêm vừa lái con xe Jeep của mình về nhà.

Cởi nơ ra ném sang một bên rồi, cuối cùng cậu cũng được thỏa lòng cởi nốt cúc áo trên cổ.

Sống không ràng buộc mới gọi là sống chứ!

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, khi Hunt đang ư hử bài “Lemon Tree”, bỗng “kétttt—” một tiếng vang lên, xe dừng khựng lại, mui xe dường như đang bốc khói...

“Hừm...” Hunt gãi đầu bước xuống xe, mở mui xe... Dù có là tuyển thủ đua xe chuyên nghiệp như cậu cũng cảm thấy không cứu vãn nổi chuyện này.

Có lẽ nên gọi công ty bảo hiểm xe tới?

“Thế giới yêu ta, ta yêu thế giới.” Hunt lắc đầu bó tay nói.

Sau khi đánh một cú điện thoại, cậu bất ngờ phát hiện có một thanh socola rơi ở ghế phó lái.

“Được đấy, cũng không đến nỗi xui xẻo lắm.” Cậu xé giấy gói, tự mua vui bằng cách dùng ngón tay kẹp thanh socola ra vẻ như người đang hút xì gà.

Có ánh đèn xe từ xa chiếu tới, lúc lóe tới người cậu thì đột nhiên dừng lại.

Một siêu xe Ferrari đỏ dừng lại bên đường, cửa xe mở ra, Hunt men theo đường nét đôi chân dài mà nhìn lên đến thất lưng sấn chắc đầy sức mạnh của người nọ.

Người nọ đóng sập cửa xe lại, lững thững đi về phía cậu.

“Sao thế?”

Giọng nói của hắn như bạc hà phảng phất trong đêm, không mang đầy vẻ xa cách như khi còn trong dạ tiệc nữa.

“Win... Winston...” Hunt tức khắc bỏ thanh socola đang ngậm trong miệng ra, điều bộ giả vờ hút xì gà của mình vừa nãy... chắc không thể ngu hơn được nữa.

“Xi lanh xe hỏng rồi.” Winston chỉ liếc mắt nhìn.

“À... đúng thế.” Hunt cười cười: “Tôi đang đợi công ty bảo hiểm xe.”

“Được, vậy chốc nữa tôi đưa cậu về.”

“Hở?” Hunt nghĩ mình nghe nhầm.

Thế nhưng Winston lại đã rất bình tĩnh dựa vào chiếc Jeep của cậu mà lướt điện thoại, chiếc Ferrari đậu bên đường cứ tựa như không hề tồn tại.

Ai không biết còn tưởng Winston và cậu cùng đi chung một xe!

Anh đừng có đứng dựa vào Jeep nhà tôi mà tạo dáng chụp ảnh quảng cáo! Đây là xe tôi, không phải xe anh!

Ai nói cho tôi biết với, chuyện gì đây thế này?

Hunt tay trái cầm điện thoại, tay phải cầm socola lách thếch đứng trong gió.

“Tôi ăn socola với được không?”

Winston nhìn điện thoại mở miệng hỏi.

“Ồ, được thôi... nhưng chỉ có một thanh, tôi đã cắn một miếng rồi.” Hunt có phần kinh hãi vì được người kia để ý.

“Không sao, cảm ơn.”

Người ta cũng đã cảm ơn rồi, Hunt đành đi về phía trước, đưa thanh socola cho hắn.

Cậu còn tưởng rằng Winston sẽ vươn tay nhận lấy, ai dè hắn lại chỉ nghiêng mặt, hơi ngả người về phía cậu.

Hunt có thể nhìn thấy cặp môi hơi hé mở của Winston, cái lưỡi hắn khê khàng đón lấy mẩu socola. Ấy là nơi Hunt đã cắn! Răng hắn tựa như đang cắn vào đầu ngón tay Hunt vậy, âm thanh vang lên, thanh socola đã gãy đôi.

Winston ngậm socola trong miệng tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại, Hunt vẫn đứng ngơ tại chỗ.

Giây phút ấy, cậu đột nhiên nhớ đến ánh cười chỉ mình mình trông thấy của Winston ở dạ tiệc, và cả câu nói “nếu đó là quần lót của cậu, mười triệu đô cũng đáng” kia nữa.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Anh thực sự muốn tốn cả triệu đô để mua quần lót của tôi á?

Winston: Đương nhiên.

Hunt: Vậy giờ tôi sẽ đi mua một rương về mặc!

Winston: Nói trước là phải để tôi cời ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cậu Thích Dị Dàng Hay Thô-Bạo?

“Ừm... Tôi tự về cũng được mà.”

Winston cắt điện thoại, hần vốn định nói tiếp nhưng công ty bảo hiểm xe đã đến rồi.

Hunt xử lý xong xuôi các thủ tục, nhìn xe của mình bị kéo đi rồi thở dài một hơi, thế mà đến khi ngoảnh đầu lại, cậu nhận ra Winston vẫn đứng đợi mình như trước.

Dưới ánh đèn, dáng hình người kia thật đẹp, nhưng cũng thật cô đơn.

“Đi thôi.” Hần mở cửa xe giúp Hunt.

Hunt nhéo nhéo tai mình: Ái chà, cùi mục lại được ngồi xe thiên tài về nhà cơ đấy.

Gió đêm thổi qua, Hunt nhắm hai mắt lại, cậu tò mò cách Winston lái xe, không biết hần sẽ điều khiển bộ ly hợp thế nào, sẽ xoay vô lăng ra sao nhỉ?

Winston điều khiển xe rất ổn định, mỗi lúc dừng xe hoặc chuyển hướng đều khiến người đi cùng cảm thấy dễ chịu.

Hunt chẳng rõ phải diễn tả cảm giác ấy như thế nào.

“Anh lái xe... thật chẳng giống một tay đua...”

Winston nghiêng mặt, khóe môi nhếch lên cười: “Cậu muốn thử xem không?”

Đây là lần đầu tiên Hunt nhìn thấy nét cười rõ ràng như thế của người kia. Trong lòng cậu như có một ngón tay đang dạo chơi, cả trái tim và lý trí đều bị cuốn vào trong xoáy nước, mà đối phương lại dứt bỏ như không.

Hunt than thầm một hơi, cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao Winston trước nay không mỉm cười trước giới truyền thông. Nụ cười của hần không chỉ khiến người nhìn ngưỡng mộ, mà còn ép người ta đến tận cùng đường!

“Đây là khu vực nội thành, Ferrari cũng chẳng đua được...” Hunt nhún nhún vai.

“Vậy thì đến nơi có thể.” Winston xoay bánh lái, phi nhanh về phía ngoại ô.

“Này! Anh định đi đâu?”

“Cậu sợ tôi à?” Người kia nhìn cậu bằng cái nhìn lạnh lạnh.

“Sợ gì anh?”

“Sợ tôi đưa cậu đến một nơi nào đó, nhốt cậu vào một vùng chẳng có ánh mặt trời, trừ tôi ra, cậu chẳng thể nhìn thấy ai nữa, cứ như thế đến hết đời hết kiếp.”

Giọng hần vẫn lạnh lùng như cũ, thế nhưng trong cái lạnh lùng ấy lại có chút gì nóng nảy đang thiêu đốt.

Gương mặt hần chẳng có biểu cảm, nét cười khi nãy biến thành ảo giác, lạnh nhạt đến tàn khốc.

Hunt vô thức nuốt một ngụm nước bọt, vươn tay sờ cửa xe theo bản năng.

“Tôi khóa chốt rồi. Mà dù cậu có nhảy xuống, lấy tốc độ hiện tại, tỉ lệ ngã chết cũng không thua gì ngã từ tầng mười xuống.” Winston thông dong chuyển hướng.

Đèn đường xung quanh càng lúc càng tối, xe cộ cũng gần như không còn.

Winston như đang thực thi một hành vi giết người dị dạng nào đó, mà cậu lại giống như thú săn của người kia. Hunt biết người kia không thể giết mình... nhưng ngộ nhờ Winston biến thành kẻ điên thích giết người thật thì sao? Hai ngày trước hình như trên báo còn viết có một thiếu niên bị vứt xác ở vùng ngoại ô, xương cốt nhiều chỗ bị dập gãy...

“Em thích tôi dị dạng hơn, hay thô-bạo hơn?” Lời hần nói khề tựa lời thì thầm của tình nhân.

Thế nhưng cũng giống như lời cảnh báo tử vong, nguy hiểm đến cực độ.

Hunt hé môi, sống lưng lạnh ngắt, mà cái lạnh này như thể cũng làm đông cứng cả lưỡi cậu, khiến cậu không thốt nên lời.

“Vì sao không trả lời tôi, cung à, em không mong chờ sao?”

Xe phóng càng lúc càng nhanh, xung quanh không một bóng người, ý thức về nguy hiểm của Hunt chưa bao giờ mạnh mẽ đến thế.

Cậu nhắm tính xem khả năng mình có thể cướp xe bỏ chạy là bao nhiêu.

Ví như đánh ngất Winston, đoạt vô lăng, sau đó đạp hất ra ngoài, tự mình lái xe về nhà!

Đừng ngốc thế! Mỗi khi xe đua qua một góc cua, lực hút của trái đất và cân nặng của mũ bảo hiểm tổng cộng khoảng 24 kilogram, khả năng chịu lực của cổ Winston chắc chắn không cao, mình sao có thể đánh ngất hất từ khoảng cách này cơ chứ?

“Vì sao không trả lời tôi?” Giọng Winston càng dịu dàng hơn trước.

“Tôi... tôi...” Hunt cố gắng mở miệng nói, dù chỉ một câu thôi để ổn định cái tên thần kinh áo mũ chính tề này cũng được, thế nhưng lại không thốt nên lời.

Hay lắm! Bình thường thì chẳng sao! Cứ đến lúc quan trọng lại không nói được là thế nào!

“Em thích còng tay làm bằng gì?”

“...”

Còng tay? Còng tay cái quý!

“Roi thì sao? Thích loại to hay loại nhỏ?”

Khi Winston dùng thứ giọng không lên cao không xuống thấp, chẳng chút cảm xúc gì của mình để hỏi một vấn đề như thế, Hunt giác như có một bài tay vô hình chặn đứng nhịp tim, khiến máu của cậu chợt chảy chậm hẳn lại.

Đánh ngất hất, nhất định phải đập cho hất ngất xỉu!

“Em không nói, làm sao tôi biết yêu thương em cách nào.” Khóe môi Winston nhếch lên rất cao, Hunt lại cảm thấy như có cái gì sắp nổ tung trong não.

Tôi không cần ông anh yêu thương!

Ông anh có dây thần kinh nào bị chập rồi phải không!!

“Sao em vẫn không nói gì thế?”

“Tôi... cảm thấy... trò đùa của anh... chẳng buồn cười gì cả.” Hunt tựa như phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể uốn cái lưỡi đã cứng đờ của mình lên.

Không được lấp bắp, không được để tên kia nghe ra mình nói lấp là vì lo sợ.

“Tôi dọa cậu sợ rồi à?”

Xe dừng lại, Winston giữ vô lăng nhìn Hunt, nụ cười máu lạnh lúc này đã biến mất, nhưng trong mắt hất vẫn còn một tia nhìn bốn cọt dễ nhận ra.

Hunt đã có thể chắc chắn trăm phần trăm Winston vừa mới trêu chọc mình.

“Tất nhiên tôi không sợ, chỉ thấy anh quái dị quá thôi.”

Lòng dạ đã bình tĩnh, đầu lưỡi được buông lỏng, phát âm cũng tự nhiên.

“Có đấy.” Giọng nói không quá khẳng định nhưng lại khiến người ta nghĩ rằng hất chỉ đang kể lại một sự thật khách quan.

“Không.”

Hunt dùng ánh mắt mười phần thẳng thắn nhìn Winston.

Tên này mà còn dám hỏi lúc này ông có nói lấp không, ông sẽ đánh cho mất trí!

“Cậu đã xem ‘Sát nhân tốc độ’ bao giờ chưa?” Winston lại hỏi.

“Cái gì?”

“Một bộ phim.”

“Hử?”

“Chúng ta đến rồi.”

“Đến đâu?”

“Chỗ có thể đua.”

Hunt phát hiện mình hóa ra không theo kịp tư duy của Winston.

Vì tư duy và phản ứng đều chuyển hướng quá nhanh nên hẳn mới có thể đạt được thành tích huy hoàng như thế trong Grand Prix đúng không?

Hunt nhìn theo phương hướng của Winston, không ngờ hai người đã đến một đường băng khép kín từ lúc nào.

“Đây chính là đường chạy thử ở ngoại ô New York của Ferrari.”

Ồ... Đội xe lớn đúng là hào phóng!

Winston dùng thẻ điện tử để mở cổng chính, cả hai đường hoàng lái xe vào trong.

“Ày, làm thế này không sao chứ?” Hunt có phần lo lắng.

Winston là người của đội xe Ferrari, nhưng cậu thì không phải.

“Chỉ có hai chúng ta, hay cậu sợ tôi sẽ làm gì với cậu trong kia?”

Lại thế rồi, lại thế rồi!

Trò đùa thiếu muối khác hẳn với hẳn trong buổi họp báo và trên đường đua F1!

“Anh có đúng là Vann Winston không thế?” Hunt ngoeo đầu hỏi.

“Chính tôi.”

“Thế anh có biết nếu tôi dùng bút ghi âm để ghi âm những lời anh nói lại...”

“Nếu cậu thấy cần, lần sau tôi có thể mang cho.”

“Tôi thấy anh vẫn nên là một người đàn ông nói cười thận trọng, mà tốt nhất cứ im như thóc thì hơn.”

“Được, lần sau nhé.” Winston lái xe đến vạch xuất phát của đường chạy thử.

“Này, anh định đua ở đây thật đấy à?”

“Cậu không tò mò rốt cục xe đua Ferrari sẽ cháy máy ở tốc độ nào sao?”

Hunt ăn thái dương: “Anh có biết hình tượng của mình đã sụp đổ rồi không?”

“Tôi vốn là người như vậy.”

“Được thôi... Anh còn chẳng tiếc Ferrari cháy máy, tôi để ý làm gì...”

Hunt vừa nói xong, Winston đã lập tức chuyển số, động cơ rú lên một tiếng, chiếc xe điên cuồng phóng đi.

Gáy Hunt suýt nữa thì đập phải lưng ghế.

Tốc độ trong một trận đua F1 nhanh hơn tốc độ của tàu lượn siêu tốc khoảng hơn năm mươi lần.

Đáng ra Hunt sẽ không thấy sợ, nhưng Winston không ngừng gia tăng tốc độ trên đoạn đường thẳng, đến lúc vào cua, mặt Hunt gần như dán cả vào cửa kính.

Lại một lần chuyển hướng nữa, Hunt nghiêng về phía Winston theo quán tính, đầu cậu sắp ngã cả vào vai người kia.

Khi Hunt chợt cảm thấy hai người như đã đi vào đường hầm thời gian, cậu mới nhận ra cả đoạn đường chạy thử này không hề có đèn, tất cả chỉ có thể dựa vào đèn xe Ferrari và phản ứng của Winston!

Không có mặt nạ cách nhiệt, không có mũ bảo hiểm, sức gió mạnh như phá hủy tất cả khiến mặt Hunt trở nên dửng dưng, đến cả hô hấp cũng hóa khó khăn.

Lái xe đua kiểu này vốn không phải để xe cháy máy, mà là để tự sát! Liếc qua đồng hồ số, Hunt suýt nữa thì vỡ tim, tốc độ hiện thời của hai người đã

vượt qua tốc độ xe đua được Ferrari công bố từ bao giờ!

Sau khi chạy hết ba vòng, Winston mới giảm tốc để xe dừng lại. Hunt ngó người tại chỗ, chẳng chút động tĩnh.

“Đang nghĩ gì thế?” Kẻ khò xương vô cùng thần nhiên.

Hunt không nói câu nào.

Cậu thật sự nghĩ rằng kết cục của chuyện này sẽ là cả hai lao khỏi đường đua, đâm vào khu run-off, sau đó túi khí bật ra.

(Khu run-off được đặt rải rác trên khắp đường đua, có tác dụng giúp các xe mất lái giảm tốc độ, ngăn cho xe không đâm vào tường hoặc rào chắn lốp)

“Đừng sợ. Tốc độ cũng chẳng thể nhanh hơn F1 được.” Winston cời đai an toàn, một tay chống lưng ghé nghiêng người về phía Hunt.

Hunt đến giờ mới hiểu cảm giác bình ổn vững vàng khi Winston lái xe trong nội thành ấy mang tên “an toàn”.

Mà tốc độ không chút kiềm chế trên đường đua khi này gọi là “điên cuồng”.

Cậu không hiểu vì sao lại có người dung hòa được cả hai đặc tính ấy.

Winston bây giờ đầu tóc tán loạn, nơ đã nói lỏng từ lâu lười biếng treo bên cổ, khuy áo cũng đã cởi ra.

Phóng khoáng bất kham... Đây là tính từ xẹt qua não Hunt ngay lúc ấy.

“Hít thở thật sâu, nghĩ rằng cậu đang khống chế đại não truyền lệnh đến đầu lười. Giờ nói cho tôi nghe, cậu có sợ không?”

Giọng nói của Winston ôn hòa mà êm dịu.

“Tôi không sợ.”

Nghe giọng người kia, Hunt thấy như đã tìm lại được chính mình.

“Nếu không sợ, vậy lúc này cậu đang nghĩ gì?”

“... Kiểu tóc của tôi... có phải hổng hết rồi không?”

Winston hơi nâng cằm, Hunt có thể rõ ràng nhận ra tên kia đang cười.

Ngón tay hần lướt qua tai Hunt, khẽ kháng chỉnh lại tóc cho cậu.

“Giờ thì ổn rồi.”

Cảm giác thân mật như trong dạ tiệc lại một lần nữa xuất hiện.

Hunt cảm thấy chắc chắn mình đã quen biết người này từ rất lâu về trước rồi, thế nhưng dù có cố gắng thế nào, cậu cũng chẳng nhớ ra.

“Này— Tên khốn kiếp kia, đến cả đèn trên đường đua mà anh cũng không bật! Nếu chúng ta lao ra ngoài mất thì sao!”

“Tôi đã chạy trên đường đua thử này vô số lần rồi.”

Nghĩa là: Có nhắm mắt cũng chẳng đâm xe.

“... Thôi được.”

“Đường đua F1 cũng là như thế.”

“Cái gì?”

“Trong mỗi trận đua, cậu đều quá căng thẳng.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Một người có thể đối xử với người khác vừa dịu dàng vừa thô-bạo được không?

Winston: Tất nhiên là được— dịu dàng hôn cậu, thô-bạo làm cậu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cậu Có Thể Làm Bạn Của Tôi Trước

“Gi cơ? Giám đốc đội đua còn chê tôi thiếu nghiêm túc đây này!” Hunt nhún vai.

“Cậu có biết ná thun không? Cứ kéo căng mãi, không chịu thả lỏng cũng chẳng ích gì.”

Winston mở cửa xe, đi về bên phía Hunt.

“Cậu đợi ở đây. Tôi đi bật đèn.”

“Ế, không sợ tôi lái Ferrari đi mất à?”

“Cậu cứ việc lấy đi.” Winston đi về phía phòng điều khiển, tùy ý hươ hươ tay.

“À... Quên búng mắt... bằng vào giá trị con người của tên này, xe đua Ferrari cũng chỉ như ô tô điều khiển từ xa của trẻ con.”

Khoan đã, hấn vốn là người của đội Ferrari, có cái xe này không khéo cũng chẳng mất đồng nào.

Nghĩ lên nghĩ xuống, Hunt lại bắt đầu ghen tị.

“Ái dà ái dà, ở cạnh loại người này không có lợi cho sức khỏe, nồng độ pH trong cơ thể sẽ mất cân bằng mất thôi.”

Một tiếng “tách” truyền tới từ phía xa, đường chạy thử vốn đang tối đen bỗng sáng bừng.

Hunt phản xạ lấy tay che mắt, nghiêng mặt qua một bên. Có người đi đến trước mặt cậu, giúp cậu che bớt ánh sáng.

“Winston...”

“Cậu lái đi.”

“Cái gì?”

“Không phải lo gì cả, lái đến khi cháy máy thì thôi.”

“Lái đến khi cháy máy? Nhưng đây là xe anh mà!” Hunt tròn mắt nhìn người kia.

“Đúng, vì là xe của tôi, cậu không cần phải tiếc.”

Hunt nhìn sâu vào mắt Winston như muốn tìm kiếm dấu vết nào đó trong “trò cười thiếu muối” của hấn.

Nhưng hấn lại nghiêm túc.

Hunt vì thế cũng hăng máu theo.

Là anh bạn nói “không cần phải tiếc” đấy nhé. Tôi có lái hỏng xe thật, anh cũng đừng tỏ vẻ tiếc rẻ.

Hunt ngồi ghé lái, Winston ngồi ghé phụ, dây an toàn vừa mới thắt xong, xe đã điên cuồng vút đi.

Tuy siêu xe không khó chuyển hướng như xe đua F1, nhưng việc điều khiển cần số và chân ga lấy phá vỡ giới hạn làm mục đích vẫn khiến Hunt ngập tràn hưng phấn.

Cậu lướt qua hết góc cua này tới góc cua khác với tốc độ càng lúc càng nhanh. Gió như hình thành một bức tường cực lớn đập thẳng vào mặt, nhưng lại bị cậu nhanh chóng vút qua sau đầu. Bánh xe ma sát với mặt đường tựa hồ bốc cháy. Hunt không ngờ mình cũng có phút giây chờ mong được phá vỡ giới hạn đến như thế.

“Kéttttt—!!!”

Tiếng gì như tiếng linh hồn bị xé toạc rít lên. Ô tô xoay nghiêng về một phía, tốc độ giảm đột ngột, xe dừng khựng lại.

Tay Hunt vẫn nắm chặt vô lăng, tựa hồ chưa tỉnh lại từ tốc độ cực hạn vừa rồi.

Winston bên cạnh trầm mặc chẳng nói chẳng rằng.

“... Hình như bốc khói rồi?” Hunt nhìn hấn.

“Ừ.”

Dưới ánh đèn sáng rõ, khuôn mặt nhìn nghiêng của Winston vẫn lạnh lùng như vách núi, Hunt hoàn toàn không thể đoán ra hấn đang nghĩ gì.

“Đúng là cháy máy thật...”

“Tôi nhìn thấy rồi.”

“Tôi có thể bồi thường...” Dù tiền lương hàng năm của mình chẳng bằng số lẻ của Winston, thế nhưng nếu là một chiếc Ferrari, có lẽ... vẫn bồi thường được.

“Không cần. Tôi đang nghĩ chắc chúng ta cần gọi xe đến đón về thành phố.”

“Ồ. Vậy chiếc này thì sao?”

“Giao cho người ở đây xử lý là được.”

“Anh không cần lái xe nữa à?”

“Tôi vẫn còn ba chiếc.” Winston thân nhiên lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Hunt chớp chớp mắt, buột miệng: “Vậy ga ra nhà anh phải to đến mức nào!”

Winston đã liên hệ xong với trợ lý, người nọ sẽ đến ngay. Hấn đặt điện thoại xuống, chống cằm nhìn Hunt: “Cậu muốn đi xem thử không?”

“Có chứ!”

Một hàng Ferrari, quá hoành tráng!

“Vào xem rồi, có lẽ tôi sẽ không thả cậu ra nữa.”

“Cái gì?”

“Cậu có biết vấn đề của mình trong mỗi trận đua là gì không?”

Hunt nhìn vào mắt người kia, ánh mắt của hấn rất trầm tĩnh, nhưng cũng thật thâm sâu, tựa như xuyên qua Hunt, kéo dài mãi đến một vùng không gian càng thêm rộng lớn.

“Phải thả lỏng cái lò xo đang bị nén chặt ra...”

“Đúng vậy. Hãy ghi nhớ cảm giác ngày hôm nay. Một khi đã ở trên đường đua, tất cả tùy ý.”

Hunt khó hiểu nhìn Winston, híp mắt cẩn thận quan sát người này trên mọi góc độ, đến gần một phút sau, cậu mới không kìm lòng được mà hỏi: “Vì sao?”

“Hà?”

“Ở nhà vệ sinh sau giải Grand Prix Tây Ban Nha, anh đã gọi tên tôi, nếu không... tôi đã bị McGrady đánh đến mức cha mẹ cũng chẳng nhận ra rồi.”

“Nghe nói sau đó cậu vẫn bị đánh. Đúng là chết chưa hết tội.”

“Chết chưa hết tội? Tôi á!”

“Chẳng lẽ không phải?”

Winston lạnh nhạt hỏi lại. Hunt lúc này nhớ lại những gì mình đã làm... có vẻ... đúng là chết chưa hết tội thật.

“Được rồi, chuyện này gác sang một bên. Trong bữa tiệc từ thiện, anh còn mua mũ của tôi nữa.”

“Chiếc mũ đó là do cha cậu tặng cho cậu. Dù có không thích, cậu cũng không muốn người có được nó coi như rác thải.”

Hunt sùng sốt: “Anh... làm sao biết được cha cho tôi mũ?”

“Đoán thế.”

“Đoán á?” Hunt mang về mặt anh-coi-tôi-là-đồ-ngốc-chắc.

“Ừ.” Winston mang về mặt vốn-là-như-vậy.

“Được được... Thế giờ thì sao? Chẳng có ai lại đi để ý thành tích và biểu hiện của tôi ở F1 cả. Tôi cũng hiểu rõ, trên thế giới này, những kẻ thích nhìn người khác thể thảm hơn mình chiếm đại đa số, vì thế, họ hẳn sẽ vui hơn khi có thể biến tôi thành đệm lót chân. Vậy anh thì sao? Vì sao anh biết vấn đề của tôi là ở đâu... lại còn không tiếc dùng Ferrari của mình để lên lớp cho tôi nữa?” Hunt dùng ánh mắt khó hiểu nhìn người kia.

Phiền anh hãy nói thật lòng.

Nếu không tôi sẽ không ngủ được.

“Thứ nhất, cậu là đối thủ duy nhất sau này có thể vượt mặt tôi trên đường đua.”

Hunt nhìn người kia: Làm gì có việc đó! Anh tương ái tương sát với “Cá mập trắng” Charles của đội đua Mercedes là chuyện đã được định sẵn, đừng có lời người đứng ngoài như tôi xuống nước!

“Thứ hai, tôi muốn tán cậu.”

Câu nói đùa này mệ nó làm người ta lạnh run cả người... Nếu là lời thật, tôi xin rút khỏi F1 ngay đây.

“Thứ ba, tôi muốn làm bạn với cậu. Cậu cảm thấy cái thứ mấy là thật?”

Thần kinh căng thẳng của Hunt dần dần thả lỏng, đợi đến khi cậu phản ứng được, không ngờ trong lòng lại dâng lên cảm giác tự hào kì lạ.

Tốn nhiều thời gian như thế để mua mũ của cậu, đưa cậu đi đua xe, lại cả cái dáng vẻ muốn dọa cậu sợ chết khiếp khi đang ở trên đường kia nữa... lẽ nào đều vì muốn thu hút sự chú ý của cậu?

Đúng là khiến người ta cạn cả lời!

“Cái thứ ba, anh muốn làm bạn tôi!”

Hunt nở một nụ cười thật tươi.

“Sai, trừ cái thứ ba, những cái kia đều là thật.”

“Phiền anh đừng có nói linh tinh một cách nghiêm túc như thế.” Hunt ngoe đầu nhìn đối phương, bắt đầu cảm thấy Winston hao công tốn sức tiếp cận mình thật dễ thương: “Hóa ra anh muốn làm bạn tôi! Tôi hiểu mà! Quá xuất sắc ầu cũng là chuyện đáng buồn. Nhưng sao anh không làm bạn với “Cá mập trắng” Charles nhỉ? Hai người mới ở cùng một đẳng cấp chứ! A, tôi hiểu rồi, một người mang hào quang thiên tài như anh phải đi cùng một cảnh cùi mục như tôi mới có thể có cảm giác bước từ hàng ngũ thần tiên trở lại với nhân gian!” Hunt phát triển trí tưởng tượng phong phú.

Winston nghiêng mặt sang, ánh mắt lại càng lạnh đậm hơn trước.

“Tôi không chỉ muốn làm bạn cậu.”

“...” Hunt nhìn tên kia đến cả nửa ngày, sau đó mới cau mày nói không quá chắc chắn: “Không chỉ làm bạn tôi... vậy thì làm bạn thân của tôi hử?”

Quả nhiên... đầu óc của thiên tài chẳng giống người thường. Varn Winston liệu quá nhi, chỉ vì khác sâu ấn tượng cho mình mà hẳn muốn thăng cấp siêu tốc từ “bạn bè” lên thành “bạn tốt”!

“Thôi được, nếu tôi nói mục đích thật sự của tôi là làm cậu, có lẽ cậu sẽ chạy đến vãi cả ra quần mất, sau đó thà chết cũng không chịu qua lại nữa.”

“Gi?” Mày Hunt nhú đến sắp xô cả vào nhau.

Cái gì mà vãi cả ra quần? Cái gì mà thà chết không qua lại?

Còn nữa, xin anh bạn đừng dùng vẻ mặt như vậy để nói những lời như thế!

“Vậy nên cậu có thể làm bạn của tôi trước.”

Về mặt của Winston rất lạnh lùng, hẳn tỏ rõ cho Hunt biết hẳn đang không vui chút nào.

Sau hai giây im lặng, Hunt bỗng nhiên ôm bụng cười ha ha: “Tôi bảo này... thôi được rồi, tôi mới là người bắt anh phải làm bạn với mình, còn anh thì không hề mong muốn. Tôi hiểu mà, anh không muốn đòi làm tuyến thủ đua xe của tôi quá thất bại, nên mới không ngại khó giúp tôi một tay!”

Anh là Vann Winston, tôi nhường anh đó!

Coi như tôi cầu xin anh làm bạn tôi vậy!

“Đời cậu không thể thất bại. Trong tương lai không xa, cậu sẽ là tay đua nổi tiếng.” Winston nói.

Mới nghe thì thấy cách an ủi này giống hệt một chiếc hộp đựng đầy kẹo ngọt, dù kẹo là kẹo của người ta, Hunt vẫn vô cùng cảm kích.

“Tiếc ghê, tôi lại chẳng xuất trận trong chặng Canada tiếp theo. Bởi liên tiếp ba chặng vị trí của tôi đều xếp sau mười lăm, ngài Marcus quyết định để Luke thay tôi rồi.”

Việc vắng mặt trong chặng đua vốn chẳng làm Hunt buồn bã bao nhiêu, dù sao cậu cũng chẳng có điểm.

Nhưng giờ phút này, cậu đột nhiên lại thấy tiêng tiếc.

Có lẽ là do chiếc xe đã hỏng vô ích rồi.

“Lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng thi đấu. Chặng đua tiếp theo, cậu sẽ giành được điểm đầu tiên cho mình.”

Hunt cúi đầu cười: “Cách an ủi thiếu thực tế này thật chẳng giống anh, nhưng dù sao cũng cảm ơn.”

“Nếu cậu cảm thấy tôi đã an ủi thành công, vậy xin hỏi, tôi có thể tán cậu chưa?”

Biểu cảm của Winston rất nghiêm túc.

Những điều ẩn tàng sâu nhất trong đáy mắt Winston cũng khiến Hunt cảm thấy hấn rất nghiêm túc.

Nhưng Hunt vẫn không khỏi phì cười: “Tán cái đầu anh ấy! Thà anh về pha sữa với Oreo mà uống còn hơn! Anh dùng cái cách kém cỏi thế này mà cũng đòi kết bạn á? May là anh gặp được Evan Hunt tôi, chứ nếu không, cái mặt đẹp giai của anh đã sưng húp lên vì bị đánh rồi!”

(Tán và pha (trong “pha sữa”) đều dùng chung từ 泡)

Cái gì mà muốn tán tôi cơ, đây là câu nói điều toa nhất mà Hunt nghe được.

Cái tên Winston này mới gặp mình được mấy lần!

Được rồi, được rồi, dù sao hấn cũng thật sự muốn kết bạn, điều này chứng tỏ mình hấn phải có điểm gì khiến vị nam thần cao ngạo này công nhận.

So với mấy cách mào đầu như thế cura gái kia, Hunt quyết định để mình và Winston có một màn làm quen “chính thức”.

“Hãy, xin chào, tôi là Evan Hunt. Cảm ơn anh đã miễn cưỡng làm bạn với tôi. Sau này chúng ta có xe cùng lái, có thuốc cùng hút, đợi đến khi tôi đủ 21 tuổi rồi, là có thể có rượu cùng uống. Nhưng mà có phụ nữ thì tuyệt đối không thể tán chung.”

Hunt vươn tay ra với Winston.

Dù có là xe đua, thuốc lá hay rượu xịn, chắc chắn thứ Winston có đều sẽ tốt hơn mình, chia sẻ cùng hấn, mình đảm bảo không bị thiệt.

E là phụ nữ cũng thế?

Hunt có hơi hối hận vì câu nói cuối cùng của mình: Có phụ nữ thì xin anh hãy nhường tôi nhé...

Winston không đáp lời, chỉ nắm lấy tay của Hunt.

Đã nói mà, tên này bày vẽ lắm trò như thế cũng chỉ là để làm bạn với mình thôi!

“Một đội đua dù có mạnh đến đâu, phía sau một tay đua dù có bao nhiêu người cố gắng, đến khi vào trận rồi, mỗi một quyết định, mỗi một lần cua, mỗi lần tăng tốc, chúng ta vẫn chỉ có một mình. Tôi biết rõ, thực ra anh rất cô đơn.” Hunt cười quan sát người kia.

Winston tuy chẳng đáp, nhưng lại nhìn vào mắt cậu.

Hunt rất lấy làm hài lòng.

Vì ít nhất cậu cũng biết người kia đang chăm chú nghe lời mình nói.

“Bởi vì tôi cũng vậy.”

Dù rằng tôi chẳng xuất sắc siêu quần như anh.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền tới.

“Này— Winston của tôi ơi! Cậu đang làm gì đấy hả? Đêm hôm khuya khoắt lại đi phá xe của mình thế à?”

Ấy là của một người phụ nữ đã gần bốn mươi có hơi phát tướng, lô cuốn trên đầu vẫn còn chưa gỡ xuống, rõ ràng là vì phóng vội từ nhà tới đây.

“Cậu này là...” Người phụ nữ kia đi đến trước mặt Hunt, hí mắt quan sát.

“Cháu là Evan Hunt... tuyên thủ của đội đua Marcus.” Hunt không yên tâm lắm liếc nhìn Winston.

“Sao cậu lại tới đây?”

Hunt nghĩ mãi mà không biết trả lời ra sao.

“Tôi đưa cậu ấy tới.” Winston đáp lại.

“Cậu... Vì sao?”

Winston bỏ qua nghi vấn của cô trợ lý, chỉ nhìn sang Hunt: “Đi thôi, bọn tôi đưa cậu về nhà.”

“Ồ, ồ.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Trợ lý mơ hồ: Ôi trời ơi! Sao cậu có thể đưa cậu ta đến đường chạy thử của Ferrari như vậy!

Winston: Vì tôi muốn làm cậu ta.

Trợ lý suy sụp: Nhưng cậu cũng không thể để cậu ta làm hỏng xe của mình thế được!

Winston: Vì tôi muốn làm cậu ta.

Trợ lý bẽ tắc: Vậy cậu đừng có gọi tôi đến lúc nửa đêm, đường chạy thử vừa to vừa sáng vừa yên tĩnh, cậu cứ thỏa sức mà làm!

Winston: Vì tôi không chỉ muốn làm cậu ta một lần.

Trợ lý đột nhiên tỉnh ngộ: Ồ! Ra cậu nói để cậu ta làm bạn mình là vì cậu muốn về sau có thể tùy nơi tùy lúc thích trêu gì cậu ta cũng được, thế mà Hunt đáng thương vẫn còn cố gắng chịu đựng vì một lý do vốn không tồn tại! Đợi đến khi cậu ta quen rồi là cậu có thể làm gì tùy thích phải không!

Hunt ngày sau lấy tay ôm ngực không còn thiết sống: Người bạn thân nhất của tôi ngày nào cũng trêu ghẹo tôi, tôi còn cho rằng đó chỉ là một sở thích biến thái của hắn, vì tôi trước nay đâu có kỳ thị sở thích của bạn bè.. ai ngờ hắn lại muốn làm tôi thật!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đỉnh Alps Và Đá Lở

Hóa ra người phụ nữ tên Anne này là trợ lý sinh hoạt mà Ferrari cung cấp cho Winston.

“A... Thích thật...” Hunt vô cùng ngưỡng mộ Winston. Cậu cũng muốn có một trợ lý như vậy.

Khi xe dừng dưới chân khu nhà trọ của Hunt, cậu mới đột nhiên nhận ra một điều: từ đầu tới giờ mình chưa từng nói địa chỉ nhà, tại sao Winston biết được?

“Hẹn gặp ở Montréal.” Winston nói.

Giọng nói rõ ràng vẫn lạnh băng như khi đối phó với truyền thông, nghe vào trong tai Hunt lại dường như có điểm gì không giống.

“Được, ngủ ngon nhé.”

Hunt đi lên lầu.

Montréal sao? Đến lúc ấy, Winston sẽ băng băng lướt trên đường đua, còn mình lại chỉ có thể đứng nhìn...

Đột nhiên hồi hận quá, sao mình không thể cố gắng thêm chút nữa trong những chặng đua trước chứ?

Người trợ lý Anne vừa lái xe vừa quan sát biểu cảm của Winston qua kính chiếu hậu.

Cậu ta có vẻ hơi lạnh lùng, không biết đang vui hay đang buồn, rõ ràng hai người cùng ngồi một chiếc xe, thế mà lại có một khoảng cách không sao vượt qua được.

Evan Hunt... hình như là một tay đua mới gia nhập F1 năm nay thì phải? Ba chặng đua trước thành tích ra sao? Làm sao mà quen được Winston nhỉ?

Winston lại còn gọi điện thoại nhờ mình tới đón, chứng tỏ trước đó hai người chỉ có một chiếc xe!

Nhưng theo những gì mình biết được, Winston hình như không hề cho bất cứ ai ngồi lên xe... Đến cả dạ tiệc cũng không có bạn gái theo cùng cơ mà... Winston lúc nào cũng tự đến tự đi, cô đơn đến nỗi khiến người khác nghi ngờ cậu ta tự kỷ.

“Có phải cậu rất thích Evan Hunt không?” Vừa hỏi xong Anne đã thấy hồi hận.

Khi thuê Anne làm trợ lý, giám đốc đội đua đã từng nói: Không bao giờ được hỏi chuyện riêng tư của Winston!

Mà căn cứ theo quan sát hơn một năm qua của Anne, đời sống cá nhân của Winston cũng không có gì đáng nói. Không nói đến thời gian tham gia Grand Prix phải bay đi bay lại khắp nơi, ngay đến cả thời gian nghỉ ngơi, cậu ta cũng sinh hoạt theo quy luật, tựa hồ không giao tiếp với ai cả.

“Ừm.” Winston khẽ đáp lại một tiếng.

Anne lái xe thành hình chữ S.

Winston vừa “ừm” đấy à?

“Ừm” nghĩa là đồng ý với lời mình vừa nói?

Cậu ta có hảo cảm với cậu thanh niên Evan Hunt kia?

Hunt vừa về đến nhà trọ đã cảm thấy vô cùng hưng phấn!

Ai mà tin được cơ chứ! Vann Winston giờ đã là bạn của mình rồi!

Cậu chạy quanh khắp phòng, trong đầu không ngừng tua lại mọi những chuyện đã xảy ra từ khi mình nói chuyện lần đầu tiên với Winston cho đến nay.

Sau đó... cậu ngoẹo đầu khó hiểu...

Tại sao Winston lại chú ý đến mình nhỉ? Còn cả những lời hắn nói, gì mà “tôi muốn làm cậu”, “nếu đó quần lót của cậu, mười triệu đô cũng đáng” nữa chứ. Tuy vẻ mặt vẫn cứ bất biến, thế nhưng hắn hoàn toàn chẳng giống như trên TV và theo lời kể của người khác gì cả!

Bên phòng cách vách, ngái dáng chuẩn và cô bạn gái lại bắt đầu làm việc.

Hunt muốn chuyển giường của mình đi chỗ khác... À không, phải là cũng muốn tìm bạn gái cùng lên giường ngày đêm, đọ xem ai khiến ai mất ngủ!

Thôi được... Dù sao cũng không ngủ nổi, chi bằng làm phiền người khác.

Hunt bấm số Bruce, một cậu bạn thân thời trung học của mình.

“A lô... Ai đấy, tôi là Bruce...” Bruce chắc đã ngủ rồi, giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Hunt lại không thấy áy náy chút nào, làm phiền người khác là việc cậu thích làm nhất.

“Này, Bruce, tôi có chuyện này muốn kể với ông!”

“... Hunt... Ông ở nước ngoài à? Sao lại gọi điện cho tôi vào giờ này?”

“Tôi đang ở New York.”

“Được lắm! Ở New York mà ông không biết bây giờ là mấy giờ à? Nói đi, mẹ nó ông có chuyện gì hả! Chắc không phải ông sắp rời khỏi làng F1 đấy chứ? Không sao, đến phòng nhảy của tôi cũng được!”

“Tôi vẫn chưa định rút lui đâu... chỉ có chuyện này muốn nói với ông... Ở nhà vệ sinh sau giải Grand Prix Tây Ban Nha ấy, tôi đã gặp được một tay đua cực cực nổi tiếng.”

“Ồ? Rồi sao?” Giọng Bruce có vẻ thiếu hăng hái.

“Lúc tôi đi ra khỏi phòng vệ sinh, hấn nhắc tôi chưa kéo khóa kia, sau đó còn tự thân kéo lên giúp tôi nữa.” Hunt tự động bỏ qua việc mình đã dùng bom nước tấn công McGrady thế nào.

“Há? Giúp ông kéo khóa quần? Hai người làm trò gì hả?” Hình như Bruce đã ngồi dậy rồi, giọng nói có chiều buồn ngủ cũng biến mất.

“Không làm gì cả, hấn chỉ gọi tên tôi thôi.”

“Thế ông đừng tôi dậy chỉ để bắt tôi nghe chuyện này à?” Bruce muốn dùng điện thoại đập vào mặt Hunt.

“Sau đó lúc ở siêu thị mua đồ, thẻ của tôi hết tiền, hấn là người giúp tôi thanh toán, còn khuyên tôi không nên mua quần lót ở siêu thị vì chất lượng không tốt.” Hunt lại tự động tình lược sự khác nhau giữa M và L.

“Tốt quá nhỉ, dù chẳng quen thân gì mấy nhưng chắc tên đó biết ông đua xe, thanh toán hộ cũng là hợp tình hợp lý. Sau đó thì sao?”

“Sau đó... Bọn tôi lại gặp nhau ở tiệc từ thiện, hấn chỉ mười nghìn đô để mua mũ lưỡi trai của tôi.”

“Vậy... tên đó đúng là nể mặt ông... mà tiền chắc chắn cũng kiếm được nhiều hơn ông.”

“Đúng là hấn kiếm nhiều hơn tôi. Nhưng ông biết hấn còn nói gì nữa không? Hấn nói nếu là quần lót của tôi, có tốn mười triệu đô hấn cũng sẽ mua. Ông thấy có quái không?”

“Nếu hai ông không thân thì đúng là cũng quái thật. Tất nhiên, nếu có ngày tôi trở thành tỉ phú, tôi cũng sẽ dùng trò này để giễu cợt ông, ha ha ha!”

“Trên đường về nhà, con Jeep của tôi bị hỏng.”

“Tôi đã nói ông phải đổi con xe nát ấy đi từ đời rồi! Sớm muộn gì nó cũng vứt ông lại giữa đường cho coi!”

“Quả nhiên tôi lại đụng phải hấn, hấn đưa tôi đến đường chạy thử của Ferrari, còn để tôi lái xe của hấn đến mức cháy máy...”

“Ờ ờ! Xe đua của tên đó loại nào?”

“Tất nhiên cũng là Ferrari rồi...”

“Thế ông có phải đèn không?”

“Không.”

“Tên này đúng là hào phóng! Cái thắng này ông ăn may thế à?”

“... Chỉ là gặp may thôi phải không? Tôi hỏi hấn sao lại đổi... đổi tốt với tôi thế...”

“Vì sao?” Bruce cũng trở nên hiếu kỳ.

“Hấn đưa ra ba nguyên nhân. Thứ nhất là vì đến một ngày nào đó, tôi cũng sẽ trở thành một tay đua đỉnh cao như hấn, thứ hai là vì hấn muốn tán tôi...”

“Ha ha ha ha... Làm trò lâu thế, hóa ra là vì có thằng “nhìn trúng” ông! Cảnh thận phía sau nhá!”

“Thế... ông thấy hấn đúng là có ý đồ như thế với tôi à?” Hunt bắt đầu lo sợ, nghĩ lại những lời khác nữa của Winston, chẳng lẽ hấn có ý với mình thật?

“Không phải ông nói có ba nguyên nhân à? Cái còn lại là gì?”

“Hấn muốn đánh bạn với tôi...”

“A ha ha ha ha! Phương thức kết bạn của thằng cha này đúng là lên xuống thất thường, vô cùng độc đáo! Tên này chắc chắn đã làm cho con tim ông run hết cả lên rồi đúng không?”

“Ý của ông là hấn muốn kết bạn với tôi?”

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ tên kia muốn làm ông thật? Ông trông thì dễ mến đấy, nhưng cũng chẳng đến nỗi không ai sánh bằng. Tính cách ông lại càng không ra gì! Làm bạn với ông đã đủ xui xẻo, lại còn lên giường cùng ông nữa à, nhất định sẽ suy sụp mất!”

“Này! Ông có phải anh em tôi không đấy?”

“Tất nhiên! Là anh em tôi mới nói thật lòng... Mà đội đã, nhìn điệu bộ của thằng cha, hình như cũng hơi giống như theo đuổi ông thật!”

Giọng Bruce tràn đầy ác ý vui sướng khi nhìn người ta gặp nạn, Hunt cũng thấy có nguy cơ.

“VẬY... vậy sau này tôi sẽ tìm cách tránh xa hấn ra...” Hunt ôm đầu.

Cậu chẳng có bạn bè gì ở F1 cả, khó khăn lắm mới có một người chủ động làm quen, cậu thật sự cảm thấy tiếc nuối.

“Thằng cha đấy là ai thế?” Bruce hỏi.

“Vann Winston...” Hunt đang ngẫm nghĩ, vô tình nói ra tên của Winston.

“Gi cơ? Vann Winston? Ông nói là “Đao băng siêu tốc” Vann Winston của Ferrari á?”

“Đúng thế. Sau này chắc tôi sẽ giữ khoảng cách với hấn...”

“Ông dở người à! Nếu là Vann Winston, cả ba lí do trên đều không thể thành lập!”

“Vì sao?”

“Ông trở thành tay đua đỉnh cao á— mơ đi! Mà cái kiểu người siêu phàm thoát tục như Vann Winston nhìn cứ như đỉnh Alps ấy! Hấn muốn làm ông khác nào dãy Alps đột nhiên rơi xuống hòn đá lớn!”

“Ông so sánh kiểu quái gì vậy! Hấn là núi Alps, tôi là hòn đá lớn?”

“Chẳng lẽ không đúng? Nhìn hấn đang đi trên đỉnh cao đòi người thế kia, sao có thể muốn đánh bạn với loại củi mục như ông được?”

“Vì cô đơn quanh quẩn nên muốn có người bên cạnh?”

“Thôi được. Được rồi, ông bạn! Vann Winston dù sao cũng đã chủ động nói chuyện với ông rồi phải không? Vậy lần sau tôi muốn chụp chung với hấn!”

“Từ từ, ông thấy hấn muốn làm bạn với tôi thật à? Chắc không phải muốn làm cái kia kia với tôi đấy chứ?”

“Ừ? Nếu không thì ông chờ mong hấn làm cái kia kia đấy chắc?”

Hunt cười thật rạng rỡ.

“Tuyệt! Ngủ thôi!”

“Ồ, sao ngủ rồi? Ông còn chưa kể tôi nghe Winston đã nói những gì mà!”

Dù tiếng ồn nam nữ phòng bên kia làm việc có rõ ràng đến mức nào, trên mặt Hunt vẫn treo một nụ cười ngọt ngào.

Lịch thi đấu liên tiếp căng thẳng vẫn tiếp tục diễn ra.

Hunt và đồng đội cùng bay tới Montréal.

Trên máy bay, McGrady lúc nào cũng trung cái vẻ mặt như vừa ăn phải trứng thối.

Hunt vuốt cằm trầm ngâm: Ngày nào mình còn chưa bị đá khỏi đội đua, chắc ngày đó tên này còn chẳng vui nổi.

Xuống máy bay xong là đến lúc lượt đua tập ban đêm diễn ra.

Hunt nhìn mọi người phi như bay hết vòng này đến vòng khác, trong đầu lại nhớ đến một buổi tối nọ, trên đường chạy thử của Ferrari, mình và Winston đã lái xe đến nỗi cháy máy.

Vừa có cảm giác điên cuồng khi không phải để ý tới tốc độ, vừa có cảm giác chắc chắn sẽ lao khỏi đường đua bất cứ lúc nào.

McGrady và Luke hiện giờ là trung tâm của cả đội đua, còn cậu thì ngược lại, trở thành một kẻ có cùng được, mà không có cùng chẳng sao.

Hunt đi tới một góc không người, rút ra một điếu thuốc lá.

Mỗi lần trước khi thi đấu, cậu đều phải dùng một thứ gì đó giúp mình phấn chấn hơn. Cậu không thích hương vị cà phê nguyên chất, vì thế, thuốc lá trở thành lựa chọn thường xuyên, nhưng vì hút thuốc lá không có lợi cho tim phổi, Hunt tiết chế mỗi lần chỉ hút một điếu.

Cậu hít một hơi, hưởng thụ cảm giác nicotin thông qua máu, tràn vào não.

Mặc cho tiếng động cơ vang lên từng đợt nối tiếp từng đợt, chẳng chút liên quan đến cậu.

“Cho tôi hút một hơi.”

Giọng nói lạnh giá vang lên bên tai cậu, hòa với khói hương vẫn vút, tựa như sự dung hòa giữa lửa và băng.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Nhiều ngày về sau

Hunt: Bruce... đúng là hán không muốn làm bạn tôi, hán thật sự coi tôi là OREO, còn hán là ly sữa!

Bruce: Ý khi gió gì?

Hunt: Hán muốn làm tôi!

Bruce: Tôi... xin thay đổi lời đã nói lúc trước. Phương thức tán gái của thằng cha này đúng là lên xuống thất thường, vô cùng độc đáo.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quỵén Rủ Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ferrari Không Xứng Với Cậu

Hunt bình tĩnh quay mặt sang nhìn thì thấy Winston đang mặc đồ của đội đua.

“Anh xong phiên chạy thử rồi à?”

“Phiên thứ nhất xong rồi, hai rưỡi mới bắt đầu phiên thứ hai.” Winston thoáng rũ mắt, hất hất cằm, nhìn điều thuốc giữa những đốt ngón tay Hunt.

“Anh cũng phải có chứ... Đội đã, anh hút thuốc à?”

“Không nhiều lắm.”

“Tôi có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra cảnh anh hút thuốc.”

“Vây giờ có thể thấy rồi.”

Hunt ngồi xỏm bên đường, Winston thì ngồi bên cạnh.

Lưu manh và quý tộc—Đầu óc Hunt xẹt qua suy nghĩ ấy đầu tiên.

“Tôi chỉ có một điều thôi.” Hunt liếc mắt nhìn hán.

Theo lý, Winston muốn làm bạn với mình, mình nên sung sướng kích động dâng hiến tất cả mới đúng.

Nhưng với Hunt, dù người kia có là thiên tài, hay bản thân có là củi mục, đã là “bạn bè” rồi sẽ không phân cao thấp. Trước mặt Winston, cậu bình đẳng, cậu sẽ không vồn vã dâng hiến, cũng sẽ không mặt dày thân cận.

“Thế nên để cậu hút hết nửa rồi, tôi mới nói hút một hơi thôi.”

Giọng Winston vẫn lạnh lùng, gương mặt vẫn không có chút cảm xúc thừa thãi, hán như thể đang nói: Tôi không đòi cả điều đã là ân điển lớn nhất của cậu rồi.

Thật bực mình!

Nhưng bạn bè với nhau, trừ phụ nữ ra, có đồ gì tốt đều nên chia sẻ... Tuy điều thuốc cũng chẳng tính là hay ho.

“Được được, cho anh hút một hơi.”

Hunt xoay người, cầm thuốc bằng ngón trỏ và ngón cái chìa về phía người kia.

Cậu vốn tưởng Winston sẽ cời găng vuron tay đón lấy, ai ngờ hắn vẫn chống tay, chỉ cúi mình về phía cậu rồi nghiêng mặt sang.

Hunt thoáng có lỗi giác hấn định hôn mình.

Môi hắn hé mở ngậm lấy đầu thuốc, mà ngón tay Hunt cũng như bị miệng hắn ngậm vào.

Đầu lưỡi hắn khẽ chạm vào đầu thuốc, cử động tinh vi ấy cũng truyền tới ngón tay Hunt, khiến Hunt syút chút nữa làm rơi đầu thuốc.

Hắn đúng thật chỉ định hút một hơi. Dáng điệu hắn thở ra một vòng khói sao mà dịu dàng... Cùng là đàn ông với nhau nhưng Hunt cũng phải thừa nhận: người con trai này rất hấp dẫn.

“Cậu có hiểu rõ về đường đua Gilles Villeneuve không?” Winston hỏi.

“Đã tưởng tượng vô số lần, cũng đã từng đua mô phỏng. Anh tham dự Grand Prix ba năm rồi phải không? Chắc hẳn anh đã chạy đường này ba lần rồi nhỉ? Tôi không có được kinh nghiệm phong phú như anh.” Hunt hí mắt cười.

“Vậy giờ hãy nhắm mắt lại, tưởng tượng cậu đang đổ ở vạch xuất phát của đường đua Gilles Villeneuve.”

“Hả?” Hunt vừa định tỏ ý hoài nghi, Winston đã quét một ánh mắt lạnh như băng qua. Cảm giác không nói một lời đã có thể nắm bắt kẻ khác mà hắn mang lại này thật không hay ho tí nào.

Thế mà Hunt vẫn cứ vô thức nhắm mắt lại.

Có cách nào khác đâu, lát nữa tên này còn phải thi đấu, mình không thuận theo hắn, nhờ ảnh hưởng tới tinh thần của hắn, hắn lại trách mình thì sao?

“Đường đua Gilles Villeneuve có độ dài một vòng vào khoảng 4.4 kilomet. Ta đua tổng cộng bảy mươi vòng, nếu cậu muốn lọt vào top 8 để giành điểm, tôi khuyên cậu nên sử dụng chiến thuật vào pit hai lần, vì ba lần thì tốn thời gian quá. Nếu trong mười lăm vòng đầu, cậu có thể giữ khoảng vị trí mười hai, vậy đến vòng thứ hai mươi, cậu hãy vào pit lần một. Đến khoảng vòng thứ bốn mươi, nếu cậu đã vuron lên top 10, thì trước vòng năm mươi vào pit lần hai. Mục tiêu của cậu là giành được vị trí từ tám đến sáu.”

(pit stop là địa điểm bảo dưỡng để các xe đua F1 dừng lại thay lốp, nạp nhiên liệu, căn chỉnh kỹ thuật... Chiến thuật pit stop rất quan trọng, có ảnh hưởng rất lớn đến thành tích của một tay đua hoặc toàn đội)

Lời nói của Winston vừa lí trí lại có phần quyết đoán.

Hunt định mở mắt nói điều gì, Winston đã vuron tay che kín lại: “Tôi có bảo cậu mở mắt ra đâu.”

“Được được!” Hunt giờ hai tay đầu hàng.

“Giảm tốc gài số 2 để qua góc cua đầu tiên, sau đó lại giảm tốc để qua góc cua gắt. Đây là vị trí trọng điểm giúp cậu có thể vượt lên. Chỉ cần cậu bộc lộ tài năng, tất cả đều có thể. Trước khi đến góc cua số Ba, cậu tăng tốc trước rồi lại giảm tốc cua qua. Địa điểm tuyệt vời này rất phù hợp để vượt mặt, nếu đủ tự tin, cậu có thể thử độ sức với tay đua đang chạy ngay phía trước. Cần thận đừng đụng phải rào chắn.”

Bên tai Hunt dường như có tiếng động cơ vang rung trời, suy nghĩ của cậu cũng lao điên cuồng theo những luồng gió thổi.

“Giờ cậu đã tăng tốc vượt qua góc cua số Bốn và số Năm, tiếp theo đây mới là thử thách. Đây là một góc cua trái rất gấp, cậu phải giảm tốc độ xuống đến dưới tám mươi lăm.”

Tầm nhìn của Hunt càng lúc càng rõ ràng, tiếng nói của Winston vừa khiến cậu tỉnh táo, lại vừa khiến cậu tưởng tượng không ngừng.

“Thoát khỏi góc cua gắt là đường thẳng, tốc độ có thể vượt quá ba trăm mét. Đây là đoạn đường cực kì quan trọng để vượt các xe trước. Bất kể đối thủ trước mắt cậu là ai, cậu đều có thể giành lấy vị trí đó.”

“Winston! Trời ơi! Hóa ra cậu ở đây!” Tiếng người trợ lý Anne vang lên: “Phiên chạy thử thứ hai sắp bắt đầu rồi!”

“Ừm.” Hắn đứng lên.

Hunt cũng đứng lên theo hắn.

“Tôi muốn hút thêm hơi nữa.” Winston nghiêng về phía Hunt.

Đôi mắt hắn cách cậu rất gần, chúng tưởng chừng yên tĩnh trầm lắng, hóa ra lại nổi lên vô số lần sóng vô thanh.

Hunt ma xui quỷ khiến đưa đầu thuốc của mình đến bên miệng Winston. Cậu thấy rõ mồn một đầu lưỡi giữa cặp môi của hắn, cũng cảm nhận được hắn

hút thuốc thật nhẹ nhàng.

“Cảm ơn.” Hunt nói với theo bóng lưng của Winston.

Cảm ơn anh đã cho tôi lần đầu tiên biết được cảm giác đua xe trên chặng Gilles Villeneuve là thế nào.

Phiên chạy thử thứ ba kết thúc, Hunt cùng đội đua quay về khách sạn.

Đội đua bắt đầu hội nghị kỹ thuật, trọng điểm vẫn là chiến thuật của McGrady và Luke.

Hunt vừa nghe vừa ngáp lên ngáp xuống, chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu cậu đã lặp đi lặp lại những phân tích về đường đua của Winston.

Muốn thử một lần quá...

Khi cái suy nghĩ này xẹt ngang qua não, Hunt hơi sững người lại.

Cậu đã từng rất thích cái cảm giác được điều khiển một chiếc xe đua. Hồi vẫn còn tham gia Karting, cậu đã từng cảm thấy trận đua nào cũng thật mới mẻ... Biết bao nhiêu tay đua, trong đó có cậu, tham gia Formula Renault và Karting với chung một khao khát được bước vào những trận đua F1 đây?

Nhưng tại sao đến khi thật sự tiến vào rồi, cậu lại không còn chút khát vọng chiến thắng nào nữa?

“Hunt! Hunt, cậu đang nghĩ gì thế hả?” Giám đốc công nghệ nhìn Hunt, ánh mắt tỏ rõ không vừa lòng.

Có lẽ với cả đội đua, cậu là một thằng nhóc có vấn đề: Suốt ba chặng đua không có chặng nào thực hiện được hoàn hảo chiến thuật của toàn đội, đã thế còn liên lụy McGrady bị Duch y chặn không thể lọt vào top 8.

“Chắc đang nghĩ đến chuyện sau khi bị đuổi khỏi đội đua, nó còn quay lại lái Kart được không ấy mà!” McGrady dùng ánh mắt coi thường không thèm che đậy nhìn cậu.

“Ấy— McGrady, có phải ông anh yêu thầm tôi không?” Hunt tròn mắt thật to hỏi.

“Tao yêu thầm mày? Âm IC hả?”

“Vậy sao ông anh hiểu rõ tôi nghĩ gì thế?”

McGrady nhìn Hunt bằng ánh mắt khinh khỉnh. Gã nhận ra mình có sĩ nhục thế nào cũng vô ích, da mặt thằng ôn này quá dày.

Marcus cũng lắc đầu, thờ dãi một hơi.

Người đồng đội Luke vỗ vai Hunt an ủi: “Đừng như vậy chứ, biết đâu chặng sau cậu lại được đua?”

“Cảm ơn. Anh cũng đừng nên tự rửa mình.”

Trừ phi thứ hạng của Luke trong chặng này đứng dưới mười lăm, nếu không đội đua chắc chắn sẽ không cho cậu lên thay.

Trận phân hạng sẽ bắt đầu ngay thôi, cả đội đua ai nấy đều lo lắng bận rộn, chỉ có Hunt đi đến đâu cũng cầm theo điện thoại chơi Anipop.

Hắn cậu cũng đã từng nghĩ xem mình sẽ ra sao nếu rời khỏi F1: Dù có là đội đua nhỏ hơn nữa chắc cũng không chịu kí hợp đồng với một kẻ chưa hề giành được bất cứ một điểm nào như mình đâu. Mà nếu có quay lại Karting, sợ rằng những người nhạo báng mình sẽ còn nói những lời khó nghe hơn cả McGrady nữa.

Chỉ là... cứ tiếp tục như vậy, mình sẽ thật sự cam tâm ư?

Nhưng không cam tâm thì làm được gì? Dù sao cũng chẳng có ai kì vọng gì ở mình cả.

Bỗng nhiên đụng phải một người, Hunt loạng choạng lui về sau một bước nhỏ, người kia lại đứng vững tựa Thái Sơn, không mấy may di động.

Điện thoại tuột khỏi tay Hunt, người kia phản ứng cực nhanh đỡ lấy điện thoại của cậu một cách dễ dàng.

“Cậu vẫn chơi trò này à?”

“Hả?” Hunt vừa ngẩng đầu đã đối diện với một đôi mắt trầm tĩnh không chút gợn.

Là Winston.

“Đúng thế, trò này vui mà.” Hunt cười cười nhận lại điện thoại.

“Cậu chung tình với rất nhiều thứ đồ.”

“Gi cơ?”

“Cậu đã chơi trò này những năm năm liền.”

“Ồ? Làm sao anh biết?”

Khéo quá nhỉ, Hunt ngược lại thấy mình chẳng nhiệt tình với cái gì được quá ba phút.

Nhưng Winston không có ý tiếp tục thảo luận về Anipop nữa.

“Trong trận phân hạng lát nữa, cậu đừng quá để ý đến số lớp dự phòng, gắng sức giành lấy những vị trí đầu là được.” Winston nói.

“Anh... chắc anh biết chứ nhỉ? Tôi không tham gia chạy thử, đội tôi để hai người là McGrady và Luke đua chặng này...”

“Hunt, có phải cậu định rút khỏi F1 không?” Winston hỏi.

Hunt ngừng lời nhưng lại ngay lập tức nhún vai, thản nhiên đáp: “Phải thì sao? Suốt ba chặng này tôi có lọt vào mười hai vị trí đầu lần nào đâu? Những trận về sau, có lẽ đội đua sẽ đặt mối quan tâm vào Luke, tôi không còn cơ hội nữa rồi. Sau năm nay, đội đua Marcus sẽ không kí tiếp với tôi nữa, cũng sẽ chẳng có đội đua nào muốn giành tôi cả. Hay anh thuyết phục được Ferrari kí với tôi?”

“Ferrari không xứng với cậu.” Winston nói.

Hunt nhìn vào mắt hấn, đôi mắt hấn tựa như không có cảm xúc gì, nhưng lại ẩn chứa quá nhiều điều, sâu sắc không cách nào ước đoán.

Cậu không thể hiểu được, trên thế giới này có biết bao điều ý nghĩa, tại sao Winston lại đi dùng ánh mắt như vậy để nhìn mình?

“Vậy thì... đội gì mới xứng với tôi?” Hunt cười cười, đâm khế vào người Winston: “Được được, tôi biết đôi ta đã thành bạn được mấy hôm, tôi thế này sẽ khiến anh cảm thấy... sắp đánh mất tôi, nhưng yên tâm đi, chỉ cần ngày nào anh vẫn còn ở trên đường đua, ngày đó tôi vẫn sẽ âm thầm cổ vũ cho anh.”

“Cậu phải có một đoàn đội tốt nhất, bao gồm cả kỹ sư thiết kế đơn vị năng lượng và hệ thống treo xuất sắc nhất, cũng như huấn luyện viên chiến thuật am hiểu cậu nhất. Đội đua như thế mới xứng với cậu.”

Rõ ràng đó chỉ là một lời an ủi, thế mà Hunt lại cảm thấy đoàn đội xuất sắc không cần bàn cãi ấy như gần ngay trước mắt.

“Cảm ơn.”

Đúng lúc này, tiếng gọi của Marcus truyền đến từ sau lưng Hunt: “Hunt— Hunt! Thằng nhóc này lại chạy đâu rồi?!”

“Vâng?” Hunt quay người lại.

Marcus vốn đang đầy vẻ lo lắng, đến khi nhìn thấy Winston đứng sau Hunt lại hơi ngẩn người.

Winston chỉ khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

“Cậu chuẩn bị ngay đi cho tôi! Lập tức tham gia trận phân hạng!”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tôi thích nhất được hút một điếu thuốc trước mỗi trận đua để nâng cao tinh thần! Anh thì sao?

Winston: Tôi thích nhất mỗi khi xong chuyện được ôm lấy cậu, hút cùng cậu một điếu thuốc.

Hunt: Hở?

Winston: Nhưng cậu chẳng bao giờ tỉnh lại nổi đâu.

—

Thông tin bổ sung:

1- Cha đẻ của Karting là Art Ingels đã chế tạo ra chiếc xe Kart đầu tiên trên thế giới vào năm 1956. Karting là giải đua xe nghiệp dư, không yêu cầu trình độ tay lái cao, không có nhiều quy định nghiêm ngặt và có nhiều biến thể khác nhau.

Formula Renault là giải đua xe công thức do tập đoàn ô tô Renault (Pháp) phát triển từ năm 1971, diễn ra lần đầu ở châu Âu và dần được lan rộng ra khắp thế giới. Đây là nơi để các tay đua trẻ học tập kinh nghiệm, có cơ hội tiến thêm một bước nữa vào những giải đua xe lớn hơn trên thế giới.

Cả giải Formula Renault và Karting đều là nơi sản sinh ra nhiều tay đua nổi tiếng tham gia vào giải F1 sau này như Lewis Hamilton hay Kimi Räikkönen

2- Mỗi trận đua F1 được phân thành: chạy thử – phân hạng – chính thức.

Mỗi chặng đua có ba phiên chạy thử. Những vòng đua này tuy có bấm giờ nhưng số liệu chỉ có ý nghĩa với mỗi đội đua. Đây sẽ trở thành căn cứ quan trọng để đội đua điều chỉnh thông số xe đua cho phù hợp.

Trận đua phân hạng chia thành ba lượt: Q1(xác định vị trí xuất phát từ 22 đến 17), Q2 (xác định vị trí xuất phát từ 11 đến 16), Q3 (xác định 10 vị trí xuất phát đầu). Vì thứ tự trong trận phân hạng sẽ quyết định thứ tự xuất phát nên trận đua này rất quan trọng.

Trong trận đua chính thức, mười người đứng đầu sẽ giành được điểm. Số điểm được trao lần lượt là: 25-18-15-12-10-8-6-4-2-1. Điểm của từng chặng đua sẽ được cộng dồn vào điểm chung cuộc cả mùa giải. Người có điểm tích lũy cao nhất trong một năm sẽ là quán quân. Điểm của đội đua sẽ là tổng điểm của các tay đua trong đội đó.

3- Những đội đua nổi tiếng nhất trong làng F1 bao gồm: Ferrari, McLaren, Red Bull, Mercedes, Williams, Lotus, Force India, Sauber. Những đội đua này sẽ đều có những tay đua xuất hiện trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hồi Còn Nhỏ Tôi Bị Nói Lấp

“Gi cơ? Luke đâu?”

“Là McGrady! Cậu ta vừa bước hụt cầu thang, ngã trật mắt cá chân rồi!”

Hunt tròn tròn mắt.

“Cậu còn ngần ra làm gì? Bọn tôi đã xin đổi tuyến thủ rồi! Cuộc họp hôm nay cậu có chú ý nghe không?”

“Nghe cũng có tác dụng gì? Tôi và McGrady đâu có giống nhau!”

“Giống hay không giống thì có gì quan trọng... Thôi bỏ đi, cậu cứ đua hết sức là được! Còn nger ra đấy à! Nhanh đi đi!” Nước bọt của Marcus đã sắp phun đầy mặt Hunt.

Hunt liếc nhìn Winston.

Về mặt người kia thân nhiên đến mức khiến cậu hoài nghi: Phải chăng tên này đã biết mình sẽ lên đua thay từ trước?

“Hunt.” Ngay khi Hunt và Marcus chuẩn bị rời đi, Winston lại nói.

“Sao thế?” Hunt dừng bước xoay người hỏi.

“Tay đua là linh hồn của toàn đội. Mọi người tồn tại là để phối hợp với cậu, còn cậu, cậu không cần phải phối hợp với bất kì ai.”

Ngay lúc này, Hunt lại nhớ đến cảm giác sung sướng khi được lái xe đua của Winston phá vỡ mọi giới hạn.

Đúng thế, so với việc để ai đó chỉ huy, chỉ bằng ta tự mình làm chủ.

Marcus tỏ vẻ kinh ngạc.

Winston ít khi nói chuyện, là một điển hình cho câu ‘im lặng là vàng’, nhưng vừa nãy, rõ ràng cậu ta đã nói với Hunt không chỉ một câu. Từ từ đã, cậu ta vừa dạy Hunt điều gì? Tay đua không phải phối hợp với người khác, mà mọi người phải phối hợp với tay đua? Tùy tính như vậy phù hợp với Winston đây, nhưng đâu có phù hợp với Hunt!

Này! Đừng có dạy hư Hunt của tôi!

Khi ngang qua McGrady mặt đầy giận dữ đang ngồi trên ghế để bác sĩ chăm sóc, Hunt không khỏi gửi cho gã một cái nhìn cảm thông.

“Ôn con! Nhìn gì mà nhìn!”

Hunt nhún vai: “Tôi chỉ muốn xem xem mắt cá của anh sưng to đến mức nào thôi.”

“Gì cơ?”

“Tôi biết anh coi tôi không hơn một bãi phân trâu. Người như tôi lái xe của anh lại chỉ giật được vị trí thứ mười sáu, mười bảy thì chẳng khác nào là si nhục đẳng cấp của anh cả. Nhưng thế thì đã sao nhỉ? Nếu mắt cá của anh không thể hết sưng trong vòng một tuần, tôi sẽ còn thay anh đua cả chặng ở Anh nữa cơ. Ôi, chắc tôi sẽ mệt lắm đây!”

“Hà— Mày đừng có đi! Tao vận cổ mày! Xem mày còn đắc ý nữa không!”

Đội ngũ bác sĩ ba chân bốn cẳng giữ McGrady ngồi lại.

Hunt thì nhún vai bỏ đi.

“Trời ơi, tôi cứ nhìn cái thằng nhóc này là lại muốn đâm.” Một kỹ thuật viên phụ trách thay lớp nói.

“Ồi... chỉ mong thành tích đua phân hạng của cậu ta không quá kém...”

Trận đua phân hạng bắt đầu trong tiếng người người hò reo.

Được rồi, biết đâu đây lại là trận đua F1 cuối cùng của mình.

Hunt chưa từng chạy thử trên con đường này, thế mà cậu lại cảm thấy hiểu nó rõ hơn bất cứ đường đua nào trước đây.

Trong đầu cậu là tiếng Winston.

Tiếng nói lạnh lùng ấy làm Hunt tỉnh táo, sự trầm tĩnh trong đó cũng khiến cậu quyết đoán hơn.

Tôi muốn được lẫn bánh ở vị trí tốt nhất.

Tôi muốn bắt đầu lại một lần ở vị trí gần anh nhất...

Dù cho đây có là lần cuối.

Trong vòng đua Q1, “Cá mập trắng” Charles vừa mở màn đã thể hiện ưu thế của mình cứ thế lao băng băng giành vị trí thứ nhất.

Hunt vốn vắng mặt trong phiên chạy thử lại bình tĩnh dị thường, qua cua trôi chảy không chút do dự. Đến khi cậu hoàn thành vòng đua, từ vị trí thứ tám đến vị trí thứ mười hai đã lập tức có sự thay đổi.

“Trời ơi... Hunt xếp thứ mười! Thời gian hoàn thành một vòng của nó còn nhanh hơn thời gian McGrady chạy thử hai giây!”

“Bây giờ... phong độ của thằng nhóc đang rất tốt... chỉ mong nó có thể giữ vững đến khi kết thúc trận phân hạng!”

Vòng đua Q2 bắt đầu, Owen của đội đua Red Bull dẫn đầu toàn đoàn. Winston trước sau vẫn giữ vững vị trí thứ hai hoặc thứ ba, mà Hunt thì chăm chăm vào đối thủ chạy trước, từng bước tiến lên.

“Thứ chín... Mặt trời mọc đằng tây rồi phải không?” Marcus khó có thể tin nổi chớp chớp mắt.

Đến vòng đua Q3, “Cá mập trắng” Charles tiên phong xuất kích, đoạt lại vị trí, Winston và Owen theo sát phía sau. Charles lại lập kỉ lục thời gian đua một vòng nhanh nhất.

Hunt bị kìm kẹp mãi giữa hai tay đua Karl và Beckham.

Máy vẫn cần tiến thêm chút nữa... thêm chút nữa...

Nén tất cả tốc độ lại, Hunt, buông cái lò xo đang bị ép chặt ra!

Vòng đua nước rút sắp kết thúc, tay đua ngay phía trước Hunt đột nhiên mất khống chế lao ra ngoài, Hunt thuận lợi thắng một bậc.

Khi lái xe quay lại, Hunt nhìn thấy Marcus đang quan sát mình bằng ánh mắt nghiêm khắc.

“Sao thế?” Hunt thò ra một hơi.

Cậu vốn nín thở suốt này giờ, nay rốt cục đã có thể thở phào. Dù có làm sai điều gì đi nữa, cậu cũng dự định sẽ nghe tai trái ra tai phải.

“Trình độ của cậu mà cứ thế này ngay từ đầu thì có phải tốt không, thẳng nhóc thôi!”

Marcus vừa định đánh cậu, Hunt đã cau mày tránh kịp.

“Luke đâu? Anh ta xếp thứ mấy?”

“Thứ mười.”

Hunt thở ra một hơi, không ngờ Luke tiến vào top mười người đầu tiên.

“Tôi thì sao?”

“Thứ tám.”

“Ồ.” Hunt dứt tay vào túi, xoay người bỏ đi.

Bước được hai bước rồi, cậu mới có phản ứng.

“Tôi... Tôi nằm trong top 10?”

Dáng vẻ hoàn toàn không chú ý của cậu khiến Marcus tức đến nỗi sắp phun lửa ra đằng mắt.

“Đừng! Tôi vẫn ngỡ đây là vận may trời đánh nào chứ!”

Hunt không khỏi bật cười. Ba chặng đua trước, cậu luôn quanh quẩn ở vị trí từ mười tám đến mười lăm. Đây là thứ hạng tốt nhất của cậu từ trước đến nay, cũng là thành tích tốt nhất toàn đội. Ít nhất cậu cũng đã giành được vị trí có lợi trong trận đua chính thức. Sau đây, cậu nhất định sẽ thực hiện chính xác chiến thuật hai pit-stop mà Winston đã giúp cậu vạch ra từ trước.

Lượt đua chính thức sẽ bắt đầu vào buổi chiều ngày hôm sau. Sau khi toàn đội quay lại khách sạn, hội nghị kỹ thuật sẽ được tổ chức thêm lần nữa.

Khi nhìn thấy McGrady đang được đội ngũ bác sĩ diu vào, Hunt gãi gãi tai.

“Ê thẳng nói lắp, có phải bây giờ mày đặc ý lăm không? Chẳng qua cũng chỉ xếp thứ tám thôi mà, có gì ghê gớm chứ!”

“Ừ, tôi biết có nhiều tay đua vẫn chưa thể hiện hết mình, nhưng đến khi trận đua chính thức bắt đầu, bọn họ nhất định sẽ dốc sức ứng phó, hết người này đến người khác vượt qua tôi!” Hunt híp mắt cười cười, sau đó hạ thấp người, nhìn chằm chằm McGrady đang ngồi trên ghế: “Lần sau anh còn gọi tôi là “thẳng nói lắp”, tôi sẽ đập vỡ mắt cá chân anh.”

“Mày...” McGrady còn định nói thêm gì, Hunt đã vron thẳng lưng, xoay người bỏ đi.

Vừa đi, cậu vừa thầm cảm rằm.

Chẳng biết McGrady nghe được ở đâu cái biệt danh “thẳng nói lắp”.

Bắt đầu từ hồi học tiểu học, chỉ cần hồi hộp là cậu sẽ nói lắp, ví như lúc trả lời câu hỏi của giáo viên, ví như lúc mời bạn gái mình thích tới nhà dự tiệc sinh nhật... lười của cậu lại xoắn vào nhau.

Cái biệt danh “thẳng nói lắp” này theo cậu đến tận trung học.

Lúc ấy, cậu đã tham gia Karting, cũng đã từng giành quán quân ở độ tuổi thiếu niên, những bạn nữ vốn không thích cái tật này của cậu bắt đầu để ý đến cậu, cậu cũng dần dần không nói lắp nữa.

Nhưng một khi bị kích động, cậu vẫn sẽ lắp bắp như thường.

Buổi hội nghị kỹ thuật cuối cùng cũng kết thúc.

Hunt lăn trái lộn phải trên giường mãi mà không cách nào vào giấc.

Trước nay cậu vốn là loại người được chẳng hay chớ, có làm lót chân cho kẻ khác cũng chẳng sao, thế mà giờ này, chỉ cần nhắm mắt vào, cậu sẽ nghe thấy tiếng một giọng nói chỉ dẫn và âm thanh khán giả reo hò.

Hunt mở điện thoại chơi Anipop hai lần rồi mà tim vẫn còn đập rất nhanh.

Thôi xong thôi xong, theo lý, tuyển thủ đua xe phải là người có tâm lý vững nhất trong số tất cả các vận động viên thể thao mới phải.

Nhưng xem nhịp tim bây giờ của mình này, rõ ràng là trái tim chỉ muốn bay lên sóng vai với mặt trời!

Lại nhìn giờ lần nữa, mẹ nó, sắp một giờ rồi!

Muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành quá, trong phòng thật bức bối!

Ra khỏi khách sạn, Hunt đội mũ áo lên, rút tay túi quần, dọc theo khách sạn đi hết cả một vòng, sau đó bất ngờ phát hiện một bóng dáng rất quen thuộc đang ngồi trên ghế cho người đi đường.

Ánh đèn đường lạnh lẽo phủ lên người hắn, không biết vì sao, Hunt bỗng cảm thấy người kia rất cô đơn.

“Nè, anh đang làm gì thế?” Hunt mỉm cười bước đến bên cạnh người kia rồi ngồi xổm xuống.

Winston nhắm mắt thở ra một làn khói thuốc. Trong làn khói mỏng lung, gương mặt hắn xoay tròn, xoay tròn, tựa như muốn cuốn tất cả vào bên trong một xoáy nước khó lòng thoát khỏi.

“Tôi đang nhớ đến một người.” Giọng của hắn rất khẽ.

Hunt phát hiện tuy giọng nói của Winston có vẻ lạnh lùng xa cách, nhưng khi hắn nói khẽ thế này lại dường như mang theo điều gì quyến luyến.

“Nhớ ai?” Hunt nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Người đó đã ngồi bên cạnh tôi rồi.” Winston hé mở đôi mắt đang nhắm chặt, tựa như người vẫn chưa tỉnh lại từ giấc mộng.

“Chết tiệt!” Hunt muốn đẩy tên này ngã cầu thang: “Không ngờ đấy nhì! Tôi mà là đàn bà hắn đã nằm ngửa dạng chân trên giường anh rồi!”

“Giờ cậu cũng có thể dạng chân mà.” Giọng nói của Winston lạnh lạnh, chẳng nhìn ra là đang pha trò.

“Cút đi, ông đập cho bây giờ!”

“Muốn hút không?” Winston hơi nghiêng mặt hỏi. Giọng hắn trầm thấp, bộ mặt nghiêm túc tựa như vừa rồi không hề buông lời trêu ghẹo.

“Được, cho một điếu!”

Thuốc của Winston chắc chắn sẽ ngon.

“Tôi chỉ có điếu này.” Ngón tay Winston kẹp thuốc đưa về phía Hunt.

Rõ ràng mình cũng đã từng làm động tác tương tự rồi, vậy mà Winston làm trông lại như một người tao nhã đang cho mèo ăn...

Dù chỉ có một điếu, cậu cũng phải thử cho kì được!

Xem xem Winston hút loại thuốc gì!

Hunt cười cười kẻ mặt tối, trực tiếp ngậm lấy rồi cướp luôn cả điếu thuốc. Winston không hề có ý giữ lại, thản nhiên buông tay. Hunt vốn đang nhắm mắt chuẩn bị hưởng thụ lại nhanh chóng nháu mảy.

“Này—sao anh cũng hút Camel!”

“Vậy tôi nên hút loại gì?”

“American Spirit?”

“Để lần sau hút thử.”

“À... cảm ơn nhé.”

“Cảm ơn chuyện gì?”

“Nếu lần đó không có anh mô phỏng đường đua Gilles Villeneuve trong đầu cho tôi, thứ hạng của tôi chắc đã chẳng ra sao rồi.”

Hunt nheo mắt hút thuốc.

Chẳng biết vì sao nhì, chỉ cần Winston bên cạnh, dù có hút thuốc giả rẻ, mình cũng cảm thấy thơm, không bị sặc khói.

“Mô phỏng kiểu đó cũng chẳng có tác dụng. Thứ tự cậu có được là nhờ thực lực của cậu.”

“Được, để cảm ơn anh, tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật... Dù cũng chẳng thể coi là bí mật đâu, vì có nhiều người biết lắm rồi.”

“Ừ.”

“Hồi còn nhỏ tôi bị nói lấp, chỉ cần hồi hộp hoặc tức giận là sẽ lấp rất ghê, vì thế mà tôi thường bị trêu chọc. Chẳng có ai thèm chơi với tôi hết, cả đám cho rằng chỉ cần ở cạnh tôi là sẽ bị nói lấp theo.”

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Cứ hồi hộp là tôi nói lấp.

Winston: Có lúc nói lấp cũng rất tốt.

Hunt: Hử? Lúc nào?

Winston: Lúc tôi làm cậu, cậu gọi tên tôi lấp đi lấp lại.

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vậy Thì Xin Anh Đừng Biến Mất

“Ừm.” Winston khẽ đáp một tiếng, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, tất nhiên, có lẽ cả đời này cũng chẳng có chuyện gì khiến người này ngạc nhiên cho được, thế nhưng sự bình tĩnh của hắn khiến Hunt cũng tĩnh tâm nhìn lại thời thơ ấu của mình.

“Tôi càng không muốn nói lấp thì lại càng nói lấp nhiều hơn. Buồn cười nhỉ?”

“Nhưng bây giờ cậu chẳng gặp chút trở ngại nào nữa.”

“Bác sĩ tâm lý nói vì tôi tự ti và hay hồi hộp.” Hunt cười cười, thực ra đến tận giờ, sâu trong lòng cậu vẫn rất dễ tự ti, chẳng hề thay đổi mấy.

“Đó là lí do cậu bắt đầu tham gia Karting.”

“Ày? Sao anh biết?”

“Karting hay Formula Renault đều yêu cầu người ta phải có tâm lí thật ổn định. Cậu lái Kart là để học tập và rèn luyện cách điều khiển cảm xúc của mình.”

“Sao anh biết?”

“Cậu nói với tôi.” Winston trả lời.

“Lúc nào?” Hunt lộ vẻ kinh ngạc, sao cậu không nhớ là khi nào nhỉ?

“Kiếp trước.”

“...” Hunt cầm nín.

Tên Winston này có dáng vẻ nghiêm túc đến phi lý, pha trò lại nhạt nhẽo kinh người.

“Thôi được. Vậy kiếp trước tôi đã kể cho anh nghe về bố mình chưa?”

“Cậu nói đi. Tôi nghe thêm lần nữa cũng được.” Winston đáp lại.

“Anh mà cứ cái kiểu này là ta không thể làm bạn tiếp được đâu.”

“Được rồi, cậu nói bao nhiêu lần tôi cũng muốn nghe.”

Về mặt thì nghiêm túc, lời vào tai lại chẳng nghe được bao nhiêu thành ý.

Hunt khinh thường nhìn trời, quyết định tự động bỏ qua khiếu hài hước nhạt nhẽo này của Winston.

“Bố tôi chơi cờ phiếu rất thành công ở Mahattan, vì thế hồi còn nhỏ, tôi chẳng phải lo đến cơm ăn áo mặc. Trừ bỏ sự nghiệp, người ông ấy quan tâm nhất là tôi. Đào tạo một tay đua tốn bộn tiền, càng đừng nói là bắt đầu từ khi còn nhỏ. Ông ấy mời huấn luyện viên hướng dẫn tôi, cũng đẹp cả công việc bận rộn để đến tham gia Karting với tôi. Mỗi lần giành được thứ hạng cao, tôi chỉ cần nhìn về phía bố là có thể nhận ra niềm vui trong mắt ông.”

“Ừ.”

“Tôi ngày một tự tin hơn, cũng ngày càng vui vẻ. Nhưng khủng hoảng tài chính khiến ông phá sản, biến ông thành một người rất dễ nổi khùng, suốt ngày chỉ biết có uống rượu. Mẹ không chịu nổi rồi bỏ hai bố con tôi, rồi tái hôn với một thầy giáo, sống cuộc sống an ổn như mong muốn, ai ngờ hai năm sau lại mất vì sinh khó.”

Winston không nói bất cứ một câu thông cảm nào, chỉ lấy lại điều thuốc đã cháy gần hết trong tay Hunt, ngậm vào miệng rít khê một hơi.

“Trước đây, tôi tham gia Karting là để khiến bố tự hào, sau này lại biến thành để kiếm tiền cho ông mua rượu. Tôi càng lúc càng xuất sắc, đua càng lúc càng nhanh, giành được không biết bao nhiêu chức quán quân, thậm chí khiến giới F1 cũng phải để ý đến mình. Đội đua Marcus kí hợp đồng với tôi, tôi vui đến mức cho rằng cả thế giới ngập tràn hi vọng, thế nhưng khi về nhà nói với bố tin này... ông chỉ “ồ” một tiếng rồi nâng chai rượu lên tiếp tục uống trên sofa. Không biết lúc ấy phát điên nổi gì, tôi đập vỡ tất cả số rượu có trong nhà. Ông ấy xông đến đánh tôi sưng húp mặt...”

Winston vẫn trầm mặc.

“Ông ấy loạng choạng ra ngoài mua rượu, sau đó không quay về nữa.”

Đợi đến khi Hunt kể xong, điều thuốc bên môi Winston cũng chỉ còn lại đầu mẩu.

“Khi còn nhỏ, cứ nghĩ đến F1 là tôi đã sôi sục nhiệt huyết, cho rằng mình sẽ tìm thấy bản thân thông qua tốc độ. Thế nhưng khi tôi bắt đầu tham gia thật rồi, cảm giác căng thẳng ập đến như điềm báo tôi sẽ lại nổi lách, có điều chắc sẽ không ai chú ý, chỉ có mình tôi biết.”

“Hunt, cậu có biết, khi đối diện với một người, có một thứ ngôn ngữ có thể giúp cậu dù có hồi hộp chẳng nói nên lời vẫn có thể khiến đối phương hoàn toàn hiểu không?”

“Là gì?” Hunt nhìn người kia.

“Hôn môi.”

Trong sâu thẳm não cậu như có thứ gì rầm rầm nứt gãy. Hunt hé môi, đầu lưỡi cứng đờ, yét hầu thít chặt.

Mà Winston thì nghiêng mặt về phía cậu.

Hunt dù nhận thấy khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần nhưng vẫn cứ ngớ người, cho đến tận khi tay Winston vỗ vỗ vào vai cậu, khiến tàn thuốc là tã rơi dưới ánh đèn.

“Nếu lần sau lại căng thẳng đến mức không thả lỏng được, cậu hãy tưởng tượng đến một nụ hôn. Xe đua của cậu, đường đua của cậu không cần nghe đến giọng nói của cậu, cũng có thể hiểu được cậu muốn nói gì.”

Trong đầu cậu có gì đó chộn rộn muốn ngoi lên.

Hunt lộ một nét cười: “Này... đã ai khen anh hút thuốc trông rất mẹ nó gọi cảm chưa?”

“Thật à?” Winston nhàn nhạt hỏi.

“Ha ha, tất nhiên rồi.”

“Vậy sau này tôi chỉ hút cho mình cậu ngắm.”

Nói xong, Winston đứng dậy, tay làm động tác “về đi” với Hunt, rồi vừa thanh thoát vừa phóng khoáng sai bước về khách sạn.

Hunt ôm đầu bắt đầu thở dài một hơi. Lại thế nữa rồi... hẳn thật giống một viên chì huy.

Về đến phòng mình, Hunt ngã đầu xuống gối là lập tức thiếp đi. Trong mơ, cậu quay về ngôi nhà của mình, đẩy cửa ra là nhìn thấy chính mình đang ngồi trên sofa xem TV, còn mẹ thì nấu bữa tối trong phòng bếp. Chẳng bao lâu sau, bố về nhà, mang theo một bó hồng thật to và cả một mô hình xe đua F1. Mẹ nhận hoa, ôm hôn bố, còn cậu lại ôm mô hình cười ngu ngơ.

Đó là nhà của cậu.

Vĩnh viễn đều là nhà của cậu.

Rồi tất cả đột nhiên biến mất, cậu ra sức níu kéo nhưng không thể giữ được gì.

Dưới ánh sáng âm đạm, cậu lơ mơ nhìn thấy trước mắt hình như có ánh sao nhấp nháy.

Winston đang ngồi một mình tại đó, hút thuốc đã cháy một nửa.

“Anh ở đây đợi ai thế?” Hunt ngốc nghếch hỏi.

“Đợi cậu.” Đôi mắt kia trong vắt mà nhu hòa.

“Vì sao?”

“Vi cậu khen tôi hút thuốc trông rất gọi cảm.”

“Chỉ vì thế thôi?”

“Ừm.”

Vậy thì xin anh đừng biến mất.

Tiếng chuông đồng hồ báo thức sáng sớm vang lên, Hunt liền ngồi bật dậy. Tuy ngủ ít hơn bình thường ít cũng phải hai giờ đồng hồ, thế nhưng cậu lại thấy tinh thần tốt ngoài tưởng tượng.

Ăn sáng xong là tới cuộc họp cuối cùng trước trận đua.

“Hunt... cậu chỉ cần gắng hết sức là được.” Sau cuộc họp, Marcus đi tới ôm Hunt.

“Gắng hết sức là được” thực ra là cách nói uyển chuyển của “không ôm hi vọng gì”, dù sao kết quả ba chặng đua trước của cậu cũng quá mức tệ lậu, nên dù cậu vừa giành được vị trí xuất phát tốt nhất đội đua kể từ khi mùa giải bắt đầu đến nay, vẫn gần như chẳng có ai tin rằng cậu có thể giữ vững được vị trí này trong trận đua chính thức.

Hunt rời khách sạn, không ngờ lại đụng ngay phải Winston trong thang máy.

Hắn khẽ gật đầu với Marcus và Hunt, vẫn có vẻ thân nhiên như cũ.

Khi đi tới đại sảnh, Hunt suýt chút nữa va phải McGrady đang không tiện di chuyển.

McGrady khó chịu cất tiếng cười lạnh: “Mày vẫn có vẻ đặc ý nhì!”

“Tôi không đặc ý.” Hunt bó tay: “Được rồi, lần ở nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha tôi đã không đúng mực. Hay tôi chuẩn bị giúp anh một chai nước đây, sau đó đứng im để anh dội từ đầu đến chân nhé, anh thấy sao?”

Hunt quyết định đối diện với cái tôi hoang đường một thời, thế mà McGrady nghe xong liền biến sắc. Gã nghĩ rằng do chiếm được thứ tự xuất phát tốt, cả người lâng lâng, Hunt mới cố ý dùng chuyện cũ kích động mình: “Thứ tự của mày thường là từ mười lăm đến mười tám, như thế có nghĩa khi đến lượt đua chính thức, mày sẽ bị ít nhất từ bảy đến mười tay đua vượt mặt. Mong là lúc ấy mày sẽ không đua xe như nói lấp.”

Gương mặt McGrady tràn đầy ác ý. Đây chính là kết quả của “tôn thương lẫn nhau”.

“Được rồi mà, McGrady! Khi nào mất cá chân của cậu ổn định, cậu sẽ được xuất trận! Đừng như thế với Hunt!” Marcus nhìn không thuận mắt.

Hunt không định rộn chuyện với McGrady nữa. Cậu vốn thấy đây là một chuyện rất vô nghĩa.

“Mày nghĩ tao không nhìn thấy chắc? Nửa đêm nửa hôm mày ở cạnh Winston của Ferrari làm gì! Cậu ta dạy mày cách thắng trận đua hôm nay hả? Nhưng vô dụng thôi! Mày nghĩ Winston thật lòng chắc? Đấy chẳng qua chỉ là cảm giác ưu việt mà người đứng trên đỉnh núi cao nảy sinh với hạng cùi mục như mày!”

Hunt nói với chính mình, hít sâu vào, đừng tức giận, đừng kích động!

“Đêm qua cậu ở cạnh Winston? Khi nào?” Marcus kinh ngạc.

Mà chính lúc này, Winston lại đang đứng ngay sau lưng Hunt.

Marcus trông mà ái ngại.

McGrady lại không hề có ý định kiềm chế, người nghe là Winston sẽ chỉ càng khiến gã hưng phấn hơn.

“Mày đừng nghĩ chuyện gì cũng nói với người ta, chuyện gì cũng học hỏi người ta được. Winston sẽ để mày giành được thành tích huy hoàng sao? Đừng ngây thơ thế! Ấy chi là lòng thương hại của kẻ ngồi cao!”

Không phải nổi giận, Hunt, không cần nổi giận!

Hunt nắm chặt nắm tay hòng giảm nhịp tim, nhưng cậu nhận ra mình không làm được.

Kiểm chế đi, Hunt.

Đừng để tên kia chọc giận mày, Hunt.

Lâu lắm rồi mày không phát hỏa. Đừng để gã khiêu khích, đừng để gã thành công!

Nhưng càng cố nén lại càng khó chịu.

“Thằng nói lắp, sao mày không ừ hử gì thế? Hay chính mày cũng rõ dù có nói quan hệ với Winston, mày cũng vẫn chẳng là cái thá gì cả! Mày mãi mãi chỉ là loại nhai nhép, cái phận lót chân!”

Máu nóng như thể nổ tung phun từ tim ra ngoài.

“Mày... mày...”

Mày mẹ nó nói thêm một câu nữa đi, tao sẽ dúm đầu mày xuống bồn cầu!

Mặt Hunt đỏ phừng phừng, cậu cố gắng bắt lưỡi mình cuộn lên nhưng chẳng hiểu sao nó vẫn cứng đờ.

“Mày...” Hunt mở miệng, hai má liền ề ảm. Cậu không thể phát âm như bình thường được.

Mày có thể vũ nhục tao!

Mày có thể vũ nhục bố mẹ tao, dù sao hai người họ cũng không nghe thấy!

Nhưng tại sao mày lại phải nói thế trước mặt Winston?

Hunt thậm chí không dám quay lại nhìn người kia.

Marcus nhìn về mặt hiện giờ của Hunt mà sợ chết khiếp, đây là lần đầu tiên ông thấy Hunt nổi điên.

Không ít người xung quanh nhìn sang, nhiều người trợ ở đây không nằm trong giới truyền thông F1 thì cũng là thành viên của các đội đua.

Ví như Donald đội Sauber cũng vừa lúc đi ngang, hăng hái quan sát tình hình.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tên McGrady đó làm tôi tức đến nổi kẹt băng! Tức chết mất! Tức chết mất!

Winston: Tôi cũng rất tức giận.

Hunt: Là huynh đệ nên thấy đồng cảm!

Winston: Ý của tôi là, người làm cậu “kẹt băng” đáng lẽ chỉ được có mình tôi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi Đợi Cậu Ở Góc Cua Tiếp Theo

“Ái dà, đội Marcus lục đục nội bộ hả?”

“Sao thế? Lắp rồi à?” McGrady ngoẹo đầu nhìn Hunt đầy khiêu khích.

Hunt đột nhiên tiến về phía trước một bước, vung nắm tay định đâm vào mặt McGrady.

“Ồi...” Mọi người xung quanh kêu lên kinh ngạc.

Marcus muốn giữ Hunt lại nhưng động tác của cậu lại quá nhanh, lúc này Hunt chỉ muốn đấm nát cái bản mặt của McGrady ra, chẳng ngờ có một sức mạnh bỗng giữ lấy eo cậu, bắt cậu quay về.

Lưng cậu đập mạnh vào người phía sau. Cậu muốn vùng khỏi người kia, nhưng cánh tay hắn... hoặc là cái ôm của hắn rất mạnh mẽ, vững vàng bao chặt lấy cậu, khiến cậu không cách nào động đậy.

Tay đua nào cũng có sức rất lớn, ở đây chẳng có bao nhiêu người có thể giữ chặt Hunt không cử động nổi như thế. Hunt không thèm quan tâm, chỉ muốn xông lên. Cậu cắn chặt khớp hàm, cắn hận chính mình.

Vụ ở nhà vệ sinh trước đây, rõ ràng McGrady có sĩ và thể nào cậu cũng làm ngơ, nhưng giờ đây, cái ôm phía sau lưng càng chặt, cậu lại càng cảm thấy nhục nhã.

Tựa như cậu đã trở thành kẻ yếu, cần phải nương nhờ vào kẻ mạnh.

Nhưng không phải vậy, trước giờ đều không phải.

Trước giờ, cậu chưa từng muốn cậy nhờ vào một phân sức mạnh nào của Winston cả.

Dù rằng trong giới F1, hai người là hai tay đua hoàn toàn chênh lệch về đẳng cấp, thế nhưng Hunt luôn cho rằng ít nhất tư tưởng của cậu độc lập, cậu ngang vai ngang về với Winston.

Có điều, khi McGrady nói như thế trước mặt bao nhiêu người, trước mặt Winston, mọi thứ đều thay đổi.

“Mày...” Dây thanh của Hunt đã căng sắp đứt, thế nhưng cậu vẫn không cách nào nói bình thường cho được.

Chỉ cần một câu thôi cũng được, hãy để cậu lớn tiếng mắng chửi đi.

Có thứ gì ảm áp dán sát vào bên má Hunt, hơi thở của Winston vờn gần ngay bên tai cậu, tựa như muốn tiến vào đại não cậu thông qua thính giác, để cùng suy nghĩ của cậu giao hòa.

“Đừng căng thẳng, Hunt... Tôi ở đây, thoải mái đi.”

Tiếng nói ấy quá mức dịu dàng, tựa như người nói đã hạ thấp tất cả kiêu ngạo, không để ý đến ánh mắt người ngoài, chỉ nói để mình cậu nghe.

“Cứ giao cho tôi, giao cho tôi...”

Má Winston khéo léo áp vào má Hunt, hơi thở của hắn rơi trên khóe môi cậu.

“Sao nào, có phải giờ đến cả Vann Winston cũng không cứu nổi mày rồi không? Nói láp?” McGrady bật cười châm chọc.

Giây tiếp theo, gã cảm thấy thân thể mình như bị vật gì xuyên thủng, gắn chặt gã vào bức tường cẩm thạch phía sau lưng, cổ họng cũng đồng thời có ảo giác bị ghim chặt

“Anh nói thêm một câu nữa, tôi sẽ dúi đầu anh xuống bồn cầu.”

Giọng nói của Winston vang lên lạnh lùng cực độ, khuôn mặt nghiêng vẫn dán bên thái dương Hunt, chỉ có ánh mắt ngược lên nhìn cuộn trào sát ý.

Cả đại sảnh khách sạn chìm vào sự im lặng chết chóc.

Mấy kí giả đeo thẻ sừng sờ đứng nguyên một chỗ.

Marcus cũng trợn trừng.

McGrady mở lớn mắt, cho rằng mình đã nghe lầm.

Chưa ai từng nghe thấy Vann Winston nói tục, tất nhiên, cậu vừa rồi cũng chẳng thể tính là nói tục.

Hắn tuy không dễ nói cười, nhưng trước nay nói năng lịch thiệp. Lúc vừa xuất hiện phải đối mặt với rất nhiều chỉ trích, hắn cũng chỉ dùng thái độ lạnh nhạt khiến kẻ công kích cảm thấy bị khinh rẻ, chứ hắn đã bao giờ phản pháo ai bằng ngôn từ đâu?

Hunt vẫn còn đang đắm chìm trong phần nộ không hề có phản ứng với những gì Winston vừa nói. Cậu ra sức thoát khỏi sự kìm kẹp của Winston, gắng sức nhấc chân lên đạp hắn, đến mắt cũng thấy cay cay. Cậu biết mình vô dụng. Cảm giác bất lực và mất khống chế từ rất nhiều năm trước lại ập đến làm cậu sốt ruột đến mức sắp rơi nước mắt.

“Mày... mày...”

Mẹ kiếp ngoại trừ sữa bột, mày còn nói được cái gì!

Hunt vẫn không thể cất lời, cơ bắp toàn thân cứng còng vì bức bối.

Nhưng Winston chỉ cần dùng một tay đã có thể ôm cậu lại, tay kia của hắn giữ lấy đầu Hunt, ép về phía mình.

“Ngoại trừ sữa bột, anh còn nói được gì nữa?”

Winston hắt cằm, động tác cực độ coi thường.

Cánh truyền thông ở hiện trường lại một lần nữa lộ vẻ kinh ngạc, Donald của đội đua Sauber đã nhìn quen sóng to gió lớn cũng không khỏi huyết sáo một tiếng.

“Nếu cậu còn tiếp tục mất khống chế thế này, tôi sẽ hôn cậu trước mặt tất cả mọi người ở đây, đến tận khi nào cậu có thể nói năng rõ ràng, tôi mới ngừng lại.”

Khác với cách trấn an ôn hòa vừa nãy, lời Winston ghé sát bên tai Hunt nói lúc này mang theo lực trấn áp, ép buộc những suy nghĩ đang tứ tán của Hunt quay về.

Nhịp tim dần dần bình ổn, Hunt hít sâu một hơi, nghiêng đầu nhìn về mặt trầm tĩnh của người kia.

Tôi sẽ không chế bản thân.

Không chế chính mình.

Nhưng vẫn muốn mắng một câu cho hả giận!

“Cẩn thận...”

Hunt há miệng vừa nói được hai từ, Winston đã nói hết những lời còn lại.

“Cẩn thận tôi nhét “hàng” của anh vào mồm anh đấy.”

Những ai đứng tại đây biết đến Winston đều có vẻ suy sụp, mà đầu óc Hunt thì đặc quánh lại, cậu nghiêng mình nhìn sang hắn.

Nguyên nhân khiến cậu kinh ngạc không hề giống với mọi người.

Rõ ràng mình “kẹt băng” rồi, muốn hét lên một câu xả hận cũng không nổi, ai dè Winston lại thay mình nói hết tất cả.

Tất nhiên, những từ bột bọ như “mẹ nó” đều đã bị lược bỏ.

“Ba câu vừa rồi là lời Hunt muốn nói với anh.”

Winston buông Hunt đang ngớ người ra, dứt tay vào túi bước về phía McGrady. Ánh mắt hắn vẫn như dòng thác đổ xuống từ trên cao ngàn thước, động năng tích lũy có thể xuyên thủng cả tinh cầu.

Dưới khí thế ấy, McGrady thấy mình như nát vụn.

“Giờ là lời tôi muốn nói với anh— anh tốt nhất hãy cầu nguyện cho mắt cá chân mãi mãi không lành, bằng không, tôi sẽ đích thân tiễn anh ra khỏi đường đua.”

Đây không phải là lời cảnh cáo, vì Winston có đủ khả năng làm như vậy.

Nói xong, Winston xoay người đi về phía cửa khách sạn.

Khi đi ngang qua bên người Hunt vẫn đang trời trông, hắn hơi hạ thấp đầu, nâng ngón tay lên, khớp tay lướt qua lông mi bên mắt trái của Hunt, mang đi hơi nước đọng trong tròng mắt cậu.

Nhịp tim vốn đã ổn định ngay khoảnh khắc ấy lại thót lên, Hunt lui về sau một bước.

“Cậu đang chờ mong gì thế, rằng tôi sẽ hôn cậu trước mặt bao nhiêu người thế này hả?” Winston nghiêng mặt nhìn vào trong mắt Hunt.

Tuy chẳng có ai phát hiện, nhưng Hunt lại có thể nhìn thấy ánh cười lấp lánh tựa như hạt mầm nứt khỏi vỏ dưới ánh mặt trời sâu trong đáy mắt hắn.

Thuần khiết như chỉ để cho một mình cậu thấy.

Hunt hơi hé miệng, cả lưỡi và dây thanh đều không còn căng ra nữa, thế nhưng cậu vẫn chẳng thể nói nên lời.

Winston ghé sát vào tai cậu, khẽ nói: “Tôi đợi cậu ở góc cua tiếp theo.” rồi bước ra khỏi cửa xoay khách sạn dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Hai giây sau, cả đại sảnh nổ tung!

“Trời đất ơi! Cái kẻ vừa nãy thật là Winston đấy hả? Lỗi vừa nãy dường như còn nhiều hơn cả những câu trả lời phỏng vấn trong suốt một mùa giải của cậu ta!”

“Cậu ta khiêu khích McGrady đội Marcus phải không? Anh không nghe thấy cậu ta nói gì à? Trời ơi—“

Hunt vừa nãy còn ngập tràn phẫn nộ đã hoàn toàn bình tĩnh.

Có phải Winston đã ra mặt giúp mình?

Hắn ôm chặt lấy mình, tựa như đang bảo vệ mình, trấn an mình.

Hắn biết cậu sẽ không nói nên lời khi bị kích động, vì thế mới thay cậu nói ra những lời hắn không bao giờ nói... Nhưng vì sao hắn lại biết cậu muốn nói gì?

Cứ như là chui vào trong óc cậu vậy!

Có phải hình tượng lãnh đạm tao nhã của Winston đã đổ vỡ rồi không?

Hunt lo lắng nhìn quanh bốn phía, rất sợ có người dùng điện thoại chụp ảnh hoặc ghi âm lại những lời Winston vừa nói.

“Á! Vừa nãy quên chụp ảnh lại rồi! Kinh hãi quá mà!”

“Nhưng... cô không thấy cậu ta vừa rồi rất phong độ à? Đúng là giống hệt... giống hệt một vị vua!”

“Thế hóa ra mấy màn phỏng vấn của chúng ta đều chẳng đáng xem!”

“Đội đã, ba câu đầu cậu ta nói là nói thay cho Hunt đấy! Là Evan Hunt của đội Marcus!”

Truyền thông nhanh chóng chuyển hướng, Marcus đột nhiên bùng tỉnh vội lời Hunt đi.

“Ta đi thôi! Ngay lập tức!”

Hunt cứ thế bị Marcus lôi đi, ẩn vào trong xe, đợi đến khi phản ứng lại, cậu đã đến đường đua rồi.

Cả đội đua đều bị vây trong trạng thái căng thẳng, nhóm kỹ sư đang thực hiện nốt những điều chỉnh cuối cùng.

Tất cả những suy nghĩ bay bổng đã quay về, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo nhờ tiếng động cơ. Khi đầu cậu vang lên câu “Tôi đợi cậu ở góc cua tiếp theo” của Winston, trái tim liền như bị đánh mạnh một cú.

Winston sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà dừng lại, hắn sẽ chỉ càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng xa hơn.

Thế mà hắn lại nói với Hunt: Cậu sẽ vượt qua tôi ở một góc cua nào đó phía trước...

Lượt đua chính thức sắp đến, thời gian dư thừa để Hunt suy đoán và nghiền ngẫm lời Winston đã không còn nữa.

Lúc đeo mặt nạ phòng hòa lên, Hunt nhắm hai mắt lại bật cười.

“Này... Sao thế?” Kỹ sư có phần lo lắng nhìn về phía Hunt, sao hôm nay tên nhóc này lại có chút bất thường?

“Không có gì... có một người... người nọ tin tưởng tôi một cách mù quáng.”

“Vậy cậu hãy dùng vòng đua này để nói với người đó, niềm tin của hắn không mù quáng chút nào.”

Đối phương vỗ vai Hunt.

Được rồi... tôi cũng muốn biết một khi chiếc lo xo bị ép chặt được thả lỏng, tôi có thể mượn sức bật của nó đi bao xa.

Mọi tay đua đều đã vào vị trí.

Trong chặng đua này, người giành pole vẫn là Charles, biệt hiệu “Cá mập trắng” của đội Mercedes. (giành Pole: tay đua giành vị trí xuất phát đầu tiên)

Bám sát phía sau là Owen của đội Red Bull.

Người thứ ba là Winston của đội Ferrari.

Sự tranh đấu giữa ba người giữ vị trí đầu sẽ diễn ra thế nào trong chặng đua này trở thành mối quan tâm lớn nhất của mọi người.

“Cá mập trắng” Charles đã xưng bá trong suốt hai mùa giải vừa qua, Owen của Red Bull thì lại là lão tướng kinh nghiệm phong phú, nghe nói hết mùa giải này sẽ chính thức giải nghệ. Ngoài Owen, một người nữa mang lại áp lực cực lớn sẽ đoạt chức quán quân của “Cá mập trắng” là Winston mới chỉ hai mươi hai tuổi.

Đây đã là năm thứ tư hấn tham gia F1, thành tích trên bảng xếp hạng của hấn luôn nằm trong ba vị trí đầu, năm ngoái lại chỉ bại dưới tay Charles bởi hai điểm chênh lệch.

Rất nhiều người trong giới truyền thông dự đoán: năm nay sẽ là một năm bùng nổ của Winston.

Trận đua sắp bắt đầu, Hunt chăm chú nhìn về phía trước.

Cậu biết mình còn cách cái góc cua Winston nói rất xa rất xa, nhưng hôm nay... cậu nhất định phải tiến đến nó gần thêm một chút!

Khi cả năm đèn tín hiệu đều đã tắt, tiếng động cơ gầm rú xé rách bầu trời, người xem bắt đầu trở nên cuồng nhiệt. (Trước vạch xuất phát sẽ có năm ngọn đèn đỏ làm tín hiệu, khi cả năm đèn đều tắt có nghĩa là trận đua bắt đầu)

Hunt xông lên phía trước, cậu biết phía sau lưng có vô số người đang gắng hết sức lực hông vượt qua mình!

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Oa, cảnh tượng anh chữ McGrady giúp tôi thật là rung động lòng người! Khiến tôi muốn chạy vòng vòng chết được!

Winston: Mới có thể cậu đã muốn chạy vòng vòng, vậy đến khi tôi làm chuyện rung động lòng người thật, cậu phải chạy quanh trái đất mấy vòng mới đủ?

Hunt: Anh còn làm được gì nữa?

Winston: Trước mặt báo giới ôm cậu, hôn cậu, bắt cậu thừa nhận cậu yêu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đình Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Cứ Điên Tiếp Đi Là Tốt Nhất

Nhất định phải giữ nguyên vị trí! Giữ nguyên vị trí!

Mây phải tiến lên, lần này chỉ có mây vượt mặt kẻ khác, quyết không dễ dàng để kẻ khác qua mặt.

Góc cua đầu tiên là nơi sự cố thường xuyên xảy ra, vì nơi này quá gần điểm xuất phát. Cả Marcus và chuyên gia công nghệ đều không hện mà cùng cầu nguyện với Thượng đế, hi vọng các tay đua của đội mình có thể thuận lợi vượt qua.

Bên tai Hunt, giọng nói lạnh lùng của Winston vang vọng— “Giảm tốc gài số 2.”

Xe đua của Hunt men theo đường đua lượn một đường đẹp đẽ, chẳng qua bao lâu, phía sau lưng cậu đã biến thành một đám hỗn loạn.

Hunt không chút kiêng dè xông về phía tay đua của đội Lotus trước mặt.

Đừng nóng vội, Hunt, không việc gì phải sốt ruột...

Nghĩ xem, mỗi lần theo đuôi Charles, Winston nhất định sẽ rất kiên trì, nhất định sẽ chờ đợi thời cơ tốt nhất!

Hunt trước sau giữ vững cự li với đối thủ, qua chừng năm vòng vẫn chưa bị bỏ rơi.

Tới đoạn đường thẳng sau góc cua gắt, Hunt lợi dụng hiệu ứng “kéo”. Khi cậu gần như đang ở vùng chân không, mà gia tốc của đối thủ lại đang giảm thì bắt đầu chuyển hướng. Cú vượt mặt của cậu tuy không sắc bén nhưng lại giống rượu vang đỏ trôi qua đầu lưỡi, khiến người ta nắm không được, đoán

không ra, cứ thế mà bị vượt qua! (Hiệu ứng “kéo”, hay còn gọi là “húp gió tăng tốc” là một kỹ thuật vượt dựa vào khí động học. Tay đua di chuyển vào phía sau xe của đối thủ, vùng không khí có áp suất thấp hơn, chịu lực cản thấp hơn, tạo ra một chút lợi thế về tốc độ để vượt xe. Kỹ thuật này thường được sử dụng trên đoạn đường thẳng)

Tiếp theo, Hunt bắt đầu theo đuôi Duchovny đang ở vị trí thứ sáu.

Marcus hoàn toàn không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra, chỉ có thể bậm láp miệng mình: “Hunt trước nay luôn bị người ta vượt mặt... khi này nó... nó vừa vượt tay đua của đội Lotus đây à?”

“Phong độ của Hunt còn tốt hơn chúng ta tưởng tượng.”

Hunt thở ra một hơi.

Kiên nhẫn... kiên nhẫn... Hunt, không được sốt ruột.

Duchovny hoàn toàn bất ngờ, vì sao người theo sau mình lại biến thành Hunt?

Tên tiểu tướng này không đủ kinh nghiệm, trong các trận đua vừa qua cũng chưa có màn vượt mặt nào đặc sắc. Duchovny nghĩ thế quyết định giữ vững vận tốc của mình.

Nhưng qua ba, bốn vòng, Duchovny đột nhiên cảm nhận được một mối nguy hiểm kì lạ.

Bởi Hunt đang theo sau lưng không hề bị bất cứ kẻ nào qua mặt, quan trọng nhất là cậu ta càng ngày càng tiến sát, điều bộ kia... rõ ràng là hòng vượt qua mình!

“Tên nhóc thôi...” Duchovny cười lạnh gia tăng tốc độ.

Nhưng Duchovny lại tiếp tục kinh ngạc: hết bảy, tám vòng rồi mà Hunt không hề định vượt, tận khi đến một góc cua trái, Hunt mới vẽ một đường cong tuyệt đẹp, không tiếc triển khai một màn lớp độ lớp với Duchovny ngay ở đỉnh góc cua. Dây thần kinh của Duchovny suýt chút nữa là đứt! (Khi đã quyết định vượt đối thủ ở góc cua, tay đua phải di chuyển ra khỏi đoạn đường bình thường để lái vào đoạn đường tron trượt hơn, vì thế, lốp xe bám đường tốt có vai trò rất quan trọng)

“Ồi—Ồi—” Marcus căng thẳng đến mức kêu lên thành tiếng.

Duchovny dù sao cũng là tay đua lão luyện có kỹ thuật thuần thục, thành công phòng thủ khi thoát cua, vào đường thẳng rồi liền tăng tốc với ý đồ cắt đuôi Hunt.

“Nếu đơn vị năng lượng của chúng ta khỏe thêm một chút, vừa này Hunt đã thành công rồi.” Chuyên gia công nghệ tiếc nuối thở dài một hơi.

“Đừng sốt ruột đừng sốt ruột, Hunt vẫn chưa từ bỏ đâu!” Không biết vì sao, Marcus có thể cảm nhận được Hunt của ngày hôm nay khác hẳn Hunt của những chặng đua trước.

Mấy vòng sau, Duchovny đồ đầy mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, Hunt lại chuẩn bị vào pit!

“Chuẩn bị đi! Hunt sắp vào pit rồi! Các cậu động tác nhanh! Nhanh! Nhanh! Nhanh lên!” Marcus như thể đã phát điên.

Nhóm kỹ sư lập tức phối hợp ăn ý. Sau khi ra khỏi pit, Hunt gia tăng mã lực bắt đầu truy kích Duchovny, tạo lập thành tích tốc độ một vòng đua nhanh nhất của đội Marcus trong mùa giải này!

“Thằng nhóc này điên rồi...” Chuyên gia công nghệ trừng to mắt nhưng lại không cách nào mở miệng ngăn Hunt lại.

“Điên cũng được... Cứ điên tiếp đi là tốt nhất...” Tim Marcus giờ này đã đập loạn thành thịch.

Sau ba vòng, cũng ở góc cua trái ấy, Hunt lại tiến hành vượt Duchovny bằng một màn lớp độ lớp.

Marcus che kín mắt: “Mẹ ôi— sao thằng nhóc lại thích góc cua này thế!”

Nhưng Hunt giờ phút này đã không còn để ý đến bất cứ điều gì nữa, cậu coi đây như một màn đấu tạ ơn của mình.

Thả lỏng, Hunt.

Cậu lao vào góc cua ấy.

“Nhìn đi! Hunt vượt Duchovny rồi! Vượt Duchovny rồi!” Chuyên gia công nghệ gào lên.

Marcus vừa mở mắt ra liền thấy Hunt đã lao tới cuối đoạn đường thẳng tiếp nối, rồi lưu loát vượt qua góc cua gắt. Mà sau khi vượt qua góc cua gắt ấy,

Duchovny đang sau đã không thể theo kịp cậu được nữa.

“Trời ơi... nó... nó vẫn còn định vượt tiếp?”

Lí trí nói, vị trí thứ sáu đã là thành tích tốt nhất kể từ năm ngoái của đội đua Marcus, tiến lên tiếp tựa hồ sẽ là lãnh địa của những tay đua đẳng cấp, mà có thể giữ vững vị trí đến khi chặng đua kết thúc đã đáng mừng lắm rồi.

Nhưng sâu trong tim lại có một giọng nói đang kêu gào: Tiếp đi! Mày còn nhanh hơn được nữa!

Hunt rút ngắn khoảng cách với tay đua xếp thứ năm qua từng vòng từng vòng đua.

Là Donald của đội Sauber.

Donald lúc này cũng đã hoàn thành một pit-stop, mục tiêu tiếp theo là vượt qua Penny của Renault. Nhưng không lâu sau, hắn ta kinh ngạc phát hiện: có một tên đã đuổi đến sau lưng mình, hơn nữa lại còn là một tay đua không hề quen thuộc!

“Chuyện gì thế! Tên Duchovny bị vượt mặt rồi?”

Hunt sắp tiến tới góc cua trái cùng Donald, định bụng độ sức với hắn ta không chút kiêng dè.

“Vì sao vẫn là góc cua này!” Marcus sắp nhồi máu cơ tim vì Hunt đến nơi.

Donald bình tĩnh phòng ngự, cản lại Hunt ở ngoài phần đường đẹp nhất.

Nhưng Hunt vẫn theo sát không buông.

Lưng Donald toát đầy mồ hôi lạnh, rốt cục tên này là ai?

Vừa có kỹ thuật lại vừa lớn gan đến thế, Donald không cách nào đoán được tên tuổi đối phương. Suy nghĩ hiện giờ của hắn ta không còn là vượt Penny phía trước nữa, mà là nhất định phải giữ vững vị trí trong những vòng đua còn lại!

Sau mấy vòng đua và góc cua, Donald đã sắp suy nhược thần kinh vì cái tên phía sau rồi!

“Hunter sắp vào pit! Mấy con rùa này, các cậu nhanh lên! Nhanh nhanh nhanh!” Marcus hét to.

Sau khi đội xe đạt được tốc độ thay lớp nhanh nhất từ đầu mùa giải tới giờ, Hunt lại phi theo Donald.

Donald đã phải phòng thủ hết lần này đến lần khác cản chặt khớp hàm, cảm thấy mình càng lúc càng chật vật, tên ở phía sau... cứ như không cản chết mình thì không chịu vậy. Hắn ta không tin cái tên dây dưa với mình bao nhiêu vòng kia không thấy phiền.

Đừng nóng vội, Hunt... Đừng nóng vội...

Đây là nụ hôn, xe đua của cậu, đường đua của cậu đều hiểu rõ cậu muốn nói gì.

Hết một vòng lại tiếp một vòng, khán giả vốn chỉ quan tâm tới ba tay đua đứng đầu Charles, Owen và Winston dần dần chú ý đến màn so đấu của Donald và Hunt.

“Đệt, cái tên theo đuôi Donald của Sauber suốt mười mấy vòng là ai thế? Làm người ta má nó hôi hạp chết được!”

“Không nhớ nữa! Ai thế!”

“Mẹ nó thèm quan tâm là ai! Ông chỉ biết chắc chắn Donald đã chửi thề tên kia cả trăm lần rồi!”

“Là Evan Hunt! Là Hunt đội Marcus!”

“Cái gì? Cậu ta... cậu ta giỏi thế á?”

Donald nghiêng răng nghiêng lợi, tên khốn phía sau ép hắn ta phải bỏ lỡ cả cơ hội vào pit rồi!

Hắn ta đã không phạm sai lầm kiểu này suốt cả ba mùa giải qua.

Đến vòng đua cuối cùng, Hunt lại triển khai một màn vượt mặt ở góc cua số Chín. Lối đi và cách vào cua của cậu lão luyện đến mức Donald có cảm giác mình xong đời rồi.

Đừng xem thường anh mày! Thằng quý!

Hunt cố chấp khiến Donald cũng trở nên cố chấp theo. Hắn ta cho rằng nếu để Hunt vượt qua lần này, lần sau đối mặt với tiểu quý, hắn ta sẽ không còn khả năng bảo toàn vị trí nữa!

Hai chiếc xe phóng qua góc cua cuối cùng, điên cuồng phi trên đoạn đường thẳng.

Tất cả dường như đã thoát cương.

Vô số cổ động viên đều đứng hẳn dậy, há hốc miệng, nhìn hai chiếc xe gần như đồng thời lao về đích.

“Kết quả thế nào?”

“Ai nhanh hơn?”

“Có rồi có rồi, Donald nhanh hơn 0.2 giây!”

“Ồi— tiếc quá!”

“Nhưng... đúng là đỉnh thật...”

Trận đua kết thúc, Hunt vẫn lái xe lao đi thật xa.

Tim đập dồn dập giữa như tiếng hô gào âm ỉ, lâu thật lâu vẫn khó lòng ổn định.

Cậu nhắm mắt lại...

Hóa ra đây là cảm giác ứng phó toàn lực.

Cậu lái xe quay về trạm, bên cạnh vẫn luôn có một chiếc Ferrari đỏ đi theo.

Cậu nghiêng mặt sang, người kia cũng ngồi trong xe vươn tay ra với cậu.

Hunt mỉm cười. Cậu biết người đó là Winston.

Cậu cũng vươn dài cánh tay về phía ấy.

Rõ ràng không thể chạm vào nhau, thế nhưng Hunt lại có cảm giác thỏa mãn như thể được người kia ôm thật chặt.

Winston, anh đã nhìn thấy chưa?

Tôi giành được điểm rồi!

Đây là điểm F1 lần đầu tiên trong đời tôi!

Khi Hunt lái xe quay về, Marcus bước lên phía trước ôm cậu thật thiết. Bờ vai của ông run khẽ, có thể thấy vị trí thứ sáu Hunt vừa giành được có ý nghĩa thế nào đối với đội đua.

Tiếng vỗ tay vang lên từng đợt xung quanh.

Hunt có chút mơ hồ. Tất cả đều như mơ vậy, không chân thực chút nào.

“Trời ơi, hôm nay cậu đúng là không vâng lời! Bọn tôi dặn cậu giữ vững vị trí thứ tám, tên nhóc nhà cậu lại dám vượt cả Lotus và McLaren!”

“Nhưng mà đua hay lắm!”

“Tám vị trí đầu vốn toàn là tuyển thủ của những đội đua lớn, hôm nay cậu anh dũng thật!”

“Này! Sao cậu không nói gì? Nhóc con ngớ ngẩn rồi hả?”

“Tôi... tôi...” Hunt hé miệng nhưng chẳng nói được một câu hoàn chỉnh.

Marcus sáng tỏ bật cười lớn: “Có phải kích động quá nên nói năng không rõ ràng được không?”

“Không, tôi muốn nói là tôi đói quá...”

Sau hai giây trầm mặc, mọi người xung quanh liền phá lên cười.

Tuyển thủ F1 tiêu hao năng lượng không thua gì vận động viên marathon.

Hunt vớ lấy đồ ăn đội đua đã chuẩn bị sẵn, nhét một miếng to vào miệng.

“Từ từ! Từ từ thôi! Cậu định nghen chết à!” Marcus vừa nói xong, Hunt đã nghen luôn rồi.

“Trời đất ơi! Nhanh đem nước tới đây! Thằng nhóc nghen rồi!”

Trong chặng đua này, Owen của Red Bull bùng nổ vượt qua “Cá mập trắng” Charles ở vòng đua thứ hai đếm ngược, giành được chức quán quân chặng. Winston thua Charles bởi 0.3 giây ít ỏi, giành vị trí thứ ba, thế nhưng sau bốn chặng đua, tổng điểm của Winston xếp thứ hai vẫn khiến người ta tán thưởng.

Trong buổi phỏng vấn sau chặng đua, Marcus rạng rỡ cả mặt mày. Cánh truyền thông hiển nhiên rất chú ý đến lần thể hiện này của Hunt.

“Hunt, nghe nói trước chặng đua, cậu và Winston đã có trao đổi chút ít. Phải chăng nhờ Winston, cậu mới tìm được cảm giác ở F1?”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tôi phục tôi quá! Tôi muốn phản thưởng! Tôi muốn phản thưởng!

Winston: Muốn phản thưởng gì?

Hunt: Ôm ôm hôn hôn phụ nữ m-ô-n-g to n-g-ự-c to!

Winston: Ôm ôm hôn hôn thì được thôi, m-ô-n-g to n-g-ự-c to đừng có mơ.

Hunt: ...

(Tác giả) Hunt không thể là một trong ba người về đích đầu tiên, bởi F1 không giống với những bộ môn thể thao khác. F1 có biến số rất lớn, thắng thua còn liên quan mật thiết đến kỹ thuật của tay đua và tính năng của xe đua nữa. Đến cả Schumacher cũng không chắc chắn trận đua nào mình cũng có thể ở trong top 3, vì thế lần này Hunt đã quá thần kỳ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thế Giới Đây Có Một Nửa Là Đàn Ông, Còn Một Nửa Là Phụ Nữ

Hunt ngại ngùng cười cười, có vẻ vô cùng xấu hổ nhìn về phía giám đốc truyền thông.

Cậu không muốn ra mặt trước báo giới, những nhà báo này chẳng khác gì ong mật, cậu chỉ cần tỏ vẻ có mặt ong, bọn họ sẽ lao tới bu kín.

“Đúng là Winston đã cổ vũ Hunt rất nhiều, nguyên nhân thì có thể là, khi mới gia nhập làng F1, Winston cũng bằng tuổi Hunt bây giờ.”

“Có tin ở sảnh khách sạn trước trận đua hôm nay, Winston vì bảo vệ Hunt đã phát sinh tranh chấp với đồng đội của Hunt là McGrady. Sự thật có phải vậy không?”

Hunt thăm thò dài một hơi, chuyện này quả nhiên đã bị truyền ra ngoài rồi. Cậu lắc đầu như muốn giải thích, thế nhưng lại lo mình nói năng chẳng rõ ràng, chỉ đành nhìn giám đốc truyền thông.

Giám đốc truyền thông ngẩn người, nghĩ trong bụng: Bản lĩnh phải tay của tên nhóc này đúng là không thầy mà vẫn giỏi!

“Mọi người đừng hiểu nhầm, nội bộ đội đua Marcus chúng tôi vô cùng đoàn kết. Tính cách của Winston thế nào mọi người cũng rõ, sao cậu ta có thể nảy sinh bất hòa với ai cơ chứ?”

Hunt thuận theo lời giám đốc truyền thông gật đầu thật mạnh, sau đó dù báo giới có hỏi chuyện gì, cậu đều chỉ cười cười.

Sau chuyện này, có người phỏng vấn McGrady: có phải Hunt được đội đua bảo vệ rất cẩn thận hay không, mà đáng điều lại ngại ngùng như không biết trả lời câu hỏi thế?

“Bảo vệ cẩn thận? Ấy là vì tên đó nói láp, các anh nhiều người vây quanh như thế, tên đó hỏi hột thì làm sao mà nói được!”

Vì thế, hôm ấy liền có một bài viết liên quan đến Hunt xuất hiện trên mạng: “Đồng đội tiết lộ Evan Hunt nói lắp là do ám ảnh thời niên thiếu”.

Hunt vừa đi trên hành lang khách sạn vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ông nói lắp? Ông nói lắp liên quan méo gì đến anh! Cần thận ông cần chết!”

Có người đứng lúc lướt ngang qua vai cậu, hài hước lên tiếng: “Này cậu thiếu niên— ai chọc giận cậu vậy?”

Hunt vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Donald của đội Sauber. Người này mang dòng máu Latin, năm nay hình như đã hai mươi tám, dưới cằm mọc một ít râu, luận ngoại hình, hẳn ta có khí chất Hunt cực kì ngầu mẽ.

Chỉ là... tên này muốn làm gì?

“Sao cậu nhìn tôi bằng ánh mắt ruồng rẫy như vậy?” Donald buồn cười hỏi.

“Ông anh không nhớ trước cửa nơi diễn ra bữa tiệc từ thiện của Ferrari, ông anh đã coi tôi như thằng trông xe à?” Hunt lạnh lùng hỏi.

“Ồ— cái kẻ tóc tai lổm một ăn mặc lổm thời ấy là cậu sao!”

Hunt hất tay tên kia ra, càng lúc càng không muốn nói chuyện cùng hắn.

“Đừng thế chứ. Lần sau có dạ tiệc, cậu nên tìm thợ trang điểm đến mà tút tát. Hôm nay cậu đuổi tôi chạy tè cả ra quần, quả thật khiến tôi ấn tượng khó phai!”

Hunt chun mũi lại, có người hình dung bản thân như vậy sao?”

“Tè ra quần” cái quỷ gì?

“Nghe nói hôm nay là lần đầu tiên cậu giành điểm đúng không?” Donald hình như rất hứng thú với Hunt.

“Thì sao?”

“Cậu có thấy như mình vừa mới phá trinh không?”

Hunt cảm nín nhìn Donald, có ý đồ cất bước bỏ đi.

Donald bùng tỉnh: “Trời ạ! Chẳng lẽ cậu vẫn còn là xử nam?”

Hunt như bị sét đánh trúng: “Liên quan gì đến ông anh!”

“Thế giới này có một nửa là đàn ông, còn một nửa là phụ nữ.”

“Hả?”

“Đây là Canada.” Donald nhếch mày ra ám hiệu với Hunt.

“Nên...”

“Ở Mỹ, cậu chưa được uống rượu, đến vào quán rượu cũng phải kiểm tra ID, nhưng mà Canada thì...” Donald ngoẹo đầu, trái tim nhỏ bé của Hunt liền thót lên.

Đúng thế! Đây là Canada mà!

Cậu có thể “giải phóng” trước thời hạn!

“Đội cậu cho nghỉ mấy ngày?”

“Đến hết ngày mai, hôm sau sẽ bay đến Anh.”

“Anh đây cũng thế! Đi, chú sẽ đưa cháu đi chơi! Tốt nhất là nên bao một cô đi— “em gái Hunt” phải nhìn lâu quá, nhờ đâu ảnh hưởng phát dục thì sao!” Donald hào sảng vỗ vỗ lưng Hunt.

Nghe thế, lòng cậu liền như có thứ gì rục rịch, Donald cũng không còn quá đáng ghét nữa.

Hai người bước vào thang máy, Donald tò mò hỏi: “Anh hỏi này, cậu và Vann Winston rất thân thiết hả? Dù giám đốc truyền thông của đội các cậu nói Winston không xích mích gì với McGrady, nhưng anh đã trông thấy rõ ràng rồi!”

“Thấy gì rõ ràng?”

“Mấy câu Winston nói đúng là quá rùng động luôn! Có muốn quên cũng không quên được! Mà chất nhất là câu—cẩn thận tôi nhét “hàng” của anh vào mồm anh đấy!”

Nếu cậu không lầm, Donald có vẻ rất tán thưởng Winston.

Nhưng câu đó vốn là của cậu mà! Rốt cục Winston đã học lên từ khi nào vậy!?

“Mới đầu tôi rất hiểu kì, cậu đặc biệt chỗ nào mà có thể khiến Winston giờ thân bảo vệ như vậy nhỉ?”

“Giờ thân bảo vệ?” Hunt nghĩ: sao hình dung nào của Donald cũng đều... rất quái?

“Cậu không thấy đáng về Winston lúc đó đâu. Cậu ta cứ như một thằng đàn ông đang phát điên lên, không cho phép bất cứ kẻ nào chạm vào bạn gái mình vậy.” Donald nhìn Hunt, điệu bộ “lẽ-nào-cậu-không-nhận-ra”.

Hunt lắc đầu, dùng ánh mắt đáp trả: Tôi không nhận ra.

Hơn nữa, cách hình dung này khiến Hunt đen cả mặt.

“Dù sao sau chặng đua này, anh cũng nhận ra điểm đặc biệt của cậu rồi.”

“Hừm?”

“Cậu có khả năng khiến người khác phải phát điên văng tục.”

“Hờ? Ông anh đã mắng gì tôi thế?”

“Không nhớ nữa.” Donald nhún nhún vai: “Tôi tới lui lui cũng chỉ có thế, chẳng mới mẻ được như mấy câu của Winston. Nhưng ý anh là nhóc ạ, thật ra cậu rất có thực lực, mấy chặng đua trước cậu đã làm gì thế hả?”

“Nghỉ ngơi dưỡng sức, tiện thể khiến các anh buồn lòng cảnh giác.”

“Ha ha ha! Trên đường đua anh ghét cậu, nhưng bây giờ thì rất khoái!” Donald phóng khoáng bật cười.

Trên đường đến quán bar, Donald hào phóng truyền thụ hết kĩ xảo tán gái của mình cho Hunt.

“Nghe đây nhóc—nếu như cậu vừa mất với cô nàng nào, nhớ rằng đừng bao giờ nhìn chòng chọc vào người ta. Khi nào cô ta nhìn cậu, cậu liền nhếch miệng cười với cô ta, sau đó lại nhìn đi hướng khác.”

“Ồ...”

“Đấy gọi là lạt mềm buộc chặt. Sau nữa, đợi đến khi chắc chắn cô ta có ý thật với mình rồi, cậu hãy qua đó mời một ly.”

“Hiểu rồi.” Hunt bưng tỉnh ngộ!

Quả nhiên tán gái cũng cần kinh nghiệm. Vì sao đàn ông trưởng thành lại thường rất thu hút, nguyên nhân đều nằm ở đây cả!

“Nếu cô ta nói muốn về nhà, cậu hãy bảo để tôi đưa cô về.”

“Nếu cô ta cự tuyệt thì sao?”

Donald che mặt bó tay đáp: “Vậy cậu hãy nói với cô ta, cậu là tuyển thủ đua xe.”

“Vì sao?”

“Ngốc. Trong lòng các cô nàng, tuyển thủ đua xe là những người vừa hấp dẫn vừa nguy hiểm. Chúng ta khí lực tráng kiện, thể lực dẻo dai, ở một đẳng cấp khác hẳn với mấy tên cơ bắp vô dụng bước ra từ gym. Chúng ta chắc chắn có thể khiến phụ nữ hài lòng.”

“Từ từ... Ông anh đối tốt với tôi có mục đích gì không?” Hunt nhú mày hỏi.

“Tất nhiên có rồi. Chặng đua sau, xin cậu đừng có đuổi theo sau mông anh nữa. Cậu khiến người ta tâm trạng không tốt, người ta sẽ chóng già đó!”

“Bằng không lúc đầu phản hăng, ông anh xếp sau tôi đi, tôi sẽ không cần đuổi theo ông anh nữa.”

“Thôi thôi, để anh tiếp tục ghét cậu vậy.”

Donald đưa Hunt đến một quán bar có chút danh tiếng, vừa gọi giúp Hunt một ly đồ uống có độ cồn thấp xong đã nhanh chóng kiếm được một đối tượng có hứng thú. Tên này có lẽ sẽ không phải chịu cảnh cô đơn đêm nay.

“Chú em này, cơ hội ngàn năm có một đấy, cứ xõa đi!”

Hunt nâng ly lên nhưng không nhấp ngụm nào. Cậu dựa theo những gì Donald đã dạy để tìm kiếm đối tượng thích hợp.

Ở góc xa xa, một cô gái có mái tóc vàng được cắt ngắn rất thời thượng đang nhìn Hunt, ánh mắt cô nàng chứa nụ cười khiến người ta ngửa ngáy.

Hunt cố ý làm theo lời Donald nói, giả vờ không để ý đối phương mà rẽ đi hướng khác.

Loanh quanh hai vòng xong, cậu quay về gần đó lần nữa, quả nhiên phát hiện cô gái kia lại đang nhìn về phía mình.

Lòng đột nhiên trở nên kích động!

Cậu có cảm giác như mình sắp sửa hoàn thành một màn qua mặt cực kì có ý nghĩa trên đường đua.

Nhưng đến khi cậu đi về phía cô gái, cô ta lại bất ngờ đặt ly rượu xuống, bước ra ngoài.

A... tiếc ghê...

Đúng vào cái lúc Hunt thâm thò dài trong lòng ấy, cô gái kia lại quay đầu, làm tư thế như đang hút thuốc với Hunt.

Mắt Hunt sáng lên, lòng vui vẻ không thôi. Cậu giả vờ thản nhiên đặt ly xuống rồi bước ra theo. Cô gái kia đích thật đang ngồi bên đường, dùng bật lửa đốt một điếu thuốc. Hunt ngồi xuống bên cạnh cô ta.

“Cậu còn nhỏ hả?”

“Sao cơ?”

“Tôi hỏi cậu đã trưởng thành chưa?” Cô gái cười hỏi.

“Đương nhiên.”

Đây là Canada, cậu trưởng thành rồi.

Cô gái liếm liếm môi: “Cậu vừa bước vào tôi đã để ý rồi. Cậu rất dễ thương.”

“Khen tôi dễ thương không làm tôi vui đâu. Tôi cũng có thể rất gọi cảm.”

Cô gái lại cười: “Gọi cảm thế nào?”

“Tôi có thể hút thuốc của cô không?” Hunt hất cằm hỏi.

“Tất nhiên là được.” Cô gái nhếch mép cười, dùng ngón tay chuyển hướng điếu thuốc về phía Hunt. “Hút thuốc không làm đàn ông trở nên gọi cảm đâu...”

Giấy tiếp theo, cô ta ngẩn người.

Thanh niên trước mắt không hề vờn tay tiếp điếu thuốc, mà chỉ nghiêng người hướng về phía cô gái như muốn hôn, sau đó, cậu ngậm lấy điếu thuốc, môi khẽ chạm vào ngón tay cô gái.

Cậu thở ra một làn khói, thông dong nhếch mép cười: “Giờ thì sao?”

Kì lạ thay, trong đầu lại là cảnh tượng Winston tựa gằm vào mình.

Nụ cười trên gương mặt cô gái trở nên rạng rỡ hơn hẳn, cô ta dùng cánh tay kéo đầu Hunt lại gần: “Đúng là mẹ nó gọi cảm...”

Mắt thấy cô gái đã sắp hôn mình rồi, lại có người kịp thời đi tới bên cạnh, giọng nói lạnh lùng như băng rơi xuống:

“Cậu ở đây làm gì?”

Vai Hunt thoáng run, cậu ngẩng đầu lên, đối diện là Winston với đôi mắt sâu hun hút như bóng đêm.

Tim đập chậm hẳn lại, thần kinh căng thẳng như cái phút giây cậu sắp lái xe cán đích.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Anh... anh... sao anh lại ở đây!

Winston: Sao tôi có thể cho phép cậu dùng cái cách tôi tán tỉnh cậu để đi tán tỉnh phụ nữ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cậu Sẽ Bị Vết Nhấn Túi

“Tôi...” Hunt đột nhiên phát hiện lúc này mình không nói nên lời.

Sao Winston lại ở đây?

Hắn đang mặc một chiếc áo len trắng, bên dưới là quần bò, thoạt trông có vẻ phóng khoáng nhưng vẫn khiến người ta muốn tiếp cận mà không dám lại gần.

Cô gái kia nhìn Winston đến cả năm giây đồng hồ mới phản ứng được: Người con trai này có thể khiến mọi phụ nữ phát cuồng!

“Hai người là bạn à?” Cô gái mỉm cười đứng dậy: “Có muốn cùng uống một ly không?”

Hunt thầm than thở... Cậu quá hiểu sự tàn khốc này mà, chỉ cần Winston xuất hiện, kẻ khác đều trở thành phong nền.

“Cậu muốn lên giường với cô gái này à?” Winston hạ mắt nhìn Hunt.

Ồ hay! Anh có cần nói trắng ra vậy không! Sự việc rành rành thế này, có gì vui mà hỏi!

Hunt vẫn không thể cất lời. Cậu hiểu khi bị McGrady khiêu khích, vì tức không chịu nổi nên cậu mới nói lấp, nhưng giờ thì sao? Chỉ là đúng cái lúc muốn hôn phụ nữ lại đụng trúng Winston thôi, có gì đâu mà phải căng thẳng?

“Nhưng cô này lại có hứng thú với tôi hơn.” Winston nói: “Cậu chắc chắn vẫn thích cô ta à?”

Hunt ngậy cả người, cậu không ngờ Winston lại thẳng tuột ra như thế.

Cô gái kia nổi giận, không khỏi cười nhạo Winston: “Đẹp trai thì đúng là đẹp trai thật, nhưng ai biết phương diện ấy của anh có khỏe mạnh không?”

“Thế nào mới là khỏe mạnh? Động cơ vĩnh cửu à?” Giọng nói của Winston lạnh như băng. Sự lạnh lùng này khiến lời nhạo báng của hắn tựa như một lưỡi dao vừa sắc bén vừa vô tình nhanh như cắt đâm trúng đối tượng.

Cô gái kia không nói gì nữa, xoay người vội vã rời đi.

“Nè... Anh dù gì cũng là người Anh lịch lãm cơ mà... những chuyện như vừa nãy không giống...”

“Mọi người thường coi lịch lãm đồng nghĩa với việc kiềm chế cảm xúc buồn vui yêu ghét. Nếu quả là như thế, tôi đã rất lịch lãm với cậu rồi.” Winston vươn tay về hướng Hunt, đầu ngón tay Hunt vừa chạm vào lòng bàn tay ấm áp của hắn, cả người đã bị hắn kéo dậy.

“Anh có ý gì?”

“Tôi đã rất kiềm chế khi tiếp xúc với cậu rồi.”

“Được được... anh nói như thể giây nào phút nào anh cũng muốn đánh tôi vậy.” Hunt phát phát tay.

Winston đột nhiên hạ thấp lưng, dựa gần vào Hunt. Môi của hắn nhìn như sắp sửa chạm vào mình vậy, Hunt hít một hơi ngira ra sau, nhưng Winston lại dùng cách cậu ít nhất năm centimet.

“Rõ ràng là đến quán bar, thế mà cậu lại không uống rượu.”

“À... ừm... chuyện này, ở Canada có thể uống rượu mà, nhưng... tôi nháp có một ngụm nhỏ.”

Thực ra mình không nháp ngụm nào hết, nhưng để Winston biết mình đến bar lại không dám uống thì mất mặt chết.

“Con người luôn thấy hứng thú với những chuyện mình không làm được. Cậu thấy rượu thế nào?”

“Cũng thế thế.” Hunt nhún vai.

Khi còn học trung học, không ít bạn bè của cậu đã lên uống rượu, nhưng Hunt tham gia Karting vốn đã nhận chút huấn luyện thông thường, bố cậu lại còn rất nghiêm khắc, cho nên cậu chưa động vào rượu bao giờ cả. Về sau lại vì bố suốt ngày túy lúy, Hunt không khỏi phản cảm với rượu, càng chẳng thèm động đến.

“... Tôi ghét rượu lắm.” Hunt mỉm cười tự giễu.

“Tôi biết. Việc chính của cậu không phải uống rượu, mà là tán gái.”

Hunt giờ tay tỏ ý đầu hàng: “Tôi bắt đầu nghi ngờ không biết có phải anh được Marcus cử đến tóm mình không rồi đấy!”

“Cậu đang ăn mừng cho điểm đầu tiên giành được sao?”

“Ừm. Coi như thế...” Hunt cúi thấp đầu, cảm thấy giờ có là chuyện gì cũng không quan trọng nữa.

“Đi thôi, tôi mời cậu uống một ly.”

“Gi?” Hunt cho rằng mình nghe lầm.

“Chỗ này không hợp với cậu. Nếu cậu thích phụ nữ thì vẫn còn có những người tốt hơn.”

Từ từ đã? Winston muốn mời mình đi uống rượu? Á... không phải, là muốn mời mình đi cưa gái!

Đột nhiên tò mò ghê, quán bar Winston đến sẽ trông như thế nào nhỉ!

Hunt dùng hai, ba bước để bắt kịp Winston.

“Nơi anh chọn có nhiều phụ nữ đẹp không?”

“Tôi khuyên cậu không nên đặt sự chú ý lên phụ nữ.”

“Vì sao?”

“Cậu còn quá nhỏ.”

“Cứ như anh già hơn tôi đến mười mấy hai mươi tuổi ấy!”

“Cậu không giỏi kiềm chế.”

“Gi cơ? Anh đừng nói nửa câu, nửa câu còn lại chưa chắc tôi đã hiểu được đâu!”

“Cậu sẽ bị vết nhấn túi.”

“Nếu đến cả phụ nữ cũng không có, anh còn dẫn tôi đi làm gì?”

“Tôi đâu có nói cậu không được ngắm người đẹp, tôi chỉ nói cậu đang dậy thì nên biết kiềm chế, nếu không sẽ dễ dẫn đến tổn thương phần phía dưới.”

“Dậy thì? Tôi mười chín rồi còn dậy thì?”

“Theo WHO, tuổi dậy thì kéo dài từ mười đến hai mươi.”

“Cái gì? Anh lại còn viện đến cả WHO! Còn nữa, anh bảo sẽ tổn thương phần phía dưới... là sao?” Hunt gần như không theo kịp người kia.

“Lần đầu tiên sẽ rất đau.” Winston trả lời.

“Thế... thế cũng là đau trong sung sướng!”

“Cậu không biết kiềm chế nhất định sẽ làm rất nhiều lần, phía trước không khéo sẽ thối rữa.”

Hunt đứng sững tại chỗ, ngoáy ngoáy lỗ tai. Nếu không phải đã chính tai nghe phát ngôn “nhét hàng của anh vào mồm anh” của Winston, cậu sẽ không tin cái câu kiểu như “không khéo sẽ thối rữa” là do Winston nói.

“Đứng rồi! Tôi muốn hỏi một câu!” Hunt đột nhiên túm lấy cánh tay Winston.

Chợt nhớ ra trước đây đã nghe nói Winston không thích người khác động chạm, cậu vội thu tay về.

“Câu gì?”

“Hôm nay ở khách sạn... anh thay tôi mắng McGrady mấy câu... lại chính là mấy câu tôi muốn chửi... Chuyện này là trùng hợp phải không?”

“Bạn không giỏi mắng chửi ai. Ba câu đó là ba câu hữu hiệu nhất cả đời cậu.”

“Sao anh biết? Anh đã nghe tôi chửi bao giờ đâu!” Hunt cảm thấy tên Winston này đúng thật thần kỳ!

Winston không trả lời cậu, chỉ thần nhiên nói một câu: “Rất cục cậu có đi không?”

“Đi! Tất nhiên là đi!”

Hunt chỉ cần nghĩ đến cái quán bar Winston sẽ dẫn mình tới là đã thấy tràn ngập chờ mong. Winston rõ ràng không giống loại người “ăn mặn” như Donald, sinh hoạt của hần hần sẽ chất lượng hơn nhiều.

“Chắc anh sẽ không đưa tôi đến mấy chỗ mặc comple uống cocktail đâu nhỉ?”

“Không.”

Winston đi về phía một chiếc Ferrari thể thao thuần đen với đường nét thanh thoát mà có phần hào nhoáng, trông y như đế vương thống trị bóng đêm.

“Oa... lại xe mới!”

Đua cho Ferrari thật sướng!

“Bạn muốn tự vào hay để tôi bế vào?”

Winston nghiêng nghiêng đầu. Tên này đúng là không nghe lọt một lời thừa thãi, không nhìn nổi người khác lãng phí một giây đồng hồ.

Hunt chui vào ngồi xong liền âm thầm ngắm nghĩ, bao giờ thì mình mượn chiếc này lái thử được nhỉ?

“Thích không?” Winston lái xe một cách ổn định.

“Đương nhiên rồi!”

“Bạn thích gì hơn, phụ nữ hay xe?”

“... Phải xem xe thế nào, phụ nữ thế nào.” Hunt cố tình nở nụ cười “trẻ hư”.

“Phụ nữ như vừa nãy, xe như bây giờ.”

“Không biết được.” Hunt ngửa đầu: “Nếu như là một cô gái thật lòng đợi tôi về nhà... một cô gái dù tôi thành công hay thất bại đều chờ đợi tôi... thì có lẽ cả đời này của tôi cũng không đánh đổi được.”

“Hunt.”

“Hả?”

Gió đêm lướt qua gò má cậu, thổi tung mái tóc cậu, cậu đột nhiên cảm thấy đời người cứ thoải mái thế này cũng tốt biết bao.

“Bạn thật trong sáng.”

“Trong sáng quý gì!” Hunt liếc mắt coi thường.

Anh bạn à, anh có biết anh dùng cái giọng điệu ấy để khen tôi trong sáng cũng chẳng khác gì thượng đế đang cười nhạo tôi không?

“Tôi sẽ đợi cậu ở cuối con đường, dù cậu thành công hay thất bại. Cậu có đồng ý dùng cả đời để đổi lấy tôi không?” Cả giọng nói và biểu cảm của Winston đều rất thần nhiên.

Tựa như hần chi đang tán gẫu chuyện gia đình.

Hunt nghiêng mặt ngắm đường nét tuấn tú của hần dưới ánh đèn đường lúc mờ lúc tỏ, đột nhiên bật cười: “Được thôi, tôi sẽ dùng cả đời mình để đổi lấy anh. Nhưng anh phải biết làm Burrito phô mai của Mexico, phải chủ động làm tôi hài lòng trên giường, sau ba mươi lăm tuổi anh không được phát tướng, anh còn phải đẻ cho tôi một em bé Hunt.”

“Ba cái trước không vấn đề. Cái cuối cùng tôi sẽ tìm cách.” Winston đánh vô lăng, lái vào một con hẻm nhỏ.

Câu trả lời này khiến Hunt càng cười vui vẻ hơn.

“Này, Vann Winston... anh đúng là món quà thượng đế gửi cho tôi.”

“Ừm?”

“Anh cao ngạo như thế mà lại đồng ý làm bạn tôi, còn nói những lời người khác không thể tin để dỗ dành tôi nữa, mỗi tội.. toàn mấy trò đùa nghe thiếu muối chết được.”

“Tôi trước nay không nói đùa.”

Xe dừng lại trước một quán bar nhỏ.

Winston chống tay lên lưng ghế Hunt, nhìn cậu: “Chỉ cần cậu... không xong đời vì đâm xe vào một cái cột điện chết toi nào đó, tôi sẽ mãi dỗ dành cậu.”

Giây phút ấy, trái tim Hunt như bị hút vào đôi mắt của người kia.

Có điều về điện cường mà có chấp trong đôi mắt ấy lại chỉ thoáng qua như ánh chớp.

Giống như điềm báo nguy hiểm.

Nhưng cho dù có bị hủy hoại, Hunt phát hiện ra mình vẫn không muốn tỉnh lại.

Bởi vì đời này kiếp này, Winston là người đầu tiên nói với cậu hai chữ “mãi mãi”.

“Xuống xe.” Winston mở cửa xe, chân dài cất bước.

Hunt tỉnh táo lại.

Từ ngoài nhìn vào, quán bar này không chút bắt mắt, thậm chí còn có vẻ khá cũ kỹ, nhưng đến khi hai người bước vào trong, Hunt mới biết thế nào gọi là “thiên đường trên mặt đất”.

Ánh đèn mờ tối trong quán bar tạo nên cảm giác thần bí mà không hề ủy mị. Bartender đang đứng pha chế ở quầy rượu, động tác không hề khoa trương, nhưng đủ là đường cong cổ tay hay hành động tung ly lên cao đều phóng khoáng vô cùng.

Khách trong quán không đông, nhưng từ những chiếc xe hào hoa đỗ ngoài cửa cũng đủ thấy, họ đều không phải những kẻ tầm thường. Có những người đang cùng ngồi nói chuyện, có những người đang chụm đầu thì thầm to nhỏ, lại có cả những người ôm lấy nhau, chậm rãi đong đưa theo điệu nhạc Blues.

Winston chỉ vừa tiến vào đã lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Không khí ở đây yên tĩnh hơn ở quán bar vừa nãy nhiều, mà cảm giác yên tĩnh này dường như còn mang chút mờ ám, đến ngay cả mùi rượu trong không khí cũng cực kỳ khác biệt. Bao nhiêu khát vọng bị kiềm nén cũng dường như được giải phóng khi tới nơi đây.

Bartender mỉm cười với Winston: “Thật hiếm có, anh đưa bạn tới đây à.”

Winston chỉ dùng tay gõ gõ mặt bàn: “Cho một ly Dark Night.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Tôi có thể đảm bảo sẽ làm Burrito phô mai Mexico cho cậu, cũng sẽ chủ động làm cậu hài lòng trên giường, sau ba mươi lăm tuổi chắc chắn không phát tướng, cùng với sự phát triển của khoa học, cậu muốn có một em bé Hunt cũng được, có điều người sinh là cậu.

Hunt: ... Nhưng tôi không cần anh!

Winston: Tôi và động cơ vĩnh cửu, cậu chọn một đi.

Hunt: Anh và động cơ vĩnh cửu khác nhau chỗ quái nào!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: You Rule Me

“Dark night?” Bartender cười cười: “Không phải nhẹ quá sao?”

“Không phải cho tôi, là cho cậu ấy. Hôm nay tôi lái xe.”

Hunt vội vàng xua tay: “Tôi không uống rượu, anh biết...”

Chuyện này sẽ làm cậu nhớ đến người cha bỏ mạng vì uống rượu của mình.

“Hunter, cậu không giống ông ấy.” Winston nói.

“Cái gì?”

“Cậu sẽ không suy sụp vì thất bại, cũng sẽ không đánh mất bản thân. Lý trí của cậu sẽ mãi mãi chỉ huy cậu, chứ không phải là cồn.”

Hunt nhìn thứ chất lỏng màu xanh biển được đẩy tới trước mặt mình kia, màu của nó cũng giống như màu mắt Winston vậy, mang theo sức hấp dẫn khiến người ta khó lòng từ chối.

“Tự khống chế không chỉ nghĩa là cậu sẽ không bao giờ va vấp, mà còn nghĩa là dù có va vấp, cậu vẫn là chính mình. Hơn nữa, tôi sẽ mãi quan sát cậu.”

Hunt có phần kinh ngạc. Cậu biết thân là một tay đua hàng đầu, Winston hẳn rất biết khống chế bản thân, hẳn nhất định sẽ quản lý sức khỏe thật nghiêm khắc, sẽ chỉ lái xe khi có tinh thần và khả năng phản ứng tốt nhất. So với việc thử rượu, đáng lẽ Winston nên có xu hướng khuyên cậu không nên uống rượu hơn.

Hunt nhìn thứ chất lỏng trước mắt, cậu chưa bao giờ nói với ai, sâu trong tâm khảm, cậu vốn rất sợ chất cồn, nhưng cậu cũng lại giống như tất cả những thanh niên khác, luôn muốn ra vẻ ta đây trưởng thành, biết uống rượu mới là ngầu.

Thứ này đã đoạt mất người cha của cậu, gia đình của cậu. Lời Winston nói thực ra cũng rất đúng, thứ thật sự lấy đi tất cả không phải là cồn, mà là con tim không dám đối diện với thất bại của ông.

Hunt nâng ly rượu, khẽ nhấp một ngụm.

Rượu không hề nồng, cảm giác thanh mát chạy dọc theo cơ quan cảm thụ vị giác, thấm vào mỗi tế bào, khiến cơ thể dần lâng lâng.

“Tôi thấy rượu này rất nhẹ, không “Dark” chút nào!” Hunt nghĩ mình đã thích cái hương vị này rồi.

“Nó cũng giống như Dark Night khiến cậu đắm chìm trong yên bình và thoải mái, không thể tỉnh táo lại, mãi đến khi bị nuốt chửng.”

Giọng nói của Winston thân thiện mà nhu hòa, tựa như lông chim không ngừng phớt qua tim Hunt vậy. Hunt phát hiện ra mình thích nghe Winston nói chuyện. Thích cực kỳ.

“Tôi có thể uống thêm một ly không?” Hunt nhìn bartender.

Bartender lại cười cười nhìn về phía Winston.

“Cho cậu ta một ly Lip on Finger.” Winston nói.

Cánh tay và bàn tay bartender lại một lần nữa hoạt động, chẳng mấy chốc, một ly rượu màu hồng nhạt đã được đẩy tới trước mặt Hunt.

“Này, màu hồng à? Anh có chắc ly này không dùng để mời phụ nữ không?” Hunt tức cười nhìn Winston.

“Thử xem.” Winston nghiêng mặt.

Được thôi, nếu đã là loại anh nhiệt liệt đề cử, tôi sẽ thử một chút. Đừng có bảo đây là rượu mùi dùng để dỗ dành bạn gái đấy nhé. (Rượu mùi, tiếng Anh là Liqueurs, là một thức uống pha chế có cồn, trong đó bổ sung thêm hương vị từ trái cây, được thảo, kem... có thể bổ thêm đường hoặc chất tạo ngọt.)

Hunt nếm một ngụm, mắt bỗng mở to, sau đó bụm miệng: “Ồ—“

“Thế nào?” Winston nghiêng người chống cằm, mi mắt hơi rũ xuống nhìn cậu.

Hunt ngẩn ngơ. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Winston có vẻ thư thái đến thế. Hai hàng mày của hắn trông lười biếng như thể thần kinh của hắn đang được một bàn tay nào đó xoa dịu. Thế mà ngay khi cậu định nín giữ, những điều ấy đã biến mất vô thanh.

“Môi hơi tê tê, đầu lười lại cứ như bị uốn cong vậy...”

“Nó có tên Lip on Finger là bởi thế.” Winston nói.

Hunt nghiêng mặt ngắm nhìn thật kỹ ly rượu màu hồng nhạt, sau đó ngẩng đầu nhìn bartender bằng ánh mắt kính phục.

Uống xong ly vừa rồi, Hunt hiếu kỳ nhìn Winston, như thể đang nghĩ không biết tiếp theo hắn sẽ gọi rượu gì cho mình.

“Crazy Desire.” Winston khẽ nói.

Bartender thoáng ngạc nhiên: “Chắc chắn à?”

“Phải.”

Hunt tò mò nhìn bartender: “Sao thế?”

“Không sao.” Bartender dùng ngón trỏ và ngón cái để diễn tả khoảng cách: “Crazy Desire mạnh hơn hai ly vừa rồi một chút chút.”

“Một chút chút?” Tên ly rượu này vừa nghe đã thấy rất mạnh rồi.

Mà “một chút chút” của bartender thường có nghĩa là một cấp độ khác hẳn.

“Thật sự chỉ là một chút thôi.”

Hunt ngẩng đầu lên nhìn, động tác của bartender vừa nhanh lại vừa ngẫu, trông cứ như đang làm phép vậy. Một ly rượu đầy màu đỏ máu, phía trên lơ lửng chất lỏng màu vàng kim đã được chế ra, đẩy tới trước mặt Hunt.

“Tôi sẽ không bị sặc đâu nhỉ?”

Bartender mỉm cười gật đầu: “Cậu sẽ thích hương vị này.”

Hunt bắt đầu mong chờ liếm liếm môi.

“Tốt nhất là uống hết một hơi.” Bartender nhắc trước.

“Một hơi?” Hunt nhìn về phía Winston.

Người kia gật đầu.

“Tôi sẽ để ý cậu.”

Anh sẽ để ý tôi.

Không để tôi sa vào cái thế giới không thuộc về mình.

Hunt cúi đầu cười mỉm.

“Thực ra chúng ta chưa gặp nhau bao lâu, số lần đếm trên đầu ngón tay cũng đủ.”

“Thì sao?”

“Nhưng hay thật... anh khiến tôi cảm thấy an tâm kì lạ.”

Dù có là người đã đưa Kart đến với tôi, cha cũng chưa từng khiến tôi tin tưởng đến thế.

“Vậy hãy hứa với tôi, một khi cậu cảm thấy nguy hiểm nhưng vẫn nhất định phải làm chuyện gì, cậu phải để tôi bên cạnh.”

“Ha ha.” Hunt bật cười, nâng ly lên một hơi uống cạn.

Mấy giây sau, có một nguồn sức mạnh như nổ tung trong miệng cậu, càn quét khắp cơ thể cậu, xông vào sâu tận óc... Sau một trận choáng váng, mỗi tế bào lại được thả lỏng.

“Ồ—” Hunt phát ra một tiếng thở dài kinh ngạc.

“Thế nào?” Bartender cười hỏi.

“Quá tuyệt!” Thiện cảm Hunt dành cho bartender bỗng chốc tăng vọt: “Còn loại nào thú vị nữa không?”

“Nhóc con kiểm chế chút đi.” Bartender cười bảo.

“Nè, tôi không thích bị người khác gọi là nhóc con.”

“Chắc chắn cậu nhỏ tuổi hơn tôi, được gọi là “nhóc con” chứng tỏ cậu còn trẻ tuổi. Đợi đến khi cậu bằng tuổi tôi rồi, nếu có ai gọi cậu là nhóc con, cậu sẽ cảm thấy thế giới này thật đẹp.”

“Rốt cục còn loại nào hay ho nữa không?” Hunt lúc này hứng thú dâng trào.

Bartender nhìn Winston: “Cho cậu nhóc này ly gì tiếp theo?”

“You rule me.”

Không biết vì sao giọng nói của Winston lại cứ như quanh quẩn mãi trong đầu mình, có muốn dốc cũng không dốc ra được.

“You rule me?” Bartender mang về mặt “không-sao-thật-chứ”.

“Ừm.”

“Được.”

Thế là Hunt lại một lần nữa được thưởng thức động tác pha chế gần như nghệ thuật của bartender. Nhờ có một khán giả chăm chú quan sát như Hunt, gương mặt bartender cũng treo một nụ cười.

Ly cuối này vốn có màu rực rỡ, nhưng sau khi lắng đọng, rượu lại biến thành màu đỏ nhạt trong suốt.

“Cũng cạn một hơi hả?”

“Không cần, cứ uống chậm chậm thôi.” Bartender chớp mắt cười cười.

Nụ cười của người này khiến mang tai Hunt tự nhiên đỏ ửng.

Winston hất cằm với bartender, người này nghiêng mình sang.

“Gina hôm nay có đến làm không?”

“Có, chắc đang ở phía sau. Tôi gọi giúp nhé?”

“Ừm.” Winston gật đầu.

Hunt hít một ngụm, rượu lan tỏa khắp khoang miệng, mới đầu mang nhiều tầng hương vị, sau đó lắng lại, kéo tuột đi khả năng tư duy của cậu.

Đúng lúc ấy, một cô gái tóc ngắn trên mặc áo gi-lê, dưới là quần âu dài đi về phía Winston. Cô nàng cúi người xuống bên cạnh Winston, tai dán vào gần khoe miệng Winston.

Hunt thấy vậy thì cau mày.

Winston đối xử rất lạnh nhạt với đại đa số mọi người, trừ nhân viên không thể không tiếp xúc khi giải quyết công việc, Hunt chưa từng thấy ai dựa vào hẳn gần đến thế.

Winston nghiêng đầu, Gina gần như đã che hết người hẳn, Hunt không khỏi bắt đầu suy đoán về mặt của Winston lúc này.

Không biết hẳn đã nói những gì, chỉ thấy Gina gật gật đầu nhìn về phía Hunt, môi cong lên tạo thành một nụ cười.

Điệu nhạc Blues trong bar không rõ vì sao lại thay đổi, tựa như hơi thở lúc rõ nét lúc mơ hồ của một người con gái. Gina đi tới trước mặt Hunt, đóng cửa theo điệu nhạc chậm rãi. Cô vốn có vẻ trung tính vì mặc đồng phục của nhân viên, nay lại toát lên sự quyến rũ phi giới tính. Khách đến bar nở nụ cười mờ ám, rời khỏi vị trí của mình, nhìn về phía bên này.

Ngón tay Gina ngoắc vào nơ cổ của mình, lướt qua ghế ngồi của Hunt, lượn một vòng nhưng không hề chạm vào người cậu. Chiếc nơ cuối cùng cũng được tháo ra. Đã mấy lần Gina như sắp ngồi xuống kế bên Hunt, thế mà cuối cùng cô lại cứ xoay đi hướng khác.

Hunt chỉ có thể kìm nén ham muốn tóm lấy cô, ôm cô vào lòng.

Biết bao nhiêu ánh mắt đang quan sát, đang chờ đợi cái giây phút cậu bị cô nàng trêu ghẹo đến không kiềm chế nổi.

Gina lướt đôi chân dài qua tay vịn ghế của Hunt, đường cong hấp dẫn như lưỡi rắn khiến cậu lòng dạ ngửa ngậy, máu dồn cả xuống phía dưới.

Đúng lúc Gina xoay người đi hướng khác, Hunt nhìn thấy Winston ngồi đối diện. Hắn vẫn mang dáng vẻ một tay chống cằm như trước, có điều ánh mắt lại rất lạnh lùng, lạnh lùng đến mức khiến cậu chớp mắt cái đã tỉnh táo lại, tất cả mọi ham muốn đều bị ném ra sau đầu.

Điệu nhạc chậm rãi giã vò tâm trí dần trở nên dồn dập hơn, động tác của Gina cũng càng ngày càng trở nên táo bạo.

Nhưng Hunt phát hiện ánh mắt Winston lại hấp dẫn mình hơn cả.

Có lẽ là do chất cồn trong rượu kích thích, cậu nhận thấy sâu trong ánh mắt, nét mày của Winston có ẩn ý treu ghẹo, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng. Thậm chí Hunt còn không cách nào dẫn xuống tưởng tượng, người đi vòng quanh mình theo điệu nhạc, tỏa sức hấp dẫn mình không phải là Gina, mà là Winston.

Trong khi chờ đợi, Hunt tưởng tượng Winston xé rách cổ chiếc áo len thuần trắng, ngay khi Hunt đã sắp được nhìn thấy xương quai xanh của hắn, hắn bỗng buông tay. Đầu gối của hắn trượt qua tay ghế, chóp mũi của hắn lướt qua gò má, cậu đang muốn vươn tay giữ lấy hắn, hắn lại lạnh nhạt rời đi. Ngón tay xinh đẹp của hắn chạm vào mép quần bò, từ từ kéo xuống. Hunt dường như nhìn thấy được thắt lưng đầy nam tính, khiến người ta máu mũi phun trào của hắn giữa khe hở của áo và quần.

Hunt rất rõ mình vẫn chỉ đang ngồi trên ghế, nhìn vào ánh mắt Winston như trước. Cậu không phân biệt nổi đâu là Winston trong ảo giác, đâu là Winston ở hiện thực nữa.

Ngón tay Winston cong lên, khẽ gõ vào thành chiếc ly đã rỗng, động tác di chuyển chậm chạp tựa như lời cuốn từng mạch máu li ti nhất trong tim cậu. Môi hắn nhếch lên, cảm hơi nâng, để Hunt có thể nhìn thấy yết hầu đẹp đẽ.

Nụ cười nhẹ ấy như thể đã kéo Hunt rơi thẳng vào tầng địa ngục thăm thẳm nhất.

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Này, có phải lúc nhìn thấy tôi tán gái ngoài bar, anh đã rất không vui?

Winston: Hừ.

Hunt: Đúng là không vui rồi!

Winston: Thế nên tôi đã nâng cao trình độ quyến rũ cậu rồi, cậu sẽ không bắt chước tôi được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ra Được Là Tốt Rồi

Vann Winston trước nay không phải tuýp người chịu sự ràng buộc, hắn sẽ không mang lại cho cậu cảm giác an toàn. Người này vốn là một kẻ rất biết cách hưởng thụ.

Sau khi hiểu ra điều này, Hunt bỗng ngã khụy xuống, mà bụng cậu thì như muốn nổ tung.

Có tiếng huýt gió từ đỉnh đầu truyền xuống.

Hunt hít một hơi, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Gina.

“Tôi còn tưởng mình thiếu hấp dẫn đến mức cậu không có chút phản ứng nào.”

“A... Ha ha...” Hunt xấu hổ cười cười. Hiện giờ, cậu chỉ muốn che ngay cái nơi đã có phản ứng của mình lại.

“Này, nhóc con, không việc gì phải ngại. Chuyện này chứng tỏ cậu rất khỏe mạnh mà.” Bartender nháy mắt với Hunt.

Gina mỉm cười thất lại nơ cổ, nói câu “Tôi quay lại phía sau làm việc” xong thì đi tới cạnh Winston. Winston đưa cho cô nàng một trăm đô tiền boa.

“Anh...” Hunt chỉ chỉ Gina.

“Không phải cậu muốn tán gái sao? Chẳng lẽ Gina không bằng cái cô ở bar trước?” Winston hỏi lại.

Hunt ghen lời, còn có người bạn nào tri kỉ được như Winston nữa?

“Này này, rõ ràng anh đã nói với tôi, anh muốn Hunt vui lòng. Tôi có thể quyến rũ cậu ta, nhưng nhất định, nhất định không được chạm vào.” Gina xoay

người lại, giờ ngón trở chúc xuống dưới, mỉm cười tỏ ý xem thường Winston.

“Vì sao?”

Hunt vừa mới tỉnh táo, giờ lại thấy không vui. Winston chỉ tiền để Gina nhảy cho cậu xem, nhưng vì sao lại không cho cô ấy chạm vào cậu! Vừa nãy ngồi đó, cậu đã phải kiềm chế đến mức cơ bắp sau lưng sắp sửa nứt toác rồi!

“Làm vậy mới có thể thể hiện được kỹ thuật cao siêu của Gina.” Winston trả lời một cách đương nhiên.

“Thôi đi, anh đang treo cột tôi thì có.” Hunt mãi chẳng thể quên được nụ cười của Winston: “Muốn bắt tôi được nhìn mà không được ăn.”

Cậu thậm chí không rõ rốt cuộc phản ứng vừa rồi của mình là do kỹ thuật của Gina quá chuyên nghiệp, hay là do ánh mắt của Winston.

“Tôi... tôi phải đi vệ sinh...” Hunt đỏ cả mặt tai nhảy xuống ghế.

“Ha ha, nhóc con, đừng có để đến lúc bọn tôi đóng cửa rồi cậu vẫn chưa quay lại đấy nhé!” Bartender cười nói.

“Khi!” Hunt giận dữ quay đầu giờ ngón giữa.

Winston vẫn ngồi nguyên như cũ, bartender rót cho hắn một ly nước khoáng.

“Ái chà... ly You rule me cuối cùng có lẽ sẽ khiến cậu ta hơi hưng phấn một chút, chắc cậu ta sẽ không quay lại ngay được đâu...”

“Ừ.”

“À... Trước khi anh đến đây, hình như tôi đã nói rồi thì phải, nhà vệ sinh không xả nước được, bọn tôi đã khóa cửa lại rồi!” Bartender sờ đầu mình.

“Thế khách làm thế nào?”

“Ra sau nhà kho giải quyết.” Bartender xấu bụng cười cười: “Ồ, nhóc con kia phải cẩn thận, đừng để ông chú xấu xa nào nhìn thấy hết đó! Trông ngon miệng quá mà!”

Winston nhấc ly thủy tinh lên uống một ngụm, sau đó nhảy xuống khỏi cái ghế chân cao, nhanh chóng bước ra phía cửa sau.

Hunt lúc này cảm thấy trong bụng mình như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, khiến cậu chỉ muốn được giải thoát ngay lập tức. Khi rời ghế cậu còn cố tỏ ra bình tĩnh, đến lúc tới được cửa phòng vệ sinh rồi, cậu mạnh tay đẩy một cái mới nhận ra cửa đang khóa.

“Này, muốn vệ sinh thì ra sau giải quyết.” Một người đàn ông đang đẩy va li hất hàm với cậu.

“Má—” Hunt cấp bách đến nỗi mạch máu cổ sắp nổ tung đến nơi. Cậu đá mạnh một cú vào cánh cửa.

“Này! Nhóc con! Đá hỏng phải đền!”

Hunt đầu óc trống rỗng xông ra phía cửa sau, không khí lạnh lạnh ủa đến làm giảm đi hương rượu, nhưng lại chẳng khiến Hunt tỉnh táo hơn chút nào. Có thứ gì đó đang hoành hành trong óc cậu, khiến cậu chỉ muốn nhảy vào hồ nước đá.

Con hẻm mờ tối lại là một nơi rất thích hợp triển miên.

Cậu dựa vào tường, phát hiện đã có người đang làm việc ở đây rồi.

Những tiếng động kia càng khiến Hunt khó chịu hơn.

Cậu đi tới một góc khác, lòng muốn giải phóng mà ngón tay lại run run.

Có người huyết một tiếng sáo, giọng nói trên chóc liên vang lên: “Có cần đây giúp không!”

Đó là tiếng của một gã trung niên, Hunt thấp giọng quát: “Cút đi!”

“Này! Đừng hiểu lầm, uống nhiều rồi tay không chuẩn là chuyện rất bình thường. Tôi chỉ sợ cậu đi rớt vào người thôi!”

Gã kia hình như đang đi về phía Hunt, thế nhưng vì đầu óc quá mụ mẫm, cậu không thêm để ý.

Một giọng nói lạnh lùng mà uy nghiêm bỗng cất lên: “Tôi sẽ giúp cậu ấy, ông không có việc gì ở đây.”

Winston đi qua che trước mặt Hunt.

“Ồ... Hóa ra là có bạn, xin lỗi.”

Hunt không biết Winston đã nói gì với gã kia, chỉ biết hắn vừa mới đến, mình đã cảm thấy yên tâm gấp bội.

Cuối cùng cậu cũng có thể chuyên tâm dồn chí giải quyết vấn đề của mình rồi!

Winston chống hai tay bên tai cậu: “Được rồi, tôi che cho. Giải quyết nhanh lên.”

“Cảm ơn...”

Hunt dựa trán vào vai Winston, vòng tay của người kia thu lại ôm lấy cả người cậu.

Qua một phút, trán Hunt đã vã đầy mồ hôi, Winston mở miệng: “Sao vẫn chưa xong?”

Giọng nói lạnh băng và hơi thở dịu dàng lướt qua bên tai Hunt như một đòn tấn công trí mạng, khiến cậu gồng cứng cả người.

“Anh... có anh mới giải quyết trong một phút ấy!”

Trong mũi cậu tràn ngập mùi vị của Winston, không phải hương cologne nam chán ngấy, mà chỉ là hương sữa tắm nhẹ nhàng... Hunt rất quen thuộc với mùi hương này, bởi vì cậu cũng dùng nhãn hiệu y chang vậy.

(Nước hoa ngoài tính chất của hương liệu còn phải pha trộn với cồn và các hợp chất khác theo công thức nhất định. Eau de Cologne là loại nước hoa chỉ chứa 2-4% tinh dầu nước hoa, có mùi hương nhẹ nhàng, chỉ giữ được trong khoảng 3-4 giờ.)

Hunt hô hấp khó khăn, cậu muốn chui vào lòng người con trai này đến phát điên, muốn hắn ôm lấy mình chặt thêm chút nữa...

Nhưng cậu lại không cách nào nói ra... người kia sẽ cười nhạo mình mất!

Hunt còn đang nghĩ vậy, không ngờ Winston đã thật sự ôm cậu chặt hơn, chặt đến mức bóp nát được xương cốt cậu. Ấy thế mà Hunt lại chẳng hề sợ hãi, hơn thế, cậu còn nghĩ: mình cứ bị hủy hoại trong cái ôm này cũng được.

Gò má Winston khẽ dán vào mặt Hunt. Không biết vì lẽ gì, Hunt lại cảm thấy gò má người này cũng nóng bỏng như mình... thậm chí còn nóng hơn.

“Cậu có biết làm không?”

“... Sao lại không biết!” Hunt nghiêng răng nghiêng lợi đáp.

Anh không thể ngưng nói chuyện sao?

Người Hunt khẽ run rẩy.

“Cho cậu thêm ba mươi giây, còn không xong, tôi sẽ giúp đấy.”

Giọng nói có phần lạnh lùng của hắn như đóm lửa rơi xuống mặt biển, sức nóng không những không bị đẩy lùi, ngược lại còn khiến cả mặt biển bốc hơi.

Hunt ra trong nháy mắt.

Cậu hô hấp thật nặng nề. Cái ôm vốn có thể siết cậu đến chết nghẹt dần dần buông lỏng, Winston khe khẽ vỗ sau lưng cậu.

Tựa như đang an ủi.

“Ra được là tốt rồi.” Winston nói.

“... Vì sao tôi lại thấy mất mặt thế này...” Hunt có hơi khàn giọng, cảm xúc mới nãy còn bay bổng nay lại trở nên bế tắc.

“Nếu cậu thấy ngại với tôi, tôi có thể để cậu chán cho tôi làm một lần.”

Ngữ điệu thân thiện của Winston khiến Hunt bất giác phì cười: “Không cần đâu... Tôi sợ tối nay mất ngủ.”

“Vậy thì không phải ngại. Đi thôi, tôi mời cậu một ly nước chanh bạc hà.”

“Cảm ơn.”

Hunt cúi thấp đầu, đi theo phía sau Winston quay lại quầy bar.

Bóng lưng của hắn thành thực mà thông dong.

Bartender nháy mắt với cậu: “Xin lỗi nhé, nhà vệ sinh đang sửa lại.”

“Tôi thấy là anh cố ý.” Hunt nói.

Bartender khựng lại hai giây, sau đó nhìn Winston đang ngồi bên cạnh một cái, thấp giọng đáp lại: “Tôi thấy còn có một người nữa cố ý.”

“Gì cơ?”

“Không có gì. Ly nước chanh bạc hà này rất hợp với cậu đấy.”

Hunt uống một ngụm to, cảm giác the mát khiến toàn thân cậu trở nên thoải mái. Cậu nhắm mắt lại thờ phào: “Ồ... thật dễ chịu...”

Bartender cười khẽ.

“Không còn sớm nữa.” Winston nâng cổ tay nhìn đồng hồ.

“Được rồi... Chúng ta đi thôi.” Tuy Hunt rất muốn ngồi đây lâu thêm chút nữa, nhưng lại nghĩ nếu chẳng may để ngài Marcus biết mình đi trắng đêm không về, màn sau đó hẳn sẽ khủng khiếp lắm.

Winston ném chìa khóa xe cho Hunt, còn hẳn thì đi thanh toán.

“Cậu đợi tôi trong xe đi.”

Đành phải thế thôi, luận về kinh tế, Winston có điều kiện hơn, luận về tuổi tác, tên kia cũng lớn hơn mình, cái chuyện thanh toán đầy phong độ thế kia tất nhiên phải giao cho hẳn.

Trước khi rời đi, Hunt không quên cảm ơn bartender.

“Rượu anh pha chế đủ hương đủ vị.” Hunt bắt tay với đối phương.

“Không phải rượu đủ hương, mà là trong lòng đủ vị.”

“Cái gì?”

“Cậu biết mấy ly cậu đã uống có ý nghĩa gì không?” Bartender hí mắt cười.

“Tôi hiểu tiếng Anh mà.”

“Cậu dễ thương thật. Tiếng Anh ở đây cũng không chỉ có nghĩa như trên mặt chữ.”

“Ồ? Thế ở đây, mấy ly rượu đó có nghĩa gì?” Hunt nấn nấn cầm, xem ra mấy ly rượu kia còn có ý gì sâu xa khác?

“Dark Night, màn đêm buông xuống, lòng tôi chộn rộn, phải chăng em cũng như tôi?”

Hunt gật gật đầu.

Ly rượu này chắc hẳn có ý thăm dò. Nếu ai đó mời cậu một ly Dark Night, nghĩa là người ta đang hỏi dò cậu có ý với người ta không.

“Lip on Finger, môi tôi không chỉ muốn hôn lên đầu ngón tay, mà còn muốn hôn lên tất cả của em.”

Tim Hunt thót một cái, nhiệt độ cơ thể đã hạ xuống lại bất ngờ tăng lên.

“Crazy Desire, sức quyến rũ của em khiến tôi mất trí, cho dù có phải hủy diệt mọi thứ, tôi cũng phải có được em.”

Hunt nuốt “ức” một ngụm nước bọt, thậm chí còn không dám xuống ghế.

“Còn có ly You rule me cuối cùng nữa. Em điều khiển con người tôi, tôi tồn tại trên đời này chỉ vì em. Tháng trước, quản lý bar của chúng tôi đã dùng ly rượu này để cầu hôn cô đầu, sau đó, họ đã có một đêm điên cuồng nhiệt tình vô kể.”

“Tôi...” Hunt nhún vai, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hơn nữa, có lẽ cậu đã biết vì sao vừa nãy mình lại thiếu kiểm chế đến thế rồi.

“Lãng mạn quá phải không. Hoan nghênh cậu lần sau quay lại. Nhưng nếu không có Winston, tôi nghĩ cậu không uống nổi bốn ly này đâu.”

“Vì sao?”

“Vì không có ai dám gọi cho cậu.” Bartender vừa nói vừa thu dọn ly rỗng.

“Vì sao!”

“Ha ha ha!” Bartender cười mà không nói.

Tâm trạng của Hunt trở nên phức tạp: cậu có cảm giác mình đã bị Winston tán tỉnh bằng bốn ly rượu này rồi.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Cậu cho rằng tôi mời cậu uống rượu để cô vũ cậu đi tán gái bữa bãi thật đấy chắc?

Hunt: Nếu không thì... sao?

Winston: Lần sau, tôi sẽ khiến cậu phát khóc.

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quỵén Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Winston Không Làm Gì Cậu Đấy Chứ?

Hunt lại ngồi trên ghế phó lái của chiếc Ferrari.

Không khí lạnh lẽo khiến hơi men trong cơ thể cậu tan bớt, rõ ràng đầu óc có vẻ đã càng lúc càng tỉnh táo rồi, thế mà cứ nghĩ tới cái lúc Winston ngồi bên quầy bar vừa cười vừa nhìn mình kia, cậu lại thấy khí huyết dâng trào.

“Má nó... You rule me... có độc thật đấy à!”

Cửa bên cạnh ghế lái được mở ra, Winston bước chân ngồi vào trong.

“Cái gì có độc?”

Anh có độc ấy, khôn kiếp!

“Không... Tự nhiên thấy hơi buồn ngủ.”

“Mai mấy giờ bay?”

“Ba giờ chiều... Anh thì sao?”

“Tôi bay trước cậu.”

“Vậy... cái chuyện trong hẻm sau quán bar... anh quên đi nhé?”

“Quên gì cơ? Hơi thở của cậu? Từng giọt run rẩy của cậu? Hay là hình ảnh cậu mãi không ra được?”

Hunt khinh thường liếc trời xanh: “Quên hết đi! Hoặc là tuyệt giao!”

“Vậy thì tuyệt giao.”

“...”

Cảm giác bế tắc tăng lên gấp bội.

Winston lái xe quay về khách sạn xong, hai người cùng bước vào thang máy. Hunt đút tay vào túi, cúi thấp đầu. Lúc cửa thang máy mở ra, cậu dè dặt lại cửa nói: “Hôm nay... cảm ơn anh!”

“Hunt, không chạm tới những điều khiến mình sợ hãi không có nghĩa là đã khắc phục được chúng.”

Cửa thang máy đóng lại rồi, Hunt mới rõ vì sao Winston lại đưa mình tới bar.

Hóa ra hắn đã nhìn thấu mình từ lâu.

Winston đang nói với cậu: tất cả những thứ có thể tàn phá con người, bao gồm cả rượu đã hủy hoại người bố của cậu, phá tan gia đình của cậu, rốt cục cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hunt cúi mặt cười cười: “Nhưng tôi không như anh, sinh ra đã là kẻ mạnh, chẳng biết sợ hãi điều gì.”

“Hunt.”

“Hả?”

“Tôi không hề ‘sinh ra đã là kẻ mạnh, chẳng biết sợ hãi điều gì’.”

“Cảm ơn anh khiêm tốn.” Hunt mỉm cười.

“Chỉ bởi vì cậu thôi.”

Trên khóe môi Winston là nụ cười mờ nhạt.

“Giờ cơ?”

“Ngủ ngon.”

Cửa thang máy cứ thế mà đóng lại.

Về đến phòng mình, Hunt vừa ngả đầu xuống là đã thiếp đi. Có lẽ là do ảnh hưởng của rượu, đầu óc cậu nặng nề hơn hẳn bình thường. Cậu nửa tỉnh nửa mê cảm thấy muốn vào nhà vệ sinh, vừa kịp mở mắt thích ứng với bóng tối, cậu đã nhận ra có người đang đứng trước mặt mình.

Người nọ chống hai tay ở hai bên gối cậu, quan sát cậu từ trên cao.

“Win... Win...” Cổ họng như bị khóa chặt khiến Hunt không thể phát âm bình thường.

Mà người kia lại chỉ nghiêng mặt tới, bất ngờ áp lên Hunt. Đôi môi hắn như bầu trời sập xuống, bao vây lấy cả người cậu, tiếp đó là nụ hôn như gió lốc quét qua, không để lại manh giáp. Kinh hồn bạt vía đến vậy, khiến mọi suy nghĩ của cậu bị thống trị, khiến cậu không cách nào tránh thoát, hắn đoạt đi tất cả của cậu, kể cả hơi thở...

Một hồi chuông vang lên, Hunt mở trừng hai mắt, ánh mặt trời sáng rõ len vào từ mảnh cửa sổ.

Luồng hơi tấp trong cổ họng cuối cùng cũng có thể thở ra.

Hunt thở gấp, đột nhiên ý thức được cái tên Winston xuất hiện trong phòng mình cũng chỉ là mơ...

“Mẹ kiếp... Mơ gì quý quái thế này!” Hunt biến tóc mình thành tổ chim.

Về mặt kiểu ấy, việc làm kiểu ấy đều không giống với Winston!

Hunt vội vã ném tất cả những hình ảnh giả dối kia ra ngay khỏi óc.

“Nếu để Winston biết, hắn trăm phần trăm sẽ bẻ gãy hết xương mày!”

Càng nghĩ càng kinh hãi!

Điện thoại vẫn reo vang hết lần này đến lần khác.

Tiếng của một trợ lý nào đó vang lên từ ngoài cửa: “Hunt! Cậu có ở trong phòng không Hunt!”

Hunt vội đáp lại: “Có! Có!”

“Sao cậu không nhận điện thoại! Còn tưởng là cậu gặp phải chuyện gì!”

Hunt cầm điện thoại lên, thấy cái tên Marcus đang nhấp nháy, cậu thào hô một tiếng “nghèo rồi!”.

Quả nhiên, Marcus đã sắp phát điên.

“Evan Hunt— cậu làm sao thế hả! Buổi sáng đã không dậy ăn sáng rồi! Buổi trưa cậu cũng không định ăn luôn đấy hả? Cậu có nghĩ đến chuyện mình là một tay đua không! Rốt cuộc cậu có coi trọng sức khỏe của mình không!”

Đầu Hunt như muốn nổ tung!

“Xin lỗi ạ... Vì mệt quá nên tôi mới ngủ quên...”

“Cậu đừng nghĩ tôi không biết đêm qua cậu đi đâu, làm gì!” Marcus thực sự nổi giận.

“Hả?”

Lẽ nào ông ta biết Winston đưa mình tới bar?

“Cậu lê la với Donald đội Sauber ở chỗ quý quái nào! Cậu nên biết người ta không có ý tốt gì đâu! Người ta muốn dùng rượu ngon gái đẹp làm tan rã ý chí của cậu! Hao tổn thể lực của cậu!”

May quá... Ông ta vẫn chưa biết... Người dùng rượu ngon gái đẹp làm tan rã ý chí của cậu thực ra là Winston...

“Ồ...”

“Ồ? Cậu “ồ” với tôi? Cậu mau cút ra ngoài ăn trưa cho tôi!”

“Vâng!” Hunt lập tức ngắt điện thoại, lấy tốc độ nhanh nhất đánh rửa mặt rồi phi ra cửa thang máy.

Chế độ ăn uống của một tuyển thủ đua xe luôn được quản lý rất nghiêm ngặt. Cậu không ăn sáng đã là rất quá đáng rồi, nếu đến cả bữa trưa cũng bùng nót thì quả là một hành vi hết sức thiếu tôn trọng chuyên gia dinh dưỡng.

Vừa lúc cửa thang máy mở ra, cậu nhìn thấy Donald.

“A— Hunt!”

“Hi...” Hunt giơ tay chào hỏi.

Trên cổ Donald vẫn còn in lại vết bót màu đo đỏ, có lẽ đêm qua hắn ta đã vui vẻ lắm đây.

“Tôi qua cậu vẫn ổn chứ?” Donald hỏi.

“Tôi hả? Vẫn ổn...”

Ông anh bỏ rơi tôi một mình đi tán gái, thế mà bây giờ còn mặt mũi hỏi tôi có ổn không!

“Ý anh là... Winston không làm gì cậu đấy chứ?”

“Hả?” Cái tên kia khiến trái tim Hunt nhảy thót lên một cách khó hiểu.

“Đồng đội của anh kể lại thể này, hai ta đi chưa được bao lâu, cậu ta cũng vừa ăn xong về khách sạn thì bị Winston cản đường.”

“Gi?”

“Đồng đội của anh lần đầu tiên nói chuyện với Winston, bảo rằng Winston có khí thế quá mạnh, giọng nói lạnh lùng như muốn đông đá cậu ta.”

“Ồ.” Hunt bỗng nhận ra Winston trước nay không hề lạnh lùng với mình như đối với những kẻ khác.

Họm đã, quan trọng là Winston tìm đồng đội của Donald để làm gì?

“Vì thể đồng đội của anh đã run rẩy nói với Winston nơi hai ta trác táng.” Donald vô cùng hối lỗi vỗ vỗ vai Hunt.

Thế nên... việc mình tán gái ngoài bar đụng phải Winston không phải là trùng hợp?

Không đúng... Mình đi trác táng với cái tên Donald này lúc nào!

“Sao cậu lại chọc phải cậu ta thế hử?” Donald có phần tò mò hỏi.

“Chọc phải ai?”

“Vann Winston! Nếu không thù oán gì, sao cậu ta phải ép hỏi đồng đội anh cậu đi đâu?”

“Nếu có thù oán gì với hắn thật, tôi còn sống đến tận giờ sao?”

“Cũng đúng nhỉ... Vậy hẳn cậu ta phải yêu thương cậu lắm mới không chịu nổi cảnh cậu đuổi ong bắt bướm bên ngoài, phải đích thân lôi cậu về!”

Donald da mặt dày bắt đầu pha trò.

Hunt tỏ vẻ nghiêm túc nhìn về phía sau lưng Donald: “Winston... anh đến rồi à?”

Donald kinh hãi xoay người, phát hiện ra chẳng có ai cả, đến khi quay đầu lại thì thấy Hunt đứng đối diện đang ôm bụng cười sằng sặc.

“Nhóc con, thích chết à!”

“Ha ha... Có ngon thì nói thẳng trước mặt Winston câu “cậu nhất định yêu Evan Hunt muốn chết” đi!”

“Cút!” Donald giơ ngón giữa với Hunt rồi bỏ đi.

Trong nhà ăn, Hunt ngồi đối diện với tên McGrady sét đánh không chết. Mặt gã vẫn cứ sầm sì như cạp phải phân ruồi, mà nghe nói vì mắt cá chân chưa khỏi, gã cũng không phải tham gia chặng ở Anh luôn.

Hunt biết mà thâm sung sướng.

“Đừng tưởng tao không biết mày đang đắc ý.” McGrady hằm hè nói.

Hả? Mày biết cơ à? Tao đã giấu kĩ lắm rồi mà!

“Mày vẫn chưa xem binh luận chuyên môn hả? Mân trình diễn của mày đúng là ngoài dự liệu, nhưng vậy cũng chỉ như con bạc cùng đường thôi, không ai cho rằng mày sẽ phát huy ổn định đâu.”

“Cảm ơn đã nhắc. Tao sẽ để ý.” Hunt gật gật đầu, chăm chú cuốn mỳ Ý bỏ vào miệng.

“Mày sẽ biến thành bãi phân ở đường đua Silverstone thôi. Vann Winston cũng chẳng cứu được mày.”

Hunt nắm chặt đĩa.

Có là phân cũng chẳng sao, vì tao vốn là như thế.

Nhưng sao mày lại kéo cả Winston vào?

“Nếu như tao vẫn giành vị trí thứ sáu thì sao?” Hunt nâng mắt nhìn McGrady.

“Mày? Silverstone? Đừng chọc cười tao.”

“Sao hả?” Hunt lạnh lùng hỏi lại.

“Đường đua này có đoạn đường chạy thẳng rất dài cũng như có nhiều góc cua tốc độ cao, muốn đạt thành tích tốt ở đây, tay đua cần có kỹ thuật điều khiển và xe đua cực tốt. Xe đua đội ta dù cũng dùng động cơ của Ferrari, nhưng sự đồng bộ của các đơn vị năng lượng không thể sánh xe bằng các đội đua lớn! Hơn nữa sự cổ trên đường đua Silverstone không ít, mày cần thận kéo dâm gãy chân đấy!” McGrady hừ lạnh nói.

“Cảm ơn lời cảnh tỉnh. Vậy giờ xin hỏi một câu, nếu tao vẫn giành được vị trí thứ sáu thì sao?” Hunt tiếp tục truy hỏi.

McGrady đột nhiên cảm thấy ánh mắt của tên nhóc này có chút đáng sợ.

“Mày muốn... thế nào?”

“Rất đơn giản. Sau này mày muốn chằm chọc tao, chế nhạo tao thế nào cũng được. Nhưng đừng có nhắc đến Vann Winston một lần nào nữa.”

Đúng thế, cậu nói lấp, có thể bình thường thì không, nhưng cứ khi nào cậu kích động sẽ nói lấp là sự thật. McGrady có cười nhạo cậu là đồ nói lấp, cậu cũng chẳng xi nhê.

Nhục mạ cha mẹ cậu... thực ra cũng chẳng to tát gì, dù sao hai người đã chẳng còn nữa rồi. Đối với những người đã không còn trên thế gian này nữa, McGrady có nói thế nào, họ cũng không nghe được.

Nhưng Vann Winston thì không giống vậy.

Một người đàn ông đứng trên đỉnh cao bằng chính thực lực của mình như hắn, sao có thể để kẻ khác sỉ nhục chỉ vì cậu đây?

McGrady nhìn Hunt, đây là lần đầu tiên gã không cất nổi lời.

“Được, hay không được?” Hunt hỏi lại.

“... Được, nếu mày giỏi giang đến thế!”

Marcus cau mày bước tới: “Này! Hai cậu! Đừng có gây thêm thị phi cho tôi nữa!”

“Chúng tôi thì gây thị phi gì? Ông xem, thức ăn vẫn ở trên bàn, McGrady cũng đâu có dùng dao ăn đâm tôi?” Hunt nhún vai nói.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Ha ha ha ha, Donald bảo anh yêu tôi muốn chết!

Winston: Đúng vậy.

Hunt: Tôi cũng yêu anh muốn chết luôn!

Winston: Cảm ơn. Ngoài việc yêu cậu muốn chết, tôi có thể làm cậu đến chết không?

Hunt: Tôi muốn chết trong lòng người đẹp dịu dàng.

Winston: Tôi còn chưa đủ dịu dàng với cậu? Cậu đúng là giỏi tìm chỗ chết.

—

Thông tin bổ sung: Đường đua Silverstone

Đường đua Silverstone (Anh) là đường đua diễn ra giải Grand Prix lần đầu tiên năm 1950 và là một trong những đường đua biểu tượng của môn thể thao F1. Trường đua này vốn được xây dựng trên khu vực tập trung máy bay ném bom của lực lượng không quân Hoàng Gia trong thế chiến II. Sau lần trùng tu lớn nhất năm 2011, Silverstone đã trở thành đường đua hiện đại bậc nhất trên thế giới.

Đường đua có tổng chiều dài hơn 306 kilomet, gồm 52 vòng đua, mỗi vòng đua dài khoảng 5.9 kilomet với 10 góc cua phải và 8 góc cua trái. Đoạn đường thẳng dài nhất lên tới 800 mét. Những góc cua có tốc độ thấp đa số ở nửa đầu đường đua, tiếp theo là những góc cua tốc độ trung bình cao vào khoảng trên 230 km/h, vận tốc cao nhất có thể đạt được là 310 km/h.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sát Nhân Tốc Độ

McGrady giật dử nhìn Hunt: “Cái gì mà tao dùng dao ăn đâm mày?”

“Tốt nhất là như vậy! Tôi không muốn nghe truyền thông đưa tin đội ta thiếu đoàn kết, lục đục nội bộ nữa đâu!”

“Làm gì có, bọn tôi đoàn kết mà.” Hunt nhếch mép nhìn McGrady.

“Au!!” McGrady đột nhiên hét lên.

“Sao thế?”

“Evan Hunt! Mày dám đạp vào mắt cá chân tao!”

“Ôi, xin lỗi nhé! Tao không cố ý đâu! Tao chỉ quen đuổi hai chân ra thôi mà!”

Ai bảo chân tao dài cơ! Biết làm sao được!

McGrady ném chén đĩa, nổi giận đùng đùng đứng dậy bỏ đi.

Hunt lại lần nữa âm thầm vui sướng.

Nhưng cũng bởi vậy, mình nhất định phải càng cẩn thận.

Từ phiên chạy thử, trận phân hạng tới trận đua chính, mỗi bước đi đều cẩn thận trọng.

Vui sướng xong, tâm trạng lại trở nên nặng nề.

Đội đua bay tới London, Anh vào rạng sáng.

Vì đã ngủ một giấc trên máy bay nên lúc này chẳng buồn ngủ chút nào, Hunt nằm trong phòng khách sạn, ngược mắt nhìn trần nhà, thờ dài một hồi. Cậu chơi Anipop đến mười mấy phút rồi mà chẳng mệt mỏi, ngược lại còn càng lúc càng tỉnh táo.

Nếu không thì... kiểm một bộ phim xem vậy?

A, đúng rồi, hồi trước lái Ferrari, Winston đã bắt chước bộ phim nào để dọa mình nhỉ?

“Hình như tên là “Sát nhân tốc độ”?”

Hunt tựa vào đầu giường, bắt đầu tìm kiếm... Không ngờ bộ phim này cũng khá nổi tiếng, đã giành được vài giải thưởng điện ảnh độc lập, hơn nữa hai nhân vật chính là hai tay đua, trong đó vừa khéo còn có một người tên Hunt!

“Ha, thú vị ghê.”

Chuyện kể rằng hai tay đua kia vừa là đối thủ của nhau suốt mười mấy năm trời, cũng vừa là hai người bạn thấu hiểu nhau nhất thế giới. Họ cổ vũ cho nhau trong mỗi giải đua, cùng nhau đi câu cá, du lịch và luyện tập trong mỗi đợt nghỉ... Bức tranh bộ phim vẽ ra khá sáng sủa và nhẹ nhàng.

Hunt xem phim mà khoe miệng không khỏi nhếch lên. Cậu hi vọng cuộc sống của mình và Winston cũng sẽ thế này.

Nhưng tất thay đã thay đổi sau chấn thương của Hunt trong một trận đua, khiến Hunt không thể không rút khỏi giới F1. Anh dự định cùng người nhà chuyển đến Iceland, sống một cuộc sống không có tiếng động cơ ồn ã, bỏ lại đường đua và cả Zero, nhân vật chính thứ hai cô độc.

Sau mùa giải ấy, Zero vẫn đưa Hunt đến ngôi nhà vùng ngoại ô nghỉ ngơi như trước, thế nhưng đây lại là lần nghỉ ngơi cuối cùng hai người được ở cạnh nhau.

Màn đêm buông xuống, Hunt phát hiện tuyến đường của Zero không giống mọi khi, vì thế bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Em thích tôi dịu dàng hơn, hay thô bạo hơn?”

“Em thích còng tay làm bằng gỉ?”

“Roi thì sao? Em thích loại to hay loại nhỏ?”

Khuôn mặt nhìn nghiêng của Zero u ám xen lẫn điên cuồng, Hunt trông thấy không rét mà run.

Thì ra Zero đã kìm nén tình yêu với Hunt suốt bao nhiêu năm nay mà không tìm được một cơ hội để bày tỏ. Hắn vẫn luôn kiềm chế, cho đến tận lần này, khi Hunt thật sự muốn rời bỏ cuộc sống của hắn, sự điên cuồng của hắn mới bùng phát, xui khiến hắn nhốt Hunt đang không tiện vận động vào một căn hầm.

Hunt trong phim mới đầu còn cho rằng chỉ cần mình cố chịu đựng một chút, Zero sẽ dần dần khôi phục lý trí, nhưng tình trạng của Zero càng lúc càng tồi tệ, mãi cho đến khi Hunt không thể chịu đựng được nữa, dùng dao găm đâm chết Zero.

Zero chảy máu không ngừng, mà Hunt lại không định trốn đi, chỉ dùng hết sức ấn mạnh vào ngực hắn.

“Tốt quá... Tốt thật đấy... Cuối cùng tôi cũng không cần tiếp tục yêu em nữa rồi...”

Zero nhắm hai mắt lại, Hunt rút cục cũng rõ tất cả chỉ là kế hoạch Zero bày ra để mình giết hắn.

Kết phim, Hunt đưa Zero lên chiếc xe hai người vẫn luôn lái khi đi du lịch cùng nhau trước kia. Anh dịu dàng thắt dây an toàn cho hắn, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lao tới cuối đường.

Không có anh, tôi rất cô đơn.

Nếu chỉ có cô đơn, tôi thà rằng lựa chọn cái chết.

Khi tiếng nhạc cuối phim vang lên, Hunt chớp chớp mắt.

“Chết tiệt! Bộ phim quý quái!”

Đầu phim thì nhẹ nhàng, giữa phim thì đáng sợ, đến cuối phim thì...

Cậu chỉ cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Chính xác là sợ hãi sự cô đơn.

Hunt thở dài một hơi.

“Tiêu rồi tiêu rồi, thế này thì càng không ngủ nổi!”

May mà ngày tiếp theo, đội đua vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, trận đua thử vẫn chưa diễn ra.

Hunt với dáng vẻ uể oải thiếu tinh thần dùng bữa trưa xong, liền nói với Marcus rằng mình vẫn chưa thích ứng được với múi giờ chênh lệch, cần phải ngủ bù.

“Hả? Lệch múi giờ?” Marcus không hề tin tưởng: “Tên nhóc nhà cậu rõ ràng thích ngủ là ngủ, gặp vấn đề chênh lệch múi giờ từ khi nào đấy?”

Nhưng ông cũng nhận ra Hunt quả thực rất mệt mỏi.

“Vậy cậu đi ngủ một giấc đi.”

Hunt quay lại phòng mình, ngã lên giường, vẫn còn chưa nhắm mắt, điện thoại đã kêu vang. Nhìn lại, là số máy lạ, cậu đang định ấn nút tắt, lại thấy tò mò không biết ai là người gọi cho mình.

“A lô, Evan Hunt đây.”

“Cậu ở khách sạn nào?” Giọng nói hơi lạnh lùng vang lên nhờ sóng điện từ.

Hai vai Hunt cứng lại.

Là Winston!

Từ từ, sao hần có số của mình được nhỉ? Hình như mình chưa cho hần số bao giờ mà.

À... mà cũng đúng, số máy của mình thì có gì bí mật. Tùy ý hỏi một nhân viên trong đội đua Marcus là có được rồi.

“Khách sạn Luna. Chắc một vài đội đua khác cũng sẽ chọn khách sạn này nhỉ.”

“Đội tôi cũng thế. Hay cùng ra ngoài chạy bộ sớm đi?”

“Chạy bộ sớm? Thôi... giờ tôi chỉ muốn ngủ.”

“Tôi qua cậu làm gì?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Hunt cảm thấy nếu vừa rồi giọng nói của Winston là ôn hòa, thì bây giờ có thể dùng lạnh lùng để miêu tả.

“Tôi xem cái phim “Sát nhân tốc độ” mà anh từng kể ấy! Nếu biết trước kết phim là như thế, tôi chắc chắn không xem!”

“Thế nên cậu không phản cảm với tình cảm của hai tay đua, mà chỉ để ý đến kết cục.”

“Thần linh ơi... vậy mà gọi là tình cảm á? Vậy là tổn thương lẫn nhau! Mà mấy nhà phê bình điện ảnh còn đánh giá cái quỷ gì mà lý trí gãy gập trong hiện thực! Nếu như Zero nói thẳng với Hunt, cậu đừng rời xa tôi, xin cậu hãy mãi dõi theo tôi, tôi muốn chúng ta ở bên nhau, kết cục sẽ không biến thành như vậy!” Hunt bắt đầu điên cuồng phê phán.

“Ừm.” Winston khẽ khàng lên tiếng.

“Thế nhưng điều khiến người ta sợ hãi thực sự lại không phải là những gì đã xảy ra khi Zero nhốt Hunt trong hầm kín...”

“Vậy thì là gì?”

“Tất nhiên là chủ đề chính của phim— sự cô đơn. Bởi vì sợ cô đơn, Zero mới cần đến Hunt. Cũng bởi vì sợ cô đơn, Hunt mới không phản kháng Zero ngay từ đầu, là do... anh ta không muốn mất đi người kia. Mà điên nhất là vì sao nhân vật chính cũng tên là Hunt! Làm cả đêm tôi cứ mê man mãi, mơ thấy mình bị giam trong hầm!”

“Chỉ là một bộ phim thôi mà.”

“Đúng thế... chỉ là một bộ phim thôi...” Hunt thờ phào: “Mà cảm giác nói chuyện với anh qua điện thoại thật mới lạ. Anh có biết tôi đã đánh cược gì với McGrady không?”

“Cược gì?”

“Trong chặng đua ở Anh này, tôi ít nhất cũng phải giành được vị trí thứ sáu.”

“Tiền cược là gì?”

“Cái gì mà tiền cược, nếu tôi thắng, gã không được sửa bậy với tôi nữa! Ủ, nhưng mà tôi cảm thấy cũng khó thắng lắm.”

Hunt không nói thực ra tiền cược có liên quan đến Winston.

“Cậu ở phòng nào?”

“1665. Sao thế?”

“Mở cửa.”

Hunt từ trên giường ngồi choàng dậy.

Không phải chứ? Chẳng nhẽ Winston đang ở trước cửa phòng?

Hunt vừa mở cửa ra đã thấy Winston mặc quần áo thể thao đang đứng tại đó, có lẽ hắn đã chạy bộ xong rồi. Cậu ngăn người lùi nửa bước về sau, nhường lối cho người kia vào phòng. Căn phòng này chỉ có một chiếc giường đôi, trên sô pha là mớ quần áo thay ra vứt lộn xộn của Hunt.

Hunt gãi gãi đầu, có hơi áy ngại. Nếu biết trước Winston sẽ đến, cậu đã dùng tốc độ nhanh như gió thu dọn tí tẹo rồi.

Nhưng mà nghĩ lại... thôi cũng được!

Cậu là người như vậy, để người này biết sớm một chút cũng tốt.

Winston không bình luận xem phòng của Hunt bừa bộn đến mức nào, chỉ ngồi xuống bên giường.

“Chỉ cần cậu phát huy phong độ ổn định, vị trí thứ sáu chắc chắn không phải là vấn đề.”

“Thật á?”

“Ừ.” Winston vỗ vỗ vị trí bên giường, ý bảo Hunt ngồi xuống: “Chúng ta mô phỏng.”

“Được.”

Hunt biết Winston định phân tích đặc điểm đường đua và chiến thuật vượt qua đối thủ cho mình.

Cậu nhắm mắt lại, lắng nghe giọng nói của Winston giống như lần trước. Rõ ràng chưa từng đua ở Silverstone, thế nhưng cậu lại cảm thấy quen thuộc lạ kỳ, tựa như cậu đã từng chạy ở đây vô số lần.

Không chỉ là đường đua, Winston thậm chí còn phân tích cho cậu đặc điểm kỹ thuật của Enzo đội Lotus, Duchovny đội McLaren, Kurt đội Williams, và cả Donald đội Sauber cậu không thể thành công vượt qua lần trước nữa, hắn giúp cậu tưởng tượng đoạn cua nào thì nên vượt ra sao.

“Những... kinh nghiệm này, anh cứ dạy cho tôi thế hả?”

“Tôi có không dạy cậu, cuối cùng cậu cũng sẽ tự học được thôi. Còn không bằng nói tôi đang tiết kiệm thời gian chờ đợi cậu.”

Winston nói vậy.

“A... cảm giác như thế nếu không giành được vị trí thứ sáu, tôi sẽ trở thành tội đồ F1 vậy!”

Sự tồn tại của Winston khiến cậu cảm thấy an tâm một cách kì lạ. Hunt díp mắt ngáp một cái, ngã về sau, dần dần cuộn tròn người lại, nói lầm nhảm: “Winston... nói xem vì sao... anh lại đối tốt với tôi như vậy?”

Trên thế giới này có nhiều người như vậy, nhiều tay đua xuất sắc như vậy, vì sao anh lại chọn tôi?

Winston chống tay xuống đệm, chậm chậm nghiêng mình về phía Hunt, ngón tay sẽ sàng lướt qua lông mày cậu.

“Tôi tới nơi này chỉ vì em.”

Hunt thở đều đều, cậu đã ngủ mất rồi.

Trong mơ hồ, cậu cảm thấy có thứ gì mềm mại mà ấm nóng khẽ khàng lướt từ chân mày kẻ tới khóe môi, cuối cùng ôm chặt lấy cậu.

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Vì sao trong nhiều tay đua xuất sắc như vậy, anh lại chọn tôi?

Winston: Cậu lại gần đây, tôi nói cho nghe.

Hunt: Chết tiệt! Anh sờ đi đâu thế hả! Chết tiệt! Anh liếm chỗ nào đấy! Biến đi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quên Rủ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tù Nhân Vĩnh Viễn

Mười hai giờ trưa, điện thoại của Hunt vừa vang lên một hồi chuông, Winston đã nghe máy. Hắn bước ra ngoài cửa, nhận cuộc điện thoại do chuyên gia dinh dưỡng của đội Marcus gọi tới.

“Nhóc Hunt! Cậu còn không xuống ăn trưa đi à! Phải ăn uống đầy đủ, nếu không là không có sức đâu, hiểu không!”

“Xin lỗi, tôi sẽ xuống lấy bữa trưa thay cậu ấy.”

Giọng nói trầm thấp, lạnh lùng nhưng lịch sự truyền tới khiến chuyên gia dinh dưỡng thoáng thất thần: “VẬY... xin hỏi ai thế?” Giọng nói này không hề giống giọng của người trong đội!

“Tôi là Winston.”

“... Ôi! Trời đất ơi! Cậu là Winston? Winston đội Ferrari?”

“Đúng vậy.”

“Trời ơi! Cậu đã ăn trưa chưa? Có cần tôi chuẩn bị luôn cho không?”

Chuyên gia dinh dưỡng trở nên hào hứng. Cô nghe nói Winston có ấn tượng khá tốt với Hunt từ lâu rồi, nhưng không ngờ người này lại còn ở trong phòng Hunt nữa!

Mà đội đã, có Winston ở trong phòng, tên nhóc Hunt kia không tranh thủ mà học hỏi kinh nghiệm của người ta đi, còn dám lẩn ra ngủ à!?

“Nếu không phiền thì cảm ơn.”

Câu trả lời của Winston khiến chuyên gia dinh dưỡng nở hoa trong lòng: Ôi trời, người như Winston mà lại muốn dùng bữa trưa dinh dưỡng của đội mình!

Khi Winston đến nhà ăn lấy bữa trưa, cả đội đua đang dùng bữa đều lấy làm kinh ngạc.

“Ừm... Hunt không sao chứ?” Một chuyên gia phân tích chiến thuật lo lắng hỏi.

“Không sao. Cậu ấy đang ngủ.” Winston trả lời, sau đó nhìn về phía Marcus.

Marcus đứng lên bắt tay với hắn, dù sao... biết đâu một ngày nào đó mặt trời mọc đằng tây, Winston hết hạn hợp đồng với Ferrari, lại đồng ý kí kết với đội mình thì sao?

“Ngài Marcus, tôi muốn đề xuất vài ý kiến về chặng đua Silverstone của Hunt.”

Winston không có cảm xúc dư thừa, nói bằng ngữ khí bình tĩnh và khách quan đến mức người ta không cách nào phản đối. Nếu không phải Winston mà là một tay đua khác tới chỉ đạo đội Marcus, quá nửa sẽ bị người ta cho rằng ấy là một kẻ tự phụ, thậm chí cao ngạo, đến cốt để sỉ nhục đội mình.

“Mời cậu nói.”

“Lấy đặc điểm kỹ thuật của Hunt và tính năng xe đua của các vị, tôi cho rằng cậu ấy thích hợp 3 pit. Nếu đến mười mấy vòng cuối cùng, Hunt có thể bắt kịp Donald hoặc Penny, các vị đừng ngại mạo hiểm để cậu ấy vào pit lần bốn.”

Lời Winston nói khiến Marcus ngẩn cả người: “Cậu nói là... Hunt có thể bắt kịp Donald của Sauber hoặc Penny của Renault?” Marcus để lộ vẻ mặt

“năm-mơ-giữa-ban-ngày”.

Hunt giành được vị trí thứ sáu trong chặng đua trước đã là nằm ngoài dự kiến của cả đội rồi, sao cậu có thể “ngoài dự kiến” hết lần này đến lần khác được chứ? Trong chặng đua Silverstone sắp tới, chỉ cần cậu vẫn nằm trong top 10, Marcus đã cảm thấy rất mừng rồi.

“Tất nhiên là có thể.”

Nói xong, Winston bung khay đồ ăn rồi đi, mà Marcus thì ngơ ngác nhìn chuyên gia công nghệ bên cạnh. Người này nhún vai: “Nếu như Hunt được lái xe của Ferrari... thì chắc là có thể?”

“Này này, năm nay chúng ta dùng động cơ của Ferrari đấy nhé!”

“Thế thì... chắc là cũng có thể rồi?”

Hunt tỉnh dậy vì người thấy mùi thức ăn. Khi mở mắt ra, cậu thấy Winston đang ngồi ở mép giường: “Này... tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Hơn hai tiếng.”

“Ồ... đây là đồ ăn đội tôi chuẩn bị hả?”

“Ừ.”

“Anh đi lấy hộ tôi?”

“Ừ.”

Hunt có thể tưởng tượng được biểu cảm của mọi người trong đội đua.

“Tôi ăn đi, hương vị cũng ổn.”

Hunt nhận lấy cái khay Winston chuyển tới mà có phần kinh ngạc. Cậu cảm thấy loại người như Winston... nói sao nhỉ, loại người được giáo dục cẩn thận như hẳn hẳn phải không quen thấy kẻ khác ăn trên giường chứ?

Hunt vừa tống thức ăn vào miệng vừa quan sát Winston lâu hơn một chút. Khi hần cuốn mỳ Ý, góc độ do ngón tay và cổ tay hần tạo thành rất tao nhã, còn cả gương mặt cúi xuống và động tác đưa mỳ Ý vào giữa hai môi nữa chứ... Hunt nhìn mà muốn lột cả tròng.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Winston nâng mắt.

Hai người vốn chẳng cách nhau xa, nhìn vào mắt hần thể này, Hunt không khỏi dấy lên cảm giác phiền não kì lạ: “Sao trong khay của anh có Lạp xưởng Đức mà tôi lại không có?” Cậu kiểm bừa một có.

“Chuyên gia dinh dưỡng nói cậu không thích Lạp xưởng Đức.”

“Nhưng hôm nay nhìn có vẻ cũng ngon nhỉ?”

Winston không nói thêm gì, chỉ dùng đĩa đâm một miếng nhỏ đưa tới bên miệng Hunt: “Vậy cậu thử xem.”

Con tim nhỏ bé của Hunt không khỏi rung lên, cậu cúi đầu cắn miếng Lạp xưởng.

Winston tiếp tục ăn mặng tây cùng với mỳ Ý, hoàn toàn chẳng để ý đĩa vừa bị Hunt ngậm vào mồm.

“Có vẻ cũng tạm được, cho thêm miếng nữa đi?” Hunt đang nghĩ không biết người kia có bón cho mình lần nữa không.

Thực ra... khó ăn chết đi được mới đúng...

“Tự lấy đi.” Winston đáp lại.

Hunt thất vọng vô cùng.

Tự lấy thì nuốt trôi cái thứ quý quái này làm sao được!

“Này này, nếu tôi vẫn lọt vào top 6 trên đường Silverstone, anh định sẽ thưởng tôi thứ gì?” Hunt đặt đĩa ăn xuống, nhìn Winston bằng vẻ mặt đầy chờ mong.

Người kia còn chẳng thèm biến sắc: “Không phải vị trí thứ sáu là hiển nhiên sao?”

“... Anh rốt cục là tin tưởng tôi, hay cố tình qua loa với tôi?”

“Tôi chẳng qua lo với cậu bao giờ.”

Winston cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn Hunt. Bầu trời đang chao đảo thoát cái đã được chống đỡ, không còn lí do gì để rối loạn nữa.

“Dù gì đây cũng là lần đầu tiên tôi tới London...”

“Hiểu rồi. Nếu cậu có thể lọt vào top 6, tôi sẽ đưa cậu đi quanh London. Cậu muốn đi đâu?”

Đúng rồi, Winston là người Anh mà!

“Mất London. Bộ phim về thảm họa nào mà chẳng có cảnh Mất London sụp đổ!” (Mất London, hay Vòng quay thế kỷ, nằm bên bờ sông Thames, Anh là một vòng quay quan sát khổng lồ cao 135 mét rất thu hút khách du lịch)

“Đó chỉ là một vòng quay chọc trời thôi, mà độ cao cũng chỉ xếp thứ tư thế giới. Quay một vòng mất ba mươi phút, chỉ cần ba mươi giây là cậu sẽ thấy chán, kêu gào đòi xuống ngay.” Winston nói lãnh đạm.

“... Nè, nói như thể anh hiểu tôi lắm ấy.”

“Không phải sao? Đến lúc ấy, cậu sẽ thấy mơ màng buồn ngủ, rồi nói mình không thể hiểu nổi sự lãng mạn của phụ nữ gì đó.” Winston đặt đĩa sang một bên, hơi hếch cằm, dáng vẻ rõ ràng là đang cười nhạo trình độ thưởng thức của Hunt.

“Ê, anh chưa từng nghĩ tới một ngày nọ, khi trận đua kết thúc, anh sẽ đưa người anh yêu nhất đến Mất London ngắm cảnh à? Hai người có thể ôm nhau, có thể hôn nhau nữa, sao lại nhàm chán được?”

“Hiểu rồi. Ba mươi phút cũng đủ để làm-tinh.”

Hunt suyt nửa thì phun mỵ Ý ra ngoài.

“Winston! Anh có giỏi thì nói như thể với phóng viên đi!”

“Được rồi. Vì cậu đã đưa ra lí do đầy đủ như thế, tôi có thể đi Mất London cùng cậu. Còn muốn tới đâu nữa?”

“Tháp London.”

“Đó chỉ là nơi nhốt tù nhân.”

“Ồ đó u ám lắm à?”

“Cũng tạm tạm.”

“Nếu như tôi là quốc vương, anh đoán xem sau khi đăng cơ, tôi sẽ làm việc gì đầu tiên?” Hunt nhếch môi cười, đĩa thức ăn suyt nửa thì đổ, Winston một tay chống mép giường, một tay đỡ lấy.

“Cậu muốn làm gì?”

Dưới góc độ này, ánh mắt Winston vừa lúc nhìn lên Hunt. Hơi thở của hắn lướt qua làn môi Hunt, len vào kẽ răng cậu, nhưng đến khi sắp chạm đến đầu lưỡi cậu thì tan biến.

“Tôi sẽ nhốt anh trong tháp, để anh mãi mãi là tù nhân của tôi.”

Hunt cảm thấy mình phát điên rồi, chẳng biết vì sao mình lại thốt ra những lời như vậy. Cậu vốn muốn nói mình sẽ biến tháp London thành một ngôi nhà chứa đầy bánh kẹo, để trẻ con có thể tới đây chơi đùa miễn phí... Thế mà đến khi Winston kẻ sát tới, lưỡi cậu, giọng cậu, thậm chí cả đầu óc cậu, đều như không còn thuộc về chính cậu nữa.

Hunt tự nhiên cảm thấy thấp thỏm, nhưng vừa nghĩ đến những trò cười thiếu muối của Winston, cậu lại cho rằng việc này vốn chẳng đáng gì.

“Được.” Winston đáp lại.

“Được... được cái gì?”

Cùng đi tới tháp London với tôi được, hay là làm tù nhân của tôi được?

Đừng có như tôi như thế, anh trả lời rõ ràng có được không?

Winston không trả lời mà hỏi tiếp: “Còn muốn tới đâu?”

Thôi được rồi... Winston sẽ không cho cậu đáp án đâu.

“Trường công Eton! Có cách Luân Đôn xa quá không? Nếu không thì lái con xe Ferrari đen đen của anh đi ấy?” (Trường công Eton là trường nội trú của Anh dành cho nam sinh tuổi từ 13 đến 18. Trường nằm ở làng Eton, Windsor, Berkshire, Anh, thành lập năm 1440 bởi vua Henry VI.)

Tiền thể thì để cậu lái một lúc.

“Cậu không phải người chăm đọc sách.” Ý của Winston là: cậu vốn chẳng quan tâm gì đến trường học danh tiếng, vì sao phải đi xa đến thế để thăm Eton?

“Ồ, nhưng trước đây trường ấy là trường học quý tộc mà! Tôi muốn đi cảm thụ bầu không khí quý tộc một chút, không được sao?”

“Vậy thì miễn đi.” Winston trả lời.

“Vì sao?”

“Tôi chính là học sinh tốt nghiệp trường Eton đây, cậu nhìn tôi là đủ rồi.”

“Ồ...” Hunt sững sốt: “Chẳng trách nhiều người bảo anh có khí chất quý tộc, hóa ra là do anh được tiếp nhận môi trường giáo dục quý tộc à.”

Thực ra, ngoài việc muốn đến trường công Eton xem xem khí chất quý tộc ra sao, cậu còn muốn biết bầu không khí ở đó phải bí bách đến mức nào, mới khiến Thái tử Nepal phát điên, khiến nam tước Brocket không làm ăn đứng đắn, và khiến Darius Guppy phạm tội lừa đảo kiếm tiền.

Winston lại lạnh lùng nói: “Trong lòng cậu không hề muốn cảm nhận thử không khí quý tộc, mà chỉ muốn đi để cười nhạo cái gọi là “phương thức giáo dục quý tộc” thôi đúng không?”

Hunt khựng lại một hồi rồi đột nhiên lại thấy có chút buồn bã: Vì sao người thấu hiểu mình nhất lại là Vann Winston?

“Này, anh vẫn chưa nói xem rốt cuộc anh đã nghe thấy tôi chửi bậy từ bao giờ! Câu thứ ba ấy, anh nghe thấy tôi nói lúc nào?” Hunt quyết định phải tìm cho ra gốc rễ vấn đề.

“Kiếp trước.”

“Lại thế rồi! Kiếp trước á! Câu trả lời của anh đại khái quá đấy.” Hunt bắt đầu nổi hứng, có nhiều lúc cậu cảm thấy những lời nói tựa như bộc bạch, những trò cười nhạt nhẽo nghe có vẻ mờ ám của Winston rất thú vị, cả cái kiểu nói “kiếp trước” cực kì sáng tạo này nữa, vì sao mình không thuận theo hần mà tiếp chuyện nhỉ, thử xem tên này còn có thể bịa ra những gì: “Được được, anh nói thử xem, kiếp trước anh đã nghe thấy tôi chửi bậy lúc nào?” Hunt chống đầu gối, cực kì hứng thú nhìn người kia.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Tôi vốn là tù nhân vĩnh viễn của cậu, nhưng tháp London không phải là nơi khiến tôi mất đi tự do.

Hunt: Vậy thì là ở đâu?

Winston: Ở đây này.

Hunt: Chết tiệt! Anh sờ lưng tung đầu đấy!

—

Thông tin bổ sung

1 – Thái tử Nepal Dipendra đã nổ súng giết chết 9 người trong gia đình của mình, bao gồm cả Nhà vua và Hoàng hậu rồi sau đó tự sát vì những bất đồng trong việc lựa chọn Thái tử phi, cũng như sau khi bị Nhà vua đe dọa sẽ truất ngôi thái tử để nhường cho Hoàng tử Nirajan, em trai của Dipendra. Vụ án xảy ra vào ngày 1/6/2001.

2 – Nam tước Brocket đã từng sở hữu 42 chiếc xe Ferrari thuộc dòng xe Sedan gồm ba khoang: khoang động cơ thường được bố trí ở đầu xe, khoang hành khách thường có hai dãy ghế và khoang hành lý ở sau cùng. Sau khi dòng xe Sedan cao cấp không còn được ưa chuộng, ông đã tự phá hủy bốn chiếc xe của mình, sau đó đòi lại tiền bồi thường từ công ty bảo hiểm.

3 – Năm 1993, Darius Guppy đã diễn một màn cướp trang sức giả ở New York với ý đồ trả đũa thị trường bảo hiểm Lloyd’s, London (một thị trường bảo hiểm thuộc hàng lớn nhất thế giới ngày nay) vì cuộc khủng hoảng tài chính của thị trường này đã khiến cha ông mất cả nhà và tài sản. Guppy và Benedict Marsh – đối tác kinh doanh của mình đã thuê một người đàn ông tiến hành vụ cướp, tắt chuông báo động và trói hai người lại. Vụ cướp diễn ra trót lọt, Guppy được Lloyd’s đền bù thiệt hại cho số trang sức tưởng chừng bị cướp kia chỉ vài tuần sau đó. Hơn một năm sau, hành vi phạm pháp này mới được làm rõ, Guppy bị kết án 5 năm tù giam.

Chương 21: Để Không Cho Anh Hút

“Có một nhà báo đã viết trong chuyên mục của mình rằng Vann Winston không thể nào xưng vương xưng bá trong giới F1.”

“Hóa ra là thế, hay ho ghê.” Hunt mang về mặt “chuyện-này-thật-nhàm-chán”.

“Nhà báo đó nói Vann Winston sẽ mãi mãi chỉ là cái bóng của “Cá mập trắng” Charles hoặc Lawrence Owen.”

Charles và Owen được người hâm mộ tôn xưng là “song hùng” của F1, là những tay đua đỉnh cao trong giới suốt hơn mười mấy năm qua.

Hunt hơi sững lại.

“Thực ra tôi không thấy có vấn đề gì, bởi đây chắc chỉ là chiến lược truyền thông của đội Mercedes thôi. Thế nhưng cậu lại rất phẫn nộ, khi nhìn thấy tay nhà báo, cậu muốn mắng cho hả giận, có điều lại chẳng cất nên lời.”

Về mặt của Winston rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức Hunt cảm giác như chính mình đang được nhìn thấy cảnh ấy.

“Sau đó thì sao?”

“Tay nhà báo đó cười khẩy bỏ đi. Cậu buồn bực nói với tôi rằng rõ ràng cậu đã viết hết những lời muốn mắng lên mu bàn tay rồi, ấy thế mà nhìn gã một cái là đã thấy chán ghét không chịu nổi. Cậu chìa mu bàn tay ra cho tôi xem, tôi nói rằng...”

“Anh nói rằng Grand Prix lần này, anh sẽ thắng Charles.”

Nói câu này xong, chính Hunt cũng ngẩn cả người. Bức tranh mà Winston miêu tả, cảm xúc mà hắn gây nên sinh động như thể đã từng xảy ra, chứ không hề là cái “kiếp trước” bịa đặt nào cả.

“Đúng, tôi sẽ thắng Charles, sau đó ngồi trên ngai vàng đội cậu.” Winston vờn tay ra, búng một cái lên trán Hunt.

Khi hồn vía quay về, sâu trong lòng Hunt như có thứ gì đang mãnh liệt cuộn trào, chực chờ tuôn chảy.

Năm rưỡi chiều giờ địa phương, tuyển thủ các đội bắt đầu phiên chạy thử đầu tiên trên đường Silverstone.

Marcus quan sát tốc độ một vòng đua của Hunt rồi sò gáy: “Phong độ của thằng nhóc khá đấy.”

“Chỉ mong có thể giữ vững tới trận phân hạng.”

Tám giờ tối, phiên chạy thử thứ hai sắp tới, Hunt rút tay vào túi đi tới một góc nhỏ, hít mát lại, tự đốt một điếu thuốc. Cậu hút được khoảng một phần ba thì có người đến ngồi xuống bên cạnh. Y theo cặp giò dài của người kia, Hunt không cần ngẩng đầu cũng biết là ai.

Hai người không ai nói gì, đến tận khi điếu thuốc của Hunt cháy được một nửa, người bên cạnh mới mở miệng: “Cho tôi hút một hơi.”

Hunt nhếch mép cười: “Sao anh không tự mang!”

Ngoài miệng thì nói thế, cậu vẫn chìa điếu thuốc tới gần người kia. Nhưng lần này, cậu xấu tính cầm sát tận cuối điếu thuốc, như vậy, Winston sẽ không thể không vờn tay đón.

Không ngờ Winston lại đường hoàng ngậm lấy cả điếu thuốc lẫn ngón tay Hunt!

“Này!” Hunt cảm thấy hết hồn.

Cậu muốn rút tay về, ai biết người kia lại cắn luôn đầu ngón tay cậu, hơn thế còn cắn khá mạnh. Cậu chỉ có thể trừng trừng nhìn người kia hút xong một hơi, thè lưỡi đẩy điếu thuốc ra ngoài.

“Anh cắn tôi à!” Hunt tròn mắt nhìn hắn.

“Vậy sao cậu cố ý cầm thấp thế?” Winston lạnh lùng hỏi lại.

Hunt nhận ra mình không cách nào đáp trả, thoát nghe cứ như cậu mới là người đuối lý vậy... nhưng cái tên trước mắt này rõ ràng giống y hoàng đế, đến hút thuốc mà cũng cần kẻ hầu người hạ.

Phiên chạy thử thứ hai sắp bắt đầu, Hunt và Winston không hện mà cùng đứng lên, đi về phía đội đua của mình.

Ngài Marcus có hơi thấp thòm: “Nếu cứ tiếp tục giữ vững như vậy, tôi cảm thấy Hunt có thể giành vị trí thứ tám, thứ chín cũng nên!”

Mười rưỡi tối, phiên chạy thử kết thúc.

Hunt tháo găng tay ra, xoay xoay cổ tay, bỗng dưng nhớ đến ngón tay bị Winston cắn lại thấy đau đau.

Cậu tâm trạng bất thường gửi cho người kia một tin nhắn: Anh cắn tay tôi đau quá, nếu như tình hình trận phân hạng không tốt, anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm!

Không mong người kia sẽ trả lời ngay, Hunt quay về phòng nghỉ, tắm rửa xong lên giường chuẩn bị ngủ một giấc, lại phát hiện điện thoại có một tin nhắn chưa đọc, mở ra nhìn thì thấy Winston trả lời: Lúc nào đi Mất London, tôi sẽ cho cậu biết đau thật sự là thế nào.

“Hà?” Hunt vò đầu bứt tóc: “Ý gì đây?”

Hai giây sau, cậu đột nhiên nhớ ra cuộc trò chuyện liên quan đến “Mất London” của mình và Winston, mang tai thoáng cái đã đỏ bừng.

Anh chưa từng nghĩ tới một ngày nọ, khi trận đua kết thúc, anh sẽ đưa người anh yêu nhất đến Mất London ngắm cảnh à? Hai người có thể ôm nhau, có thể hôn nhau nữa, sao lại nhàm chán được?

Hiểu rồi. Ba mươi phút cũng đủ để làm-tình.

Hunt nhanh chóng nhấn một cái tin: “Cẩn thận phía dưới thôi rửa đây!!” rồi tràn đầy thỏa mãn vứt điện thoại sang một bên, nghiêng đầu thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi mở điện thoại kiểm tra, cậu đờ cả người vì tin nhắn của Winston: Để cậu ngâm sẽ không thôi rửa.

“Mẹ nó có tin tôi sẽ công bố cái tin nhắn này của anh ra cho truyền thông biết không!” Hunt đầy phẫn nộ.

Nghĩ lại thì... thôi vậy. Có lẽ mọi người sẽ cho rằng điện thoại của Winston bị hỏng.

Cảm giác dù có chứng cứ vẫn không thể lật đổ người kia khiến Hunt tự nhiên lại thấy u sầu.

Sáu giờ tối, phiên chạy thử thứ ba kết thúc, hai giờ sau, trận phân hạng sẽ bắt đầu.

Mấy vòng vừa qua Hunt phát huy ổn định, Marcus rất yên tâm: “Cứ vậy nhé... cứ vậy nhé... hãy cứ làm một bé ngoan đi...”

Trận phân hạng tiến hành được một nửa, Hunt quanh quẩn giữa vị trí thứ tám và thứ chín.

Ngay khi Marcus cho rằng Hunt sẽ giành được một thứ hạng có lợi, tốc độ một vòng của cậu lại giảm dần.

“Sao thế này?” Marcus bắt đầu lo lắng.

“Ổng dẫn xăng của Hunt có vấn đề!”

“Cậu ta đang lái xe về pit!”

Marcus nâng tay ôm mặt, thét lên một tiếng: “Làm trò gì—“

Cuối cùng, thứ hạng của Hunt rơi xuống tận vị trí thứ mười ba.

Khi Hunt quay lại, cả đội đều nhìn cậu bằng ánh mắt tiếc nuối, chỉ riêng McGrady lại có vẻ vui mừng trên nỗi đau kẻ khác.

“Này... Hunt...” Marcus muốn an ủi Hunt, thế nhưng giờ này có nói gì cũng vô nghĩa.

Hunt tháo mặt nạ cách nhiệt ra, vuốt vuốt mái tóc ướt mồ hôi: “Ổng dẫn xăng có sửa được không?”

“Sẽ xong trước vòng đua chính.”

“Ồ, vậy tôi đi hút thuốc.” Hunt cầm lấy chai nước rồi vừa uống vừa đi ra ngoài.

Không ai mở miệng nói điều gì, nhóm kỹ sư cảm thấy hơi lỗi vạ phần: “Chúng tôi đã kiểm tra ống dẫn xăng rồi mà, không biết vì sao lại xảy ra vấn đề như thế nữa...”

Sai sót to lớn này của nhóm kỹ sư sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thành tích của Hunt trong vòng đua chính. Ai ai cũng nhận ra phong độ ở chặng này của cậu vẫn tốt y như trước, không ngờ rốt cục lại thành lãng phí cả.

Tay đưa nào rơi vào tình huống này cũng sẽ có cảm giác như bị tạt một gáo nước lạnh thôi!

Hunt đã đi đến cửa rồi lại bỗng nhiên quay đầu, nhún vai nói: “Hừm... đây cũng chẳng phải lần đầu tiên tôi xuất phát ở vị trí như vậy, mọi người không cần tỏ vẻ tiếc nuối thế đâu.”

Cậu nhếch mép cười vô lại cực kì, trông chẳng buồn bã tẹo nào.

“Này, chúng tôi nhất định đảm bảo cho cậu trong trận đua chính!”

“Được, xem tốc độ thay lớp của mọi người thế nào!”

Hunt chớp chớp mắt, sau đó đi đến một góc nhỏ âm thầm liếm vết thương, à không đúng, phải là hút thuốc. Cậu hít sâu một hơi, sau đó nhả khói ra. Có người ngồi xuống bên người cậu, Hunt nhắm mắt bất mãn lắm lắm: “Có phải tôi trốn đi đâu hút thuốc cũng sẽ đùng anh không?”

“Không phải là đùng, là do tôi đi tìm cậu.” Tiếng nói của Winston vang lên.

“Thứ hạng của anh thế nào?”

“Giành pole.”

“... Má nó!” Hunt trừng mắt, giận dữ bắt bình nhìn người kia: “Tôi không cách nào làm bạn với anh nữa rồi! Rốt cục là anh tới để khoe khoang hay để an ủi tôi đây!”

“Cả hai đều không phải.”

Hunt đột nhiên bắt đầu hút thuốc tì tì.

“Cậu hút gì mà nhanh thế?”

“Để không cho anh hút!”

“Sau này cậu cũng sẽ là khách quen của vị trí pole, tôi chẳng có tư cách gì mà khoe khoang trước mặt cậu.”

“Sau bao lâu nữa? Lần này tôi cũng đấu giành pole, tôi chết chắc rồi... McGrady sẽ lại gọi tôi là thằng nói láp.”

Còn đưa chuyện về anh nữa chứ!

Hunt phìền muộn nhìn trời.

“Xuất phát từ vị trí bất lợi rồi lấy dưới khắc trên là sở trường của cậu.” Giọng nói của Winston rất thân thiện, ý chỉ dù xuất phát từ vị trí thứ mười ba cũng chẳng có gì to tát.

“Tôi rất muốn âu sầu rầu rĩ một lát, nhưng nghe anh nói thế, tôi lại cảm thấy cứ như mình đã biến thành thần thánh phương nào.”

Hunt bật cười rồi lại chăm chú nhìn Winston, nhận ra người này má nó thật gọi cảm.

“Ai da, hút hết rồi.”

Hunt búng búng điếu thuốc, lòng nghĩ không còn cho anh hút nữa đâu.

Nhưng không ngờ Winston bên cạnh lại từ tốn rút ra một hộp thuốc lá bằng nhôm, ngoắc ngoắc tay về phía cậu.

“Tôi không có bật lửa.” Hunt nói chân thành.

Winston hất cằm, ánh mắt lạnh lùng tựa như đang nói: Thích chết à?

Hunt méo miệng lấy bật lửa ra, vừa mới định ném cho Winston, ai biết đầu tên kia lại ngậm điếu thuốc vào miệng, ngồi nguyên chỗ cũ.

Ý là: Châm thuốc cho tôi.

Khốn nạn! Có tin tôi đốt lông mày anh không!

Điếu thuốc trong miệng Winston vênh lên cao, dường như ám chỉ: Sao cậu còn chưa châm thuốc?

“Có tin tôi lái xe F1 cán qua đầu anh không?” Hunt trừng mắt hỏi.

Về mặt Winston không hề thay đổi. Cái loại khiêu khích cấp thấp này chẳng là gì với hắn!

Hunt chỉ đành nghiêng người, dùng tay che lửa, giúp hấn châm thuốc.

Cậu lòi điện thoại của mình ra, muốn chơi Anipop mà lại phát hiện điện thoại hết pin: “A... chán muốn chết...” Hunt đang định nói mình quay về nghe mấy ông già thảo luận chiến lược đây, ai ngờ Winston lại lòi điện thoại ra đưa cho cậu.

“Cầm mà chơi.”

Lòng Hunt run lên: “Ủi chà! Điện thoại của anh cũng có Anipop?”

Cả đội đều cười nhạo cậu không biết chọn trò mà chơi.

Nhưng ai ngờ đâu Winston cũng có!

Nếu Winston cũng chơi, vậy đây hẳn phải là một trò chơi vô cùng đẳng cấp!

“Tôi không cài, để đợi một ngày kia cậu sẽ cài vào giúp.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Sở trường của tôi là lấy dưới khắc trên! Lấy dưới khắc trên!

Winston: Là do tôi đẩy cậu lên đấy.

Hunt: Tôi không thể nói chuyện cùng anh được...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quyết Không Bỏ Cuộc

“Hả? Gì cơ?”

“Không có gì.”

Hunt đã chơi game lại còn bật nhạc, người con trai bên cạnh lặng yên hút thuốc. Hunt chơi được mấy phút, Winston mới thông dong mở miệng: “Muốn hút một hơi không?”

“Ồ... Được...” Hunt vẫn chăm chú nhìn điện thoại thậm chí còn không buồn nâng mắt, chỉ nghiêng người sang, hơi hé miệng ngá đầu về phía người kia.

Cậu cảm thấy có một bóng người dựa sát lại, sau rất lâu vẫn chưa thấy có điếu thuốc nào được nhét vào miệng thì mới ngửa đầu lên.

Mọi suy nghĩ bỗng trở nên rối loạn trong thoáng chốc, tất cả là bởi ánh mắt Winston.

Hunt muốn lùi lại trong vô thức nhưng không cách nào động đậy. Cậu như bị nhốt trong ánh mắt của người kia, xông trái xông phải cũng không thoát nổi. Winston thờ ra làn khói trong miệng, để nó lan vào giữa đôi môi Hunt, loanh quanh bên hàm răng cậu, nhưng không tiến sâu hơn nữa. Hunt suýt chút nữa thì ho sặc sụa, Winston lại thẳng lưng lên, lạnh lùng nhìn cậu.

“Anh... hút kiểu gì thế hả! Có ai như anh...”

Không đứng! Lúc này anh mẹ nó dính sát vào tôi thế làm gì! Sợ chết khiếp!

Winston dập thuốc, ném vào thùng rác gần đó: “Không phải cậu muốn lái xe F1 cán qua đầu tôi sao?”

Nói xong, hấn dứt tay vào túi rồi đi.

Hunt sặc đến suýt nữa thì rót nước mắt.

Giờ cậu mới rõ, Winston vốn không hề có ý định để cậu hút chung, hấn chỉ thuần túy muốn trả thù mà thôi.

“Má nó... lịch lãm thế à! Ăn miếng trả miếng!” Hunt uống một ngụm nước lớn, sau đó đứng dậy đi về phía đội đua.

Dù thế nào đi nữa, cảm giác chán nản vừa rồi đã bị quét sạch bay.

Lượt đua chính thức bắt đầu vào tám giờ tối ngày tiếp theo. Lúc này, Hunt phải điều chỉnh trạng thái của mình, cũng cần trao đổi cùng đoàn đội.

Lâu lắm rồi Hunt mới nghiêm túc thảo luận chiến thuật với toàn đội thế. Chuyên gia công nghệ rất hài lòng với thái độ chăm chú của Hunt.

Dù mất cá chân đã sắp khô, McGrady vẫn không thể tham gia Grand Prix Anh lần này, vì thế, phần nộ trong lòng gã lại càng dâng cao. Khi Hunt rời đi, McGrady thỉnh thoảng nói một câu: “Đây mới là trình độ của mày.”

Hunt nhếch miệng cười cười, nói bên tai McGrady, “Đề không phụ sự kỳ vọng tha thiết của mày, trận nào tao cũng sẽ phát huy vượt trình độ.”

McGrady muốn nói gì đó, có điều Hunt đã dứt tay vào túi bỏ đi.

“McGrady... Hunt chỉ là trẻ con, cậu so đo với nó làm gì?” Luke vỗ vai McGrady.

“Nó mà là trẻ con? Anh biết nó đã làm gì với tôi không?”

“Làm gì?” Luke tò mò.

McGrady hé miệng, cuối cùng lại chẳng nói năng gì.

Tay đua nào vào vị trí ấy.

Lòng bàn tay Hunt đỏ đầy mồ hôi, nhịp tim dường như cũng chẳng thuộc về cậu nữa.

Cậu biết rằng mình đang hồi hộp.

Cậu rất rõ ràng, từ giờ trở đi, cơ hội dù chỉ là thoáng qua cũng không thể bỏ lỡ.

Winston ở ngay trước mắt.

Trận đua này, hẳn là tay đua cách đích gần nhất, mà mình lại cách hẳn xa hơn cả trước đây.

Tôi đợi cậu ở góc cua tiếp theo.

Tích tắc câu nói này vang lên trong óc cũng là lúc Hunt phóng đi như bay.

Góc cua đầu tiên gần với vạch xuất phát nhất cũng là góc cua nguy hiểm nhất... Đừng nóng vội, Hunt, đừng nóng vội... Có tay đua suýt chút nữa đã văng ra khỏi đường, giống y như dự đoán trước trận đua. Hunt mạnh mẽ tiến lên, cậu chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là sẽ gặp tai nạn.

Ngài Marcus lo lắng nắm chặt nắm tay, Luke đã ổn định hoàn thành vòng đua thứ nhất rồi, Hunt thì vẫn ở trong top tuyển thủ chạy gần cuối.

“Hunt muốn trở tài cũng sợ là khó lắm.” Chuyên gia công nghệ cau chặt mày.

Đến vòng thứ hai, khi có khoảng ba tay đua cùng lúc qua cua, Hunt quyết đoán nhập cua, sau khi trở thành người đầu tiên thoát cua, cậu dần dần kéo gần được khoảng cách với những tay đua chạy sau.

“Tốt lắm... rất bình tĩnh... Tôi cảm thấy Hunt vẫn có cơ hội giành được điểm.” Marcus nheo mắt lại.

Sau năm vòng, Hunt bắt đầu so tài với tay đua phía trước.

Thần kinh của cậu vô cùng căng thẳng, cậu nói với chính mình cần phải tập trung hơn nữa, tập trung hơn nữa! Một khi cậu đã ra tay, không cho ai được phép ngăn trở!

Mọi chuyện phát sinh sau đó khiến Marcus và tất cả người hâm mộ có mặt ở hiện trường tròn mắt há hốc mồm: Khi hai tay đua của đội Williams đang ganh đua đến mức không thể tách ra, Hunt lợi dụng kẽ hở bọn họ tạo thành để mạo hiểm vượt lên! Marcus kinh hoàng đổ mồ hôi lạnh, Hunt đã leo lên vị trí thứ mười một!

Ngay sau đó, Hunt bám sát tay đua đội Caterham đủ năm vòng, cậu định vượt lên nhiều lần nhưng đều bị đối thủ phòng ngự.

“Thằng nhóc này kiên trì đến phát ghét.” Chuyên gia công nghệ híp mắt buông lời.

“Ông đang khen thằng nhóc đấy à?” Marcus hỏi.

“Tôi chỉ đột nhiên cảm thấy tay đua bị Hunt đuổi theo thật đáng thương.”

Vòng nối tiếp vòng, tay đua của đội Caterham rõ ràng đã không chịu đựng nổi sự truy đuổi như có như không nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ của Hunt nữa. Góc cua trái tiếp theo, Hunt làm một đường cong đẹp để vượt qua đối thủ, vươn lên vị trí thứ mười.

“Hay lắm—” Marcus không kiềm được kích động.

Người khiến ông không vừa mắt nhất trước đây là Hunt, nhưng không biết vì sao, hôm nay ông lại cảm thấy thẳng nhóc sẽ làm nên chuyện kinh người.

“Hunt sắp vào pit rồi! Nhanh lên!”

Nhóm kỹ sư bắt đầu gấp gấp chuẩn bị.

Hunt hoàn thành một pit hoàn hảo, sau khi ra khỏi pit, cậu không chút kiêng dè tăng mạnh tốc độ, nhẹ nhàng vượt qua Luke của đội mình, giành được vị trí thứ tám.

“Thằng nhóc này... đúng là không giành được vị trí thứ tám thì không chịu đâu!”

“Nhưng từ bây giờ, trước mặt Hunt sẽ toàn là cao thủ.”

Lúc này, Hunt đang theo đuổi Enzo của Lotus. Cậu thở ra một hơi, biết rằng bây giờ mình đã có thể hoàn toàn buông thả.

Cậu vừa to gan lại vừa sắc sảo định vượt Enzo ba lần liên tiếp. Enzo có tổng thành tích xếp thứ năm trong năm ngoái cảm thấy sau lưng như đeo một thanh đao bén ngọt, bất cứ khi nào cũng có thể đâm vào mình.

Enzo nín thở, còn nhớ sau khi chặng đua trước kết thúc, mình đã nói chuyện cùng với Donald của đội Sauber. Tên đó hậm hực tỏ ý đừng coi thường Evan Hunt của đội Marcus, bị cậu ta theo đuổi sẽ có cảm giác như đang sống vai với từ thần, lười hời lúc nào cũng lơ lửng trên đỉnh đầu vậy.

Khi ấy Enzo còn cười cười, cho rằng chỉ vì muốn gỡ gạc lại chút danh dự sau khi suýt bị thằng nhóc kia vượt mặt, Donald mới nói thế thôi. Lần này chính mình bị thằng nhóc theo đuổi, trở thành đối tượng để thằng nhóc có thể xuống tay bất cứ lúc nào, Enzo mới thấu hiểu được tâm trạng của Donald.

Cuối cùng, Hunt bắt đầu độ sức với Enzo ở đỉnh góc cua. Enzo còn chưa biết Hunt điều chỉnh đường đi thế nào, chỉ biết vào một nháy mắt trái tim như nứt toác ra nào đó, thằng quỷ kia đã ngông nghênh vượt qua, phóng lên phía trước!

“Được lắm—” Marcus mừng đến rớt nước mắt.

Mà McGrady sau khi quan sát diễn biến xong, không hề nói được một lời.

Mấy chục giây sau, khi phát hiện đối thủ phía sau lưng mình đã biến từ Enzo thành Hunt, Donald cũng chỉ đành âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Má! Sao lại là thằng nhãi này rồi! Ghét quá!”

Hunt kèm sát Donald, khóe miệng nhếch lên cười. Trận trước không vượt được anh, trận này chúng ta chơi tới cùng đi!

Hunt truy đuổi Donald gắt gao, rất nhiều nhân viên trong đội đua Marcus cũng vì thế mà hồi hộp.

“Vượt đi! Hunt! Vượt đi!”

“Nhóc con! Cậu mà vượt mặt được Donald, tối nay mời cậu xem múa cột!”

“Vượt hấn ta đi! Chúng tôi múa cột cho cậu xem!”

Hunt kiên nhẫn đua hết vòng này đến vòng khác, vượt đối thủ một cách ngang tàng, người xem thấy thế cũng bị thu hút theo.

Khi Hunt bắt đầu một màn lốp độ lốp với Donald, không ít người đứng lên cổ vũ.

Thế nhưng ngay vào cái thời điểm thoát cua, lốp phải sau xe của cậu đột nhiên nổ tung!

“Mẹ kiếp—” Mắt của Marcus suýt nữa thì lao ra khỏi hốc!

Đội ngũ nhân viên không hẹn mà cùng giờ tay bịt mắt.

Mọi người đều cho rằng lần này, Hunt sẽ không chỉ vượt mặt Donald của đội Sauber, mà còn có thể xếp trước rất nhiều tay đua khác, làm nên việc mà ai cũng cho rằng đội đua nhỏ không cách nào làm được...

“Có... có phải Thượng đế cho rằng chúng ta đã quá tham lam?”

Người xem “ồ” lên một tiếng, hai giây sau, vô số những tiếng mắng chửi đầy tiếc nuối vang lên không ngớt.

Mà giờ khắc ấy, trái tim Hunt lại nhẹ tựa lông hồng, tất cả mọi tri giác dường như đã rời bỏ cậu.

Hết rồi...

Hết cả rồi...

Mọi nỗ lực trước kia, đều uổng phí cả rồi...

Cậu nhận thấy hết xe này đến xe khác vượt qua mình, kể cả Enzo vừa bị cậu vượt mặt.

Winston đã từng nói, hấn sẽ đợi cậu ở góc cua tiếp theo.

Cứ trốn trùng trùng mắt nhìn bản thân mình cách hấn càng lúc càng xa thế này... cậu không cam tâm, thật lòng không cam tâm!

Tuyệt đối không cam tâm!

Hunt cắn chặt hàm răng.

“Cho cậu ta quay về đi... chỉ là một chặng đua thôi mà, giữ vững tinh thần là quan trọng nhất, chặng sau lại có thể...” Sau tiếng nói, Marcus nghĩ người buồn bã hơn cả chắc chắn là Hunt.

“Ngài Marcus! Hunt sắp vào pit rồi! Cậu ấy muốn đua tiếp!”

Hunt đang lái chiếc xe chỉ còn ba bánh về phía pit stop.

“Hunt nói muốn tiếp tục à?” Marcus có phần kinh ngạc.

Cho dù có tiếp tục, thứ hạng của cậu cũng đã xuống dốc không phanh, muốn giành được thành tích nhờ những vòng đua còn lại dường như là chuyện bất khả thi.

“Để cậu ta tiếp tục đi.” Nhóm kỹ sư đồng thanh.

“Được! Để những kẻ chờ đợi chúng ta ủ rũ cúi đầu biết chúng ta lợi hại đến đâu!!”

Khi Hunt lái xe ra khỏi pit bắt đầu lại lần nữa, tuy cậu đã rơi xuống vị trí thứ mười bốn, người xem vẫn dành tặng cho cậu những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Mọi người vốn nghĩ rằng cậu chỉ muốn đua cho hoàn thành chặng mà thôi, ai ngờ cậu lại bắt đầu điên cuồng vượt lên.

Cùng một vòng vượt hai đối thủ, toàn trường đua đều trầm trồ.

Tiếp đó, Hunt hoàn thành ba pit-stop của chặng đua. Sau khi ra khỏi pit, dáng vẻ không chịu lùi bước của cậu khiến cậu trông như thể muốn tự sát vậy, Marcus đứng xem cũng có thể cảm nhận được sự cố chấp của Hunt.

Ông không biết điều gì đã khiến thẳng nhóc này không chịu buông xuôi...

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Dù kết quả ra sao, tôi vẫn sẽ an ủi cậu, có phần thưởng cho cậu.

Hunt: An ủi thế nào? Thưởng thế nào?

Winston: An ủi phía trước của cậu, thưởng phía sau của cậu.

Hunt: ...

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Pha Vượt Mặt Để Lại Ấn Tượng Sâu Sắc Nhất

Vì tự tôn? Vì nhận ra thành tích trong mấy chặng đua trước không được tốt? Hay là vì nhiệt huyết?

Giữa tiếng cổ vũ của người hâm mộ, Hunt lại vượt mặt tay đua của đội Caterham một lần nữa!

Đây cũng vốn đã nói lòng nay lại căng lên rồi nhả ra nhanh như chớp khi sắp sửa đứt tung, giải phóng biết bao nhiêu sức mạnh. Cuối cùng, Hunt cán đích ở vị trí thứ tám.

Đối với người xem có mặt tại trường đua cũng như toàn đội Marcus, thành tích của Hunt tựa như kì tích vậy. Khi Hunt lái xe về đến trạm, mọi người liền xúm lại.

“Được lắm nhóc! Mẹ nó quá giỏi luôn!”

“Lên xuống như đồ thị! Tim tôi sắp nổ tung rồi!!”

Nhưng Hunt lúc ấy lại thấy mịt mờ, mãi cho đến khi được Marcus ôm lấy, cậu mới mở miệng hỏi: “Ai là quán quân chặng này?”

“Vann Winston! Theo thống kê, Winston và “Cá mập trắng” Charles đã có tới hai mươi lần đụng độ ở các góc cua! Có thể nói đây là chặng đua Winston thể hiện tốt nhất kể từ khi gia nhập F1 tới giờ!”

Mọi người vốn cho rằng Hunt chỉ hỏi để biết kết quả chặng đua thôi, ai ngờ cậu lại đột nhiên rơi nước mắt.

“Này Hunt, sao thế?!”

“Không... không sao...” Hunt dùng tay lau nước mắt.

Ngu thật, sao lại phải khóc cơ chứ?

“Sao thế? Hunt!?” Marcus nhận ra Hunt không hề có vẻ vui mừng khi đạt được thành tích tốt.

“Tôi không cam lòng... Marcus, tôi không cam lòng...”

Hunt cúi đầu thật thấp.

Rõ ràng đã cố gắng đến thế rồi, rõ ràng đã đánh cược tất cả, thế mà cậu vẫn không lọt được vào top 6...

Ở trận đua trước, mình đứng thứ sáu, Winston đứng thứ hai, hai người đã như cách một trời một vực rồi, thế mà lần này, Winston thành công đứng đầu, mình lại còn rơi xuống vị trí thảm hại hơn cả trước... Dù biết thành Roma không thể xây xong trong một sớm một chiều, nhưng bao giờ mình mới có thể tới được “góc cua tiếp theo” mà Winston nói đây?

Nhất thời, ai nấy đều lặng đi.

Đối thủ của Hunt trong chặng đua này đều cho rằng sau mỗi lần trượt trặc, cậu đáng lẽ đã phải bỏ cuộc rồi, thế nhưng thực tế, dù là vấn đề về ống dẫn xăng trong trận phân hạng, hay là sự cố nổ lốp xe vào đúng giây phút quan trọng nhất trong trận đua chính... cậu đều cứ như không biết từ bỏ là gì, cậu đã đập tan tất cả dự liệu của mọi người, xông tới một nơi không ai dám ngờ tới.

Thế mà lúc này đây, nhóc con lại vô cùng thất vọng...

Marcus thờ dài một hơi, ấn đầu Hunt vào lòng mình.

“Nhóc, cậu đúng là vẫn còn trẻ lắm. Đường đời hay đường đua cũng đều thế cả, chúng ta đánh mất một số thứ để sau đó sẽ đạt được nhiều hơn.”

Hunt lau nước mắt, hít mũi thật mạnh: “Súp gà cho tâm hồn gì chứ... chẳng có ý nghĩa gì cả.” (Tên gốc là “Chicken soup for the Soul”, sách được công ty First News mua bản quyền và phát hành ở Việt Nam)

“À... thế à. Tôi cứ tưởng là an ủi được cậu.” Marcus nhún nhún vai: “Vui lên chút đi, Hunt. Trước đây cậu vốn chỉ là một viên đá lót đường, đến đua cũng chẳng xong, nhưng giờ cậu đã giành được điểm rồi.”

“Tôi khát quá.” Hunt rầu rĩ nói.

“Nhanh nhanh! Uống nước đi! Bỏ sung chất điện giải!”

“Còn thấy đói nữa...”

“Ăn gì đi! Bỏ sung protein và năng lượng!”

Chỉ cần thắng nhóc này đừng có mang cái vé mặt đua đám nữa là được!

Sau chặng đua là đến buổi họp báo.

“Tôi không muốn đi.” Hunt vừa ăn hamburger phô mai vừa lúng búng nói.

“Vì sao?” Marcus ngồi bên cạnh cậu, thẳng thót này cứ cúi đầu mãi, vẫn còn có vẻ thất vọng vô cùng.

“Ông biết mà, tôi cứ hồi hộp là không nói năng gì được.”

Marcus tròn mắt nhìn trời: “Cậu cho là tôi ngốc lắm hả? Trong trận phân hạng, ông dẫn xăng trục trặc sao tôi không thấy cậu lo lắng? Trong trận đua chính, lốp xe nổ, tôi cũng có thấy cậu lo lắng đâu! Cậu là tuyển thủ duy nhất sử dụng chiến thuật bốn pit! Cậu còn là tay đua vượt được nhiều đối thủ nhất trong chặng đua này! Kỉ lục cả đấy ạ!”

“Tôi không muốn đi.”

Truyền thông có thể sẽ rất hòa nhã nếu đối tượng được phỏng vấn là Winston hoặc “Cá mập trắng” Charles; nhưng cũng có thể sẽ rất sắc bén, như khi đối tượng được phỏng vấn là cậu.

Cậu chẳng muốn phải trả lời những câu hỏi kiểu như “cậu thấy thứ hạng mình vừa đạt được là nhờ may mắn hay do bất hạnh”, cũng chẳng muốn phân tích “vì sao khi lốp xe bị nổ, các tuyển thủ khác sắp vượt lên hết rồi, cậu vẫn còn cố gắng tiếp tục” chút nào.

Cậu hiểu rất rõ mình đang theo đuổi điều gì, nhưng nếu bây giờ nói ra, mọi người sẽ cười nhạo cậu vì nghĩ rằng cậu trèo cao mất...

“Vậy cậu cứ tiếp tục tạo dáng ủ rũ đi, tôi và giám đốc truyền thông sẽ trả lời câu hỏi.”

“Ông muốn tôi làm binh hoa di động à?” Hunt ngoẹo đầu hỏi.

“Sao nào? Không muốn hả?” Marcus thấy buồn cười mà hỏi lại.

“... Thôi thì cứ làm cũng được.”

Đúng lúc này, có nhân viên chìa một bó hoa ra trước mặt Hunt: “Này, nhóc con! Cậu ăn may quá đấy!”

“Hả?” Hunt ngẩn ngơ nhận hoa, mở tấm thiệp đặt ở phía trên ra, cái tên được viết ở đó khiến cậu ngây ra một tẹo.

“Xem đi, cậu có người hâm mộ rồi rồi!”

Hunt đưa tấm thiệp cho Marcus: “Vì sao chị ấy lại tặng hoa cho tôi? Định an ủi tôi à?”

Marcus nhìn cái tên kia, đầu tiên cũng ngẩn ra, sau đó liền ôm chầm lấy Hunt: “Thằng nhóc thôi, cậu may ghê! Audrey Wilson tặng hoa cho cậu nghĩa là cô ta xem trọng cậu đấy! Tuyển thủ nào được cô ta chú ý, sau này cũng đều trở thành những tay đua F1 đẳng cấp cả! Như là đám Winston, Donald hay Duchovny ấy!”

Hunt chớp chớp mắt, cậu vẫn còn nhớ lần xem buổi phỏng vấn Winston trên máy tính trước đây. Lúc ấy, cậu đã rất ngưỡng mộ Winston, hẳn được hẳn một đại mỹ nhân như Audrey Wilson tiếp cận!

“Không không! Phải cho cậu ăn mặc bánh một chút mới được! Có cần để nhân viên trang điểm che bớt tàn nhang trên mặt cậu không? Trẻ con quá đi mất!”

Hunt đen cả mặt, cậu cũng có đi đóng phim đâu, che tàn nhang cái gì cơ chứ...

“Từ từ, có cần phải che không? Hay cứ để thế này nhì! Audrey Wilson chắc là thích phong cách trẻ con chưa qua mại giữa này của cậu hơn!”

... Phong cách trẻ con chưa qua mại giữa?

Ông có chắc là đang khen tôi không?

“Marcus, ông đừng tự mâu thuẫn nữa... Audrey là fan ruột của Winston, Winston giành quán quân chặng này, cô ta hẳn sẽ ưu tiên phỏng vấn cậu ấy!”

“Cũng đúng...”

Trước khi buổi phỏng vấn sau chặng đua bắt đầu, Hunt vào nhà vệ sinh một chuyến, đúng lúc chạm trán McGrady.

McGrady mặt lạnh khiến Hunt lo không biết gã có định rửa nhục trong này hay không... Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, dù sao mình đã chẳng lọt vào top 6, bị McGrady chế nhạo tiếp cũng là phải thôi. Ai bảo mình to mồm không biết ngại cá cược với McGrady?

“Chào, McGrady—” Hunt vẫy tay, “cười như mùa thu tỏa nắng” với gã.

McGrady lạnh lùng nhìn Hunt, hồi lâu mới mở miệng: “Hồi trước tôi tức cậu là do cậu không chịu cố gắng thực hiện theo đúng chiến thuật của đội, dù chỉ là giúp tôi cản đường Duchovny 0.1 giây thôi cũng được... Thế nhưng bây giờ, tôi lại muốn đánh cậu thật đấy!”

“Xin lỗi... Chúng ta lục đục nội bộ thế này, ngài Marcus sẽ không chịu nổi đâu... Hay bây giờ tôi mua cho anh một chai nước uống, anh uống nhanh cho xong đi, bao giờ buồn tiêu...”

“Nhưng giờ tôi vẫn còn ghét cậu lắm! Rõ ràng cậu có khả năng vượt mặt Duchovny cơ mà, thế mà ba chặng đua trước cậu đã làm gì vậy? Làm nóng người à? Hay đang chơi đùa? Dù có thiên phú hay không, ai trong chúng ta cũng đều coi thứ hạng của mình là quan trọng nhất, mỗi một điểm ghi được đều là tâm huyết của cả đội, cậu có hiểu không?” McGrady nói từng câu từng chữ đều nhìn chăm chăm vào mắt Hunt.

“Tôi hiểu.” Hunt gật gù đầu: “Nếu chặng đua Áo tôi có nhờ vượt anh, anh cũng đừng giận đấy.”

McGrady ngẩng ra đôi chút rồi nhìn Hunt bằng ánh mắt chán ghét đến cùng cực, sau đó bước ra ngoài.

Hunt nghĩ một lát, dứt tay vào túi thò đầu ra nhìn về phía McGrady: “Này! Anh không cần tôi mua nước thật à? Hôm nay tôi không phản kháng đâu, nhưng qua rồi sẽ không còn cơ hội nữa!”

McGrady không trả lời, chỉ gờ ngón giữa lên.

“Không đánh mình... mình lại thấy không quen...” Hunt có phần tiếc nuối.

Có vẻ McGrady sẽ không tiếp tục làm phiền cậu nữa, gã này thực ra cũng không đáng ghét lắm, chỉ vì gã quá khắt khe nên mới ngứa mắt cậu không nghiêm túc mà thôi.

Thế nhưng vì sao trong lòng vẫn cực kì khó chịu?

Có lẽ là vì trước đây Winston đã khẳng định rằng cậu sẽ lọt vào top 6...

Buổi họp báo bắt đầu, Winston quả nhiên lại trở thành tiêu điểm của tiêu điểm, cả một khu vực chen chúc như muốn nổ tung.

Về mặt Winston trước sau bình thản như thể mọi câu hỏi truyền thông nêu ra đều không liên quan tới hắn, cứ thế để mặc giám đốc đội đua và giám đốc truyền thông vừa cố gắng nặn ra nụ cười vừa ứng phó với cánh nhà báo.

“Winston, pha vượt mặt nào trong chặng đua này gây ấn tượng sâu sắc nhất với cậu?” Audrey Wilson đứng dậy hỏi.

Ai cũng nghĩ Winston sẽ trả lời là lần cạnh tranh ở vòng đua cuối cùng của hắn với “Cá mập trắng” Charles, ai ngờ Winston lại đáp: “Vòng đua ngay sau khi xe bị nổ lốp, Hunt của đội Marcus đã liên tiếp vượt qua hai đối thủ.”

“Cậu xem đoạn ghi hình của trận đua này rồi sao?” Audrey Wilson có phần kinh ngạc. Dù sao trận đua cũng mới chỉ kết thúc không lâu.

Winston chỉ “ừm” một tiếng rồi nâng cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó quay người sang nói gì đó với giám đốc truyền thông.

Giám đốc truyền thông nói lời xin lỗi với cánh nhà báo đang có mặt: “Xin lỗi các vị, Winston còn có việc quan trọng phải rời đi trước.”

Winston đứng lên, gật đầu với giới truyền thông, điệu bộ vừa khiêm tốn lại vừa có sự cao ngạo của dòng vương giả.

Mà Hunt lúc này lại đang cúi đầu, trông có vẻ cực kì buồn bã và thất vọng, khuôn mặt vốn còn vương nét trẻ con nay lại càng thêm đáng thương.

“Hunt, ở chặng đua này, ống dẫn xăng của cậu có vấn đề trong trận phân hạng, trong trận đua chính, xe đua lại bị nổ lốp, thế nhưng những gì cậu thể hiện lại mạnh mẽ vượt trội vô cùng. Nguyên nhân của việc này là gì? Do đội đua tạo áp lực lớn cho cậu, hay là do cậu kỳ vọng chính mình? Vì ở ba chặng đua trước, cậu thể hiện rất bình thường”

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Winston! Anh có ấn tượng sâu nhất với pha vượt mặt nào?

Winston: Lúc làm cũng rất sâu, có tính không?

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khi Nói Chuyện Với Tôi, Cậu Ấy Chẳng Bao Giờ Hối Hộp

Hunt lăm bằm trong dạ: Sau này mình nổi tiếng rồi, có phải đám nhà báo sẽ lấy những màn thể hiện kém cỏi của mình trước đây ra làm ví dụ điển hình để khích lệ những tay đua mới không?

Cậu nhìn giám đốc truyền thông, giám đốc truyền thông mỉm cười trả lời một cách chuyên nghiệp: “Đây là năm đầu tiên Hunt tham gia giải đua F1, sao chúng tôi có thể tạo áp lực cho cậu ấy được? Hơn nữa, Hunt là người có chí tiến thủ, lại rất biết nghe lời, có là áp lực cũng sẽ được cậu ấy coi là động lực! Đội đua chúng tôi sẽ dốc toàn lực giúp đỡ cậu ấy, tin tưởng cậu ấy, cùng cậu ấy trưởng thành!”

Hunt thầm bái phục khả năng trọn mắt nói bừa của giám đốc truyền thông. Cậu nghe lời lúc nào, có chí tiến thủ lúc nào? Áp lực trở thành động lực của cậu lúc nào?

Ôi, những lời nói sau đừng vạch trần cậu nữa, giám đốc truyền thông lấy một địch trăm với cánh nhà báo đã vất vả lắm rồi!

“Hunt, nếu gặp phải tình huống tương tự như cậu, đại đa số tuyển thủ dù có cố gắng hoàn thành chặng đua, trong lòng đều sẽ lựa chọn bỏ cuộc, vậy vì sao cậu vẫn tiếp tục vươn lên?”

Câu hỏi này rất sâu sắc, thế nhưng Hunt biết mình không thể nói thật.

Vì tin chắc Winston đang đợi ở phía trước nên cậu mới không hề do dự, không hề bỏ cuộc... Đáp án như vậy, ai mà tin được?

Hunt lại tiếp tục nhìn giám đốc truyền thông, mà giám đốc truyền thông cũng trầm diện cuồng lên án: Nhóc con, cậu chỉ cần nói vài câu cảm nghĩ tích cực khiến người nghe phấn chấn là đủ rồi, đừng có đồ vạ lên đầu tôi nữa!

“Hunt, xin cậu hãy trả lời câu hỏi của tôi, đội đua không thể suy nghĩ thay cho cậu được.”

Truyền thông ám chỉ họ đang nghi ngờ: Phải chăng đội đua không cho phép cậu tiểu tướng trẻ tuổi này nói ra suy nghĩ của mình? Thậm chí, có khi nào những biểu hiện không tốt của cậu ở ba chặng đua trước cũng có liên quan đến đội đua?

Giám đốc truyền thông thầm khinh bỉ lần nữa: Thằng nhóc này lười đến độ sắp sửa bay lên bầu trời, sánh vai với thái dương được rồi, cậu ta muốn giả vờ không giỏi ứng đối với truyền thông để tránh tai vạ đấy thôi!!, nhưng ngoài mặt lại sắp chuột rút vì cười: “Không sao đâu, Hunt. Hãy biểu đạt suy nghĩ của cậu đi, để mọi người hiểu thêm về cậu.”

Hunt hé miệng tựa hồ đang suy ngẫm, rất lâu sau mới nói thành lời: “Tôi... không giỏi tiếp xúc với truyền thông, bởi vì chỉ cần hỏi hộp là tôi... không nói được gì.”

Hunt nào có quan tâm truyền thông có gọi cậu là “Thằng nói lắp” như McGrady không. Cậu chỉ cần giả vờ nói lắp để bọn họ nghe đến phát mệt, lần sau hẳn sẽ không có ai thềm hỏi nữa!

“Từ... từ nhỏ, cứ hỏi hộp là tôi sẽ nói lắp... Những gì McGrady đội tôi nói với truyền thông lần trước... đều là... đều là thật... tôi tham gia đua xe là vì muốn tự tin hơn và... và để học cách điều khiển cảm xúc của mình... Tôi cảm thấy lần này... lần này tôi đã vượt qua chính mình, tôi rất vui...”

Hunt gật gật đầu, tỏ ý đã nói xong.

McGrady đứng bên cạnh có cảm giác như vừa bị sét đánh: Thằng nhóc Hunt bây giờ “chơi thật” chắc chắn sẽ tạo được thiện cảm với giới truyền thông, lời chuyện mình từng bảo nó nói lắp ra một cách “tự nhiên” như thế rõ ràng là một hành vi trả thù rất ấu trĩ, thế nhưng vẫn khiến mình chẳng thể nói được gì...

Tức hộc máu cũng chỉ học đến thế này thôi!

Hunt cứ cho rằng các nhà báo sẽ nhìn mình bằng ánh mắt cảm thông, không ngờ hình như họ lại càng trở nên nể phục cậu, coi cậu cứ như một điển hình của người thành công nhờ chăm chỉ không bằng.

Sau khi thấy một nhà báo bắt ngờ vỗ tay, những người khác liền rần rần làm theo.

“Hunt, cậu hãy nói thêm vài lời nữa đi! Đừng hỏi hộp, chúng tôi có thể nghe cậu nói thật từ từ!”

Hunt lộ vẻ cảm kích, trong lòng lại thét gào: Không đúng! Kết quả tôi muốn không phải thế này! Tôi không muốn nói lời thừa thãi!

Mà giám đốc truyền thông cũng dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn Hunt: không ngờ thằng nhóc này cũng mưu mẹo góm, không nói gì thì thôi, nói một cái là đã xây dựng được hình tượng tích cực vươn lên rồi!

Càng lúc càng có nhiều nhà báo đặt câu hỏi, hơn nữa ai ai cũng tỏ vẻ “chúng tôi tôn trọng cậu, chỉ cần cậu nói ra thôi”.

Hunt rất muốn quay về trốn trong nhà vệ sinh chơi Anipop...

Đúng lúc đó, cậu nhìn thấy Winston giữa đám nhà báo đang liên tiếp đặt câu hỏi. Người kia đứng khoanh tay dựa cửa, nghiêng đầu nhìn cậu, trong mắt thoáng có ánh cười trên ghẹo. Hắn chẳng biểu lộ nhiều cảm xúc, Hunt không kìm lòng được nhìn lại người ta, muốn biết rốt cục ánh cười trên ghẹo kiểu kia là có thật, hay chỉ là ảo giác của chính mình.

Sao Winston lại tới đây? Hắn đến từ lúc nào? Từ lúc mình cố tình phóng đại “cứ hỏi hỏi là sẽ nói lắp” sao?

Lòng cậu bỗng dâng lên một niềm vui kì lạ, nhưng nghĩ đến thành tích mình đạt được trong chặng này chỉ là thứ tám, mà người kia vốn kỳ vọng vào vị trí thứ sáu, Hunt lại thấy chán nản.

Winston có an ủi mình không?

Dù tên này lúc nào cũng lạnh lùng với người khác, không biết vì sao, Hunt luôn cảm thấy hắn rất quan tâm đến cảm xúc của mình.

Hunt nhìn về phía người kia lâu đến mức các nhà báo cũng nhận ra, từ từ ngoảnh đầu lại. Khi nhìn thấy Winston, bọn họ không hện mà cùng lộ vẻ kinh ngạc, trong đám có một nhà báo mạnh dạn đặt câu hỏi: “Cậu Winston, sao cậu lại tới đây?”

Ai cũng nghĩ Winston sẽ chỉ lạnh nhạt gạt đầu bỏ đi, không ngờ hắn lại đáp: “Tôi đặt vé đi Mất London rồi. Hunt, sáng mai có muốn cùng đi không?”

Cả đám người lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn sang Hunt, muốn biết vì sao tay đua đứng đầu Winston có vẻ chẳng thân thiết với ai, dù chỉ là một tay đua trong đội, lại chú ý đến một tiểu tướng vừa đề lộ chút tài năng đến thế?

Giọng Winston rõ ràng rất từ tốn, Hunt lại cảm thấy mình như vừa bị một luồng sức mạnh bí ẩn đánh vào người.

Cậu ngốc nghếch gạt đầu.

“Vậy nhé, sáng mai mười giờ gặp nhau ở Mất London.”

Winston định quay đi lại như đột nhiên nhớ ra điều gì, hơi cúi người xuống gần một cậu nhà báo trẻ tuổi: “Khi nói chuyện với tôi, cậu ấy chẳng bao giờ hỏi hỏi.”

Chưa ai kịp phản ứng gì, Winston đã quay lưng đi thẳng.

Hunt chỉ ước mình trốn được cho mau: Ôi— mẹ ơi! Winston sao anh lại bóc mẽ tôi?

Nghe nói có rất nhiều nhà báo dù đã từng trải vẫn sẽ cảm thấy hỏi hỏi khi đối diện với Winston, bởi vì khí thế của hắn quá áp đảo. Nhưng nếu tiếp xúc với Winston mà Hunt còn chẳng thấy sao, thì chỉ là với nhà báo mà thôi, hỏi hỏi cái nỗi gì được!

Giới truyền thông có mặt ở hiện trường lại tiếp tục điên cuồng đặt câu hỏi, trong đó có rất nhiều câu liên quan đến Winston, thậm chí có người còn hỏi Hunt có ý định sang đội Ferrari không.

“Tôi nên giả vờ tôi chưa ăn gì đói bụng ngắt xui thôi...”

Cậu còn chưa kịp lẩn ra, Marcus và giám đốc truyền thông đã đỡ lấy hai bên người. Marcus thấp giọng nói: “Cậu mà còn không biết điều nữa, tối nay sẽ không có cơm ăn thật đấy!”

Tối ngày hôm đó, Hunt vừa quay về khách sạn thì đụng phải Donald ở hành lang. Tên này lại đang ôm ấp người đẹp, hơn nữa còn tận hai cô. Não Hunt không khỏi tưởng tượng ra những hình ảnh không đúng mực.

“Này! Nhóc Hunt!” Donald chào hỏi.

Hunt chỉ vừa nghĩ “nếu mình không bị nổ lốp, biết đâu đã vượt Donald” là đã thấy không buồn quan tâm đến tên này nữa. Còn cái gì mà “nhóc Hunt” cơ, ông anh “lớn” lắm đấy à? Có giỏi thì lòi ra dắt đi dạo đi!

“Chắc không phải là cậu đang giận đấy chứ?” Donald cười vỗ vỗ vai Hunt.

“Làm gì đấy!”

“Cảm ơn cậu.” Donald bỗng nhiên nói vô cùng nghiêm túc.

“Cảm ơn nỗi gì?”

“Cảm ơn cậu nổ lốp, nếu không anh đã không giành vị trí thứ tư được.”

Hunt ngoẹo đầu: “Có phải anh lên giường nhiều quá nên ngu đi rồi không? Anh cảm ơn tôi vì việc này á? Có giỏi thì theo tôi về phòng, để tôi dùng cửa phòng đập vỡ đầu anh ra!”

“Áy, đừng kích động! Cậu không nghe ra anh đang kính phục cậu đấy à?” Donald hài hước lắc đầu: “Thôi được rồi, để an ủi cho trái tim tổn thương của

cậu, tối mai phòng anh có tổ chức một bữa tiệc, anh vốn chỉ định mời đồng đội của mình thôi, giờ mời thêm cả cậu nữa, có muốn tới không?”

Não Hunt lại bắt đầu có những tưởng tượng không đúng mực: “Tiệc ba người á? Thế thì làm gì được?”

Donald lập tức ôm bụng phì cười: “Chỉ có ba chúng ta thì làm gì được nhỉ? Tất nhiên là trừ chúng ta ra, còn có thêm rất nhiều “cô thỏ” rồi!”

Hunt sáng cả mắt: “Thật á?”

“Tất nhiên!” Donald vỗ ngực cậu: “Chặng đua sau diễn ra ở Áo, khi nào thì cậu rời Anh?”

“Ngày kia.” Hunt bắt đầu thăm chòu mong. Cậu biết Donald rất giỏi hưởng thụ, một bữa tiệc toàn các “cô thỏ” lại là ảo tưởng của cậu từ khi bước vào tuổi dậy thì đến giờ, chỉ không ngờ Donald lại là người giúp cậu thực hiện nguyện vọng mà thôi.

Khi Hunt vẫn còn đang tưởng tượng đủ loại, cậu bỗng giật mình nhớ ra mình đã hẹn trước với Winston đi Mất London: “Vậy tiệc kết thúc lúc nào?”

“Cả đêm, đến rạng sáng.”

“Đội đua cho phép các anh điên cuồng thế à?”

“Càng điên thì phong độ của anh đây càng lên cao.” Donald vẫy vẫy tay: “Ê, tự chuẩn bị áo mưa nhé!”

Lời nhắc nhở cuối cùng suýt nữa làm “nhóc Hunt” tỉnh dậy.

Vì tinh thần quá tốt lại giới mơ mộng viễn vông, đến tận nửa đêm Hunt mới ngủ được. Sáng sớm ngày hôm sau, khi tiếng chuông báo thức điện thoại vang lên, Hunt vừa ôm chăn xoay người lại đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, vội vàng vùng dậy.

Hôm nay cậu sẽ đi Mất London với Winston!

Nhanh nhanh nhanh!

Hunt vội vã lao thẳng vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt thay áo phông, xong lại lục hành lý tìm áo khoác thể thao, đeo kính râm. Cậu ngấm trái ngấm phải một lúc, nghĩ nghĩ lại thấy hay là thôi đi... Winston quá đẹp trai, mình có ăn vận thế nào, đứng trước mặt hắn rồi cũng chẳng nổi bật được.

Tiết trời London hôm nay rất đẹp, đoàn khách du lịch đứng dưới chân vòng quay cũng đông, thế mà Hunt chỉ cần thoáng liếc mắt đã tìm thấy Winston.

Hắn đội mũ lưỡi trai của Hunt lần trước đấu giá được ở tiệc từ thiện, mặc sweater và quần thể thao kiểu dáng đơn giản, thế nhưng chỉ cần giản dị tùy ý thế thôi, đứng giữa đám đông cũng đủ khiến mọi người chú ý.

Winston hơi cúi đầu, một tay hút túi, một tay cầm điện thoại như thể nhắn tin.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Vì sao anh lại bóc mẽ tôi!

Winston: Để cậu trung thực trả lời câu hỏi của truyền thông, ví như, ai là người đàn ông của cậu.

Hunt: ... Nói linh tinh gì đấy! Vì sao anh lại hẹn tôi đi Mất London trước mặt bao nhiêu nhà báo thế!

Winston: Để bọn họ biết ai là người đàn ông của cậu.

Hunt: ... Không sống nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bước Nhẹ Thôi, Hunt

Hình như ai ngang qua đây cũng không khỏi ngoảnh đầu lại nhìn hắn.

Hunt thở dài một hơi. Có những người như thế đấy, cho dù im lặng chẳng nói gì, cơ thể trời sinh đã tự động phát quang.

Điện thoại trong túi rung rung, Hunt lôi ra nhìn, thì ra là tin nhắn Winston gửi tới: Tôi đợi dưới chân Mát London.

Hunt nhếch khóe miệng, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ xấu xa. Cậu không trả lời tin nhắn của Winston, chỉ đứng ở nguyên chỗ cũ nhìn người kia, xem xem mất bao lâu hần mới phát hiện ra mình.

Winston ngẩng đầu lên, đúng lúc có vài cô gái che miệng vừa nhìn hần vừa đi qua. Hunt tưởng người kia đã trông thấy mình, ai ngờ hần lại xoay người đi. Cậu như nhớ ra chuyện gì vội rút điện thoại, quỳ một chân xuống đất, chụp một tấm Winston bên vòng quay Thiên niên kỷ.

Có thể là vì nghe thấy “tách” một tiếng, Winston cuối cùng cũng quay đầu lại: “Cậu đã đến muộn lại còn cố ý chụp trộm tôi?”

Winston chậm rãi đi tới trước mặt Hunt, Hunt vẫn giữ nguyên tư thế khụy một chân giao nộp điện thoại của mình: “Nếu không thì anh xóa đi vậy.”

“Cậu lưu lại đi.” Winston nghiêng đầu, tò ý hai người nên đi xếp hàng thôi.

Đến lúc này, Hunt mới cảm thấy hơi khó xử. Winston rõ ràng không phải tuýp người nói nhiều, cả hai lại phải ngồi trong cabin tới tận ba mươi phút đồng hồ... Ngoại trừ ngắm phong cảnh, Hunt cũng không rõ mình và người kia có nhiều chủ đề để nói đến thế không... Mà quan trọng, du khách đến đây không phải hộ gia đình thì cũng là tình nhân, cậu và Winston hai thằng con trai đi ngồi vòng quay với nhau, đúng thật có hơi kì quái.

Hunt nghĩ thế lại càng hối hận lúc trước vì sao mình lại muốn đi Mát London cơ chứ, hai người chỉ cần ăn một bữa cơm, xem một vở ca kịch cùng nhau là được rồi mà!

Từ từ đã... dùng bữa xem ca kịch hình như cũng rất kì quái thì phải?

May mà mỗi cabin có thể chứa tới hơn hai mươi người, du khách có trẻ con riu rít khiến bầu không khí cũng không đến nỗi quá xấu hổ.

Winston ngồi bên cạnh Hunt, còn Hunt lại đang ngắm sông Thames qua ô cửa.

“Cũng đẹp quá nhỉ.” Hunt gật gù. Nhưng thực ra cứ nhìn chăm chăm như thế hơn mười giây, dù cảnh có đẹp hơn nữa, cậu cũng sẽ thấy buồn ngủ.

“Có người bảo sau khi chặng đua kết thúc, cậu lái xe về pit rồi bật khóc.”

Giọng nói của Winston ở rất gần, bởi trong cabin còn có tiếng trẻ con hưng phấn bàn tán, hần không thể không dựa sát về phía Hunt, để cậu nghe rõ hơn hần nói gì.

“Có khóc đâu, chỉ chảy nhiều mồ hôi quá thôi.”

Rốt cục là tên khốn nào nói thế!

Phải làm thật thẳng cha đó ngay mới được!

“Thực ra thành tích F1 lên xuống là chuyện rất bình thường.”

“Anh đang an ủi tôi đấy à?” Hunt không muốn nói về chủ đề này lắm.

“Cậu không cần tôi an ủi.”

“Vì sao?”

Không phải anh nghe ai nói là tôi đã khóc à?

“Nếu không quen tôi, cậu hẳn sẽ rất hài lòng, rất tự hào khi mình có thể vươn lên nghịch cảnh, đạt được thành tích tốt như vậy. Có điều bây giờ cậu đã đạt được những mục tiêu cao hơn cho mình rồi, sao tôi còn cần an ủi?”

Hunt nhìn Winston, ngay lúc này đây, cảm giác tràn đầy tiếc nuối sau khi chặng đua kết thúc lại một lần nữa trào lên. Cậu thấy mắt cay cay, chỉ đành phải nhanh chóng quay mặt sang hướng khác.

“Không ngờ anh lại tự kỉ như vậy.” Hunt nhìn sông Thames ngoài cửa sổ.

“Không phải cậu là người khiến tôi trở nên tự kỉ như thế sao?”

“... Tôi đã cho rằng mình cách anh càng lúc càng gần, nhưng khi anh đánh bại được “Cá mập trắng” Charles rồi, tôi lại tụt từ vị trí thứ sáu xuống thứ tám, làm cách biệt giữa chúng ta dường như càng xa hơn trước.”

“Nhưng tôi lại mong trên đường đua, cậu càng cố gắng theo đuổi tôi bao nhiêu lại càng cách tôi xa bấy nhiêu.”

“Sao hả!!” Hunt có hơi tức giận ngoảnh đầu lại, lúc ấy mới phát hiện ra Winston vẫn luôn nhìn mình.

“Vi tôi muốn được cậu đuổi theo mãi mãi.” Winston dùng giọng nói rất khẽ, tựa như chỉ cần chạm khẽ đã vỡ tan.

Hunt chợt nhận ra mình rất sợ ngữ điệu này của Winston, nó khiến cậu cảm thấy như thể hai người còn chưa bắt đầu tí thí... cậu đã thua liểng xiểng rồi.

Cậu lén hít sâu một hơi, dừng quay đầu lại.

Vòng quay không biết đã lên tới đỉnh điểm từ bao giờ, sông nước và bầu trời giao hòa, không phân giới hạn. Vạn sự đều thật nhỏ bé, mà thế giới lại rộng lớn vô chừng.

“Này, Winston... chúng ta đã lên đến đỉnh vòng quay rồi, thời khắc có ý nghĩa kỷ niệm thế này, anh nên nói gì đó để tôi khắc sâu ấn tượng chứ nhỉ?”
Hunt nửa đùa nửa thật hỏi.

“Cậu muốn nghe gì?”

“Anh không phải học sinh trường Eton sao? Nói cái gì nghe có vẻ quý tộc ấy?” Hunt cười thật tươi.

Winston không chịu mở miệng nói, Hunt cũng không thấy thất vọng. Dù sao việc tên này có thể ngồi trên vòng quay Thiên niên kỷ với mình đã là một kỳ tích rồi.

Khi vòng quay bắt đầu đi xuống, một giọng nói hơi lạnh lùng rề tiếng nói cười của du khách, tiến vào bên tai Hunt.

“Nếu anh có như trời cao đang có; những tấm lụa mây vàng ánh sáng dẹt nên; nếu anh có như hoàng hôn đang có; những tấm lụa hồng tím thâm ngả dần đen... Nếu anh có, dưới chân em anh sẽ trải.”

Giọng nói của Winston vừa gần vừa xa.

Hunt kinh ngạc quay đầu lại.

Hắn đang ngâm thơ, chỉ là do cậu nói đùa một câu muốn hắn thể hiện xem khí chất quý tộc là thế nào.

Hunt vẫn luôn cho rằng nếu có ai đó đọc thơ cho mình nghe, mình chắc chắn sẽ cảm thấy vừa quái dị vừa buồn cười, chẳng ngờ người đó lại là Winston.

Về mặt của hắn thân nhiên như không, chẳng hề muốn lấy lòng ai, chỉ bởi vì Hunt muốn hắn làm, hắn mới làm như vậy. Nhờ giọng nói của hắn, cả sông Thames và bầu trời đều như biến thành tấm vải lụa của một mình Hunt.

“Nhưng anh nghèo, anh chỉ có ước mơ... Và ước mơ anh, dưới chân em anh đã trải.”

Winston hơi ngả người về phía Hunt, Hunt muốn rời tầm mắt đi, thế nhưng đôi mắt của Winston hướng tới đâu, nơi đó đều là lãnh địa của hắn, dù có trốn chạy thế nào, cậu vẫn đều quần quanh nơi ấy.

Nơi ấy chứa đựng quá nhiều thứ cậu không tài nào hiểu nổi.

Quá sâu, quá rộng... cũng quá xa xôi.

“Bước nhẹ thôi Hunt, đừng bắt ước mơ đau.”

Tựa như một tiếng thở dài tiếc nuối khôn nguôi.

Lần đầu tiên Hunt nảy sinh cảm giác kì lạ như thế—cậu đang bước đi trong đế quốc đầy mắt của Winston, mỗi bước cậu đi, người kia đều cẩn thận hết mực ngóng trông nâng đỡ, cho tới tận khi cậu tiến đến nơi sâu thẳm nhất...

Mãi tới lúc có một đứa trẻ cất tiếng kêu lên, cậu mới đột ngột hồi hồn.

“Ồ... Bài gì đây? Ai viết thế?”

“Là bài gì có quan trọng không? Dù sao nói tên tác giả cậu cũng chẳng biết.” Winston thân nhiên nói.

“Không nói thì thôi.” Hunt bất mãn hừ một tiếng, sau đó, cậu nhận ra có hai cô sinh viên ngồi đối diện đang che miệng nhìn hai người cười trộm. Hunt đưa điện thoại cho đối phương: “Xin lỗi, bạn có thể chụp giúp tôi và bạn tôi một tấm không?”

“Tất nhiên rồi!”

Hunt giơ tay chữ V, huých huých Winston bên cạnh: “Anh đừng có làm cái vẻ như Mắt London sắp đổ sập đến nơi đấy nhé!”

Nghĩa là: nể mặt tôi cười một cái đi.

Ngay trước khi cô gái sắp sửa ấn vào nút chụp, Hunt bỗng cảm thấy có ai đó ôm chầm lấy vai mình. Cậu vô thức ngoảnh sang nhìn người ngồi bên cạnh,

thấy hắn đã thật sự mỉm cười.

Nghe thấy tiếng chụp ảnh vang lên, Hunt mới kịp phản ứng, mà lúc ấy, Winston đã buông tay xuống, nghiêng người nói một tiếng “cảm ơn” với đối phương rồi cầm điện thoại của Hunt về.

Hắn liếc nhìn bức ảnh một cái rồi đưa trả cho Hunt: “Chắc cậu hài lòng.”

Hunt cúi đầu xem, bức ảnh chụp Winston mỉm cười nhìn vào ống kính, dùng một tay ôm lấy mình, mà mình lại chỉ nghiêng mặt nhìn Winston.

Mẹ nó, giống tình đầu thâm kín quá đi mất! Ai không biết còn tưởng cậu yêu cái tên lúc nào cũng lạnh lùng này tha thiết lắm, cái gì mà năm tháng cháy trôi, cầu mong vĩnh viễn. . .

Da gà da vịt nổi hết cả lên rồi.

“Xóa đi chụp lại ngay! Người ta không biết sẽ tưởng tôi có gì mờ ám với anh mất!”

“Thích thì cậu tự đi mà chụp lại.” Winston lạnh lùng nói.

Ngón tay Hunt chạm vào nút “xóa”, do dự hết ba giây, thôi vậy. . . Dù rằng vẻ mặt của mình làm người xem nổi hết cả gai ốc, nhưng nụ cười của Winston biết đâu lại là độc nhất vô nhị thì sao?

Bán cho truyền thông có khi còn được khỏi tiền!

“Cậu mà dám bán ảnh của tôi, tôi xéo “nhóc Hunt” đi ngay đây.”

Má!! Sao anh biết tôi đang nghĩ gì!?

Hunt tròn tròn mắt.

“Có vẻ cậu định bán đi thật.” Chân mày Winston như có xu hướng cau lại.

“Đâu nào! Tôi chỉ đang ngạc nhiên sao anh lại có thể suy nghĩ như thế được!”

“Vì cậu đã từng làm thế rồi.”

“Tùng? Anh lại đang nói chuyện kiếp trước chứ gì?”

“Ừ.”

“Được rồi, kiếp trước hẳn là tôi phải ngu lắm.”

Khi vòng quay đã đi hết một vòng, tất cả du khách đều trở lại mặt đất, hai người cũng bước theo ra. Hunt cười hỏi: “Thế chúng ta có đến tháp London nữa không?”

“Đi hết rồi, Grand Prix năm sau cậu còn đến đâu được nữa?”

Câu nói này làm tâm trạng Hunt tốt hẳn lên một cách kì lạ. Winston có ý năm sau Hunt vẫn sẽ ở lại giới F1, hơn nữa, hẳn sẽ cùng cậu tới những nơi cậu muốn đi.

Hai người cứ thế bộ hành trên đường phố London, thỉnh thoảng sẽ được nhìn ngắm một vài cảnh đẹp.

Bữa trưa giải quyết ở nhà hàng Winston chọn. Hunt cho rằng tên này cao sang như thế, chọn nhà hàng chắc hẳn cũng phải cao sang, ai ngờ hắn lại chỉ đưa cậu tới một quán ăn trên góc phố. Từ vị trí sát cửa sổ, người ta có thể trông thấy một hàng những cửa tiệm cổ xưa, đỉnh nhọn của nhà thờ Gothic cũng cao vút lên không trung.

Hunt chống cằm nhìn ra bên ngoài: “Anh chọn chỗ này vì phong cảnh à?”

“Vì bit tết ở đây ngon nhất.” Winston trả lời.

“Ồ? Tôi vẫn cứ tưởng anh thích ăn ở những nhà hàng đẳng cấp sao Michelin cơ?”

Ngon thì ngon thật, nhưng lại có quá nhiều quy tắc, mất đi cảm giác tự do thoải mái.

“Còn vì một lí do nữa, tôi thích thấy cậu ngồi ở những nơi ngập tràn ánh sáng.”

Những tên con trai khác nói câu ấy xong ắt hẳn nghe sẽ vừa buồn cười vừa kiêu cách, nhưng nếu là Winston, lời hắn nói nghe vô cùng hiển nhiên, tựa như hắn chỉ đang tiện miệng đọc một bài thơ vậy.

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Nói đi, nếu tôi bán ảnh của anh thật, anh sẽ vật “*Hunt*” đi thật à?

Winston: Kiếp trước cậu đã làm vậy rồi, nhưng không phải nó vẫn còn đó sao?

Hunt: Sợ chết khiếp...

Winston: Hơn nữa tôi thích chơi với nó lắm.

Hunt: ...

Thông tin bổ sung

Bài thơ Winston đọc có tên gốc là *He wishes for the cloths of heaven* của tác giả người Anh William Butler Yeats, bản dịch tiếng Việt của Thái Bá Tân, lấy tên Nếu anh có...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cậu Ấy Là Của Tôi

Hunt chống cằm vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ vừa nở nụ cười: “Nếu anh cũng nói thế này với truyền thông, cho dù anh vẫn giữ gương mặt lạnh te đi nữa, ba năm trước họ cũng sẽ không viết anh là kẻ kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu gì đó đâu.”

“Tôi không quan tâm bọn họ viết gì.”

“Tôi biết mà. Trước kia thấy họ đã kích ai, tôi sẽ rất hứng thú theo dõi, nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi...”

“Vì sao?”

“Nếu có kẻ nào nói xấu anh, tôi sợ tôi sẽ phát điên đánh kẻ đó chết ngay mất.”

Bởi vì... hình như anh là người bạn duy nhất mà tôi có.

“Đây mới chính là nguyên nhân khiến cậu khóc sau trận đua, đúng không?” Winston hỏi.

“Hả?” Hunt ngẩn cả người.

“Cậu lo mình không xuất sắc sẽ khiến tôi bị chỉ trích oan.”

Mày Hunt cau lại, cậu bỗng thấy ghét người này quá. Hắn luôn dùng một thứ giọng điệu thật thản nhiên để lật tẩy tâm sự của mọi người.

“Không phải sao? Anh là tay đua có khả năng cạnh tranh vị trí quán quân mùa giải với “Cá mập trắng” Charles hoặc Owen của Red Bull. Tôi với anh như ở hai thế giới vậy.” Hunt nhún nhún vai.

“Tôi luôn muốn được gần gũi hơn với cậu, dù rằng tôi chẳng biết bằng cách nào mới có thể thành công trong thời gian ngắn nhất. Nếu cậu cảm thấy chúng ta cách nhau quá xa, tôi cũng không biết phải làm sao nữa.”

Hunt cúi thấp đầu, dùng tay che mắt: “Trời ơi... đừng nói với tôi theo kiểu đó.”

“Vậy tôi nên nói thế nào?”

“Được rồi, Winston, xin lỗi anh. Chúng ta vẫn luôn ở trên cùng một đường đua, giờ như vậy, sau này cũng thế.”

Hunt nâng mắt nhìn người kia.

Cậu bỗng không kim lòng được mà nghĩ rằng, sau này liệu còn người nào giống Winston, có thể nghiêm túc nói với cậu những lời như thế, khiến cậu cảm thấy mình là người đặc biệt nhất thế giới này?

Bít tết được nướng vừa độ, Hunt ăn rất ngon miệng. Cậu nhìn về phía Winston đối diện, ngón tay hấn áp lên cán dao từ tốn cắt bít tết, trông động tác vừa tỉ mỉ lại vừa dứt khoát.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Winston cụp mắt hỏi.

Tên này có mắt trên trán hả? Thế mà cũng biết mình đang nhìn hấn!

“Tôi... đang học theo những động tác tao nhã của anh nhằm nâng cao trình độ bản thân.” Hunt hí mắt cười.

“Nhưng tôi lại không muốn cậu trở nên giống mình. Tôi mong cậu lúc nào cũng có thể thích gì làm nấy.” Winston đặt dao xuống, nâng mắt lên nói.

“Thích gì làm nấy?” Hunt cong khóe miệng: “Vậy Winston này... anh cũng đừng thay đổi nhé? Tôi mong rằng thật nhiều thật nhiều năm về sau, chúng ta vẫn có thể nói chuyện như bây giờ, anh vẫn cứ là người bạn quan trọng nhất của tôi.”

Xin anh đừng giống như mẹ tôi, vì cái gọi là “khởi đầu mới” mà quay lưng đi mất.

Xin anh cũng đừng giống như bố tôi, vì cái gọi là “thất bại” mà chìm đắm trong men rượu, không còn trông thấy tôi nữa.

“Hunt, tôi không thể làm bạn của cậu mãi được.”

Tiếng Winston vang lên, Hunt vô thức nắm chặt dao ăn trong tay.

Đúng nhỉ, tôi và anh đều là người độc lập, dù có là bạn thân hơn nữa—đời này có bữa tiệc nào chẳng phải tàn...

“Nhưng tôi sẽ mãi mãi ở bên cậu, dù cậu có sợ tôi, ghét tôi, vùng vẫy muốn thoát khỏi tôi, tôi vẫn sẽ như vậy.”

Giọng nói của Winston rõ ràng rất nhỏ, thế mà lại khiến Hunt có ảo giác như bị bao vây.

“Sao tôi có thể sợ anh được? Còn ghét à? Thôi được, có lúc cũng ghét anh thật đấy... chỉ cần anh vừa xuất hiện thôi, tôi sẽ chẳng thể tán đổ được cô nào nữa, các cô ấy đều sẽ chỉ nhìn mình anh.”

Hơn nữa tôi có tay có chân, muốn rời bỏ ai cũng chẳng cần vùng vẫy.

Winston không hề đáp lại.

Hunt nghĩ một hồi lại nói tiếp: “Từ từ đã, nếu anh không thể mãi mãi làm bạn tôi, vậy làm sao có thể bên tôi mãi mãi được? Làm kẻ địch cả đời hả? Tương ái tương sát trên đường đua như thế anh và Charles đội Mercedes?”

“Tôi sẽ là ai do tự cậu quyết định.”

“Tôi có nghĩ đến nỗ lực cũng chẳng ra...” Hunt cau mày ngoe đầu nói: “Tôi nhận ra cách suy luận của hai chúng ta thường không thống nhất. Tất nhiên... như thế cũng rất thú vị.”

“Tôi không phải là người quá kiên nhẫn, Hunt. Khi cậu đã vượt quá giới hạn của tôi, tôi sẽ không lịch sự như bây giờ nữa.”

Hấn rành rành như đang uy hiếp cậu, thế mà những ngón tay cầm dao của cậu lại dần thả lỏng.

“Anh có thể không lịch sự với tôi kiểu gì chứ? Thê thảm hơn cả chuyện McGrady đánh tôi sao?” Hunt tiến sát mặt về phía Winston, vừa cười vừa hỏi.

Chỉ cần anh không quay lưng đi như những người tôi cho là quan trọng trước đây, tôi sẽ chẳng quan tâm anh có lịch sự hay không nữa.

Winston cũng từ từ ngả về phía Hunt, nhìn vào đôi mắt cậu mà trả lời: “Cậu có muốn thử ngay bây giờ không?”

“Được, thử xem!”

Hunt còn chưa kịp cười thành tiếng đã nhìn thấy Winston nghiêng mình, một tay chống bàn, gương mặt cúi thấp càng lúc càng gần. Cậu còn như cảm nhận được hơi ấm truyền từ đôi môi người kia sang, xúc giác bỗng dưng nhạy bén không gì sánh được...

Thoáng ấy, Hunt có lẽ đã có phản ứng thần tốc nhất cả đời này. Cậu vội vã rút lui, sống lưng dán chặt vào thành ghế, mắt tròn tròn nhìn Winston.

“Ngốc quá.” Winston hất cằm tiếp tục cắt thịt bò.

Hunt nghiêng đầu... hình như mình lại vừa bị tên này trêu chọc?

Cái câu “ngốc quá” vừa nãy có ý gì?

Lời miệt thị của quốc vương sao?

“Anh có tin lần sau mà còn trêu tôi kiểu ấy, tôi sẽ dùng dao cắt thức ăn đâm anh không?”

Hunt nghĩ mình cần phải nói chuyện rõ ràng với tên này. Những trò đùa nhạt nhẽo trước giờ... a, không phải, là quấy rối chứ, đang càng lúc càng quá đáng.

“Được, đâm đi.” Winston đã ăn xong bát tết, bắt đầu chuyển sang món tráng miệng.

“Tôi không chỉ đâm anh, tôi còn thọc lưỡi vào, bắt anh phải nuốt nước bọt của tôi!”

Xem xem “quý tộc thanh lịch” một khi đã vứt bỏ giáo dưỡng rồi, có phải đều không còn biết giới hạn là gì nữa không!

“Cậu mà đã thọc vào, tôi sẽ không để cậu rút ra.”

Hunt nuốt chút nữa thì phun hồng trà ra khỏi miệng, cứ thế ho khùng khục mãi. Có lẽ cậu sắp biến thành tay đua đầu tiên chết sặc vì hồng trà mất rồi.

“Cậu không thắng nổi tôi đâu, không cần phải thử.” Winston đưa giấy ăn cho Hunt.

Đứng lăm, đứng lăm... độ sức với anh tức là tổn thương chính mình!

Ăn trưa xong, Hunt lau lau miệng: “Tôi định đi siêu thị, siêu thị nhỏ thôi cũng được.”

“Muốn mua gì à?”

“Ha ha. Áo mưa.” Hunt nhỏ giọng nói với người kia.

Chuyện vui sắp đến với cậu rồi!

“Cậu lại muốn làm bậy như lần trước?” Winston chỉ liếc nhìn cậu một cái.

“Là một buổi party với các “cô thờ”! Anh đừng giả vờ nữa, đàn ông con trai ai chả có giấc mơ này!” Hunt nheo mắt trỏ Winston: “Dù ngoài mặt tỏ ra cao ngạo, lúc nghe thấy chuyện này, lòng anh thế nào cũng rục rịch cho xem!”

“Đúng thế.” Winston trả lời.

Hunt cười càng tươi hơn: “Biết ngay mà! Trước mặt anh em đâu cần giấu mấy loại chuyện này!”

“Nếu cậu là người đeo tai thỏ.” Winston nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

“... Tôi không muốn làm bạn anh nữa.”

“Tôi đã nói lâu rồi, tôi cũng không muốn làm bạn cậu.”

Hunt nhìn trời tỏ ý khinh khi. Cậu phát hiện đề có thể trò chuyện với Winston, ngoài việc coi thường khí thế của hắn, quan trọng là phải có tuyệt kỹ tức chết rồi cũng phục hồi đầy máu được.

“Rốt cục anh có muốn đi không?”

Thử nghĩ mà xem, Winston được các “cô thờ” quây vòng trong vòng ngoài còn có thể trưng cái bộ mặt thờ ơ này ra nữa không!

“Lúc nào?”

“Tối nay...”

“Ai mời cậu?”

“Donald...”

“Donald đội Sauber?”

“Đúng...”

“Lần trước cũng là anh ta đưa cậu đi?”

“Đúng thế, sao vậy?”

“Cậu có quan hệ tốt với anh ta như thế từ khi nào?”

“Này này, quan hệ tốt là thế nào! Tôi cũng có thâm cừu đại hận gì với anh ta đâu, hơn nữa tôi rất thích sự thành thật của anh ta, trong lòng nghĩ gì ngoài miệng nói vậy, không giả dối...”

Mà từ đã... hình như tốc độ đặt câu hỏi của Winston quá nhanh, mình còn chưa kịp suy nghĩ đã phải đáp lời rồi!

“Đêm nay thì tôi không đi được, đội đua họp lúc tám giờ, sáng sớm mai tôi còn phải bay đến Áo.”

“Ồ... hôm sau tôi mới bay.”

Nghĩ kĩ lại, không có Winston cũng tốt, nếu hắn đi, hắn sẽ lại trở thành trung tâm của sự chú ý mất.

“Tôi đi mua áo mưa với cậu. Nhất định phải dùng đấy.”

“Anh lo cho tôi à?”

“Tôi lo cho cô nào bị cậu chọn thì có. Tốt nhất giờ này năm sau cậu vẫn nên đua xe, chứ không phải bận bịu chuyện pha sữa.”

Nói xong, Winston liền giơ tay ra hiệu thanh toán.

Hunt sờ gáy, đi mua áo mưa mà cũng có người đi cùng thế này đúng là lần đầu tiên!

Hai người vào một cửa hàng tiện lợi trên đường, Winston đi trước, Hunt đút tay vào túi theo sau. Những hộp hình vuông được xếp gọn gàng gần quầy thu ngân thu hút cậu một cách mãnh liệt. Cậu có phần hưng phấn cúi thấp đầu, tiện tay cầm hai hộp xong đã định tính tiền.

“Loại này có hạt, không phù hợp với cậu.” Winston mở miệng.

“Hả?” Hunt nhìn hộp cầm trên tay, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ loại này không tốt? Nghe nói thích hơn bình thường mà?”

“Dùng loại này sẽ khiến người ta nghĩ cậu bất lực, cần phải có dụng cụ hỗ trợ mới tạo được cảm hứng, không dựa vào kích thích hoặc kỹ thuật được.”

Tuy Hunt chẳng lọc lõi trong lĩnh vực này, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên cậu mua áo mưa. Hồi còn học trung học, sáng sớm đi qua cửa hàng tiện lợi, cậu đã từng mua giúp bạn bè rồi, lúc đó ai cũng thích dạng có gân hoặc có hạt cả.

Lời Winston nói cung cấp cho Hunt một tri thức mới. Không rõ khi nghe chuyện, những người anh em năm nào từng dùng loại này có bàng hoàng tỉnh ngộ, biết đâu bạn gái đã từng thầm cười nhạo mình không?

“Vậy... loại có mùi?”

Không phải phụ nữ đều thích dùng nước hoa nước hoét gì đó sao? Sữa tắm cũng phải dùng loại nào thật thơm mới được, có lẽ họ sẽ thích loại có mùi?

“Dễ gây dị ứng.”

Chỉ một câu nói đơn giản đã đủ dập tắt ý tưởng của Hunt. Cậu không muốn sáng ngày hôm sau “người anh em” của mình sẽ ngứa ngáy hoặc khó chịu đâu.

“Vậy mua loại gì bây giờ?” Hunt đã có phản bó tay.

“Loại cực mỏng đơn giản nhất là được.”

“Ồ...” Hunt có phần thất vọng vớ lấy một hộp rồi đi thanh toán.

Loại cực mỏng chẳng màu mè tí nào cả... đúng là rất Winston!

Hunt nhìn chằm chằm Winston, hí hóp nói: “Tôi còn tưởng anh không có ham muốn, ai ngờ lại nghiên cứu kỹ thể cơ đấy! Kinh nghiệm có vẻ phong phú ghê nhỉ! Anh hay giải quyết ở đâu? Anh bị truyền thông chú ý như thế mà lại không bị chụp được lần nào à?”

“Tôi không dùng cái này.” Winston không thêm biến sắc.

“Anh không dùng?” Hunt thấy buồn cười huyếch Winston: “Thế anh không lo ngày này năm sau bận pha sữa à?”

“Tôi sẽ ra bên trong.”

Winston đưa thẻ tín dụng ra.

Hunt chớp mắt: Anh bạn đúng là ngầu quá đi!!

Đứng trong thang máy khách sạn, Hunt vẫn còn hỏi Winston thêm lần nữa: “Anh không đi với tôi thật à?”

“Không.”

“Tôi bảo này, anh không cảm thấy ngoài việc ghẹo tôi ngoài miệng, anh sống hết như một đạo sĩ khổ hạnh à? Anh chắc chắn không muốn xõa với tôi một phen, ném thử xem cuộc sống xa hoa là thế nào sao?” Hunt còn cố ý híp mắt liếm khóe môi.

Ánh mắt Winston tối đi, hần thân nhiên hỏi lại: “Có vẻ lúc nào cậu cũng muốn thử nghiệm những thứ mới mẻ nhỉ?”

“Nói thừa! Anh chưa nghe bao giờ à, làm những chuyện chưa từng làm là trưởng thành, làm những chuyện không muốn làm là thay đổi, làm những chuyện không dám làm là đột phá.” Hunt cực kỳ nghiêm túc gật gù.

“Tôi chỉ biết— làm những chuyện chưa từng làm là thử nghiệm, làm những chuyện không muốn làm là thỏa hiệp, làm những chuyện không dám làm là điên rồ.”

Hunt há miệng ra lại ngậm miệng vào, không lời đối đáp.

Thang máy mở ra, Winston bước ra ngoài trước, Hunt còn không quên nhắc nhở: “Này, nếu hối hận, anh biết tìm tôi ở đâu rồi đấy!”

Winston chỉ quay lưng vẫy tay với Hunt.

Quãng thời gian tiếp theo, mỗi phút mỗi giây trôi qua với Hunt đều dài như cả năm trời.

Hunt đứng trong nhà tắm chỉnh sửa tóc tai. Cậu nhớ trong buổi tiệc từ thiện lần trước, Winston đã vuốt tóc mái cho mình, vì thế vội tìm keo vuốt tóc ở khắp nơi. Cậu phải tút tát lại trông cho trưởng thành hơn một chút mới có thể lọt vào mắt xanh của các “cô thỏ” được. Nếu không, có tay lọc lõi như Donald ở đó, “rau sạch” như cậu làm gì còn chỗ bán!

Đáng tiếc, hành lí của cậu lại chẳng có keo vuốt tóc.

“A lô, Luke à, anh có keo vuốt tóc không?”

“Không, tôi có dùng bao giờ đâu.”

“McGrady, anh có keo vuốt tóc không?”

“Tôi không quen cậu!” McGrady giận dữ cúp điện thoại.

“Hử? Giận à? Rõ ràng đã nói chuyện cẩn thận lúc trước rồi mà!”

Hunt gọi điện thoại cho khắp một lượt người trong đội đua, tiếc rằng chẳng ai có cả. Cậu đột nhiên nhớ ra Winston, biết đâu tên này lại mang theo để chuẩn bị cho mấy hoạt động phòng vắng sau chặng đua hay giao lưu với các nhà tài trợ gì đó thì sao?

“A lô— Winston, anh có mang keo vuốt tóc không? Mà sáp vuốt tóc cũng được!”

“Không. Cậu không cần mấy thứ đó.”

“Hả?”

Anh biết tôi dùng keo làm gì à?

“Để đối phương ngửi thấy mùi keo vuốt tóc trên đầu cậu lúc hôn môi, cảm xúc sẽ bị ảnh hưởng.”

Giọng Winston vẫn lạnh lùng như thường ngày nhưng lại có sự gọi cảm khác hẳn với Donald. Donald là dạng đàn ông Mỹ Latin nhiệt tình phóng khoáng, Winston thì trầm tĩnh kín đáo, mà càng như thế lại càng khiến người ta muốn khám phá tất thảy.

“Ồ...”

“Người hôn cậu hẳn sẽ muốn len tay vào giữa mái tóc cậu. Nếu là tôi, tôi chỉ muốn cảm nhận tóc cậu, chứ không muốn sờ phải keo vuốt tóc.”

“Ồ...”

Có lí lắm, nhưng anh đừng có lỗi chính mình ra làm ví dụ thế được không?!

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Không... hết rồi.”

“Tôi phải sắp xếp hành lí đây.”

“Được, gặp lại ở Áo nhé.”

“Ừ.”

Sau khi cúp điện thoại, Hunt lại bắt đầu kích động, lúc thì trèo lên giường lăn lộn, lúc thì đi qua đi lại khắp phòng.

“Cô thờ” à! “Cô thờ” cơ đấy!! Nghĩ tới cái là nhiệt huyết lại dâng trào!

Cái tên Donald này giỏi chơi bởi nhĩ! Hay là sau này bám càng anh ta?

... Nhưng chẳng bao lâu sau, Donald lại gọi điện tới.

“A lô— Hunt đấy à! Tiếc quá phải báo cho cậu chuyện này, party tối nay của chúng ta hoãn... hoãn nhé!”

“Ồ?? Vì sao?”

Nước trên trời dội xuống, ướt lạnh thấu tâm can!

“Chuyện này... vì... vì... anh và đồng đội không biết đã ăn đồ không hợp vệ sinh gì nên hơi khó chịu... đại loại không khỏe lắm, chúng ta đổi ngày khác nhé?”

“Ăn đồ không hợp vệ sinh? Mấy người không ăn đồ chuyên gia dinh dưỡng chuẩn bị lại ăn lung tung cái gì thế?”

Party “cô thờ” ơi! Giấc mộng cả đời ơi!

“Là vì không giữ được miệng chứ có gì đâu! Lần sau! Lần sau đảm bảo sẽ đưa cậu đi chơi tĩ tĩ!”

Hunt nghiêng đầu híp mắt: “Này Donald, sao tôi thấy ngữ khí của anh cứ có vấn đề nhĩ? Như thể đang giấu diếm gì tôi ấy? Không phải vì tôi không cùng đội đua với anh nên anh không chịu đưa tôi đi chơi đấy chứ?”

“Không phải! Đừng nói bừa! Ngữ khí có vấn đề... là vì anh bị mệt!”

“Có phải là vì anh cho rằng thành tích của tôi trước nay không tốt, tôi không xịn bằng anh không?”

“Sao thế được? Anh còn muốn van cậu đừng có theo đuổi anh trên đường đua Red Bull Ring ấy chứ!”

“Thật không?”

“Thật! Thật đấy! Thật hơn cả đếm!”

“Vậy khi nào có party chắc chắn tôi sẽ được mời, đúng không?”

“Ừ! Tất nhiên rồi! Ha ha ha!”

“Tôi có cần đến thăm anh không?”

“Thăm á? Thôi thôi! Anh còn đang ngồi trong nhà vệ sinh đây này! Chẳng nhẽ cậu muốn chui vào đây nói chuyện cùng!?”

“Thế được rồi, anh nghỉ ngơi đi. Chẳng Áo, tôi sẽ để thứ hạng của mình cao hơn một chút, cố gắng đứng trước anh, để anh chẳng phải lo tôi theo đuổi nữa!”

“Mẹ kiếp! Nhóc con đắc ý vừa thôi! Anh đây chắc chắn sẽ cho cậu biết mặt!”

“Đợi đến lúc anh không đóng đô trong nhà vệ sinh nữa thì cho tôi biết mặt nhé!”

Sau khi cúp máy, Hunt chán nản bò lên giường nhìn áo mưa loại cực mỏng mình vừa mua về.

Tiếc quá... không có cơ hội dùng.

Mà sau khi đặt điện thoại xuống, Donald ngại ngùng cười cười với con người lạnh lùng đang ngồi đối diện.

“Thế... đã được chưa?”

“Được rồi, nhớ việc đã đồng ý với tôi đấy.”

Nói xong, đối phương lãnh đạm quay lưng trở về phòng của mình.

Donald nhìn đồng đội của mình, hai người đều không hện mà cùng nuốt “lực” một ngụm.

“Chúng ta không nên nói ra đâu nhỉ?” Đồng đội hỏi.

“Đương nhiên...”

“Vậy có nên nhắc nhở Hunt đội Marcus một tiếng không?”

“Đương nhiên là không!! Cậu ngốc không thể!” Donald nói.

“Nhưng nếu không nói... tôi sợ mai sau cậu ta sẽ thê thảm lắm...”

“Thằng ôn thảm còn hơn chúng ta thảm!”

“Vậy... vậy cũng đúng...”

Hai người gật gù quyết định không nói gì hết.

Mọi chuyện phải kể từ mười phút trước...

Khi Donald và đồng đội đang vô cùng hưng phấn chuẩn bị rượu bia và vài thứ đồ thú vị lật vật, chuông cửa bỗng vang lên.

“Mấy cô đến sớm thế cơ à?” Đồng đội nhìn Donald.

“Không phải bảo tối mới tới sao? Tôi đi xem thử. Mong là không phải huấn luyện viên, bị phát hiện là phải nghe giảng đạo đức.”

Donald nhìn qua mắt mèo, phát hiện cái người đang đứng ngoài cửa tay hút túi quần, mặt mũi lạnh tanh hóa ra là Winston!

“Là Vann Winston!”

“Winston đến làm gì? Hai người thân nhau lắm à?”

“Ai thân với tên đó làm gì!!”

Tuy có nghi ngờ nhưng Donald vẫn mở cửa ra. Còn chưa độ mắt với Winston được 0.1 giây, Donald đã thấy phát hoảng.

“Áy? Winston? Có việc gì không? Hay cậu đi nhầm phòng?”

Cửa phòng Donald còn hé hé, Winston đã trực tiếp vươn tay đẩy cho mở hẳn ra. Donald lao đảo một bước, suýt nữa không đứng vững.

“Này... Cậu cứ vào thế à...”

Donald hoàn toàn chẳng hiểu gì cả, thế nhưng hẳn ta vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lùng tỏa ra từ khắp người đối phương.

Winston liếc mắt nhìn rượu bia trên bàn, tai thò các loại trên giường rồi lãnh đạm hỏi: “Các anh đang chuẩn bị tiệc?”

“À... đúng thế... cậu có muốn tham dự không?” Đồng đội của Donald ngốc nghếch hỏi.

Donald vội dùng cùi chỏ huych tên này: “Ừm, Winston, cậu có chuyện gì à?”

Winston đứng dựa vào bàn, khoanh tay nghiêng mặt, ánh mắt sắc bén như dao lướt qua gò má Donald.

“Hunt không có bạn bè thân thiết, tôi rất cảm kích vì sau chặng đua, anh có thể giúp cậu ấy đỡ cô đơn.”

“... Tôi có nên nói “cảm ơn, cậu quá khen rồi” không?”

“Lần ở Montréal cũng là do anh đưa cậu ấy đi đúng không?”

“Đúng thế. Chính cậu ta cũng muốn đi mà, sao vậy?”

“Không sao. Nhưng có chuyện này tôi muốn anh nhớ thật kỹ.”

Winston chậm rãi đi tới trước mặt Donald, đột ngột vươn tay túm lấy cổ áo Donald, kéo Donald tới gần. Cảm giác sợ hãi bỗng trào lên trong lòng khi Donald phải đối diện với đôi mắt tràn ngập băng giá kia.

“Cậu ấy là của tôi.”

“...” Donald ngẩn ngơ nhìn Winston, kinh hãi vì khí thế ánh lên trong mắt hẳn đến nỗi mãi không cất lời nổi.

Đồng đội của Donald vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chờ cả người ra.

“Trừ tôi ra, nam nữ gì cũng không được động tới cậu ấy.”

Đôi mắt Donald cũng như phát run: “... Cậu. . . cậu nói gì cơ?” Hắn ta cảm thấy mình nghe nhầm là chắc rồi!

Winston nghiêng mặt, Donald giác như chỉ cần tầm mắt người nọ di chuyển, gò má mình liền bị rạch một vết thương.

“Tôi cũng không cho phép cậu ấy làm việc đó với bất cứ ai.”

Lời ấy buông ra cũng như có một ngọn núi lửa nổ tung trong đầu Donald. Tuy đó là một là đòn công kích mang tính hủy diệt, chí ít cũng giúp Donald khó khăn gọi được chút lí trí quay về.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đỉnh Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đêm Của Lilith

(Lilith là người phụ nữ đầu tiên được Chúa tạo ra từ bụi bần và cát sạn để bầu bạn với Adam. Lilith nghĩ mình có quyền ngang bằng với Adam, không chịu tuân phục dưới ưu quyền của Adam và sự sắp đặt của Chúa, vì thế đã chạy tới vùng đất chết và ăn nằm với quỷ dữ. Người Do Thái quan niệm Lilith là nữ vương của quỷ dữ, chuyên làm hại trẻ sơ sinh và làm tình với đàn ông khi họ say ngủ. Ngày nay, Lilith là biểu tượng cho phong trào đòi quyền bình đẳng cho nữ giới về tình dục và quyền con người)

Donald kinh nghiệm phong phú vốn lọc lõi hơn Winston nhiều, thế nên vừa bị dọa một câu đã sợ chết khiếp thế này, lòng tự trọng của Donald sẽ bị tổn thương.

“Hunt vẫn chỉ là một thằng nhóc con chưa đầy hai mươi tuổi! Cậu dựa vào đâu mà ngăn cản thằng nhóc tìm hiểu gió trăng? Cậu thấy thế là công bằng sao?”

Nhóc Hunt, anh làm bao nhiêu việc đều là vì cậu đấy!

Sau này cậu nhất định phải báo đáp anh!

“Dựa vào việc tôi muốn có cậu ấy.” Winston không lớn tiếng nhưng vẫn đủ để đàn áp thần kinh Donald, khiến hắn ta đau hết cả đầu.

“Tôi không thích bị kẻ khác uy hiếp. Chuyện Hunt muốn làm, tôi chẳng có lí gì ngăn cản.”

“Vậy thì thử xem.” Winston buông cổ áo Donald: “Chặng Red Bull Ring tuần sau, tôi sẽ tận tay tiễn từng người một của Sauber ra khỏi đường đua.”

Đồng đội của Donald run run nhìn về phía hắn ta cầu xin. Hai người họ không vô dụng, nhưng Winston với bản lĩnh của mình vẫn hoàn toàn có thể tiễn họ ra khỏi đường đua mà không hề bị xử phạm quy!

“Mẹ kiếp, cậu thật hèn hạ...” Donald giờ tay bụng đầu, lí trí và đạo đức đang giằng co dữ dội.

“Trước nay tôi không phải chính nhân quân tử.” Winston đáp lại.

“Hunt có biết cậu là một thằng khốn nạn không?”

“Về sau sẽ biết.”

Nhìn vẻ mặt vô cảm của Winston, Donald thăm thẳm hỏi thượng đế, giờ thì hắn ta đã biết cảnh giới cao nhất của vô liêm sỉ là gì rồi!

“Tôi... sau này tôi còn có thể làm bạn với Hunt không?”

“Vậy hãy đưa cậu ấy đi tham gia những hoạt động lành mạnh một chút.”

“Ví dụ?” Donald đã sắp suy sụp. Những hoạt động nào mới được Winston coi là lành mạnh đây?

“Quần vợt, cưỡi ngựa, BBQ, trượt tuyết đều được cả.”

“... Tôi hiểu rồi, cậu mẹ nó không cho Hunt đi tán gái, đúng chưa!”

Donald dùng ánh mắt nhìn người điên để nhìn Winston. Hắn ta vốn tưởng Winston chỉ là một người lạnh lùng khó gần thôi, giờ mới biết Winston còn là một kẻ thần kinh cực kì cố chấp và có lòng độc chiếm.

“Tán trai cũng không được.”

Donald nghĩ nguyên tắc của mình đã bị hủy hoại hết rồi. Dù cả đời phong lưu nhưng trước nay hắn ta chưa từng làm việc xấu, thế mà lúc này, hắn ta lại đột nhiên thấy như mình vừa đẩy một thằng nhóc còn chưa nắm tay con gái bao giờ vào hố lửa!

Nhưng cái tên điên Winston này là kẻ nói được nhất định làm được. Donald bỗng nhớ tới chặng đua trước, vì ép một tay đua chậm vòng phía trước nhường đường, Winston đã khiến chiếc xe ấy xoay ngang, suýt nữa thì đâm phải hắn ta đang đuổi theo phía sau. Mà cũng chính vì nguyên nhân đó, hắn ta mới lọt khỏi top ba...

Donald thấy mình thật quá xui xẻo.

“Lần trước có phải là cậu cố ý không!” Donald bùng tình, định túm lấy cổ áo của Winston mà đối phương lại nghiêng người tránh thoát.

“Đó là lời cảnh cáo của tôi. Nhưng chặng đua Áo này, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.”

“Mẹ kiếp...” Donald rất muốn đâm tên này, có điều ngay cả nắm tay cũng không vung lên được.

Winston nghiêng mặt nhìn điện thoại của Donald vẫn đang bị ném trên giường: “Anh có thể gọi điện cho cậu ấy ngay bây giờ, hoặc làm kẻ địch của tôi.”

“Hừ...” Donald cười tự giễu.

“Gọi đi... chỉ là một bữa tiệc thôi mà...” Đồng đội buồn rầu khuyên nhủ.

Donald cắn răng gọi đến số máy của Hunt, đến lúc nghe thấy giọng nói đáng ghét của thằng nhóc ở đầu bên kia, Donald lại càng áy náy, dù không thể phủ nhận mỗi câu hắn ta nói đều là do áp lực từ phía Winston. Tối tận khi nhóc Hunt tiếc nuối cúp máy, Donald mới thở phào một hơi.

“Năm vòng đầu tiên trên Red Bull Ring, tôi sẽ cản đường Enzo đội Lotus giúp anh. Thế nhưng về sau có bị người kia bắt kịp hay không thì anh tự lo lấy.”

Nói xong, Winston đóng cửa bỏ đi.

Đồng đội tròn trừng mắt nhìn Donald: “Má nó! Anh có nghe thấy Winston nói gì không? Cậu ta nói sẽ cản đường Enzo trong suốt năm vòng đua đầu! Enzo đối thủ lâu năm của anh đấy!”

Donald vuốt cằm như có điều suy nghĩ: “Hình như giao dịch cũng có lợi phết nhỉ?”

“VẬY... Hunt thì sao?”

“Thế giới này áy mà... lúc nào cũng cần một số người hùng hi sinh tính mạng để cứu vớt muôn dân. Chúng ta không nên phá hỏng giấc mộng anh hùng của Hunt.” Donald gật đầu khẳng định quan điểm.

“Này này... anh bảo Vann Winston hèn hạ, tôi thấy anh cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.”

“Áy.. chúng ta không được nói chuyện vừa nãy ra đâu đấy. Không tốt cho chúng ta, cũng chẳng tốt cho Hunt.”

“Đương nhiên! Tôi là đối thủ của Vann Winston đấy chắc?”

Đúng vậy... trông cái dáng vẻ sừng sộ nhất định phải báo thù của Vann Winston kia, hai người họ chỉ cần nói lung tung một câu, ngày sau chắc chắn sẽ khó mà sống nổi.

“Vậy chúng ta phải dẹp chợ thật à?”

“Vớ vẩn, tất nhiên là không rồi! Gọi điện thoại cho các cô đi! Chúng ta sẽ tổ chức ở khách sạn khác!”

“Ý hay!”

Hunt nằm cuộn chân thành đồng búi nhùi một hồi mới chán nản vô cùng nhấn tin cho Winston: Tiệc bị hủy rồi, phí cả tiền mua áo mưa.

Gần như chẳng tới hai giây sau, người kia đã trả lời: Nếu cậu muốn dùng, tôi có thể giúp.

Mắt Hunt sáng lên, cậu nhớ tới quán bar lần trước Winston đã đưa mình đi. Tên này chắc chắn không phải là loại người “khô hạnh” như thoát nhìn, chỉ là phương thức hưởng thụ của hắn đẳng cấp hơn hẳn bình thường mà thôi.

Hunt lập tức nhấn lại: Anh muốn tổ chức tiệc cho tôi à?

Winston: Tôi thích tiệc SM.

Hunt đen cả mặt, gu nặng như vậy cơ à, vừa nhìn đã biết tên này lại cười nhạo mình.

Cậu vốn định đáp lại: “Có giỏi thì anh tổ chức đi”, nhưng vừa nghĩ đến tác phong nói một là một của người này, biết đâu lại tổ chức một bữa tiệc như vậy thật thì sao!? Vì thế, Hunt xoa xoa mũi, trả lời đối phương: Tiệc tùng gì thì thôi đi vậy. Tôi đến gặp anh nhé, ở một mình chán lắm.

Winston trả lời: Vậy cậu tới đây.

Hunt nghĩ một hồi, quyết định cap lại cuộc trò chuyện vừa nãy của mình với Winston. Đây là bằng chứng tên này không đứng đắn!

Hunt đứng trước cửa phòng Winston, vừa mới ấn chuông, cửa đã mở ra ngay. Người nọ mặc một bộ quần áo thể thao đơn giản, hơi cúi đầu nói chuyện với giám đốc đội đua.

Hắn liếc nhìn Hunt, tỏ ý mời cậu vào phòng.

“Ồ ồ... sạch sẽ ghê...”

Nếu so sánh với căn phòng này, phòng nghỉ của mình đúng là chuồng lợn... nhưng nếu nhìn thấy đồ đạc ngăn nắp, mình sẽ lại muốn bày bừa.

Hunt nhảy lên giường của Winston, nằm lên gối, dang chân dang tay thành hình chữ đại (大). Có lẽ khách sạn vẫn chưa thay chăn đệm, Hunt có thể ngửi thấy mùi dầu gội đầu và sữa dưỡng sau khi cạo râu của người kia phảng phất.

“Chán quá... Chán quá thôi...” Hunt cọ cọ đầu vào gối.

Winston tiếp điện thoại xong liền ngồi xuống mép giường, khe khẽ vỗ vào lưng Hunt: “Chán thì đi ngủ.”

“Không. Tiệc bị hủy rồi, tìm tôi đau lắm.”

“Vậy thì đứng lên, tôi đưa cậu ra ngoài.” Winston nhìn đồng hồ đeo tay.

“Liệu có làm lỡ chuyến bay sáng mai của anh không?”

“Vì thế phải về trước mười hai giờ.”

Hunt lập tức nhảy dựng lên: “Đi đi đi! Nhéo cái là mười hai giờ đấy!”

Winston vẫn lái xe theo lệ. Hắn đưa Hunt đi xuyên qua màn đêm London, tới một toà thành có vẻ đã không được tu sửa từ lâu lắm rồi, trông như sắp đổ.

“Này... chỗ này sẽ không sụp đấy chứ?” Hunt nói mà có phần lo lắng.

“Nếu sụp thật, cậu có vào không?”

Winston mở cửa xe, đút tay vào túi tỏ ý Hunt hãy đi theo mình.

Tòa thành không một ngọn đèn điểm xuyết như thể đã rời xa quần hạt của thần linh, bóng tối như ẩn tàng ma quỷ chực chờ nuốt gọn tất cả. Hai người đi lại gần mới thấy có vài chiếc xe thể thao cao cấp thuộc dòng Maserati hay Bugatti đang đỗ trước bãi trống của nơi này. Ferrari của Winston đến đây cũng hóa gián dị.

Winston đến trước cửa rút thẻ quẹt ra, một tiếng động khe khẽ vang lên, cửa sắt chạm hoa hé ra một khe hở, ánh sáng liến lộn qua.

Khi cùng Winston bước vào, Hunt bất giác tròn tròn mắt. Bên trong, tòa thành hoàn toàn thiết kế theo phong cách tối tăm nhưng lại không khiến người ta có cảm giác ghê sợ. Trong bóng tối, chỗ nào cũng có thể thấy những nữ phục vụ mặc đồ da đen bó sát người đang khiêu vũ quanh mấy vị khách, làm ánh lên tường những bóng đen mơ hồ mà khêu gợi.

“Chủ đề hôm nay là gì?” Winston hỏi một người ngoại hình cao lớn bận comple đen trông có vẻ giống bảo vệ.

“Sự cám dỗ của Lilith, thưa ngài.” Thái độ của bảo vệ cực kỳ nhã nhặn, khác hẳn với những người trông cửa ở một số bar Hunt từng thấy.

“Có loại hình phục vụ đặc biệt nào không?”

“Ngài có thể trở thành Adam của Lilith.”

“Hôm nay tôi không uống rượu, mọi người chăm sóc cho bạn tôi cẩn thận là được rồi.”

Lúc này, Hunt đã không thể nghe ra Winston nói những gì nữa. Cậu chỉ thấy dưới làn lụa mỏng buông rủ, có bóng người đang chuyển động lên xuống trên thân một vị khách quý. Tim cậu cũng theo đó mà đập điên cuồng.

Winston nghiêng mặt liếc Hunt một cái: “Cậu đi chơi đi.”

“Tôi đi được rồi à? Anh có đi cùng không?”

Winston khẽ lắc đầu: “Cậu đi đi. Đừng uống nhiều rượu quá, mai sẽ đau đầu đấy.”

“Anh... anh sẽ để ý tôi chứ?”

“Ừ. Đến mười hai giờ, cậu nhất định phải về với tôi.” Winston lại nhắc nhở lần nữa.

“Tôi biết rồi!”

Dù sau mỗi chặng đua, đội đua nào cũng sẽ mất nhấm mắt mở cho các tay đua xả láng một chút để giảm thiểu áp lực, nhưng như vậy không có nghĩa là các tay đua được phép chơi bởi thâu đêm. Marcus mà biết mình cả đêm không về chắc chắn sẽ tức nổ mất mất.

Đúng lúc này, có hai, ba cô gái xinh đẹp đi về phía Winston. Winston nghiêng mặt, nói hai câu gì đó với một cô, cô này cau mày rồi mới gật đầu đồng ý.

“Adam yêu dấu, chúng em là Lilith của ngài.”

Giọng nói của họ khiến đầu óc Hunt như nhũn ra. Một cô trong số đó lấy một mảnh vải đen trông như cà vạt buộc vào cổ Hunt, cứ thế kéo cậu đi. Họ đưa cậu tới ngồi một chiếc ghế da, cố định tay cậu về phía sau lưng ghế, hai chân cũng giữ chắc ở hai bên.

“À... mấy cô định làm gì?” Hunt đột nhiên thấy hơi lo lắng, cậu nhớ tới “bữa tiệc SM” mà Winston đã ghi trong tin nhắn... Hình như tên này không nói đùa! Mà là nói thật!!

“Chúng em đều là Lilith—ngài biết Lilith là gì không?” Một cô gái dựa vào tay vịn ghế, chống cằm nhìn Hunt.

“Ma nữ của bóng đêm... người vợ trước của Adam...”

“Chỉ có chúng em được quyền rũ Adam, không cho phép Adam phản kháng.”

... Sau đó, Hunt đã phải trải qua thời khắc cam go nhất của cuộc đời...

Cậu không thể cử động mạnh, chỉ có thể nhìn những cô gái kia hành hạ mình bằng cách tạo nhiều đáng về khiến cậu phun máu mũi. Cậu vốn hi vọng một trong số các cô sẽ ngồi lên người mình, nhưng họ mãi vẫn cứ ở một vị trí không xa không gần. Lúc gần nhất cũng chỉ là lúc họ luân phiên giúp cậu uống rượu trong ly.

Ngum rượu đầu tiên tràn vào yết hầu, Hunt sặc sụa chảy cả nước mắt, chỗ nào rượu đi qua, chỗ đó liền nóng như lửa đốt.

Lời cảnh cáo của Winston uyển chuyển quá nhỉ! Đây nào chỉ là diễn biến của việc “sáng mai thức dậy sẽ đau đầu” mà hán nói! Cậu nghĩ mình sẽ không thể bước nổi chân ra khỏi đây mất thôi!

Ly rượu thứ hai lại kề bên môi.

Hunt không thích cảm giác say rượu, dù bây giờ cậu cũng không còn cảm ghét chất còn như trước nữa. Men say sẽ khiến cậu nhớ đến người cha nát rượu của mình.

“Ngài ghét chúng em sao? Người tình ới, khách đến đây đều uống ít nhất ba ly rượu, nếu không chúng em sẽ tổng hợp trở về địa ngục...”

Ai ai cũng phải uống ba ly à... Hunt đành phải miễn cưỡng uống thêm ly thứ hai.

Trời đất quay mòng mòng, cậu cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng.

“Vẫn còn một ly nữa...” Lilith nói khẽ bên tai cậu. Cậu muốn suy nghĩ mà không cách nào động não. Cảm giác này cũng giống như cảm giác mất lái trên đường đua, cứ xoay tròn xoay tròn mãi, chẳng biết khi nào sẽ tông vào khu run-off.

Ly rượu cuối cùng được đưa tới môi cậu mang lại cảm giác mát lạnh, khác hẳn với những vị cay đắng ban đầu. Cậu uống hết một ngụm xong, mỗi một tế bào trong cơ thể đều như được sức mạnh thẩm thấu, khiến cậu thấy mình nhẹ tựa lông hồng, có thể bay bổng trong không khí.

Có một cô gái cầm gì đó trong tay dựa vào gần cậu, bịt mắt cậu lại.

“Thời gian hưởng lạc tới rồi... Hunt, đừng bao giờ quên những gì chúng tôi đã đem đến đêm nay...”

Linh hồn đang phiêu du trong không trung của cậu bị kéo trở về nhờ giọng nói kia, dù cậu có giãy dụa thế nào, tất cả vẫn như sa xuống.

Trong cơn mơ hồ, có ai đó ngồi lên người cậu. Ngón tay đối phương sẽ sẽ qua lại giữa những lọn tóc cậu, sau khi vén chúng lên lại để mặc cho chúng tự do trượt xuống qua kẽ ngón tay. Đôi bàn tay ấy vuốt ve gò má cậu một cách mạnh bạo, tựa như muốn nắm chặt cậu trong lòng bàn tay, nghiền nát cậu, hủy diệt cậu.

Hunt đột nhiên cảm thấy sợ hãi không rõ nguyên do.

“Tôi... muốn về... tôi muốn về...”

“Cậu không cần bọn tôi nữa à? Trò chơi vẫn còn chưa kết thúc...” Giọng nói có phần trêu chọc của Lilith vang lên bên tai Hunt.

“Tôi muốn về nhà...” Lưỡi cậu bắt đầu xoắn lại. Ý thức của cậu càng lúc càng mờ mịt. Dù mấy cô Lilith có quyến rũ bao nhiêu đi nữa, cậu vẫn rất ghét cảm giác mất khống chế thế này. Cứ tiếp tục như vậy... cậu biết mình sẽ bất tỉnh mất thôi.

Có người dịu dàng cách lớp vải hôn lên đôi mắt cậu. Đầu lưỡi của người kia chạm vào mũi cậu, liếm khẽ như chuồn chuồn lướt nước. Một dây thần kinh nào đó nằm sâu trong trí óc rung lên, Hunt chỉ cảm thấy tai ù đi, toàn thân như sắp sụp đổ.

Tiếp đó, gò má cậu, mang tai cậu đều được người kia hôn khẽ. Những nụ hôn vụn vặt như thể hiện người kia còn đang cố kìm nén điều gì, không cách nào giải phóng.

Giữa lúc mê man, Hunt vẫn nhận ra người nọ dù có khống chế mình, nhưng lại khống chế theo một cách rất dịu dàng. Nếu nói rằng cồn rượu khống chế bố cậu, vậy thứ khống chế cậu lúc này rốt cục là chất cồn hay là Lilith?

Dải tai bị cắn khẽ, cảm giác hơi nhói khi mơ màng nhắc nhở cậu cái người đang hôn mình kia thực sự tồn tại. Cằm của cậu bị nâng lên, để lộ cổ ra. Hunt càng lúc càng sợ hãi, cậu luôn cảm thấy đối phương sẽ tựa như dã thú cắn đứt cổ cậu, mà cậu lại chỉ là một con nai yếu đuối.

“Winston... Winston anh ở đâu... chúng ta đi về!”

Hunt bắt đầu gào lên. Cậu nhớ Winston đã nói rằng hắn sẽ ở đây, hắn sẽ để ý tới mình!

Cái người đang hôn cậu bỗng dừng lại.

Đúng lúc ấy, đầu óc cậu lại càng nặng nề hơn trước. Cậu chỉ có thể dựa vào chút tỉnh táo cuối cùng gọi tên của người kia lên: “Vann Winston... anh rút ra đây... anh đi đâu rồi... anh đi đâu rồi... Winston...”

Một nguồn sức mạnh nào đó bất ngờ ập xuống, người kia như được cổ vũ mạnh bạo đè nghiêng lên môi cậu, khiến nụ hôn trở nên điên cuồng. Cậu muốn kêu cứu, có điều làm vậy chẳng khác nào dâng tất cả lên cho đối phương. Cậu muốn đẩy đối phương ra, nhưng nhận lại chỉ là sự xâm phạm không cách nào chống đỡ.

Tựa như có một ngọn lửa ở nơi địa ngục sâu thẳm bùng bùng lên, ngang ngược muốn thiêu rụi đất trời.

Hunt rơi nước mắt, cậu càng lúc càng lún sâu...

Tiếng chuông điện thoại réo rất, ngoài phòng còn vọng tiếng tay vỗ lên ván cửa. Hunt sờ soạng một hồi mới tắt được điện thoại đi. Đầu cậu đau như muốn nổ tung.

“Hunt! Evan Hunt!! Cậu chết rồi à?!” Giọng một người trợ lý trong đội vang lên ngoài cánh cửa.

“Tôi còn sống...” Nói xong, Hunt mới nhận ra mình khản tiếng.

“Sợ chết mất thôi! Cậu không ăn sáng! Cũng chẳng ăn trưa! Giờ đã đến bữa tối rồi đấy! Cậu mà vẫn không ăn, ngài Marcus nói sẽ đích thân mớm cho cậu đấy!”

“Không... không cần...” Hunt đắm đắm vào đầu mình, sau đó nhìn quanh bốn phía.

Căn phòng này ngăn nắp quá, mình đang ở đâu đây nhỉ?

Hành lí kia... hình như là của mình?

Thế nên... đây là phòng mình hả?

Đêm qua đã xảy ra những chuyện gì?

Hunt nhớ Winston đã đưa mình tới một tòa thành cổ, tham gia một buổi tiệc đặc biệt mang tên... “đêm của Lilith”. Sau đó, mình bị cố định ở trên ghế, uống ba ly rượu cực mạnh...

“Này!! Hunt! Cậu ra ăn tối nhanh lên!”

“Tôi biết rồi... ra ngay đây!”

Không ngờ mình lại ngủ đến tận hơn sáu giờ tối ngày hôm sau!

Cậu đi tới bên bồn rửa mặt, vịn vòi nước, bóp kem đánh răng, lúc ngẩng mặt lên thấy mình trong gương, mắt cậu bỗng trợn trừng.

“Cái... cái gì thế này!”

Hunt nâng cằm, trên cổ cậu đầy những dấu vết hồng hồng.

“Mẹ ơi...” Hunt vén áo phông lên, phát hiện ngực mình, bụng mình, hông mình trông thê thảm đến không nỡ nhìn.

Những cái hôn điên cuồng hoàn toàn không mang lí trí lại tràn về não cậu.

“Trời ơi... mấy cô gái này... đáng sợ quá...”

Hunt không nhớ rõ chi tiết, nhưng cậu vẫn mang máng rằng mình đã rơi vào đầm sâu không cách nào thoát được, mọi cảm quan đều không chịu khống chế. Mà hình như cậu còn được mấy cô ấy “chăm sóc” cho tới tận khi giải phóng... rất nhiều lần?

Cậu vén quần mình lên, vừa nhìn một cái đã sợ mất hồn: Khắp đùi cậu đều là những dấu vết cực rõ ràng!

“Mấy cô gái này... định ăn thịt mình luôn chắc?”

Hunt đột nhiên cảm thấy việc mình còn sống sót trở về là vạn phần hạnh phúc.

Tiếp đó, cậu nhận thấy hiểu biết của mình về Winston lại được nâng lên một tầm cao mới: Donald chỉ có thể tổ chức một bữa tiệc tầm thường với mấy “cô thô”, Winston lại có thể đưa cậu đi thưởng thức “Đêm của Lilith” như lấy mạng người ta được.

Chính xác là đã “vết nhỡ” cậu rồi!

Hunt cảm thấy hai chân mình bây giờ đều nhũn cả ra. Thật không tưởng tượng nổi, lần sau Winston còn có thể đưa cậu tới đâu nữa?

Vệ sinh cá nhân xong, Hunt quay lại phòng mới nhìn thấy một lời nhắn được chặn ở mặt tủ đầu giường. Nét chữ trên ấy tao nhã mà linh hoạt, cho dù nhìn bằng mắt thường, cậu cũng có thể đoán được lực đặt bút của người kia: Cậu say rượu, tôi đã đưa cậu về. Hẹn gặp ở Áo.

Hunt có phần ngại ngùng vuốt mũi. Winston đưa mình về thế nào cậu cũng không nhớ nữa.

Còn đúng là đáng sợ thật! Sau khi uống rượu say, trong cơn hôn mê, tất cả những kí ức rời rạc cậu nhớ được chỉ còn là sức hấp dẫn điên cuồng ấy. Men say có thể xóa nhòa khoảng cách giữa hiện thực và tưởng tượng, vì thế cha mới đắm chìm sao?

“May mà có Winston ở đó...” Nếu không chẳng biết mình đã say ngất ở đâu rồi.

Mớ quần áo đắp đống của cậu đã được thu gọn cả vào va li, nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là Winston làm giúp cậu, chắc là do hắn biết cậu sẽ dậy rất muộn đây mà. Thế nhưng Winston còn phải đáp chuyến bay sớm nữa, có khi hắn đã không được ngủ cả đêm.

Hunt cảm thấy lòng mình thật ảm áp.

Bên giường còn đặt sẵn một chiếc áo Winston không cất, để đó để cậu thay. Hunt cởi chiếc đang mặc ra, cúi người lại vô tình nhìn vào chiếc gương đang phản chiếu lưng mình...

“Má! Sao trên lưng mà cũng có!”

Rõ ràng cậu bị giữ chặt trên ghế, lưng dựa vào thành ghế, mấy cô gái kia làm sao có thể làm thế này được? Hơn thế, những dấu hôn còn tiếp tục kéo xuống sâu hơn, đến cả khu vực gần xương cụt cũng có! Hunt cảm thấy mình vừa gặt hái được tri thức mới về sự chủ động của phụ nữ!

Vì thế, lúc Hunt xuống nhà hàng dùng bữa, mọi người đều nhìn cậu bằng ánh mắt tò mò.

“Hunt... sao cậu lại vắt khăn lên cổ thế?”

Bởi vì cậu đang mặc áo sơ mi, nếu là áo phông thì đã không đến nỗi kì dị lắm.

Hunt có vẻ bình tĩnh nhận lấy khay đựng đồ ăn: “À, hình như cổ tôi dị ứng.”

“Dị ứng? Cậu phải bôi thuốc đi! Tôi đi gọi bác sĩ giúp cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tên Của Lilith

“Không cần đâu, tôi còn chưa dọn xong đồ. Ngủ một giấc là cổ khỏi ngay ấy mà!” Hunt ngấu nghiêng xử lý bữa tối xong liền vội vàng lao đi ngay trước khi bác sĩ tới kịp.

“Thằng nhóc sao thế nhỉ?”

“Ai mà biết, cứ như dở hơi vậy. Nhưng dĩ ứng vào thời điểm này thì phiền lắm.”

“Ừ, không thể dùng thuốc lung tung được. Nếu đang đưa mà vẫn chưa khỏi, thằng nhóc làm sao mà trụ được?”

Hunt đứng trước cửa thang máy ấn nút rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc ấy, có kẻ bỗng dưng vén khăn lông trên cổ cậu, khiến cậu giật mình nhảy dựng lên, vội vã kéo khăn che xuống.

“Mẹ kiếp!! Donald!”

Donald quàng vai Hunt, tức cười nói: “Cậu em khỏi hài quá đi mất. Chẳng nhẽ cậu cứ định mặc sơ mi thế này mà đi tập à? Sao còn vắt cả khăn lên cổ thế này? Lạnh hả? Cần khăn quàng không?”

“Không phải là...” Chuyện Donald phải hủy tiệc vì đau bụng khiến Hunt cảm thông sâu sắc, thế nhưng cảm giác muốn khoe mẽ lại trào lên trong cậu: “He he, bởi tôi qua vui quá ấy mà.” Cậu còn cố ý vén khăn lông lên cho Donald nhìn.

Trông Donald có vẻ sợ hãi: “Mẹ ơi! Chuyện gì thế này? Cậu bị phá... phá rồi à?”

“Phá gì?” Hunt không hiểu ý nhìn Donald.

Đối phương gãi đầu gãi tai: “Không... không có gì, cậu mà đã bị phá thì hôm nay còn đứng đợi thang máy được chắc?”

“Hôm nay anh làm sao thế nhỉ? Mấy vết này toàn là dấu hôn cả! Ha ha ha!”

“Hôn? Ai.. ai hôn?”

Donald đột nhiên thấy lo lắng. Hôm qua mình vừa mới cam kết với Winston sẽ không đưa Hunt đi tán gái xong, thế mà nháy mắt toàn thân thằng nhóc này đã đầy dấu ấn vinh quang rồi, nhờ Winston hiểu nhầm là do mình đưa thằng nhóc đi thi sao, đến lúc ấy, mình có nhảy xuống sông Rhine cũng chẳng gột sạch được nỗi oan này!

Hunt nhếch mép cười xấu xa, phóng đại hết sức miêu tả về “Đêm của Lilith”.

“Chỗ kiểu như thế... làm sao cậu đến được? Chỗ ấy không phải cứ có tiền là đến được đâu!”

“Không nói cho anh biết.” Hunt cố tình tỏ vẻ bí ẩn nháy nháy mắt, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Donald, cậu thầm đắc ý: cuối cùng mình đã có thể phản đòn trước mặt lão già kinh nghiệm phong phú này rồi.

Donald nuốt nước bọt: “VẬY... anh... anh cho cậu mượn một cái áo len cổ lọ mà mặc... Có khi đến Áo, mấy cái dấu của cậu cũng biến mất rồi... Đừng để Vann Winston nhìn thấy.”

“Vì sao?” Hunt thấy Donald hôm nay có vẻ khác thường, như thể... có tật giật mình?

“Anh sợ một khi Winston nhìn thấy, cậu sẽ chẳng thể tham gia mấy chặng đua sau được nữa đâu... chỉ có thể nằm bẹp trên giường thôi!”

Cậu em à! Anh đã nhắc nhở cậu rõ ràng đến mức ấy rồi, cậu đừng đòi co nữa được không? Tán gái thì vui thật, nhưng tính mạng quý hơn nhiều!

“Hả? Vì sao? Vốn chính Winston là người đưa tôi đi mà!”

“Winston sao có thể đưa cậu đến những nơi như vậy được! Cậu ta vốn sẽ không để kẻ khác chạm...” Donald đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: “Cậu vừa nói lúc vui vẻ với người khác, cậu bị bịt mắt à?”

“Đừng thế. Thú vị không?” Hunt đắc ý chớp mắt.

“Cậu còn nói... cậu uống khá nhiều rượu?”

“Ừm, lần đầu tiên tôi say đấy.”

Thực ra lần đầu tiên cậu uống rượu cũng là do Winston đưa cậu tới bar ở Montréal, còn đêm qua lại là lần đầu tiên cậu say rượu. Như vậy xem ra... cậu đã dành khá nhiều “lần đầu tiên” cho Winston nhỉ.

Donald vỗ vỗ vai Hunt, vẻ mặt vận vẹo một cách kì quái: “Mấy cô gái này cũng khỏe gớm nhỉ! Anh không biết còn tưởng là do đàn ông hôn cơ đấy!”

“Hà... làm gì có chuyện đó!?” Hunt nhìn Donald bằng ánh mắt “đầu-óc-anh-có-vấn-đề-à”.

“Không sao, không sao... cậu vui là được!”

“Vậy anh có hoạt động gì sau chặng Áo không?” Hunt lộ rõ vẻ mặt mong chờ.

“Hoạt động? Cậu còn muốn hoạt động?”

“... Không phải anh là người lúc nào cũng tổ chức một đồng hoạt động sau mỗi chặng đua à?” Hunt nhú mồm nhìn Donald, dùng ngón tay chọc chọc vào ngực đối phương: “Này... sao tôi lại thấy anh có vẻ bất thường?”

“Anh bất thường chỗ nào? Có mà mạch máu não của cậu không bình thường thì có! Sau khi kết thúc chặng đua, ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt vào!”

Thang máy đến, Donald vội vàng bước vào trong.

“Tên này đau bụng xong thì dần luôn rồi à?”

Tầng sáng ngày hôm sau, Hunt mang hành lý bay tới Áo cùng cả đội. Trong phòng chờ, cậu vừa chơi Anipop vừa chờ thông báo lên máy bay. Có vài cô tiếp viên hàng không mặc váy ngắn kéo va li đi qua, nở nụ cười xinh đẹp đến mức khiến toàn bộ đàn ông trong đội đua đều vô thức ngẩn đầu, đến cả tên McGrady đáng ghét cũng thế. Hunt nhìn những đôi chân trắng trẻo thon thả lộ ra dưới làn váy ngắn, phản xạ nuốt “ức” một ngụm nước bọt.

McGrady lại cười giễu: “Vừa nhìn đã biết cậu là thằng nhóc chưa được sờ chân con gái bao giờ. Nước dãi sắp rớt cả xuống điện thoại rồi kia!”

Hunt thờ ơ nhú mồm: “Tuy tôi chưa sờ chân con gái bao giờ, nhưng chắc số lần các cô ấy lấy lòng tôi, hôn môi tôi hẳn là nhiều hơn cái đồ vụn vặt nhà anh nhỉ?”

“Bốc phét, rõ ràng là lông còn chưa mọc dài!” McGrady khinh thường nhìn cậu.

Hunt tức giận đột nhiên đứng bật dậy.

“Cậu muốn làm gì?” McGrady hỏi.

“Tôi vào phòng vệ sinh chụp ảnh cho anh xem!”

“Thích mở van cứ việc mở van! Còn tôi thì lạ gì mà nhìn cậu em nhỏ nhỏ nhỏ của cậu!”

Hunt “hừ” một tiếng rồi đi vào nhà vệ sinh. Điện thoại đúng lúc ấy rung rung, có một tin nhắn được gửi tới, hiển thị đến từ Winston. Cậu mỉm cười mở tin nhắn, chỉ thấy có vài chữ ngắn ngủn: Đang làm gì đấy?

Hunt toét miệng cười: Chụp ảnh trong nhà vệ sinh!

Tin nhắn trả lời của Winston nhanh tới mức Hunt phải nghi ngờ tốc độ gõ của hắn: Chụp gì?

Hunt đáp lại: Chụp “Hunt” của tôi! Tên khốn McGrady cười nhạo tôi chưa mọc dài lông! Hôm nay tôi phải khiến gã nhìn cho rõ mới được!

Chỉ vài giây sau, tin nhắn hồi đáp của Winston khiến Hunt suýt chút nữa thì phun nước bọt lên màn hình điện thoại: Chụp đi, chụp xong chỉ cần gửi cho tôi thôi.

Hunt vò đầu trầm nghĩ: người anh em à, anh cứ trêu tôi theo cái kiểu khiến tôi ngại ngùng mặt đỏ tìm đập thế này là không tốt đâu!

Cậu nhanh chóng đáp lại: Rồi mới gửi cho anh!

Câu trả lời của Winston khiến cậu chỉ muốn ném điện thoại đi ngay: Hoặc là không chụp, hoặc là gửi cho tôi, nếu không tôi thiên bỏ.

“Đúng là không thể nói tiếp với tên này được!”

Hunt còn đang nghiêng răng nghiêng lợi oán trách thì bỗng đụng phải một người. Người kia kêu lên một tiếng, lao đảo lùi về sau. Hunt phản xạ vuron tay giữ lấy eo đối phương, khi nhìn thấy mặt của người nọ, cậu mới ngáy người: “Lilith?”

“A... là cậu...”

Đây là một trong số những cô gái đã tiếp đãi cậu ở “Đêm của Lilith”, chỉ khác lúc này cô ta mặc váy ngắn, kéo va li, rõ ràng là một nữ tiếp viên hàng không.

“Khéo ghê nhỉ! Không ngờ gặp được chị ở đây! Chị bay đi đâu thế?”

“Áo.” Đôi phương hơi ngại ngừng mỉm cười.

Cô gái này trang điểm thanh nhã, tóc buông phía sau trông vô cùng nghiêm túc, làm sao có thể khiến người ta nghĩ tới ma nữ Lilith đầy cám dỗ kia được.

“Trùng hợp quá, tôi cũng bay tới Áo! Có lẽ chúng ta lên cùng một chuyến bay rồi. Tên chị là gì? Không thể cứ gọi chị là Lilith mãi được đúng không?”

“Amy... cậu có thể gọi tôi là Amy.”

“Ừm... đúng là không thể tưởng tượng nổi... dấu vết các chị để lại trên người tôi vẫn còn đây này. Thật không ngờ cô gái nhiệt tình như lửa ấy lại là chị! Nhưng tôi thích chị như bây giờ hơn nhiều...”

Amy nhắm mắt quay mặt, thoát trông có chút bất lực cười cười: “Có lẽ cậu nhầm rồi, mấy dấu vết ấy chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

“Không phải của chị?” Hunt hoàn toàn không hiểu.

“Ít nhất cũng không do tôi làm” Amy cười cười, có ý muốn kéo va li rời đi.

Hunt dừng lại nhìn dáng vẻ bây giờ của Amy, thực ra trông cô ta cũng không giống một cô gái nhiệt tình đến điên cuồng cho lắm. Cô ta nói “ít nhất cũng không phải do tôi làm”, nghĩa là do hai cô gái còn lại làm sao?

“Vậy chị đã làm gì?” Hunt dứt tay túi quần mỉm cười xấu xa nhìn cô gái.

“Tôi chỉ cố định chân trái của cậu vào ghế, mời cậu uống ly rượu đầu tiên và bịt mắt cậu lại mà thôi.” Amy mỉm cười vẫy tay, bước vào lối đi.

Hunt vuốt cằm, tuy rằng lúc đó đầu óc cậu choáng váng, nhưng cậu chắc chắn đã có người ngồi lên người mình, người kia dùng sức rất lớn, hôn cũng dứt khoát vô cùng... Đó không thể là ảo giác do say rượu của cậu được.

Vài giây sau, tiếng loa phóng thanh vang lên, Hunt cùng đội đua cùng bước lên máy bay. Cậu yên tĩnh ngồi vào vị trí, cài luôn dây an toàn, sau đó chống cằm như đang tư lự. Ngài Marcus ngồi cạnh lại có hơi lo lắng.

Nhân loại mà suy nghĩ, thượng đế sẽ bật cười.

Hunt chỉ cần trăm tư, cả đội đua bắt ổn!

Nhưng nhìn cậu yên lặng lại thêm vẻ “đáng yêu” thế kia, Marcus cũng không nở làm phiền.

Mà lúc này, Hunt lại đang hồi tưởng về cái đêm điên cuồng ấy. Người đã ngồi trên người cậu hôn cậu rốt cục là ai? Cậu càng nghĩ lại có vài chuyện càng trở nên mơ hồ, nhưng cái cảm giác khiến cậu khắc sâu ấn tượng... lại rõ ràng hơn bao giờ hết.

Cậu nhớ đôi tay người kia vuốt ve mình mạnh yếu ra sao, nhớ đầu lưỡi người kia cương quyết xộc vào, cứ như thể đang thực hiện một màn chinh phạt mất khống chế. Rành rành người bị điều khiển là Hunt, thế mà cậu lại giác như sự điên cuồng của đôi phương hoàn toàn là do cậu... Tất cả xoay tròn mãnh liệt tựa như muốn lật nhào.

Rõ ràng đã khiến cậu sợ hãi là thế, giờ này lại khiến cậu nhớ nhung...

Máy bay đã bay vào trong mây, trạng thái trở nên ổn định. Hunt tháo đai an toàn đi về phía nhà vệ sinh, đúng lúc lại chạm mặt Amy đang đắp chăn cho một vị khách.

“Này, tôi có thể hỏi chị một câu không?” Hunt nói.

Amy rất lịch sự cười cười: “Nếu như là những vấn đề không liên quan tới chuyến bay này, tôi không trả lời cậu được.”

Amy cứ vậy rời đi, Hunt lại đi theo sau lưng rồi thành linh đẩy Amy vào phòng vệ sinh, khóa cửa bằng tốc độ nhanh đến kinh người. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, không ai để ý thấy Hunt đã làm gì.

Amy mở lớn mắt nhìn Hunt, ngã ngồi xuống nắp che bồn cầu. Hunt chống một tay bên tai Amy, cười cười với cô ta: “Chị không cần kinh ngạc đến vậy đâu. Tốc độ phản ứng của tuyến thủ đua xe có thể còn nhanh hơn dòng điện. Tôi chỉ muốn chị trả lời tôi một câu.”

“Câu gì?” Amy ngẩng đầu nhìn Hunt, đôi mắt to xinh đẹp tựa như chứa chút chờ mong.

“Đêm hôm đó, người hôn tôi...” Hunt đối diện Amy, kéo cổ áo của mình ra, để lộ mấy vết tích còn chưa tan: “Còn hôn khắp người tôi nữa, là ai?”

“Tôi... tôi không thể nói cho cậu được. Đây là quy định của câu lạc bộ. Nếu tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ bị đuổi việc. Thu nhập ở đó rất quan trọng với tôi, hơn nữa...” Amy trở nên do dự.

“Hơn nữa gì?”

“Hơn nữa, cậu vừa mới say là tôi đã rời khỏi.”

“Thôi được.” Trục giác nói cho Hunt biết dù Amy vẫn còn có điều che giấu nhưng ít ra cô ta không hề nói dối. Cậu đứng thẳng người, đút tay vào túi, cười cười với Amy: “VẬY ĐẾN ÁO RỒI, TÔI CÓ THỂ MỜI CHỊ MỘT BỮA CƠM KHÔNG?”

Amy có thể rất hấp dẫn, cũng có thể rất dễ thương, giống hệt như cô gái trong mơ của cậu.

“Tôi cũng muốn lắm nhưng không được rồi.” Amy tiếc nuối lắc đầu.

“Chị có bạn trai rồi à?”

“Không... là do tôi không được chạm vào cậu.”

“Không thể chạm vào tôi? Vì sao?”

“Vấn lí do ấy... chạm vào cậu, tôi sẽ mất việc ở câu lạc bộ... càng đừng nói đến chuyện dùng bữa hoặc qua lại với cậu.”

“Tôi biết tuổi mình có thể nhỏ hơn chị, có lẽ chị không thích những người trẻ con...”

“Không, xin cậu đừng hiểu lầm, cậu không trẻ con... Trái lại, cậu rất gợi cảm, nhưng cũng vẫn không được.” Amy đứng dậy, cẩn thận đi vòng qua người Hunt trong một không gian hẹp, bước ra khỏi phòng vệ sinh.

Hunt có phần chán nản, cậu chẳng biết vấn đề của mình chính xác nằm ở đâu. Nếu chị thấy tôi gợi cảm, vậy tại sao còn không được?

“Này, lần sau tới London... nếu vẫn còn độc thân, cậu có thể tới tìm tôi.” Amy nháy mắt.

Hunt ần ần đầu, thờ dãi một tiếng: “Nói cứ như bây giờ tôi đang có bạn gái rồi ấy.”

Á, quên mất không hỏi chị ta xem hai cô Lilith còn lại tên là gì! Chẳng qua... không tìm được cũng tốt, ít nhất mình có thể giữ mãi huyền tượng về cái đêm điên cuồng ấy.

Sau khi máy bay đáp xuống Vienna, đội đua chuyển hướng đi về phía Styria, Spielberg, nơi có đường đua Red Bull Ring. Cả đội đến khách sạn, Hunt ném hành lý vào trong phòng, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy cảnh sắc thanh tao mà nhân nhả chỉ thuộc về riêng Áo.

Đúng là rất đẹp.

Hunt hít sâu một hơi, mỗi lỗ chân lông đều như được giãn ra.

Cậu rời khỏi phòng, tản bộ trên con đường nhỏ trong rừng gần khách sạn. Gần đó là mặt hồ trong suốt, xa hơn là núi non chập chùng, bầu trời thăm thẳm; núi đá kề bên hồ còn được cải tạo thành thác nước, khiến cảnh tượng đượm vẻ sương phủ mưa bay.

Hunt đút tay túi quần đột nhiên nghĩ: không biết đội Ferrari sẽ ở khách sạn nào nhỉ? Có phải ở nơi cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ này hay không?

Khi mặt hồ và bầu trời liền thành một mối, Hunt bỗng nhớ tới cảnh tượng mình đã trông thấy khi ngồi trên Mát London, và cả lời thơ tựa như thủ thi Winston đã đọc.

“Nếu anh có như trời cao đang có, những tấm lụa mây vàng ánh sáng dệt nên... nếu anh có như hoàng hôn đang có, những tấm lụa hồng tím thăm ngả dần đen... nếu anh có, dưới chân em anh sẽ trải.”

Hunt dựa vào một thân cây nhìn về phương xa, nắng chiều đổ bóng xuống mặt hồ đẹp như giấc mộng.

Rồi cậu lại bỗng nhiên nhớ nhớ Winston.

“Nhưng anh nghèo, anh chỉ có ước mơ...” Đầu óc tựa như bị chỉ đạo phải xoay chuyển theo giọng nói của Winston trong hồi ức, cậu tự giễu mỉm cười, không ngờ mình cũng có thể nhớ được những câu thơ phức tạp như vậy, hoặc phải là cậu nhớ rõ giọng nói của Winston mới đúng: “Và ước mơ anh, dưới chân em anh đã trải.”

Trước mắt là Winston đang ngồi trong cabin chỉ cách cậu tác gang, hẳn tựa hồ đang chờ đợi Hunt vượt qua khoảng cách ấy, để nói với cậu: Bước nhẹ thôi Hunt... đừng bắt ước mơ đau.

Rõ ràng lúc trước chỉ thấy rằng cảnh sắc trên Mát London chẳng hề thay đổi, mà giờ này... cậu bỗng thấy nhớ nhưng.

“Bước nhẹ thôi em, đừng bắt ước mơ đau.” Một giọng nói dịu dàng mà đầy tri thức truyền tới từ không xa.

Hunt nghiêng mặt nhìn thấy một phụ nữ đang dùng máy ảnh ống kính rời chụp cảnh chiều tà. Khi cô hạ máy xuống mỉm cười với Hunt, Hunt kinh ngạc nhận ra đối phương là Audrey Wilson, một nhà báo rất nổi tiếng. Trước đây, Hunt chỉ còn thể quan sát từ xa cô phỏng vấn “Cá mập trắng” Charles, Owen của Red Bull, mà nhiều nhất là phỏng vấn Winston, nếu không cũng là nhìn thấy cô trên ti vi, ai ngờ hôm nay cô lại chỉ đứng cách cậu trong phạm vi ba mét, mỉm cười duyên dáng với cậu.

“Chào chị Wilson... cảm ơn bó hoa chị tặng trong chặng đua trước.” Hai giây sau, Hunt mới phản ứng được.

“Những gì cậu thể hiện đã khiến tôi ấn tượng sâu sắc. Cậu là người không chịu khuất phục trước nghịch cảnh, tôi tin rằng trong chặng đua Montréal, cậu không hề gặp may, cũng như những gì xảy ra ở đó không phải là trùng hợp. Tôi rất chờ mong thành tích của cậu trong chặng đua này.”

Audrey Wilson vươn tay về phía Hunt. Đây là lần đầu tiên có người nổi tiếng trong giới truyền thông thể hiện hảo cảm với cậu. Hunt đột nhiên thấy hồi hộp, cậu lo lắng mình sẽ không nói năng rõ ràng được.

“Trước đây có người bảo với tôi rằng cậu bị nói lắp, nhưng vừa rồi cậu đọc bài thơ “Nếu anh có...” của Yeats nghe vừa tự nhiên vừa lãng mạn, cậu lại còn nhìn về phương xa như đang nhớ ai nữa chứ.”

“Yeats? Là nhà thơ à?” Hunt tò mò hỏi...

“Cậu không biết Yeats là ai mà lại có thể đọc thơ của ông ta à?” Audrey mỉm cười.

“Có người khác đọc bài thơ này cho tôi nghe, vừa nãy tôi chỉ đột nhiên nhớ tới mà thôi.”

“Cậu đúng là thật thà đến dễ thương. Trong trường hợp này, đa số mọi người sẽ vờ như hiểu cả.” Audrey ngả đầu nhìn Hunt, bỗng lộ ra vẻ mặt nuối tiếc: “Tiếc quá, tôi không nhẫn tâm theo đuổi cậu.”

“Vì sao?”

“Cậu biết không, cả đời nhà thơ Yeats chỉ theo đuổi một mình nữ nghệ sĩ Maud Gonne, tuy tình cảm chẳng đi đến đâu, nhưng bà đã trở thành giấc mộng vĩnh hằng của nhà thơ... Hẳn trong lòng cô gái đọc bài thơ này cho cậu, cậu cũng là người quan trọng nhất không thể buông tay. Có lẽ cô ấy vô cùng yêu cậu, được ở bên cậu là điều cô ấy ao ước nhất.”

Hunt dừng lại một hồi, hai giây sau mới cười giễu: “Không phải cô, mà là anh.”

“Cái gì?”

“Người đọc bài thơ ấy cho tôi nghe, là đàn ông.”

“Ồ... cậu...” Audrey có vẻ kinh ngạc.

“Ha ha ha, trước mắt, hẳn là người bạn quan trọng nhất của tôi. Bởi vì đều là tuyển thủ đua xe, chúng tôi có chung một đích đến. Hẳn giới giang hồ tôi nhiều lắm, cho nên hẳn luôn chờ đợi tôi dốc sức bắt kịp.”

“Ngưỡng mộ quá.” Audrey cúi đầu cười.

“Ngưỡng mộ gì?”

“Những người trong cùng một ngành hiển nhiên sẽ có quan hệ cạnh tranh. Ví dụ như tôi đây... điều những người trong nghề mong đợi không phải là thành công của tôi, mà là sự tụt dốc của tôi, tôi càng đau càng tốt. Nhưng các cậu thì khác, chỉ cần nhìn vẻ mặt của cậu lúc nói về người kia là biết, sự tồn tại của người kia khiến cuộc sống của cậu trở nên phong phú và vui vẻ. Lĩnh vực nào cũng thế, chỉ có những cuộc so đấu ngang sức ngang tài mới thú vị.”

“Có vẻ đúng là như vậy.” Hunt nở nụ cười thật tươi.

“Nhưng mà này, Evan Hunt... cậu đúng là đồ lừa đảo.” Audrey ngoe đầu quan sát cậu.

“Tôi? Tôi lừa gì chị?”

“Cậu lừa rất nhiều người. Sau khi chặng đua ở Anh kết thúc, đồng nghiệp của tôi tới phỏng vấn đội đua Marcus đều bảo rằng Evan Hunt rất hay nói lắp, cứ hồi hộp là nói không nên lời.” Audrey tiến về trước một bước, trong đôi mắt xinh đẹp của cô là hình ảnh của Hunt: “Nhưng vừa nãy cậu đọc thơ, cả khi nói chuyện với tôi nữa... cậu chẳng nói lắp một chữ nào.”

Hunt nghiêng đầu cười bất lực: “Tôi không nói dối. Tôi hồi hộp sẽ không nói năng gì được thật.”

“Ồ... tôi hiểu rồi, vì tôi đang đứng trước mặt cậu đây nhưng lại chẳng quên rũ chút nào, nên cậu mới bình tĩnh như thế.”

“Không... không phải mà! Khi nhìn thấy chị phỏng vấn những tay đua khác từ phía xa, tôi đã luôn rất ngưỡng mộ, bởi vì bọn họ có thể mặt đối mặt nói chuyện với một phụ nữ hấp dẫn như chị...” Hunt cố gắng lên không biết giải thích ra sao.

“Được rồi, nhìn cái dáng vẻ lo lắng của cậu kia, tôi tin cậu.” Audrey mang nửa phần đùa cợt dùng ngón tay nâng cằm cậu: “Sau chặng đua này, hi vọng tôi sẽ có cơ hội phỏng vấn cậu trực tiếp.”

Hunt dừng người.

Chỉ có những tay đua trẻ được Audrey đánh giá có tiềm lực mới được cô mời phỏng vấn trực tiếp. Điều này có nghĩa là sau hai chặng đua gần đây, Audrey đã thừa nhận thực lực của cậu rồi? Hunt rạo rức vui mừng, cậu có cảm giác giấc mơ của mình đã thành hiện thực.

“Hunt, cậu ở đây à.” Giọng nói ai kia lạnh lùng tựa như muốn hòa trộn nắng chiều với đêm đen.

Hunt hồi thần, nhìn thấy Winston đang rút tay túi quần đứng ở không xa.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Vì sao Amy bảo không thể chạm vào tôi?

Winston: Vì nếu chạm vào cậu, cô ta sẽ bị tôi đuổi việc.

Hunt: Gì cơ? Ở quán lần trước anh đã không cho Gina động vào tôi rồi! Lần này lại không cho Amy chạm! Rốt cục anh có định đưa tôi đi tán gái không thế!?

Winston: Tất nhiên là không.

Hunt: Vậy anh đưa tôi đi đâu!?

Winston: Đưa đến nơi để tôi tán cậu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đùng Rời Bỏ Tôi

“A! Winston!” Hunt híp mắt cười vẫy tay: “Vừa nãy tôi còn đang định khoe với anh, từ cửa sổ phòng tôi có thể ngắm được cảnh mặt hồ đẹp lắm nhé!”

“Winston, không ngờ có thể gặp được cậu ở đây. Hi vọng cậu có thể bảo vệ được danh hiệu quán quân chặng.” Audrey vươn tay về phía Winston.

Winston chỉ điềm tĩnh gật đầu, khẽ nói một tiếng “cảm ơn”, thế nhưng Audrey không hề nổi giận, cô đã quá quen với cái thái độ thờ ơ này của Winston rồi.

Winston đi tới trước mặt Hunt, giọng nói bình thản: “Cậu ở đâu vậy?”

Hunt chỉ tay về phía khách sạn: “Tôi quên tên rồi. Nhưng khách sạn đã lâu đời, đi lại trong phòng còn nghe thấy tiếng cọt cọt kẹt, được cái gần trường đua lắm.”

“Ừm. Lần này chúng ta không ở cùng khách sạn.”

Audrey đứng bên cạnh có phần kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Winston nói chuyện với người khác, hơn nữa nội dung cuộc trò chuyện còn chẳng liên quan gì đến F1.

“Lần trước cậu uống say, có còn đau đầu không?” Winston nghiêng đầu, mặt hơi cúi xuống, đáng vẻ nguyên bản hờ hững bỗng trở nên dịu dàng.

“Anh còn đề cập chuyện uống say với tôi được nữa à?” Vì Audrey vẫn còn đứng bên cạnh, Hunt có hơi ngại ngùng đành phải dựa sát về phía Winston, nhỏ giọng nói: “Không phải anh đã nói sẽ để ý tới tôi sao? Anh nhìn chỗ này của tôi đây này!”

Hunt vạch cổ áo của mình ra cho người kia nhìn, tuy dấu vết đã không còn đậm như trước, nhìn kỹ vẫn có thể thấy từng vết từng vết mờ mờ.

“Tôi luôn để ý cậu mà.” Winston hồi đáp.

“Điều.” Hunt giờ ngón giữa với Winston: “Rõ ràng là tôi có gọi anh, nhưng anh chẳng chú ý tới tôi gì cả!”

“Tôi không chú ý, vậy ai đưa cậu về khách sạn? Chẳng lẽ hôm đó cậu không thích thú à?”

Câu hỏi vặn của Winston khiến Hunt không biết đáp sao.

“Cậu không thích thú à?” Winston như thể không nghe thấy câu trả lời của Hunt thì không chịu, nghiêng mặt gần như dán sát vào gò má Hunt.

Giọng của hắn rất khê, Hunt cảm thấy như có một bàn tay đang mon trón hết đợt này đến đợt khác khiến cậu không chịu nổi. Cảm giác bị chiếm đoạt nguy hiểm vì nụ hôn cuồng nhiệt mà phóng túng, không cho phép cậu hô hấp lại ập tới như cơn nghiện. Mặt cậu đỏ bừng lên.

“Có... có mà... chỉ là lúc đó mơ hồ quá, tiếc thật...” Hunt thở dài một tiếng.

“Vậy để khi nào cậu tỉnh táo thì hưởng thụ tiếp.” Giọng Winston vẫn thật lãnh đạm, tựa như bọn họ chỉ đang bàn xem mì ống tối nay ăn có cần bỏ thêm húng quế không.

Còn nữa, sao lời Winston nói nghe cứ như thể người đem đó hôn cậu, giúp cậu giải phóng là hắn vậy...

Hunt bưng tay che mắt. Chuyện như thế làm sao dám nghĩ tới... Nếu người anh em của cậu mà dám chạm vào khoe môi Winston, hẳn nhất định sẽ nâng tay cắt bỏ, hành động còn dứt khoát hơn cả khi lao qua vạch đích.

Đúng là vừa nghĩ đã đau!

Tuy hai người nói chuyện không lớn tiếng, Audrey đứng cạnh không thể nghe rõ cả hai đang bàn việc gì, nhưng cảnh tượng Winston dựa vào Hunt trông vẫn vô cùng quyến rũ. Audrey có nằm mơ cũng không ngờ Winston sẽ có ngày thân thiết với người khác như thế.

“Có vẻ hai người rất thân quen nhỉ?” Audrey mỉm cười nói.

Lẽ nào tay đưa Hunt vừa nhắc đến khi này là Winston? Khó tin quá đi mất!

“Ừ.” Winston khẽ đáp lại một tiếng.

“Hôm nay cậu thật khác biệt. Còn nữa, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Dù hiểu kỳ với mối quan hệ của Winston và Hunt, Audrey vẫn cảm thấy mình không thể xen vào giữa hai người được.

“Hôm nay là sinh nhật của anh à?” Hunt nhìn Winston hỏi.

Winston chỉ gật đầu nói cảm ơn với Audrey.

“Tôi đi trước nhé. Ánh sáng không đủ, ảnh chụp cũng chẳng đẹp được. Hẹn gặp lại sau chạng vạng, Hunt.” Audrey nháy mắt rồi xoay người rời đi.

Hunt trở nên hưng phấn: “Lúc này chị Wilson nói muốn phỏng vấn riêng tôi sau trận đấu!”

“Cậu thích cô ta à?” Winston hỏi.

“Đàn ông có ai mà lại không thích một cô gái như thế chứ?”

Hunt vừa mới nói xong, Winston đã xoay người sải bước.

“Này! Anh sao vậy? Chẳng lẽ anh cũng thích chị ấy? Thế mà lúc này trông anh có vẻ lãnh đạm thế?” Hunt đuổi theo, đi sóng vai cùng với Winston, Winston lại chẳng thèm ném cho cậu lấy một cái liếc nhìn: “Ồ này... có gì thì về sau tôi cách xa chị ấy ra là được chứ gì! Tôi có thích chị ấy hơn nữa, anh cũng vẫn quan trọng hơn!”

“Đồ lừa đảo.” Giọng Winston vẫn lạnh lùng, nhưng Hunt có thể cảm giác được người này đã không còn giận nữa.

“Tôi lừa anh lúc nào?”

“Giờ thì cậu nói sẽ cách xa cô ta...” Winston nghiêng mặt sang, ngón tay khều cằm Hunt, Hunt bất ngờ loạng choạng một bước nhỏ: “Nhưng đợi đến lúc cô ta thể hiện chút thiện cảm với cậu xem, cậu lại chẳng ước gì tặng luôn bản thân cho người ta được.”

“Này— đừng có nghĩ tôi thiếu kiên định thế chứ!” Hunt muốn nghiêng mặt tránh ngón tay Winston, hẳn là Winston đã nhìn thấy cảnh Audrey trêu chọc cậu rồi.

Ngón tay Winston rất dài mà cũng rất khỏe, chúng bóp cằm cậu khiến cậu thấy hơi đau: “Là ai chỉ cần hôn thôi cũng có thể ra nhỉ?”

Hunt trợn trừng mắt. Đêm hôm ấy, người kia hôn mạnh mẽ quá, mình không kìm chế được... “Cái tên này, anh... anh không đứng bên cạnh nhìn đấy chứ?”

Không phải Winston đứng ngoài bức màn sao? Hay là Lilith nói với hắn?

Winston không trả lời cậu, chỉ buông cằm Hunt ra rồi bước tiếp. Hunt u sầu phát hiện Winston lại biết thêm một lịch sử đen tối nữa của mình rồi: “Đợi đã, anh định đi đâu thế?”

“Đến phòng cậu.”

“Đến phòng tôi?”

“Không phải cậu nói phong cảnh ngoài cửa sổ phòng cậu đẹp lắm đấy sao?”

“Trời tối cả rồi còn nhìn thấy gì được nữa!”

Nghĩ tới chuyện hôm nay vốn là sinh nhật của người này, Hunt lại cảm thấy tiếc nuối. Winston dành cho cậu nhiều điều đến thế, vậy mà cậu lại chẳng có gì đáp lại người ta: “Chúng ta đi xem có mua được bánh ga tô hay không đi?” Hunt nói.

“Tôi không cần tổ chức sinh nhật.”

“Tôi thích ăn kem bơ, được chưa? Sinh nhật mười chín tuổi của tôi vào đúng lúc có trận đua, hơn nữa thành tích của tôi lại không tốt, chẳng ai nhớ đến ngày sinh của tôi cả.”

“Vậy thì mua một cái.”

Hai người đi tới tiệm bánh ngọt bên đường. Nơi này không phải đô thị phồn hoa, các kiểu bánh ngọt cũng vì thế rất đơn giản.

Quay về phòng, Hunt đặt bánh lên mặt bàn rồi chỉ mấy thứ đồ đặc bên trong phòng: “Có phải rất cũ kỹ không? Đến cả tủ quần áo lúc mở ra cũng kêu kêu kẹt!”

“Ừm.” Winston đi về phía cửa sổ, giữa đêm đen vẫn còn thấy được hình ảnh phản chiếu mờ mờ của ánh trăng trên mặt hồ.

“Phòng anh trông thế nào?” Hunt vừa mở hộp bánh vừa hỏi.

“Có lẽ là để đón du khách đến xem Grand Prix nên vừa được tu sửa lại. Tôi không thích mùi ở đó lắm.”

“Ồ... biết thế thì đặt ở đây luôn cho rồi nhì?” Hunt dùng ngón tay đâm đâm vào lưng Winston: “Này, có cần thấp nển ước gì đó không?”

“Không cần. Dù sao nguyện vọng của tôi cũng sẽ thực hiện được.”

Người khác nói thế sẽ bị coi là “tự phụ”, tên này nói vậy lại có cảm giác hiển nhiên.

“Nhưng tôi thấp cho anh rồi...” Tuy hơi trẻ con nhưng Hunt vẫn hi vọng ngày sinh nhật thì phải có không khí của ngày sinh nhật.

“Thế cũng được.” Winston rời cửa sổ tới ngồi xuống bên bàn.

Hunt vốn không chịu giữ bánh cho vững, đi đường còn cứ lắc lư khiến chiếc bánh đã xiêu vẹo cả. Cậu đột nhiên thấy hơi lo lắng, vừa nhìn Winston đã biết hẳn theo chủ nghĩa hoàn hảo, chiếc bánh thế này quả thực không phù hợp thẩm mỹ của hắn.

Thế nhưng Winston lại chỉ nhắm mắt lại, vàng trán tĩnh lặng như biểu hiện hắn đang ước nguyện điều gì thành khẩn lắm.

Hunt thoáng thấy Winston thế này thật đẹp đẽ, tựa hồ những lời truyền thông nhận xét về hắn, nào là “khó gần”, nào là “lạnh lùng kiêu ngạo” chỉ là bịa đặt.

Khi Winston mở mắt ra, Hunt vội chuyển đường nhìn của mình đi nơi khác.

“Hừm, anh đã ước điều gì thế?”

“Cậu không biết nói ra sẽ mất linh sao?”

“Hừ... anh tin chắc!”

Hunt chẳng đợi nổi bắt đầu dùng đĩa nhựa xúc bánh. Cậu không định chờ Winston cắt đã ăn luôn. Dù sao tên này cũng chẳng ghét nước bọt của mình.

“Nhưng chỉ có mình cậu mới giúp tôi thực hiện được điều ước đó.”

Hunt khựng lại, khi nhớ tới Winston đã từng nói “tôi đợi cậu ở góc cua tiếp theo”, đáy lòng bỗng dâng lên cảm giác ảm áp: “Được, tôi nhất định sẽ thực hiện điều ước của anh.”

Winston khe khẽ “ừ” một tiếng, cầm thìa lên xúc một miếng bánh.

“Có thêm hai chai bia nữa thì tuyệt!”

“Trước khi thi đấu nghiêm cấm dùng đồ uống có ga.”

“Còn chưa đến lúc đua mà! Tận hai ngày nữa mới tới phiên chạy thử!”

“Sắp tới Grand Prix rồi, không được phép dính vào cùn.”

Hunt bắt lợc... hai ngày trước, ai là người đã nhìn cậu uống say đây?

“Ngày mai anh có kế hoạch gì không?” Hunt ngậm thìa hỏi, kết quả lại bắt cấn cấn gậy luôn. Cậu tỏ vẻ phẫn nộ lật tung hộp đựng, phát hiện bên trong chẳng còn thừa một chiếc thìa nào nữa... cay đắng ghê.

“Mười giờ có cuộc họp kỹ thuật.” Winston dùng thìa xúc một miếng bánh, đưa đến bên môi Hunt.

“Tôi cũng thế, lát nữa anh định quay về phòng bằng cách nào?” Hunt vừa nói xong, bánh kem đã được đút vào trong miệng: “Ừm...”

“Tôi có thể đi bộ về.”

“Ừ, nhưng người đẹp trai như anh nhất định phải cẩn thận đấy. Quanh đây xuất hiện nhiều fan cuồng lắm, đêm hôm đi trên con đường nhỏ băng qua rừng, nếu bọn họ xông ra tập kích, anh kêu trời trời không thâu...”

Hunt đang nói hăng say thì bị người kia bất ngờ nhét một thìa bánh lớn vào miệng: “Ồm...”

Cái bánh này vốn là mua cho anh đấy!

“Cậu ăn đi.”

“Anh không ăn nữa à? Vẫn còn một nửa đây này.” Hunt ngậm thìa nhựa của Winston mà nói.

Người kia hé miệng nhìn Hunt mà không đáp.

Trong lòng Hunt lại âm thầm khinh bỉ, cái tên này lại thế rồi... hút thuốc cũng thế, ăn bánh cũng thế. Để xem tôi có làm anh phát khiếp lên được không!

Cậu cười xấu xa cố tình liếm thìa trước mặt người kia, sau đó mới múc bánh chia về phía hấn.

Có giỏi thì ăn đi! Không thấy ghê thì anh ăn đi!

Giây tiếp theo, cổ tay Hunt bị giữ lại, có một nguồn sức mạnh kéo cậu về phía trước. Winston cứ thế ngậm lấy miếng bánh ăn không chút quan tâm, hon nữa còn nhử mảy đường như nói: Cậu còn làm được trò gì nữa?

Hunt thừa nhận mình rất thất vọng. Cậu vốn tưởng có cơ hội nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Winston, cậu luôn cho rằng Winston không thể chịu được rất nhiều điều, ai dễ giới hạn dưới của hấn lại vượt xa cả tưởng tượng của cậu.

“Cậu có vẻ thất vọng nh?”

“Đâu có!” Hunt cười gượng: “Tôi thấy rất vinh hạnh.”

“Vinh hạnh gì?”

“Vinh hạnh vì anh không ghét nước bọt của tôi!” Hunt cố ý tỏ ra đê tiện.

“Cậu là người duy nhất.”

“Thật không? Tôi có vẻ đặc biệt ghê nh! Trước đây chưa từng có ai mặc cùng một chiếc quần, uống cùng một lon bia, xem cùng một bộ phim rồi “giúp nhau” với anh à?”

“Hai cái trước thì từng có, cái cuối cùng thì chưa từng.”

Tầm mắt của Winston hạ xuống, Hunt tự nhiên lại thấy đau lòng.

“Nếu là trước đây anh bảo anh chưa từng vừa xem phim vừa tự xử bao giờ, có lẽ tôi sẽ tin đấy. Nhưng anh ăn chơi đẳng cấp thế này, tôi không tin anh chưa từng vừa xem phim vừa tự high bao giờ đâu!”

“Tôi có thể vừa tự xử vừa nghĩ tới cậu.” Winston hất cằm.

Hunt tỏ ra bắt lợc: “Anh cứ buông thả tùy ý như thế, cẩn thận tôi cũng sẽ từ bỏ trị bệnh.”

“Tôi đang mong đấy.”

“Tôi tò mò không biết rốt cục ai mới là người có thể mặc cùng một chiếc quần, uống cùng một lon bia với anh nh?”

“Cậu ấy đã rời bỏ tôi rồi.” Winston đáp lời.

“Rời bỏ anh rồi? Vì không chịu nổi đáng về điềm nhiên của anh khi anh đùa cợt những lời khiến người khác xấu hổ hả?” Hunt nửa đùa nửa thật hỏi.

“Một ngày nọ, khi tôi vẫn đang nằm trên giường đọc sách, giám đốc đội đua của cậu ấy gọi điện thoại đến báo với tôi, cậu ấy và một kỹ sư trong đội đã đâm xe vào cột điện.”

Không phải ai cũng có thể nhìn thấy cảm xúc của Winston từ trong ánh mắt hắn, nhưng lúc này, Hunt lại biết chuyện về cái người lái xe đâm vào cột điện kia khác hẳn với những câu chuyện cười nghe mà gai người của Winston trước đây.

“Tôi không tò mò đến mức ấy đâu. . . Hôm nay là sinh nhật của anh, chúng ta có thể nói chuyện gì vui về một chút.”

“Cậu ấy đã từng khiến tôi cảm thấy rất hạnh phúc.” Winston nhìn về phía Hunt, giọng hắn sau trước vẫn luôn bình thản: “Nhưng trước cái lúc tôi không thể nhìn thấy cậu ấy nữa, tôi lại chẳng hề nhận ra. Tôi cho rằng chúng tôi vẫn còn rất nhiều thời gian vui vẻ, nhưng thực ra đã chẳng còn gì.”

Hunt hé miệng không biết nói sao, mà Winston lại đổi tư thế ngồi, chống cằm quan sát cậu. Dưới ánh nhìn như thế, Hunt cảm thấy như mình đã bước tới một thế giới khác.

“Hunt, tôi muốn kể cậu nghe.”

“Được, tôi nghe anh nói.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy cũng là vào một buổi tiệc từ thiện. Mọi người đều đang xã giao, đột nhiên chuông báo cháy vang lên, khách khứa chen chúc lao ra ngoài. Tôi không nhìn thấy chút khói nào, ngoài mùi rượu trong không khí ra thì chẳng có gì.”

“Có phải đã có người ấn báo động nhầm không?”

“Ừ. Lúc ấy tôi rất bình tĩnh, định đợi đến lúc mọi người nhận ra đây là báo động nhầm rồi sẽ bình tĩnh lại. Nhưng đột nhiên có người túm lấy tay tôi, lôi tôi chen vào giữa đám người. Người đó cứ dùng sức kéo tôi mãi. Tôi chưa từng bị ai lôi đi như vậy, cảm giác đó rất kì lạ.”

“Có phải người đó kéo nhầm không?” Hunt tò mò hỏi.

“Đúng vậy. Lúc quay đầu nhìn thấy tôi qua khe hở giữa mọi người, cậu ấy tỏ vẻ rất kinh ngạc, mà cô bạn gái đi cùng cậu ấy lại đứng cách đó không xa giờ ngón giữa măng chửi cậu ấy.” Ánh mắt Winston trở nên dịu dàng, đến khóe môi cũng nhẹ nhàng hạ xuống.

“Anh bạn này thâm rồi. Cô gái đi cùng chắc chắn cho rằng anh ta bỏ chạy thoát thân.”

“Ừm. . .” Winston nhắm mắt lại, nụ cười càng trở nên rõ nét: “Nhưng rõ ràng biết mình kéo nhầm rồi, cậu ấy vẫn không buông tay tôi ra. Sau đó tôi hỏi cậu ấy lí do.”

“Để tôi đoán xem. . .” Hunt ngoẹo đầu, phác họa cảnh tượng ấy trong óc, sau đó bật cười: “Có phải anh ta nói rằng: Dù sao cũng kéo nhầm rồi, bị bạn gái hiểu lầm cũng là chuyện chẳng thể tránh khỏi, chi bằng kéo anh lâu thêm một chút cho đỡ thiệt thòi.”

“Đúng, cậu ấy trả lời như vậy.”

“Ồ?”

Nói bừa mà cũng trúng à?

“Về sau, chúng tôi thường cùng nhau hút thuốc trước trận đua, sau trận đua sẽ cùng thảo luận về sự thể hiện và kĩ thuật của những đối thủ khác trong cùng chặng. Chúng tôi cùng nhau đánh tennis, leo núi, ngắm cực quang. . . Cho đến một ngày, cậu ấy hỏi tôi có muốn cùng đi ăn BBQ không, tôi nói tôi muốn đi ngủ sớm một chút, bên kia điện thoại, cậu ấy nói tôi sinh hoạt thật giống cụ già.”

“Anh chỉ giả vờ giống người già mà thôi.” Hunt cười cười như ám chỉ điều gì, dù là bar ở Montréal hay “Đêm của Lilith” ở London, Winston đều chẳng trầm lắng không ham muốn như vẻ ngoài.

“Chín giờ hơn, tôi tựa vào đầu giường đọc sách, sau đó tiếp cuộc điện thoại kia. . . đối phương nói với tôi cậu ấy đâm xe vào cột điện rồi, cột điện đổ xuống khiến chiếc Jeep cũ của cậu ấy nát bươm cả. . . Tôi cho rằng đó có lẽ là chuyện của người khác, có lẽ không liên quan gì đến cậu ấy đâu, có lẽ không phải là sự thật. Tôi cảm thấy đáng ra mình nên đọc nốt cuốn sách này, sau đó tắt đèn đi ngủ, ngày tiếp theo sẽ lại có thể nghe thấy giọng nói của cậu ấy, còn bây giờ chỉ là giấc mộng.”

“Winston. . .”

“Ngày đó tôi lái xe quá tốc độ, đội đua nói rằng có tới mấy tay cảnh sát lái mô tô đuổi theo phía sau tôi. . . nhưng tôi vẫn không đuổi kịp cậu ấy. Đi trên hành lang của bệnh viện, tôi nghe thấy tiếng rất nhiều người quen đang khóc. Bác sĩ đã xử lý sạch vết máu trên mặt, trên người cậu ấy, toàn thân cậu ấy còn được phủ một tấm vải trắng. Tôi tự nói với mình, đây có thể không phải là cậu ấy. . . biết đâu cậu ấy vẫn còn đang nằm trong phòng phẫu thuật, tuy bị thương nhưng vài giờ sau bác sĩ sẽ đi ra nói với chúng tôi: cậu ấy đã thoát khỏi cơn nguy kịch. Thế nhưng dù đã đắp một tấm vải trắng, dù chỉ thông qua đường nét thôi, tôi cũng biết đó chính là cậu ấy.”

Đôi mắt Hunt trở nên mơ hồ. Mọi vật xung quanh đều như bị ngâm trong dòng nước lạnh như băng, lan tràn tứ phía, không còn lối thoát.

“Có người nói với tôi, đừng kéo tấm vải lên, đừng nhìn nữa... nhưng sao tôi có thể không nhìn? Tôi vén dần lên, nhìn thấy mái tóc mềm mại tôi rất thân thuộc, nhìn thấy gương mặt trẻ con của cậu ấy, nhìn thấy vết thương rất lớn đã lấy mạng cậu ấy đi. Tôi không tìm được suy nghĩ trong lòng mình, có phải cậu đã rất đau không? Lúc đau đớn như vậy, cậu có nhớ tới tôi không?”

Giọng nói của Winston vẫn bình thản như trước, thế mà Hunt lại thấy bờ vai hắn run run.

“Được rồi, Winston... tôi đã biết rồi...”

Hunt vươn tay ra, lòng bàn tay áp lên gò má hắn.

“Tôi gọi tên cậu ấy hết lần này đến lần khác, cậu ấy trước sau không chịu mở mắt nhìn. Tôi ôm chặt lấy cậu ấy, chặt như mỗi lần cậu ấy giành được thứ hạng cao sẽ lao đến ôm tôi; trong lòng tôi đầy mong mỏi... nhưng không hề nhận được lời hồi đáp. Tôi nghĩ rằng chỉ cần tôi bật khóc thật khó coi, nhóc con khốn kiếp này sẽ lập tức vùng dậy cười nhạo tôi, vô cùng đắc ý nói rằng mình hóa trang giỏi biết bao nhiêu, mình cố gắng không cử động vạt và biết chừng nào! Tôi nắm chặt lấy tay cậu ấy, tưởng tượng ngón tay cậu ấy sẽ đột nhiên run rẩy, giống y như lần gặp gỡ đầu tiên, cậu ấy sẽ nắm tay tôi... nắm thật chặt, nói với tôi rằng nếu không nắm tay tôi lâu thêm một chút, cậu ấy sẽ thiệt thòi...”

Hunt đứng lên đi tới bên người Winston, dùng sức ôm lấy người kia thật chặt.

“Từ sau khi đó, từng giây từng phút tôi đều sống trong hoài nghi. Hoài nghi tôi vẫn đang nằm mộng, hoài nghi sao tên khốn kia lại gọi điện đánh thức tôi.”

Chúng ta sinh ra trong cô độc, rồi dần quen với cô độc. Nhưng nếu đã từng được hưởng cảm giác ấm áp, thì rồi về sau, chúng ta sẽ bị sự cô độc bỗng lớn hơn trước trăm ngàn lần nghiền nát.

“... Tôi đã ngồi bên đầu giường hồi tưởng vô số lần, lần cuối cùng tôi gặp cậu ấy là khi nào? Cậu ấy đã nói gì với tôi? Chúng tôi đã từng làm gì với nhau? Nhưng tôi không cách nào nhớ ra được. Hunt... hóa ra trên đời này quả thực có những người chưa từng nói lời từ biệt, đã vĩnh viễn không thể gặp lại nữa rồi.”

Winston tựa sát mặt vào lồng ngực Hunt, lắng nghe nhịp tim của cậu.

“Ừ... Giống như cha tôi, giống như bạn anh vậy.” Lồng Hunt xáo động, cậu đau đớn cùng với Winston.

“Đừng làm những chuyện giống như vậy với tôi nữa, Hunt.”

“Được.”

“Dù tôi có làm điều gì, dù cậu có giận tôi nhường nào... cũng đừng rời bỏ tôi...”

“Được.”

Hunt ôm Winston càng chặt hơn, cậu không biết phải an ủi người này như thế nào. Cánh tay Winston vòng qua hông Hunt, hắn càng áp sát vào lồng ngực của Hunt hơn trước.

“Mãi mãi đừng quên những gì cậu đã đồng ý với tôi.”

“Đương nhiên.”

Ngay lúc này, Hunt có thể cảm nhận rõ ràng Winston đang ý lại mình. Rành rành là một người mạnh mẽ như thế, lại nương tựa vào một kẻ chẳng khác trẻ con.

“Muộn lắm rồi, tôi nên về thôi.” Winston khẽ vỗ vào lưng Hunt.

“Chúng ta ngủ cùng nhau đi! Nếu trên đường anh bị fan cuồng tấn công thật thì sao? Sáng sớm ngày mai anh có thể chạy bộ về khách sạn cũng được.” Hunt cúi đầu cười ngây ngô nói.

“Được thôi.” Winston thản nhiên trả lời. Hunt nghi ngờ phải chăng hắn vốn đã có ý định qua đêm ở đây từ trước.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Điều ước sinh nhật của tôi đơn giản lắm!

Winston: Ước gì?

Hunt: Có party “cô thờ”.

Winston: Được, khi cậu tròn hai mươi tuổi, tôi sẽ tặng cho một cô.

Hunt: Thật không?

Winston: Cho nhìn không cho sờ.

Hunt: Anh đốt một cú để tôi ngắt đi cho rồi... mẹ kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quỳên Rồi Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đánh Cuộc

Hai người cùng nằm trên giường, Winston rất yên lặng, Hunt nghiêng người, do dự không biết mình có nên ôm lấy người kia không. Sau khi được Winston kể cho nghe những chuyện quá khứ người ngoài chắc chắn không được biết, Hunt lại càng cảm thấy muốn gần gũi với hắn hơn. Nhưng hai người đàn ông lớn tướng rồi mà còn ôm nhau ngủ nữa à, kì quái lắm!

“Cậu đang nghĩ gì thế?”

Tiếng Winston vang lên giữa đêm khuya thanh vắng nghe như nước chảy, Hunt cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

“Có gì đâu...”

Hunt vừa định xoay mình, Winston đột nhiên nghiêng người ôm lấy cậu.

“Ngủ đi.”

Hunt bỗng thấy mắt tự nhiên cụp quạ, cánh tay Winston liền ôm càng chặt hơn. Cậu vô tình để chóp mũi chạm vào Winston, đang định ngẩng đầu đã có cảm giác bờ môi như vừa trượt qua thứ gì vừa ấm áp vừa mềm mại, trái tim tích tắc nhảy thót lên, máu dường như chảy chậm lại, toàn thân cứng đờ.

Toi rồi... toi rồi...

Hút chung một điếu thuốc, dùng cùng một chiếc thìa là một chuyện, nhưng hôn nhau lại là chuyện khác!

Hunt khóc thầm trong lòng, chỉ sợ Winston sẽ bẻ gãy cổ mình mất thôi.

Ai dè chờ hơn nửa phút, cái người đang ôm cậu kia vẫn chẳng có chút động thái nào. Sau một hồi không dám thở mạnh, Hunt ti hí mắt, đây là lần đầu tiên cậu nằm sát Winston đến vậy, chỉ cần một chút bất cẩn thôi là sẽ đụng phải mũi hắn.

“Sao cậu vẫn chưa ngủ?” Giọng Winston rất khẽ, hơi thở nhẹ nhẹ phẩy qua cánh môi Hunt, gần đến mức Hunt lo lắng lỡ mình sẽ lại chạm vào môi người kia lần nữa.

“Tôi... tôi ngủ đây...”

Cứ mặt đối mặt với anh thế này, ông đây làm sao mà ngủ được!

Hunt chịu đựng gần ba phút đồng hồ, cuối cùng vẫn quyết định nhẹ nhàng nhấc tay Winston lên, xoay người, quay lưng về phía hắn.

A... không khí thật trong lành, quan trọng nhất là không cần lo sẽ chạm phải những nơi không nên chạm...

Cái ôm bất ngờ dán lên phía sau, lưng Hunt dính sát vào ngực Winston, tiếng hít thở của người kia khiến Hunt cảm thấy an tâm kì lạ.

Hunt đã ngủ một giấc rất say. Không biết là đến mấy giờ, bên cạnh bỗng có người cử động, cậu hơi cau mày, mở mắt mới phát hiện hóa ra trời đã sáng. Hunt vươn tay về phía tủ đầu giường mò lấy điện thoại của mình, đã sắp bảy rưỡi, có lẽ qua thêm mười mấy phút nữa sẽ có người tới gọi cậu tham gia buổi huấn luyện thích nghi.

Hunt xoay mặt sang, nhìn thấy Winston đang vén chăn chuẩn bị đứng dậy. Tóc hắn có hơi rối, thoạt trông biếng nhác mà tùy tiện, một tay hắn cầm điện thoại, một tay vuốt tóc về sau đầu, để lộ ra vầng trán.

Ánh sáng chiếu vào từ song cửa vừa hay rơi trên mũi Winston. Mí mắt hắn sụp xuống trông sắc bén như bảo kiếm nằm trong vỏ, đơn thuần mà lại gợi cảm đến mức đáng ghen tị.

“Tôi về trước đây.” Hắn để mặc những sợi tóc rơi xuống qua kẽ tay rồi vươn tay ra xoa đầu Hunt.

“Này, anh làm thế là tôi không vui đâu!”

“Sao lại không vui?” Winston cuối cùng cũng bỏ điện thoại quay sang nhìn.

“Cảm thấy như bị anh coi là trẻ con.”

“Cậu vốn nhỏ hơn tôi mà.” Ngón tay Winston rời khỏi mái tóc Hunt, quét khề một cái lên mũi cậu.

“A, nếu đã dậy sớm rồi, tôi mời anh ăn sáng nhé? Sinh nhật anh mà tôi lại chẳng có quà cáp gì...”

Chỉ với một cái bánh ngọt xiêu vẹo mà đã đổi lấy được những lời thật lòng của Winston, Hunt cảm thấy hình như mình hời rồi.

Winston chống một tay trên giường, tiến về phía Hunt gần đến mức Hunt cho rằng lông mi của hắn sắp chạm vào mình. Khóe môi Winston thoáng nhếch lên: “Hay là, cậu tặng chính cậu cho tôi đi?”

Hơi thở tác lại trong cổ họng, Hunt vội quay mặt đi. Hai người cứ như sắp hôn nhau rồi ấy!

Xem cái ánh nhìn ranh mãnh sâu trong mắt hắn kia, Hunt đột nhiên nhận ra: Tên này lại trêu chọc mình nữa rồi!

Còn cả những câu đại loại như “tôi muốn tán cậu” trước kia nữa chứ, hóa ra Winston đã bắt thóp cậu từ lâu, cho nên lúc nào cũng có thể đùa giỡn cậu quá đáng như vậy.

Có điều nay đã khác xưa rồi, những lời Winston nói tối hôm qua, cậu vẫn còn nhớ rành rành từng câu từng chữ. Nếu như trái tim Winston là một thế giới chưa từng có bất cứ ai được đặt chân tới, vậy Hunt chắc chắn mình đã bước vào rồi, hơn nữa biết đâu cậu còn có cái quyền được tự do ngang ngược.

Nếu đã như vậy, cậu cũng nên phản công một lần, không thể để mặc cho Winston hoành hành mãi như thế được! Evan Hunt không có sở trường gì, nhưng bàn đến vấn đề song phương tôn thương, ai có thể mạnh hơn cậu nữa!

Hunt hơi nâng cằm, đột nhiên cũng ngả về phía Winston, tay cậu chống bên cạnh tay Winston, về mặt thoáng nét đặc ý: “Được thôi, tôi tặng chính tôi cho anh đây. Anh cầm lấy đi!”

Ông đây không sợ anh nữa rồi, xem anh tiếp chiêu thế nào nào!

“Vậy thì cảm ơn, tôi sẽ nhận cậu về.”

Đôi môi và hàm răng Winston khép mờ, hơi thở ấm áp không ngừng chạm tới Hunt rồi lại tan biến trong không khí.

“Nhận đi! Anh định nhận tôi thế nào? Hay là gói tôi lại mang về Ferrari?”

Tôi đồng ý đấy! Tốt nhất là tặng thêm cho tôi mười bảy mươi tám chiếc Ferrari!

Winston lại nghiêng mặt sang, chớp mũi hắn phớt qua cánh mũi Hunt, gần đến mức Hunt dường như cảm nhận được độ ẩm đôi môi của hắn. Hunt vô thức lùi về sau, cậu cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, máu toàn thân chảy hết xuống phía dưới như chịu tác dụng của lực vạn vật hấp dẫn.

Winston càng ngày càng tiến sát, gương mặt càng lúc càng cúi thấp, Hunt nín thở từng bước lùi về sau. Hắn cứ tiếp tục như thế mãi, Hunt phải kìm lại ý muốn quay mặt đi, bởi cậu nhận ra khóe môi Winston đang dần dần nhếch cao.

Hunt lại lùi thêm chút nữa, ai ngờ cậu đã tiến sát tới mép giường, tay chống vào không khí, người liền ngã ngửa về sau. Winston trước mặt cậu bỗng mở to mắt. Tựa như một con báo đang săn mồi, hắn lấy một tay chống đệm giường, một tay vươn ra tóm chặt lấy cánh tay Hunt, kéo cậu về.

Hunt còn tưởng mình sắp đập đầu xuống đất, ai ngờ bỗng nhiên lại va vào lồng ngực vừa ấm áp vừa mạnh mẽ của Winston. Winston vỗ khề hai cái lên lưng cậu, giọng nói vang lên bên tai: “Vui không?”

Trái tim đang treo lơ lửng quay về với lồng ngực, Hunt thở phào một hơi: “Không vui gì cả. Lại thua rồi.”

“Vậy lần sau còn muốn đùa nữa không?”

“Không đùa nữa, tôi sợ lỡ tôi hôn anh thật, anh sẽ làm thịt tôi mất.” Hunt hậm hực.

Winston bật cười khề, đẩy Hunt ra bước xuống giường, phong độ mặc áo khoác đang vắt trên sô pha lên người, sau đó vuốt vuốt lại tóc mình: “Tôi đi đây. Cậu chơi một mình đi.”

Có cần phải tò vè đẹp trai đến thế không!

Hunt nhìn bóng lưng Winston đi khuất rồi quay đầu bật cười.

Một Winston như thế, chỉ có mình cậu được thấy thôi.

Cảm giác kiêu ngạo thoáng nổ tung trong lòng Hunt.

Trong chặng đua Red Bull Ring cuối tuần này, đội Marcus cử ra hai tay đua là Hunt và McGrady. Trước trận đua, McGrady vẫn trung cái bộ mặt thờ ơ đáng ghét ra với Hunt, vì thế, Hunt tốn mất ba giây suy nghĩ xem mình còn chỗ nào khiến McGrady không hài lòng. Ba giây sau, Hunt nhún nhún vai: Thôi đi vậy, có những người vừa sinh ra đã đối nghịch với mình.

Chạm mặt Donald trong nhà vệ sinh, Hunt lập tức hưng phấn khoác vai người nọ: “Hãy! Người anh em!”

Donald nghe thấy tiếng Hunt liền cả rùng mình, suýt chút nữa thì tắc vòi: “Hunt, anh bảo này, cậu đừng có mà xuất hiện bất thành linh như thế được không, anh lớn tuổi rồi!” Donald vội vã kéo quần lên, lòi cái tay Hunt đang quàng trên vai mình xuống.

“Anh sao thế hả?” Hunt híp mắt nhìn đối phương, cậu cứ cảm thấy Donald có điểm gì là lạ.

“Anh... anh thì làm sao...” Donald bị Hunt nhìn mà thấy trong lòng khủng hoảng. Hắn ta lùi về sau một bước, Hunt lại tiến lên trước một bước, đến tận khi hai người lui vào góc sâu nhất trong phòng vệ sinh rồi, Hunt mới vươn tay đè bên tai Donald.

“Cậu... cậu định làm gì?” Donald dán lưng vào tường, có vẻ hơi lo sợ nhìn Hunt.

“Anh cho rằng tôi định làm gì? Tiệc hôm trước tôi chẳng có phần, hay là anh tự bồi thường đi?”

Nhớ lại hai ngày trước thủ đoạn không bằng Winston, suýt chút nữa còn bị hấn áp bức rơi xuống giường, Hunt đột nhiên cảm thấy mình rất cần phải nâng cao trình độ, vậy thì coi Donald là đối tượng luyện tập cũng không tồi.

Mất Donald giật giật, tự nhiên hắn ta lại nói lắp: “Cậu... cậu... anh nói với cậu nhé, anh già rồi, không ngon miệng...”

“Làm gì có chuyện đó? Tôi lại nghĩ anh vô cùng quyến rũ vô cùng chín chắn, vừa nhìn là đã thấy dẻo dai, chắc chắn ngon miệng cực kì.”

Hunt nghiêng mặt, hồi tưởng góc độ Winston tiếp cận mình ngày đó rồi từ từ áp sát, chỉ khác Winston thì nhắm hai mắt, còn cậu lại để hai mắt mở to, muốn nhìn cho thật rõ vẻ mặt bối rối của Donald.

Donald vội vàng ngoảnh sang hướng khác tránh mặt Hunt, nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt trông chẳng khác gì đang chịu phạt: “Anh không ngon miệng... cậu tìm Winston ấy! Cậu đi tìm cậu ta đi! Cậu ta chắc chắn là miếng bít tết Angus thượng đẳng nhất!”

(Bò Angus (tên đầy đủ là Aberdeen Angus) là một giống bò thịt có nguồn gốc từ vùng cao nguyên phía Bắc Scotland, được biết đến như một loại thực phẩm tươi, mang lại giá trị và chất lượng cao, là niềm tự hào của người dân Mỹ.)

Hunt biến từ cười đùa thành hậm hực: “Tôi tìm hắn làm gì. Tôi đang chơi với anh cơ mà!”

Tôi không đỡ được hắn, chỉ có thể bị hắn trêu chọc thôi! Với lại dù hắn có là hàng thượng đẳng, tôi cũng đâu có rĩa được miếng thịt nào!

“Vậy rốt cục cậu muốn gì!” Donald vươn tay chống vai Hunt, nhân đó tránh đi.

“Không muốn gì cả, nhưng chặng đua này kết thúc mà có tiệc tùng gì, anh nhớ phải rủ tôi đó!”

“Rủ cái đầu cậu!” Donald mười phần ghét bỏ liếc nhìn Hunt.

“Đừng đi vội! Tôi thấy lúc nãy hình như anh còn chưa giải quyết xong mà! Ông già điều khiển xe đua chó có tè dầm đấy!”

Hunt cười hề tiện, vừa ngẩng đầu liền thấy có người tay rút túi quần đang cười nhìn bọn họ không biết đã bao lâu.

“A, Owen!” Donald ngại ngùng mỉm cười.

Hunt vốn định đuổi theo Donald tiếp tục trêu chọc liền khựng lại.

“Có phải tôi đã làm phiền hai người không?” Owen nhìn về phía Hunt.

“Làm phiền đúng lúc lắm!” Donald cảm kích nhìn đối phương.

“Anh có thể gia nhập với tôi, chúng ta cùng bắt nạt ông già!” Hunt cười ha ha quàng tay lên vai Donald, ngắm nghía vẻ mặt không cam tâm của hắn ta.

Owen cúi đầu, nụ cười trên môi càng thêm rõ rệt: “Nếu Donald là ông già, vậy chắc tôi phải là cụ già nhỉ?”

Đối với Hunt, sự tồn tại của Owen đội Red Bull tựa như một truyền kỳ. Hơn thế, Owen là người Hà Lan với mái tóc ngắn màu hạt dẻ và đôi mắt xanh khiến các fan nữ mê phát cuồng, quả là một người đẹp trai hiếm có khó tìm trong giới F1.

Dù là nhìn Owen ở một khoảng cách gần thế này, Hunt cũng phải thừa nhận người này ba trăm sáu mươi lăm độ không góc chết. Rõ ràng Owen và “Cá mập trắng” Charles đã trở thành nguyên lão trong giới F1, thế mà anh ta lại cứ như được uống chất bảo quản, ai không biết còn tưởng người đàn ông ba mươi sáu tuổi này bằng vai phải lứa với Winston. Còn nói đến kỹ thuật đua, nếu coi Hunt là sinh viên mới vào trường đại học, anh ta hẳn phải là giáo sư có nhiều năm đứng lớp.

“Tôi thích rú cụ già bắt nạt ông già đấy.” Hunt toét miệng cười.

Đáng lẽ cậu cần phải tôn trọng tiền bối cao thủ, thế nhưng Owen lại mang lại cho cậu cảm giác rất thoải mái.

“Được thôi. Nếu cậu có thể vượt được Donald trong chặng đua này, tôi sẽ mời cậu... bắt nạt ông già.” Owen mỉm cười bước vào nhà vệ sinh.

Donald kinh ngạc nhìn Hunt với vẻ mặt “cậu-muốn-chết-phải-không”.

“Sao hả? Chặng này tôi chắc chắn sẽ vượt anh!”

“Cậu nghĩ Owen là người tốt hả?” Donald nhìn sang Hunt, dáng điệu đau đớn tột cùng.

“Thế... anh ta là người xấu à?”

Hunt gãi đầu, đầu có giống như vậy lắm!

“Không... nếu nói về bản chất, Owen tất nhiên là người tốt. Anh ta biết hưởng thụ hơn anh, mặc đồ hiệu, ăn bít tết cao cấp, đến bar sang xem múa thoát y...”

“Oa! Thật sao?” Hunt để lộ vẻ mặt trông đợi.

Nếu là như vậy thật, cậu thua ai cũng không thể thua Donald!

“Ồ cùng anh ta, cuộc sống sẽ trở nên cực kì xa hoa. Cậu đừng có thấy anh ta cười tươi thế mà lầm, anh ta với Vann Winston cũng chẳng khác nhau là mấy đâu.”

“Nghĩa là sao?”

“Owen cười ngoài nét mặt, lạnh ở trong lòng. Anh ta đối xử với ai cũng rất ôn hòa, nhưng đến vài năm sau, cậu sẽ nhận ra cậu chẳng biết gì về người này cả. Winston lại lạnh lùng ngoài mặt, đối với những người cậu ta không xem trọng, cậu ta sẽ chẳng thêm để tâm.”

“Thế nào cũng đều là lạnh lùng, có điều tôi thích kiểu của Owen hơn! Mà chỉ ngắm anh ta thôi cũng thấy vui mắt vui lòng rồi!” Hunt bật cười.

“Cậu thấy Owen đẹp lắm à?” Donald thở dài: “Đừng nói câu này trước mặt Winston.”

“Vì sao?”

Chẳng lẽ Winston lại còn ghen tị với vẻ đẹp của Owen được?

“Dù sao anh cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi.” Donald vỗ vỗ vai Hunt rồi bỏ đi.

Sau phiên chạy thử, trận đua phân hạng bắt đầu.

Trận phân hạng diễn ra vô cùng gay cấn, người giữ vị trí pole không ngừng thay đổi. Q1 do Charles dẫn đầu; nhưng đến Q2, Charles lại để Owen vượt lên, Owen cầm cương chẳng được bao lâu đã bị Charles đoạt lại vị trí; đến Q3, Penny đội Renault suýt nữa vượt qua Owen, cuối cùng chiếm lấy vị trí thứ ba.

Có điều Winston trước nay luôn cạnh tranh với Charles và Owen lại không một lần tiến vào top 5, chỉ giành vị trí xuất phát thứ sáu.

Hunt chiếm vị trí thứ mười trong chặng đua lần này, đội đua rất vừa ý, còn McGrady thì xuất phát ở vị trí thứ mười hai, sắc mặt gầy vì thế không tốt chút nào.

Hunt tìm một góc vắng vẻ ngồi xỏ xuống, rút điều thuốc đã chuẩn bị từ trước ra rồi mà cứ do dự mãi không biết có nên đốt hay không.

Có nên nhấn tin báo cho Winston biết mình đang ở đâu không nhỉ? Vì sao không hút thuốc cùng hắn, mình lại áy náy thế này?

Hunt đưa điều thuốc lên miệng nhưng cứ lần lửa mãi, không muốn lấy bật lửa ra. Đúng lúc ấy, có người đi đến rồi ngồi xuống bên cạnh cậu. Người ấy quay mặt sang, giúp Hunt châm thuốc: “Đang nghĩ gì thế? Tôi đứng sau lưng cậu nhìn gần ba phút mà vẫn không thấy cậu châm thuốc.”

“Tôi đang đợi anh đấy.” Hunt ngậm điều thuốc, quay đầu cười thật tươi với người kia.

“Thật sao.”

“Này này, hình như thứ hạng chặng này của anh không tốt bằng mấy chặng trước.”

“Nhưng tôi có thể thắng.” Winston đáp lời.

“Được rồi, vấn đề là thắng được ai? Lần này, cái tên Donald kia còn xếp trước cả anh.” Hunt cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Nếu tôi thắng được Charles và Owen thì sao?”

“Đây cũng có phải chuyện gì bất khả thi đâu... trước đây không phải anh đã từng thắng họ, giành được quán quân chặng rồi sao?”

“Vậy nếu tôi thắng họ ba chặng liên tiếp, hơn nữa còn giành quán quân chặng thì sao?” Winston chống cằm hỏi Hunt.

Rõ ràng F1 luôn biến đổi không ngừng, kể cả là tay đua đứng đầu bảng thành tích cũng không chắc chắn mình có thể liên tục giành quán quân ba chặng, thế mà lúc này, vẻ mặt của Winston lại khiến Hunt cảm thấy hấn thật tự tin.

“Anh muốn thế nào?” Hunt cắn thuốc lá, cố tình để đầu điều thuốc hướng lên trên, tàn thuốc rơi xuống dưới.

“Không phải cậu giỏi nhảy đường phố lắm à?”

“Áy, làm sao anh biết được? Anh muốn xem tôi nhảy hả?”

“Không phải nhảy đường phố.”

“Vậy thì là gì?”

Winston hướng về phía cậu, xoay mặt tránh đầu thuốc cháy, nhẹ giọng nói: “Nhảy-thoát y.”

Hunt bị sặc khói thuốc, ho khan đến độ suýt rớt cả nước mắt: “Tôi... tôi đâu có biết!”

“Ồ, vậy thì tiếc nhì.” Winston đáp lại.

“Tiếc cái nỗi gì!”

“Nếu cậu có thể lọt vào top 5 ba chặng liên tiếp, tôi có thể nhảy cho cậu xem.” Winston cười cười, hấn lại bắt đầu trêu chọc Hunt, thế nhưng Hunt biết rõ chỉ cần hấn đã nói ra, hấn chắc chắn có thể thực hiện được.

“Tôi bỗng nhận ra đời này còn có một mục tiêu vĩ đại!”

Winston nhảy thoát y? Quá rùng động luôn ấy chứ!

Tuy chưa nhìn thấy Winston khóa thân bao giờ, nhưng chỉ nhìn bằng mắt thường thôi cũng biết hấn có thể hình rất đẹp.

“Có được quay hình không?” Hunt nghiêm túc hỏi.

Đến cái áo phong của tên này thôi đã trị giá hơn mười ngàn đô, càng đừng nói đến clip nhảy thoát y!

“Được. Nhưng nếu có người nào khác ngoài cậu nhìn thấy video này...” Độ ẩm trong ánh mắt Winston đột ngột giảm xuống, khóe môi nhếch lên, cảm giác như thể hấn đã ngờ tới suy nghĩ trong đầu Hunt từ lâu, chỉ chờ thời cơ để lộ vẻ tà ác: “Tôi sẽ nhốt cậu trong ga ra, bất cậu ngày nào cũng phải nhảy cho tôi xem.”

“... Quyết tâm thực hiện mục tiêu vĩ đại của tôi giảm đi rồi...” Hunt không vui nói.

“Đi thôi. Đã sắp tới lượt đua chính thức.”

“Ừm, muốn tiếp cận anh trên đường đua khó lắm.”

“Sao vậy?” Winston xoay người lại.

“Nhưng chặng đua này có vẻ gần hơn một chút rồi. Tôi xuất phát ở vị trí thứ mười, còn anh là thứ sáu. Có điều tôi đoán chỉ cần qua mấy vòng, anh sẽ cách tôi càng ngày càng xa.”

Hunt nhún nhún vai.

Winston bước qua, đột nhiên tiến sát tới bên Hunt, cụng trán vào trán Hunt, nhẹ giọng nói một câu “Ngốc quá” rồi đi mất.

Hunt nhìn hấn mà có phần phiền muộn.

Rất cục là bắt đầu từ khi nào nhỉ, cậu đã không chỉ nhìn bóng lưng của Winston nữa?

Về tới đội đua, không ngoài dự đoán, Hunt bị Marcus vỗ đầu quạt cho một trận: “Thằng nhóc này! Nhìn giờ giấc xem! Trận đua chính sắp bắt đầu rồi, cậu không chịu hợp với mọi người, còn chạy loăng quăng đi đâu thế hả?”

“Tôi lo lắm...” Hunt cúi đầu nhỏ giọng: “Thế nên mới tìm góc nào yên tĩnh để hút thuốc...”

Marcus nhìn đỉnh đầu Hunt, bắt lặc thờ dài một hơi: “Giả vờ đáng thương cái gì... Nếu thằng nhóc nhà cậu mà biết thế nào là lo lắng, đội đua của chúng ta đã có thể dòm ngó ngôi vị F1 rồi.”

Hunt cũng tiếc nuối thờ dài, bị Marcus bóc mẽ mất rồi.

Qua một loạt những khâu chuẩn bị cuối cùng, Hunt sắp sửa xuất phát. Kỹ sư cơ khí Mark đưa ra xác nhận sau chót, lúc cúi đầu, anh ta nhìn thấy Hunt đang nín cười.

“Có chuyện gì khiến cậu vui à?” Mark tò mò hỏi.

“Anh nói xem tôi có lọt vào top 5 được không?” Hunt ngẩng mặt lên, trong mắt vẫn còn vẻ ngây thơ.

“... Để tôi tính thử xem...” Mark nghiêm túc tính toán.

“Thôi bỏ đi, kết quả F1 đã bao giờ ổn định đâu. Nhưng mà từ lần này... trở đi, tôi phải lọt vào top 5 ba chặng liên tiếp!” Hunt cảm vô lăng, cử động bả vai, vẻ mặt nóng lòng muốn thử thách.

Mark ngẩn cả người, sau đó mở miệng nói: “Tất nhiên cậu có thể vào top 5! Biết đâu lại còn giành quán quân chặng ấy chứ!”

“Ha ha ha, quán quân chẳng gì đó thì tham lam quá!” Hunt mỉm cười rồi đi.

“Thằng nhóc nói gì với cậu thế?” Marcus hiếu kỳ nhìn sang.

“Không có gì... tôi cảm thấy lần này, Hunt sẽ lại lập kỉ lục mới cho bản thân đấy.”

“Tôi đã rất vừa lòng với thành tích của thằng nhóc rồi, chỉ cần nó không mua việc vào người nữa là được!”

Trận đua chính thức bắt đầu trong sự trông đợi của khán giả.

Ngay từ vòng đua đầu tiên, năm vị trí đầu tiên đã có sự giao tranh quyết liệt. Winston luôn bám sát Donald phía trước, khiến Enzo đội Lotus chỉ có thể theo sau, không dám vội vàng bắt đầu vượt mặt. Đua đủ bốn vòng, Enzo không chịu nổi nữa có ý đồ vượt lên, thế mà suýt chút nữa đã bị cao thủ phòng ngự Winston chọc cho phát điên.

Nhìn tình hình này, có vẻ lúc trước Winston nói sẽ cản đường Enzo đội Lotus là thật nhỉ?

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Mục đích vĩ đại đời tôi đã chuyển từ party “cô thờ” sang xem Winston nhảy-thoát y rồi!

Winston: Mục đích đời tôi chưa bao giờ thay đổi.

Hunt: Mục đích đời anh là gì?

Winston: Chiếm được cậu.

Hunt: ...

—

Thông tin bổ sung: Đường đua Red Bull Ring

Red Bull Ring nằm trên vùng đồi núi Styria, thuộc vùng đông nam nước Áo, là đường đua thuận chiều kim đồng hồ có tổng chiều dài 4.326 km, gồm 10 góc cua với 7 góc cua phải, 3 góc cua trái. Các tay đua sẽ thực hiện tổng cộng 71 vòng đua.

Chương 31: Thả Tôi Xuống Ngay!

Donald không hề cho vậy là may mắn, ngược lại còn cảm thấy cái tên chạy phía sau thật đáng sợ. Vann Winston dám tự kéo vị trí xuất phát của mình xuống, có nghĩa là cậu ta coi việc vượt qua những đối thủ chạy phía trước như mình hoặc Penny đội Renault dễ như trở bàn tay, kể cả Duchovny đội McLaren cũng không được tính là đối thủ.

Donald nắm chặt vô lăng, tăng tốc kéo dài khoảng cách với đối phương.

“Vann Winston, để xem lần này cậu có thể đi được tới đâu!” Donald nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau năm vòng đua, Winston như tên đã rời cung không ngừng thu hẹp khoảng cách giữa mình với Donald. Hấn qua cua nhanh chóng và mạnh mẽ hơn hẳn người thường, sau đó cấp tốc rút ngắn cự li, vượt mặt Donald một cách thuần thục.

Lung Donald chảy đầy mồ hôi lạnh: Mẹ nó! Tính năng xe Ferrari có tốt hơn nữa cũng không chịu được cậu chơi kiểu ấy!

Có điều nói gì thì nói, Winston cũng đã cản đường Enzo, tạo ra ưu thế mang tính quyết định giúp Donald rồi.

Mấy vòng tiếp theo, những màn bút phá của Winston vẫn cứ diễn ra dồn dập. Sau khi đánh bại Duchovny ở đỉnh cua, Winston tăng tốc thoát cua khiến người xem tại trường đua liên tiếp ồ lên kinh ngạc. Ngay sau đó, Winston vào pit mà không tuân theo bất cứ lý thuyết sách vở nào, thay lớp xong vội vàng ép sát Penny đội Renault, lần thứ hai vượt mặt người kia ở góc cua với dáng điệu rõ là phách lối.

“Winston đúng là Winston, cách vượt mặt của cậu ta lúc nào cũng khiến lòng người xem dậy sóng!” Một nhà báo cảm khái: “Nhưng cô có thấy kì lạ không? Thực lực của Winston và Ferrari khiến tôi có cảm giác như thể cậu ta đã cố ý tụt lại trong trận phân hạng lần này vậy. Hơn nữa, trong năm vòng đầu tiên, cậu ta rõ ràng có thể đấu với Donald đội Sauber, thế nhưng cậu ta lại rất... nói sao nhỉ, rất yên ắng?”

“Bởi vì quá tự tin chăng... Nhưng tôi lại tò mò liệu Evan Hunt đội Marcus có thể đạt được thành tích tốt trong chặng đua này nữa hay không hơn. Tôi có cảm giác cậu ta đã tìm ra phong độ của mình rồi, chỉ cần cứ giữ vững cái phong độ ấy, cậu ta sẽ giáng được một đòn rất mạnh vào Penny và Duchovny đấy... Hơn nữa, người được Winston xem trọng chắc chắn không thể là kẻ tầm thường.” Audrey nói.

“Cô nói xem, tôi thì chưa từng thấy Winston và Hunt xuất hiện cùng nhau bao giờ... không biết sao hai cậu đó lại kết bạn được nhỉ?”

Lúc này, Maiden của Force India đang bị đối thủ áp sát. Đối thủ của hắn điều khiển xe đi theo lộ tuyến hiểm hóc đã bám theo hắn suốt ba góc cua liên tiếp, khiến hắn suýt chút nữa thì mắc sai lầm. Vòng tiếp theo, người kia càng to gan hơn vượt lên rồi thoát cua hoàn hảo, thế nhưng nhìn dáng vẻ phóng đại nghênh ngang của người kia, Maiden lại đột nhiên có cảm giác mình vừa được giải thoát.

“Tên kia... hình như là Evan Hunt của đội Marcus?” Maiden cảm khái.

Hắn nhớ trước khi đua chính thức có nghe thấy hai tuyển thủ đội Williams nói chuyện với nhau về tên tiểu tướng nào đó đã vượt đúp họ trên đường đua Silverstone. Cậu ta vốn đã vượt được cả hai tay đua đội Williams rồi, vậy mà rốt cục lại bị tụt lại vì nổ lốp xe. Ai dè cậu ta vẫn có thể vùng dậy lần thứ hai, sau khi ra khỏi pit rồi lại tiếp tục vượt qua hai tay đua đội Williams đã cách rất xa thêm lần nữa. Bị vượt qua như vậy vốn là chuyện vô cùng mất mặt đối với bất kỳ tay đua nào...

Maiden thở phào một hơi, thua dưới tay một đối thủ mạnh đến thế này, thực ra cũng không đến nỗi.

“Cậu ta lên thứ chín rồi.”

“Ừ... thời gian còn dài lắm.” Audrey nheo mắt lại.

Tôi mới chỉ thấy được sự kiên nhẫn và bạo gan của cậu, nhưng Hunt... rốt cục cậu còn có điểm gì hấp dẫn Winston?

Khi phát hiện người đuổi theo phía sau mình đã từ Maiden đội Force India biến thành Hunt đội Marcus, Colt của Williams đã ước gì mình chết quách đi cho xong! Nhớ tới chuyện tên nhãi này đã vượt mặt mình những hai lần trong chặng đua trước, Colt thầm oán giận: Nhóc con thói tha, tôi có cần nhường luôn vị trí này cho cậu không đây!

Nhưng làm sao có thể thế được!

Colt kiên quyết giữ vững thứ hạng, nếu bị thằng quỷ này vượt mặt thêm lần nữa, mình còn mặt mũi nào mà ở lại đội đua!

Hunt cũng vô cùng căng thẳng. Cậu nhất định phải vượt qua Colt, cậu nhất định phải xông lên phía trước! Donald còn cách cậu rất xa! Cậu không chỉ

phải vượt qua hắn ta, mà còn phải lọt vào top 5 nữa!

Colt vốn muốn mượn ưu thế về tính năng xe đua để bỏ rơi Hunt, không ngờ Hunt lại chẳng buồn thắng phanh, tiếp tục bám sát. Qua thêm một vòng nữa, Colt đã sắp hao tổn hết tinh lực vì Hunt, phòng ngự của hắn cũng bắt đầu xuất hiện sai sót. Hunt liền chớp lấy cơ hội, nhanh chóng vượt qua!

“Mẹ kiếp...”

“Tay đua nào bị cậu ta bám theo nhất định sẽ rất khổ sở.” Phóng viên ảnh không rời mắt khỏi máy chụp hình giây phút nào: “Đã lên tới vị trí thứ tám rồi... cứ tiếp tục, phía trước sẽ là Enzo đội Lotus!”

“Cậu ta đã từng vượt mặt Enzo. Nếu nói về sự tự tin, có lẽ Hunt có nhiều hơn Enzo đấy.” Audrey nói.

Sau khi Hunt vào pit thay lốp xong, màn rượt đuổi Enzo nhanh chóng được bắt đầu. Thần kinh Hunt đã sắp bị kéo căng đến cực hạn, cậu biết mình đã cách mục tiêu càng lúc càng gần.

Phòng ngự và tuyến đường của Enzo vững vàng, lão luyện hơn tay đua trước nhiều. Hunt rất rõ lần trước mình vượt được Enzo là vì Enzo khinh địch, nhưng lần này sao có thể may mắn như thế nữa!

Trong hai góc cua liên tiếp, xe đua của hai người đụng độ gay gắt. Đã mấy lần khán giả lo lắng đến vỡ tim, chỉ sợ Hunt sẽ mất lái phi ra ngoài đường đua. Marcus ôm ngực, cắn chặt hàm răng, khắc nào Hunt còn chưa vượt qua Enzo, khắc ấy ông còn chưa dám hô hấp.

Lượt độ sức này diễn ra trong liên tiếp tám vòng, mỗi lần thoát cua, mỗi đường xe chạy của cậu đều rất chuẩn xác và trôi chảy, lão tướng Enzo thấy thế mà áp lực nặng nề. Enzo càng muốn cắt đuôi Hunt, Hunt lại càng theo sát không rời, điều khiển xe lại càng ổn định.

“Đây là lần đầu tiên nhóc này tham gia F1 thật sao!” Enzo rõ ràng đã chuẩn bị sẵn tâm lý Hunt có thể xông lên bất cứ lúc nào, thế nhưng đến giờ gã mới rõ, tưởng tượng và thực tế cực kì cách biệt— tên nhóc này đã vượt xa khỏi tưởng tượng của gã.

Enzo cảm giác Hunt lại đang định vượt mình thì không thể không cản lại, ai ngờ Hunt chỉ làm động tác giả rồi khéo léo phóng vút qua từ phần đường bên trong của Enzo. Vô số khán giả đứng bật dậy cổ vũ, Hunt cứ thế giành lấy vị trí thứ bảy!

Phóng viên ảnh lấy tay kéo Audrey đang đứng bên cạnh, cực kỳ hưng phấn nói: “Ôi... cô nhìn thấy gì không! Pha vừa này đẹp quá!”

Hai giây sau, Audrey mới dám xác nhận: người đánh bại danh tướng Enzo trong trận PK vừa rồi quả thực là Hunt!

“Còn hơn hai mươi vòng nữa, cậu ta có thể bắt kịp Donald không?”

“Có thể!” Audrey cũng rất kinh ngạc, sao cô có thể đột nhiên tin tưởng vào cậu chàng kia như thế?

Khi phát hiện ra Hunt đã đuổi kịp mình, Donald không khỏi cảm khái— rốt cục Enzo cũng không cản nổi thằng quỷ này! Cứ nghĩ đến chuyện chặng trước mình thua là cái cảm giác không cam tâm trong lòng Donald lại trào lên— phải cho thằng nhỏ này biết gừng càng già càng cay mãi mãi là chân lí!

Donald vẫn đang chạy trước Hunt. Hắn ta biết rõ đấu với Hunt cần phải có lòng kiên nhẫn và nghị lực, phải coi mỗi lần Hunt có ý đồ vượt mặt là mỗi lần phòng ngự một đối thủ hoàn toàn khác.

Tròn tám vòng liền, Donald phòng ngự thành công mười hai lần vượt mặt của Hunt. Màn độ sức giữa hai người trở thành tiêu điểm của toàn chặng đua: khán giả hò reo, thần kinh giới truyền thông căng như dây đàn, mà Hunt cũng là như vậy. Cậu tự nói với chính mình: Hunt, Hunt! Mấy căng thẳng đủ rồi, đã đến lúc thả lỏng!

Hunt bám theo Donald trên đoạn đường thẳng rồi dựa vào lợi thế chân không, phản công ngay trong tích tắc nhập cua!

“Ô ô ô!” Tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp vang lên.

Vào cua với tốc độ cao khiến Hunt gần như mất lái, ngay đến Donald thấy thế cũng hãi hùng, thế mà Hunt vẫn không chệch được phương hướng! Đầu xe xoay tròn quanh dải phân cách, xe như bị trôi đi nhưng rồi vẫn thuận lợi vượt qua góc cua, ngoạn mục chuyển hướng, sau đó được lái vào đường thẳng.

“Má ơi... thằng nhóc này may mắn thật!” Phóng viên ảnh cảm thán.

Nhưng sau khi chứng kiến màn thể hiện này, Audrey đã hoàn toàn dờ dẩn.

“Wilson! Wilson! Cô làm sao thế?”

“Đây không phải... không phải do may mắn.” Rất lâu sau đó, Audrey mới mở miệng nói.

“Suýt nữa cậu ta đã phi ra ngoài đường đua rồi!”

“Có thể bám theo Enzo mười mấy vòng không mắc sai lầm, cắn chặt Donald tám vòng liền không nhả, cậu ta là một người cực kỳ kiên nhẫn... vì thế cậu ta sẽ không manh động. Tất cả những gì xảy ra vừa này đều nằm trong dự liệu của cậu ta! Anh không nhớ à? Trên đường đua Silverstone, Winston cũng đã dùng phương thức giống thế này để vượt “Cá mập trắng” Charles!”

“Ồ... trời đất ơi...”

Màn vượt mặt ấy nguy hiểm mà đặc sắc, là sự kết hợp giữa tính năng siêu mạnh mẽ của Ferrari cùng với kỹ thuật điều khiển hoàn mỹ của tay đua. Dưới cái nhìn của rất nhiều người, pha thể hiện ấy cực kì khó mô phỏng hoặc bắt chước, có ai ngờ cậu thanh niên này lại có thể làm theo được trong một chặng đua căng thẳng thế này!

Audrey cảm thấy tiếng kêu kinh ngạc của đồng nghiệp đã không còn ý nghĩa gì nữa, cô chỉ biết sau khi chặng đua kết thúc, mình nhất định phải phỏng vấn Hunt!

Duchovny đang dẫn trước Hunt lúc này như đã dự đoán được tất cả, quyết định vào pit sớm hơn dự định. Sau khi vội vã thay lốp xong, Duchovny điên cuồng kéo giãn khoảng cách với Hunt.

“Nó muốn vượt Duchovny sao...” Marcus nâng cằm, cau mày lại: “Hay là chúng ta để nó giữ vững thứ hạng hiện tại? Nếu muốn vượt Duchovny, nó chắc chắn phải vào pit thêm lượt nữa...”

“Ban nãy khi bị Winston vượt qua, McGrady đã không khống chế được phương hướng, đâm vào kerb (gờ giảm tốc trên đường đua), tới khi xuất phát lại, cậu ta đã rơi xuống vị trí thứ mười sáu rồi. Hunt có thể giữ vững vị trí thứ sáu đã là một thành tích rất tốt của đội chúng ta.” Giám đốc công nghệ phân tích từ khía cạnh tối đa hóa lợi ích.

“Nhưng thằng nhóc cam tâm sao? Người đua F1 như đi thuyền ngược dòng, chỉ cần tay đua nào có ý muốn bảo vệ thứ hạng của mình thôi, tay đua ấy nhất định sẽ bị bỏ lại. Sau lưng Hunt là Donald với ý đồ đoạt lại vị trí, Hunt chỉ có thể chạy càng lúc càng nhanh mới có thể chân chính bảo vệ được cái gọi là thứ hạng của mình.”

“Tôi rõ rồi, chúng ta báo cho Hunt vào pit! Mọi người chuẩn bị đi!”

Chặng đua chỉ còn lại mười vòng cuối cùng, quyết định của đội Marcus có thể coi là dừng cảm.

Giữa bầu không khí khẩn trương như thế, Hunt vẫn chuẩn xác vào pit như trước, tất cả kỹ sư đều như được vắn dây cốt cấp tốc thay lốp, để đến khi quay trở lại đường đua, Hunt có thể bắt đầu truy đuổi Duchovny.

Khán giả kích động nhìn hai chiếc xe tựa hồ độ lốp để qua cua. Sau năm vòng, Duchovny và Hunt ganh đua không dưới mười lần, khiến người ta xem thôi mà mạch máu cũng như vỡ tung được!

Hunt quyết đoán không thắng phanh, liều mạng vào cua cùng với Duchovny.

“Nó điên rồi!” Marcus tròn mắt trừng trừng.

Cả nhân viên kỹ thuật và kỹ sư đều ngẩng đầu quan sát tình hình trên màn hình chiếu. Hunt sắp mất lái, thế nhưng vào ngay cái thời khắc mọi người nhắm mắt không dám nhìn tiếp, Hunt lại nắm chặt vô lăng, đưa xe về đúng tuyến đường rồi mạnh mẽ thoát cua, vượt lên trước Duchovny.

Tiếng hoan hô không ngừng vang lên như sấm dậy, toàn đội đua Marcus đều sôi sục!

Duchovny có ý đồ đoạt lại vị trí, không ngờ Hunt lại điều khiển xe quá sức ổn định. Ba vòng cuối cùng, Duchovny đã thử nghiệm vô số lần vượt mặt nhưng đều không thành công.

Hunt lao tới vạch đích mà trái tim tựa như ngừng đập!

Cậu thở hổn hển, bên tai vang lên từng hồi từng hồi tiếng ong ong.

Cho đến tận khi bình tĩnh lại, cậu mới nghe thấy giọng của Marcus từ vô tuyến điện truyền tới cùng với rất nhiều tiếng hoan hô.

“Ê... hôm nay tôi giành thứ hạng bao nhiêu?”

“Hunt! Cậu đứng thứ năm! Thứ năm đấy! Đây là thành tích tốt nhất của cậu kể từ khi gia nhập F1 đến giờ! Cũng là thành tích tốt nhất đội Marcus chúng ta giành được trong suốt hai năm gần đây!” Giọng của ông vừa kích động vừa run rẩy.

Thứ năm... tốt quá rồi.

Hunt nhắm chặt hai mắt, cuối cùng toét miệng cười.

Chỉ cần hai chặng đua sau vẫn có thể lọt vào top 5, tên Vann Winston lạnh như núi băng sẽ phải múa thoát y cho cậu xem!

Nghĩ thôi cũng đã thấy khoái!

“Quán quân chặng này là ai?”

“Là Vann Winston đội Ferrari! Cậu ta đã chém đẹp Owen bên đội Red Bull vào góc cua cuối cùng của vòng đua cuối! Lượt thoát cua ấy đúng thật mệ

nó gay cấn! Tất nhiên, lúc cậu vượt Duchenovny cũng kinh điển cực kỳ!”

Nụ cười trên mặt Hunt càng trở nên rạng rỡ.

Xem ra mình cũng có nguy cơ phải múa thoát y đây! Chẳng qua so với chuyện mình lọt vào top 5, nhiệm vụ bảo vệ ngai vàng quán quân trong suốt hai trận đua sau của Winston sẽ khó khăn hơn nhiều.

Lái xe về đến nơi, cậu vội vàng bước ra khỏi xe, ném mũ bảo hiểm cho một nhân viên đứng bên cạnh, tùy tay lấy một bình nước rồi chạy đi.

“Hunt! Hunt, cậu đi đâu thế hả!” Giám đốc truyền thông hét lên.

“Lúc nữa tôi sẽ quay lại ngay!”

Sau khi trải qua một chặng đua căng thẳng, tinh thần các tay đua sẽ được thả lỏng. Đáng lẽ đây phải là lúc họ lười biếng nhất, thế nhưng Hunt lại hưng phấn hơn cả bình thường. Cậu chạy như bay suốt dọc đường, suýt nữa còn đâm vào Donald.

“Thằng nhóc thôi tha! Cậu nhìn đường đi được không! Cậu đâm gãy mất đốt xương cốt già yếu của anh thì sao!”

Donald vốn dĩ đã sầu não vì bị Hunt vượt mặt, sau chặng đua lại còn bị cậu húc mạnh đến mức đầu óc choáng váng.

“Nếu anh bị đâm gãy xương thật, có khi đội đua sẽ kí hợp đồng cho cậu ta thay thế vị trí của anh đấy.” Đồng đội của Donald xấu bụng nói.

Nhất thời, Donald cảm thấy mình mắc chứng uất mát thôi. (bệnh do tinh thần uất ức, phiền muộn gây nên)

Hunt tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng cũng nhìn thấy cái người cậu vẫn luôn muốn gặp.

Winston đang xác nhận nội dung phỏng vấn sau chặng đua với nhân viên truyền thông thì nghe thấy có người cao giọng gọi tên mình. Hắn vừa nâng mắt nhìn đã trông thấy Hunt dang rộng hai tay phi về phía này, tựa như không tiếc chút gì xông vào thế giới của hắn.

Những nhân viên khác đều kinh ngạc ngây người, họ chưa bao giờ nhìn thấy ai dám đối xử với Winston như thế.

Ngay vào cái lúc Hunt sắp sửa bỏ nhào vào Winston, nhân viên nào của Ferrari cũng đều trợn trừng hai mắt— rốt cục Winston sẽ đẩy ngay thằng nhóc kia ra? Hay chỉ đơn giản nghiêng người để thằng nhóc lao vào không khí?

Nhưng chuyện xảy ra vào 0.1 giây sau đó khiến tất cả phải há hốc miệng: Winston đột nhiên hơi khụy xuống, vươn tay ôm Hunt đang lao về phía mình vào lòng thật chặt.

Điều này hoàn toàn vượt ngoài dự định của Hunt. Cảm giác mình bỗng dung bay lên không trung khiến cậu vô thức ôm chặt lấy cổ Winston.

“Này— anh làm tôi sợ chết mất!” Hunt tròn tròn mắt nhìn người kia.

Winston ngẩng đầu nhìn vào mắt Hunt nhưng không hề thả cậu xuống, chỉ nói với nhân viên đang ở bên cạnh: “Đợi chút.”

“Thả tôi xuống ngay!!”

Tuy cậu không to con, nhưng trong lần kiểm tra trước, hàm lượng chất béo trong cơ thể cậu không đến 13.5%, chứng tỏ cơ thể cậu toàn là cơ bắp hữu dụng, cậu không phải là một cái sào.

Winston lại nghiêng mặt sang, hai tay hơi đóng đưa một chút, vốn chẳng có ý định buông Hunt xuống. “Cậu chạy qua đây vì muốn nói gì với tôi?”

Vừa nói, Winston vừa đi về phía nhà vệ sinh gần đó. Bước vào rồi, hắn buông lỏng một tay, khóa trái luôn cánh cửa. Phía ngoài nhà vệ sinh, mọi người tiếp tục dừng lại ở trạng thái mất trợn trừng.

“Này— anh cố tình đấy à! Còn không thả tôi ra đi!”

Sức Hunt gãy giữa rất mạnh, Winston thuận theo lực đẩy của cậu lui về sau, đến khi dựa được vào tường thì không thêm động đậy gì nữa.

“Cậu muốn nói gì với tôi?” Winston vẫn sử dụng giọng nói bình tĩnh như trước, nhưng nhìn khóe môi nhếch lên của hắn, Hunt có thể khẳng định người này đang rất vui.

“Giờ tôi không muốn nói nữa rồi. Có giỏi thì anh cứ ôm tôi như thế này tiếp đi, để xem anh có thể ôm bao lâu!” Hunt nhún nhún vai, tỏ vẻ “tôi sẽ bỏ ngang chữa bệnh”.

“Cậu thấy nắm vô lăng xe đua F1 suốt hơn hai giờ đồng hồ mệt hơn, hay là cứ ôm cậu thế này mệt hơn?” Winston hỏi.

Thừa lời... tất nhiên là nắm vô lăng...

Hunt lộ vẻ không vui: “Anh có biết anh ôm tôi chui vào trong này như vậy, truyền thông sẽ viết linh tinh không?”

“Viết linh tinh gì?”

“Còn có thể linh tinh gì nữa? Tất nhiên họ sẽ viết hai chúng ta có điều mờ ám! Anh làm thế này, mai sau tôi còn ngóc đầu lên nhìn các em gái làm sao!”

“Truyền thông không thể viết như thế được à?” Winston hỏi lại.

“Được rồi... vậy thì làm trò mua vui cho các fan F1.” Hunt khinh thường liếc trời xanh.

Winston từ từ thả Hunt xuống. Rõ ràng hai người cách nhau lớp quần áo đua xe rất dày, thế mà Hunt vẫn có thể cảm nhận được độ ấm lòng bàn tay và lực nâng đỡ của người kia.

“Tôi giành được vị trí thứ năm rồi, anh cũng giành được ngôi quán quân chặng, chúng ta có thể xem như huê không?”

“Tất nhiên là không. Nếu như cậu vẫn có thể lọt vào top 5 trong hai chặng đua sau, mà tôi cũng vẫn bảo vệ được vị trí quán quân chặng, chúng ta sẽ đều phải nhảy.”

“Không đến nỗi như vậy chứ... Cá cược kiểu này mà anh cũng nghiêm túc thế cơ à? Nhưng nói thật nhé, thể hình của tôi không đẹp bằng anh, dù cả hai có đều phải nhảy, anh cũng vẫn phải chịu thiệt thòi!”

Trong lòng Hunt còn nảy sinh chút chờ mong nhỏ bé.

Hunt sắp sửa rời đi, Winston đột nhiên ôm chặt cậu vào lòng. Hunt tông về phía trước, suýt nữa thì đập mặt vào cằm người kia. Lần này, cậu phản ứng cực kì nhanh lấy hai tay chống bên tai Winston, Winston lại ngẩng đầu cười. Nhìn vào mắt hắn, Hunt có thể nhận ra tên này chỉ mong sao mình bị đập trúng.

“Tôi sẽ đánh anh thật đấy.” Hunt nhìn người kia với ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Tối nay ngủ cùng nhau nhé.” Winston thản nhiên mở miệng, vốn không hề đặt vẻ mặt uy hiếp của Hunt trong lòng.

“... Gì cơ?”

“Chiều mai tôi sẽ bay sang Nhật Bản, đây có lẽ là đêm cuối cùng trong năm nay chúng ta ở lại Áo rồi.”

“Ồ, vậy thì sao?” Hunt chui ra khỏi vòng tay Winston, đứng nhìn người kia ở một khoảng cách không gần không xa.

“Phong cảnh phòng cậu khá đẹp.”

“Tôi không chấp nhận lí do này.” Hunt nhún nhún vai.

“Tôi muốn ở bên cạnh cậu.” Winston lại nói.

Giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng, không hề mang chút yêu cầu nào, thế mà lại làm trái tim Hunt ấm áp một cách kì lạ.

“Gay lố quá đi mất... Anh không nói như vậy với truyền thông, tôi mới đồng ý... Không đúng, sau này anh không làm mấy trò cười khiến người ta hiểu nhầm với tôi nữa, tôi mới đồng ý.”

“Sau này tôi sẽ không làm mấy trò cười khiến người ta hiểu nhầm với cậu nữa.” Winston nói.

“Được, tối nay gặp lại.”

“Bỏ trước nay tôi không hề đùa giỡn cậu.”

Tiếng nói của Winston vang lên phía sau lưng Hunt...

“Hừ...” Hunt bắt lực cười cười: “Phải làm thế nào mới điều chỉnh lại được cách ở chung bình thường bây giờ!” Ví như cùng nhau xem phim đen, ăn BBQ, leo núi, và cả tham gia tiệc xã giao nữa!

Khi cửa phòng vệ sinh mở ra, Hunt phát hiện hình như mấy người đứng trước cửa từ nãy vẫn đang đứng trước cửa, trông như đang chờ đợi một tin tức kinh thiên động địa gì.

“Má!” Hunt xoay người giờ ngón giữa với Winston, sau đó giậm đùng đùng bỏ đi.

Gương mặt Winston không có chút biểu cảm, hắn quét mắt qua, mọi người đều lục tục tản đi.

Trong buổi phỏng vấn, đa số nhà báo đều quan tâm đến những vấn đề phân tích chiến thuật, định hướng trọng điểm và mục tiêu chặng sau của đội đua. Tham gia phỏng vấn xong quay lại phòng khách sạn, Hunt liền vội vã thu xếp hành lý. Chuông cửa vang lên, cậu đã kịp thời giấu đôi tất mình thay ra nhưng chưa kịp giặt đi...

Vừa mở cửa, Hunt đã ngậy người, bởi người đứng ngoài không phải Winston, mà là Audrey Wilson.

“Có vẻ cậu rất kinh ngạc.” Audrey cười cười hỏi.

“À... đúng vậy, rất kinh ngạc. Sao chị biết tôi ở phòng này?” Hunt vò đầu.

Nỗi niềm vui mừng trong kinh ngạc khi người đẹp đến thăm tới đột ngột quá!

“Còn nhớ tôi đã nói sau khi chặng đua này kết thúc, tôi hi vọng có thể phỏng vấn cậu trực tiếp không?” Audrey cười nói.

“Tôi... tôi cho rằng chị chỉ nói khách sáo thế...”

Trái tim nhỏ bé của Hunt nhảy loạn lên thành thích.

“Nếu giờ tôi nói với cậu là tôi nghiêm túc đó, xin hỏi tôi có thể vào phòng không?” Audrey chớp chớp mắt, Hunt lập tức nghiêng người mời cô vào.

Audrey quan sát phòng cậu, sau đó ngồi xuống ghế sofa: “Không ngờ phòng cậu cũng gọn gàng như vậy.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tôi muốn ở trên!

Winston: Được.

Hunt: ... Thả tôi xuống ngay!

Winston: Không phải cậu nói muốn ở trên sao?

Hunt: Tôi không muốn ở trên nữa! Thả tôi xuống ngay!!

Winston: Có tôi đỡ cậu, cậu còn sợ gì?

Hunt: Tôi không cần anh đỡ... thả tôi xuống ngay đi!

Winston: Không thoải mái sao?

Hunt: Thả tôi xuống ngay!

Winston: Tôi tưởng cậu muốn ở trên.

Hunt: Tôi không muốn ở trên! Anh thả tôi xuống đi!

Winston: Lát nữa sẽ thả cậu.

Hunt: ... Lâu lắm rồi... thả tôi xuống...

Winston: Sao cậu lại khóc thế? Không thích ở trên sao?

Hunt: ... Thả tôi xuống đi...

Winston: Vậy sau này không được nói muốn ở trên nữa.

Hunt: Được... thả tôi xuống đi mà...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Có Quyền Rủ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Linh Hồn Người Trời Sinh Đồng Điệu Với Tôi

“Ha ha...” Hunt thăm nghĩ: May mà vừa dọn phòng xong!

“Thực ra tối nay tôi cũng không trò chuyện với cậu lâu được, chỉ vì tôi rất tò mò, có hai câu muốn hỏi cậu nên mới tới đây thôi.”

“Được ạ, chị cứ hỏi đi.” Hunt ngồi xuống đối diện Audrey, tuy biết đây không phải buổi phỏng vấn chính thức, nhưng một khi cuộc trò chuyện đã bắt đầu, cậu vẫn thấy hơi hồi hộp.

“Câu hỏi thứ nhất, suốt ba chặng đua liên tiếp từ Canada, Anh, đến bây giờ là Áo, cậu đều giành được thứ hạng cao từ vị trí xuất phát không thuận lợi. Có lẽ cậu vẫn chưa biết những đội đua khác đã bình luận gì về mình trong buổi phỏng vấn hôm nay đâu nhỉ. Đặc biệt là Colt đội Williams, anh ta nói đùa nếu không phải vì cậu vượt qua anh ta, anh ta sẽ tưởng rằng chặng đua còn lâu mới kết thúc.”

“Tôi tạo áp lực cho những tay đua khác sao?” Hunt ngạc nhiên hỏi.

“Hơn thế, không chỉ là một chút áp lực thôi đâu.”

“Chị biết Vann Winston đội Ferrari là bạn của tôi rồi phải không?”

“Ừ, cậu ta còn đối xử với cậu rất đặc biệt.”

“Có lẽ là vì Winston quá xuất sắc... còn tôi lại là người thiếu kinh nghiệm, cũng chẳng phải thiên tài thành danh từ thuở thiếu niên như Owen hoặc “Cá mập trắng” Charles... Cho nên, tôi chỉ có thể bắt mình lúc nào cũng phải thật tập trung, vượt qua từng người từng người một, chưa đến vạch đích thì không được phép từ bỏ. Nếu không có quyết tâm liều mạng, chị Wilson à, tôi sẽ chẳng còn gì nữa.” Hunt thành thật trả lời.

Audrey nhìn vào mắt Hunt, thấy được trong đó sự kiên trì và chắc chắn của cậu thanh niên này. Có thể là vì cậu ta vẫn còn một mặt trẻ con, cũng có thể là vì cậu ta còn chưa rõ rệt cục thiên phú vượt cao hơn hẳn những tay đua đẳng cấp khác của mình là gì.

“Câu hỏi thứ hai, khi vượt mặt Duchovny trên đường Red Bull Ring này, cậu đã khống chế phanh và phương hướng tốt đến mức khiến mọi người nhớ tới màn Winston vượt qua Owen trên đường đua Silverstone. Có phải cậu rất ngưỡng mộ Winston, rất muốn trở thành người giống cậu ta, cho nên mới học theo cậu ta không?”

“Chị nói học theo, nhưng thực ra ý của chị là mô phỏng đúng không? Tôi đích thực rất ngưỡng mộ Winston. Sau mỗi chặng đua, tôi luôn nghiền cứu từng pha vượt mặt của hắn vô số lần, nhưng tôi chưa bao giờ muốn biến thành hắn cả... Chị Wilson, tay đua nào cũng có lối suy nghĩ của riêng mình, cũng có năng lực phản ứng khác nhau, không ai có thể biến mình thành một người khác được. Tôi cũng đã từng nói, trong giới F1 này, kinh nghiệm của tôi không phong phú, trừ việc tự thân trải nghiệm, tôi còn phải học hỏi kinh nghiệm của những tay đua khác. Lần vượt mặt này, tôi có phán đoán giống như Winston là bởi góc độ của góc cua cũng như vị trí của tôi và Duchovny giống như vị trí của Winston và Owen khi ấy, cho nên tôi mới áp dụng theo cách của hắn. Chỉ khác, pha bút phá này là do Evan Hunt hoàn thành, chứ không phải là Winston.”

Audrey quan sát Hunt thật lâu, sau đó mới bật cười: “Rõ ràng bình thường cậu vẫn giống trẻ con, vậy mà một khi nói tới chuyện đua xe, cậu bỗng trở thành người lớn biết suy nghĩ.”

“Cảm ơn.” Hunt ngại ngùng sờ tai mình.

“Vậy trong lòng cậu, Winston có ý nghĩa gì? Là mục tiêu cậu muốn vượt qua sao? Cậu biết đấy, rất ít nhà báo có thể đi sâu vào được những suy nghĩ trong đầu Winston. Bởi Winston đã coi cậu là bạn nên tôi rất hiếu kỳ, theo cậu, Winston là người thế nào?”

“Ồ... tên đó xấu xa hơn tưởng tượng của mọi người nhiều...” Hunt khinh thường nhìn trời.

“Vậy sao? Ví dụ xem?”

Hunt nghĩ một hồi mới phát hiện: hóa ra không thể kể những chuyện Winston làm với mình ra trước mặt Audrey được!

Quá mất thể diện, quá mất danh dự!

“Chuyện này ày à, chị nên từ từ trải nghiệm.” Hunt xấu bụng cười cười: “Tôi mà nói cho chị biết thì đâu còn ý nghĩa nữa. Có điều... chị biết tin Owen đội Red Bull, Charles đội Mercedes sẽ giải nghệ vào mùa giải này hoặc mùa giải sau chứ?”

“Ừ. Trước khi Winston tham dự, Owen và Charles đã sắp xếp ba trong giới F1 được gần mười hai năm rồi... Owen đích thật cũng đã tỏ ý muốn giải nghệ với truyền thông.”

“Một khi hai người họ rời đi rồi, nếu không có đối thủ xứng tầm, Winston sẽ rất cô đơn.”

Tầm mắt Audrey khẽ run lên, ngay giây phút ấy, cô đã kịp nhận thấy có một thứ gì đó rất sâu sắc và nhiệt liệt ánh lên trong đôi mắt của Hunt.

“Tôi nhất thiết phải trở thành đối thủ của hắn, cùng hắn vượt qua mỗi góc cua, mỗi đoạn đường thẳng.”

“Tôi nghĩ... tôi đã hiểu vì sao Winston lại chấp nhận cậu là bạn rồi.”

“Ồ? Vì sao?”

“Bối có vô hạn khả năng có thể xảy đến với cậu.” Nói xong, Audrey đứng dậy, đưa danh thiếp của mình cho Hunt: “Chặng đua tiếp theo diễn ra ở Nhật Bản, tôi đã nói với ngài Marcus rằng tôi muốn phỏng vấn cậu trước khi trận đấu bắt đầu, thế nhưng lại nghe nói cậu đã từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn vì muốn tập trung tinh thần trước chặng đua. Vì thế, nếu đến một ngày nào đó cậu chuẩn bị xong cả rồi, xin cậu hãy báo với tôi, tôi muốn nói chuyện thật sự với cậu. Tay đua nào cũng có những suy nghĩ khác nhau vào những thời điểm khác nhau, dù là cậu hay Vann Winston.” Audrey kiễng chân chỉnh cổ áo giúp Hunt: “Cậu đẹp trai lắm đấy, Hunt.”

Nói xong, Audrey liền đi ra phía cửa. Hunt nhìn bóng lưng của cô mãi mà hồn vía vẫn chưa quay về.

Giờ cơ? Vừa nãy chị khen tôi đẹp trai à? Trời đất ơi, đây là lần đầu tiên có phụ nữ khen tôi đẹp trai đấy!!

Mà quan trọng nhất, người ấy lại là Audrey Wilson, nữ thần trong mắt không ít tay đua F1!

Audrey vừa mở cửa ra đã sững cả người. Người đứng ngoài cửa lúc này là Winston, hơn nữa, trên vai hắn còn đeo ba lô.

“Winston... sao muộn thế này mà cậu còn tới đây?”

“Ngủ.” Winston nghiêng mặt, ánh mắt lướt qua vai Audrey, rồi xuống người Hunt: “Sao cô ta lại ở phòng cậu muộn thế?”

Hunt há miệng: “Phòng vẫn, thế nào?”

Audrey cảm nhận được toàn thân Winston đang tỏa ra khí lạnh, nhưng vẻ mặt cô vẫn rất bình tĩnh: “Chúng tôi nói về những vấn đề Hunt thấy hứng thú, vì để cậu ấy được dốc bầu tâm sự, cuộc nói chuyện mới kéo dài. Giờ tôi về đây... Nhưng Winston, hình như đội Ferrari của cậu có ở khách sạn này đâu?”

“Tôi tới ngủ cùng cậu ấy.” Winston trả lời.

Hunt vội vàng bước lên kéo Winston vào trong, sau đó nhỏ giọng xin lỗi Audrey: “Đây chính là điểm “xấu xa” mà tôi vừa mới nhắc đến lúc nãy đấy! Hắn không thích ngủ mùi phòng mới sửa nên mới tới đây với tôi.”

Audrey phì cười: “Đúng là khó ở chung với Winston thật.”

“Chúc ngủ ngon, chị Wilson.”

“Ngủ ngon, Hunt.”

Cửa đóng lại, Audrey đi về phía thang máy rồi mà vẫn không kìm lòng được ngoảnh đầu nhìn về phía phòng Hunt. Cô lại có hiểu biết mới về Winston rồi: Người con trai lạnh lùng lúc nào cũng một thân một mình này mà cũng có thể tới ngủ chung với bạn?

“Hai người nói chuyện trong bao lâu?” Winston đặt ba lô xuống sô pha.

Hunt nâng tay nhìn đồng hồ: “Cũng không lâu lắm, hơn nửa tiếng thôi.”

“Giờ đã là chín rưỡi rồi. Cậu biết chuyện một người phụ nữ đến phòng cậu lúc chín giờ ám chỉ điều gì không?” Winston xoay người khoanh tay.

“Ám chỉ điều gì?” Sau hai giây, Hunt mới “giác ngộ lí tưởng” bước nhanh tới trước: “Ý anh là... Ý anh là... là...”

“Audrey Wilson có thể khiến cậu nói lắp à?” Ánh mắt Winston lạnh đi.

“Không, tôi chỉ chưa tìm được từ nào thích hợp để hình dung thôi—chẳng lẽ Audrey Wilson có hứng thú với tôi!?”

“Cô ta có hứng thú với bất cứ tay đua nào có tiềm năng.”

Đáp án này khiến tim Hunt bỗng đập nhanh hơn: Nếu Winston không đến, phải chăng mình đã có cơ hội phát triển bước tiếp theo với nữ thần rồi?

Tiếc quá đi! Rầu cả lòng!

“Cậu thích Audrey Wilson à?”

“Có tay đua F1 nào không có cảm tình với cô ấy sao?”

“Tôi đây.”

“... Nhìn cũng nhận ra.”

Vì thế suốt cả buổi tối, Hunt hưng phấn một cách kì lạ.

Winston vào phòng tắm trước, đến khi trở ra thì thấy Hunt đang vắt chéo chân ngồi chơi Anipop trên sô pha, gương mặt trông như thể cậu vừa trúng cả trăm triệu Euro tiền xổ số.

“Tôi xong rồi, cậu vào đi.”

Hunt ngẩng đầu lên, thấy mái tóc ướt nước của Winston được hấn dùng tay vuốt ra sau, trên người hấn khoác áo choàng tắm, để lộ ra đường cong xinh đẹp mà mạnh mẽ ở cổ và bắp chân.

Hunt lại phải thừa nhận chân người này rất dài một lần nữa.

“Thất vọng ghê...” Hunt đặt điện thoại xuống, hơi ngẩng đầu nhìn người kia.

“Vì tôi không phải Audrey Wilson sao?” Winston lạnh lùng hỏi lại rồi ngồi xuống cạnh Hunt.

“Này! Ý tôi là chẳng nhẽ không phải anh chỉ nên quấn một vòng khăn tắm ở quanh eo thôi sao? Như vậy, tôi có thể thưởng thức cơ ngực của anh được một lúc rồi!” Hunt bắt mắt nói.

“Cậu đã lọt vào top 5 ba chặng đua liên tiếp đâu, việc gì tôi phải để cậu nhìn?” Winston hỏi lại.

“Xin kiệt...” Hunt đứng dậy khiến điện thoại rơi xuống đất, vì thế cậu phải ngồi xổm xuống nhặt lên. Góc độ này vừa khéo có thể giúp Hunt nhìn thấy phần phía dưới áo choàng tắm của tên Winston đang ngồi lau đầu.

Ai ngờ đầu cậu vừa quay mặt sang, Winston đã vất chéo chân, thế là chẳng còn gì mà nhìn nữa.

Vốn còn muốn ngó xem “bạn Winston” trông thế nào!

Lại thất vọng thêm lần nữa.

Hunt vừa mới nâng mắt đã nhìn thấy Winston nhếch miệng nhìn mình: “Cậu muốn nhìn thấy chỗ nào của tôi?”

Giọng nói của hấn còn nhẹ nhàng hơn cả mọi khi, Hunt thấy như có một cộng lông vũ vừa lướt qua trái tim mình vậy: “Anh có tôi cũng có... có gì đẹp mà nhìn?” Cậu nói bằng giọng khinh thường.

“Thật sao?” Ánh mắt Winston tựa hồ đảo quanh người cậu một vòng, bứt rứt đến nỗi cậu muốn vò đầu bứt tai.

Winston lại tiếp tục chậm rãi đổi tư thế chân. Hunt nhìn thấy vạt áo dưới bị vén lên, đường cong của đôi chân càng trở nên rõ ràng, mà vùng nằm dưới bóng tối kia lại càng tràn đầy cảm giác bí ẩn. Thế nhưng đợi đến khi vạt áo rơi xuống, Hunt lại chẳng nhìn thấy gì nữa!

Đúng là keo kiệt vô cùng tận...

“Hunt, có lẽ cậu vẫn còn trong thời kỳ trung học âm thầm độ to nhỏ với các bạn cùng lớp nhỉ?”

“Liên quan gì tới anh!” Hunt biết là tên này cố ý bày trò: “Dù sao tôi cũng chẳng độ với anh bao giờ!”

Nhà anh chẳng dính chút tin tức lá cải, cũng chẳng có hứng thú với Audrey Wilson, biết đâu lại bắt lực thì sao?

Nghĩ tới đây, Hunt thấy hài lòng cực kì. Cậu vừa ư ử một khúc ca vừa bước vào phòng tắm. Nhớ đến chuyện Audrey có thể có hứng thú với mình, cậu lại càng trở nên nhạy cảm, vì thế quyết định vịn vòi nước tự giải phóng một lần.

Ai dè ngay khi cậu còn đang hưng phấn, tiếng gõ cửa bỗng vang lên.

“Hunt, cậu còn muốn tắm bao lâu nữa?” Giọng nói Winston vang lên như một chậu nước lạnh dội xuống đầu Hunt, khiến Hunt suyết chút nữa thì xỉu.

“Có việc gì? Anh muốn dùng phòng tắm à?”

“Ngài Marcus gọi cho cậu.”

“Để chốc nữa tôi gọi lại!”

Đừng có nói chuyện gì với tôi nữa! Anh cũng biết giọng nói của mình nghe thế nào rồi đấy! Có định để cho người ta sung sướng nữa không đây!

Ngoài cửa truyền đến tiếng chân Winston rời đi, Hunt cho rằng cuối cùng mình cũng có thể tiếp tục.

Không ngờ chẳng được mấy lâu, tiếng Winston lại vọng vào.

“Có phải cậu đang chạm vào chỗ đó không?”

“Không!!” Gân xanh này lên khắp trán Hunt, cậu muốn đập cửa vào mặt Winston quá!

“Khi lên giường, cậu sẽ hôn người ta trước, hay là cởi quần áo người ta trước?”

Giọng điệu thân thiện của Winston hòa cùng tiếng nước chảy róc rách... Hunt nín thở không muốn để ý tới hần nữa.

“Hunt?” Không nhận được lời hồi đáp, Winston vẫn khe khẽ gọi tên cậu, có điều nghe rõ ràng hơn vừa rồi một chút.

Cảm giác tội lỗi xông thẳng lên óc Hunt, bởi cậu bắt đầu vô thức tưởng tượng tới vẻ mặt của Winston đang đứng ngoài cửa.

Có phải hần đang rũ mắt xuống?

Trán hần có phải đang tựa cửa?

“Tôi sẽ hôn người ta trước.”

“Tôi cũng vậy.”

Hunt hít sâu một hơi, tiếp tục “công việc” đang dang dở.

“Lúc hôn môi, cậu sẽ liếm môi người ta trước, hay là trực tiếp tiến công?”

Tiếng nói của Winston lại vang lên lần nữa.

Hunt vốn đang coi đồ Audrey trong đầu, thế mà suy nghĩ lại để Winston câu đi mất.

“Tôi... sẽ liếm môi người ta trước.”

“Cậu sẽ ôm người đó cùng ngã xuống giường, hay là kéo người ta ngã xuống?”

Hunt vô thức tưởng tượng đến bức tranh Winston đang miêu tả: “Đương... đương nhiên tôi sẽ ôm người đó cùng ngã xuống giường...”

“Còn tôi sẽ kéo đối phương ngã xuống, cảm nhận cảm giác người đó nằm trong lồng ngực mình, sau đó nhân lúc động tình, tôi sẽ xoay người đè lên người đó.”

Tất cả bỗng trở nên hỗn loạn như ảo giác: Cậu nhìn thấy Winston cười khê nắm lấy tay mình, lui dần từng bước từng bước. Khi bắp chân Winston chạm tới nệm giường, hần ngã người về phía sau, đột ngột kéo cậu thật mạnh. Hunt sợ hãi lấy tay chống nửa người trên, Winston sẽ dùng sức ấn vào lưng cậu một cái, cậu liền ngã xuống.

Hần ngẩng đầu lên, hôn cậu bất ngờ đến nỗi cậu không kịp phòng thủ. Đầu lưỡi hần di chuyển khắp khoe môi cậu, ngay khi cậu chuẩn bị trốn chạy, hần mạnh mẽ xộc vào, tặng cậu một nụ hôn nghiêng trời lệch đất. Thần kinh cậu bị cuốn theo không cách nào phản kháng, sau đó trời đất xoay chuyển, hần sẽ ngồi lên người cậu.

Mọi tư tưởng đã thoát ly không chế, Hunt giải phóng vào ngay giây phút ấy.

“Hunt? Cậu sao thế?” Tiếng nói của Winston lại vang lên.

Hunt sững sờ.

Cậu vừa mới làm gì thế?

Rõ ràng đang nghĩ tới Audrey Wilson, sao lại biến thành Winston được?

Sao cậu có thể nghĩ về Winston như thế?

Mặc cảm tội lỗi lại lần nữa dâng lên, Hunt đột nhiên cảm thấy mình là một tên siêu khốn nạn.

“Không sao cả!! Tôi tắm xong rồi!”

Hunt tắt nước, mặc quần áo ngủ bước ra.

Winston nghiêng mặt khoanh tay đứng cách không xa nhìn cậu: “Không phải cậu bảo nên quần khăn tắm sao?”

“Tôi thích mặc quần áo ngủ lên giường.” Hunt không dám nhìn Winston.

“Cậu là trẻ con hả?” Winston hỏi lại.

“Đúng đấy!” Hunt lười phản bác, cậu vẫn còn đang kinh hãi vì những gì hiện ra trong đầu mình khi nãy.

Ngồi trong chăn, Hunt lại ôm điện thoại tiếp tục chơi Anipop. Cậu phải vượt qua cơn chán động vừa rồi!

Winston không nói thêm gì, chỉ ngồi dựa lưng vào đầu giường sóng vai với Hunt, mở sách ra đọc.

Mấy phút trôi qua, Hunt đột nhiên mở miệng nói: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi chuyện gì?” Winston chậm rãi lật một trang sách.

“Về sau anh đừng trêu tôi bằng mấy trò đùa như thế nữa. Dù đàn ông với nhau nói mấy chuyện cười bậy bạ là thường tình, nhưng mấy chuyện của anh... khiến tôi bó tay.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như hôm nay, anh ôm tôi trước mặt bao nhiêu người, lại còn ôm vào tận nhà vệ sinh.”

“Vậy khi không có người, cậu muốn tôi ôm cậu, đưa cậu vào nhà vệ sinh sao?”

“... Anh xem, trò cười kiểu này khiến tôi rất khó xử.”

“Hunt, có phải cậu rất sợ đến một ngày nào đó, cậu sẽ quá thân thiết với tôi?”

“Hả?”

“Vì thế cậu mới coi toàn bộ những lời tôi nói là trò cười.”

“Anh đang nói gì thế?” Hunt lắc lắc đầu: “Tôi chẳng bao giờ theo kịp suy nghĩ của anh cả.”

“Cậu cảm thấy tất cả những ai thân thiết nhất với cậu, ví như mẹ cậu, bố cậu đều sẽ có lúc rời bỏ cậu. Cậu sợ rằng tôi cũng sẽ như vậy. Cậu cho rằng nếu trước sau không giao phó chính bản thân mình cho ai, cậu sẽ không phải thất vọng khi người đó rời đi, đúng không?”

Ánh mắt Winston vẫn không hề rời khỏi trang sách. Hần bình tĩnh nói ra những chuyện ngay cả chính Hunt cũng chẳng hề phát hiện.

“Anh sẽ không rời đi đâu, tôi biết mà.”

Chỉ cần hai ta không thân thiết như bây giờ là được.

Tới một ngày nào đó, chúng ta sẽ rời khỏi F1, anh có những thói quen và quy tắc của anh, tôi cũng có những sở thích không lành mạnh khác của mình, mỗi người chúng ta sẽ sống một cuộc sống bình thường riêng biệt.

Chúng ta sẽ không tổn thương nhau giống như Zero và Hunt trong “Sát nhân tốc độ”, thế nhưng chúng ta sẽ dần quên mất nhau.

“Dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không biến mất khỏi cuộc sống của cậu. Vì thế, xin cậu hãy thân nhiên chấp nhận những lời tôi nói, cũng như những việc tôi làm.”

Lòng Hunt vừa ấm áp lại vừa áy náy.

Winston, nếu anh biết vừa rời trong phòng tắm tôi đã nghĩ những gì, liệu anh còn thân nhiên được nữa không?

Mà quan trọng nhất là, anh có thể thân nhiên được, nhưng tôi thì không!

Hunt ném điện thoại đi, kéo chăn lên nằm đối lưng với Winston.

“Ngủ đây!”

“Tóc cậu đã khô chưa?”

“Khô rồi!”

Winston vươn tay ra, ngón tay luồn vào mái tóc Hunt, khe khẽ vuốt ve, khi đã chắc chắn tóc Hunt khô rồi, hần mới đặt sách xuống, tắt đèn bên đầu giường đi.

Nằm xuống rồi Hunt lại không ngủ được, cậu tiếp tục cầm điện thoại chơi Anipop trong chăn.

Đúng lúc ấy, tin nhắn của Marcus gửi tới báo với cậu, Audrey Wilson đã viết một bài báo khen ngợi cậu trong chuyên mục của mình, ngày mai Hunt phải nhớ đặt một bó hoa tặng Audrey Wilson, bởi ngày mai là sinh nhật của người ta.

“Này...” Hunt huych huych khụy tay vào người Winston.

“Ừ?”

“Ngày mai là sinh nhật chị Wilson, Marcus dặn tôi tặng hoa cho chị ấy... Tôi nên viết gì trên thiệp mừng bây giờ?” Hunt hỏi.

“Chúc chị sinh nhật vui vẻ.”

“... Vậy chẳng đặc biệt chút nào.” Hunt nghĩ một hồi rồi lại tiếp: “Có vẻ chị ấy rất thích thơ.”

Lần trước tân bộ ngoài khách sạn, cậu tùy ý nhắm mấy câu thơ trong bài “Nếu anh có...” mà Winston đã từng đọc cho mình nghe ra, Audrey hình như đã rất ngạc nhiên, cũng rất có thiện cảm.

“Cô ta thích thơ, vậy cậu có thích cô ta không?” Winston hỏi.

“Ấy... khi còn nhỏ, tôi đã từng mong ước có một người bạn gái tựa như chị ấy đấy, gương mặt đẹp, vóc người đẹp, biết suy nghĩ, lại giàu tình cảm.”

“Cậu muốn theo đuổi cô ta à?”

“Ha ha ha... không phải anh đã từng nói rồi sao? Chị ấy có thiện cảm với bất cứ tay đua trẻ nào có tiềm năng. Có thể tôi khơi dậy được hứng thú của chị Wilson, nhưng tôi lại không thể giữ được trái tim của chị ấy. Điều tôi thực sự muốn... không phải là người có thể cùng tôi ngồi xe băng qua núi vượt qua đèo, mà là một người có thể cùng tôi tĩnh lặng tân bộ bên bờ biển ngắm chiều tà mà vẫn không hề cho rằng cuộc đời này nhàm chán.”

“Cậu không phải loại người có thể tĩnh lặng tân bộ bên bờ biển ngắm chiều tà.”

“Anh phiền thế nhì.”

“Điều cậu muốn là một người có thể thấu hiểu khi nào cậu cần một cái ôm, vào ngay khi ai ai cũng cho rằng cậu đang mỉm cười tỏ vẻ bất cần.”

Giọng nói của Winston vẫn cứ thản nhiên như vậy, nhẹ nhàng như vậy, tựa như hẳn có thể biết tất cả những suy nghĩ dù là nhỏ nhất nhất của Hunt, mặc cho người ngoài không cách nào thấu tỏ.

“Kiểm đại một bài thơ đi, ngài Winston tốt nghiệp trường công Eton. Dù gì Audrey Wilson cũng coi trọng tôi, hi vọng chị ấy có thể thấy tôi có chút hấp dẫn, rồi lúc nào cũng viết tốt về tôi trong chuyên mục của mình.” Hunt nửa đùa nửa thật.

Nhưng qua gần một phút sau, Winston vẫn chẳng nói gì.

Hunt thăm nghĩ thôi được rồi, biết đâu Audrey lại cười nhạo cái chuyện viết thơ gì gì đó là “cô hũ” thì sao.

“Hunt.”

“Ừm?” Hunt đã rơi vào tình trạng mí trên đánh mí dưới, sắp sửa ngủ mất rồi.

“Tôi gặp được người. Tôi nhung nhớ người. Thành phố này, chốn yêu đương trời định. Linh hồn người trời sinh đồng điệu với tôi.” (Câu này nằm trong tác phẩm “Người tình” của nữ nhà văn Pháp Marguerite Duras)

Giọng nói của Winston thuần hậu khiến tâm tình Hunt vốn đã trầm tĩnh lại trở nên chộn rộn.

“Đã nhớ chưa?” Winston khẽ hỏi.

“Hả?” Hunt vẫn sững người, chẳng hề động đậy.

“Không phải cậu muốn viết thơ tặng Audrey Wilson sao?”

“Ồ...”

Chính vào lúc ấy, cậu lại bắt đầu cảm thấy thất vọng.

Dù ngay cả cậu cũng không rõ vì sao.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Trong đầu anh có bao nhiêu bài thơ?

Winston: Tôi yêu cậu tới tận cùng sâu, cao, rộng; của những gì linh hồn với tôi...

Hunt: Mẹ kiếp— anh đọc bằng miệng là được rồi! Việc gì phải lao vào tôi như thế!

(Bài thơ “How do I love thee? Let me count the ways”/”Em yêu anh như thế nào? Để cho em đếm”, tác giả Elizabeth Barrett Browning, bản dịch của Vũ Hoàng Linh)

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cậu Ta Sẽ Cường Lên

(“Cường” dùng ở đây trái nghĩa với “nhu”, có ý chỉ thái độ cứng rắn, kiên quyết khi xử lý công việc. Ví dụ: Hai người cần bình tĩnh lại nói chuyện với nhau, cứ cương lên như thế cũng không giải quyết được việc gì.)

“Thơ của ai thế? Keats sao?”

“Marguerite Duras.”

“Ừm, cảm ơn.”

“Ngủ đi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, khi vẫn còn đang mơ màng, Hunt bỗng cảm thấy có thứ gì chạm khê vào trán, liền đó là tiếng cửa đóng vang lên.

“Hửm?” Hunt dụi mắt, nhớ ra tối qua Winston đã ngủ lại ở phòng mình. Có lẽ hẳn vừa rời khách sạn đến sân bay rồi.

Hunt đuổi người, sau khi xuống giường liền tới sảnh ăn bữa sáng. Cậu vẫn còn nhớ lời dặn của Marcus: hôm nay nhất định phải tặng hoa cho Audrey.

Gần khách sạn vừa hay có một tiệm hoa. Những đóa hoa tươi tắn dưới ánh ban mai làm khơi dậy cảm giác muốn bảo vệ của con người. Hunt rút tay vào túi ngắm nghía, cô gái trong tiệm hoa đi tới hỏi cậu muốn mua loại gì.

“Ừm... không phải hoa hồng, lấy những loài hoa khác đẹp đẹp là được.”

“Tôi còn tưởng anh định mua hoa tặng người trong lòng, hóa ra là không phải.”

Hunt sững người, đứng nhĩ... rõ ràng lúc nào mình cũng thích Audrey Wilson, vì sao vừa nãy lại buột miệng nói một câu “không phải hoa hồng”?

“Hoa mao lương, hoa kim ngư phối thành một bầu trời đầy sao, anh thấy sao?”

“Đẹp lắm!” Hunt cười cười đáp lại.

“Có cần viết thiệp không?”

“Tất nhiên rồi!”

Hunt nhận lấy thiệp và bút, bài thơ Winston dạy mình hôm qua thế nào ấy nhỉ?

“Tôi gặp được người.

Tôi nhưng nhớ người.

Thành phố này – chốn yêu đương trời định.

Linh hồn người trời sinh đồng điệu với tôi.”

Hunt cười cười, nhắc bút lên suy nghĩ vài giây, nghiêm túc viết mấy hàng chữ, kí tên mình, luồn tấm thiệp vào giữa bó hoa, sau đó dặn cửa tiệm gửi tới phòng của Audrey Wilson.

Cậu cũng cần phải về thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bay tới Nhật Bản cho chặng đua sau nữa.

Đến sân bay, Hunt nhàm chán vừa chơi Anipop vừa đứng trước máy bán nước tự động cân nhắc xem rốt cục nên mua Coca hay Pepsi.

“Tôi đợi cậu lâu lắm rồi đấy. Nếu cậu uống hết được, tôi có thể mua toàn bộ nước trong máy cho cậu, còn tôi chỉ cần một chai nước quả thôi.”

Giọng nói có phần trêu chọc vang lên ngay sau lưng Hunt. Cậu ngoảnh đầu lại, nhìn thấy đôi mắt rất đẹp của Owen: “Ồ... Owen... anh muốn mua nước à?”

“Ừ há. Tôi còn tưởng cậu mắc chứng sợ lựa chọn, nhưng giờ xem ra, có lẽ cậu chỉ thích cản trở người khác mà thôi.”

“Anh có thể gọi giục tôi mà.” Hunt ngại ngùng nhường chỗ.

“Không sao, tôi đứng sau lưng cậu chưa đến ba giây.” Owen lấy nước rồi xoay người cười cười với Hunt.

“Đội đã... đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Lần trước anh đã nói nếu tôi thắng Donald trong lượt đua chính thức...”

“Tôi sẽ đưa cậu đi party.” Owen đáp lời.

“Anh vẫn nhớ thì tốt!”

“Sở thích của tôi khá là nguy hiểm đấy, cậu chắc chắn muốn đi chứ?”

“Không phải tiệc SM là được...”

Owen bật cười: “Không ngờ cậu lại thích ăn nặn như vậy. Đến Tokyo, đội đua của cậu có thời gian nghỉ không?”

“Có, ngày đầu tiên.”

“Tôi tới đón cậu.” Nói xong, Owen liền cầm nước rời đi.

“Anh tới đón tôi? Anh biết tôi ở đâu à?” Rõ ràng tên này còn chẳng có số điện thoại của mình!

Có lẽ y lời Donald nói, Lawrence Owen mặt ngoài tỏ vẻ thân thiện, thực ra không hề muốn gần gũi với bất cứ ai.

Đúng lúc này, điện thoại của Hunt kêu vang, là một dãy số lạ. Hunt nghi ngờ nhận cuộc gọi, giọng Owen truyền tới: “Nhóc con, có phải cậu cho rằng tôi đang lừa cậu?”

“Áy, sao anh lại có số của tôi?”

“Cậu thấy sao?” Giọng Owen rõ ràng thể hiện anh ta đang cười.

“Ồ, tôi biết rồi— là Donald cho anh.”

“Sau khi tới khách sạn, tôi cho cậu hai tiếng. Hai tiếng sau, nếu cậu không ra kịp, giao hẹn của chúng ta coi như xóa bỏ.” Nói xong, Owen liền cúp điện thoại.

Hunt đột nhiên cảm thấy tên này có lẽ là một người vô cùng tùy hứng. Hai tiếng à? Còn chẳng đủ thời gian để Marcus lái nhái!

Khi lên máy bay, Hunt quả nhiên phát hiện mình và Owen ngồi cùng một chuyến bay, có điều Owen vừa ngồi xuống đã đeo bịt mắt ngủ, làm cậu chẳng có cơ hội chào hỏi.

Cứ như đang làm bộ không quen vậy!

Đến được đại sảnh khách sạn ở Tokyo, Hunt nhận ra đội đua của mình và đội đua của Owen lại ở chung một chỗ.

Owen đeo kính đen trong suốt cả hành trình, tay dứt túi, hơi ngẩng đầu, khiến ai không biết còn tưởng anh ta là siêu sao nào. Anh ta hoàn thành thủ tục nhận phòng sớm hơn Hunt, lúc đi tới thang máy còn gờ hai ngón tay nhắc nhở Hunt: quá hẹn là nghỉ.

Marcus quả nhiên bắt đầu thao thao bất tuyệt, Hunt thầm khinh bỉ trong lòng.

“Tokyo là một nơi rất đặc biệt, ở đây có một số ngành nghề rất phát triển!”

“Cảm ơn lời nhắc của ông, tôi sẽ đi thăm thú cẩn thận.” Hunt gật đầu đáp.

“Này này! Tôi muốn cậu ngoan ngoãn nghỉ ngơi trong khách sạn, đừng có mơ tưởng chơi bời! Đừng có tiêu hao thể lực, tổn phí tinh thần quá đà! Hiểu hay không hả!”

“Vậy chúng ta tới Tokyo làm gì?” Hunt thất vọng.

“Tham gia thi đấu!”

Đã bảo mà, hai giờ đồng hồ vốn chẳng đủ để ông ta nói nhảm. . .

Hunt ngoáy ngoáy lỗ tai đặt hành lí vào trong phòng, xem đồng hồ, chỉ còn cách thời gian hẹn trước với Owen năm phút nữa!

Đúng lúc này, chuông điện thoại réo vang, Owen gọi tới chỉ nói đúng một câu: “Xuống đi.”

Hunt vội vã xông ra khỏi phòng, đón thang máy, mà trước cửa khách sạn lúc này đã đỗ sẵn một chiếc Porsche 911 hào nhoáng, Owen đứng bên cạnh đeo kính đen ngửa mặt tắm nắng.

Hunt không mở cửa xe mà trực tiếp nhảy luôn vào ghế phó lái, thắt dây an toàn.

“Chúng ta đi đâu?”

“Không phải đến nơi là sẽ biết à?” Owen nghiêng đầu cười.

Hunt đột nhiên có cảm giác mình đã nhảy lên nhằm thuyền cướp biển.

Di động của Hunt lại kêu lên lần nữa, người gọi đến là Winston. Trái tim không hiểu vì sao bỗng run lên, Hunt tiếp điện thoại: “A lô— anh gọi để hỏi xem tôi đã đến Tokyo chưa à? Tôi đến rồi nhé!” Cậu nói rồi toét miệng ra cười.

“Ừ.” Giọng điệu của Winston rất bình tĩnh, nhưng dù chỉ là một âm tiết thôi, Hunt cũng có thể nghe được sự bao dung ẩn trong tiếng cười khẽ.

“Ồ hay, anh gọi điện cho tôi mà lại chỉ “ừ” có một tiếng thế thôi à?”

“Vì sao cậu lại không viết bài thơ tôi đã dạy lên thiệp mừng?”

“Hử? Gì cơ?” Hunt có phần ngờ ngác.

“Audrey Wilson vừa phỏng vấn đội Ferrari trước chặng đua. Cô ta có nhắc đến chuyện tám thiệp sinh nhật cậu gửi e là sẽ khiến cô ta cả đời khó quên.”

“Thật không. . . tôi không nhớ mình đã viết những gì nữa rồi!” Hunt cười cười bảo.

“Cậu viết: mong rằng đến khi tôi năm mươi tuổi, chị vẫn xinh đẹp như thiếu nữ đôi mươi.”

“Không hay à?”

“Thực ra cậu vốn không nhớ được bài thơ tôi đã đọc, đúng không?”

“Này này, đừng có coi thường trí nhớ của tôi! Tôi đã nghĩ rồi, bài thơ anh đọc vốn không phù hợp với Audrey Wilson.”

“Vì sao?”

“Tôi muốn để dành bài thơ đến khi kết hôn mới đọc.”

“Kết hôn? Mong là đến lúc đó cậu vẫn còn nhớ.”

Không biết vì sao Hunt lại cảm thấy người ở đầu bên kia nhất định đang cúi đầu cười khẽ. Tôi không nhớ được lời thơ khiến anh vui đến thế cơ à?

Cúp điện thoại, Hunt mới để ý Owen vẫn luôn dùng gương mặt mỉm cười sâu xa để nhìn mình.

“Nói chuyện với ai thế?”

“À. . . là cái tên Vann Winston!” Hunt cười sò sò gáy.

“Ồ? Hiếm có nhỉ. . . Tôi còn tưởng rằng danh bạ của Vann Winston sẽ không lưu số của người khác cơ. Xem ra tin đồn cậu ta trả đũa McGrady, đồng đội của cậu giùm cậu là có thật?”

“Anh muốn nói đến chuyện trong khách sạn à? Thực ra vẫn khá. . .”

“Không phải chuyện khách sạn, nhưng đương nhiên cũng có liên quan đến những lời McGrady đã nói ở đó. Chẳng phải Winston đã nói chỉ cần McGrady xuất trận, cậu ta sẽ đích thân tông McGrady ra khỏi đường đua sao?”

“Anh nói đến chặng đua ở Áo chứ gì? Làm gì có chuyện đó— McGrady chạy chậm vòng, Winston chỉ đứng lúc vượt qua mà thôi. Hơn nữa để hấn vượt qua rồi, McGrady mới lao ra khỏi đường đua!”

Owen cười cười, vươn tay búng một cái vào đầu Hunt: “Xét theo luật, đúng là không cách nào xử phạt Winston phạm quy, có điều cậu ta đã lợi dụng kinh nghiệm của mình để đe dọa McGrady. McGrady cho rằng cậu ta sẽ vượt bên mé trái, thế mà rốt cục lại bị lừa, dẫn đến việc mắc lỗi khi chuyển hướng.”

“Sao có thể như vậy... dù đã nói muốn tổng McGrady ra khỏi đường đua, nhưng chắc chắn hắn không thể làm thật được. Hắn không thù không oán với McGrady, thứ hạng cũng cách McGrady đến mấy con phố!”

“Bởi vì cậu ta là Vann Winston đã nói là làm. Cậu nên cẩn thận đấy, Hunt ạ.”

“Cái gì?”

“Kiểu đàn ông như Winston ấy mà, một khi cậu cự tuyệt, cậu ta sẽ không tha cho cậu đâu.”

Cách lớp kính đen, Hunt không nhìn rõ ánh mắt Owen, nhưng nụ cười của anh ta lại mang nét gì đó tà ác.

“Sao tôi lại cảm thấy anh đang cười trên nỗi đau khổ của người khác nhỉ?”

“Đúng vậy mà.” Owen phóng khoáng thừa nhận.

“Nhưng... tôi cảm thấy lời nói của anh có vấn đề— tôi có thể cự tuyệt gì Winston chứ?” Đầu óc Hunt phủ kín sương mù.

Owen vẫn cứ cười: “Tôi chỉ biết đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Vann Winston gọi điện cho ai khác ngoài nhân viên trong đội đua thôi.”

“Bọn tôi là bạn!”

“Ồ, suốt mấy năm cậu ta trong giới F1, đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện cậu ta có bạn bè đấy.”

“Thôi được rồi...”

Xe dừng lại ở ngã tư, Owen chống tay lên cửa kính quan sát Hunt, dùng ngữ khí có mấy phần nghiêm túc nói: “Hunt à... lời tôi vừa nói lúc nãy với cậu, cậu đã nhớ kĩ chưa?”

“Lời nào?”

Anh nói bao nhiêu câu kì quái như vậy, rốt cục muốn chỉ câu nào?

“Tôi nói cậu đừng từ chối Winston, nếu không cậu ta sẽ cương lên đấy.” Đèn chuyển sang xanh, Owen lái xe đi tiếp.

“Cương lên? Sao anh nói cứ như thể tôi là phụ nữ để hắn theo đuổi thế?”

“Nửa đúng nửa sai.” Owen vẫn chỉ nói ra một nửa, giữ lại một nửa, rồi nở cười đáng ghét.

Hunt còn muốn nghiêm túc thảo luận chuyện này với Owen, thế nhưng xe đã dừng lại trước một câu lạc bộ.

“Chúng ta đến rồi.”

“Đến đâu?”

“Shinjuku.”

“Đây chính là cái kiểu câu lạc bộ có rất nhiều phụ nữ mặc trang phục hầu gái bung khay ngồi trên đùi tôi ấy hả?” Hunt lộ vẻ mặt vạn phần mong ngóng.

“Có phải cậu đã xem mấy bộ phim cấp thấp quá nhiều rồi không thể?” Owen ném chìa khóa cho cậu phục vụ mặc comple ở bãi đỗ, sau đó gỡ kính ra: “Đi thôi. Cậu nên nâng cao trình độ thưởng thức của mình rồi đó.”

Hunt mơ hồ đi theo Owen vào phía trong, lúc này mới phát hiện bên trong hoàn toàn khác so với tưởng tượng của mình. Trong này có một cái bục chữ T cực lớn, khách khứa đều ngồi cả ở hai bên. Ánh đèn ở đây rực rỡ, âm nhạc ở đây cũng có tiết tấu rất đặc biệt.

“Trình diễn thời trang à?” Hunt bắt đầu thất vọng.

Người mẫu thời trang đều là những người được ngắm mà không được sờ! Chán quá đi!

“Trình diễn thời trang? Vậy thì chán lắm.” Owen vươn tay bá lên vai Hunt: “Nhóc con, nếu như hôm nay cậu chơi vui, về sau cậu có thể đồng ý với tôi một điều kiện không? Tôi đảm bảo sau này sẽ cho cậu biết nhiều trò vui hơn nữa.”

Hunt liếc người này một cái, kết hợp với mấy lời chẳng rõ ràng anh ta nói khi đi trên đường, Hunt tức giận đáp: “Dù sao tôi cũng không để anh phải cương lên đâu.”

“Tôi thẳng lắm, đâu có giống cậu.” Owen cũng liếc Hunt.

“Tôi cũng rất thẳng!” Hunt vạn phần bất mãn vạch lại.

“Trước đây có thể cậu rất thẳng, sau này thì ai mà biết được?” Owen nhếch mép. Dưới ánh đèn rực rỡ, nụ cười của anh ta lại càng trở nên đẹp đẽ, ngay cả người đàn ông mặc comple ngồi đối diện cũng phải nháy mắt với anh ta.

Hunt hăng hái vỗ vỗ vai đối phương, trưng ra một nụ cười toe toét: “Ha ha ha! Đúng đúng đúng! Anh thẳng lắm cơ! Chỉ có phụ nữ mới liếc mắt đưa tình với anh thôi mà nhì!”

“Ồ, cậu không nhận ra tên kia có ý với mình à?” Owen nhìn Hunt với vẻ đen tối.

“Hả? Làm gì có—tôi cũng đâu có đẹp bằng anh!”

“Cậu làm nổi lên dự vọng chinh phục của tên kia.”

Nói xong, Owen cúi đầu Hunt lên vai mình, đôi mắt vốn mang ánh cười bỗng chốc trở nên lạnh lùng khi đối chọi với người đàn ông mặc comple. Người đàn ông kia thất bại trong công cuộc độ mắt, đành phải quay mặt đi tránh ánh mắt Owen. Hunt khó hiểu tiếp tục nhìn người đàn ông, mà Owen lại dùng tay bịt mắt Hunt lại.

“Còn nhìn à? Tôi vừa cảnh cáo tên kia xong, cậu mà cứ nhìn theo như thế tức là tỏ ý tên kia có thể theo đuổi mình đấy, biết không hả?”

“Cái gì? Catwalk thế đấy hả?”

Đực rạ với nhau mà cũng có thể đá lông nheo!? Tri thức mới!!

“Catwalk? Không phải tôi đã nói sẽ đưa cậu đi party sao? Chủ đề của ngày hôm nay là “Mỹ nhân và dã thú”. Lát nữa, những người đi trên bục này có thể là mỹ nhân, cũng có thể là dã thú. Nếu cậu thích ai thì nhớ chú ý đến buổi đấu giá ngay sau đó. Sản phẩm đấu giá sẽ là thời gian ở cùng mỹ nữ hoặc dã thú. Một khi đã đấu giá được rồi thì không được trả lại, vì thế cậu dự mất cho tỉnh đi, đừng có chọn sai đấy.”

“Đấu giá?” Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Hunt là vào buổi tiệc từ thiện của Ferrari, Winston đã mua cái mũ lưỡi trai của mình.

“Đầu óc cậu lại suy nghĩ lung tung cái gì thế hả? Ai ai đến đây gần như cũng đều là người thành công thuộc nhiều lĩnh vực khác nhau đấy.”

“Ồ... là những kẻ quần là áo lượt...”

“Là những nhà từ thiện quần là áo lượt! Số tiền quyên góp được sau buổi đấu giá sẽ dành để cứu trợ cho trẻ em thuộc khu vực khó khăn của Châu Phi.”

“Hả?” Hunt có hơi kinh ngạc, cậu không ngờ phần đấu giá của bữa tiệc trực lạc này lại là để phục vụ một mục đích “cao cả” đến vậy.

“Sáng kiến này của một nhà kinh doanh câu lạc bộ có thể khiến những kẻ có tiền vui vẻ quyên góp. Thế nên Hunt này, dù cậu có nhìn trúng ai, hơn nữa còn mua được thời gian của người đó, thì cậu vẫn không được phép lên giường. Đây là nguyên tắc của buổi tiệc—đấu giá thời gian, không phải cơ thể.”

“Vậy là sao? Chỉ có thể nói chuyện với nhau thôi à?”

“Còn có thể hôn môi nữa, chỉ trừ lên giường thôi. Nếu kỹ thuật hôn của cậu giỏi, đối phương tình nguyện để lại số điện thoại cho cậu, cậu có thể tiếp tục thực hiện mục đích theo đuổi người đó ở ngoài câu lạc bộ.”

“Tôi bắt đầu không hiểu nổi đám người nhà giàu các anh đang theo đuổi điều gì nữa rồi.” Hunt lắc lắc đầu.

Đúng lúc này, âm nhạc vang lên, những cô gái cao ráo khoác trang phục hoa mĩ lần lượt bước ra, có người tóc vàng mắt xanh, có người tóc nâu uốn lộn, lại còn có người tóc đen gốc Á. Bọn họ đều có đôi chân miên man mà tao nhã, mỗi bước đi đều như gõ trống vào trái tim người xem. Khách mời ai nấy đều nâng cằm tròn mắt, trông cứ như đang ngưỡng vọng đài thờ.

“Bọn họ đẹp quá...”

Rõ ràng đều là mỹ nữ, dã thú ở đâu ra?

Tiếp theo, một cô gái tóc nâu được cắt ngắn, mặc bộ đầm dài màu xanh biển bước về phía khách mời. Nức da của cô gái này rất trắng, đôi mắt màu lam nhạt khiến trái tim Hunt không rõ vì sao lại đập chậm hẳn lại.

Cô gái xoay người, đầm dài tạo thành một con sóng, rồi cô lướt ánh mắt qua gò má Hunt, nở một nụ cười xinh đẹp.

Hunt hoàn toàn ngây ngẩn.

Về sau, dù có bao nhiêu cô gái xinh đẹp đi ngang qua trước mặt cậu, cậu cũng không quên được đôi mắt lam nhạt và khí chất đặc biệt kia.

Sau gần một giờ xem biểu diễn catwalk, khách khứa đều đã sắp không chờ đợi thêm được nữa.

“Có phải cậu rất thích cô gái tóc ngắn mặc đầm xanh biển kia không?” Owen che tai Hunt nói thầm.

“Ừ.” Hunt gật đầu: “Tôi có thể đấu giá được thời gian của cô ấy không?”

Nếu như là cô gái kia, chỉ cần ngồi im nghe cô nói thôi, Hunt cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

“Tôi nghĩ cô ta khá đắt đấy.” Owen cười đáp lại.

“Vậy sao... tiếc quá nhỉ.”

Hunt thờ dãi một hồi, nghĩ số tiền đấu giá trong dạ tiệc từ thiện của Ferrari đã như thế, vậy giá trị của mấy cô gái này phải hơn chục nghìn đô là chắc rồi.

Mà đây rõ ràng còn là nơi đắt tiền.

“Tôi có thể mời cậu.” Owen tiếp lời.

“Không... không cần!”

Khoản tiền tốn kém như vậy, Hunt không thể để Owen trả cho mình được.

“Không cần phải lo. Tôi tìm được người trả lại mà.”

Vừa đúng lúc ấy, điệu nhạc vốn như trong những buổi trình diễn thời trang ở New York bỗng nhiên biến đổi, chuyển sang chậm rãi, kéo dài, tựa như tiếng lòng đã phải kiềm chế quá lâu, khiến khách khứa nghe mà khò cả cổ.

Các cô gái bắt đầu lắc hông bên cạnh những cột thép đang mọc lên hết cột này đến cột khác trên bục chữ T. Họ dần cởi đầm ra, thoải mái phô bày hết những dáng vẻ khiến linh hồn người xem phát cuồng, trái tim người xem thổn thức.

Hunt mở mắt thật to, cô gái tóc nâu ngắn lượn một vòng quanh cột thép, đường cong từ cổ, lưng cho đến eo đều thật yêu kiều. Hunt chưa từng nghĩ có ai lại có thể vừa gợi cảm vừa ngây thơ đến thế.

Nhạc ngừng, cái gọi là buổi đấu giá sắp được bắt đầu.

“Thời gian của mỗi cô gái đấu giá được chỉ kéo dài ba giờ đồng hồ. Nếu cậu vừa mắt cô ta, vậy phải dùng hết sức hấp dẫn cô ta. Từng giây từng phút đều rất đáng quý, rồi khỏi đây rồi, có lẽ cậu sẽ không còn cơ hội gặp lại cô ta nữa.” Owen nhắc nhở.

Thời gian ở cạnh cô gái đầu tiên đã lên đến ba mươi ngàn đô, Hunt chắc lưỡi.

Giá tiền càng lúc càng được đẩy cao, mấy cô có giá cao nhất đã lên tới sáu mươi nghìn.

Hunt nghiêng mặt nhìn Owen, tên này đang chống cằm, nụ cười bên môi không giảm, thưởng thức cô gái nào cũng như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. Khi một cô gái có mái tóc dài màu đen đi ra phía trước bục, Owen liếm môi, không chút do dự gợn tay.

Giá cuối không ngờ nâng lên đến tận bảy mươi nghìn! Hunt cuối cùng cũng rõ thế nào gọi là “tiền như rác”. Ba giờ đồng hồ của cô gái tóc đen rốt cục cũng thuộc về Owen.

“Đừng lo, nếu cậu muốn, tôi có thể giúp cậu.”

Cuối cùng cũng đến lượt cô gái có mái tóc nâu cắt ngắn bước lên phía trước bục chữ T. Không khí trở nên sôi sục trong chớp mắt.

Giá khởi điểm của cô là ba mươi nghìn, tiếng đấu giá bắt đầu vang lên không ngớt.

Cô gái cúi đầu nhìn về phía Hunt. Đôi mắt màu lam nhạt của cô tựa như chứa đựng cả một đại dương mệnh mạng, khiến Hunt chết chìm trong đó.

Tên của cô gái là “Niki”. Niki cười ngại ngùng với cậu, ánh mắt ngập tràn mong đợi. Hunt lại bắt đầu thấy đau lòng, bởi giá tiền đã lên tới năm mươi nghìn rồi.

“Hình như cô ta cũng rất thích cậu.” Owen chống cằm nói.

“Lương hàng năm của tôi cũng chỉ có hai trăm nghìn Euro...”

“Cậu giành được thành tích tốt như thế, hoa hồng đội đua chia cho cậu có lẽ cũng không ít đâu nhỉ. Tiêu vào đâu hết rồi?”

“Căn nhà tôi sống hồi bé bị bán đi trả nợ rồi. Tôi muốn mua lại nó.” Hunt cúi đầu, không dám đối mắt với Niki: “Giờ đây tôi rất hối hận, tại sao ba chẳng đưa đầu tôi không cố gắng hết sức mình... Nếu cố gắng hơn, bây giờ tôi đã có nhiều hoa hồng hơn rồi.”

“Cậu dễ thương thật đấy, Hunt.” Owen đột nhiên túm lấy cánh tay Hunt giơ lên không trung: “Sáu mươi nghìn!”

“Này—” Hunt kinh ngạc nhìn Owen, người nợ vẫn có vẻ bình chân như vại.

“Đi chơi cùng tôi không cần lo tới chuyện tiền nong.”

Người đàn ông mặc comple ngồi đối diện tỏ vẻ ngạc nhiên, lập tức gia nhập vào hàng ngũ đấu giá: “Bảy mươi nghìn!”

“Tám mươi nghìn!” Owen lại giơ tay Hunt lên lần nữa.

“Này! Owen— đừng có làm vậy! Tôi biết anh có nhiều tiền hơn tôi, nếu anh muốn mời tôi một ly vang đỏ thượng hạng hoặc rủ tôi đi Bắc cực ngắm cực quang thì được thôi, nhưng tiêu tám mươi nghìn đô kiểu này...”

“Cậu cảm thấy sự chờ mong và thiện cảm cô gái này dành cho cậu không đáng giá tám mươi nghìn sao?” Owen cười hỏi.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Thực ra tôi không lo cậu sẽ ra ngoài “ăn nem” chút nào.

Hunt: Vì sao?

Winston: Vì đối tượng ảo tưởng của cậu nhất định sẽ giống tôi ở một điểm nào đó.

Hunt: Có giống hơn nữa cũng chẳng phải anh! Hử!

Winston: Sau đó cậu sẽ nhận ra càng nhìn đối phương lâu, đầu óc cậu sẽ càng tràn ngập hình ảnh của tôi, cuối cùng đành phải ủ rũ trở về bên tôi thôi.

Hunt: Mẹ nó! Tức vãi!

—

Thông tin bổ sung:

John Keats (31/10/1795 – 23/2/1821): là nhà thơ Anh, là một đại diện tiêu biểu của trường phái lãng mạn Anh thế kỉ XIX. Keats nổi tiếng là nhà thơ ca ngợi cái đẹp “Cái đẹp là chân lý, chân lý là cái đẹp, thế thôi, đây là tất cả những gì ta biết và ta cần biết”. Thơ Keats thể hiện sự đa dạng của văn luật, cái nhìn vào cuộc đời đầy màu sắc và sự chính xác, cụ thể của hình tượng thơ ca.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thuộc Phiện Tinh Thần

“Không phải cô ấy không đáng, mà là tôi không xứng.”

Mình có năng lực bao nhiêu thì dành cho đối phương sự quý trọng bấy nhiêu, còn nếu đã không có khả năng gánh vác thì đừng để đối phương kỳ vọng. Đây vốn là nguyên tắc từ trước đến nay của Hunt.

“Tôi đội Red Bull đi, bọn tôi sẽ cho cậu bảy trăm năm mươi nghìn Euro mỗi năm, gấp ba lần đội đua Marcus.” Owen nói.

Hunt tròn lón mắt, cho rằng mình nghe nhầm: “Cái gì? Bảy trăm năm mươi nghìn Euro?”

“Tiền vi phạm hợp đồng sẽ do Red Bull trả.” Owen thu nụ cười lại.

Tên này nói nghiêm túc!

Lúc này, người đàn ông mặc comple đã báo giá chín mươi nghìn đô.

“Một trăm nghìn đô.” Owen tiếp tục tóm tay Hunt giơ lên cao rồi lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông đối diện, làm động tác cắt cổ một cách dứt khoát.

Người đàn ông nuốt “ợc” một ngụm nước bọt, đang định mở miệng tiếp tục đấu giá, nhưng khi nhìn thấy chân mày Owen nhíu lại thì đành không nói nữa.

Hunt học ra một ngụm máu: “Này... đủ rồi, Owen...”

“Giả nhập Red Bull, làm đồng đội của tôi đi, một trăm ngàn đô này coi như là tiền ngài Hanks mời cậu.” Owen nghiêng đầu cười cười tựa như một con hồ ly mười phần xinh đẹp.

Hunt ngây cả người, giờ cậu mới biết mình vừa trải qua lần bị “đào mỏ” đầu tiên trong đời!

“Theo như những gì cậu đã thể hiện trong mấy chặng đua gần đây, lương sau thuế của cậu rất có thể sẽ vượt quá một triệu Euro. Cậu sẽ mua lại được căn phòng trước đây nhanh thôi.”

Hunt vẫn mang vẻ mặt chẳng hiểu gì cả.

“Cậu biết nguyên nhân lớn nhất tác động đến thứ hạng của một tay đua đã không còn là kỹ thuật của người đó nữa rồi không?” Owen hỏi.

“Tôi biết. Là do tính năng của xe đua.”

“Đội đua Marcus rất nhỏ, nghiên cứu của họ về đơn vị năng lượng lạc hậu hơn rất nhiều so với những đội đua lớn. Nếu cậu thực sự muốn đoạt ngôi F1 vào một ngày nào đó, cậu cần có hậu thuẫn hùng hậu hơn. Bây giờ Red Bull muốn gửi cho cậu một nhánh ô liu, cậu quyết định thế nào?”

“Anh nghĩ bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để thảo luận chuyện này à?” Hunt cau mày thật chặt.

Đội đua Red Bull đích thật có thực lực mạnh hơn đội đua Marcus rất nhiều, cả hỗ trợ kỹ thuật và hỗ trợ tài chính của hai đội cũng đều không ở cùng đẳng cấp.

“Tôi nghĩ bây giờ là thời điểm thích hợp nhất— lúc ý chí của cậu đang vô cùng bạc nhược.”

“Nếu đáp án của tôi là ‘không’, tôi sẽ phải tự mình trả cái khoản một trăm nghìn đô này đúng không?”

Chẳng trách Donald đã bảo cậu nên cảnh giác Owen...

“Không đâu, tôi vẫn sẽ mời cậu.” Owen vươn tay véo má Hunt: “Tôi không keo kiệt đến thế đâu.”

Tôi thì ước gì anh keo kiệt như thế!

“Vậy đáp án là?” Owen nghiêng mặt hỏi.

Đúng lúc này, người dẫn chương trình buổi đấu giá tuyên bố với tất cả khách quan có mặt tại hiện trường: Niki đã thuộc về Hunt.

“Anh có biết vào cái lúc đòi tôi dưới đáy vực, đội đua Marcus là mục tiêu duy nhất để tôi tiếp tục sống không? Tôi có thể từ bỏ F1, nhưng tôi không thể rời bỏ đội Marcus được, ít ra là bây giờ không được.”

Owen nhìn vào mắt Hunt, cúi đầu cười, không biết là cười vì bất lực, vì khâm phục hay vì giễu cợt Hunt ấu trĩ: “Thôi bỏ đi, có thể đưa cậu đi chơi, tôi vẫn cảm thấy rất thú vị.” Thế rồi anh ta rất phóng khoáng rút một tập séc ra, viết số xong thì gấp thành máy bay phi đến bên người nhân viên thu tiền.

“Cứ thế thôi à?” Hunt nghi ngờ chuyện Red Bull “đào mỏ” mà Owen nói vừa nãy chỉ là một trò đùa ác ý.

“Cứ thế thôi.”

Cô gái tóc đen vẫn cứ đứng bên cạnh Owen. Hai người bắt đầu trải qua một màn hôn môi chậm rãi mà gợi tình. Sau đó, không biết anh ta đã nói thầm điều gì bên tai cô gái, cô gái liền hôn lên cổ, lên gò má anh ta.

Xem ra Owen cũng là một cao thủ tán gái không kém gì Donald.

Niki chậm chậm đi về phía Hunt, lấy ngón tay nhẹ nhàng móc vào cổ áo cậu, hất cằm tỏ ý “chúng ta đi thôi”.

Khóe môi hơi trũng của Niki như mang theo sự hấp dẫn không tiếng động, Hunt cứ thế bị cô kéo đi.

Trong câu lạc bộ vẫn còn vô số phòng nghỉ. Ngón tay Niki ấn khẽ vào một cánh cửa khiến nó mở ra, tiếp đó, cô xoay người ôm cổ Hunt đi vào phía trong. Hunt nhìn vào mắt cô gái, cảm thấy thế giới như dần trôi xa.

“Hay, Hunt, cậu đã có đáp án về chuyện gia nhập đội đua Red Bull chưa?” Owen ôm bạn gái đứng trước cửa phòng Hunt.

“Xin lỗi. Tôi sẽ trả lại một trăm nghìn đô cho anh, có thể sẽ hơi lâu một chút, đợi đến sau khi tôi nhận được hoa hồng đã.” Trong lòng cậu, tiền bạc vốn không thể so sánh với kì vọng của Niki.

Owen hạ mắt xuống, nụ cười nhếch môi của anh ta khiến Hunt đột nhiên thấy bất an: “Vậy thì tận tình hưởng thụ dã thú của cậu đi nhé. Ba giờ đồng hồ, không đòi không trả!” Rồi không đợi Hunt hỏi thần, Owen đã dùng chân đá cậu vào phòng.

Khi Niki quay người cười cười nhìn Hunt, Hunt mới nhận ra Niki rất cao. Cậu vốn đã cao một mét bảy mươi tám, thế mà Niki đi giày cao gót lại gần như cao hơn cậu cả năm phân.

Cô hạ mắt nhìn Hunt, khoe môi cong lên cười mỉm, nét quyến rũ thoáng trôi trong mắt. Hunt vô thức nuốt một ngụm nước bọt. Hai tay Niki đặt lên vai cậu, ôm cậu xoay nửa vòng tròn rồi khẽ đẩy cậu về phía chiếc giường buông màn phía sau.

Khi khoeo chân Hunt chạm vào đệm giường, Niki đột nhiên dùng sức đẩy Hunt một cú. Hunt vốn có thể đứng vững nhưng vì Niki nghiêng mặt muốn hôn, cậu liền vô thức lùi lại rồi ngã về sau. Niki mỉm cười ngồi trên người Hunt, ôm lấy cổ cậu, vẫn tiếp tục cụp mắt nhìn cậu như trước: “Ngay từ lúc đứng trên bục, tôi đã cảm thấy cậu cực kì dễ thương.”

Hunt ngẩn cả người, nghiêng đầu hỏi không chắc chắn lắm: “Giọng... giọng nói của cô sao lại giống đàn ông thế?”

Niki áp trán lên trán Hunt, nhếch mép trả lời: “Bởi vì tôi vốn là đàn ông mà.”

“Cái gì?” Hunt tròn mắt nhìn đối phương. Chắc mình nghe nhầm rồi!!

Niki cầm ngón tay của Hunt lên chạm vào yết hầu của mình, rõ ràng đó là yết hầu của đàn ông.

Vấn đề là... sao vừa nãy mình lại không phát hiện ra cơ chứ!

“Trước khi đến đây, cậu không biết chủ đề của buổi tiệc này là “Mỹ nữ và dã thú” à?” Niki cười cười nghiêng đầu dựa sát về phía Hunt.

Nhưng Hunt lại chống tay lên vai người nọ: “Tôi biết chủ đề của buổi tiệc này là “Mỹ nữ và dã thú”, nhưng rõ ràng là anh mặc váy... và đi giày cao gót! Còn cả...”

“Đây là một nơi rất thú vị. Những người biểu diễn trên bục đều là VIP, tất cả chúng tôi sẽ hóa trang thành kiểu phụ nữ mà tự chúng tôi thấy quyến rũ nhất, phô bày dáng điệu hấp dẫn nhất để xem xem có thể khiến bao nhiêu kẻ say mê.”

Vì thế... trên đài cũng là người chơi, dưới đài cũng là người chơi, chỉ có mình là đứa bị chơi thôi à!?

Niki... À không, nên gọi là Nicky mới đúng, vuron tay ra khe khẽ gỡ cài Hunt: “Mỹ nữ tất nhiên là những cô gái xinh đẹp. Mà những người như tôi thì...”

“Là dã thú?” Hunt vô thức tiếp lời.

“Bingo.”

Nicky dùng trọng lượng cơ thể đè lên Hunt nhưng lại bị Hunt vững vàng chống đỡ. Cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao Owen lại nói “ba giờ đồng hồ không đổi không trả” rồi.

“Xin lỗi.” Hai tay Hunt giữ lấy thắt lưng Nicky, dùng sức đẩy người nọ xuống khỏi người mình.

“Này, cậu có vẻ buồn bực, nhưng rõ ràng lúc còn ở dưới bục, cậu nhìn tôi chăm chú thế cơ mà? Tôi cứ tưởng cậu biết tôi là nam.”

“Tôi không biết, xin lỗi. Tôi bị lừa rồi...”

Hunt sàu muộn ngồi bó gối, mặt cũng như muốn giấu luôn vào trong đó.

Nicky ngồi bên cạnh khoanh tay nhìn đỉnh đầu Hunt, vừa cười vừa nói: “Cậu cảm thấy bị tôi lừa sao? Xin lỗi nhé, tôi là đàn ông khiến cậu thấy khó chịu buồn nôn à?”

“Không... không phải. Anh không phải người lừa tôi...”

Là cái tên khốn Owen kia à!

Giờ thì Hunt đã rõ tại sao trước khi đập mở cửa, Owen lại hỏi mình có đồng ý gia nhập đội đua Red Bull không. Nếu đồng ý, Owen có lẽ sẽ sung sướng nói với cậu Nicky là nam. Còn nếu như cậu từ chối, thì đây sẽ là cách Owen trả thù.

“Khi vẫn còn ở trên bục, anh rất xinh đẹp. Tôi không hối hận vì đã thấy anh đẹp đâu.”

Nicky ngẩn ra rồi lại bật cười: “Nè, vậy cậu định cứ ngồi đây thế này đến khi ba giờ đồng hồ kết thúc à? Cậu nên biết một khi cửa đã đóng rồi, chưa hết ba giờ sẽ không mở ra đâu...”

“Không sao.” Hunt vẫn đang bó gối cúi đầu.

“Vậy cậu có biết chỉ cần phạm quy, chúng ta sẽ phải kết thúc sớm hơn dự tính không?” Nicky dán sát vào bên tai Hunt, khẽ nói: “Cậu chắc chắn không muốn thử à?” Hơi thở của Nicky truyền tới bên tai Hunt, người nói kéo giọng rất dài, rất khẽ.

“Không cần.”

“Nhưng tôi lại muốn.” Nicky nghiêng mặt vron lưỡi ra định chạm vào tai Hunt, thế nhưng lại bị Hunt đẩy ra thật mạnh. Nicky suýt chút nữa thì ngã xuống sàn, giọng trêu đùa vì thế cũng trở nên lạnh lùng: “Này, cậu đúng là không biết nể mặt ai cả. Vì sao cậu không nói thẳng ra là cậu ghét tôi? Hay vì cậu cho rằng về ngoài của tôi ẻo lả? Nhóc con, tôi ở phía trên đấy!”

“Rất xin lỗi, tôi không khống chế được lực của mình. Chỉ là tôi không muốn thế này... bởi vì tôi nghĩ rằng, có một số thứ mình không nên ném thử.” Hunt không biết giải thích ra sao, nhưng cậu biết mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của Nicky rồi.

“Bởi vì tôi là đàn ông, cậu sợ mình sẽ cong.” Nicky nói bằng giọng chế giễu.

“Không phải! Là vì mắt anh rất giống hần!” Hunt cuống cuống kêu lên.

“Mắt tôi? Giống ai?”

Hunt ôm đầu không biết vì có gì mà mình lại buột miệng như thế. Dù sao cậu bị Owen phung phí một trăm nghìn đô để làm trò tiêu khiển cũng đành, những người khác không phải chịu tổn thương là được.

“Người bạn quan trọng nhất của tôi.”

“Ồ, đa số những người bạn quan trọng nhất cũng đàn ông cũng sẽ là đàn ông. Đôi mắt của hần đẹp lắm sao?” Nicky vẫn không tin lời Hunt, cho rằng cậu nói vậy chỉ vì không muốn ba giờ trôi qua quá ngưng ngáp mà thôi.

“Đúng thế. Hần là đàn ông, nhưng mắt hần thật sự rất đẹp. Mắt của hần cũng có màu lam, tựa như màu mặt biển trong suốt đóng băng, sau đó được ánh nắng khúc xạ mà thành vậy.” Hunt nghiêm túc nói.

Nicky nhìn Hunt, sự tức giận trong đáy mắt dần dần tán đi. Hần ta có phần thô lỗ lõi miếng silicon trong ngực ra, đập bay đôi giày cao gót, ngồi xếp bằng trước mặt Hunt, chống cằm quan sát Hunt từ trên xuống dưới.

“Rồi sao?” Về mặt có phần kiêu căng.

Hunt che mắt thất vọng nói: “Trời đất ơi... anh đúng là đàn ông thật... sao vừa nãy tôi lại không nhận ra cơ chứ!”

“Bởi vì tôi diễn giỏi.” Nicky kéo tay Hunt đang che mắt ra, trên mặt là nụ cười đắc ý: “Đừng buồn phiền vì quá khứ nữa, cứ hưởng thụ hiện tại là hơn. Dù sao chúng ta cũng bị nhốt trong đây rồi, cậu lại không muốn làm những chuyện vi phạm quy tắc để chúng ta sớm rời đi, vậy thì nói chuyện giết thời gian vậy.”

Hunt quay mặt bật cười: “Được rồi... nói chuyện gì bây giờ?”

“Nói về cái người có đôi mắt rất giống tôi đi. Tôi vẫn còn muốn biết nhiều hơn.”

“Thực ra nếu nhìn kĩ, mắt của hai người chẳng giống nhau gì cả. Nicky, ánh mắt của anh khiến tôi cảm thấy thế giới của anh rất đơn giản.”

“Nếu đơn giản thì sao tôi có thể dễ dàng lừa được cậu?”

“Anh chỉ dùng vẻ quyến rũ của mình làm trò chơi, còn hần thì không như vậy. Có lúc tôi cảm thấy mình rất hiểu hần, có lúc... lại như chẳng hiểu chút gì.”

“Thế mà cậu vẫn cảm thấy hần rất quan trọng?”

“Bởi vì... hần cho tôi mục tiêu, hần khiến tôi trở nên dũng cảm hơn, hần giúp tôi đối mặt với những thứ trước đây tôi không dám đối mặt. Cho dù những gì hần thể hiện ra với tôi chỉ là một phần con người hần, tôi vẫn cảm thấy không ai có thể thế chỗ hần được. Thời gian của tôi... có lẽ đã không thể quay về thời điểm trước khi tôi biết hần được nữa rồi.”

“Tên đó đúng là rất đáng sợ.” Nicky dùng ngón tay chọc vào giữa mi tâm Hunt.

“Vì sao?”

“Vì hần là thuốc phiện tinh thần của cậu, cậu nghiện mất rồi. Cậu nên cai hần đi thôi.” Nicky nói rất nghiêm túc.

“Dù sao cũng là bạn tôi, tôi không cảm thấy mình nhất thiết phải từ bỏ sự ỷ lại của mình với hần. Người với người chính là như thế, nếu không thể dựa vào ai, xét về mặt tinh thần, người đó sẽ vừa mạnh mẽ vừa độc lập... nhưng thực ra, người đó sẽ rất cô đơn.” Hunt cười nói với Nicky.

Nicky nhìn Hunt, sau mấy giây trầm mặc mới vươn tay về phía cậu: “Tên tôi là Uwen Nicky. Tuy hôm nay không thể quyến rũ được đối tượng để phát triển quan hệ sau này, nhưng gặp được cậu khiến tôi không hề cảm thấy quãng thời gian ba tháng luyện tập cách đi giày cao gót và dáng đi của phụ nữ là lãng phí.”

Hunt ngẩn người, ngay sau đó, cậu mỉm cười nắm lấy tay người kia: “Chào anh, tôi là Evan Hunt. Anh đã thành công thu hút sự chú ý của tôi, điều này ít nhất cũng chứng minh được ba tháng tròn anh luyện tập cách đi giày cao gót và dáng đi của phụ nữ không hề lãng phí.”

Nicky bật cười thoải mái.

Hai người bắt đầu nói chuyện không giữ ý, sau đó kinh ngạc phát hiện hóa ra cả hai lại cùng tốt nghiệp một trường trung học.

“Trời đất ơi! Không ngờ cậu lại là cái thằng nhóc mặt tàn nhang có tật nói lắp!”

“Anh biết tôi mà sao tôi lại chẳng ấn tượng gì với anh nhỉ?”

“Đội tôi tẩy trang xong có lẽ cậu sẽ nhớ ra đấy.”

Mà lúc này, tại phòng điều khiển, tất cả các màn hình theo dõi đều đang truyền về hình ảnh căn phòng của Hunt. Người đàn ông lạnh lùng đang khoanh tay nhìn vào từng khung ảnh.

“Thưa ngài, có cần chúng tôi mở cửa phòng thả họ ra không?” Một nhân viên bảo an mở miệng hỏi.

“Không cần, hai người này không phạm quy.”

“Vậy chúng ta không cần theo dõi phòng của những khách quý khác nữa ă? Nếu như phát sinh chuyện gì trái với quy tắc của câu lạc bộ thì sao?”

“Đổi lại hết đi.”

Giọng nói của hán lạnh lùng như băng giá.

Tất cả màn hình theo dõi bắt đầu thay đổi, chỉ còn lại một màn hình ở góc dưới, Hunt đang chống cằm háng hái nói gì đó với Nicky. Đường nhìn của người đàn ông dừng lại mãi ở đây.

Đội mãi ba giờ đồng hồ kết thúc, cửa phòng mới phát ra tiếng động khe khẽ rồi bật mở. Hunt cúi thấp lưng cười nói: “Cuối cùng cũng được ra ngoài rồi!”

“Hừ... tôi chẳng muốn đi giày cao gót chút nào, đau hết cả chân.” Nicky liếc nhìn giày của Hunt: “Không bằng cho tôi đi giày của cậu đi.”

“Được thì được thôi, nhưng tôi chắc chắn không đi giày của anh đâu!”

Nicky phì cười.

Khi Hunt mở cửa đi tắt bước ra ngoài, cậu phát hiện Owen đang ôm bạn gái lướt qua, không những thế còn huyêt gió với mình. Nhất thời, ngọn lửa trong tim Hunt bốc lên tới tận đỉnh đầu, cậu bước nhanh về phía trước, vung tay định nện một cú lên mặt đối phương: “Lawrence Owen— anh đi chết đi!”

Người bạn gái của Owen sợ hãi nấp sau lưng anh ta, mà anh ta lại như đã đoán được phản ứng của Hunt từ trước, bàn tay vững vàng cản lại nắm đấm của Hunt. Owen híp mắt cười: “Bạn yêu à, cậu thử đoán xem ai đang đứng trước cửa câu lạc bộ chờ cậu về nhà?”

“Ai?” Hunt nhìn nụ cười của đối phương mà đột nhiên sống lưng lạnh toát.

Không phải tên này đã báo cho đội đua của cậu rồi chứ?

“Vann Winston. Hai cậu không phải bạn tốt sao? Cậu có thể chia sẻ với cậu ta kinh nghiệm của lần vui vẻ này. Biết đâu cậu ta sẽ trả thù tôi trên đường đua Suzuka giống như cái lần đã trả thù McGrady giùm cậu?”

“Này này, anh có ý gì hả! Tôi không cần Winston trút giận hộ tôi! Có tin trận này, tôi sẽ báo thù cho anh chết không!”

“Đường đua của chặng này rất khó, mà tính năng xe đua của đội cậu còn kém xa đội tôi. Tôi sợ đến tận lúc tôi giải nghệ rồi, cậu vẫn chẳng có cơ hội cùng tôi độ sức ở đường cua.” Nói xong, Owen trấn an bạn gái bằng cách hôn lên đỉnh đầu cô ta, rồi ôm lấy cô ta đi về phía xa.

Sao bóng lưng anh ta lại có vẻ phách lối thế nhỉ!!

“Anh biết không, trước đây tôi đã từng cảm thấy tên này rất đẹp trai!” Hunt dùng ngón cái chỉ về hướng Owen.

Nicky nhún vai: “Lawrence Owen rất nổi tiếng trong câu lạc bộ, hơn nữa còn là một trong số các cổ đông. Không ít đàn ông khao khát anh ta, bởi anh ta vừa đẹp trai vừa có thân hình hạng nhất của một tuyển thủ đua xe. Nhưng anh ta lại chỉ có hứng thú với phụ nữ, tính cách còn cực kì nham hiểm, cứ ăn miếng là phải trả miếng. Đừng bảo với tôi cậu là bạn anh ta đấy nhé?”

“Quý mới làm bạn với tên đó!”

Hunt nói xong, Owen đã đi tới cuối hành lang lại đột nhiên quay đầu bổ sung thêm một câu: “Ồ— quên không nói với cậu, tôi gọi Vann Winston tới đón cậu từ ba tiếng trước rồi.”

Hunt đứng như trời trồng.

Ngay lúc đó, điện thoại nằm trong túi lại vang lên, vừa nhìn thấy tên hiển thị, Hunt đã suýt chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất.

“A lô... Winston à...” Hunt cứ lo lắng là lại mắc bệnh cũ, mãi không cất lời được. Chẳng biết tên khốn Owen kia có nói linh tinh gì với Winston không!

“Tiệc vẫn chưa kết thúc à?” Giọng nói của Winston vẫn giống mọi khi, có vẻ không hề tức giận.

“Kết thúc rồi... tôi sắp ra đây... Ha ha ha!”

“Lawrence Owen gọi điện bảo tôi tới đây đón cậu về khách sạn, anh ta còn việc khác.”

“Ồ... anh ta nói vậy với anh à?” Hunt hỏi một câu thám thính.

“Nếu không, cậu muốn anh ta kể với tôi cậu tiêu mất một trăm nghìn đô la chỉ để ngồi trong phòng nói chuyện tình ái với một gã đàn ông à?”

Ngữ điệu của Winston vẫn rất bình tĩnh, Hunt lại cảm thấy thế giới như vừa sụp đổ.

“Tôi... bị tên Owen đó lừa...” Lâu lắm rồi Hunt mới có cảm giác muốn khóc mà không rớt nổi nước mắt như vậy.

“Tôi đợi cậu ở ngoài cửa câu lạc bộ. Ra đi.”

Hunt thở một hơi thật dài, quay đầu vẫy vẫy tay với Nicky: “Này, bạn tôi thuận đường tới đón rồi. Tạm biệt.”

“Bye.” Nicky cũng vẫy vẫy tay theo. Khi Hunt đã đi xa, Nicky cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân mình.

Hunt đi đến đầu hành lang, nhân viên câu lạc bộ tiến tới chỉ đường, người dẫn chương trình còn đích thân mở cửa giúp cậu. Hunt liền cảm thấy xoắn vặn: Rõ ràng lúc mình theo Owen đi vào đây, mấy người này đâu có... lễ phép như vậy?!

Trước khi khách quý rời đi, nhân viên đứng ngoài cửa đều nói “Hoan nghênh quay lại lần sau” với họ, thế nhưng đến lượt cậu lại chỉ được nghe một câu “Tạm biệt”.

“Vậy lần sau tôi không đến đây được nữa à?” Hunt cau mày nhìn một trong số những nhân viên trẻ tuổi, bất mãn nói.

Là do tiền lương hàng năm của cậu chỉ bằng số lẻ của Owen?

“Chúng tôi tất nhiên hoan nghênh ngài quay lại lần sau...”

“Thế còn được.” Hunt vuốt mũi bước ra ngoài.

“Nếu như ông chủ đồng ý.”

Câu bổ sung phía sau, Hunt không nghe thấy.

Ngoài cửa đã đỗ sẵn một siêu xe Ferrari đen bóng với biển số rất quen thuộc. Winston đeo kính đen dùng một tay chống cửa kính xe, nghiêng mặt héch càm nhìn về phía Hunt.

Nhìn dáng điệu kia kìa... tiếc quá không có nhiếp ảnh gia, nếu không Ferrari đã có một bức ảnh quảng cáo rất xịn rồi.

“Hãy...” Hunt mở cửa xe ngồi vào trong.

Winston không nói gì cả, chỉ lái xe rời đi.

“Tên Owen kia nói đã gọi điện cho anh từ ba giờ trước... anh đợi lâu lắm rồi à?”

“Cậu chơi có vui không?” Winston không trả lời Hunt, ngược lại còn hỏi cậu một vấn đề khác.

“Làm sao mà vui được! Tôi... tôi... dù sao tôi cũng bị Lawrence Owen lừa rồi!”

Hunt vốn không cách nào nói với Winston chuyện mình tưởng đàn ông là phụ nữ.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Vốn tôi còn định cho cậu biết mặt, ai ngờ cậu lại vừa đi “ăn nem” vừa tỏ tình với tôi như vậy.

Hunt: Tôi làm thế khi nào!

Winston: Là ai nói “mắt của hấn cũng có màu lam, tựa như màu mặt biển trong suốt đóng băng, sau đó được ánh nắng khúc xạ mà thành”?

Hunt: Có nhiều người mắt xanh lắm! Anh đừng có tự phụ!

Winston: Là ai nói “hấn cho tôi mục tiêu, hấn khiến tôi trở nên dũng cảm hơn, hấn giúp tôi đối mặt với những thứ trước đây tôi không dám đối mặt. Cho dù những gì hấn thể hiện ra với tôi chỉ là một phần con người hấn, tôi vẫn cảm thấy không ai có thể thể chỗ hấn được”?

Hunt: Marcus cũng cho tôi mục tiêu!

Winston: Được được, tôi rõ rồi. Vậy chương sau sẽ cho cậu biết mặt.

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Mềm Lòng

“Vi sao anh ta phải lừa cậu?” Winston lại hỏi.

“Có lẽ vì tôi từ chối lời mời của anh ta. Anh ta vừa thay mặt Red Bull hỏi dò xem tôi có ý định chuyển sang máng khác hay không.” Hunt kể với Winston chẳng giấu giếm chút gì.

“Cậu sẽ không sang đội Red Bull.” Winston nói.

“Sao anh dám chắc? Nếu tôi muốn tiến xa thêm một bước, ắt cần hậu thuẫn hùng mạnh hơn, mà cả công nghệ và tài chính của Marcus đều kém xa Red Bull.” Hunt hứng thú nói.

“Bởi cậu là người đơn giản, cậu luôn xem trọng tình cảm hơn danh lợi. Marcus có ơn tri ngộ với cậu, nếu ông ta không chủ động cắt hợp đồng với cậu, cậu sẽ không rời bỏ đội đua.”

“Cảm ơn anh đã nghĩ rằng tôi cao thượng đến thế.” Hunt nhếch mép cười.

“Cậu là linh hồn của đội đua Marcus, nhưng nếu ở những đội đua lớn, cậu sẽ chỉ là một công cụ. Mà cậu thì chắc chắn không chịu biến mình thành công cụ đâu.”

Hunt khựng lại, rất lâu sau mới nói một câu: “Cảm ơn.”

Cảm ơn anh đã thấu hiểu tôi đến thế.

“Còn một điều cuối cùng nữa.”

“Điều gì?”

“Cậu đã bị Owen lừa một lần rồi, sao có thể gia nhập đội Red Bull để anh ta lừa nữa cơ chứ?”

“Trong ba mươi giây tiếp theo, tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Hunt quay mặt đi, có điều nụ cười lại nở trên môi.

Winston bật điện thoại thiết lập chế độ đồng hồ đếm ngược ba mươi giây thật. Ba mươi giây sau, hấn lại nói tiếp: “Khi tiến hành phỏng vấn, Audrey Wilson đã khen tôi là một người đàn ông rất hấp dẫn.”

Hunt không muốn đề ý tới hấn.

Audrey tán thưởng anh, anh chắc là đặc ý lắm nhỉ!

“Hết ba mươi giây rồi, cậu đã có thể tiếp tục nói chuyện với tôi.”

“... Thôi được, đúng là anh rất hấp dẫn, tôi có cần bắn pháo hoa chúc mừng không?”

“Tôi không tin tưởng lắm, cô ta khen tôi quyến rũ vì thực sự thấy tôi quyến rũ, hay vốn chỉ là khách sáo mà thôi?”

Hunt cau mày, cậu không cho rằng Winston sẽ để tâm đến những chuyện như thế này: “Ai mà biết!” Rồi lại ôm điện thoại bắt đầu chơi Anipop.

Winston vờn tay lấy mất điện thoại của cậu: “Cậu thấy chỗ nào trên người tôi hấp dẫn nhất?”

Hunt muốn lấy lại điện thoại, Winston lại để nó sang phía bên kia.

“Chỗ nào của anh chẳng hấp dẫn!”

Winston sao thế nhỉ? Đáng lẽ hẳn phải không hứng thú gì với những vấn đề như thế này chứ! Hay là hẳn kích động vì chuyện gì?

“Nói bừa.” Winston cầm chặt điện thoại của Hunt, gác tay lên cạnh cửa xe Ferrari, trông như thể sẽ vứt nó đi bất cứ lúc nào.

“Ê!!”

Xe dừng lại trước cột đèn giao thông, đèn đỏ vẫn còn hơn một phút rưỡi nữa. Thấy Winston nhấn phanh, Hunt liền tháo dây an toàn nghiêng người định bỏ qua cướp điện thoại, không ngờ Winston lại dùng luôn tay kia ấn cậu xuống.

Mặt Hunt đập bốp vào đùi Winston, vừa nghiêng đầu, mũi hình như đã sượt qua một nơi khiến cậu lập tức thấy vô cùng xấu hổ.

Dù cách một lớp quần, Hunt nhìn đường cong cũng có thể biết “anh bạn Winston” phát dục tốt đến thế nào: Tuy ngủ yên vẫn không hề nhỏ, đến khi tỉnh dậy nhất định sẽ gây ấn tượng thị giác cực mạnh.

“Anh thả tôi ra...”

“Cậu trả lời câu hỏi vừa nãy của tôi đi, bằng không, chúng ta lái xe đi tiếp với tư thế này. Đèn đỏ vẫn còn bảy mươi giây nữa.”

Ôi Chúa ơi! Tư thế này thì lái xe thế quái nào được! Cảnh sát sẽ đuổi theo anh đấy!

Hunt ra sức giãy giụa, cậu thậm chí còn vờn tay định nhấn tay của Winston lên, thế nhưng hẳn lại dùng lực rất mạnh.

Rõ ràng cả hai đều là tuyển thủ đua xe, cánh tay cùng khỏe như nhau, Hunt không biết vì sao hai tay mình lại không chống lại được một cánh tay của Winston.

“Người... người anh đẹp!”

Hunt nhắm mắt cau chặt mày, cậu cứ luôn cảm thấy “anh bạn kia” sẽ bất ngờ đứng lên đập vào mặt mình.

“Lừa đảo, tôi đã bảo giờ để cậu thấy tôi ở trần đâu.”

“Chân anh dài... không cần còi tôi cũng nhận ra!”

“Chẳng thật lòng chút nào. Vẫn còn năm mươi giây.”

“Anh đẹp trai!” Hunt vờn cổ nhưng vẫn bị ép chặt, đầu cậu mắc kẹt dưới vô lăng.

Thật mẹ nó quá đáng!

“Ồ? Đẹp trai chỗ nào?”

“Đẹp con khỉ! Thả tôi ra!” Hunt đỏ cả mang tai.

“Nếu đầu cậu vẫn cứ ngoẹo thế này, có tin tôi sẽ bắt cậu làm cho tôi không?” Giọng nói của Winston rất lạnh lùng, đi kèm với đó là sự đe dọa.

Hunt lập tức đơ cả người. Dù biết “chiến hữu” của đàn ông vốn miễn cảm, chỉ cần ma sát vào quần áo là có thể phản ứng, thế nhưng cậu cũng hiểu Winston sẽ không bắt mình làm thật đâu, vậy mà không hiểu sao, cậu vẫn thấy lời nói của hắn rất có sức uy hiếp.

“Nghĩ cho cẩn thận vào. Cậu thấy tôi đẹp chỗ nào?”

“Tôi cảm thấy... chắc chắn “anh bạn” của anh rất tài giỏi, được phụ nữ cực kỳ yêu thích!” Hunt lạnh trí trả lời, cậu tin rằng chẳng có người đàn ông nào không thích được khen như vậy cả.

“Tôi cũng đã thử với cậu bao giờ đâu, làm sao cậu biết được? Có lẽ ta phải giáo dục cái miệng của cậu một chút nhỉ?” Winston hơi cao giọng.

“Đừng! Đừng!!” Hunt hốt hoảng.

“Vậy thì nói thật xem.”

“Anh... mắt của anh là đẹp nhất!”

Hunt gào lên, Winston thả lỏng tay ngay lập tức, Hunt vội vàng ngồi thẳng lưng lên.

“Đây an toàn.” Winston nhắc nhở.

Hunt muốn xông ra khỏi xe hơn nhiều, mỗi tội... không dám.

“Mắt tôi đẹp thế nào?” Winston lại hỏi.

“Đẹp thì là đẹp thôi! Ở đâu ra mà lăm lăm đẹp thế?” Sự chú ý của Hunt rơi cả vào chiếc điện thoại, Winston lại đặt nó sang một bên, hoàn toàn không có ý định trả lại.

Hunt cảm thấy hôm nay Winston không bình thường—hắn của ngày hôm nay cực kỳ xấu tính!

“Tôi vẫn luôn cho rằng sở trường của cậu là nịnh nọt cơ đấy. Cậu chỉ nghe một lần đã có thể thuộc lòng bài thơ “Nếu anh có...”, lại còn định viết thư gửi Audrey Wilson nữa chứ, sao có thể không biết tả đôi mắt của tôi được?” Winston nghiêng mặt, nhếch mép nhìn cậu.

Tên này lại đang bắt chẹt người ta rồi! Rốt cục tôi chọc phải chỗ nào của anh thì anh nói thẳng ra đi! Tôi sửa ngay là được chứ gì? Hay là anh không vui vì phải đưa tôi về khách sạn? Anh có thể không đến cơ mà! Tôi bắt xe về cũng được!

Tuy rằng mình chẳng hiểu tiếng Anh của người Nhật...

Mà từ từ đã... biết đâu cái tên Lawrence Owen đang chơi trò li gián thì sao?

“Tôi cũng có tốt nghiệp trường Eton đâu!”

“Vậy sao. Tôi còn tưởng khả năng ứng đối của cậu khá lắm, hóa ra cũng chẳng ăn thua.”

Winston dừng xe trước cửa khách sạn của Hunt. Hunt xuống xe, đi xuống cạnh cửa giằng lấy điện thoại trong tay Winston, sau đó nén giận bước vào cửa xoay.

Winston nghiêng mặt quan sát đến tận khi Hunt đi vào thang máy mới lái xe rời đi. Điện thoại của hắn kết nối với bluetooth trên xe, chỉ cần ấn khẽ, một đoạn ghi âm sẽ được phát ra.

Đó là đoạn đối thoại giữa Hunt và Nicky khi cả hai còn ở trong phòng.

“... Nhưng mắt hắn thật sự rất đẹp. Mắt của hắn cũng có màu lam, tựa như màu mặt biển trong suốt đóng băng, sau đó được ánh nắng khúc xạ mà thành vậy.”

Chỉ riêng một câu nói ấy cứ được phát đi phát lại mãi...

Winston dừng xe lại trước cửa khách sạn đội đua thuê, nhân viên ở đó tới gần định giúp hắn đỗ xe, có điều hắn cứ lần lữa không chịu giao chìa khóa... mãi cho đến khi đoạn ghi âm phát thêm ba lần nữa, hắn mới khe khẽ thở dài một hơi.

“Vốn còn định trừng phạt một phen, nhưng vì em nói ra những lời như vậy, tôi cũng chỉ còn cách mềm lòng.”

Hunt về đến cửa phòng rồi mà tim vẫn còn đập rất nhanh. Mở điện thoại lên, cậu mới nhìn thấy một tin nhắn của Donald với nội dung rất đáng đánh: Cậu vẫn khỏe chứ?

Hunt nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lập tức lại nghĩ, dù sao Donald cũng coi như nhắc trước mình rồi, chẳng qua lời nhắc thiếu rõ ràng thôi.

Cậu gọi lại cho đối phương: “Hãy, Donald, tôi sợ lắm, vui vẻ cực kì luôn.”

“Ồ... vậy thì tốt! Vui là tốt rồi! Nhóc con cậu sắp sửa lên giường đấy à? Hay là lên xong rồi?” Ngờ khí của Donald nghe có vẻ rất nhẹ nhõm, có lẽ tên này đã lo lắng cho cậu thật.

“Này Donald, tôi hỏi anh một câu nhé, anh phải trả lời thực lòng cho tôi.”

“Câu gì?”

“Anh lo lắng cho tôi như thế có phải vì trước kia anh đã từng bị Lawrence Owen lừa không?” Hunt mở cửa phòng, gác chân ngồi xuống sofa.

“Lawrence Owen đã lừa rất nhiều người, nhưng trong đó không có anh.” Giọng nói Donald có phần đặc ý.

“Vậy thì có ai?” Hunt đột nhiên tò mò.

“Cá mập trắng Charles! Charles và Owen không hợp nhau cả chục năm rồi, cậu đoán là vì sao?”

“Ồ, nói nghe xem nào!”

“Kể cho cậu biết cũng chẳng sao. Hồi ấy, Charles và Owen cùng thuộc đội đua Lotus. Cái năm Lotus tổ chức tiệc bên hồ bơi ở Las Vegas, Charles mới hai mươi tư đang lên như điều gặp gió, y nói gì làm gì cũng khiến người ta ghen ghét, thêm vào đó, y còn là kẻ chỉ biết có mình mình.”

“Ừm, rồi sao?”

Đến tận bây giờ, tính cách của “Cá mập trắng” Charles cũng vẫn chẳng ra gì. Tuy Hunt ít tiếp xúc nhưng cũng đã nghe rất nhiều lời đồn về tính cách ngang ngược của người nọ.

“Owen để mấy cô gái xinh đẹp trong buổi tiệc tới quyến rũ Charles. Nghe nói cả bọn vốn đã định vui vẻ trong khách sạn một phen rồi, ngờ đâu đến khi tụt hết cả quần, Charles mới nhận ra mấy cô gái kia là đàn ông! Ha ha ha! Cậu nói thế có buồn cười không cơ chứ? Quan trọng nhất là trong đó có một cô còn dùng điện thoại chụp được về mặt lúc ấy của Charles! Chuyện này đúng là cả đời khó quên! Sau đó ảnh chụp Charles bị tung lên mạng, trở thành hình nền điện thoại thịnh hành nhất một thời!”

Hunt nuốt “ợc” một ngụm nước bọt, đột nhiên cảm thấy mình còn may mắn hơn Charles chán.

“Còn có Penny đội Renault, Maiden đội India Force cũng bị lừa.”

Hóa ra còn có một số lượng người lớn như vậy...

Hunt đã lấy lại được cân bằng rồi.

“Chẳng qua Hunt này... cậu có muốn lên giường với phụ nữ cũng không được cho họ để lại dấu vết gì trên người... cũng đừng có chụp ảnh kỉ niệm, xong việc cũng cấm có kể với ai ngoài anh. Chuyện này... vui một mình là được rồi biết không.” Donald đột nhiên nói rất nghiêm túc.

“Vì sao?”

“Có người sẽ nổi giận đấy, hơn nữa hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.”

“Anh không nhận ra lúc nào anh cũng chỉ nói có một nửa, còn một nửa có thể giúp tôi hiểu chính xác thì lại bị lược bỏ à?”

“Không phải anh chỉ nói có nửa câu, mà là cậu thiếu khả năng nắm bắt tín hiệu của người khác.” Donald bất lực nói.

“Thế sao? Tín hiệu gì?”

“Tín hiệu tình dục!” Donald có vẻ thành linh nổi nóng rồi đột ngột cúp điện thoại.

Hunt gãi đầu gãi tai, trong đầu lặp đi lặp lại mãi một câu: “Tín hiệu-tình dục”? Những lời Donald nói vừa nãy có liên quan gì tới “tín hiệu-tình dục” sao?

Chết cha chết cha! Chẳng lẽ cái gã Donald này có ý đồ gì với mình! Giời ạ, dù rất ngưỡng mộ sự chín chắn của Donald trước mặt nữ giới, thế nhưng nếu hấn ta có ý đồ gì với mình thật, mình sẽ mắc chứng uất mất thôi!

Đúng lúc Hunt vẫn đang tự mình xoắn xuýt, tin nhắn Winston gửi tới bỗng nhấp nháy trên màn hình. Cậu mở ra đọc nội dung: Tôi đã trả Owen một trăm nghìn đô giúp cậu rồi.

Hunt rung cả mình, như vậy có nghĩa Owen đã kể hết những gì xảy ra với mình trong câu lạc bộ với Winston rồi. Cảm thấy low thêm không hề nhẹ...

Cậu cực kỳ chắc chắn sự báo thù của Owen cho việc cậu cự tuyệt đội Red Bull sẽ không chỉ dừng lại ở việc anh ta không nói với cậu Nicky là đàn ông, mà còn ở việc anh ta gọi điện cho Winston nữa!

Hunt vội vàng nhắn tin lại cho người kia: Cuối năm nhận được hoa hồng sẽ trả cho anh.

Winston trả lời rất nhanh: Tính tiền theo lãi suất cho vay.

Hunt khinh thường, một trăm nghìn đô vốn chẳng là gì với tên này!

Tin nhắn tiếp theo của Winston khiến Hunt giật mình suýt ngã khỏi sofa: Cậu thấy đàn ông cũng không sao đúng không?

“Quả nhiên! Tên này biết chuyện Nicky rồi!”

Hunt đứng bật dậy đi quanh phòng, tin nhắn thứ tư của Winston lại được gửi tới: Nếu đàn ông cũng được, vậy cậu ngủ cùng tôi một đêm, một trăm nghìn đô coi như xóa bỏ.

Hunt xem đi xem lại tin nhắn này vô số lần, trái tim cứ như bị bóp nghẹt.

Rốt cục Winston đang cười nhạo mình bị đàn ông mê hoặc, hay là đang... thăm dò mình? Khi tay hấn soạn tin nhắn này, có phải khoe miệng hấn cũng sẽ nhếch lên cười?

Khi từ “thăm dò” hiện lên trong não, Hunt sợ đến ngất người: Thế chẳng hóa ra là mình đang mong chờ Winston làm gì đó sao?

Hunt nhìn điện thoại chòng chọc, nếu như cậu cứ không trả lời, Winston sẽ nói gì nhỉ? Hắn sẽ hỏi có phải mình giận rồi không? Hay sẽ nói một câu “Ngốc quá” khiến mình nhận ra tin nhắn vừa nãy chỉ là một trò đùa?

Tìm cậu đập rất nhanh. Hunt quay đầu nhìn chiếc giường đôi mà giác như có một nguồn sức mạnh nào đó đang đè lên người mình.

Thêm nửa phút nữa trôi qua, chẳng có tin nhắn nào được gửi tới điện thoại nữa.

Đội đã, Winston nói là “ngủ một đêm”... Trước nay hai người có phải chưa từng “ngủ một đêm” bao giờ đâu, sao mày có thể sợ hãi chỉ vì một tin nhắn như thế này cơ chứ?

Kể từ khi gia nhập làng F1 đến nay, Winston chưa dính tin đồn qua lại với phụ nữ hay thậm chí là đàn ông bao giờ cả. Thể chất và tinh thần của hắn đều tựa như chẳng nảy sinh bất cứ nhu cầu nào.

Hunt bắt lực cười cười: “Cái kiểu của tên này...”

Nghiêm túc là mày thua rồi.

Hunt trực tiếp nhấn lại: “Vậy thì mời anh”, rồi còn tiện tay gửi kèm một cái mặt cười dê tiện.

Đúng lúc này, điện thoại của Hunt đổ chuông, cái tên của Marcus nhấp nháy.

Thôi xong thôi xong, không phải cha già biết chuyện mình ra ngoài với Owen rồi nên mới nổi đóa đấy chứ!!

“Hunt! Cậu có mang comple theo không!”

“Hả? Có ạ!”

Từ khi bị Donald nhận làm là nhân viên phục vụ trong buổi tiệc từ thiện của Ferrari, Hunt đã mua lại ngay cho mình một bộ mới tinh.

“Vậy thay ngay đi! Cậu phải ra ngoài ăn một bữa với tôi và McGrady. Khách là ngài Narita, một doanh nhân Nhật Bản nổi tiếng trong lĩnh vực chế tạo ô tô! Ông ấy muốn gặp mặt để tài trợ cho đội đua chúng ta!”

“Thế thì tốt nhất là ngài đừng có gọi cho tôi. Tôi không giỏi đi bơi, khéo lại vô ý chọc giận ngài Narita mất!”

“Ngài Narita muốn cậu tới đó chứ! Những gì cậu thể hiện trên đường đua Silverstone khiến ngài ấy ấn tượng sâu sắc! Ngài Narita nói tiếng Anh rất giỏi, hơn nữa chúng ta còn đi ăn ở khách sạn Nhật Bản đẳng cấp ba sao Michelin! Đồ ăn siêu ngon đấy! Nếu không muốn nói chuyện, cậu chỉ cần cúi đầu ăn cơm thôi là được!”

Hunt thở dài một hơi, cậu biết Marcus coi cái việc tài trợ quan trọng như chính tính mạng ông vậy.

“Được rồi, được rồi... tôi biết rồi...”

Mấy người lên chiếc xe do ngài Narita cử tới đón. McGrady ngồi bên cạnh đeo vẻ mặt lạnh lùng khiến Hunt thấy mà mất cả tự nhiên. Chẳng qua dưới bầu không khí thế này, nếu không ừ hừ gì, Hunt sẽ không thoải mái.

“Tôi bảo này McGrady... có phải anh cũng nghĩ giống mọi người, cho rằng mình lao ra khỏi đường đua trong chạng trượng là vì bị Winston ép buộc, là do hắn muốn trả thù hộ tôi?” Hunt hỏi.

Marcus ngồi hàng ghế trước ôm mặt: Hunt ơi là Hunt! Cậu muốn gặp ngài Narita với đôi mắt gấu trúc đấy à?

“Lẽ nào không phải?” McGrady bực bội hỏi lại.

“Winston không phải loại người như vậy đâu, thật đó.” Hunt giải thích rất chân thành.

“Vậy là do kỹ thuật của tao không tốt, không những chạy chậm một vòng mà còn lao ra khỏi đường đua nữa hả?”

Hunt hé miệng, cuối cùng nói một câu: “Nếu như ý nghĩ Winston tống anh ra khỏi đường đua có thể khiến anh cảm thấy an ủi... vậy thì cứ coi như Winston tống anh ra đi.”

“Mày—” McGrady trợn trừng trừng.

Về mặt của Hunt tiếp tục chuyển thành “nếu vậy cũng không được, anh còn muốn thế nào”.

“Thôi ngay! Nếu lát nữa hai cậu còn gây gổ trước mặt ngài Narita, tôi sẽ bắt cả hai cút xéo hết!” Trán Marcus nổi đầy gân xanh.

Hunt ngậm miệng yên lặng trở lại.

Khách sạn được chọn được sắp đặt theo phong cách truyền thống của Nhật Bản, Hunt nhìn cái bàn thấp tè mà e ngại.

Sau khi ngài Narita đứng lên chào hỏi bọn họ xong, Marcus liền cùng Hunt, McGrady, nhân viên kế toán và giám đốc truyền thông bắt chước ngài Narita ngồi quỳ xuống.

Cho dù món ăn có ngon hơn nữa, bắp chân Hunt cũng vẫn sẽ chuột rút vì tư thế này...

Nhìn dáng vẻ ngo ngoáy trái phải của Hunt, ngài Narita bật cười, tay làm động tác tỏ ý Hunt có thể ngồi thế nào cũng được.

Đến lúc này, Hunt mới thở phào một hơi rồi duỗi chân ra.

Không thể phủ nhận hôm nay, món ăn nào cũng vô cùng hấp dẫn, Hunt được dịp chèn chén no say, còn ngài Narita, Marcus và nhân viên kế toán lại dành phần lớn thời gian để giao lưu. Không biết mấy người nhắc đến chuyện gì, cả ngài Narita và Marcus đều bật cười. Ngài Narita nhìn về phía Hunt, dùng thứ tiếng Anh kém cỏi của mình mời Hunt uống thử chút Sake Nhật Bản.

Hunt đẩy về ngu ngơ.

Không phải đã bảo tiếng Anh của ông này rất tốt sao? Sao mình lại chẳng hiểu ông ta đang nói gì thế này?

“Ha ha, thằng nhóc này còn chưa đến hai mươi mốt, chưa được Mỹ cho phép uống rượu đâu.” Marcus ôm vai Hunt, điệu bộ ngả trái ngả phải mất thăng bằng.

Kinh nghiệm của Hunt cho thấy có lẽ Marcus đã sắp say rồi.

Ngài Narita vẫn mời Hunt thêm một lần nữa: “Sake Nhật nổi tiếng toàn thế giới, đến đây rồi mà không uống thử thì đáng tiếc biết bao. Ở Nhật Bản, người tuổi cậu uống rượu là hợp pháp rồi.”

McGrady liếc Hunt, lăm bầm tựa như đang nói: “Quả nhiên là trẻ con lông chưa mọc dài, đến Sake mà cũng không dám uống.”

Thịnh tình khó chối từ, hơn nữa độ cồn của Sake cũng tương đương với vang đỏ, Hunt uống một chén nhỏ dưới sự quan sát chăm chú của ngài Narita.

Hương vị rượu dịu dàng thanh mát, hơn nữa còn rất thuần, Hunt chớp chớp mắt.

Ngài Narita cười cười: “Ngon lắm đúng không?”

Hunt cứ thế uống liên tục bốn, năm chén, rượu phối hợp với đồ biển tươi khiến món ăn lại càng trở nên hấp dẫn...

Không biết từ bao giờ, Marcus và McGrady đều đã nằm bò ra bàn, chỉ còn nhân viên kế toán là cố gắng giữ tỉnh táo. Hunt cũng dần dần cảm thấy chóng mặt, cả thế giới tựa như đang xoay tròn.

Đây chính là triệu chứng của say rượu. Khác với cảm giác uống rượu mạnh lần trước, lần này, cậu cảm thấy đầu óc của mình hình như rất thanh tỉnh, nhưng lại không cách nào điều khiển được cơ thể, chỉ muốn cầm một miếng sushi lên thôi mà cũng khó...

Ngài Narita đối diện cười nói: “Say rồi, say rồi, mọi người đều say rồi.”

Cậu loáng thoáng nghe thấy bọn họ đang nói dù Sake không có độ cồn cao như rượu trắng Trung Quốc, thế nhưng lại rất dễ say, mà nhất là bọn họ còn được uống Sake thượng hạng.

Điện thoại trong túi cứ rung liên tục. Hunt cố lôi ra, điện thoại liền rơi xuống đất, cái tên Winston lóe sáng trên màn hình.

Cậu vuốt mãi mà không được.

Nhân viên kế toán ngồi cạnh giúp cậu nhận điện thoại: “A lô, chào cậu, tôi là kế toán Vince của đội đua Marcus. Cậu muốn tìm Hunt à? Cậu ta say rồi...”

“Các anh đang ở đâu?”

Giọng nói lạnh lùng khiến Vince vốn đã choáng váng đầu óc vì cồn đột nhiên trở nên tỉnh táo.

“Kohaku...”

“Tôi qua giờ đây.”

“Cảm ơn?” Anh ta đáp lại một cách thiếu chắc chắn rồi liếc nhìn Hunt đang chống đũa ngẩn ngơ. Nghe nói mối quan hệ giữa Hunt với Winston khá tốt, nhưng Winston vừa nghe tin Hunt uống say đã lập tức tới đây thì có vẻ quan hệ của cả hai còn hơn cả mức “tốt” ấy chứ?

Nói gì thì nói, Vince cũng cảm thấy mình cần có người trợ giúp.

Ngài Narita để hai người trợ lý ở lại giúp đỡ, có điều đội đua Marcus lại có tới bốn kẻ say, mà đến chính Vince cũng đã chân nam đá chân chiêu, nếu Winston đến được thì đúng là tốt lắm.

Khi trợ lý của ngài Narita đã dìu được Marcus, McGrady và giám đốc truyền thông lên xe, nhân viên kế toán Vince cũng đang vô cùng cố gắng đỡ Hunt lên, có điều Hunt lại chỉ lao đảo, vốn không hề có ý định đứng dậy.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Cậu thấy tôi hấp dẫn nhất khi nào?

Hunt: Khi không đâm tôi!

Winston: Vậy xem ra tôi chỉ có thể mãi mãi từ bỏ cái thứ gọi là hấp dẫn này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tôi Không Có Tai Thỏ

Hunt mặc comple kiểu ôm sát nên thoát trông còn khá giống thiếu niên, thế nhưng khối lượng cơ bắp của cậu vốn không hề ít. Nhân viên kế toán vì thế quyết định ngồi xuống trước mặt Hunt, hai người chẳng nói chẳng rằng, cứ thế chờ đợi người của ngài Narita quay lại giúp đỡ.

Mấy phút sau, có tiếng bước chân vọng tới từ hành lang. Sau đó, cửa được mở ra, một người có thân hình cao ráo bước vào.

“Hunt.”

Chỉ một tiếng gọi khe khẽ đã có thể khiến Hunt với suy nghĩ đã phiêu du đến tận vùng đất xa xôi nào ngoảnh mặt lại. Cậu híp mắt ngẩng đầu, ánh mắt lơ đãng đuổi theo người kia cho đến khi hắn đi tới trước mặt mình, quỳ một chân xuống.

Hunt vươn ngón tay ra chọc vào gò má người kia, sau đó cười ngốc nghếch: “Cô thỏ đấy à... sao cô lại tới đây? Sao lại tới đây? Cô có phải cô thỏ của tôi không? Sao lại giống... giống... Winston thế này?”

“Cậu say rồi.” Winston lấy tay giữ gương mặt đã ngoẹo sang một bên của Hunt rồi đỡ cậu dậy. Hunt cười xấu xa cố tình dồn tất cả trọng lượng của mình lên cánh tay hắn.

Tóc mái của cậu rủ xuống che mất một phần tầm nhìn, đôi mắt của cậu rõ ràng rất sáng, thế nhưng ánh mắt lại mơ màng. Cậu tựa hồ nhìn thấy yết hầu xinh đẹp của người con trai kia trượt lên xuống, vì thế liền vươn tay ra, ngón tay không biết điều sờ mó cổ hắn như muốn xác nhận điều gì. Người con trai nâng cằm đồng thời ngửa cổ, để ngón tay Hunt tùy ý làm xằng.

“Winston... sao lại tới đây?”

Đầu óc vốn không thể suy nghĩ, vậy mà lời Hunt nói ra lại lưu loát đến bất ngờ.

“Không phải cậu đã nhắn tin mời tôi ngủ với cậu sao?”

Winston dùng bàn tay còn lại nâng gò má của Hunt lên, ngón cái tựa như lướt qua bờ môi cậu.

“Ừm...” Hunt nhắm mắt dường như đang suy nghĩ rất nghiêm túc, mười giây sau, cậu chỉ cười xấu xa hỏi lại một câu: “Thế sao?”

“Đừng vậy.” Winston trả lời.

“Ha ha... ha ha...” Hunt bật cười, đầu lưỡi lướt qua cánh môi, khi ngón tay Winston sắp rời khỏi khoe môi của cậu, lưỡi cậu lại liếm vào ngón tay hắn.

Ngay tức khắc, ánh mắt của người con trai đối diện tối sầm lại. Hunt nhún vai càng cười đắc ý hơn rồi làm khẩu hình: “Tới đây nào, cưng ới.”

“Tôi không phải cô thỏ.” Giọng nói của Winston có hơi khàn khàn.

Hunt loạng choạng vươn tay kéo tai Winston: “Nhìn xem... tai thỏ ở đây này...”

Hai người trợ lý của ngài Narita quay lại đúng lúc ấy, nhìn thấy Winston liền ngăn cả người.

“Hai người đưa ngài Vince đây về là được rồi.”

Dứt lời, Winston ôm lấy Hunt vẫn đang ngồi nguyên chỗ cũ đây, một tay nâng chân, một tay ôm lưng, trông cứ như thể một người cha đang ôm con trai nhỏ bé của mình đi chơi công viên vậy.

Vince đang ngồi ngẩn ra chỉ tay về phía Winston, lắp bắp nói: “Quái... quái vật... tôi còn chẳng đỡ được Hunt... sao tên đó lại có thể nhấc Hunt lên dễ dàng như vậy... nhanh bắt tên đó về đây!”

Hai người trợ lý chẳng thể hiểu nổi Vince đang lú lờ nói gì.

Winston sai bước, Hunt đang ngồi trên tay phải hắn cứ như chẳng có chút trọng lượng nào.

Cổ Hunt ngúc ngoác theo bước chân của Winston, cậu mê mẩn nhìn vàng trán và sống mũi cao cao của hắn: “Vừa nãy tôi... chắc chắn đang tham gia party cô thỏ... Marcus... Donald... Luke và cả McGrady nữa... cùng chè chén...” Hunt dang tay ôm lấy cổ Winston, cầm khế cạ vào đỉnh đầu hắn.

Winston đã đến trước xe nhưng không đưa Hunt vào trong ngay mà ngừng đầu quan sát cậu: “Nếu không phải do ảo giác, lúc nãy cậu đã chẳng quyến rũ tôi, đúng không?” Winston hỏi khi nhìn vào mắt cậu.

Hunt lại híp mắt lần nữa, giọng nói nghiêm túc mủi lòng: “Sai rồi! Không phải quyến rũ... Là... là báo thù!”

“Báo thù gì tôi?” Winston nhẹ giọng hỏi.

“Anh là ai?” Hunt nheo mắt hỏi: “Hình như là... Winston thật...”

Nói xong, cậu lại bắt đầu sờ sờ đầu Winston như tìm kiếm thứ gì.

“Tôi là Winston. Tôi không có tai thỏ.”

“Ồ, anh là Winston! Vậy tôi... vậy tôi phải trả thù anh vì đã nói mấy lời đó đó với tôi... làm mấy chuyện đó đó với tôi... anh làm đầu óc tôi loạn cả lên!”

“Ví dụ?”

“Ví dụ... ví dụ như...” Hunt cố gắng nhớ lại mà lại chẳng nhớ ra điều gì, vì đầu óc cậu bây giờ không cách nào suy nghĩ.

“Không nhớ ra được thì thôi. Nhưng tốt nhất cậu nên tranh thủ lúc này trả thù tôi đi.”

Winston ôm cậu, nâng cậu lên cao mà cánh tay không hề run rẩy. Ánh mắt của hắn tựa như coi Hunt là ước vọng xa xôi không cách nào với tới.

“Vậy anh có ghi thù tôi không?” Hunt nghiêng đầu hỏi.

Tóc mái của cậu lại rũ xuống, hết như bị bao phủ bởi ánh đèn thành thị.

“Không đâu.” Giọng nói của Winston vẫn cứ nhẹ nhàng như vậy, tựa như đang dụ dỗ cậu thực hiện một việc gì đó tày trời và bí mật.

Hunt đột nhiên cúi đầu, đôi môi chạm lên trán Winston. Cậu có thể cảm nhận được cái ôm của người con trai đang đỡ mình bỗng cứng lại.

Cậu vừa mới làm hắn căng thẳng! Cảm giác thành công khiến cậu trở nên lớn gan hơn. Cậu cười cười hôn mắt Winston, xấu xa vươn đầu lưỡi liếm vào lông mi hắn. Winston nín thở ngửa mặt lên, tựa như muốn dâng tặng cả bản thân mình cho cậu thanh niên kiêu ngạo.

“Em thích chỗ nào của tôi nhất?” Winston khẽ hỏi.

“Đôi mắt.” Hunt cười ngốc nghếch tiếp tục dụ dăng hôn lên mắt người kia.

“Vì sao lại thích?”

“Vi... giống như màu xanh lam bốc cháy... xanh lam... sông băng...” Đầu Hunt gục gặc.

“Không giống với lời em nói với Nicky. Cách miêu tả nào mới là thật? Cách miêu tả nào là giả?” Winston lại hỏi.

“Nick... Nicky là ai?” Hunt hỏi lại.

“Em đúng là biết cách làm tôi vui lòng. Em biết tôi không thích em nghĩ đến kẻ khác nên mới cố tỏ vẻ không nhớ gì đúng không?”

“Ừm... ừm...”

Cảm giác hưng phấn sau khi say rượu có lẽ đã sắp tan, Hunt cúi đầu hơi ngã ra sau. Winston ôm xốc Hunt lên, muốn bắt ép cậu tỉnh táo lại trong thoáng chốc.

“Ừm...” Hunt khó chịu mở mắt nhìn người kia.

“Hôn tôi đi, Hunt. Hôn tôi, tôi sẽ tin mọi lời em nói đều là thật. Tôi sẽ cho em ngủ yên.”

Hunt cau mày dán mặt vào Winston hồi lâu mà vẫn không biết phải hôn chỗ nào. Winston đột nhiên nghiêng mặt, không chút tiết chế ngậm cả đôi môi cậu, chen lưỡi vào khoang miệng cậu, không cho phép cậu kháng cự.

Lực tác động mạnh đến mức khiến Hunt ngửa đầu về sau, Winston liền đặt cậu lên mũi xe, giữ chặt lấy đầu cậu. Hắn tựa như lũ khách sắp khát khô tìm được nguồn nước, cứ thế chiếm đoạt khoang miệng ướt át của Hunt cho đến khi không còn chút gì.

Hunt vô thức khuróc từ người con trai với khí thế ngang ngược này. Người nọ chẳng khác nào bị chọc giận, nụ hôn càng có tính xâm lược hơn trước như thể mở màn cho một trận chiến quyết liệt, khuấy động đến mức Hunt không thể chống cự, suy nghĩ cũng vì thế mà trở nên mong manh.

Winston lui khỏi kề môi cậu, giữ lấy cổ cậu, hôn lên cằm cậu như muốn ăn tươi nuốt sống cậu. Đúng lúc đó, phía không xa bỗng nhiên truyền tới tiếng động, có người đến gần lấy xe, hắn đành lùi về sau, thờ hất ra một hơi.

Hunt cuối cùng cũng được nhắm mắt như mong muốn, cậu ngã người về trước, tựa trán lên lồng ngực Winston, khe khẽ hít thở.

Winston dấm hai tay vào bên cạnh, cứ như chỉ cần động đẩy một cái thôi, hắn sẽ không giữ được bản thân mà hủy diệt cái tên ngọc tin tưởng mình, an tâm ngủ bên mình ngay lập tức. Mãi đến khi thấy Hunt trượt từ trên người mình xuống, sắp sửa ngã khỏi mũi xe, hắn mới vươn tay đỡ lấy cậu.

Winston ôm cậu, đặt cậu vào ghế phó lái, sau đó thắt dây an toàn. Cậu nghiêng đầu nhắm mắt không chút phòng bị, tựa như để bất cứ ai cũng có thể chiếm đoạt dễ dàng. Winston lại hôn khẽ môi cậu, liếm khẽ môi cậu, cuối cùng vẫn không kiềm chế được vươn lưỡi vào trong tàn phá một phen.

Hunt phát ra tiếng hừ khe khẽ.

Winston cọ trán lên trán cậu, tiếng nói như rít qua kẽ răng: “Tôi có thể có được em không?”

Hunt vẫn cứ nghiêng đầu, tìm một góc độ thoải mái hơn mà ngủ. Winston nhếch môi, cúi đầu cười khe khẽ. Chiếc xe Ferrari đen tuyền chậm chậm lướt trong đêm.

Tokyo vào đêm mà vẫn sáng rực như giữa ban ngày nhờ các loại đèn nê ông và màn hình LED quảng cáo chiếu sáng. Xe dừng ở ngã tư, Winston nghiêng mặt, ngón tay khẽ đùa với tóc Hunt, sau đó vô thức lần xuống dưới đầu cậu, nâng mặt cậu lên. Dù chỉ còn mười mấy giây, hắn vẫn dùng hết sức hôn cậu.

Gần nửa đêm, Winston mới đưa Hunt về tới khách sạn. Hắn ôm Hunt ra ngoài, bước vào thang máy trước ánh mắt kinh ngạc của những người đứng tại quầy lễ tân.

Đi tới trước cửa phòng, Winston dùng thẻ mở cửa, sau đó đặt cậu lên giường, giúp cậu cởi giày và tắt. Khuôn mặt của Hunt gần như vùi hết vào trong gối, tay cậu kéo vạt áo sơ mi của mình, khó chịu cựa quậy vì sự bó buộc của bộ comple.

Winston chống một tay bên gối Hunt, nghiêng người hôn từ trán cho tới mang tai cậu: “Muốn tôi cởi sơ mi và comple giúp em không?”

“Ừ...”

“Tôi muốn em có được không?”

“Ừ...” Hunt nghiêng đầu để lộ phần cổ đẹp đẽ.

Winston ôm lấy cậu, cởi áo khoác cho cậu rồi vứt sang một bên. Hunt mở hé hé mắt, lơ lơ nhìn thấy ngón tay của Winston đang lần lượt cởi từng cúc áo sơ mi của mình.

Sau đó, cậu bật cười.

“Em cười gì thế?” Winston hỏi.

“... Ngón... ngón tay của anh thật đẹp...”

Cậu vẫn tiếp tục híp mắt cười, Winston vươn tay che mắt cậu, cái hôn mãnh liệt lại lần nữa khiến Hunt không cách nào hô hấp. Cậu bắt đầu giãy giụa đẩy ngực người kia, cố chấp quay mặt đi, nhưng dù cậu nghiêng về hướng nào, cái hôn xâm lược của Winston vẫn bám theo như hình với bóng.

Hunt nâng gối muốn húc thật mạnh, ai dè lại bị bàn tay của Winston trực tiếp ấn xuống. Hunt cố sức nâng người không ngừng lui về phía sau, mà cánh tay Winston lại chống bên người cậu, không ngừng tiến lên áp sát từng bước. Đến khi Hunt lùi tới tận đầu giường, không thể không ngồi thẳng lưng, cái hôn của Winston mang sức lực toàn thân liền bắt buộc Hunt phải nâng cằm. Ngón tay của hắn dần dần nắm chặt lấy tay Hunt.

Sự điên cuồng và bức dọc ban đầu dần hòa hoãn bởi sự trốn tránh của Hunt. Winston vươn lưỡi khẽ liếm, kìm nén khát vọng ép buộc đối phương thành kiên nhẫn an ủi đối phương, chỉ dẫn đối phương. Hunt vốn muốn tìm cách đẩy lùi người kia ra cũng dần từ bỏ chống cự, cuộc chiến tranh người sống kẻ chết giữa môi lưỡi từ từ trở nên quán quýt.

“Ừm...” Cổ họng Hunt phát ra âm thanh thỏa mãn khe khẽ.

Winston dùng hết sức mình liếm láp đầu lưỡi cậu, hành động như thể đang an ủi một đứa trẻ tội thân, mãi cho đến khi Hunt học theo hắn, chịu dây dưa với hắn.

Bờ vai Winston cứng lại, hai mắt khẽ nhắm, yết hầu chuyển động lên xuống. Hắn hạnh phúc vì được Hunt khống chế. Hắn định lui về sau nhưng Hunt vẫn nhắm mắt vòng tay níu lấy cổ hắn, tiếp tục ôm hôn. Winston bất ngờ đẩy mạnh cậu ra ngay lúc ấy, hai tay túm chặt lấy vai cậu, cổ nện hơi thở gấp: “Em có biết tôi là ai không, Hunt?”

“...” Hunt ngẩn ngơ nhìn hắn, mỉm cười xong lại muốn tiếp tục hôn môi.

“Tôi không phải mấy cô thờ. Nếu em không nói được xem tôi là ai, tôi sẽ không để em hôn tôi nữa.”

Giọng nói của người kia tựa như rượu vang đỏ khiến người ta ngây ngất, vừa hơi lạnh lùng vừa hấp dẫn trí mạng.

“Lilith... là Lilith của tôi...” Hunt mang vẻ mặt như vừa được giác ngộ.

“Tôi không phải Lilith của em.” Winston nói.

Hunt đột nhiên trở nên hấp tấp tiến lên nắm lấy hai tay Winston, đẩy ngã hắn xuống nệm. Winston cử động cổ tay, Hunt liền lộ vẻ phiền não, cố giữ cổ tay hắn chặt hơn. Trông cậu lúc này tựa như một đứa trẻ phải giành đồ chơi cho kì được.

“Đừng mà! Đừng là Lilith! Tôi nhớ... tôi nhớ mà... cái hôn này... chính là như thế... cô đã hôn tôi như thế mà...”

“Tôi không phải Lilith...”

Winston còn chưa nói xong, Hunt đã bất chợt cúi người cắn chặt lấy môi dưới của hắn.

“Hừ...” Winston cố sức tránh khỏi Hunt, Hunt lại dùng lưỡi liếm lên nơi vừa bị thương vì mình cắn.

Winston cứng cả vai, tùy ý để Hunt đè lên mình, tùy ý để cậu xộc lưỡi vào giữa hàm răng mình. Cậu như thể đang tìm kiếm vật gì giữa môi răng Winston, nhưng vì chẳng thấy nên chuyển hướng hôn lên cằm Winston, hôn lên gò má hắn. Mọi thứ thoáng chốc hỗn loạn.

Hunt cắn vào cổ Winston, mút thật mạnh như muốn hút máu của hắn qua một lớp da. Winston đột ngột thoát khỏi gông cùm của Hunt, ép cậu ngẩng đầu lên: “Nhìn cho rõ đi, tôi là Vann Winston.”

Hunt hoang mang nhìn về phía trước, hơi thở của cậu vẫn sặc mùi Sake.

“... Nếu như là Winston... thì không thể hôn được... Winston... tôi ghét anh, ghét anh hấp dẫn phụ nữ hơn tôi, ghét... ghét khi so sánh với anh, tôi chẳng khác nào một đứa trẻ con ngốc nghếch! Ghét anh gọi cảm chín chắn hơn tôi... ghét khí chất của anh, ghét tất cả của anh!” Giọng nói của Hunt đượm vẻ tội thân và không cam lòng.

Winston chống vai Hunt, quan sát cậu rất lâu, mãi về sau mới nói: “Xin lỗi nhé, Hunt... đừng giận tôi. Em sẽ càng lúc càng xuất sắc, sẽ càng lúc càng có nhiều người hâm mộ, yêu mến... Chỉ là tôi... chỉ là tôi không chịu được bất cứ ai chiếm cứ suy nghĩ của em... tôi không chấp nhận được bất cứ ai yêu thích em. Tôi không tốt như tưởng tượng của em... nhưng xin em đừng ghét bỏ tôi. Đừng để sự ghét bỏ của em dẫn dắt tôi.”

“Cho dù có trở nên xuất sắc rồi, tôi cũng chẳng thể đuổi kịp anh! Đi cùng anh, tôi sẽ mãi mãi chẳng thể tự tin! Tôi ghét anh! Tôi muốn tuyệt giao với anh!” Hunt hét lên với cái giọng bốc đồng nhất từ trước tới nay.

Cánh tay chống vai Hunt của Winston khe khẽ run rẩy.

“Tôi muốn tuyệt giao với anh!”

Hunt lớn giọng như đang tuyên thệ.

Tay Winston đột nhiên không thể đỡ cậu được nữa, Hunt ngã xuống trên người Winston.

Winston nhắm hai mắt lại, không nói thêm gì.

Hunt bất chợt dang hai tay ôm thật chặt lấy Winston, gục đầu lên gò má hắn.

“... Nhưng anh không được phép bỏ rơi tôi...”

“Em nói muốn tuyệt giao.” Winston đáp.

“Đúng. Nhưng anh không được phép bỏ rơi tôi!” Giọng Hunt nghe ngang ngược.

“Em muốn tuyệt giao với tôi... tại sao tôi lại không thể bỏ rơi em?” Winston hỏi.

“Đúng... tôi phải tuyệt giao với anh... nhưng anh không được bỏ rơi tôi...”

“... Em thật quá xấu xa.”

Giọng Winston cực độ khê khàng, hấn dấn mặt vào gò má Hunt rồi nói như vậy.

“Tôi muốn tuyệt giao với anh...”

“Tôi biết rồi, em muốn tuyệt giao với tôi, nhưng tôi vẫn không thể bỏ rơi em.”

“Đúng...” Hunt lẩm bẩm.

“Em xấu tính như vậy, tôi sẽ trả thù...”

“Ừm...”

Hunt âm ừ rồi ngã phịch xuống bên cạnh. Winston nghiêng mặt đi, tựa hồ không muốn nhìn thấy cái người đang nằm trên gối này nữa.

Thế mà giây tiếp theo, hắn lại kéo cậu về phía mình, cậu liền ngửa cằm về sau, vô thức tựa vào lòng hắn.

Giữa trưa ngày hôm sau, Hunt chếp miệng xoay mình rồi rơi huych xuống như mất trọng lực, tiếp đó, cậu đã nằm trên đất, cảm đau đến rớt cả nước mắt.

Cậu ngẩn ngơ ngồi dậy, đầu óc kêu ong ong, tay sờ sờ mặt đất, mắt đã nhìn thấy áo khoác và áo sơ mi tháo cúc nằm cuộn trên sàn như một đám giẻ lau. Trí nhớ của cậu vẫn dừng lại ở thời điểm ăn đồ Nhật Bản, uống rượu Sake ở “Kohaku”.

“A... Sake thật đáng sợ...” Hunt nhìn quanh quất bốn phía, thấy va li của mình, chắc chắn sau khi uống say, mình đã được đưa về phòng khách sạn rồi. Đầu Hunt vẫn khó chịu, cả môi và lưỡi cũng thấy râm ran.

“Sake đúng là đáng sợ thật.” Một giọng nói lạnh lùng từ trên giường vọng xuống.

Hunt ngẩng đầu, hoàn toàn sững sờ, bởi Winston đang tựa đầu giường nhìn cậu.

“... Sao... sao anh lại ở đây?” Hunt bò lên mới nhận ra mình đang mặc bộ đồ ngủ yêu thích nhất.

“Tôi hôm qua ai đã nhắn tin mời tôi ngủ nhỉ?” Winston nhú mày.

“À...” Hunt hé miệng: “Anh trêu tôi, tôi trêu lại mà...”

“Là ai uống rượu say hôn tôi vì muốn trả thù tôi?” Winston nâng người quan sát Hunt đã ngậy ngậy toàn phần.

Thoáng cái, những kí ức rời rạc ồ ạt tràn vào óc Hunt. Cậu nhớ mang máng hình như mình đã hôn ai đó. Trong đầu lúc ấy như có một giọng nói đang sai khiến cậu: Trả thù tên này! Bắt hắn phải tay chân luống cuống như mày! Tốt nhất là khiến hắn phải nghĩ đến những chuyện vượt quá giới hạn như mày!

“Là ai đã nhân lúc tôi thay đồ giúp thì cô ý hôn tôi?”

“Không thể nào! Tôi chẳng nhớ gì hết!” Hunt bắt đầu kêu la.

“Vậy thì hai chuyện nhắc trước là thật rồi.” Winston nghiêng mặt nhìn Hunt: “Hóa ra cậu muốn trả thù tôi thật.”

Ông trời ơi... cậu đã làm gì Winston thế này?

Tên này sẽ giết cậu mất thôi!

“Xin lỗi... có qua có lại thôi mà... ai bảo tôi qua anh dí đầu tôi xuống đùi anh? Anh có biết mũi tôi cách cái chỗ ấy của anh... gần lắm không? Anh làm như vậy là rất tổn thương lòng tự trọng của tôi!”

Phải phản công ngay bây giờ! Chỉ cần lý do được thành lập, Winston sẽ cười cười tha thứ cho mình ngay thôi!

“Thế tôi đã cho nó vào miệng cậu chưa?”

Hunt không ngờ phản ứng của Winston lại càng thêm lạnh lùng. Cậu nuốt “ức” một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chưa... chưa...”

“Vậy cậu trả thù tôi chuyện gì?” Winston hỏi lại.

Hunt nhất thời không biết nói gì. Những việc xấu xa rành rành hắn làm chỉ có mình cậu biết, nhưng nếu nói rõ ra, tên này chắc chắn sẽ bảo cậu suy nghĩ đen tối, những việc ấy rõ ràng chỉ là trò đùa giữa đàn ông với nhau thôi.

Điện thoại vẫn còn lưu cả một đoạn dài toàn tin nhắn của tên này, thế mà hắn còn mặt dày hỏi cậu trả thù chuyện gì sao?

“Xin lỗi...” Hunt vốn định nói “Tôi đã làm gì với anh thì anh làm lại là được chứ gì”, nhưng nghĩ những chuyện này vốn không thể xảy ra thêm lần nữa, cậu liền im bặt.

Winston xuống giường, tùy tay lấy cái áo khoác mặc vào, sau đó bước về phía Hunt. Tim Hunt đập loạn vì khí thế của người kia, cậu rõ ràng muốn rời mắt đi nhưng lại không thể không đối diện với hắn.

“Nếu cậu không thể lọt vào top 5 trong chặng đua này, tôi sẽ nhét nó vào miệng cậu.”

Khóe môi Winston chậm chậm nhếch lên, tựa như một con dao sắc ngọt dùng cách thức dịu dàng nhất đâm vào ngực Hunt, khiến mỗi phút mỗi giây trôi qua, Hunt đều cảm nhận được cảm giác dần vật mà không cách nào trốn chạy.

“Cái... cái gì?”

Từng tế bào của Hunt đều đang run rẩy.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Hunt uống say khá dễ thương.

Hunt: Sau này tôi sẽ không bao giờ uống Sake nữa.

Winston: Sau này tôi sẽ chỉ mời cậu uống Sake.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyền Rủ Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cậu Chắc Chắc Không Cần?

Winston là người nói được làm được, Hunt nghĩ thế mà đột nhiên cảm thấy mọi chuyện đáng sợ cực kỳ.

“Cái gì?” Winston khẽ cười một tiếng, ngón tay chạm nhẹ vào môi dưới của mình: “Hắn là cậu đã quên tôi qua cậu cần tôi thế nào rồi nhỉ?”

A... chảy máu rồi... Nghĩ thôi cũng thấy đau!

“Kĩ thuật hôn của cậu đúng là cần nâng cao. Tôi không cho rằng các cô gái sẽ có một đêm khó quên bên cậu đâu.”

Winston nghiêng mặt duỗi cổ để Hunt có thể nhìn thấy một vùng đỏ hồng ở một bên cổ mình.

“Là... là do tôi làm à?”

“Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi tự làm?”

Winston nở một nụ cười kín đáo khó phát hiện, tiếng cười nghe lạnh đến kì lạ. Hunt bỗng cho rằng mình đã phạm tội tày đình. Cậu thực sự muốn quỳ rạp dưới chân người kia cho rồi...

Nhưng tất cả đều đã muộn.

“Mấy ngày này phiền ‘anh bạn’ của cậu an phận thủ thường. Gặp lại trên đường đua.”

Nói xong, Winston liền bỏ đi. Hunt còn sững sờ đứng nguyên chỗ cũ, chưa cách nào tiêu hóa được mọi chuyện.

“Mình đáng chết! Đáng chết!”

Vốn nếu không lọt vào top 5 ba chặng liên tiếp, quá lắm cũng chỉ phải múa thoát y cho Winston xem mà thôi, Hunt đã nghĩ kĩ rồi, bắt đắc dĩ thì mặc đồ lót ngẫu hứng một đoạn nhảy đường phố vậy. Nhưng giờ thì sao... chặng này phải...

Cậu không muốn cái thứ kia kia của Winston... phen cá độ này cực lớn quá...

Sau đó, Hunt cảm thấy mình đúng là ngu hết thuốc chữa. Winston rõ ràng đang uy hiếp cậu, để cậu thấy áp lực mà đua chặng này cho thật nghiêm túc. Hành vi Hunt uống say trong mùa giải chắc chắn đã khiến Winston cảm thấy thiếu chuyên nghiệp. Tên này chắc chắn quản lý bản thân rất nghiêm khắc, nhưng dù có thế, anh cũng đừng có choàng cái sự nghiêm khắc ấy lên bạn bè chứ!

Ôi trời ơi, chi bằng mình vứt máy sậy vào bồn tắm tự sát cho rồi!

Ban đêm đi ngủ, cậu nói “nếu cậu không thể lọt vào top 5 trong chặng đua này, tôi sẽ nhét nó vào miệng cậu” của Winston cứ quẩn quanh trong não cậu. Hunt bắt đầu có những liên tưởng không lành mạnh... ví dụ như “bạn Winston” to đến mức nào nhỉ? Ví dụ như đã có những chuyện gì xảy ra sau khi mình uống say?

Cậu chỉ lơ mơ nhớ rằng mình đã rất điên cuồng. Rượu ngấm vào người xong, tất cả những chuyện khiến cậu để ý, khiến cậu cảm thấy quẩn bách, xấu hổ đều bị cậu quăng ra khỏi đầu. Hình như đã có thứ gì dẫn dắt cậu, mê hoặc cậu... làm cậu trở nên khác thường.

Hunt ấn đầu mình thật mạnh, quả nhiên còn đáng sợ vô cùng!

Ngày hôm đó, Hunt không phải là người duy nhất uể oải rời giường, mà cả giám đốc đội đua Marcus, tay đua McGrady và giám đốc truyền thông cũng vậy. Thế nhưng Marcus vẫn cố gắng vực dậy tinh thần mở một cuộc họp cho mọi người, bởi lần này sẽ có một chuyên gia phụ trách đơn vị năng lượng mới tham gia vào đội đua Marcus.

“Này Hunt, khi nào gặp mặt tiến sĩ Thảm, đề nghị cậu tỏ ra thân thiện một chút, đừng có nhăn nhó như vậy được không?”

“Trông tôi có vẻ không thân thiện lắm à?” Hunt nâng mắt lên.

“Không đến nỗi không thân thiện, nhưng cậu trông cứ như chỉ muốn chết quách đi cho xong.” Marcus bắt lực ngồi xuống bên cạnh Hunt: “Nghe đây, tôi cũng giống cậu thôi... đều cảm thấy uống Sake như rót thẳng rượu vào trong não vậy; có điều tiến sĩ Thảm rất quan trọng.”

Tuy Hunt rất tôn trọng nhân viên nghiên cứu, nhưng cậu và họ không có tiếng nói chung, vị tiến sĩ Thảm này chắc cũng sẽ toàn mở miệng nói những số liệu cậu nghe mà chẳng hiểu gì: “Tôi chỉ muốn biết vị tiến sĩ Thảm ấy có thể giúp tôi lọt vào top 5 trong chặng này không thôi.”

“Cậu ta... có lẽ là có thể đấy.” Marcus nghiêm túc suy nghĩ.

Hunt giật mình ngạc nhiên nhìn Marcus: “Ông chưa tin tưởng vào ai thế bao giờ! Ông không lừa tôi đấy chứ?”

Marcus thở dài một tiếng: “Hunt, chắc cậu biết F1 ngày nay không thể chỉ dựa vào một mình kĩ thuật điều khiển của tay đua nữa rồi chứ?”

“Vâng... công năng của xe đua đứng hàng đầu. Cũng chỉ có thiên tài như tôi mới có thể lái xe của các ông mà vẫn so cao thấp được với những đội đua lớn!” Hunt không quên tự tán thưởng mình.

“Đúng vậy.” Marcus rất thân thiện thừa nhận: “Thực ra từ năm ngoái, chuyên gia đơn vị năng lượng của đội ta đã có ý định xin nghỉ, chỉ vì quan hệ lâu năm nên ông ấy mới cố gắng ở lại. Từ lúc ấy, tôi cũng bắt đầu tìm người thay thế vị trí này, thế nhưng những người thực sự có kinh nghiệm và có năng lực nghiên cứu thì đã bị những đội đua lớn vớt hết từ lâu rồi!”

“Tất nhiên. Các ông làm sao trả nổi mức lương cao như thế.” Hunt chỉ vào mình, tỏ ý “tiền lương hàng năm của tôi thấp đội sổ”.

Marcus cười nói: “Cậu tưởng tôi không biết đội đua Red Bull mời cậu với mức lương bảy trăm năm mươi nghìn Euro à?”

Hunt sững sờ: “Sao ông biết?”

“Nhóc con nhà cậu đúng là khoan dung nhỉ, không hề lấy chuyện đó ra để bắt tôi tăng lương.”

“Nếu ông có nhiều tiền thật, tôi mới bàn chuyện tăng lương với ông chứ! Ông còn chẳng đủ tiền mua cái quần, tôi bàn chuyện tăng lương với ông có mà quá bằng bắt ông uống thuốc!”

“Thuốc gì?”

“Thuốc thần kinh!” Hunt nói với vẻ mặt đương nhiên.

Marcus kìm chế cảm giác muốn đánh Hunt một trận: “Yên tâm đi, nếu cậu cứ giữ vững phong độ này, hoa hồng của cậu chắc chắn hơn một triệu.”

Hunt mở tròn mắt: “Thật sao?”

“Thật... Ấy, nói chuyện của cậu làm gì, đang nói tiến sĩ Thẩm cơ mà!”

“VẬY tiếp tục nói về tiến sĩ Thẩm đi!”

Nghe chuyện tiền thưởng cuối mùa giải không ít, Hunt nhất thời lại có tinh thần.

“Cậu ta là người Trung Quốc, tôi Mỹ học tiến sĩ cùng em gái. Tiến sĩ Thẩm đã là fan F1 từ thời trung học. Cậu ta gửi cho tôi xem một vài thiết kế về F1, nói cho tôi biết một vài suy nghĩ đã áp ủ trong đầu rất nhiều năm. Lúc ấy, tôi cảm thấy tuy Massachusetts rất có danh tiếng, thế nhưng qua bao nhiêu bài phát biểu luận văn như thế lại chỉ khiến tôi cảm thấy cậu ấy mới thiên về lý luận, chưa từng nghiên cứu thực chiến F1 bao giờ...”

“VẬY nên?”

“Nên tôi cảm thấy cần phải gặp mặt trực tiếp! Sau chặng Montréal Canada, ngồi ở sảnh ăn khách sạn trò chuyện với tiến sĩ Thẩm, tôi đột nhiên cảm thấy rất nhiều suy nghĩ của cậu ta không phải chỉ là những lý luận suông, mà còn vừa thiết thực, vừa phù hợp với yêu cầu thi đấu của chúng ta. Nhưng tôi lại do dự, vì mức lương cậu ta đề nghị xấp xỉ mức lương của chuyên gia đơn vị năng lượng đội ta.”

“Ồ... thế nên ông lại thấy tiếc tiền?” Hunt thờ dãi một hơi.

“Này— đây gọi là cân nhắc thiết hơn! Cái thằng quỷ này!”

“Được được, coi như... sau khi cân nhắc thiết hơn... tiến sĩ Thẩm đã giảm mức lương đề nghị xuống à?”

“Không, cậu ta không giảm mức lương đề nghị, mà là tôi đồng ý với đề nghị của cậu ta.” Marcus ngẩng đầu hít sâu một hơi: “Bởi vì đúng lúc ấy, Winston cũng đứng trước quầy lễ tân, nói đội đua Ferrari sẽ mời tiến sĩ Thẩm với mức lương gấp ba lần.”

“Ông tin lời Winston nói à?” Hunt nghiêng đầu nhìn Marcus.

“Lẽ nào cậu ta không đáng tin hơn cậu?” Marcus hỏi lại.

Hunt mang về mặt bất lực cực độ: Ông mà biết trước khi rời khỏi phòng tôi sáng nay, Winston đã nói những gì, liệu ông còn cảm thấy hấn đáng tin không?

“Nhưng giờ tôi thực sự cảm thấy mình hơi to rồi! Tiến sĩ Thẩm chỉ dùng có đúng một tháng đã hoàn thành việc điều chỉnh đơn vị năng lượng, Luke chạy thử, tốc độ khi xe chuyển hướng nhanh hơn trước 0.1 giây! Không chỉ như thế... cậu có biết em gái cậu ta cũng học tiến sĩ về cơ khí động học và khí động lực học không?”

“Tất nhiên là không biết.”

“Cô gái ấy giờ đã là kỹ sư hệ thống treo của chúng ta rồi! Cậu biết năm đó hệ thống treo ổn định động học ngẫu đến thế nào không?”

“Biết chứ! Vì quá ngẫu mới khiến F1 đánh mất ý nghĩa của mỗi cuộc đua, sau đó bị FIA cấm”

“Những đệ trình về biến đổi hệ thống treo của cô ấy đã được FIA thông qua. Đệ trình này đã giải quyết được vấn đề phía trước xe bị hạ thấp khi thắng phanh thông qua việc sử dụng mô men xoắn phanh, vốn là vấn đề thuộc về hệ thống treo chứ không phải khí động lực học.”

“Thật không?” Hunt có phản ứng sờ.

“Thật chứ! Cậu nhớ phải hưởng thụ hết mình trong phiên chạy thử lần này đây! Cậu không biết Luke ngưỡng mộ cậu và McGrady đến thế nào đâu!”

Hunt đột nhiên cảm thấy mình sống lại rồi! Nếu tính năng của xe đua được nâng cao, biết đâu cậu lại có thể tiến vào top 5 lần nữa?

Đúng lúc ấy, ngoài hành lang truyền đến tiếng kéo va li.

“Bọn họ tới rồi!” Nào Marcus vốn bị ủng đầy Sake đột nhiên trở nên tỉnh táo, ông xông ra phía cửa, mở bật cửa ra, ôm chặt lấy người thanh niên tóc đen đang đứng ở ngoài: “A... cuối cùng cậu cũng tới! Tôi còn tưởng cậu sẽ lỡ mất phiên chạy thử cơ!”

“Lỡ làm sao được! Tôi còn muốn chính tai nghe Hunt nói xem cậu ấy có thích những điều chỉnh của tôi và Tiểu Khê hay không mà.”

Đây là lần đầu tiên Hunt gặp Thẩm Xuyên, một thanh niên tóc đen trông có vẻ khá trẻ tuổi. Người này có sự thông minh và ánh mắt của Winston, nhưng nụ cười thì không sắc sảo đến vậy. Anh mặc áo phông và quần bò đơn giản, hoàn toàn không có dáng điệu gì của một nhà nghiên cứu bảo thủ và cầu nệ. Hunt chủ động đứng dậy vươn tay với đối phương: “Xin chào, tôi là Evan Hunt... tuyển thủ của đội Marcus.”

“Xin chào, tôi là Thẩm Xuyên mới nhậm chức chuyên gia đơn vị năng lượng. Đây là em gái tôi Thẩm Khê.” Thẩm Xuyên mỉm cười hơi nghiêng người, Hunt lúc này mới nhận thấy sau lưng anh có một cô gái rất nhỏ nhắn. Cô đặt một tay lên hành lý, nghiêng đầu quan sát Hunt. Rõ ràng cô chỉ đeo kính gọng đen cổ điển, thế nhưng lại làm nổi bật được đôi mắt sáng long lanh.

“Chào Hunt. Tôi và anh trai đã nhìn thấy cậu đua ở chặng Silverstone. Lần đó đúng là đáng tiếc quá nhỉ.”

Quá dễ thương! Quá dễ thương!

Hunt mở lớn mắt, cô gái trước mặt nhỏ nhắn đến mức tưởng như có thể dễ dàng cống được trên vai! Đôi mắt to tròn tỏ vẻ nghiêm túc của cô khiến Hunt nhớ đến bộ phim hoạt hình “Arale” xem hồi nhỏ.

“Đúng vậy, tôi bị nỏ lớp!” Hunt nói.

“Sau khi lớp nỏ, cậu bị chậm mất một vòng mà vẫn có thể giành được vị trí thứ tám, kỹ thuật đua của cậu đúng thực không thể nghi ngờ. Nếu như lúc đó được dùng xe do tôi và anh trai thiết kế, cậu đã có thể giành được vị trí thứ bảy hoặc thứ sáu rồi.” Cô gái tên Thẩm Khê đẩy kính của mình lên.

“Tiểu Khê rất thích cậu. Sau khi xem xong chặng Silverstone, con bé đã nói rất muốn trở thành kỹ sư xe đua của cậu. Tôi cũng rất khâm phục cậu và tự hỏi mình vô số lần, nếu như tôi là cậu, tôi có thể vượt qua vị trí xuất phát bất lợi, vượt qua vụ nỏ lớp xui xẻo, không ngừng đi tới cuối cùng không? Đáp án là, tôi có thể. Tôi nghĩ rằng tôi với cậu thuộc cùng một loại người. Hi vọng có một ngày, cậu có thể lái xe của chúng tôi giành chức quán quân.”

Hunt nhìn vào mặt Thẩm Xuyên, phát hiện người này không giống với những kẻ chỉ biết khoe môi múa mép, người này rất thành thực, rất thực lòng mỗi khi mở miệng.

“Được, vậy anh là anh em của tôi rồi!” Hunt đưa nắm đấm tới trước mặt Thẩm Xuyên, cậu vốn tưởng rằng Thẩm Xuyên sẽ không kịp phản ứng, ai ngờ anh lại dễ dàng cụng tay với cậu.

Suốt bữa trưa tới bữa tối, Hunt và Thẩm Xuyên bàn luận từ những vấn đề có thể phát sinh khi chuyển hướng đến việc tăng tốc vượt xe trên đoạn đường thẳng của xe đua. Thẩm Xuyên không chỉ là một người biết kiên nhẫn lắng nghe, mà còn có thể sử dụng những hình tượng so sánh đơn giản nhất để giải thích về những nguyên lý phức tạp cho Hunt hiểu. Anh chẳng hề có vẻ gì của một kỹ sư cao cấp cả.

“Mọi người cảm thấy... chặng này tôi có thể vào top 5 được không?” Hunt nghiêm túc hỏi tất cả.

“Tôi không nghĩ trước đây cậu lại thiếu tự tin như thế đấy? Hay là không tin tưởng bọn tôi?” Thẩm Xuyên bật cười.

“Không, chuyện này quan trọng lắm. Tôi mà không lọt vào top 5 thì thà bị sét đánh chết còn hơn!”

“Dù cậu không lọt vào top 5, xác suất bị sét đánh chết cũng rất nhỏ...” Thẩm Khê vẫn luôn tập trung nghiên cứu cấu trúc của Waffle trái cây đột nhiên mở miệng nói.

“Khi nào tới phiên chạy thử, cậu thử xem khác biệt.” Thẩm Xuyên vỗ vỗ vai Hunt an ủi.

Không biết vì sao mỗi lời Thẩm Xuyên nói ra đều thông dong, khiến người ta tin tưởng không chút nghi ngờ như thế.

“Nhưng nếu lái xe đua của tôi và anh trai mà cậu vẫn không lọt vào top 5, tôi sẽ chế tạo ra một cái máy hút sét để đánh chết cậu đấy.” Thẩm Khê dùng dao cắt chiếc Waffle, nước dâu tây đỏ như màu máu chảy ra.

“Ha ha, em gái anh biết pha trò cười!”

“Không đâu, em gái tôi trước nay không biết pha trò. Những gì nó nói đều là thật cả đấy.” Thẩm Xuyên gạt đầu bảo.

Hunt lại ngẩn ngơ... cậu chẳng thể hiểu nổi suy nghĩ của thiên tài!

Mấy ngày sau, phiên chạy thử đầu tiên trên đường đua Suzuka cuối cùng cũng diễn ra. Trên đường đua, Hunt tuy chẳng thể cảm nhận được hết ưu thế của xe đua cải tiến, thế nhưng cậu không thể phủ nhận, trọng tâm của xe đã cân bằng hơn trước nhiều. Mà khi chuyển hướng nhấn phanh, tính ổn định của xe khiến Hunt kinh ngạc. Dù không tính giờ, cậu cũng biết rõ mình đã chuyển hướng thuận lợi hơn trước nhiều.

Khi phiên chạy thử kết thúc, cậu không thể chờ đợi vội chạy về hướng Thẩm Xuyên đang nâng cằm nhìn màn hình điện tử: “Người anh em, tôi yêu anh!”

Thẩm Xuyên vội vàng vươn tay làm giảm lực va chạm khi Hunt xông tới, ai ngờ vẫn phải lùi lại sau mấy bước, suýt nữa thì ngã ra đất: “Bọn tôi cũng yêu cậu.” Thẩm Xuyên bắt lực đáp lời.

“Thế chắc cậu thích chiếc xe này lắm nhỉ?” Thẩm Khê đứng cách đó không xa vừa nhai kẹo Snickers vừa bước tới gần. Hunt nhìn thế mà thoáng nhớ tới loài sóc thường hay chuyền cành bên cửa sổ khi mình còn nhỏ.

“Thích cực kì!”

“Bọn tôi cũng rất hài lòng với số liệu trong phiên chạy thử ngày hôm nay, vì thế nếu cậu không lọt được vào top 5 trong chặng đua này, tôi sẽ có một trăm cách khiến cậu bị sét đánh chết.”

Thẩm Khê nói xong liền rời đi. Thẩm Xuyên búng tách một cái bên tai Hunt rồi cười nói: “Xin nhắc nhở thân tình lần nữa, Tiểu Khê nói thật đó.”

Hunt đột nhiên cảm thấy mình đang phải chịu hai tầng áp lực.

Phiên chạy thử thứ hai được xếp vào buổi chiều. Hunt vừa ngâm nga bài “London Bridge is falling down” vừa đi tới nhà vệ sinh, ai dè bước vào một cái lại đụng ngay phải Winston đúng lúc bước ra! Khác với những mong chờ được nhìn thấy hân trước đây, bây giờ, Hunt chỉ muốn mình biến mất cho xong. Cậu khó khăn lắm mới quên được những chuyện ngu xuẩn mình đã làm với Winston sau khi say rượu, đương nhiên đại bộ phận đã không còn nhớ nữa, nhưng cậu vẫn thấy rất ngại ngùng. . .

Cậu còn đang định giả bộ mình chỉ đi qua cửa nhà vệ sinh, Winston đã điểm danh: “Hunt.”

Hunt nức nở trong lòng, ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ “tôi rất ổn, chẳng thấy xấu hổ tẹo nào”: “Ha ha... Winston à! Anh đi vệ sinh hả? Tôi vẫn chưa đi vệ sinh cùng anh bao giờ!”

Khốn nạn! Hunt! Mày bị chập mạch à! Sao lại nói mấy lời quỷ quái này!

“Được thôi, bây giờ đi cũng được.” Winston nghiêng mặt tỏ ý mời vào.

“Anh... không phải anh đã đi xong rồi sao?”

Quý mới đi vệ sinh với anh!

“Yêu cầu của cậu sẽ luôn được tôi ưu tiên thực hiện.” Winston nhếch môi nở một nụ cười chỉ Hunt từng thấy rồi kẻ sát vào cậu.

Hunt rõ ràng ngay lập tức, tên này vẫn còn đang giận!

Cậu vô thức nuốt “lực” một ngụm nước bọt, vội vàng xua tay: “Không cần phiền phức thế đâu! Giờ tôi đâu có muốn đi vệ sinh!”

“Vậy cậu đi tới đây làm gì? Vì muốn tình cờ gặp tôi hả?” Winston lại bước về phía trước một bước, mặt của hắn đã sắp dán lên gò má Hunt.

“Làm gì có... chúng ta...”

Hunt còn chưa nói xong đã thấy có một sức nặng đè lên vai, ấn mạnh cậu lên bức tường dẫn vào nhà vệ sinh.

“Mẹ kiếp...” Cậu suýt nữa thì bị đập đầu.

Giây tiếp theo, người kia bóp chặt lấy má cậu, ép cậu không thể không ngẩng đầu lên. Hunt cau mày, đối diện với đôi mắt lam nhạt của Winston. Hắn hạ tầm mắt xuống tựa như đang tỏ vẻ lại đối mặt Hunt, dẫn dụ chiếc lưỡi của cậu, còn chính hắn thì chậm rãi tiến vào trong, không cho phép cậu cự tuyệt.

Trái tim Hunt như bị bóp nghẹt, máu cũng ngừng lưu thông. Lần đầu tiên, Hunt thấy sợ hãi người con trai này vô cớ. Mấy giây sau, Winston buông tay ra, Hunt tức giận đẩy mạnh người kia, lấy tay xoa xoa gò má bị bóp đau ê ẩm.

“Anh làm gì thế!” Cậu hét lên, cố gắng che giấu cảm giác bất an trong tim mình.

“Tôi nhìn môi cậu.”

“Môi tôi làm sao?” Hunt trở nên cảnh giác, lẽ nào vì đêm đó uống say mình cắn môi dưới của Winston, nên tên này mới muốn trả thù?

“Tôi sợ không vào được.” Winston cup mắt, trên mặt vẫn mang nụ cười nhạt đến gần như không thấy, chỉ có Hunt cảm thấy nó lạnh vô cùng.

“Vào cái gì...”

Đến khi hiểu được người kia nói đến chuyện gì, Hunt liền sôi máu trợn trừng trừng nhìn hắn.

Sau đó, cậu lại mắc bệnh cũ...

Đầu lưỡi cứng đờ không cách nào cuộn lên để phát âm bình thường được, cậu chỉ đành cố sức nhếch miệng, cố sức dùng ánh mắt để nói với Winston: Tôi giận thật rồi!!

“Hunt, cậu giận à?”

Winston vờn tay ra, Hunt liền nghiêng mặt né tránh.

“Vậy để xin lỗi... nếu lần này cậu có thể lọt vào top 5, tôi sẽ dùng miệng giúp cậu.”

Winston nhìn Hunt, không hề có ý cười cợt như vừa nãy. Hai người bây giờ tựa như đang ước hẹn một chuyện vô cùng quan trọng, thế nhưng Hunt biết, hạt nhân xấu xa của tên này lại đang phát tác. Winston giận, có điều lần này, Hunt lại không chắc nguyên nhân khiến hắn giận dồn lâu đến thế.

Anh rốt cục làm sao? Nếu như bởi tôi uống say có hành vi không đúng mực, anh biết rõ không thể coi mọi chuyện là thật cơ mà, tại sao còn nổi giận?

Hunt lò mò cảm thấy nguyên nhân không chỉ ở việc mình hôn Winston hay là cắn rách môi hắn. Nhất định có những chuyện khác khiến Winston canh cánh đến nay. Nhưng... rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

“Hửm?” Winston cao giọng khiến con tim Hunt run rẩy.

“Tôi... tôi không cần!”

Hunt đẩy Winston thật mạnh, thế mà người kia vẫn giữ nguyên tư thế nghiêng về phía cậu, không thêm nhúc nhích.

Khoảng cách này khiến Hunt nhìn thấy vô cùng rõ ràng: vết thương trên môi dưới của hắn đã kết vảy, màu có hơi đậm hơn bình thường một chút. Rốt cục lúc ấy mình đã cần thế nào nhỉ? Tư thế ra sao? Có phải mình bắt cần bị ngã nên mới đụng phải hắn không? Nếu như phải... liệu Winston có ôm lấy mình không?

Vô số những hình ảnh chính Hunt cũng không dám tưởng tượng tràn vào trong óc, trở thành vô số khả năng.

Đột nhiên cậu thấy hoảng loạn.

Sức cậu không hề yếu nhưng vẫn không thể đẩy được người kia... Hunt cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, vì thế lại dồn sức đẩy hắn thêm lần nữa. Lần này, Winston coi như cũng lao đảo lui về sau một bước nhỏ. Hunt định thừa dịp trốn đi, ai ngờ hắn lại vươn tay cản đường cậu lại.

“Cậu chắc chắn không cần?” Đáy mắt Winston không có ánh cười, trái lại mang một phần cảnh cáo.

Trái tim như bị bóp nghẹt, cậu đột nhiên thấy sợ hãi: “Không cần!” Cổ Hunt hồng rực.

Dự cảm nguy hiểmập tới, Hunt chỉ muốn lập tức rút lui, quay về khu vực an toàn. Cậu đứng thật mạnh vào cánh tay Winston, Winston liền cong tay lên như chuẩn bị ôm lấy cậu. Hunt dùng phản ứng nhanh nhạy của mình cúi người xuống, chuẩn bị phóng ra ngoài, ai ngờ đầu phản ứng của Winston còn nhạy bén hơn, hắn nhanh như cắt cúi mình, tóm gọn lấy cậu.

Gò má tựa hồ đập vào ngực Winston, Hunt bắt đầu mắng thăm: Mẹ nó— anh rốt cục muốn gì!

Đúng lúc này, một tiếng huýt gió vang lên. Hunt vừa nâng mắt đã nhìn thấy Owen đội Red Bull đang dứt tay túi quần, nhìn về phía hai người họ. Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Ài chà, tôi đang xem sự kiện gì thú vị thế này?

Còn chưa kịp tính sổ tên này lừa mình lần trước! Hunt trừng mắt nhìn đối phương, Owen lại cứ như không thấy đi ngang qua hai người: “Hunt à, nếu cậu đã muốn có kinh nghiệm giường chiếu đến thế... không bằng lần này cậu vượt Winston xem, tôi sẽ đưa cậu đi hưởng thụ!”

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Khẩu thị tâm phi.

Hunt: Cái gì?

Winston: Rõ ràng có người sẽ nghĩ đến chuyện nhờ tôi làm khi nằm xuống giường, thế mà lại nói với tôi là không muốn.

Hunt: Sao... sao anh biết?

Winston: Tôi vốn không biết, nhưng phản ứng hiện giờ của cậu khiến tôi chắc chắn mình đã đoán đúng rồi.

Thông tin bổ sung: Đường đua Suzuka

Đường đua Suzuka được xây dựng năm 1962, với mục đích ban đầu là để làm đường chạy thử nghiệm của Honda. Đường đua có chiều dài 5.807 km gồm 18 góc cua (10 cua phải, 8 cua trái), với tổng cộng 53 vòng đua. Đây là đường đua tốc độ cao với tốc độ tối đa khoảng 312 km/h và tốc độ trung bình hơn 220 km/h.

Mặt đường Suzuka thuộc loại khó bậc nhất thế giới hiện nay, vì có rất ít đoạn đường thẳng, các tay đua phải đối mặt với các góc cua tốc độ trung bình và cao nối tiếp nhau, khiến mức độ mài mòn lốp rất cao. Đường đua Suzuka có nhiều khúc cua nổi tiếng hay xảy ra tai nạn, như 130R, Spoon, Dunlop, Hairpin, Degner.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Khi Say Tôi Đã Không Đúng Mực

“Quý mới tin anh! Muốn đi tôi tự đi cũng được!” Hunt bày ra dáng vẻ “cút-mau-không-tôi-cần”.

“Ồ... tiếc ghê, nhì Winston?” Owen cười cười bước vào nhà vệ sinh.

“Cậu muốn tự đi đâu?” Giọng nói của Winston vang lên bên tai Hunt, nhiệt độ không khí liền giảm đột ngột.

“Không liên quan đến anh.” Hunt đẩy hần thật mạnh rồi nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Cậu biết Winston vẫn luôn quan sát mình. Cảm giác cầm tù khiến cậu tự nhiên lại thấy sợ. Nếu như đây chỉ là một trò đùa, Hunt có thể mặt dày đáp trả, thế nhưng sâu trong lòng, cậu biết đây là chuyện mình cần nghiêm túc đối diện. Cậu nhất định phải giải quyết vấn đề, nhất định phải làm cho rõ xem rốt cục chuyện gì lại có thể khiến Winston vốn luôn bao dung mình nổi giận!

Cậu nên làm gì đây? Khốn thật! Đáng lẽ cậu không nên uống mấy ly Sake kia! Có thể đây sẽ là chuyện ngu xuẩn nhất cả đời cậu! Đầu như muốn nổ tung ra được! Thà lao luôn vào khu run-off cho rồi! Nhưng cậu không tin Winston lại có thể cạy miệng cậu, ép buộc cậu làm chuyện đó thật!

“Hunt.” Winston lại lên tiếng.

“Gi!” Hunt vốn không muốn quay đầu lại.

“Có phải cậu sợ rồi không?” Winston hỏi.

“Đúng đấy!” Hunt cuối cùng cũng quay đầu phẫn nộ nhìn người kia. Winston mà hỏi câu này thì quá nửa là đã mềm lòng.

“Thế nhưng cậu cũng đã dọa tôi.” Winston tiếp tục.

Hunt đứng sững lại. Quả nhiên sau khi uống rượu, cậu đã làm ra những chuyện “biến thái” mà. Hơn nữa, chuyện đó còn nghiêm trọng hơn hôn mê hoặc cắn Winston bị thương nhiều...

Cảm giác áy náy xông thẳng lên não, Hunt bắt lực hồi, trong lòng lại bắt đầu lo lắng: “Anh đang trả đùa tôi đấy à?”

“Tất nhiên tôi phải trả đùa cậu, nhưng nhìn dáng vẻ rồi như tờ của cậu, màn này cũng coi như kết thúc được rồi.” Giọng Winston rất ung dung, sự lạnh lùng trong tiếng nói khiến những suy nghĩ rối ren trong đầu Hunt ổn định lại.

“Anh cũng biết vậy cơ à?” Hunt rất muốn đấm người kia.

“Thế nên mới cần phải nhanh chóng chặn đứng những suy nghĩ lung tung của cậu lại.” Winston thu về mặt uy hiếp, hồi phục trạng thái bình thường.

Nhưng tôi đã bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi!

“Thế này đi, nếu như cậu vẫn có thể giữ vững vị trí thứ năm của mình trong chặng đua này, tất cả những lời tôi đã từng nói với cậu coi như xóa bỏ.”

“Không xóa bỏ anh còn muốn thế nào?” Hunt trừng mắt hỏi lại.

Tên này đúng là vừa đánh lừa cậu thật... giống cái lúc nói lời thoại hồi hai người mới quen nhau như đúc. Anh diễn sâu như thế, người khác có biết không!!

“Nếu cậu không vào được top 5, chúng ta tuyệt giao đi.”

Winston nói xong liền xoay người đi mất.

Cái gì?

Tuyệt giao?

Hunt cảm thấy mình như vừa bị sét đánh trúng.

Khi cậu và Winston vẫn còn chưa thân thiết, tên này đã nói những câu như “tôi muốn tán cậu” để mở màn cho mối quan hệ của hai người. Tuy rằng câu này rất “có lực sát thương” với Hunt, hoàn toàn phá vỡ hình tượng Winston trong đầu cậu, thế nhưng dù có nói thế nào... trong lòng Hunt vẫn luôn có cảm giác ưu việt. Winston sẽ không bao giờ nói những lời đó với người khác, chỉ nói với mình cậu; Winston sẽ không bao giờ để lộ những mặt áy trước bất cứ ai, thế nhưng dù là khi hần ngang ngược hay khi hần quá đáng, cậu đều đã được nhìn thấy cả.

Lời Winston nói càng khiến cậu ngại ngùng bao nhiêu, lòng cậu lại càng cho rằng quan hệ của hai người ổn định bấy nhiêu. Chuyện này cũng giống như

chuyện một nhà quý tộc chỉ nói bấy trước mặt người đáng tin cậy nhất vậy.

Hunt vốn cho rằng mình là người đặc biệt trong lòng Winston.

Cho dù sau khi say rượu cậu có càn rỡ, có quá quắt thật... nhưng thế vẫn chưa là gì so với những lời Winston nói trước kia như “tôi muốn tán cậu”, “tôi muốn làm cậu” gì gì đó. Sao Winston không thể tha thứ cho cậu cơ chứ? Thật quá bất công!

Những lời bốc đồng như “tuyệt giao” không phải nên do những kẻ ấu trĩ như cậu nói ra hay sao? Lời nói xuất phát từ Winston khiến người ta cảm thấy... bọn họ có lẽ phải tuyệt giao thật rồi!

Trời ơi, lời của Winston nghiêm trọng hơn việc Thẩm Khê nói muốn tạo máy hút sét đánh chết cậu nhiều, nghiêm trọng đến mức khiến cậu không thờ nổi.

Dựa vào đâu mà mọi việc đều do Vann Winston định đoạt!

“Anh vốn không thật sự giận tôi, vì sao lại vẫn nói những lời như thế!” Hunt hét lớn. Cậu cố gắng nín nhịn, thế nhưng hốc mắt đã cay cay.

“Sao cậu biết tôi không thực sự nổi giận?” Winston còn chưa đi xa, hần quay người lại nhìn cậu.

“Bởi vì tôi hôn anh, cắn anh nhưng anh vẫn không ném tôi lại, còn chăm sóc tôi cả một đêm.”

“Sai, là tôi bị cậu dẫn vật cả một đêm.” Winston thờ dãi: “Thế nên, Hunt à... tất cả những bao dung tôi dành cho cậu đều không phải là vô điều kiện.”

Hunt nhìn bóng lưng của người kia, vò đầu bứt tai. Phải chăng tên này vốn không định tuyệt giao, mà chỉ muốn dẫn vật cậu? Nếu không phải là vô điều kiện, anh còn muốn đạt được điều gì từ tôi? Anh có thể cầu giận, có thể đánh tôi, có thể chiến tranh lạnh với tôi... nhưng anh không thể nói ra ngoài miệng hai chữ “tuyệt giao”, thậm chí còn coi nó là tiền đặt cược như vậy...

Đối với tôi, anh hơn hẳn người thường. Trước giờ, tôi chưa từng nghĩ sẽ tuyệt giao với anh.

Hunt cúi đầu thật thấp, rất lâu sau vẫn không rời khỏi cửa nhà vệ sinh. Mãi đến khi Owen bước ra nhìn thấy Hunt vẫn đứng nguyên chỗ cũ, anh ta mới bất đắc dĩ hỏi: “Này, cậu vẫn ở đây à?”

“Liên quan gì tới anh.” Hunt xoay người vội vã bỏ đi.

“Nhóc con, hình như cậu sắp khóc.”

Hunt không để ý tới Owen, chỉ gờ ngón giữa với anh ta rồi nhanh chân đi mất. Cậu không muốn nghe thấy lời chế giễu của Owen một chút nào!

Khi vẫn còn đang âu sầu, Hunt lại phát hiện ra Thẩm Xuyên và Winston đang thảo luận gì đó bên cạnh đường đua. Hunt chưa từng thấy Winston lộ vẻ lắng nghe chăm chú như thế với bất cứ người nào. Khi Thẩm Khê đi tới bên cạnh Winston, ba lô đeo trên lưng mới kéo khóa một nửa, Winston nhận thấy đồ ăn vặt nhét đầy ba lô của cô sắp rơi hết ra liền tỏ vẻ thân quen giúp cô ấn đồ vào, sau đó kéo khóa lại.

Hunt trừng mắt ngậy ngẩn nhìn. Chẳng lẽ Winston quen bọn họ lâu rồi?

Hôm ấy kết thúc phiên chạy thử, trên đường quay về khách sạn, Hunt ngồi cùng xe với Thẩm Xuyên đã không nén được tò mò hỏi: “Anh với Vann Winston đội Ferrari thân thiết lắm à?”

“Không tính là thân, nhưng tôi và Thẩm Khê cũng rất có thiện cảm với cậu ta. Trước đây tôi đã từng gửi sơ yếu lý lịch của mình cho đội đua Ferrari, bởi lúc đó, vị trí kĩ sư đơn vị năng lượng của họ còn đang trống. Sau khi trò chuyện với giám đốc công nghệ bên đấy xong, tôi gặp được Winston. Chính Winston đã mời anh em tôi tới xem chặng đua Silverstone. Thế rồi chúng tôi nhìn thấy cậu. Winston liền phân tích cho chúng tôi, nếu như ở lại Ferrari, dù chúng tôi có thể được trả lương cao nhưng mọi thiết kế sáng tạo đều sẽ bị giới hạn. Ngược lại, những đội đua vừa và nhỏ có thể giúp chúng tôi hoàn toàn phát huy năng lực của mình.”

“Vì thế hai người mới chọn đội Marcus?”

“Không, chúng tôi chọn cậu.” Thẩm Xuyên cười nói.

Hunt có cảm giác như thế Winston đã tặng Thẩm Xuyên cho đội đua Marcus vậy. Mà nói là tặng cho đội đua Marcus, chi bằng nói là vì hẳn muốn cậu có thể được lái những chiếc xe tốt hơn.

“Nhưng kì lạ thật, mỗi lần nhìn thấy Winston, tôi đều có cảm giác đã quen biết cậu ta rất lâu rồi. Cậu ta chẳng hề khó gần như những gì truyền thông thường nói.”

“Vậy theo anh, Winston là người như thế nào?”

“Điềm tĩnh, lí trí, biết giữ khoảng cách, chẳng bao giờ tốn thời gian vào những chuyện vô bổ.” Thẩm Xuyên trả lời rất nghiêm túc.

“Nếu như tôi nói hẳn còn biết chọc cười người khác đấy... anh có tin không?” Hunt hỏi.

“Chọc cười kiểu gì?”

“Kiểu hạ lưu...”

“Không thể nào? Tôi có thể nhận ra giáo dưỡng và phong độ của cậu ta trong từng lời nói và hành động.” Thẩm Xuyên lắc lắc đầu.

Hunt âm thầm rơi đầy nước mắt... vì sao không thể cơ chứ? Hắn đã pha mấy cái trò không cười nổi ấy rất nhiều lần rồi!

Giờ đây, Hunt thậm chí hoài nghi: đó có phải trò cười thật không nhỉ...

“Vậy khi hắn nói muốn cắt đứt với bạn bè?”

“Chuyện này càng không thể. Winston cho tôi cảm giác cậu ta không phải là người kết bạn tùy tiện. Một khi cậu ta đã tán thưởng ai đó, cho phép ai đó bước vào thế giới của mình... cậu ta sẽ không dễ dàng thay đổi. Nếu muốn cắt đứt với một ai đó, có lẽ cậu ta sẽ không thông báo cho toàn thiên hạ biết, nhưng cậu ta sẽ triệt để rời đi.” Thẩm Xuyên nâng cằm nói rất thật lòng.

“Vậy sao...”

Biết đâu vẫn còn cách cứu vãn?

Hunt về lại phòng nghỉ, thần kinh vốn căng thẳng vì phiên chạy thử dần dần thả lỏng. Cậu nằm trên giường, cuộn tròn người lại, vừa nhắm mắt đã nghĩ tới đôi môi Winston khi hắn dựa sát vào cậu.

Môi của hắn hẳn là mềm mại lắm... nếu không cậu cũng sẽ không muốn cắn... Nếu như thật sự đuổi vào trong... Độ ẩm của hắn, còn cả đầu lưỡi của hắn nữa...

Máu thỉnh linh dần hết xuống phía dưới, cậu gập đỡ chửi một câu, sau đó lật người xông vào phòng tắm.

Quan tâm cái việc có tuyệt giao hay không làm gì! Cứ phấn đấu lọt vào top 5, hưởng thụ đã đời rồi nói sau! Từ từ... chắc chắn là hưởng thụ được sao? Cũng có thể sẽ là ám ảnh cả đời đó!

Hunt thờ dài.

Khi dòng nước lạnh dội từ đỉnh đầu xuống, Hunt tự giễu bật cười: Vann Winston... thật ra anh là người thế nào? Cậu rất muốn biết rốt cục người kia gien dôi chuyện gì, rốt cục điều gì đã khiến Winston phải nói ra hai chữ “tuyệt giao”, thế nhưng càng nghĩ, cậu lại càng không đoán nổi.

“Mày đang nghĩ gì thế, Hunt! Có thể tên kia chỉ đang muốn trông thấy vẻ phiền não của mày thôi! Nghiêm túc so đo với hắn là mày thua rồi!”

Lần này, cậu phải xông tới vị trí ngoài dự liệu của Winston, sau đó cho cái tên này biết mặt!

Tất cả những phiền não anh bắt tôi mang, tôi sẽ trả lại cho anh hết! Mày nó chứ có chuyện gì thì nói, có vấn đề gì thì giải quyết đi! Có gì mà anh phải gien dôi một mình, còn tôi thì đầu óc mù mờ như thế? Bắt nạt tôi không nhớ mọi chuyện đấy à?

Hunt đập mạnh một cú vào giường, nghiêng người kéo chăn, rồi lại xoay mình.

Chín rưỡi tối, trong quầy rượu trên tầng cao nhất của khách sạn, Winston nâng ly ngắm nhìn ánh sáng khúc xạ của ly rượu nhưng không hề có ý định uống. Owen ngồi xuống bên cạnh hắn, để cô gái tóc đen đi cùng ngoan ngoãn ngồi trên đùi mình.

“Thời điểm này rồi mà cậu lại không ở trong phòng dưỡng sức, đúng là bất bình thường.” Owen nghiêng mặt, khoe mắt chân mày đều đang mỉm cười.

Winston không đáp lại.

Owen cực kì hứng khởi ôm eo cô gái nọ, dán sát mặt vào ngực cô ta, vừa nhìn Winston vừa nói: “Có phải nếu tôi không xuất hiện ở cửa phòng vệ sinh, cậu đã trực tiếp lôi thẳng nhóc kia vào gian cách vách xử lý rồi không?”

“Nhưng anh đã xuất hiện.” Giọng Winston rất lạnh lùng.

“Thôi được rồi. Cậu không nỡ đâu. Lúc đứng trước cửa phòng, cậu đang thăm dò Hunt đúng không? Chỉ cần Hunt có vẻ hoảng sợ, cậu sẽ nói lỏng sợi dây thừng đang xiết chặt, để thẳng nhóc được hít thở. Trong thời gian thi đấu, cậu chẳng dám làm gì cả, bởi vì đua xe là hoạt động cần tập trung tinh thần cao độ, bất cứ nguyên nhân gì khiến Hunt phân tâm đều có thể khiến thẳng nhóc lao khỏi đường đua, thậm chí gặp nguy hiểm tính mạng.”

Winston trầm mặc không nói.

Owen cười cười, hạ mắt nhìn giữa chân Winston: “Đừng kiểm chế đến mức nổ tung ra đấy nhé, còn một khoảng thời gian nữa mùa giải năm nay mới kết thúc cơ. Mà còn... tuyệt giao gì gì đó tôi cũng đã nghe thấy rồi. Cậu rõ ràng đang cố ý vạch lá tìm sâu, khiến Hunt buồn lòng. Cậu muốn xác định xem giới hạn của thẳng nhóc ở đâu, có phải cậu làm chuyện gì thất đức với thẳng nhóc, thẳng nhóc cũng sẽ không nỡ rời bỏ cậu không, Hunt là trai thẳng, dù giờ có thể đã bị cậu bẻ rồi, nhưng thẳng nhóc vẫn chưa cong. Cậu muốn để thẳng nhóc biết được cậu nghĩ gì trong đầu, nhưng thẳng nhóc cũng sẽ chỉ không ngừng tìm lý do bào chữa cho cậu vì không muốn mất đi cậu thôi. Cậu cứ tự mình gien dôi mình thế này, thà rằng hành động ngay sau khi mùa giải kết

thúc.”

Winston hơi nâng mắt liếc nhìn Owen: “Bạn gái anh mang từ câu lạc bộ tới đây à?”

“Đúng vậy, cô ấy xinh nhì? Ít ra mắt nhìn của tôi cũng tốt hơn Hunt... thằng nhóc nhắm trúng máy bay già Uwen Nicky. Nghe Nicky nói đáng về giai thẳng ngay thơ của Hunt khiến hẳn ta không nở cần. Nếu để Hunt biết câu lạc bộ đó do tôi và cậu cùng hợp tác đầu tư, những bar khác thằng nhóc đến khi trước đều là sản nghiệp của cậu, không biết thằng nhóc sẽ có vẻ mặt thế nào?” Owen híp mắt hơi ngửa mặt lên, tỏ vẻ đang rất mong chờ.

“Lo cho thân anh trước đi. Vừa nãy tôi đã báo với Charles anh đang ở đây.”

“Cái gì?” Owen sững sờ.

“Ai bảo anh khiến vợ Charles hiểu lầm anh ta có bồ bịch?”

“Cậu đang trả thù tôi!” Owen đứng bật dậy, kéo bạn gái định vội vã bỏ đi.

“Trả thù anh chuyện gì?” Winston lạnh lùng hỏi lại.

“Trả thù chuyện tôi đã đưa Hunt tới câu lạc bộ! Còn trả thù cả việc tôi nhìn thấu mọi góc ngách trong đầu cậu nữa!”

“Chúc anh may mắn, Owen. Charles đã vào thang máy rồi, tôi nghĩ anh muốn đi cùng nên đi thang bộ thôi.”

“Vann Winston, đừng quên tôi cũng là hạng ăn miếng trả miếng như cậu!”

Phiên chạy thử kết thúc là lúc trận phân hạng mở màn.

Đường đua Suzuka nổi tiếng với những góc cua tốc độ cao và tốc độ thấp hỗn hợp, sau khi đơn vị năng lượng được điều chỉnh, đội đua Marcus đã tự tin hơn trước nhiều. Trước khi trận phân hạng diễn ra, Hunt không đi hút thuốc mà ngồi yên một góc, không ngừng mô phỏng lại đường đua trong đầu.

Cậu phải duy trì trạng thái tinh thần tốt nhất, chuẩn mực nhất đến tận cuối cùng. Cậu phải khiến cái tên Winston động một cái là nói “tuyệt giao” này vĩnh viễn câm miệng!

Nhưng Marcus lại thấy không an lòng: “Nhóc Hunt của chúng ta ngày hôm nay không bình thường lắm...”

“Không bình thường thế nào?” Thẩm Xuyên tò mò hỏi.

“Bình thường thằng nhóc sẽ đi đâu đó hút thuốc, hoặc sẽ ôm điện thoại chơi Anipop... không giống như bây giờ, mang dáng vẻ không thành công cũng thành nhân!”

“Thật sao?” Thẩm Xuyên nghiêng mặt quan sát: “Sao tôi lại thấy rất bình thường nhì? F1 vốn là môn thể thao lợi ngược dòng, không thành công cũng thành nhân mà.”

Trận phân hạng bắt đầu, Charles và Owen vẫn luôn dẫn đầu, Winston và Penny bám theo sát nút. Hunt mạnh mẽ tiến công, tốc độ chạy một vòng vượt cả tốc độ trong phiên chạy thử.

Marcus nhìn thế mà sững sờ: “Thằng nhóc này lại bắt đầu rồi!”

Đến lượt phân hạng thứ hai, tốc độ một vòng của Winston tăng nhanh vượt qua Charles, mà Hunt cũng thắng từ vị trí thứ tám lên thứ bảy.

“Hãy tin vào sự điều chỉnh của chúng tôi.” Thẩm Xuyên vỗ vai nói với Marcus đang lo lắng.

Đến lượt đua thứ ba, năm vị trí đầu tiên không ngừng thay đổi khiến khán giả hồi hộp vô cùng. Cuối cùng, Lawrence Owen giành pole, Winston xếp thứ hai, theo sau là Charles. Hunt lộ tài trong lượt phân hạng, giành lấy vị trí thứ sáu làm ưu thế cho trận đua chính thức.

Marcus xoa mày: “Rốt cục là thằng nhóc phát huy tốt, hay là đội ta thắng cấp nhì?”

“Cả hai.” Thẩm Xuyên trả lời.

Donald mừng thầm vì vị trí của mình vừa đứng đứng sau Hunt, không cần lo sốt vó khi nào thằng quý sẽ đột nhiên vượt lên nữa. Đành phải giao cái cảm giác như thể yết hầu bị ngoạm chặt, dù có giấy gựa thế nào cũng không thoát này cho đối thủ lâu năm, Enzo đội Lotus sâu sắc trải nghiệm thôi!

Hunt quay về đội mà không hề có cảm giác thả lỏng như trong tưởng tượng. Cậu cứ như một cái lò xo bị ép chặt, chỉ nhìn biểu cảm trên mặt của cậu cũng khiến đội ngũ nhân viên thấy hồi hộp. Đúng lúc này, McGrady đi đến bên cạnh cậu, cứ do dự mãi mà vẫn không biết nên mở lời thế nào.

“Anh muốn nói gì?” Hunt vẫn luôn nhắm mắt nghĩ ngợi hời.

Có người qua lại xung quanh sẽ khiến cậu khó chịu.

“Cậu... chỉ là để đề phòng vạn nhất thôi... cậu có thể đảm bảo trong chặng đua này, Winston sẽ không tiếp tục gây khó dễ với tôi không?”

Hunt thở dài một hơi, mở miệng nói: “Đầu tiên, thứ hạng của Winston cao hơn anh nhiều, trừ khi anh lại trẻ một vòng, nếu không chắc chắn anh không có cơ hội so tài với hắn. Đã thế, hắn sao có thể ép anh ra khỏi đường đua được?”

Câu trả lời vừa khéo chặn được miệng McGrady.

“Thứ hai, cũng có thể là quan trọng nhất... tên kia muốn tuyệt giao với tôi, anh cảm thấy tôi còn nói được lời nào với hắn nữa ư?”

“Tuyệt giao?” McGrady tỏ vẻ kinh ngạc: “Vì sao?”

“Vi khi say tôi đã không đúng mực!” Nhắc đến chuyện này là Hunt lại thấy đau lòng.

“Không thể nào... cậu ta cung phụng cậu như thể cung phụng bạn gái không bằng...” McGrady nhỏ giọng lầm bầm.

“Anh nói gì cơ?” Hunt cau mày.

“Không có gì, hi vọng cậu có thể đạt được kết quả tốt trong chặng đua này.”

McGrady vừa muốn xoay người, Hunt đã gọi giật lại.

“Anh vừa mới chúc tôi may mắn đấy à?”

“Chẳng lẽ lại là nguyên rủa cậu?” McGrady liếc mắt khinh thường.

“VẬY... cảm ơn anh...”

McGrady đi rồi, Hunt mới tiếp tục nhắm mắt mô phỏng đường đua Suzuka. Lần này cậu nhất định phải khiến Winston rửa mắt mà nhìn, sau đó là đám một cú ngay mặt của hắn!

Trước khi lượt đua chính thức bắt đầu, tất cả các tay đua đều vào vị trí. Marcus chống cằm vạn phần lo lắng. Thời điểm xuất phát trên đường đua Suzuka cực kỳ quan trọng, chỉ bắt cần một chút thôi, ưu thế giành được trong trận phân hạng sẽ tiêu tụt.

Hunt dùng hai tay nắm chặt vô lăng, Winston chỉ cách cậu có ba vị trí. Winston, lần này mà để tôi đuổi kịp, tôi nhất định sẽ cắn đứt cổ anh!

Trong tim Hunt như có một ngọn lửa thiêu đốt, cậu biết mình đang hưng phấn, cảm giác hưng phấn này không hề khiến cậu hoảng loạn, ngược lại còn khiến cậu bình tĩnh.

Tích tắc xuất phát, Owen lao đi như một ngôi sao chổi chọc thủng tầm nhìn của khán giả, để Winston bám sát phía sau. Top 5 phát huy ổn định, chuẩn bị tiến vào góc cua đầu tiên. Hunt giữ vững vị trí, chuẩn bị tinh thần cạnh tranh với Enzo ở đây.

Cậu vào số năm để nhập cua, thao tác đẹp như trong sách, nửa sau góc cua, Hunt giảm vận tốc xuống 150, bám đuôi Enzo vượt khỏi góc cua. Lưng của tay đua già dặn thân kinh bách chiến Enzo chảy đầy mồ hôi lạnh.

Hunt tiếp tục khóa chặt Enzo, trong lòng có nguồn sức mạnh như một nắm đậu muốn nứt vỏ vuron ra ngoài. Qua bốn vòng đua, khi tới gần góc cua hình chữ S, Hunt phát huy hết khả năng của phanh xe, lúc thoát cua liền lưu loát vượt mặt Enzo, tiến lên vị trí thứ năm.

“A!!” Marcus nắm chặt nắm tay, cả đội đua không hên mà cùng vỗ tay cổ vũ.

Enzo có ý đồ giành lại vị trí của mình, Hunt lại không ngừng kéo dần khoảng cách, qua mấy vòng, Enzo bắt đầu bám sát Hunt. Đây là lần đầu tiên trong mùa giải này, Hunt có cảm giác bị đội thủ bám sát. Cậu thành thạo vào cua, tăng tốc khi thoát cua, đến ngay cả kỹ thuật phòng ngự cũng cực kỳ lão luyện.

Trước mắt cậu là Penny đội Renault.

Hunt và Enzo lần lượt vào pit. Hai vòng đua sau, Hunt bắt đầu thực hiện các pha vượt mặt Penny. Màn vào cua điệu nghệ và thoát cua mạnh mẽ của cậu khiến Penny suýt chút nữa mắc sai lầm. Penny sống chết giữ vững vị trí, dẫn trước tiến vào góc cua tiếp theo.

Liên tiếp mấy vòng sau, dây thần kinh của Penny như có thể đứt phụt bất cứ lúc nào. Tuy đây là lần đầu tiên so tài với Hunt nhưng Penny đã sớm để ý tới cậu nhân tài mới nổi này.

Trong chặng đua Suzuka, hệ thống treo của xe đua được cải tiến khiến Hunt đạt được sự ổn định ở những góc cua cao hơn trước, đơn vị năng lượng được nâng cao cũng khiến Hunt vẽ ra được những đường lượn và những màn vượt mặt càng thêm tinh chuẩn.

Mục tiêu của Penny vốn là “Cá mập trắng” Charles phía trước mặt, thế nhưng giờ đây, hắn lại chỉ muốn cắt đuôi cái nổi ám ảnh chết người kia.

Hunt lại vào pit lần nữa, Penny vì thế cũng phải vào pit sớm hơn dự định. Thay lớp xong, hai xe lại tiếp tục tỉ thí. Sau thêm mấy vòng, Hunt tựa như đã mất hết kiên nhẫn, bất ngờ trì hoãn rà phanh ở góc cua gắt Degner. (Đây là góc cua tốc độ thấp khá dài, bắt buộc tay lái phải rà phanh khi vào cua. Các góc cua yêu cầu rà phanh đều cực kỳ khó vượt qua với thời gian ngắn nhất có thể.)

Tuyến đường của cậu bị lệch hẳn khỏi quỹ đạo, Marcus bắt giắc gào lên: “Hunt! Hunt!!”

Nhưng Thẩm Xuyên đứng bên lại bình tĩnh đến kì lạ: “Còn kịp!”

Sau khi quay lại được chính giữa đường đua, Hunt là người giành thoát của trước. Khán giả không hèn mà cùng vươn dài cổ quan sát Hunt đang lái phía trước Penny, lưu loát thông qua góc cua gắt, ngang tàng kéo dài khoảng cách với Penny.

Người xem ai nấy reo hò.

Marcus ôm thật chặt Thẩm Xuyên bên cạnh: “Thằng nhóc làm được rồi! Nó làm được rồi!”

Thẩm Xuyên mỉm cười vỗ vỗ lưng Marcus: “Là chúng ta làm được rồi.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tên McGrady đáng ghét kia nói anh cung phụng tôi như cung phụng bạn gái!

Winston: Gã nói sai rồi.

Hunt: Tôi cũng bảo mà, gã nói sai!

Winston: Tôi coi mình như người đàn ông của cậu để cung phụng cậu.

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cậu Đốt Cháy Ánh Mắt Tôi

Chặng đua chính hoàn thành được bốn phần năm, Hunt lại tiếp tục vào pit. Marcus kích động không thôi, ông cảm thấy Hunt vẫn còn chưa vừa lòng. Sau khi trở ra, tới vòng thứ năm đếm ngược, Hunt lại tạo ra kỉ lục tốc độ đua một vòng nhanh nhất trên đường Suzuka cho riêng mình.

Owen và Winston cạnh tranh trên đường cua, Charles bám theo sát, thế nhưng trước khi vào cua, y kinh ngạc phát hiện Hunt đang đuổi sau đuôi mình.

“Cái tên Penny này... sao lại để người ta đánh bại thế!”

Charles nhếch miệng, vào cua mà không dành cho Hunt bất kì cơ hội nào. Thoát khỏi góc cua Spoon, Hunt bám theo Charles tiến đến điểm vượt mặt. Cậu thanh niên phía sau bình tĩnh đến mức khiến Charles kinh ngạc: Đây rõ ràng là một góc cua cần giảm tốc, Hunt lại to gan không rà phanh, gần như để xe men sát đường đua. Khi thoát cua, bánh xe của hai chiếc xe trượt nữa thì cạ vào nhau, chỉ nhìn thôi cũng kinh hồn bạt vía.

“Mẹ ơi...” Marcus há miệng.

Thời gian như bị bóp nghẹt. Đến tận khi Charles bám sát đường đua thoát cua, khán giả mới cổ vũ rào rào, Marcus cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy Hunt không thành công lần này nhưng cũng đủ để khiến cả đội đua sôi sục.

“Nhóc này quá được! Dám một mình đấu với Charles!”

“Đây là pha kiêu chiến có tính uy hiếp nhất của đội ta tới những tay đua đẳng cấp rồi!”

Đua trên đoạn đường thẳng mà Charles vẫn không hề buông lỏng cảnh giác. Y rất rõ Hunt phía sau đang tìm kiếm cơ hội sử dụng hiệu ứng kéo.

“Mơ đi!” Charles hừ khê một tiếng, lao đến cuối đoạn đường thẳng, tiến vào vòng đua cuối cùng.

Cùng lúc này, Winston cũng đẹp đẽ thoát khỏi góc cua Dunlop, chiếm được vị trí dẫn trước Owen. Cũng trên chính góc cua ấy, hành động tiếp tục truy kích Charles của Hunt đã thu hút được sự chú ý của gần như toàn bộ khán giả và bình luận viên. Khả năng cân bằng mạnh mẽ của chiếc xe mới cải tiến giúp Hunt ép sát Charles.

Charles vẫn bám sát tuyến đường của mình, là người thoát cua trước một lần nữa!

Thoáng cái, sự điều khiển quyết đoán của Hunt và kĩ thuật điều luyện của Charles đã biến màn độ sức này trở thành màn độ sức hấp dẫn nhất chặng đua.

Khi Hunt xông về đích với thành tích chênh lệch Charles 1.2 giây, thành viên của cả đội đua Marcus liền ôm chặt lấy nhau. Marcus ngậy người nhìn màn hình điện tử, lệ hoen đầy mắt. Ông xoay người nhìn Thẩm Xuyên đang nghiêm túc phân tích số liệu thật lâu: “Cảm ơn cậu... tiến sĩ Thẩm, không có hai người... Hunt làm sao có thể giành được vị trí thứ tư...”

Vị trí thứ tư đã là thành tích tốt nhất mà tất cả các tay đua trong đội Marcus có thể đạt được cho đến nay rồi.

Hunt lái xe về vị trí trong sự hoan nghênh của toàn đội, thế nhưng cậu lại thấy vô cùng bình tĩnh. Lần này, cậu vẫn chưa thể độ sức với Winston được. Người con trai ấy vẫn đứng ở một nơi cao xa như trước, phóng tầm mắt xuống nhìn cậu.

Hunt vừa gỡ mặt nạ phòng lửa xuống đã áp ngay khăn lông lên mắt mình. Không hiểu vì sao cậu bỗng nhiên muốn khóc. Những tiếng chúc mừng vang lên bên tai cũng không thể len được vào trong óc cậu.

Winston lại giành được chức quán quân, mà cậu thì vẫn... đứng ngoài vầng hào quang của hấn, thậm chí còn chẳng xứng làm đối thủ của hấn.

“Hunt, hãy cho chúng tôi thời gian... Đến khi nào đơn vị năng lượng của chúng tôi hoàn thiện, cậu nhất định có thể phân cao thấp với Winston.”

Hunt như bị nói trúng tim đen ngẩng đầu lên, đối mắt với Thẩm Xuyên. Cậu nắm chặt lấy tay Thẩm Xuyên, đôi mắt cũng nóng lên: “Cảm ơn, tôi tin tưởng các anh.”

Cuộc phỏng vấn sau chặng đua đã sắp bắt đầu, Hunt yên lặng ngồi một chỗ uống nước, ăn đồ ăn chuyên gia dinh dưỡng đã chuẩn bị.

“Hunt ơi, hoa của cậu này!”

“Ồ... cảm ơn.”

Hunt mở tấm thiệp ra, chữ bên trên hoàn toàn xa lạ: Cậu đốt cháy ánh mắt tôi.

“Là ai tặng thế?” Hunt hỏi người nhân viên.

“Hình như là thư ký hội đồng quản trị của tập đoàn Nicky.”

“Tập đoàn Nicky?”

Hunt gãi đầu, chẳng lẽ lại là Uwen Nicky?

Marcus lúc này bước nhanh về phía Hunt, ôm chặt lấy cậu, hôn lên mặt cậu hai cái thật mạnh: “Hunt! Hunt! Cục cưng của đội ta!”

Hunt coi thường liếc nhìn: “Ông mà còn gọi tôi là “cục cưng” lần nữa, tôi sẽ dúi đầu ông vào khe tường!”

“Cổ đông lớn của tập đoàn Nicky, Uwen Nicky vừa mới liên lạc đề nghị tài trợ cho đội ta! Cậu Nicky có thể sẽ trở thành cổ đông lớn nhất của chúng ta đấy! Mà quan trọng nhất là, nhờ sự tài trợ của cậu ấy, cậu có thể sẽ được lái những chiếc xe tốt nhất!”

“Nicky...” Là hấn ta thật.

“Cậu Nicky còn đích thân đến xem chặng đua này! Cậu ấy đã thành fan cấp cao của cậu rồi!”

Hunt có hơi ngơ ngẩn: Mẹ kiếp! Uwen Nicky có tiền quá nên đầu óc chap cheng rồi à! Chạy đến câu lạc bộ chơi trò giả gái làm cái quái gì vậy!

Cùng lúc, cuộc phỏng vấn sau trận đua của Winston đã bắt đầu. Audrey, người hâm mộ số một của Winston cũng có mặt tại hiện trường. Winston điềm đạm trả lời tất cả những vấn đề về kỹ thuật mà báo giới đưa ra.

Audrey đặt câu hỏi: “Evan Hunt, người bạn tốt nhất của cậu vừa đạt được thành tích xuất sắc nhất từ trước tới nay. Cậu có bình luận gì về những điều cậu ấy đã thể hiện trong chặng đua này?”

Các nhà báo đều chăm chú nhìn về phía Winston, hấn vốn rất ít khi trả lời những vấn đề không liên quan đến đua xe, càng đừng nói đến việc bình luận những tay đua khác.

“Cậu ấy không phải bạn tôi.” Giọng Winston cực kỳ trầm tĩnh.

Câu trả lời này khiến giới truyền thông lộ vẻ nuối tiếc, có người còn nhỏ giọng bàn tán: Hunt nghe thấy lời này có lẽ sẽ rất xấu hổ.

“Đối với tôi, cậu ấy còn quan trọng hơn bè bạn. Còn nói về những biểu hiện lần này của Hunt, tôi rất tiếc vì mình vẫn chưa có cơ hội độ sức với cậu ấy.”

“Nhưng Hunt đã càng ngày càng tiến gần hơn tới cậu rồi.” Audrey cười nói.

“Đứng.” Winston gật gù đầu.

Các nhà báo có mặt tại đây lập tức động não, đủ loại tít báo đua nhau xuất hiện: “Winston dự đoán: Hunt coi vượt mặt Charles là mục tiêu cuối cùng”, “Thời đại của Winston và Hunt sắp tới”...

Đêm hôm đó, Charles uống rượu trong trạng thái cực kỳ sầu muộn, Owen ngồi xuống bên cạnh y.

“Này! Sao anh không bảo vệ được vị trí quán quân, lại để cho Vann Winston cướp mất vậy hả!”

“Được rồi được rồi! Cần gì phải so bì với đám thanh niên!” Owen xoa đầu Charles như thể đang an ủi trẻ con.

“Còn cả cái thằng nhãi Hunt kia nữa! Tưởng có thể dễ dàng vượt được tôi sao?”

“Đương nhiên là không thể rồi!” Owen gật gù, giờ tay gọi thêm cho Charles một ly rượu nữa.

“Anh coi tôi là trẻ con đấy chắc?” Charles liếc mắt nhìn Owen.

“Đâu có đâu?” Owen cười cười.

“Vậy sao anh trả lời qua quýt thế?”

Owen thở dài một hơi, chìa ngón cái về phía Charles: “Giao hẹn đi, nhất định phải cho lũ nhóc ấy biết sự lợi hại của hai ta trong chặng Abu Dhabi.”

Charles ấn ngón tay mình lên ngón tay của Owen: “Vậy giải thích xem, sao anh lại gửi ảnh tôi tới bar uống rượu cho vợ tôi!”

“Không phải cậu chắc chắn sẽ ly hôn à? Tôi chỉ giúp cậu một chút thôi!” Owen híp mắt cười.

“Giúp cái đầu anh! Cô ấy đang muốn chia hết tài sản của tôi đây này!”

“Đáng đời cậu lắm!”

“Tôi đánh chết anh bây giờ đây!”

“Ái dà! Đừng có đánh vào mặt tôi!”

Lời mời phỏng vấn đội đua đến tới tấp khiến Marcus không ngủ nổi, trong khi đó, giám đốc truyền thông lại được an ủi bởi phần khi trông thấy những biểu hiện của Hunt trong buổi phỏng vấn ngay sau chặng đua. Ông ta vốn cho rằng Hunt sẽ không biết thế nào là “đổi đáp với truyền thông”, ai ngờ cậu lại mỉm cười trả lời mọi câu hỏi, khiến báo giới đồng loạt nảy sinh thiện cảm vì cho rằng cậu cực kì lễ độ. Lúc này đây, cậu tựa như một ấu chúa đã trưởng thành.

Nhưng những buổi phỏng vấn sau đó, Hunt lại tỏ vẻ mệt mỏi, muốn từ chối để nghỉ ngơi. Marcus nhận ra tâm trạng Hunt không hề tốt như dự tính nên không ép buộc cậu giống những lần trước nữa.

Hunt vừa quay về phòng nghỉ đã nhận được một cuộc điện thoại từ dây số lạ: “A lô, tôi là Evan Hunt.”

“Xin chào, tôi là Nicky. Tôi đang đợi cậu ở sảnh ăn tầng trên cùng của khách sạn. Chẳng hay tôi có thể mời cậu dùng bữa tối không?”

“Nicky? Anh là Nicky tôi đã gặp trong câu lạc bộ phải không?” Hunt kinh ngạc.

“Đúng vậy. Nếu cậu từ chối lời mời của tôi, tôi sẽ báo với ngài Marcus tin hủy tài trợ cho đội đua các cậu.” Nicky tình nghịch nói nửa đùa nửa thật.

Hunt ngẩn người hỏi lại: “Hôm nay anh vẫn mặc váy dài đi giày cao gót đấy à?”

“Sao hả?”

“Nếu là vậy thì tôi không tới đâu.” Nhớ tới chuyện mình đã bị đối phương xoay như chong chóng, Hunt vẫn cảm thấy buồn rầu.

“Hôm nay tôi mặc comple đeo cà vạt. Vì muốn mời cậu ăn cơm, tôi nghĩ mình nên ở vào trạng thái đẹp trai nhất, quyến rũ nhất.”

“Được rồi, tôi sẽ tới. Nhớ đừng có nói với Marcus là anh muốn hủy tài trợ đấy nhé.”

Tiền tài trợ là sinh mạng của Marcus. Hơn nữa, cậu cũng rất muốn nhìn thấy Nicky đòi thực.

Vì nhà hàng trên tầng thượng là nhà hàng cao cấp, Hunt bắt buộc phải mặc comple, thế nhưng cậu cũng chỉ thất bữa một cái cà vạt rồi rời khỏi phòng.

Đi tới đây, Hunt mới nhận ra trần của nhà hàng được lắp toàn bộ bằng kính, tạo cho khách hàng cảm giác như đang đứng dưới một bầu trời đầy sao vậy.

Cậu nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng dậy ở vị trí trung tâm nhất. Người nọ có gương mặt đẹp như tạc, còn mái tóc ngắn màu nâu nhạt thì được chải ngược ra sau tai, để lộ vàng trán. Hunt không chắc chắn người nọ có phải Nicky không, nhưng hẳn ta đúng thật là đang nhìn về phía cậu.

“Nicky?” Hunt nghiêng đầu hỏi.

Đôi phương mỉm cười, đôi mắt kia khiến Hunt nhận ra đây chính là Nicky.

“Lần đầu tiên trông thấy cậu ở câu lạc bộ, tôi đã lập tức cảm thấy cậu rất dễ thương. Có điều xem xong chặng đua của cậu, tôi lại cảm thấy cậu rất nam tính.”

“Cảm ơn.” Hunt ngại ngùng gãi gãi đầu.

“Vậy tôi thì sao? Tôi lúc này và tôi ngày cậu nhìn thấy ở câu lạc bộ có gì khác biệt không?” Nicky chống cằm cười hỏi.

“Lúc này vừa mất hơn.” Hunt nói.

“Ha ha, điều quá. Rõ ràng là cậu thích tôi ngày đó hơn.”

“Nếu anh còn mặc như vậy để lừa tôi lần nữa, tôi sẽ tặng anh một đôi mắt gấu trúc ngay, bất kể anh có tài trợ cho đội đua Marcus hay không.” Hunt nghiêm túc nói.

“Mặc vậy để chúc mừng sinh nhật cậu cũng không được à?”

“Lúc ấy thì còn được.”

Hai người bật cười ha ha.

Nicky thực chất không hề nữ tính, ngược lại, nghe hẳn ta kể về quyết định tài trợ cho đội đua Marcus và những quyết sách của hẳn ta trong công việc làm ăn của gia tộc, người ta sẽ cảm thấy hẳn ta là một người đàn ông trưởng thành rất quyết đoán và chu toàn. Trước mặt hẳn ta, Hunt chỉ là một đứa trẻ.

“Cậu có muốn đi uống thêm ly nữa không?” Bữa tối kết thúc, Nicky nháy mắt hỏi.

Hunt vừa định trả lời đã cảm thấy có ai đó đang chống tay lên thành ghế của mình. Giọng nói lạnh như màn đêm truyền từ đỉnh đầu cậu xuống: “Rất xin lỗi, Nicky, Tôi và Hunt có chuyện cần nói với nhau.”

Khi Hunt nhận ra người vừa cất lời là Winston, trái tim liền nhảy thót lên.

“Tôi với tên này tuyệt giao đến nơi rồi, chẳng còn gì để nói cả. Đi thôi, chúng ta đi uống một ly.” Hunt định đứng lên nhưng lại bị người phía sau ấn chặt hai vai xuống.

Nicky cười cười: “Thôi được rồi, Hunt, chúng ta nói chuyện sau nhé.”

“Đội đã.” Nhân lúc Nicky đi ngang qua bên người, Hunt vô thức tóm chặt lấy cánh tay hẳn ta: “Anh sợ Vann Winston sao?”

“Tôi vốn định nói mình không sợ, nhưng nhìn dáng vẻ như đang định giết chết tôi của cậu ta kia... Hơn nữa, chúng tôi vẫn còn chút quan hệ làm ăn.” Nicky làm động tác cắt cổ.

Phản ứng của Nicky khiến Hunt hoài nghi: Phải chăng hai người này đã quen nhau từ trước?

Winston trượt tay từ vai xuống cổ tay Hunt, dùng sức mạnh đến nỗi Hunt nghĩ rằng cổ tay mình đã bị bóp vỡ. Cậu đành phải thả Nicky đi.

Nicky rút tay trong túi rồi đi, thế nhưng tới cửa, hẳn ta lại nghiêng đầu, nháy mắt với Hunt rồi nói bằng khẩu hình: Sống sót nhé.

Giọng nói của Winston lại vang lên bên tai cậu: “Đi thôi, tôi đi uống rượu cùng cậu.”

Hunt xoay mặt sang hướng khác: “Tôi mệt rồi, tôi muốn đi về nghỉ.”

“Tôi vốn cho rằng sau khi giành được vị trí thứ tư, cậu sẽ rất vui mừng. Cậu sẽ tới tìm tôi, nói với tôi rằng chúng ta không cần tuyệt giao nữa.” Về mặt của Winston vẫn chẳng khác gì trước kia.

Quan hệ giữa tôi với anh là trò trẻ con đấy chắc?

“Anh nghĩ nói hai chữ “tuyệt giao” dễ dàng như vậy hả? Hay anh cho rằng có thể dùng “tuyệt giao” để làm điều kiện với tôi?”

Hunt đứng dậy, không thèm nhìn người kia lấy một cái, lạnh mặt đi về phía cửa ra vào. Cậu biết Winston đang đi sau mình nên càng bước nhanh hơn, sau đó bấm thang máy, vừa đặt chân vào đã đóng ngay cửa lại.

Nhưng khi thang máy đã khép lại chỉ còn một khe hở nhỏ, Winston lại đột ngột vươn tay giữ lấy cửa. Cả thang máy như chấn động theo động tác của hắn, Hunt vô thức lùi về sau nửa bước. Winston vừa bước vào trong, cửa thang máy liền đóng kín. Rõ ràng hắn vẫn mang về mặt thần nhiên, ấy vậy mà Hunt lại thấy áp lực.

“Hunt.” Hắn lại gọi tên cậu bằng chất giọng như thế.

Hunt quay mặt đi không muốn nhìn: “Chúng ta tuyệt giao rồi.”

Lần trước là do anh định, lần này là do tôi quyết.

Cửa thang máy chuẩn bị mở ra, Hunt đi qua bên người Winston, định rời khỏi đây ngay lập tức, thế nhưng Winston lại kéo cậu thật mạnh, khiến cậu mất thăng bằng đâm thẳng vào lồng ngực hắn.

Hunt vừa định đẩy người kia ra, cửa thang máy đã đóng lại. Winston ôm lấy cậu thật chặt, xương cốt của Hunt cũng bị hắn xiết phát đau: “Cậu có biết nếu như cậu định tuyệt giao với tôi thật, tôi sẽ dùng biện pháp mạnh không?” Winston nói lạnh lùng.

Hunt đột nhiên nhớ tới những lời Owen đã nói với mình mấy ngày trước: Đừng từ chối Winston, nếu không cậu ta sẽ cương lên đấy.

“Biện pháp mạnh thế nào?” Hunt căng thẳng nhìn chằm chằm vào số tầng hiển thị trong thang máy, sẵn sàng né tránh Winston xông ra bất cứ lúc nào.

“Hunt, là cậu phản bội lời hứa với tôi trước.”

“Lời hứa nào?”

“Cậu từng nói sẽ ở bên cạnh tôi mỗi khi cậu làm chuyện gì nguy hiểm.”

“Tôi đã làm chuyện gì nguy hiểm chứ?”

“Cậu uống say, Hunt.”

“Uống say mà cũng tính là chuyện nguy hiểm sao?”

Cửa thang máy mở ra lần nữa, mấy vị khách lạ vốn định đi vào lại chẳng dám bước chân, bởi ánh mắt Winston lạnh như dao.

Thang máy lại tiếp tục đi lên.

“Tất nhiên là rất nguy hiểm.”

Hunt muốn trốn tránh, cánh tay Winston lại càng xiết chặt, đến mức nhìn thấy rõ cả mạch máu. Hunt không dám cử động linh tinh nữa, bởi bây giờ cậu đã rất khó thở rồi.

“Nói bậy! Nhiều người cùng uống rượu như thế, vì sao tôi gặp nguy hiểm được!”

“Hunt, cậu có biết sau khi cần tôi... cậu còn làm những gì nữa không?”

“Tôi còn làm được chuyện thương thiên hại lý gì nữa chứ?”

“Cậu tóm lấy cánh tay tôi, đè tôi xuống giường. Cậu coi tôi như phụ nữ, xé quần áo tôi, hôn cổ tôi...”

Hunt suýt nữa thì nổ đom đóm mắt.

Cái gì? Cậu đã làm gì cơ?

Hunt chỉ cần thoáng nghĩ đã thấy cảnh tượng đó vượt quá sức tưởng tượng của mình: “Anh... anh nói bừa...”

“Tôi không nói bừa.”

“Anh khỏe như thế... làm sao tôi chấp được!” Hunt hét lên.

Thang máy mở ra đúng là tầng Hunt ở. Winston thả Hunt bước ra ngoài, héch cằm lên nói: “Hay là chúng ta dừng lại hiện trường?”

“Dừng lại... dừng lại gì cơ?”

“Lúc ấy cậu rất khỏe, cậu ngồi trên thất lưng tôi, về mặt thì cực kỳ ngang ngược.”

Winston đi đến trước phòng Hunt, dựa vào cửa nhìn Hunt. Đầu óc Hunt lộn tung phèo, cậu tưởng tượng đến cảnh mình đè Winston xuống giường, hắn sẽ kinh ngạc nhìn mình, những sợi tóc rối tung thì xõa tung trên gối... Đúng là không thể gọi cảm hơn được nữa.

“Tôi không thể không dùng đầu gối đẩy cậu ra, cậu suýt nữa thì rơi xuống giường, tôi kéo cậu lại, cậu nói muốn cùng tôi vui vẻ đến bình minh. Cậu còn hỏi tôi xem tai thỏ đầu mắt rồi.”

Về mặt Winston đứng đắn đến thế, mà hán cũng ghi nhớ mọi chuyện cực kì rõ ràng. Hunt bỗng cảm thấy hình như mình đã làm ra chuyện thương thiên hại lý thật.

“Tôi nói đây không phải tiệc tùng gì hết, tôi cũng không phải là “cô thỏ”, tôi là Vann Winston. Cậu liền giận dữ nói rằng... cậu ghét tôi, ghét tôi hấp dẫn phụ nữ hơn cậu, ghét khi so sánh với tôi, cậu chẳng khác nào một đứa trẻ con ngốc nghếch, ghét tôi gọi cảm chín chắn hơn cậu, ghét khí chất của tôi, ghét tất cả của tôi.”

Hunt nhìn vào mắt người kia, chưa đến ba giây sau, cậu đã vội vã quay đầu đi hướng khác.

Không phải ghét.

Ấy là ngưỡng mộ.

Trong tiềm thức, cậu luôn mong ước mình sẽ giống như Winston phong độ khi đứng trước đám đông, là một người đàn ông trưởng thành đáng tin cậy. Rõ ràng giữa một rừng tay đua F1, Winston chắc chắn cũng là người trẻ tuổi như cậu, thế mà cậu và Winston lại cách nhau một trời một vực.

“Tôi nói với cậu ‘Xin lỗi nhé, Hunt, đừng giận tôi. Cậu sẽ càng lúc càng xuất sắc, sẽ càng lúc càng có nhiều người hâm mộ, yêu mến’.”

Ánh mắt Winston thật sâu xa. Cậu là người la hét căm ghét hán, thế mà hán còn an ủi cậu.

“Nhưng cậu lại nói ‘cho dù có trở nên xuất sắc rồi, tôi cũng chẳng đuổi kịp anh! Đi cùng anh, tôi sẽ mãi mãi chẳng thể tự tin! Tôi ghét anh! Tôi muốn tuyệt giao với anh!’.”

Lúc này, Winston trông vẫn có vẻ thật bình tĩnh, nhưng Hunt hiểu, mình đã tổn thương hán mất rồi.

“Anh không thể coi những lời tôi nói lúc say là thật được! Tôi chỉ... tôi chỉ...”

“Chỉ gì? Chẳng phải lời nói khi say là lời nói chân thực nhất trong lòng sao? Dù say nhưng sao về mặt của cậu khi cậu nói ghét tôi lại nghiêm túc thế, quả quyết thế?”

Vậy nên Winston mới nói, cậu đã dẫn vật hán suốt cả một đêm.

Không phải vì Hunt đã phát cuồng sau khi say rượu, mà bởi Winston nhất định sẽ cứ nghĩ mãi nguyên nhân khiến Hunt ghét hán, có phải cậu lúc nào cũng muốn tuyệt giao với hán hay không.

“Khi trận phân hạng chưa diễn ra, lúc tôi nói muốn tuyệt giao với cậu, có phải cậu đã suýt khóc không?” Winston nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy... tôi rất tức giận... rất phẫn nộ... rất đau lòng... Khi anh nói nếu tôi không thể lọt vào top 5, anh sẽ nhét cái ấy vào miệng tôi, tôi chỉ cho rằng anh nói thế vì anh đang giận, anh muốn tôi phải chịu chút áp lực khi đối mặt với chặng đua này... Nhưng lúc anh nói muốn tuyệt giao với tôi, mọi chuyện lại thành ra khác hẳn! Tôi chỉ say rượu mà thôi! Anh có thể giận tôi say rượu làm những chuyện không hay, nhưng anh không thể vì giận tôi mà nói muốn tuyệt giao với tôi được!”

Cỗ họng Hunt như nghẹn lại, mũi cũng như nhức. Cảm giác lúc này cũng giống như cái cảm giác khi nhìn thấy bố say rượu cãi nhau với mẹ, cậu chỉ có thể bất lực bó gối rơi nước mắt, nhìn hai người họ càng lúc càng xa cách, rồi đến một ngày nào đó về sau, mẹ kéo hành lý hoàn toàn bỏ lại cả gia đình...

Ngay lúc này đây, cậu rất muốn ngẩng đầu lên, bởi cậu biết rằng mình sắp rơi nước mắt. Cậu hiểu rõ dù chỉ vì say rượu mình mới nói ghét Winston, mới nói muốn tuyệt giao với hán, thế nhưng việc cậu nói những lời gây tổn thương ấy là sự thật, cũng đã khiến hán tổn thương thật sự rồi.

Chuyện này cũng chẳng khác gì chuyện cậu đã từng phải nghe những lời nhiếc móc của người bố say khướt; cho dù cậu biết rõ bố không có ý đó, biết rõ sau khi tỉnh rượu, bố sẽ lại yêu thương mình, thế nhưng lúc ấy, đau lòng là việc không tránh khỏi.

Winston cũng sẽ như vậy.

“Dù biết cậu say, nhưng vì sao những lời ấy lại có thể vượt khỏi miệng cậu dễ dàng đến thế? Có phải là bởi khi tôi không ở bên cậu, cậu đã thường xuyên nghĩ vậy hay chăng?” Winston hỏi.

“Không phải!!”

Hunt lập tức nhìn vào người kia, chỉ một khắc tiếp xúc ánh mắt với Winston thôi, trái tim cậu đã như bị kim châm cho một cái, đau đớn vô cùng.

“Cậu nói lí do ghét tôi lưu loát như thể cậu đã tập nói trước trăm lần nghìn lần, vào những khi tôi không biết vậy.”

“Vì tôi... vì tôi ngưỡng mộ anh! Tôi luôn muốn trở thành một người vừa kiên định vừa lý trí giống như anh. Nếu như tôi là anh... có lẽ tôi đã không đánh mất bố mình. Anh sẽ dùng sự chín chắn của anh để giải quyết mọi chuyện... mà tôi thì không thể. Tôi chỉ có thể nhìn bố mẹ mình đổ nát tía tai vì nợ nần... vì những chuyện nhỏ nhặt linh tinh... Tôi chỉ có thể nhìn bố tôi đem bán tấm huy chương đạt giải của tôi để đổi lại chai rượu đắt tiền nhất, sau đó

tôi gạt chai rượu ra khỏi tay bố, hai chúng tôi bắt đầu đánh nhau... Tôi nói những lời này với anh không phải để anh thông cảm, mà bởi vì tôi muốn trở thành người như anh... Nhưng trở thành người như anh vốn không hề dễ, vậy nên tôi mới ghen ghét sự hoàn mỹ của anh...”

Hunt cúi gầm mặt xuống, cậu biết mình đã không nén nổi nữa, đành phải để từng giọt từng giọt nước mắt thật lớn tuôn rơi.

Cậu không dám lau đi, cậu không muốn Winston nhìn thấy nước mắt của mình.

Đó là biểu hiện của sự yếu đuối.

Nhưng Winston lại vươn tay nhẹ nhàng giữ lấy gáy Hunt, ấn đầu cậu lên bờ vai hần, để nước mắt của cậu tùy ý rơi trên người hần.

“Ngốc quá. Dù có cảm thấy tôi hoàn hảo, cậu cũng không cần noi theo tôi. Cậu cố gắng biến thành tôi như vậy để làm gì, trong khi tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu, xử lý giúp cậu những chuyện cậu không làm được?”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Anh có thể xử lý giúp tôi những chuyện gì tôi không làm được?

Winston: Ôm em, hôn em, khiến em sung sướng.

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cậu Thật Là Dễ Dụ

Giọng Winston vang lên sát bên tai, nghe vừa ấm áp lại vừa ướt át, những trần trở của Hunt cũng theo đó mà lắng đọng.

“Nhìn đi... anh lúc nào cũng như có thể bao dung hết được những điều dù là thất thường nhất của tôi, nên tôi mới không coi ai ra gì mà gào thét đòi tuyệt giao với anh như thế... Lúc ấy, tôi hẳn là phải hồng hách lắm nhỉ.”

“Sao lại hồng hách?” Winston nghiêng mặt khẽ cụng trán vào trán Hunt.

“Nếu có kẻ nào muốn tuyệt giao với anh, anh nhất định sẽ lạnh lùng xoay người đi thẳng.”

“Tôi cũng chẳng quen được mấy người bạn, người muốn “tuyệt giao” với tôi chắc là không có.” Giọng Winston điềm đạm khiến thần kinh người nghe thả lỏng, vậy mà chính nó lại nhuộm vài phần bất lực.

“Chẳng lẽ cái cảm giác dù tôi có hét lên muốn tuyệt giao, anh cũng không thể bỏ mặc tôi không đáng để hồng hách sao?”

“Tôi biết rồi, cậu chỉ đang bốc đồng thôi.”

“Chính anh cũng bốc đồng mà! Anh làm bao nhiêu việc, đùa bao nhiêu trò quá đáng như thế, lại còn áp mặt tôi xuống... xuống cái chỗ đó nữa chứ, phải người khác thì đã phát điên từ lâu rồi!”

“Cậu vẫn còn thù dai chuyện đó.” Winston nhè nhẹ vỗ lưng Hunt.

“Nhưng tôi cũng đã tha thứ cho anh rồi! Anh làm rõ nhiều chuyện khiến tôi xấu hổ mà có lần nào tôi không tìm cơ bỏ qua cho anh đâu!”

“Ồ, cậu vĩ đại thật.” Ý cười trong giọng nói của Winston đã rất rõ ràng: “Nhưng uống say thật sự rất nguy hiểm. Nếu người đưa cậu vào phòng không phải là tôi, mà lại là kẻ khác thì sao?”

Winston hỏi như vậy, Hunt mới bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Trời đất ơi, cậu còn không dám tưởng tượng ra cảnh mình đẩy nhân viên kế toán hoặc người của ngài Narita ngã lăn đùng ra nữa... Nếu làm thế thật thì thà rằng cậu chết quách đi cho rồi!

“Đúng là... đúng là nguy hiểm thật...”

Người gặp nguy hiểm không phải cậu, mà là “kẻ khác”.

Hunt ngẩng đầu lên, lấy mu bàn tay lau nước mắt.

“Vậy chúng ta đã ngừng cái trò chơi “thi nhau tuyệt giao” này được chưa?”

Winston hơi nghiêng người về trước nhưng không dựa quá sát vào Hunt. Hắn chỉ hỏi có một câu thôi mà đã khiến mắt Hunt cay xè. Cậu vươn tay ôm chặt lấy vai Winston: “Xin lỗi... xin lỗi anh...”

Tôi đã cho rằng anh sẽ bỏ rơi tôi giống như bố mẹ... thậm chí còn dễ dàng hơn “ly hôn” nữa.

Winston dùng một tay vỗ vỗ vai Hunt, một tay khác vươn vào túi áo Hunt, mò được thẻ khóa phòng của cậu, vừa ôm lưng cậu vừa đẩy cửa phòng, đưa cả hai vào trong. Khi Hunt ngai ngừng buông vai Winston ra, hắn lại nghiêng mặt tựa như muốn nhìn về mặt cậu cho thật rõ ràng. Những đốt ngón tay của Winston lướt qua gò má Hunt, thấm khô những giọt lệ.

“Hunt, cậu đã nói dù tôi có làm gì, cậu cũng sẽ tìm có tha thứ cho tôi, đúng không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Cho dù có một ngày cậu phát hiện ra mục đích tôi bầu bạn với cậu khác những gì cậu tưởng tượng một trời một vực, cậu cũng sẽ tìm có tha thứ cho tôi, đúng chứ?” Winston hạ mắt nghiêm túc nhìn Hunt.

“Anh còn có mục đích gì được chứ? Tôi không nhiều tiền bằng anh, không đẹp mã bằng anh, đến thành tích F1 cũng không cao bằng anh nữa... Hay là anh muốn cướp thân của tôi?” Hunt bó tay hỏi lại.

Tay Winston trượt từ lưng Hunt xuống đến thắt lưng cậu, môi mọng nụ cười nhạt: “Thận của cậu cần được chăm sóc cẩn thận, chúng quan trọng lắm đấy.”

“Làm sao? Anh định cướp thân của tôi thật đấy à?”

“Thận không tốt thì cậu đua hết một chặng F1 thế nào được?”

“Cảm ơn anh quan tâm, thận của tôi khỏe lắm!” Hunt sờ mũi bật cười. Cậu rất thích nói chuyện với Winston trong bầu không khí kiểu này.

“Hunt à, vậy sau này, không ai trong chúng ta được dễ dàng nói tới “tuyệt giao”. Chúng ta không được rời bỏ đối phương, dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa.” Winston kê trán lên trán Hunt, nói bằng giọng có phần nghiêm túc.

Hunt nhắm hai mắt lại, đáp lời: “Được.”

“Cậu cũng không được uống say khi không có tôi ở bên nữa.”

“Được.”

Ở bên anh, tôi lại càng chẳng dám uống say!

“Chúc mừng Hunt.”

“Hả?”

“Vượt qua danh tướng Penny, bám sát “Cá mập trắng” Charles.”

“Nhưng tôi còn chưa được độ sức với anh trên đường đua này...”

“Vậy mười lăm năm từ nay về sau, chúng ta cùng độ sức.”

Lời của Winston khiến lòng Hunt thoáng cái đã ngập tràn ấm áp: “Vậy sau mười lăm năm thì sao?”

“Cùng hưởng thụ cuộc sống.”

“Được! Hay chúng ta đến Pattaya Thái Lan đi!”

“Đến đó làm gì?”

“Nghe nói ở đó có cho thuê vợ! Mấy cái cô dịu dàng mềm mại, còn sinh con đẻ cái hộ cho ấy...”

“Vậy thì mơ đi.” Giọng của Winston có tác dụng như điều hòa nhiệt độ, Hunt bỗng nhiên thấy gió lạnh thổi vù vù.

“Vì sao?” Hunt mở to mắt.

Cậu đẹp trai thế này, dù tiền lương hàng năm có thể không cao, nhưng hoa hồng năm nay chắc chắn rất ổn, đảm bảo đủ tiền thuê vợ ở Pattaya!

Winston không trả lời mà đặt thêm một câu hỏi khác: “Marcus có cho cậu thời gian nghỉ sau chặng đua không?”

“Tôi có tận hai ngày nghỉ dưỡng sức, chắc là ngày kia mới phải bay tới Abu Dhabi. Đám Thảm Xuyên sẽ phải bay sang đó trước.”

“Chúng ta cùng đến Hokkaido đi.”

“Tắm suối nước nóng á?” Hunt sáng cả mắt.

Cậu còn chưa có cơ hội hưởng thụ suối nước nóng Nhật Bản bao giờ.

“Ừ.”

“Được đấy! Có phải còn được trượt tuyết nữa không?”

“Có lẽ đội đua không cho phép đâu, mà giờ cũng không phải mùa trượt tuyết. Vả lại, cậu biết trượt à?”

“Chắc anh phải biết chứ? Anh dạy tôi là được! Chúng ta có thể đi Thụy Sĩ trượt tuyết!”

“Sao cậu lại nghĩ là tôi biết trượt?”

“Thực ra tôi cảm thấy anh biết làm mọi việc.” Hunt vuốt vuốt mũi.

“Cậu gọi điện cho Marcus đi. Ông ấy mà không cho, cậu cũng chỉ còn cách nằm ngủ trong khách sạn.”

Hunt lập tức gọi vào số máy của Marcus, quả nhiên Marcus lại cần nài một hồi lâu, gì mà không cho trượt tuyết vì nguy hiểm, gì mà tắm suối nước nóng cần thận trọng trượt chân, gì mà không được ăn đồ sống, cần thận đau dạ dày, điểm quan trọng nhất là phải bay tới Abu Dhabi đúng thời gian quy định.

Hunt vừa “vâng” ngoài miệng vừa cãi lại trong đầu, đến bao giờ mới nói xong đây! Mà bây giờ cũng có phải mùa trượt tuyết đâu, sao Marcus lại giống mình, chẳng có tí thương thức nào thế?

“Giải quyết xong rồi! Chúng ta đừng phí thời gian nữa! Đi ngay thôi!” Hunt chạy đến trước xô pha bắt đầu thu dọn đám quần áo bày bừa hỗn độn của mình.

Winston lại vẫn ngồi bên giường Hunt như trước, nhìn ngắm bóng lưng cậu.

“Sao thế? Hay lại anh lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì phải làm?” Hunt không nhận được lời hỏi đáp bèn quay đầu lại hỏi.

“Đã có ai nói cậu rất dễ dụ chưa?” Winston mở miệng.

Gương mặt hần rõ ràng chẳng có biểu cảm gì, thế nhưng ánh cười nhè nhẹ lại khiến lòng Hunt xao động. Cậu không vui hỏi: “Tôi... tôi cũng có phải trẻ con đâu, dễ dụ là thế nào!”

“Chỉ cần đưa cậu đi dự tiệc, đưa cậu đi chơi là cậu đã quên hết những gì bực dọc.”

Hunt đột nhiên chẳng biết đáp lại ra sao. Chẳng nhẽ không thù dai cũng là tội lỗi?

Chúng ta cứ tiến sâu vào cánh cửa “tuyệt giao” này, không cách nào bước ra được sao? Hunt lăm bằm trong lòng.

“Có phải ai cũng lừa được cậu không?” Giọng nói của Winston mang theo mấy phần bất lực, Hunt rất hiếm khi nghe thấy hần nói với giọng điệu như thế.

“Làm gì có chuyện đó! Tôi chẳng phải là trẻ con ba tuổi!”

“Bữa tiệc với mấy “cô thô” của Donald thì sao?”

“Hả?”

Không phải buổi tiệc ấy không tổ chức được à?

“Lawrence Owen nói sẽ đưa cậu đi chơi, cậu cũng tin luôn còn gì?”

“Tôi đã biết tên đó không phải người tốt lành gì rồi. Mà cũng chẳng phải mình tôi bị tên đó lừa... hình như còn có cả Charles nữa thì phải?”

“Uwen Nicky thì sao?”

“Má nó! Hần ta tốn đến tận ba tháng trời để học giả gái! Má ai nhận ra nổi chứ?”

Nhắc đến chuyện này, Hunt lại cảm thấy oan ức.

“Nghe nói ở đó chỉ có mình cậu không nhận ra.” Winston nói.

Hunt ngay lập tức cảm thấy IQ của mình đã phải chịu tổn thương nặng nề.

“Đó là tại cái tên Owen kia không chịu giải thích rõ cho tôi biết thế nào là “Mỹ nữ và dã thú”! Đàn ông bình thường ai mà ngờ được lại có cả đực rựa đi qua trước mặt mình giữa một rừng người đẹp như thế!”

“Cậu thấy mấy cô gái đó đẹp lắm sao?” Chân mày Winston cau chặt lại.

“... Ít nhất không thấy ai xấu cả.” Hunt nhỏ giọng lầm bầm.

“Một nửa trong số đó là đàn ông đấy.”

“... Hả?” Hunt có cảm giác kinh hoàng tam quan sụp đổ.

(Tam quan là một khái niệm triết học, bao gồm thể giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Trong đó: thể giới quan là định hướng nhận thức cơ bản của cá nhân hay xã hội, bao gồm toàn bộ kiến thức và quan điểm của cá nhân hay xã hội. Nhân sinh quan là những quan điểm của con người về những định luật diễn hóa trong đời sống nhân loại và sự sống của con người. Giá trị quan là những đánh giá của con người về thể giới sự vật, nhất là đánh giá về hành vi của chính mình.)

“Hon nữa, bọn họ đều là top.”

“Top?” Hunt ngẩn ngơ hỏi.

“Đối với những kẻ đó, đây vốn chỉ là trò chơi đi săn sói đội lột cừ. Nếu như Uwen Nicky lừa được cậu, hẳn ta sẽ ngủ với cậu, chứ không phải cậu ngủ với hẳn ta, hiểu chưa?” Winston nghiêng nghiêng đầu.

Hunt hé miệng, một thể giới mới cậu không muốn biết đến đã mở ra ngay trước mắt cậu!

“Anh... sao anh lại biết?” Hunt đột nhiên nghĩ tới vấn đề quan trọng này.

“Cậu nghĩ là vì sao?” Winston hỏi lại.

“... Lawrence Owen nói với anh?” Hunt nghĩ một hồi rồi lại hỏi: “Thế rốt cục tên Owen đó thích đàn ông hay phụ nữ?”

Hóng hót chút xem sao!

“Nếu anh ta thích đàn ông thật, làm sao Charles có cơ hội hết kết hôn rồi lại ly hôn như thế?”

“Liên quan gì tới Charles?”

“Không có gì. Cậu mang quần áo mỏng quá, Sapporo bây giờ chỉ có mười mấy độ, chúng ta đi mua áo khoác đi.”

“Ồ! Được!”

Hunt nghĩ bị nhiễm lạnh hay sinh bệnh khi xuống máy bay, làm ảnh hưởng tới phong độ trong chặng đua ở Abu Dhabi sẽ không hay, dù cậu cảm thấy mình không phải là người dễ ốm đau gì cả.

Hai người sắp xếp hành lý xong, chuẩn bị ra khỏi khách sạn thì vừa lúc đụng phải McGrady. Hunt đang làm thủ tục trả phòng, Winston đứng dựa bên cạnh gọi điện thoại, nhưng hình như hắn đang nói tiếng Nhật, Hunt chẳng nghe hiểu được gì cả.

“Không phải cậu bảo cậu với Winston tuyệt giao rồi à?” McGrady hỏi.

“Chúng tôi lại làm hòa rồi!” Hunt giơ tay khoác lên vai người nào đó.

McGrady hừ một tiếng: “Cậu mấy tuổi rồi mà còn chơi trò át xít.”

“...”

Hunt thật lòng muốn nói bọn họ không phải đang chơi trò át xít, mà suýt chút nữa đã cắt đứt thật rồi... có điều Winston ở ngay bên cạnh, cậu hơi sợ hắn sẽ giận dữ.

“Anh nên thấy may mắn vì bọn tôi không tuyệt giao, chứ nếu không, anh cẩn thận bị đẩy ra khỏi đường đua ở Abu Dhabi đấy!” Hunt cười đáng ghét.

“Cậu...” McGrady tức đến trắng bệch cả mặt, chỉ vội liếc nhìn Winston một cái rồi bỏ đi.

“Nhưng mà Winston này... lần đó, McGrady lao ra khỏi đường đua không phải là do anh cố tình gì đó đâu nhì?” Hunt dùng cánh tay huych Winston.

Người kia đang cúi đầu soạn tin nhắn.

Hunt không vui lại huych người kia.

“Này, anh cố ý trả thù McGrady phải không?”

“Tất nhiên, chuyện ấy không rõ ràng à?” Winston nghiêng mặt liếc nhìn Hunt rồi lại tiếp tục soạn tin nhắn.

Hunt đần người... Hóa ra cậu đã có những hiểu biết sai lệch về Winston à? Tưởng hấn là người vừa rộng lượng vừa bao dung cơ mà! Rồi đột nhiên, cậu lại nhớ tới Owen đã đánh giá Winston: “Ăn miếng trả miếng”. Có thể đánh giá này vừa khách quan vừa công bằng cũng nên...

“Vậy thì, ờ... lần sau anh đừng làm thế nữa nhé?”

“Vi sao?”

“McGrady là đồng đội của tôi! Anh đẩy gã ra ngoài, cơ hội giành điểm của đội tôi cũng sẽ ít đi!”

“Cậu và tên đó bắt tay giảng hòa rồi à?”

“Đúng thế.”

Hunt lại sờ mũi... bắt tay thì không, nhưng giảng hòa thì coi như là có.

“Sao lúc nãy tôi không thấy giống vậy lắm nhì?”

“... Chúng tôi có phurong thức giao lưu đặc biệt.”

“Được rồi. Vậy lần sau có bị tên đó đánh, cậu cũng đừng mách tôi.”

“Làm gì có chuyện đó! Luận đánh đấm, McGrady chắc gì đã là đối thủ của tôi!”

“Ồ.”

Tiếng “ồ” kia lấy lệ và tỏ ý không công nhận rõ ràng. Lòng tự tôn của Hunt lại chịu thêm chút tổn thương.

Hoàn thành thủ tục trả phòng, Hunt và Winston ngồi xe quay lại nội thành Tokyo rồi bước vào một cửa hàng thời trang nam cao cấp. Hunt trước giờ không quá để ý đến vấn đề ăn mặc, Winston liền vút luôn một chiếc áo gió vào mặt cậu: “Mặc thử xem.”

Hunt còn định oán trách người kia ném trúng mặt mình, Winston đã hắt cằm, Hunt đành phải ngoan ngoãn chui vào phòng thử. Khi đã mặc xong, cậu ngắm nghía mình trong gương mà còn thấy có chút kinh ngạc: “Hóa ra mình cũng đẹp trai ghê!”

“Ra ngoài cho tôi ngắm xem nào, đừng có tự làm dáng làm hình trong đấy.” Tiếng Winston vang lên.

Hunt bủn rủn môi, tên này đúng là biết phá hỏng không khí!

Cậu bước ra, nhân viên bán hàng đang định tiến lên, Winston đã nhanh chóng vươn tay chỉnh cổ áo cho cậu: “Cổ áo của cậu bị gấp xuống dưới rồi, không thấy khó chịu sao?”

Ngón tay của Winston chui vào giữa cổ áo và cổ cậu, chạm vào da cậu, khiến cậu có cảm giác mình đang bị hấn sờ soạn: “Cũng không thấy gì lắm...”

“Vậy thì mua chiếc này.” Winston dựa sát vào Hunt, hạ giọng nói: “Đồ lót thì sao? Mang đủ không?”

Hunt nhìn nụ cười bên khóe môi Winston, bỗng nhiên nghĩ tới cái lần mình gặp Winston trong siêu thị, hấn đã trả tiền hóa đơn giúp cho mình.

“Liên quan gì tới anh!” Hunt thấy không vui.

“Để chúng ta đi mua.” Winston nói xong liền đi thanh toán.

“Tôi tự mua cũng được!” Hunt vội bước theo.

Winston quay đầu mỉm cười: “Tôi thích cảm giác mua giấy gói cho món quà của mình.”

“Hả? Nghĩa là sao?”

Winston không đáp.

Hunt còn tưởng người kia nói sẽ đưa mình đi mua quần là đùa thôi, ai ngờ hần lại làm thật, hai người cứ thế thẳng tiến đến khu vực đồ lót nam. Hunt nghĩ mãi mà vẫn không tài nào hiểu nổi một nan đề: Vì sao nhân viên bán hàng ở quầy đồ lót nam lại toàn là phụ nữ!?

Hunt chưa từng nghiên cứu lĩnh vực đồ lót bao giờ, khi nữ nhân viên lần lượt bày đủ loại kiểu dáng và chất liệu đồ lót ra giới thiệu với cậu, cậu chỉ cảm thấy mắt mình đã đỏ đến mức sắp nổ banh rồi! Nữ nhân viên thậm chí còn vừa lu loát vừa nghiêm túc dùng tiếng Anh giảng giải cho cậu vấn đề “người anh em” của cậu sẽ được giữ chắc và thoải mái ra sao khi mặc những loại này.

Hunt rất xấu hổ liếc về phía Winston, ai ngờ hần vẫn luôn loáng thoáng nở nụ cười nhìn mình.

Người ngoài hần sẽ cho rằng Winston vẫn đang lạnh lùng, chỉ có cậu là hiểu được nụ cười kia: “Anh cố tình đấy à?” Hunt nhỏ giọng hỏi.

“Tôi chỉ cảm thấy cậu nên nâng cao chất lượng cuộc sống một chút thôi.” Winston đáp lại.

“Thưa cậu, cậu đã quyết định được chưa?” Nữ nhân viên hỏi.

Hunt chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi chốn này, vì thế liền tùy ý chỉ bừa một loại. Winston bất ngờ tóm lấy tay cậu, nói một câu gì đó bằng tiếng Nhật, nữ nhân viên lập tức che miệng bật cười, sau đó xoay người gói đồ cho Hunt.

“Này, anh nói gì với người ta thế?” Hunt nghi ngờ hỏi.

“Đoán xem.”

Nữ nhân viên đưa túi cho Winston, Winston lại thanh toán hộ Hunt. Lần này, Hunt không chịu nổi nữa: “Tôi muốn tự mua đồ lót!”

“Tự mua?” Winston ngả đầu nhìn cậu.

“Làm sao? Anh tặng đồ lót cho tôi thì kì dị lắm!”

“Hình như cậu cũng chưa tặng đồ gì cho tôi bao giờ. Đến cả một cốc cà phê cũng chẳng mời tôi uống.”

“... Hình như thế...” Hunt ngoẹo đầu suy ngẫm.

Winston lúc này đã quẹt thẻ thanh toán xong rồi.

“Này— tôi đã nói là tôi tự mua rồi!”

Winston liếc nhìn Hunt, Hunt đứng sững một chỗ, chẳng lẽ người này lại giận rồi? Hai giây sau, Winston cầm lấy một chiếc quần y hệt, chỉ khác mỗi cỡ đặt xuống mặt quầy, hất hất cằm với Hunt: “Cậu mua đi!”

“...” Dưới ánh nhìn áp bức của Winston, Hunt quẹt thẻ tính tiền.

Nữ nhân viên đứng đó lại tiếp tục bụm miệng cười.

Hunt cầm đồ bước ra ngoài: “Tôi vẫn cứ cảm thấy kì kì. Anh thanh toán giúp tôi, tôi lại thanh toán giúp anh, hai chúng ta tặng nhau đồ lót... thế là thế nào?”

“Đổi cách nói khác, cậu mua quần của cậu, tôi mua quần của tôi.”

“... Cách giải thích này quả nhiên khiến lòng tôi thanh thản hơn một chút.” Hunt lại nghiêng đầu suy nghĩ tiếp: “Mà anh nói gì để cô ấy phì cười như vậy?”

“Cậu muốn biết thật à?” Winston giơ tay vẫy một chiếc taxi, Hunt ngồi lên xe theo hần.

“Tất nhiên. Rốt cục anh đã nói gì hả?”

“Tôi nói tôi là bạn trai của cậu.” Giọng nói của Winston rất bình thản, khỏe môi lại nhếch rất cao.

Sau khi Hunt phản ứng được, trái tim liền như bị thúc mạnh một cái. Cậu không biết mình đang trốn tránh điều gì mà lại đập mạnh vào người kia: “Anh cố ý!”

“Đúng đấy, tôi cố ý thật.” Winston hạ tầm mắt xuống nhìn giữa hai gò Hunt: “Có giới cậu đừng mặc.”

Hunt lại lần nữa hối hận vì mình đã không bật điện thoại ghi âm hết những gì Winston vừa nói. Cậu cảm phần đến ngứa cả răng: “Đến một ngày nào đó, cả thế giới nhất định sẽ biết bộ mặt thật của anh!”

“Vậy tôi mong ngày đó tới sớm.” Winston chống cằm cười khê.

Không biết vì sao Hunt lại cảm thấy Winston lúc này rất vui vẻ, mà cái sự vui vẻ ấy lại không hề bị che giấu chút nào. Quan trọng nhất là khi hần vui vẻ, Hunt cũng sẽ cảm thấy rất vui. Chỉ cần có thể luôn luôn đọc được ánh cười trong đáy mắt Winston, cậu trở thành đối tượng để hần trêu chọc cả đời cũng

được.

“Này...”

“Ừm?”

“Lần sau phải để tôi tự mua đồ lót!”

“Được thôi. Nhớ chọn loại nào cố định tốt, thoáng khí và co giãn.” Winston nói.

“Tôi biết rồi.”

Không mua ở siêu thị là được chứ gì!

“Thực ra quần lót nào cũng không cố định tốt được bằng cái này.”

Winston vờn tay vẩy vẩy trước mặt Hunt, những ngón tay thon dài mà mạnh mẽ ấy khiến Hunt bỗng nảy sinh tán thưởng.

“Là sao?”

Tay Winston đột ngột len vào giữa hai đầu gối của Hunt, Hunt nhanh chóng hiểu ý vội tóm chặt lấy cánh tay hắn: “Này— anh làm trò gì thế! Sợ hết cả hồn!”

“Cũng chẳng giật xuống được, cậu sợ cái nổi gì.”

Về mặt hân chẳng may thay đổi, Hunt hóa lại thành kẻ bất thường. Cậu đặt tay Winston về lại đầu gối hắn: “Anh nói xem, anh đã phải chịu đả kích gì thế?”

“Trừ cậu ra, còn ai đả kích tôi được nữa?”

Hunt chợt nhận ra mình không thể trả lời được. Cậu quay mặt đi nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Hai người đùa giỡn kiểu này thật chẳng khác nào trò đùa giỡn của cậu và Bruce thời còn trung học, khi hai đứa ngồi trong phòng cùng xem một “bộ phim hành động”. Hai cậu thiếu niên đại mắt ra nhìn cái nơi khủng bố ấy của nhân vật nam rồi bắt đầu động tay động chân. Hunt lỡ dùng sức quá mạnh, Bruce đau đến mức cuộn tròn cả người. Bruce suyt chút nữa thì rớt nước mắt, nói gì mà lỡ “anh bạn nhỏ Bruce” có mệnh hệ gì, “anh bạn nhỏ Hunt” cũng phải đi theo đến mạng.

Mẹ cậu nghe thấy tiếng ồn còn đi lên xem có gì xảy ra. Cả hai không ai dám nói thật, Hunt thì nói do Bruce va vào góc bàn, Bruce lại nói tại Hunt đá mình. Mẹ cậu nghi ngờ nhìn cả hai, cuối cùng Bruce đành nói thật: mình va phải góc bàn. Nghĩ đến đây, khóe môi Hunt lại nhếch lên cười.

“Đang nghĩ gì hả?” Winston cất tiếng.

Ngay giây phút ấy, Hunt không cách nào ngăn mình bắt đầu nghĩ đủ loại giả thiết: nếu như vừa rồi mình không cản Winston lại, hắn sẽ chạm lên đó thật sao? Tay hắn nắm kiểu gì nhỉ? Sẽ dùng sức thế nào? Liệu có ầm ập không?

Vô số tưởng tượng nảy ra khiến máu cậu chảy dồn xuống phía dưới, làm nơi đó suyt thì có phản ứng. Hunt vội vã đuổi hết nhưng suy nghĩ xa xôi trong đầu mình ra ngoài, bĩu môi nói: “Liên quan tới anh à!”

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Winston, nghe vừa kín đáo lại mang mấy phần bao dung và chín chắn.

Hình như mình lại biến thành trẻ con trước mặt hắn rồi...

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tôi nói cho anh biết, tôi không dễ dụ đâu!

Winston: Phải, em không dễ dụ.

Hunt: Anh lấy lệ thế à! Anh phải nghiêm túc đối diện với vấn đề này!

Winston: Em có chắc chắn muốn tôi nghiêm túc trả lời không?

Hunt: Tất nhiên!

Winston: Nếu dễ dụ, em đã bị tôi làm chết từ đời rồi.

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Anh Liếm Vào Tôi Rồi

Hai người tới sân bay, chuẩn bị lên máy bay. Người con trai bên cạnh cậu dù có mặc áo khoác ngoài đơn giản, dù về mặt có nghiêm túc cực kỳ vẫn có thể thu hút được hết ánh mắt của những khách du lịch xung quanh.

“Này, anh không đưa xe cũng có thể trở thành minh tinh hoặc người mẫu ảnh đấy!” Hunt vừa đứng xếp hàng chờ lên máy bay vừa lấy khuỷu tay huých Winston.

“Vì sao?”

“Mọi người cứ nhìn anh mãi. Cô bé kia giả vờ tự sướng để chụp ảnh anh kia.” Hunt tự like cho sự tỉnh táo của mình.

“Thật sao? Tôi không quan tâm, nhưng nếu cậu thấy phiền, tôi cũng có biện pháp giải quyết.”

“Biện pháp gì?”

“Cậu quay lại đây hôn tôi một cái, bọn họ sẽ ngừng ảo tưởng ngay.”

Hunt định quay đầu để nhìn cho rõ xem Winston có về mặt gì khi nói câu này, không ngờ Winston lại dùng tay ấn đầu Hunt, khiến cậu chỉ có thể nhìn về phía trước. Cậu chợt cảm thấy gáy mình bị vật gì đó khẽ chạm vào, rồi ngay lập tức, cậu phát hiện những cô gái vẫn luôn nhìn hai người bỗng nhiên để lộ vẻ mặt cực độ ngạc nhiên, có người thậm chí còn lấy điện thoại ra chụp ảnh hai người nữa.

“... Anh vừa làm gì thế?”

Hunt nghi ngờ muốn ngoảnh đầu lại, Winston lướt tay qua vành tai Hunt: “Không có gì. Cứ xếp hàng đi.”

“Không được! Anh nhất định vừa làm gì đó! Ánh mắt mấy cô kia nhìn tôi thay đổi cả rồi!”

“Vậy cậu đi hỏi người ta xem tôi có vừa làm gì thật không.”

“Anh đợi đấy.”

Hunt trầm nghĩ, anh cho rằng tôi không dám hỏi thật sao? Đến khi hai người bước vào khoang máy bay, Hunt dừng lại bên cạnh một cô gái, cúi đầu hỏi đối phương rất lịch sự: “Bạn có thể nói cho tôi biết bạn này, bạn vừa nhìn tôi vừa cười vì chuyện gì không?”

Hi vọng cô gái này hiểu tiếng Anh!

Đối phương nhìn vào mắt Hunt, hai giây sau lại che miệng bật cười: “Anh dễ thương quá.” Cô gái cũng trả lời bằng tiếng Anh.

Hunt rất thất vọng. Đáng lẽ phải khen cậu “đẹp trai” gì đó chứ? “Dễ thương” thì tính làm gì!

“Bạn có thể nói cho tôi biết khi xếp hàng, bạn tôi đã làm gì sau lưng tôi không?” Hunt cố gắng hết sức thể hiện nụ cười “dễ thương” của mình.

Cô gái kia tỏ vẻ tiếc nuối: “Anh ấy chỉ là bạn của anh thôi à!”

Hunt nhận thức được sự việc liền ngồi vào chỗ, dùng mũi chân đá Winston đang giữ về mặt bình tĩnh đọc tạp chí trên máy bay: “Này, sao anh lại hôn vào gáy tôi!”

“Ừm?” Winston nâng mắt lên: “Nếu muốn hôn, tôi sẽ không hôn gáy cậu đâu.”

“Gi cơ?” Hunt vốn còn cho rằng tên này ăn no rửng mỡ, cố ý hôn vào gáy cậu trước mặt mấy cô gái kia, không ngờ lại chẳng phải?

“Tôi chỉ chạm mũi vào cậu thôi, không ngờ mấy cô đó lại hưng phấn đến thế.” Winston mang về mặt “có-gì-to-tát-đâu”.

“Anh cố ý.” Hunt hầm hè ngồi xuống.

“Chẳng lẽ tôi lại vô ý?” Winston hỏi lại.

Hunt không còn biết đáp lại thế nào: “Cảm giác cứ như hai bạn gay đi hẹn hò ấy.” Rồi ôm đầu cảm khái.

“Chúng ta không hẹn hò thì đi huấn luyện chắc?” Winston nhếch môi cười khế.

Hunt toét miệng, phối hợp với người kia: “Hóa ra là đi hẹn hò thật. Vậy anh có định tặng tôi nhẫn kim cương không?”

Winston rời ánh mắt từ tạp chí sang Hunt: “Nếu cậu thật lòng muốn, sau khi chặng đua ở Abu Dhabi kết thúc, tôi sẽ tới Dubai đặt làm cho.”

“Này... anh không nói thật đấy chứ?” Hunt biết tên này có lúc sẽ cố tình coi giả thành thật, khiến người ta chẳng biết chống đỡ thế nào.

Winston vòng qua ngón tay Hunt, trông như đang đo thử ngón vô danh của cậu.

“Thật. Muốn tôi hôn ngón tay cậu không?” Nụ cười của Winston tiềm ẩn nét gì đó xấu xa.

“Không muốn...”

Quả nhiên đẳng cấp của mình vẫn chưa bằng Winston!

Hunt đeo miếng che mắt lên, ngoẹo cổ ôm tay buồn rầu nói: “Không tán dóc với anh nữa, tôi phải ngủ chút đây.”

“Ừ.”

Sau khi máy bay bay vào tầng mây, Hunt phát ra tiếng thở đều đều. Hành khách thắt dây an toàn cũng từ từ thả lỏng. Winston dựa vào thành ghế nghiêng mặt ngắm nhìn Hunt, sau đó từ từ tiến sát lại gần, hôn lên môi cậu. Có tiếp viên hàng không đẩy xe thức ăn đến đây, nhìn thấy cảnh này liền cười xin lỗi. Winston đặt ngón trỏ lên môi tỏ ý người kia không cần nói gì cả. Tiếp viên gật đầu mỉm cười rồi bước đi.

Khi máy bay hạ xuống, nghe tiếng radio, Hunt mới cam chịu gỡ miếng che mắt ra, duỗi eo một cái: “Máy bay đáp xuống rồi! Nhà nghỉ suối nước nóng anh đặt ở đâu thế?”

“Suối nước nóng Noboribetsu. Tôi thuê xe rồi, chút nữa sẽ lái tới đó.” Winston đeo ba lô hành lý lên vai.

Hunt híp mắt cười cười. Ở bên Winston thật là tốt. Hắn sẽ lên kế hoạch và chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, hơn nữa xác suất nhầm lẫn rất nhỏ.

“Người không hiểu anh nhất định sẽ cảm thấy đi chơi với anh rất áp lực, rất vất vả khi việc gì cũng phải nghe theo anh. Nhưng thực ra, tôi thấy đi chơi với anh vừa thoải mái vừa chẳng phải lo lắng gì!”

“Bởi vì đó là cậu thôi.”

“Bởi vì là tôi?”

“Chẳng lẽ tôi có thể trông cậy vào việc cậu tìm đường, rồi lại còn liên hệ với nhà nghỉ sao?”

“... Có vẻ đúng nhỉ. Người lười biếng có mệnh nhân tán mà!”

“Tóm lại, cậu là một người chẳng đáng dựa dẫm. Cậu còn đắc ý cái nỗi gì không biết.”

Hunt không đáp lời nổi, lờ mờ cảm thấy linh hồn mình lại bị tổn thương.

Đây là lần đầu tiên mình và Winston đi chơi ngoài, lại còn là sau khi “tuyệt giao” rồi làm hòa nữa chứ, Hunt cảm thấy tâm hồn mình đang nhảy nhót: “Ồ... anh thuê một chiếc Mustang à? Tôi muốn lái thử!”

Winston vờn tay ra ấn đầu Hunt: “Cậu thuộc đường à? Cậu lái cái gì?”

“Anh chỉ đường cho tôi là được rồi!” Hunt giành ngồi vào ghế lái trước.

Winston nhanh nhẹn để hành lý xuống ghế sau rồi ngồi xuống bên cạnh Hunt. Hunt mở radio nghe chẳng hiểu chữ nào, chỉ biết có nữ ca sĩ đang hát một bài tiếng Nhật bằng chất giọng rất ngọt ngào. Mỗi lần Winston nói chuyện, giọng nói lạnh lùng của hắn sẽ như làm đông cứng được giọng hát dịu dàng đến mức có thể làm tan băng kia. Hunt thấy như vậy êm tai lạ kì.

“Hây... anh thấy chúng ta có giống hai nam nhân vật chính trong “Sát nhân tốc độ” không?” Hunt cười cười hỏi.

“Chú ý lái xe.”

“Này, anh thích tôi dịu dàng hơn, hay thô bạo hơn?” Hunt đọc lời kịch trong bộ phim lên, nhưng khác với Winston lúc ấy, giọng cậu bây giờ nghe liền thoáng và nín cười...

Winston vẫn giữ nguyên tư thế chống cằm, nhưng khóe môi lại nhếch lên.

“Anh thích roi da hay là còng tay?” Hunt cười càng rõ ràng hơn trước.

Winston vuron tay ra đẩy khe khẽ vào đầu Hunt một cái: “Đừng đùa nữa.”

“Tôi muốn nhốt anh vào một căn nhà bằng gỗ.” Hunt càng hăng hái.

“Vậy người xui xẻo nhất định sẽ là cậu.” Winston trả lời.

“Này, đừng có thay đổi kịch bản được không?”

Hunt bắt mồm nói.

“Vậy chúng ta bắt đầu lại.”

Giọng nói đều đều của Winston khiến Hunt mất cả vui.

“Anh muốn tôi dịu dàng hơn hay thô bạo hơn?” Hunt nghiêng đầu cười xấu xa.

“Thô bạo hơn.” Winston hỏi đáp.

“Ái dà, thật không? Tôi vẫn luôn cảm thấy anh là một người rất kiên nhẫn cơ! Thô bạo gì gì đó... không giống phong cách của anh.” Hunt đứng thật có phần kinh ngạc.

“Lúc dụ dỗ tôi sẽ rất dịu dàng, nhưng một khi món ngon đã kề bên miệng, tôi sẽ không nể tình nữa.”

Hunt nuốt nước bọt liếc khuôn mặt nhìn nghiêng của Winston, đáy lòng cũng có điều gì xáo động: “Được lắm... rất Winston... Vậy anh thích roi da hơn hay còng tay hơn?”

“Còng tay, để người ấy ngoan ngoãn một chút là được rồi. Còn có những cách khác khiến người ta bật khóc hay ho hơn dùng roi da làm đau người ta nhiều.”

“Cách gì?” Hunt bỗng cảm thấy mình đang dần dần biết đến một Winston mà người ngoài không hề biết.

“Làm đến bật khóc.”

Hunt so vai lại, đột nhiên nhận ra người lọt vào mắt xanh của Winston có hơi đáng thương.

“Vậy... có lẽ không cần dùng đến nhà gỗ nhỉ...”

Tuy có lúc Winston sẽ xấu tính nhưng về cơ bản, hắn là một người đàn ông rất quyến rũ, phụ nữ sẽ chủ động cúi mình với hắn, hắn không cần phải nhốt ai vào đâu nữa cả.

“Nhà gỗ không phải nên là nơi hai người yêu đương nồng thắm ở khi đi nghỉ với nhau sao? Nếu tôi bị từ chối, tôi sẽ nhốt luôn người đó xuống ga-ra ngầm. Tôi có năm chiếc xe, chiếc nào cũng có thể làm thoải mái.”

Hunt lại nuốt “ực” một ngụm nước bọt, thỉnh thoảng cảm thấy người ngồi bên cạnh mình là một kẻ điên. Đương nhiên, bình thường của tên này cũng chẳng bình thường nữa. Quả nhiên cậu vừa quay mặt sang đã thấy hắn đang cười mờ ám.

“Anh cũng lừa tôi!”

“Sao tôi lại phải lừa người khác nhỉ?”

Hunt tiếp tục ghen lời.

Đúng lúc này, trước mặt cậu xuất hiện một tòa lâu đài như trong truyện cổ tích, hơn nữa bên cạnh đó còn có một vườn hoa lớn, trông mà vui mắt vui lòng.

“Chúng ta... không phải đang đi đến nhà nghỉ sao?” Hunt nghi ngờ nhìn Winston bên cạnh.

“Ngâm suối nước nóng vào buổi tối sẽ tốt hơn. Đây là xưởng sản xuất socola “Shiroi Koibito”, cùng vào xem sao đã.”

(Shiroi Koibito nằm ở Hokkaido, Sapporo, tên tiếng Anh là “White lover”, thuộc nhà máy Ishiya nổi tiếng với các sản phẩm bánh kẹo liên quan đến socola. Du khách đến đây có thể tham quan quy trình sản xuất và tham gia làm thử bánh kẹo)

“... Xưởng sản xuất socola... nghe như nơi trẻ con đến chơi thế.” Hunt nhỏ giọng lầm bầm, vừa nâng mắt lên đã nhìn thấy Winston cười nhẹ.

“Này— anh coi tôi là trẻ con nên mới đưa tôi đến đây chứ gì?”

“Cậu không thích hả?” Winston hỏi lại.

“Nếu anh đang hẹn hò với phụ nữ, nơi này sẽ thích hợp hơn đấy.” Hunt vuốt mũi: “Hai tên con trai chúng ta đến thăm quan xưởng sản xuất socola á... chẳng cô tịch gì cả.”

Hunt vào trong tham quan cùng Winston. Dù lúc đầu chẳng ôm hy vọng gì, nhưng Hunt buộc phải thừa nhận nơi đây khiến cậu đột nhiên cảm thấy vui vẻ hẳn. Trong này bày socola và đồ ngọt đủ loại kiểu dáng, còn có cả đồ chơi lên dây cót nữa.

Hunt bật cười nói: “Nếu tôi có con gái, tôi nhất định sẽ đưa nó tới đây.”

“Được đấy.” Winston thân nhiên đáp lời.

“Này, đừng có nói như thể anh sẽ sinh con gái cho tôi như vậy chứ!” Hunt buồn cười đẩy người kia một cú.

“Muốn ném thử kem không?”

“Ừ.”

Đến khu vực bán kem, Hunt ngấm nhìn bốn phía mới nhận ra những người đến đây mua hàng ngoại trừ cha mẹ và con cái, thì toàn là tình nhân cả. Winston đưa kem ốc quế cho Hunt.

“Anh không ăn sao?” Hunt hỏi.

“Tôi không thích đồ ngọt.”

“...” Thực ra tôi cũng có thích đồ ngọt đâu.

Hunt liếm phần đỉnh kem, mắt bỗng sáng lên: “Ồ? Ngon lắm, không ngấy chút nào.”

“Có lẽ vì đây là kem tươi có độ ngọt vừa phải.”

“Anh chắc chắn không muốn mua một cây ăn thử à?” Hunt lại liếm thêm miếng nữa, nói lúng búng.

“Không cần mua thêm nữa, chắc tôi chẳng ăn hết cả một cây.”

“Ồ.”

Hunt hơi xoay mặt đi, vừa định gặm kem, Winston đối diện đã hạ người xuống, nghiêng đầu cắn một miếng ở phía khác. Hunt đứng lúc vuron đầu lưỡi liền cảm thấy mình vừa bị một thứ gì rất ấm áp liếm khế. Đến khi nhận ra đó là thứ gì, Hunt kinh ngạc lùi về sau: “Này— anh liếm vào tôi rồi! Muốn ăn phải nói trước một tiếng chứ! Đừng có đột ngột như vậy!”

Bên mép Winston vẫn còn dính kem, hắn dùng lưỡi liếm sạch. Hình như có cái gì lướt qua não Hunt, đầu cậu không ngừng phát đi phát lại cảnh tượng ấy trong vô thức.

“Tôi không liếm vào cậu.” Ánh mắt Winston nhìn Hunt như ngầm tỏ ý “cậu-nghĩ-nhiều-quá”.

“Thật không?” Hunt có phần hoài nghi, cậu chắc chắn cái thứ mềm mềm tron tron đó là lưỡi Winston.

“Được rồi, cứ coi như tôi liếm vào cậu đi, cậu muốn liếm lại không?” Winston hỏi lại.

“... Chắc là không...”

“Ăn kem xong chúng ta tiếp tục lên xe tới Noboribetsu.”

“Đã biết!”

Hai người quay lại xe, người lái lần này là Winston. Hunt quay đầu lại nhìn xưởng sản xuất socola càng lúc càng xa mà bùi ngùi: “Tôi đột nhiên hiểu vì sao con gái lại thích truyện cô tịch rồi.”

“Vì sao?”

“Giống thuốc phiện tinh thần?”

“Cô tịch chỉ dùng để vỗ về người ta thôi.”

Hai người cuối cùng cũng đến nhà nghỉ Winston đã đặt trước khi trời tối. Nhà nghỉ này hoàn toàn mang phong cách Nhật Bản truyền thống, giấu trên sàn

nhà bằng gỗ phát ra tiếng kêu cọt kẹt khiến Hunt có cảm giác như được quay lại thời gian, đi đến một thế giới khác...

Hunt đã muốn đi tắm suối nước nóng lắm rồi, thế nhưng lại bị Winston cản lại: “Bắt đầu từ trong phòng đã. Dùng nước suối làm ướt từ đầu đến chân để quen với độ ẩm và thành phần nước, sau đó tắm sạch rồi mới đi ngâm mình.”

“Ồ, biết rồi!”

Hunt thay quần áo, nhìn về phía Winston đứng không xa. Cảnh tượng tên này kéo áo phông từ đỉnh đầu xuống chẳng khác gì trong phim, đường cong thắt lưng khiến Hunt rất muốn véo một cái. Nhưng nếu cậu làm thế thật, có lẽ sẽ bị hấn đánh cho gãy mũi...

Hunt vội khấn tắm quanh eo, bắt chước Winston lấy nước trong chậu dội ướt toàn thân. Cậu vừa dội nước vừa ngắm nghía thân hình Winston. Dù là đường cong ở cổ, vai hay thắt lưng của tên này đều rất đẹp, hơn nữa hoàn toàn không mang lại cảm giác choáng ngợp mà vô cùng cân xứng. Hunt thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng khi Winston ngồi trong xe đua xoay vô lăng, cơ bắp toàn thân sẽ căng lên như thế nào.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Winston hắt cằm hỏi.

“Nhìn anh! Hồi chặng Áo, anh tắm xong còn mặc áo choàng tắm che kín hết cả người, không muốn cho tôi nhìn. Giờ thì sao nhỉ? Tôi thích nhìn bao nhiêu thì nhìn...”

Hunt còn chưa nói xong, Winston đã đột nhiên dùng gáo dội nước thẳng lên đầu Hunt.

“Này—“

Hunt lui phắt về sau, nước vẫn còn từ đỉnh đầu rỏ xuối xuống toàn thân. Cậu vừa mới sặc một tiếng, ai ngờ khăn tắm quần quanh eo đã tuột xuống luôn. Hunt định vươn tay kéo lại nhưng không kịp.

“Cậu làm ướt người mà còn quần khăn tắm sao?” Winston quay đầu hỏi Hunt.

Hunt đứng lúc đang cúi mình nhặt khăn tắm lên, không biết có phải ảo giác không, cậu bỗng thấy lưng mình hơi nóng nóng. Cậu vừa quay người đã nhìn thấy Winston đứng đối diện nhìn mình. Gương mặt hắn không mang quá nhiều biểu cảm, ánh mắt giữa bầu không khí ngập hơi nước ẩm áp vẫn lạnh lùng cực độ, thế nhưng Hunt lại cảm thấy sự lạnh lùng kia như đang sôi sục.

“Nơi này chẳng chú trọng riêng tư gì cả! Phòng tắm không có vách ngăn!” Hunt vội vàng quần khăn tắm quanh hông, thuận tiện than phiền.

“Suối nước nóng Nhật Bản nào cũng như vậy. Hơn nữa ở đây trừ tôi, chẳng có ai nhìn cậu cả đâu.” Winston lạnh lùng nói.

“... Ý anh là anh muốn nhìn tôi á?” Hunt toét miệng bật cười: “Tiếc quá, tôi chẳng đẹp bằng anh!”

“Có vẻ cậu chưa hiểu được mình rồi.” Winston đã cởi khăn tắm ra, ngồi xuống ghế xoay lưng về phía Hunt.

“Cái gì?”

“Nhớ tắm cho sạch vào, đừng làm bẩn nước suối.”

“Anh ghét bỏ tôi?” Hunt bất mãn nói.

“Có cần tôi tắm giúp không?”

“Không cần!” Hunt cũng ngồi quay lưng lại với Winston: “Kì lạ thật, sao ngoài hai chúng ta ra, chẳng thấy ai tới đây nữa thế?”

“Vi tôi bao cả cái nhà nghỉ này rồi.” Winston nói rất bình thản. Ngực khí đơn giản như thể chỉ nói “tôi mua thêm một cốc cà phê”.

“Anh đúng là phí phạm.” Hunt nói ngoài miệng như vậy, trong lòng lại vui vẻ vô cùng.

“Cậu tự tin với ngoại hình của mình quá nên thích có nhiều người ngắm nhìn hả?”

“Làm gì có!”

“Có phải cậu vốn cho rằng nam nữ tắm chung, nên bây giờ mới thấy thất vọng không?”

Trúng tim đen rồi... cảm giác bị người kia nhìn thấu thế này khiến Hunt chẳng dễ chịu chút nào: “Có anh mới thất vọng ý!”

Dội nước mấy lần, Winston là người đứng dậy quần khăn tắm đi vào trong phòng có hồ nước nóng trước, hấn ngồi đó, dáng vẻ như đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Hunt cũng tới bên cạnh hắn, đặt khăn tắm bên hồ rồi ngồi xuống.

“Khi nào thì chúng ta ngâm mình?”

Hunt ngồi dựa hồ tưởng tượng ra cảnh mình vừa ngâm mình vừa ngắm đầu ngắm trời sao, ngửi hương hoa anh đào phảng phất trong không khí. Nhưng

mà Winston chọn ngâm nước trong nhà trước chắc chắn có lí do của hắn.

“Năm phút nữa.”

Hunt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng hơi ngẩng lên của Winston. Hắn đặt gáy lên khăn tắm, dáng vẻ rõ ràng như đang chờ hành hình, thế mà trông lại vừa tao nhã vừa bất khả xâm phạm. Bên ngoài, giữa đêm thanh vắng, âm thanh do ống trúc được chế tạo để dẫn nước gỗ vào mặt đá khiến Hunt đột nhiên giật mình. Cậu vội ngoảnh đầu sang.

Đúng lúc này, Winston bên cạnh bỗng đứng dậy, nước đọng trên người hắn rơi xuống mặt nước tạo ra tiếng động lôi cuốn Hunt nhìn theo. Winston vươn dài tay, lấy khăn tắm che đi đường nhìn của Hunt, thế nhưng Hunt vẫn nhìn thấy phần dưới thắt lưng của hắn. Dù trước đây đi bơi cũng đã từng nhìn thấy bạn bè không mặc gì nhiều lần, Hunt lại không thể không thừa nhận Winston là người có thể hình đẹp nhất.

Bước ra khỏi bồn tắm, Winston hạ thấp người, gõ nhẹ lên đầu Hunt: “Chưa định đi sao? Muốn chết ngất ở đây để tôi bế ra à?” Tiếng hắn vang lên bên tai cậu.

“Biết rồi! Làm sao mà anh bế tôi lên được!”

Hunt xoay đầu lại, gò má trượt qua mũi người kia.

Sao tên này lại dính sát vào mình như thế!

“Tôi không bế được cậu?” Winston nhếch mép.

“Tôi rất nặng!”

“Cậu nghĩ lần ở Kohaku là tôi lôi cậu đi đấy chắc?”

“... Anh bế tôi ra à?” Hunt ngây cả người.

Winston không trả lời, chỉ đứng dậy đi ra khỏi phòng. Hunt quây khăn tắm quanh người rồi vội vã đi theo: “Anh bế tôi thế nào? Có phải bế ngang ra không?” Hắn mà bế vậy thật thì cậu không còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa!

Winston vốn không có ý định thảo luận đề tài này với Hunt, cứ thế đi thẳng đến bên hồ, cởi khăn tắm bên hông ra rồi bước vào trong, từ từ ngồi xuống một bề mặt mờ.

“Này! Anh trả lời tôi mau!” Hunt vứt bừa khăn tắm rồi cũng nhảy vào suối nước nóng.

“Cậu ồn quá.” Winston nhắm mắt nói.

Hunt có phần uất ức.

“Tôi là như thế đấy, mà trước đây anh có thấy tôi ồn ào đâu.” Hunt nói xong câu này thì không ừ hử thêm gì nữa.

Nửa phút sắp trôi qua, Winston chậm rãi mở miệng: “Không phải là bế ngang. Như thế tổn sức lắm.”

May quá may quá! Nếu cậu bị bế ngang thật mà để các thành viên trong đội đua biết, đảm bảo sẽ bị cười cho thối mũi. Hunt thở phào một hơi, học theo dáng vẻ của Winston nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác sáng khoái khi mọi lỗ chân lông giãn nở.

“Sao cậu không nói gì nữa?” Winston hỏi.

“Không phải anh kêu tôi ồn sao?”

Vậy tôi sẽ thâm trầm một chút!

“Yên tĩnh quá sẽ khiến tôi cho rằng cậu ngất mất rồi.”

“Anh mới bị ngất ấy!”

Yên không được, không yên cũng không được, anh rốt cục muốn thế nào?

“Nếu cậu bị ngất, tôi sẽ bế ngang cậu ra ngoài. À... tiếc quá, nhà nghỉ hôm nay không có khách.” Winston tuy nhắm mắt, Hunt vẫn có thể chắc chắn hắn đang cười.

Phương pháp ứng đối tốt nhất là mặc kệ hắn. Hunt nghiêng mặt đi, hừ khẽ một tiếng.

“Sau đó sẽ làm chút chuyện khiến cậu không tham gia nổi chặng đua Abu Dhabi nữa.”

“Chuyện gì?”

“Bây giờ cậu có thể ngắt đi, đợi đến khi tỉnh lại sẽ biết.”

“...”

Hunt nhận ra mình không cách nào trò chuyện được với Winston. Dù sao cũng lâu lắm rồi không được an tĩnh thế này, tâm hồn cậu cũng bình yên theo. Vạn vật lặng thinh, chỉ thỉnh thoảng mới vang lên tiếng côn trùng và nước chảy, tiếng động cơ F1 rung trời và tiếng khán giả hò reo cổ vũ tựa như đã thuộc về một thế giới khác. Cậu đột nhiên thấy rất biết ơn Winston. Cảm giác rời xa chốn ồn ào khiến cả người cậu như được đắp nặn lại một lần nữa.

Có một chiếc thuyền con thuận theo nước chảy trôi đến trước mặt hai người, bên bờ hồ có một cậu thiếu niên mặc kimono với ánh mắt rất sáng đang cười với Hunt rồi làm động tác uống rượu. Hunt cũng cười đáp lại cậu ta.

Trên thuyền con đặt chén và bình đựng rượu Sake. Chén rượu có màu xanh, không có họa tiết dư thừa nào, thoát trông vô cùng mộc mạc. Vừa nghĩ tới chuyện xảy ra vào lần uống Sake trước, Hunt đã không dám động vào nữa. Winston đang nhắm hai mắt lại thoáng mở ra, nâng tay cầm lấy một chén rượu nhỏ. Ngón tay của hắn vốn rất đẹp, cánh tay gấp lại đưa chén kề bên môi, tầm mắt hạ xuống, cả người toát lên vẻ nhu hòa và gọi cảm một cách bí ẩn. Yết hầu của Hunt trượt lên xuống, tai cũng vô thức nóng bừng bừng.

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Có phải anh đã hôn vào gáy tôi không?

Winston: Không phải.

Hunt: Lúc tôi nằm bò ra chơi điện thoại, có phải anh đã hôn...

Winston: Hôn gì của em?

Hunt: Phía dưới... thắt lưng...

Winston: Dưới thắt lưng là cái gì?

Hunt: Tôi đâm thủng phổi anh giờ đây!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Calo

“Cậu không uống à?”

“Không uống thì hơn...”

Uống say rồi sẽ làm trò không hay...

“Đây là rượu mơ, gần như không có cồn đâu.” Winston nói.

“Thật sao?” Đúng là nằm ngâm mình trong nước nóng mãi sẽ thấy rất muốn uống nước.

“Tất nhiên cậu cũng có thể gọi sữa bò nếu muốn.”

Tên này lại đang cười nhạo cậu! Hunt buồn bực với lấy một chén sứ nhỏ, khẽ nhấp một ngụm. Rượu quả thực rất nhạt, kèm theo vị ngọt thanh của mơ, mang lại cho yết hầu cảm giác mát lạnh, phổi cũng như được thể nở ra.

“Phù...” Hunt nhắm mắt thở dài một hơi.

Đúng là quá thoải mái!

Cậu đặt lại chén lên thuyền, ai ngờ con thuyền lại trôi đi mất, chén rơi xuống nước phát ra một tiếng động rất khẽ. Hunt hí mắt vươn tay vói vào trong nước, bộ dạng lơ đãng mò mẫm kiếm tìm, có điều dò dẫm trong nước nửa ngày mà vẫn chẳng thấy đâu.

“Ấy... roi đầu mất rồi...”

Hunt vươn tay chụp mạnh một cú, ai ngờ vừa mới tóm được cái thứ kia... cậu liền kinh sợ!

Chết mịa!! Thứ trong lòng bàn tay hình như vừa run một cái. Chết chắc rồi!!

Hunt lập tức muốn thu tay về, ai ngờ Winston lại giữ chặt lại, khiến bàn tay cậu hoàn toàn bị dán dính lên.

“Xin... xin... xin l...”

Toi rồi! Toi rồi! Winston không giết cậu mới là lạ đó! Hunt nhắm chặt hai mắt, sợ người kia sẽ thoi cho mình một cú, hãi đến nỗi không thốt nổi nên lời.

“Cậu muốn đo lớn nhỏ với tôi đấy à?” Winston từ từ hé cặp mắt vẫn luôn nhắm hờ ra, gương mặt ấy vậy mà chẳng có vẻ giận dữ.

“Tôi... tôi...” Hunt muốn đánh mình ngất xỉu luôn cho rồi.

“Cậu sợ lắm à?” Winston nghiêng mặt như muốn nhìn cho rõ biểu cảm của Hunt.

Khi cảm thấy vật nằm trong lòng bàn tay gần giật, Hunt sợ đến mức há miệng mà chẳng phát ra tiếng.

“Có phải lớn hơn của cậu không?” Giọng Winston và nước suối nóng làm nền cho nhau, nảy sinh cảm giác lạnh lạnh khiến người ta tỉnh táo.

Hunt vội vã gạt đầu như giả vờ, cậu có muốn so lớn nhỏ gì với tên này đâu!

“Của anh... của anh lớn lắm!”

“Trước giờ tôi không nghĩ tay lại cậu nhỏ đến vậy, hôm nay mới phát hiện hóa ra cậu không nắm trọn.”

Xin đừng có nói nữa!

Mặt Hunt đỏ như sắp nhỏ máu. Cậu dùng hết sức lực của bản thân mới rút được tay về, thế nhưng việc đó cũng làm cậu mất thăng bằng, ngã úm vào trong nước. Nước suối tràn vào trong mũi, khiến cậu ho sặc sụa đến đầu óc choáng váng.

Winston đứng lên cầm lấy cái khăn tắm rồi bước ra ngoài: “Còn không ra đi? Mặt cậu đỏ bừng rồi.”

Winston vươn tay về phía Hunt, Hunt lại ngồi dậy hất tay Winston, với khăn rồi cũng bước lên. Winston bỗng phì cười.

“Anh cười gì?”

“Nhỏ nhắn ghê, đáng yêu quá.”

Winston quay người, men theo bờ hồ rời đi. Hunt lúc này mới vỡ lẽ, người kia đã nhìn thấy tất cả nhân lúc mình quây khăn tắm rồi.

“Tôi nhỏ chỗ nào!”

Anh không biết trò đùa kiểu này tôn thương lòng tự trọng lắm sao!?

“Ít nhất tôi cũng có thể tóm gọn bằng một tay.” Winston giơ cao tay của mình lên. Đó là bàn tay nắm chặt vô lăng, điều khiển xe đua lao đi với tốc độ cực nhanh, nó vừa mạnh mẽ vừa có phản ứng nhanh nhạy.

Mặt Hunt liền nóng bừng: “Nói cứ như anh đã từng nắm rồi ấy.”

“Sao cậu biết là tôi chưa từng nắm?” Winston quay đầu lại cười cười.

“Lúc nào?”

“Chẳng nhẽ hôm say rượu, cậu tự thay đồ được?” Winston lạnh lùng hỏi lại.

Hunt chẳng biết đáp sao. Dù có là giúp cậu thay quần áo, Winston cũng không được thò tay vào chứ... Hay là vì “bạn nhỏ Hunt” bị ngoại nên Winston mới chỉnh lại giúp?! Má nó! Đầu óc nghĩ cái quái gì thế này! Vừa nhìn đã thấy Winston đang giả vờ đứng đắn nói chuyện linh tinh!

Thiếu niên đưa rượu mơ cho hai người khi này đã đặt áo choàng tắm xuống bên hồ, Winston cúi người cầm một bộ lên thay. Hunt ngây ngẩn đứng một góc quan sát hẩn. Áo tắm sẫm màu kiểu Nhật tôn lên khí chất kín đáo nghiêm túc của Winston, khi Winston thắt dây lưng, vẻ ngoài vai rộng hông hẹp càng trở nên nổi bật. Ông quần áo choàng tắm khá rộng, ngắn vừa đúng đến đầu gối Winston, khiến bắp chân của hẩn càng hiện lên rõ mồn một trước mắt Hunt.

Hunt sờ sờ mũi, lại bắt đầu ghen tị.

“Sao thế?” Winston quay đầu nhìn Hunt.

Vật áo trước mở rộng để lộ lồng ngực, cơ bắp săn chắc và xương quai xanh xinh đẹp của hắn, Hunt vô thức nuốt nước bọt: “Không có gì... vốn tưởng chúng ta mặc áo choàng tắm Nhật Bản sẽ kì quái không hợp, ai ngờ anh lại mặc đẹp thế này.”

“Tôi xin nhận lời khen của cậu.” Winston xoay người bước tiếp.

Hunt vội vã cầm áo lên mặc bừa vào người rồi chạy theo Winston. Hai người đi qua hành lang rất dài dẫn tới một gian phòng nhỏ. Khi Winston đẩy cửa vào, trên bàn ăn thấp kiểu Nhật đã bày sẵn thức ăn. Hunt vừa ngồi thấy mùi đã thơm rõ rãi, bụng bắt đầu sôi lên ùng ục. Cậu đói rồi.

Winston xoay người nhìn Hunt, bắt lực thờ dài một tiếng: “Sao đến quần áo mà cũng chẳng biết mặc cho đúng? Cậu biết trông cậu ra sao không?”

“Ra sao?” Hunt thăm nghĩ cậu chưa mặc thứ này bao giờ, làm sao biết mặc thế nào mới đúng?

“Trông như vừa bị tôi làm.” Winston nói rất khế, Hunt lại vô thức lùi về sau, Winston kéo cậu lại: “Vì thế phải mặc quần áo cẩn thận.”

Ngón tay của Winston nhanh thoăn thoắt, mỗi lần uốn cong, mỗi lần ấn chặt đều rất hoàn mỹ.

“Vật trái ở trên, vật phải ở dưới. Mặc ngược sẽ thành mặc đồ tang.” Winston kéo đai, giúp Hunt thắt dây lưng mà cứ như muốn ôm lấy cậu vậy. Sau đó hắn nâng cằm, giúp Hunt sửa lại cổ áo cho thẳng thớm.

“Được rồi, ăn cơm thôi.”

Winston xoay người ngồi khoanh chân bên bàn ăn, Hunt thì lại không yêu thương nổi kiểu ngồi này. Cậu để một chân xếp bằng, một chân co lên, mắt nhìn mặt bàn bày đầy thức ăn.

“Oa! Trông ngon quá!”

Hơn nữa đa số đều là thức ăn nóng. Có tempura, lười bò nướng, lươn nướng, gyoza (khá giống há cảo chiên của Trung Quốc, có nguyên liệu chính là rau củ, ít chất béo) và ramen. Hunt lại thăm cảm thán: đi nghỉ với Winston đúng là một quyết định sáng suốt.

Hunt không quen dùng đũa, cảm thấy hai cái que dài dài này thật quá khó sử dụng. Cậu chỉ cần động tay một cái, chúng đã xiên chéo vào nhau, khiến cậu chẳng gặp nổi thứ gì. Phải khi bình thường, cậu đã mất hết kiên nhẫn dùng tay bốc thức ăn rồi, ngặt nỗi Winston đối diện lại cầm đũa ung dung như họa sĩ chấp bút, hình ảnh hắn gấp tempura tôm đúng là khiến người xem vui mắt.

Hắn hơi cúi thấp đầu, Hunt tựa như có thể nhìn thấy lưỡi hắn giữa hai kẽ môi đỡ lấy miếng tôm, mang lại cho người ta chút cảm giác lưu luyến. Một tiếng “rộp” khe khẽ vang lên, lớp vỏ giòn bọc bên ngoài tôm vỡ ra, hắn từ tốn nhai thật kĩ, sau đó ngược mắt lên nhìn về phía Hunt.

“Sao thế?”

“Không... không sao... chỉ muốn hỏi xem có đĩa không...”

“Tĩnh tâm. Cậu đã có thể thao túng vận tốc kinh người của loại xe lúc nào cũng có thể là mãnh thú thoát cương như xe đua F1, sao lại không thể sử dụng được đũa cơ chứ?” Giọng Winston khiến cho Hunt đang hơi sốt ruột bình tĩnh lại.

Hunt nghiên cứu tỉ mỉ xem đôi đũa trên tay chuyển động ra sao, sức lực và góc độ sẽ có tác dụng thế nào với chúng. Cậu cảm nhận thật chăm chú, suy xét thật cẩn thận, sau đó thử dùng đũa gấp một miếng tôm chiên. Tôm được gấp lên một cách chắc chắn, Hunt lộ vẻ vui mừng há miệng, mắt thấy sắp đưa được vào miệng đến nơi, ngón tay lại thoáng cử động, con tôm liền mất thăng bằng rơi xuống.

“Giời ạ!!” Hunt định dùng tay kia đỡ, Winston ngồi đối diện đã vươn tay gấp dễ dàng.

Phản ứng quá nhanh! Hunt đang định nhìn nọt người kia một hồi, Winston đã dùng tay còn lại kéo lấy cằm Hunt, đưa con tôm đến bên môi cậu.

“Ăn đi.” Winston nhẹ giọng nói.

Gương mặt hắn thật nhu hòa, Hunt không kìm nổi cứ nhìn hắn mãi.

“Lại sao nữa?”

Hunt lắc lắc đầu, mở miệng cắn một nửa con tôm: “Ừm! Ngon thật! Vừa giòn vừa thơm!”

Winston thần nhiên ăn nốt nửa con còn lại... Hunt thấy thế mà vui vui. Trợ lý của Winston đã từng nói trước nay hắn vốn không ăn đồ ăn của người khác, cũng không dùng đồ người khác đã dùng, thế nhưng trước mặt Hunt, những thứ gọi là nguyên tắc ấy tựa như chưa từng tồn tại.

“Hình như trừ anh ra, lâu lắm rồi không có ai bón cho tôi như vậy.” Hunt xúc động nói.

“Vì cậu dùng đũa trông vụng về quá.” Về mặt Winston vẫn thần nhiên.

“Lần gần đây nhất có người bón cho tôi cũng đã là từ năm hai trung học. Hồi ấy tôi chơi cricket bị chấn thương tay, cậu bạn Bruce của tôi đến thăm, tôi muốn ăn pudding nhưng dùng một tay không tách bánh ra được, Bruce đã chủ động giúp đỡ. Mới đầu cậu ta còn giả vờ làm bạn tốt, về sau không kiên nhẫn nổi nữa, nhét cả nửa hộp pudding vào miệng tôi luôn! Tôi suýt nữa đã chết nghẹn vì bánh pudding đấy!”

Nghĩ đến chuyện khi ấy, Hunt lại vô thức bật cười. Winston đối diện nhìn cậu thật lâu, không nói gì cả. Hắn tựa như một thánh giả luôn luôn tĩnh lặng, chỉ cần Hunt phát ra một tiếng thổi, dù là có ý nghĩa hay là vô nghĩa, hắn vẫn sẽ lưu giữ mỗi một thanh âm, mỗi một âm tiết vào trong óc.

“Này, anh đừng có nhìn tôi như thế...” Hunt xoa xoa mặt, có phải mặt mình bị dính gì không?

“Hunt, cậu là người cực kì coi trọng tình cảm. Chỉ cần người ngoài đối tốt với cậu một chút thôi, cậu sẽ ghi nhớ mãi trong lòng.”

Hunt ngẩn ra, đây là lần đầu tiên có người nói như vậy: “Mỗi người là một cá thể độc lập... Tôi thấy khuyên bạn bè đừng làm việc gì rất dễ, chẳng hạn, anh khuyên tôi không nên uống nước có ga trước khi thi đấu, Marcus khuyên tôi không được ăn đồ nguội. Thế nhưng một người có thể hi sinh nguyên tắc của mình, làm những việc trước nay mình chưa từng làm, thậm chí làm những việc bất lợi với bản thân chỉ để được ở cạnh nhau cho thoải mái, hoặc để cho bạn mình vui vẻ mới càng đáng quý. Ví dụ như anh... anh bao dung tôi những việc anh chắc chắn sẽ không bao dung với người khác.”

Hunt biết trước giờ mình chưa từng nói lời cảm ơn Winston, mà lại được hưởng tất cả những bao dung và săn sóc của hắn. Cậu hiểu mình ý lại vào Winston, thậm chí dựa dẫm cả trên linh vực tinh thần.

“Vậy thì Hunt, có phải bây giờ cậu đã thấy tôi rất quan trọng rồi không?” Winston hỏi.

Hunt nghe mà kinh ngạc. Bởi cậu chưa từng nghĩ có ngày Winston sẽ hỏi bất cứ ai một câu như thế. Bởi thoát nghe, câu hỏi này khiến người ta cảm thấy đối phương chẳng hề tự tin. Rõ ràng dù ở nơi nào, dù ở thời điểm nào, Winston cũng tự tin đến mức đương nhiên cơ mà?

“Tôi sẽ không trả lời anh đâu.” Hunt đắc ý chọc một miếng nấm hương, đưa vào trong miệng.

“Cậu đúng là xấu xa.” Winston cười khẽ.

Đây là Winston mà Hunt yêu thích nhất. Một Winston không ai có thể nhìn thấy được.

“Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh bảo tôi xấu xa.” Hunt thần nhiên gấp sushi lươn nướng bỏ vào miệng. Cậu thầm nghĩ nếu Winston không ăn nhanh lên một chút, cả bàn thức ăn này sẽ chui hết vào bụng cậu mất.

“Nhưng cái tên xấu xa kia, trứng của cậu đã bị tôi nhìn rõ mồn một rồi đấy.” Winston nghiêng mặt nhìn chân Hunt đang gấp lại.

Hunt đang lấy tay trái chống lên đầu gối, vừa nghe Winston nói như vậy, đã đơ cả người cúi đầu nhìn thử. Hóa ra ống quần quá rộng đã rơi xuống tận bên, để lộ đồ lót: “Này! Anh lại nói linh tinh! Tôi có mặc quần mà!”

Hunt kéo ống quần lên, vội vàng đổi tư thế ngồi. Winston không nói gì, chỉ cúi đầu húp một ngụm súp nấm Matsutake.

“Anh là đồ lừa đảo!”

Winston không để ý tới cậu, Hunt cực kì phần nộ.

Ăn xong bữa tối, Hunt thò tay vào vạt áo sờ thử bụng mình: “No nê ghê! Món nào cũng ngon hết!”

“Cậu lúc nào cũng giỏi ăn.”

“Có sao đâu, dù gì đua F1 cũng rất tốn calo... Hôm đo hàm lượng chất béo, chuyên gia dinh dưỡng còn bảo tôi có thể ăn nhiều thêm một chút...” Hunt ngẩng người về phía sau.

“Thực ra ngoài F1, vẫn còn những hoạt động đốt cháy calo khác.”

“Ví dụ như... bơi lội?” Hunt có phần lơ mơ, vừa nãy ngâm nước suối, bây giờ lại ăn no căng, tất nhiên sẽ buồn ngủ rồi.

“Không phải.”

Hunt mở mắt nhìn Winston đi tới ngồi xuống bên cạnh mình. Hắn chống tay bên cạnh mặt cậu, Hunt liền xoay người ngẩng nhìn ngón tay hắn: “Vậy thì là gì?”

“Vận động trên giường.”

Hunt phì cười: “Ha ha ha! Tôi biết ngay đồ lưu manh nhà anh sẽ nói thế mà.”

“Cậu là người duy nhất nói là tôi lưu manh, thế nhưng tôi đang dùng thái độ hết sức khách quan để thảo luận chuyện này với cậu.”

Hunt tiếp tục nín cười xua xua tay: “Được rồi! Được rồi! Vậy anh nói thử xem hoạt động ấy tiêu tốn bao nhiêu calo?”

“Cởi đồ mười calo. Nhưng có lẽ cậu không cần.”

“Là sao?”

Winston nghiêng người, móc ngón tay vào vạt áo trên của Hunt rồi dừng lại ngay khi vạt áo sắp bị mở ra hết, để vừa đúng lúc có thể thấy được cái bụng của cậu: “Đến quần áo cậu còn mặc sai, hi vọng gì cậu cởi đồ đúng?”

Hunt kéo ngay vạt áo của mình lại: “Anh đúng là khách quan ghê gớm!” Cậu vốn đang buồn ngủ bỗng nhiên lấy lại tinh thần, nằm đó tiếp tục nghe Winston phổ cập khoa học.

“Vây đeo bao?” Cậu cười đen tối.

“Sáu calo.”

“Ít quá...”

“Dù gì cậu cũng không cần.”

“Này! Tôi cũng sẽ có trách nhiệm với đối phương mà! Nhỡ có em bé Hunt thật thì làm sao?”

Hunt vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy nụ cười nhạt trên môi Winston. Không biết tên này có phải lại đang trêu cậu không, dù sao những lời hằn vừa nói cũng rất vớ vẩn, hay hằn chỉ đơn thuần cảm thấy buồn cười vì cậu lo lắng việc có con?

Winston gõ nhẹ lên trán Hunt, dịu dàng dùng ngón tay vò tóc cậu: “Chẳng lẽ cậu không thích tiếp xúc gần gũi với đối phương, lại chỉ muốn cách một lớp đồ? Cậu không muốn cảm nhận trực tiếp hơi ấm và xúc cảm của đối phương sao?”

Winston nói rất khẽ, Hunt lại thấy như có vô vàn những tia nước li ti chảy qua trái tim mình, đan thành một lớp lưới, không nắm bắt được, không chạm vào được, nhưng cũng không tránh thoát được.

Cậu tất nhiên rất thích. Sao cậu có thể không thích cho được?

Ngón tay hằn xoa bóp rất thư thái, cậu vô thức híp mắt lại: “Hôn sâu thì sao?”

“Hôn sâu kiểu nào?”

“Tất nhiên là kiểu hôn lưỡi rồi!”

“Cậu thích hôn sâu à?”

“Nói thừa, anh không thích chắc?”

Hunt nghĩ về cái “Đêm của Lilith” mình đã chẳng còn nhớ rõ kia, cảm giác về nụ hôn mãnh liệt khi đó dù vụn vặt nhưng lại khắc ghi thật sâu trong óc cậu.

“Chuyện này còn liên quan đến thời gian lâu hay chóng nữa. Người thường mất khoảng sáu mươi calo là đủ, nhưng nếu là cậu thì một trăm calo cũng vẫn thiếu.”

“Vi tôi giỏi quá à?” Hunt đột nhiên cảm thấy dù Winston có “khách quan” một hồi, ít ra hằn cũng không hoàn toàn hạ thấp cậu.

“Bởi người hôn cậu rất tham lam... sẽ hôn cậu rất lâu.”

“... Tôi biết đi đâu để tìm một người nhiệt tình thế nhỉ! Cảm ơn lời chúc của anh!” Hunt nhỏ giọng bật cười.

“Chuyển động tạo âm thanh, khoảng ba lần đến bốn mươi calo.”

“Còn gì nữa?” Hunt đột nhiên rất tò mò, Winston đọc ở đâu ra những thứ này? Dù cậu biết hằn thích để ý những tin tức kinh tế – tài chính, nhưng những tin kiểu này thì chưa thấy hằn đọc bao giờ! Thế nên... hằn là nói phét nhỉ?

“Hai chân được nâng lên gác trên vai, một phút hai mươi lăm đến ba mươi calo.”

“Được nâng lên? Thế người giúp nâng lên thì sao?” Hunt bất mãn ngẩng đầu nhưng lại bị ngón tay Winston ấn xuống.

“Tư thế cười nưạ, một phút khoảng sáu mươi calo. Có lẽ cậu sẽ đốt cháy nhiều calo hơn thế.”

“Tất nhiên, tôi cũng nên đỡ đối phương mà!” Hunt cảm thấy trên một phương diện nào đó, mình là người khá lịch lãm.

“Vào từ phía sau, mỗi phút, người bình thường đốt cháy khoảng tám mươi calo, còn nếu là cậu, vì rất tốn sức nên khả năng cần tới chín mươi đến một trăm. Khi thăng hoa, lượng calo đốt cháy của cậu có thể lên tới hơn một trăm, thậm chí hai trăm.”

“He he, cảm ơn!” Hunt nghĩ người kia đã khen quá lời thể lực của cậu rồi.

“Năm nghiêng hoặc đứng thẳng sẽ dễ hơn một chút, người thường mỗi phút tốn hai mươi sáu calo.”

“Vậy anh nghĩ tôi cần tốn bao nhiêu?” Hunt hưởng thụ cảm giác được tán thưởng.

“Chắc khoảng năm mươi.”

“Tôi khỏe đến thế cơ à? Làm vậy có thiếu dịu dàng quá không?”

Hunt vuốt cằm nghĩ: Liệu đối tác có ghét mình làm như thế không nhỉ?

“Dịu dàng là chuyện trước khi hôn mê. Vào rồi lại cần hưởng thụ.” Winston nói bình tĩnh như thể tất cả chỉ là khoa học.

Hunt nghiêm túc nhìn người kia, mấy giây sau mới rút ra được kết luận: “Không còn nghi ngờ gì nữa, mọi khi anh chắc chắn rất quy củ.”

“Vì tôi sẽ không tốn tinh lực và thời gian cho những người không quan trọng.”

“Ừ, Thẩm Xuyên cũng nói như vậy. Nhưng những người được anh xem trọng đảm bảo sẽ bị anh dày vò đến chết mất.” Hunt thấy cảm thông từ tận đáy lòng.

Winston trầm mặc.

Hunt lại chọc chọc ngón tay vào thắt lưng người kia: “Vậy anh thích tư thế nào?” Cậu cực kì tò mò với vấn đề này.

“Tôi thích cả.” Winston nhìn Hunt.

Ánh mắt của hắn sâu xa tựa như có thể dò vào tâm trí Hunt.

“Anh thích cả?” Hunt bật cười: “Vì anh giỏi quá mà!”

“Sao cậu biết là tôi giỏi?”

“Vì chúng ta đều là tuyển thủ đua xe! Donald đã từng nói sức bền của mỗi tay đua phải sánh bằng vận động viên marathon, nhưng sức mạnh tiềm ẩn của chúng ta còn lớn hơn họ nữa.”

“Chỉ bởi vì như thế?” Winston tựa hồ không hài lòng với đáp án của Hunt.

“Ừ...” Đầu óc lười biếng của Hunt khó khăn lắm mới vận động được chút đỉnh. Vừa nãy Winston tăng mình lên cao như thế, chẳng nhẽ mình không nên lấy thành ý đáp lại?

“Cơ thắt lưng của anh cực kì đẹp! Vừa nãy tôi đã nhìn thấy rồi! Ai đã từng nói với tôi rồi ấy... là kiểu thắt lưng gì nhỉ?” Hunt liêu mạng suy nghĩ. Nghĩ nghĩ nghĩ, nghĩ mãi mà không ra.

Winston cúi đầu phát ra tiếng cười trầm thấp. Giọng nói của hắn rất đặc biệt, còn tiếng cười rõ ràng hơi lạnh lùng, thế mà lại có thêm một phần ấm áp.

“Này! Anh cười gì thế hả!”

“Cười điệu bộ nghiêm túc của cậu.” Khóe mắt nheo nheo vì cười của Winston khiến Hunt chẳng nổi rồi mất đi.

“Anh cứ cười cũng được. Dù sao tôi cũng chẳng giống anh, trí nhớ của tôi không tốt.”

Winston lại hơi nghiêng người về phía Hunt. Những sợi tóc nằm phía sau tai của hắn xổ xuống sẽ lướt qua gò má, đuôi tóc tựa như chạm cả vào má Hunt: “Thực ra tôi thích vào rồi mới thay đổi tư thế, lúc đó, lượng calo bị đốt cháy ít nhất cũng phải vào khoảng bốn mươi hai.”

Hunt đã không còn nhớ rõ lần gần đây nhất cậu nhìn vào mắt Winston ở khoảng cách gần như thế là khi nào nữa rồi. Cậu chỉ cảm thấy đôi mắt xanh lam ấy tựa như thủy triều sắp dâng tràn.

“Tóc anh chạm vào tôi rồi! Đồ lưu manh...” Trái tim Hunt tự dưng hỗn loạn, cậu cố sức đẩy mạnh người kia ra.

Winston không hề tức giận mà nằm luôn lên người Hunt: “Cậu thấy cơ thắt lưng của tôi đẹp thật à?”

“Đúng thế.” Hunt rất thành thật gật đầu.

“Vậy cậu có muốn thử cảm giác chút không?” Khóe môi Winston nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt. Hunt chắc chắn tên này lại chơi xấu rồi.

“Không thêm! Anh chơi một mình đi!” Cậu xoay người.

Winston không nói gì nữa, nằm thật im. Hunt bắt đầu buồn ngủ, nhắm mắt cái là thiếp đi luôn. Khi vẫn còn lơ mơ, cậu cảm thấy như có thứ gì đập lên người mình, sau đó có ai khẽ ôm lấy cậu. Cảm giác ấm áp phía sau lưng khiến cậu vô thức dựa vào, đến khi chạm tới lồng ngực của ai kia mới dừng lại.

Hunt tỉnh lại đã là chuyện của hơn một tiếng đồng hồ sau đó. Có vật gì đang đè lên người cậu, Hunt mở mắt, hóa ra là một chiếc chăn mỏng. Cậu kéo chăn ra mới phát hiện cánh tay Winston đang khoác lên người mình, mà bàn tay của hắn lại đang rúc vào trong vạt áo cậu, đặt hờ lên lồng ngực cậu.

Cảm giác người nọ đang nâng niu trái tim mình nảy sinh, Hunt bỗng cảm thấy ấm áp một cách kì lạ.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Vì sao anh nói tôi không cần đeo bao?

Winston: Tôi không thích dùng nên em không cần đeo hộ.

Hunt: Vì sao khi tôi hôn sâu phải tốn hơn một trăm calo?

Winston: Vì người hôn em là tôi, mà tôi sẽ dùng sức rất mạnh.

Hunt: Vì sao tư thế ngồi sẽ làm tôi tốn nhiều calo hơn?

Winston: Vì tôi sẽ vào rất lâu, mà cũng rất sâu.

Hunt: Vì sao anh không thể thảo luận vấn đề này với tôi một cách nghiêm túc nhỉ?

Winston: Sợ em chạy mất dép.

—

Thông tin bổ sung:

Cricket còn được gọi là bóng gậy, bắn cầu, mộc cầu, tường cầu, là một môn thể thao dùng gậy đánh bóng, phổ biến tại nhiều quốc gia trong cộng đồng Thịnh vượng chung Anh. Môn này có hai đội, mỗi đội 11 đấu thủ, thi đấu trên sân cỏ hình tròn. Mục đích của trận đấu là hai đội thay phiên nhau, một đội giao bóng và một đội đánh bóng, sau khi tất cả các đấu thủ của đội đánh bóng bị loại, đội này sẽ đổi sang ném bóng, và đội bên kia sẽ vào sân để thành đội đánh bóng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tôi Sẽ Cho Cậu Một Đời Không Lo Cơm Áo

Hunt cẩn thận nghiêng người quan sát gương mặt Winston rồi đột nhiên phát hiện, tất cả chăn đều được đắp lên người mình, lưng Winston chẳng có gì che cả.

Còn nói tôi phải cẩn thận kẻo cảm lạnh à! Anh thế này mới nhiễm lạnh ấy!

Hunt kéo chăn lên đắp cho Winston.

“Cậu tỉnh rồi sao?” Winston mở mắt ra nhìn cậu.

“Ừ!” Hunt ngồi khoanh chân nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không biết mấy giờ rồi nhỉ?”

Mặt trăng treo trên không trung vừa dịu dàng vừa sáng tỏ, ánh trăng rơi xuống mặt hồ, nước trong hồ lại bốc hơi, hợp thành một cảnh tượng mông lung mà đẹp đẽ.

“Mười giờ tối rồi.”

“Hả? Chưa kịp làm gì đã mười giờ rồi?” Hunt tỏ vẻ ngạc nhiên.

Winston nằm nghiêng chống cằm mỉm cười: “Cậu còn muốn làm gì nữa?”

“... Ở đây yên tĩnh thật.”

“Ừ, vì thế tiếng động nào vang lên cũng có thể nghe thấy rất rõ.”

“Anh lại thế rồi.” Hunt bắt lực đập khê vào người kia.

Ai ngờ Winston lại tóm lấy mắt cá chân cậu, tốc độ nhanh đến mức cậu không kịp phản ứng. Cậu đang định thu chân lại, Winston đã kéo cậu về phía mình.

“Này, đừng đùa nữa! Tôi chuột rút thì sao?”

“Cậu không được huấn luyện nâng cao độ dẻo dai cho cơ thể sao?” Winston bình thản hỏi, lực hấn dùng để giữ mắt cá chân Hunt vẫn chẳng giảm chút nào.

“Khi gió! Huấn luyện là để đề phòng thương tích do cơ bắp bị kéo căng quá độ trong khi đùa! Ai hơi đâu đang yên đang lành lại giơ chân lên cao thế này!”

“Thế này là cao à?” Winston lại nâng chân Hunt lên cao hơn nữa.

Ông quần rộng thùng thình Hunt mặc trượt xuống, góc nhìn của Winston vừa khéo có thể thấy rõ những gì bên trong.

“Bỏ ra!” Hunt dùng cánh tay chống cả người, cố gắng lùi về sau.

Nhưng Winston vẫn túm chặt lấy cậu, chẳng có động thái gì: “Thế này thì sao?” Hấn cố tình gấp đầu gối của Hunt lại, kéo về một bên.

“Tôi đập anh bây giờ!”

Nhưng Winston vẫn không buông tay. Hunt đột nhiên thấy không vui khi nhận ra mình hoàn toàn thua thiệt về sức mạnh. Cậu khê thu đầu gối, đập mạnh về phía vai Winston: “Đắc ý cho lắm vào!”

Winston quả nhiên thả lỏng tay hơi nghiêng người, chân Hunt trượt qua đầu vai hấn. Hấn lại bất ngờ chuyển sang túm lấy bắp chân cậu, ấn đầu gối cậu lên vai mình, sau đó dần dần ngã người về phía cậu: “Hai chân được nâng lên gác trên vai, mỗi phút ít nhất tốn hai mươi sáu calo. Cậu có thấy cần không?”

Tên này lại bắt đầu trêu người! Hunt hậm hực dùng bên chân còn lại đập hấn, chẳng ngờ chân ấy cũng bị tóm nốt. Minh đã nhanh đến thế rồi! Chẳng lẽ tên Winston này là quái vật!?

“Cậu vốn không dám dùng hết sức đập tôi, vì sợ làm vai tôi bị thương.” Nụ cười của Winston rất nhạt, Hunt lại cảm thấy đó là một nụ cười đắc ý.

“Thả ra ngay! Nếu không tôi đánh anh thật đấy!” Hunt dứ dứ nắm tay.

Winston buông hai chân của Hunt ra, đột nhiên lại tóm chặt lấy nắm tay đang vung về phía mình của cậu. Hunt vừa hạ được chân xuống, Winston đã thành linh kéo thật mạnh, cậu liền bỏ nhào lên người hấn. Winston ôm chặt lấy thắt lưng cậu, bế lên cao. Hunt ngồi trực tiếp lên người hấn.

“Từ thế ngồi, mỗi phút khoảng sáu mươi calo. Cậu chắc phải cần hơn một trăm rưỡi.”

Tiếng nói của Winston vang lên bên tai Hunt, hơi thở của hấn rất ấm áp, thậm chí chẳng cần nghiêng mặt quan sát, Hunt cũng biết là hấn đang cười.

“Anh muốn chết à!”

Hunt chống tay lên vai Winston rồi đứng vững dậy. Winston đột ngột giữ lấy thắt lưng cậu, khiến cậu va mạnh vào chóp mũi hấn, suýt nữa ngã dập mặt. Cũng ngay lúc ấy, nơi kia của cậu liền trượt qua mũi hấn.

“Không... không liên quan tới tôi... là tại anh trêu tôi...”

Đáng đời chưa!! Quân lưu manh!

Sâu trong tiềm thức, Hunt biết Winston sẽ không nổi giận. Quả nhiên, Winston chỉ nghiêng mặt bật cười.

“Cười nữa xem, tôi đánh thật đấy!”

“Cậu không đánh được tôi.” Winston thân nhiên ngồi dậy rồi ra mở cửa.

Một cô gái mặc kimono bước vào thu dọn đồ ăn trên bàn.

“Giờ có về phòng ngủ không?” Winston lên tiếng.

Được lắm, cứ như cái tên vừa làm những chuyện khiến người xấu hổ ban nãy chưa từng tồn tại không bằng!

“Không ngủ!” Hunt có hơi giận dỗi.

“Hay là cậu muốn đốt cháy calo?” Winston cười hỏi.

Mẹ nó, giờ chỉ cần nhắc đến “đốt cháy calo” là cũng có thể khiến Hunt nhớ lại những chuyện không đáng nhớ rồi...

Nhìn cái dáng vẻ hăm hở không chịu nói chuyện kia, Winston vỗ vỗ vai cậu: “Đi thôi, đánh bóng bàn nhé. Cậu biết chơi không?”

“Không biết. Anh dạy tôi đi!” Hunt cùng Winston bước ra khỏi gian nhà.

Phòng đánh bóng bàn cách nơi cho khách ngủ trọ khá xa, hai người cần phải đi qua dãy hành lang thật dài. Hunt vừa đi vừa nhìn cảnh sắc bên ngoài. Bức tường trong hành lang phản chiếu bóng hình của cậu và Winston. Hunt vươn tay ra làm động tác đẩy ngã người phía trước, bóng đen trên tường cũng làm y theo.

“Cậu thật trẻ con.” Winston đứng khựng lại, tay Hunt đập ngay vào lưng hắn.

“Cũng chẳng phải ngày đầu tiên anh biết tôi như vậy.” Hunt cười phớt tỉnh, trong lòng bàn tay lại là hơi ấm của Winston. Winston đi tiếp về phía trước, bàn tay Hunt tự nhiên lành lạnh, trong lòng cậu cũng thấy cô đơn.

Hai người bước vào phòng đánh bóng bàn, một nơi vừa sáng sủa vừa rộng rãi, khác với gian phòng ngồi ăn khi nãy. Trong phòng kê bốn chiếc bàn đánh bóng, tiếc là trừ hai người bọn họ ra, chẳng còn vị khách nào đến đây tắm suối nước nóng cả.

Winston đi tới bên cạnh cậu, dạy cậu nên cầm vợt thế nào, nên để bóng đập vào điểm nào trên mặt vợt. Tay của hắn trượt dần từ bờ vai xuống đến thắt lưng cậu, hắn chậm chậm dán sát vào lưng cậu, giúp cậu cảm nhận chuyển động của hông khi đánh bóng.

Hunt hoàn toàn chẳng có thiên phú gì khi học những môn như lịch sử nước Mỹ, thế nhưng khi học về những môn thể thao liên quan đến bóng, dây thần kinh vận động của cậu lại cực kỳ phát triển. Cậu đánh thử với Winston vài quả, dù trước mắt, mấy lượt bóng kia không phải không qua lưới thì cũng là không đánh trúng.

Winston rất kiên nhẫn nhìn Hunt nhặt bóng rơi trên sàn. Chẳng mấy chốc, người trở nên mất kiên nhẫn hóa ra lại là Hunt: “Này, anh cố tình đánh bóng vào những chỗ tôi không đỡ được đấy à!?”

“Không phải chơi bóng bàn là như vậy sao? Nếu đánh bóng vào những điểm cậu đỡ được, tôi còn thắng thế nào được nữa?” Winston chống tay lên bàn hỏi.

“... Nhưng cứ thế này thì tôi sẽ nhặt bóng suốt mất!”

“Nhặt bóng suốt cũng tốt mà.” Winston nói.

“Anh muốn thấy tôi mệt mỗi chữ gì!” Hunt kéo tay áo của mình lên.

Hãy đợi đấy, chẳng bao lâu nữa tôi cũng sẽ bắt anh nhặt bóng khắp sàn!

“Tôi không muốn thấy cậu mệt, chỉ muốn nhìn cảnh cậu cúi người xuống, nâng eo lên thôi.” Winston nói.

“Hả?” Sau hai giây suy ngẫm, Hunt tức đến độ mắt cũng sắp tóa lửa: “Có anh mới cúi người nâng eo ấy!?”

Lọ mọ nửa ngày, hóa ra Winston làm thế là vì cố ý nhìn dáng điệu “nhặt xà phòng” của cậu! (tư thế cúi người xuống nhặt xà phòng sẽ tạo cơ hội cho người đồng tính tấn công từ phía sau lưng. Cụm từ này ám chỉ hành vi tình dục đồng tính.)

Winston cười cười đánh bóng về phía Hunt.

Hunt cảm thấy từ sau khi hai người làm hòa, độ lưu manh của tên này hình như lại thăng lên một cấp độ mới. Cậu thở dài một hơi.

Winston vẫy vẫy vợt tỏ ý: tiếp tục nào!

Hunt cũng đã quen tay hơn, Winston dần dần không thể thắng cậu dễ dàng chỉ với một hai lượt bóng như trước nữa.

“Hự!”

Cuối cùng, Hunt cũng đánh được một đường bóng đẹp khiến Winston không đỡ được. Cậu vốn cho rằng rốt cục cũng đến lượt Winston nhặt bóng rồi, ai biết đầu tên kia lại làm bộ đương nhiên hất hất cảm ý bảo Hunt nhặt bóng tiếp.

“Vi sao vẫn là tôi nhặt bóng! Rõ ràng anh không đỡ được!”

“Bóng bay sang bên của cậu.”

“Tôi không nhặt!” Hunt quyết định tuân theo nguyên tắc.

“Không nhặt thì thôi vậy.” Winston cầm một quả bóng khác lên. . .

Cảm giác thất vọng của Hunt tăng lên gấp bội.

Bóng lại bay về phía cách cậu không xa. Winston nhìn Hunt mà thở dài một hơi, chậm rãi đi tới bên cạnh cậu, cúi mình xuống. Lòng Hunt vừa kinh ngạc vừa vui mừng: Hô hô hô! Nhìn thấy Winston nhặt xà phòng rồi!!

Nhưng cậu lại lập tức thất vọng. . . Winston khụy đầu gối xuống, tư thế nhặt bóng trông vô cùng tao nhã, khác một trời một vực với cái tư thế cong eo ngu xuẩn của mình. . . Sao mình không nghĩ ra tư thế nhặt bóng này nhỉ??

Winston nghiêng đầu nhìn cậu từ dưới lên trên rồi cười nhếch mép, không biết là vì đã phát hiện ra điều gì.

“Anh cười gì?” Hunt cau mày.

“Anh bạn của cậu dễ thương thật.”

Hunt kinh hoàng, lẽ nào Winston nhìn thấy gì qua ống quần mình? Nhưng cậu vừa cúi đầu kiểm tra đã nhận ra tên này lại gạt mình rồi. Góc độ của Winston vốn không thể nhìn vào ống quần cậu.

“Sắp mười hai giờ rồi, nên đi nghỉ thôi.” Winston chỉ đồng hồ treo tường mà nói.

“Ừ. Dội nước qua cái là đi ngủ ngay!”

Hunt trả lại vạt cho Winston rồi vươn cánh tay đuổi thất lung. Lúc hạ tay xuống, cổ áo lỏng ra vì đánh bóng bàn tuột xuống khỏi một bên vai cậu. Hunt ngáp ngủ, đang định kéo cửa bước ra ngoài thì lại bị Winston khẽ níu lấy cổ áo.

“Cẩn thận nhiễm lạnh.” Winston giúp cậu kéo cổ áo lên.

“Cảm ơn.”

“Vai cậu đúng là đẹp thật.”

“Hả? Gì cơ?” Hunt xoay người lại, kì diệu ghê, đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy Winston khen một thứ gì đó đẹp.

“Khiến người ta muốn cắn mạnh cho một miếng.” Winston nói xong liền hờ hững đi lướt qua người Hunt.

“...” Hunt nhìn theo bóng lưng của hắn rồi thở một hơi thật dài. Có giỏi thì để toàn thế giới biết anh lưu manh đi!

Phòng Winston đặt có xếp tatami cho hai người, chỉ cần thoáng liếc mắt đã khiến người ta thấy tràn đầy xúc cảm.

“Vì sao trên tatami lại có một bông hồng?” Hunt ngoẹo đầu hỏi.

“Có lẽ là bởi lúc đặt phòng, tôi nói có hai người nên mới bị hiểu nhầm là vợ chồng hoặc tình nhân gì đó.” Winston nhặt bông hoa lên: “Cậu không thích à?”

“... Tôi là đàn ông, đâu ra cái chuyện thích hoa!”

“Vậy cứ vứt đi là được. Đặt một bông hồng ở đây đúng là chẳng liên quan.”

Winston định đi về phía cửa sổ, Hunt liền vội vã kéo hắn lại: “Thôi kệ đi! Dù sao hoa cũng đã nở rồi, vứt ra ngoài không để ai ngắm cũng tiếc.”

Hunt vươn tay tiếp lấy, đặt lại hoa lên trên gối đầu. Những thứ sinh ra đã đẹp đẽ và yếu đuối thế này, có lẽ là để được chăm sóc và yêu thương.

“Hunt, cậu dịu dàng và dễ mềm lòng quá.” Winston nói.

“Vậy còn anh? Nếu tôi không ở đây, anh sẽ vứt hoa đi à?”

“Đồ tôi không thích hoặc không hợp với tôi, tôi sẽ coi như không nhìn thấy.”

Hunt cúi thấp đầu, cậu gần như có thể cảm nhận được một mặt tàn nhẫn mà kiên quyết của Winston.

“Tôi đi tắm đây!”

“Đi đi.” Winston lôi điện thoại ra bắt đầu lướt web.

Hunt dội nước nóng ào ào, thay đồ mới rồi quay lại phòng ngủ. Cậu vừa lau tóc vừa đi tới bên cạnh Winston, nhìn thấy hắn đang xem tin tức về hiện trạng và tương lai của dầu mỏ: “Ồ, tôi chẳng quan tâm đến những thứ này bao giờ.”

Winston tùy ý nâng tay đặt trên vai Hunt: “Cậu nên phân bổ của cải hợp lý, từ đó tài sản cá nhân mới có thể gia tăng. Nếu không, cho dù cậu có trở thành tay đua đẳng cấp, lương hàng năm có hơn nghìn vạn, cậu cũng sẽ tiêu hết một cách nhanh chóng.”

“Anh đổ tiền vào đầu tư hết à?” Hunt tò mò hỏi.

“Ừ.”

Hunt là người sống cho hiện tại, mà Winston rõ ràng lại là người nghĩ đến tương lai.

“Anh định sẽ chuyển sang kinh doanh sau khi rời F1 sao?” Hunt hỏi tiếp.

“Không chắc. Nhưng dù làm gì cũng phải có thời gian dư dả.”

“Để hưởng thụ cuộc sống?” Hunt nghiêng đầu đặt câu hỏi.

Winston mỉm cười: “Không chỉ để hưởng thụ cuộc sống, tôi còn phải trông chừng một trái tim không chịu an phận nữa.”

“Trái tim không an phận? Tim anh không an phận à?”

Nụ cười của Winston dừng lại bên khóe môi, hắn không trả lời câu hỏi của Hunt, chỉ bước vào phòng tắm. Hunt đi theo sau hắn: “Hay là tôi đưa tiền lương hàng năm của mình cho anh nhé? Anh giúp tôi quản lý luôn đi?”

“Cậu không sợ tôi ôm tiền chạy mất à?”

“Không sợ. Anh không làm thế đâu.”

“Nếu tôi làm ăn thất bát, phá sản mất thì sao?” Tiếng Winston truyền tới từ bên kia cánh cửa.

“Chỉ cần... chỉ cần anh không say xỉn rồi làm những chuyện điên rồ như cha tôi... chúng ta có thể cùng nhau trả hết nợ nần, làm lại lần nữa!”

“Ngốc quá.”

Âm thanh tắm rửa vang lên, tiếng “ngốc quá” rất khê của Winston như đâm vào tim Hunt. Cậu không ngăn nổi mình suy nghĩ miên man, hai tiếng “ngốc quá” của hắn rốt cục mang ý nghĩa gì? Cảm thấy cậu ngốc nghếch khi không biết cách quản lý tài sản, hay vì quá dễ tin người trong lĩnh vực tiền bạc như thế?

Mấy phút sau, Winston bước ra, phát hiện Hunt vẫn đứng nguyên chỗ cũ liền mở miệng: “Cậu sao vậy?”

“Vì sao anh lại bảo tôi ‘ngốc quá’?” Hunt đặt nghi vấn.

Winston quay mặt đi, vai khê run run. Đây là lần đầu tiên Hunt nhìn thấy hắn bật cười như thế.

“Cười gì mà cười? Anh thấy tôi không nên so đo chuyện anh bảo tôi ngốc chứ gì?”

Winston cúi người nhặt đóa hoa lên, khê đưa nó chạm vào mặt Hunt: “Cậu không cần đưa tiền cho tôi. Cậu thích làm gì thì cứ làm cái đó. Mua lại ngôi nhà cậu ở khi còn nhỏ, quan trọng nhất là đổi một chiếc xe, chiếc Jeep của cậu cũ quá, dễ gây tai nạn.”

“Đó là chiếc xe nhà tôi dùng mỗi lần đi chơi, tôi không muốn bỏ.”

“Không phải ga ra nhà cậu rộng lắm sao? Tôi nhớ có thể chứa được tới ba chiếc cơ mà. Một chỗ để cho chiếc Jeep cũ ấy, chỗ còn lại để xe mới vào.”

“Còn một vị trí nữa dành cho anh!” Hunt cười nói, nghe cứ như thể cậu đã mua lại được căn nhà ấy vậy.

Ngón tay Winston khựng lại giữa chừng, hắn gài đóa hoa lên sau tai Hunt: “Chỉ cần cậu vui vẻ là được, tôi sẽ cho cậu một đời không lo cơm áo.”

Trái tim Hunt như bị vật gì đó đâm xuyên... Đến khi cậu rút bông hồng sau tai ra, Winston đã vén chăn ngồi vào trong rồi.

“Này! Đừng có nói như vậy chứ! Tôi sẽ càng lúc càng trở nên không có chí tiến thủ mất! Hơn nữa... hơn nữa anh nói nghe cứ như cầu hôn ấy!” Hunt kéo cái chăn bên cạnh rồi cũng chui vào gối.

“Không phải đã nói sẽ mua cho cậu một chiếc nhẫn kim cương thật lớn ở Dubai à?” Winston đã nằm xuống, nhắm hai mắt lại.

“Tôi không cần đâu!” Hunt thò chân ra khỏi chăn của mình, rúc vào chăn của Winston, đá người kia một cú. Kết quả, cậu còn chưa kịp phát lực thì đã bị người kia tóm lại.

“Buông.”

“Cậu tự rút về đi.”

Hunt ngồi bật dậy, lật chăn của người kia, cắn răng cắn lợi tách ngón tay hất ra. Sau khi khó khăn tách ra được rồi, Hunt lại phát hiện ống quần Winston đã bị vén hết lên cao, đầu gối gấp lại, hai chân trông vừa dài vừa đẹp. Hunt lại bắt đầu hăm mộ một hồi rồi mới kéo chăn lên cho hất, quay về chỗ của mình.

“Đừng đùa nữa. Ngủ đi.” Winston nhắm mắt lại.

“Kệ anh đấy. Ngủ đây.” Hunt cuộn chăn lại, nghiêng người nhắm mắt.

Thế giới trở nên yên tĩnh, Hunt thả lỏng toàn thân, cứ thế chìm vào giấc ngủ. Mãi tận tối mai mới phải bay về Tokyo, cậu có thể an tâm ngủ đến giữa trưa.

Sáng sớm hôm sau, Hunt bừng tỉnh vì nghe tiếng chim chóc xôn xao. Cậu run run mí mắt, đến khi mở ra, mới giật mình phát hiện mặt Winston kề ngay sát mặt mình! Hunt định ngo ngoáy nhưng lại ý thức ngay được tướng ngủ của mình quá xấu: Một chân cậu gác thẳng lên thắt lưng Winston, đầu lại còn gối lên cánh tay hất! Cậu chuẩn bị ngồi dậy thì đột ngột nhận ra thêm một vấn đề: một cánh tay khác của Winston đang khoác hồ lên eo mình!

Ai da! Chúa ơi!

Hunt vội vàng rút chân về, sau đó kéo chăn đắp lên người cho Winston. Mình giật hết cả chăn thế này, hi vọng Winston không bị cảm lạnh! Nếu để ảnh hưởng tới chặng đua ở Abu Dhabi của hất, mình sẽ chết vì áy náy mất!

Winston có vẻ sẽ không tỉnh dậy ngay, Hunt thở phào một hơi rồi bước vào nhà tắm. Đến khi cậu quay lại, Winston vẫn còn chưa mở mắt. Chẳng trước ở Áo, vì không thích mùi phòng mới sửa quá nồng, Winston đã từng ngủ cùng với Hunt, nhưng hình như lần nào cũng vậy, dù là uống say hay trò chuyện quá nửa đêm, chưa bao giờ Hunt lại là người dậy trước như hôm nay cả.

Cậu khoanh chân ngồi trên đệm của mình, chống cằm nhìn Winston và khẳng định thêm lần nữa: Tên này rất đẹp trai! Vàng trán và sống mũi liền với nhau là vùng mang đậm chất quý tộc nhất của hất. Lại còn đường cong quanh mắt nữa. Vì cùng là đàn ông con trai, Hunt chưa bao giờ nghiên cứu kĩ càng, nhưng bây giờ xem ra, đôi mắt của Winston đích thật đẹp như điêu khắc. Đôi môi của hất đang ở trạng thái thả lỏng, trông mềm mại đến mức người ta muốn chạm vào.

Bụng Hunt sôi lên ừng ực.

Đôi mắt của Winston khẽ giật giật rồi mở ra, hất chậm rãi ngồi dậy: “Mấy giờ rồi?”

Giọng của hất có vẻ biếng nhác, Hunt nghe mà thấy ngứa ngáy cả người: “Mười một giờ rồi.”

Winston vận động bên tay bị Hunt đè suốt đêm: “Cậu dậy trước rồi à? Rửa mặt mũi chưa? Chúng ta có thể ăn bữa trưa luôn.”

“Làm xong hết rồi!” Hunt nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Hôm qua tôi giành chỗ của anh, anh có thể đẩy tôi về lại trong chỗ của mình mà.”

“Không sao cả. Đứa trẻ nào mà chẳng thích tranh đồ của người khác.” Winston nâng mắt ngó Hunt, rất lâu sau cũng không chịu rời đường nhìn.

“Sao thế?” Hunt vẩy vẩy tay trước mặt hất. . .

Winston gạt đầu cười: “Hôm qua tôi khen vai cậu đẹp, vừa sáng sớm hôm nay, cậu đã khoe ra cho tôi ngắm rồi à?”

Hunt ngẩng người một hồi mới hiểu ra, vội kéo cổ áo lên: “Anh không nói đơn giản cổ áo tôi bị trễ được à?”

“Tiếc ghê. Rời khỏi đây rồi sẽ không được nhìn thấy cậu mặc áo choàng tắm kiểu Nhật nữa.” Winston thông dong đứng dậy rửa mặt.

Hunt hừ một tiếng, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình, xỏ lại quần bò và áo phông đã mặc khi mới tới đây. Sau khi xử lý xong bữa trưa, hai người liền lái xe rời Noboribetsu tới sân bay Sapporo. Winston là người lái xe, vận tốc rất vừa phải, Hunt hí hửng hưởng thụ cảm giác gió lướt qua gò má mình.

“Này... về sau chúng ta phải tiếp tục đi nghỉ cùng nhau nhé!”

“Được thôi.” Winston đáp lời.

“Abu Dhabi rất gần Dubai, khi nào chặng đua kết thúc, chúng ta tới ở khách sạn Burj al-Arab đi!” Hunt nói.

“Burj al-Arab cũng chẳng có gì mới lạ đâu.”

Đây không phải lần đầu tiên Winston tham gia đua ở Abu Dhabi, hất đã chẳng còn cảm giác hiếu kì hay mong đợi gì với Dubai nữa.

“Nhưng tôi chưa ở đó bao giờ.” Hunt nói: “Nghe nói công viên nước cũng được lắm, anh tới chơi bao giờ chưa?”

“Tôi không chơi mấy thứ như vậy, nhưng nếu cậu muốn thì ta cùng đi.”

Hunt có cảm giác đây là cuộc đối thoại giữa cha và con: “Vậy rốt cục anh có hứng làm gì!”

“Cưỡi ngựa, trượt tuyết, chơi golf, du thuyền.”

“Đúng là quý tộc thật.” Hunt nhỏ giọng nói.

“Cậu không muốn đi cùng tôi à?” Winston nghiêng đầu hỏi.

“Tôi không biết gì về những thứ ấy.”

“Tôi dạy cậu.”

“Thế thì còn được.” Hunt mỉm cười.

“Vậy sau khi chặng đua này kết thúc, hai ta cùng đi.”

“Được được!”

Hai người tới sân bay Sapporo, lấy vé rồi chuẩn bị lên máy bay. Hunt đang xếp hàng chờ lên máy bay thì nghe thấy có người gọi mình: “Hunt, không ngờ lại gặp cậu ở đây!”

Hunt quay đầu lại liền nhìn thấy Audrey Wilson. Cô vẫn đang đeo máy ảnh ống kính rời trước ngực, ba lô hành lý sau lưng, bên ngoài khoác áo đơn giản, quần bò bên dưới càng tôn lên đường nét thướt tha của đôi chân.

Hunt mỉm cười: “Chị nghỉ phép ở Sapporo à? Hay là đi phỏng vấn à?”

“Ha ha ha... nếu tôi nói cho cậu biết, cậu không được cười đâu đấy nhé.” Audrey đi về phía Hunt nói nhỏ: “Tôi nghe người trong đội đua Ferrari nói Winston đến nghỉ ở Sapporo, thế nên mới tới đây nghỉ phép, biết đâu lại tình cờ gặp mặt thì sao?” Cô nháy nháy mắt.

Tuy ngữ khí chỉ như nói vui, thế nhưng Hunt lại cảm giác chuyện Audrey coi trọng Winston là thật. “Sau khi tình cờ gặp mặt, chị định sẽ làm gì?” Hunt nửa đùa nửa thật hỏi.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Oa! Anh đầu tư ở nhiều nơi thế! Anh đầu tư cả ở bar và câu lạc bộ à?

Winston: Ừ.

Hunt: Không giống phong cách của anh.

Winston: Phù hợp trình độ thưởng thức của em là được.

Hunt: Ồ, còn có cả khách sạn!

Winston: Để đến nơi nào trên thế giới, tôi cũng tiện ngủ với em.

Hunt: Sao còn có cả công ty hàng không?

Winston: Em trốn đến đâu tôi cũng sẽ biết.

Hunt: ...

—

Thông tin bổ sung:

Burj al-Arab, có ý nghĩa “Ngon tháp của Ả Rập”, là một khách sạn hạng sang và cũng là một biểu tượng của Dubai. Nó nằm trên một hòn đảo nhân tạo cách bãi biển Jumeirah 280 m, và dùng một cây cầu riêng để nối với đất liền. Khách sạn có kiến trúc hình tượng hóa với hình dạng một cánh buồm Ả Rập no gió ra khơi, với chiều cao 321 mét, gồm 56 tầng, 202 phòng, trong đó có một phòng Tổng thống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Hoa Hồng Giấy Báo

“Cậu biết mà, hẹn cậu ta ăn cơm, sau đó đẩy ‘phịch’ cậu ta xuống mặt bàn ăn kiểu Nhật. Nghe tràn đầy cảm xúc nhỉ?”

“Ha ha... rất cảm xúc.” Hunt sờ sờ mũi: “Người chị muốn đẩy ngã đang ở ngay sau lưng chị đấy.”

“Hả?” Audrey quay đầu lại liền nhìn thấy Winston một vai khoác ba lô đứng bên cạnh: “Hừ! Sao cậu không nói với tôi từ đầu!” Cô giả vờ nổi giận thụi một cú vào vai Hunt.

“Ha ha ha! Đương nhiên là vì để thần tượng của chị hiểu tấm lòng chị!” Hunt để lộ vẻ mặt xấu xa. Sâu trong lòng, cậu lại không khỏi ước ao được như Winston. Tiếp đó... tự nhiên lại khó chịu.

“Chị Wilson.” Winston cúi đầu, dáng điệu thật là tao nhã lịch sự.

Hunt đụng khề vào vai Winston, nhỏ giọng nói: “Có giỏi thì lưu manh tiếp đi!”

“Cậu có chắc là muốn thế không?” Winston mang gương mặt vô cảm thấp giọng hỏi.

“Thôi đi vậy.” Hunt có dự cảm: dù sao thì người xui xẻo chắc chắn cũng vẫn sẽ là mình thôi.

“Hai người... cùng đi nghỉ sao?”

“Đúng thế. Chúng tôi đến Noboribetsu tắm suối nước nóng.” Hunt mỉm cười trả lời.

“Chẳng trách da cậu nhìn đẹp quá nhỉ. Mà tôi đã tổng kết được một kinh nghiệm rồi.”

“Kinh nghiệm gì ạ?”

“Lần sau muốn phỏng vấn không hẹn trước với Winston, người tôi cần đặt lời không phải là người trong đội Ferrari, mà là cậu.”

“Ha ha ha! Đúng đấy, vậy lần sau phỏng vấn tôi, chị nhất định phải viết cho bùi tai vào đấy! Nếu không, tôi sẽ không tiết lộ tin tức nội bộ cho chị đâu!” Hunt nháy nháy mắt.

Sau khi xếp hàng vào khoang máy bay, Hunt nhận ra Audrey ngồi cùng một hàng với hai người, chỉ cách nhau một lối đi thôi. Hunt rất lịch sự xếp hành lý giúp Audrey.

“Cảm giác đi du lịch với Winston thế nào? Đám nhà báo chúng tôi mong muốn nhất nhưng cũng sợ hãi nhất là khi phỏng vấn Winston.”

“Vì sao?” Hunt tò mò hỏi.

“Vì sau khi có một màn biểu diễn cực kì đặc sắc, cậu ta lại hoàn toàn có thể khiến tất cả nhà báo nghẹn lời.”

“Ha ha ha!” Hunt bật cười, liếc nhìn Winston bên cạnh một cái. Tên này vẫn xem tạp chí giống như lúc đến, thần tình bất biến như pho tượng, hoàn toàn chẳng cách nào liên hệ với cái tên miệng lưỡi dẻo quẹo khi còn đang đi du lịch suối nước nóng.

“Chúng tôi luôn hi vọng cậu ấy có thể nói nhiều hơn vài câu.” Audrey nhìn về phía Winston.

Winston rõ ràng biết Audrey có thiện cảm với mình nhưng lại chẳng có ý định nói câu nào với người ta, chỉ thỉnh thoảng đáp lại vài lời theo phép lịch sự. Hunt nghiêng mình về phía Audrey, nhỏ giọng nói: “Nếu tên này chịu nói chuyện với chị thật, hẳn nhất định sẽ có cách trêu chọc chị, khiến chị xấu hổ. Mà nếu đã vậy thì thôi đi là hơn.”

“Trêu chọc? Xấu hổ?” Audrey liếc nhìn Winston: “Chuyện ấy làm sao xảy ra được?”

Hunt nhún nhún vai. Đúng lúc này, có một tiếp viên đẩy xe đồ uống đi tới. Hunt cảm thấy có người túm cổ áo cậu, kéo nửa người đang vuron khỏi vị trí của cậu về chỗ cũ, vừa lúc xe đẩy đồ uống đi lướt qua.

“À phải, vốn tôi cũng đã liên hệ với đội đua của cậu nhằm tiến hành phỏng vấn cậu rồi, nhưng ngài Marcus lại nói cậu đang đi nghỉ. Hóa ra là cậu đi cùng Winston. Không biết khi hai cậu về tới Tokyo rồi, tôi còn phỏng vấn riêng cậu được nữa không?”

Hunt vừa định trả lời, Winston luôn trầm mặc bỗng giành nói trước: “Chúng tôi về Tokyo rồi sẽ bay đến Abu Dhabi ngay.”

“Vậy à, tiếc nhỉ.” Hunt gãi đầu.

Không biết vì sao Hunt lại cảm thấy từ sau khi gặp Audrey, Winston đã thay đổi thái độ với cậu. Đương nhiên, Winston lúc này càng gần với ấn tượng hân tạo ra với mọi người hơn.

“Vậy khi nào đến Abu Dhabi, tôi có thể ưu tiên phỏng vấn cậu không?” Ánh mắt Audrey rất chân thành.

“Ồ, được chứ. Nếu trong đội không có chuyện gì quan trọng, có lẽ sẽ không sao.”

“Cứ định trước thế nhé.”

“Được.”

Rất nhiều hành khách trên máy bay đều đang nghỉ ngơi, Hunt cũng không tiện tiếp tục nói chuyện với Audrey nữa, cậu bắt đầu nhắm mắt lại.

Hunt cảm thấy tờ báo Winston đang đọc chưa hề được lật sang trang mới. Không biết có phải là ảo giác không nhỉ?

Audrey lấy một chai nước khoáng từ bên tiếp viên rồi thử vặn nắp: “Hừm, chai nước này chặt quá.”

“Tôi giúp cho.” Hunt tiếp lấy chai nước, vặn khê một cái đã mở được.

Sau đó, Winston ngồi bên cạnh cuối cùng cũng lật báo sang trang mới, tiếng giờ báo vang lên. Hunt hiểu kì thò đầu sang ngó xem Winston rốt cục đang đọc gì: “Chuyên mục giải trí? Anh đọc cái này á?”

Một ca sĩ nào đó vừa mở concert, một minh tinh nào đó vừa ly hôn, một bộ phim nào đó có thể giành được giải Oscar... Đáng lẽ Winston phải không quan tâm đến những tin này mới đúng.

Winston không trả lời Hunt mà gấp tờ báo lại, gài vào túi ở trước mặt. Hunt chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, hình như Winston không được vui cho lắm?

Winston khoanh tay nhắm mắt lại.

Hunt thầm cảm thấy hơi kì lạ. Cậu cố ý cầm lấy tờ báo kia, cẩn thận xem nội dung của nó. Trang báo đầu tiên là về tình hình phát triển kinh tế Mỹ, trang thứ hai viết cuộc sống của người dân ở đa số các quốc gia đều không đầy đủ, trang thứ ba là chuyên mục kinh tế Hunt hoàn toàn không hiểu, trang thứ tư là tin tức giải trí... về một minh tinh chẳng có gì hấp dẫn.

Winston đọc phải cái gì mà lại không vui nhỉ?

Hunt đột nhiên tự kỉ nghĩ rằng, có phải từ khi Audrey xuất hiện, vì mình luôn nói chuyện với chị ấy nên Winston mới có cảm giác bị bỏ rơi không?

Càng nghĩ càng thấy đúng.

Tuy Hunt cho rằng chỉ có Winston lạnh nhạt với người khác, không ai có thể lạnh nhạt với Winston, thế nhưng suy nghĩ vừa xuất hiện lại khiến Hunt này sinh cảm giác mình thật hơn người.

Cậu mở bàn nhỏ phía trước mặt ra, xé lấy một trang báo rồi bắt đầu gấp gấp vuốt vuốt. Audrey ngồi bên cạnh cũng không khỏi hiểu kì. Mấy phút sau, Hunt lấy tay chọc chọc Winston.

“Đừng đùa.” Winston nghiêng mặt đi, dựa vào cửa sổ.

Hunt lại tiếp tục chọc chọc.

Winston chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Hunt đang đưa một bông hồng được gấp bằng giấy báo tới trước mặt mình.

“Tặng hoa cho anh nè, đừng có im lặng thế.”

Winston hình như hơi sững người, sau đó lại ngoảnh mặt đi.

“Anh cười rồi phải không?”

Winston vẫn không chịu trả lời, nhưng Audrey bên cạnh lại ngăn ra. Cô không ngờ lại có người có thể ở cùng Winston một cách tự nhiên đến thế.

Winston vron tay đẩy đầu Hunt: “Đừng đùa nữa.”

Vẫn là câu nói cũ, vậy mà đến Audrey cũng có thể nhận ra, trong giọng nói của người con trai kia còn kèm cả tiếng cười.

“Vậy anh nói chuyện với tôi đi.” Hunt cài bông hoa lên cái túi trước mặt Winston, bắt ép người kia phải nhận hoa hồng mình tặng.

“Cậu muốn nói chuyện gì?” Cuối cùng Winston cũng chịu nhìn Hunt, tuy vẻ mặt vẫn chẳng mang chút cảm xúc gì cả, Hunt lại có thể khẳng định hẳn đã vui lên rồi.

“... Đồ ăn trên máy bay không ngon.” Hunt nói.

“Cậu có thể viết tờ góp ý.” Winston tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Anh nói xem tôi có thể lấy dù ra xem được không?”

“Cậu muốn bị đuổi xuống máy bay à?”

“Không muốn. Nhưng tôi chưa nhảy dù bao giờ.”

“Chặng Abu Dhabi kết thúc thì đến Dubai nhảy dù.” Giọng Winston nghe thật thản nhiên.

“Tôi không biết nhảy. Nếu kéo dù muộn quá, tôi có bị ngã chết không? Hoặc nếu tôi bị ngắt khi đang ở giữa không trung thì sao?” Hunt gác đầu lên ghế ngồi phía trước tựa như đang rất chán đời, vì thế mới tiện mồm nói vài câu, chỉ vì để người bên cạnh cũng mở miệng đáp lại.

“Tôi nhảy cùng cậu.”

“Sao cái gì anh cũng biết thế?”

“Tôi không biết làm thế nào mới có thể khiến cậu ngậm miệng đi ngủ.”

“...”

Được rồi, ngủ vậy.

Hunt ngả người ra sau dựa vào lưng ghế, liếc mắt về hướng Audrey, đối phương cũng khẽ cười với cậu. Cậu cảm thấy trái tim bị Winston đóng băng tựa hồ tan chảy một ít. Cậu nhắm mắt lại, qua không bao lâu đã ngủ mất.

Khi ngủ, đầu cậu ngả về phía Audrey, máy bay bay hơi nghiêng đi, cậu liền ngã sang bên ấy. Winston vẫn luôn nhắm mắt bỗng vươn tay ra kéo đầu Hunt lại, để cậu ngả trên vai mình. Mùi hương quen thuộc chui vào mũi Hunt, cậu vô thức cọ cọ vào hán. Ngón tay Winston khẽ vuốt trán Hunt, Hunt liền dừng lại yên tĩnh ngủ tiếp, mà Winston cũng nghiêng mặt dựa vào cửa sổ tiếp tục ngủ.

Audrey nhìn hai người mà kinh ngạc. Cô biết Winston lúc nào cũng đối xử với Hunt rất đặc biệt, thậm chí giữa rất nhiều tay lái, Hunt là người duy nhất có thể khiến Winston nói tới những chuyện không liên quan đến đua xe, nhưng một Winston thế này đã hoàn toàn vượt xa khỏi trí tưởng tượng của cô.

Hunt ngủ suốt đến tận khi tiếng radio thông báo hạ cánh vang lên. Sau khi máy bay tiếp đất, hành khách lục tục rời khoang, Hunt giúp Audrey lấy hành lý xuống, Audrey mỉm cười: “Hunt đúng là rất lịch lãm.”

“Ha ha, nếu không lịch lãm với chị, tôi sẽ bị Marcus giết chết mất.”

“Đến Abu Dhabi thì gọi điện nhé.”

“Tất nhiên.”

Hunt vừa định ra ngoài cùng Audrey, cổ áo đã bị kéo lại, vừa quay đầu lại đã thấy Winston một tay khoác ba lô, một tay cầm bông hoa hồng được gấp bằng giấy báo.

“Sao thế?”

“Cầm lấy.” Winston đưa hoa lại cho Hunt.

“Hà...”

“Cầm đến Abu Dhabi. Nếu đánh rơi, tôi sẽ không nói chuyện với cậu nữa.”

“Anh nói thật á?”

“Theo cậu thì sao?”

“...”

Lúc này, Hunt mới biết Winston không hề dễ dụ.

Khi hai người đi trên lối quá cảnh, Hunt ngang qua một cái thùng rác, cậu đang định tiện tay vứt hoa vào, Winston đã như có mắt sau lưng, quay đầu lạnh lùng nhìn cậu: “Cậu định làm gì?”

“... Tôi... tôi vận động tay chút... Ha ha ha!”

Hunt xoay xoay bả vai, cười khan một tiếng.

“Nếu cậu vứt bông hoa ấy đi, tôi sẽ mua một nghìn tờ báo tặng cho cậu, để cậu từ từ ngồi mà gấp trên máy bay.”

“Không được!” Hunt không cần nghĩ đã kêu tướng lên.

“Không được? Cậu không biết tôi là khách siêu VIP của hãng hàng không này à?”

Nói thế tức là: hần có thể dễ dàng nhờ hãng hàng không chuẩn bị cho Hunt một nghìn tờ báo.

Hunt đột nhiên cảm thấy hãng hàng không này thật đáng thương, yêu cầu biến thái gì của khách cũng phải đáp ứng.

Cậu hậm hực giữ bông hoa lại, cúi thấp đầu đi phía sau lưng Winston: “Xuống máy bay rồi tôi gấp lại cho, không được à?” Rồi thở dài.

“So sánh thế này nhé, nếu một ngày nọ, Marcus bỗng nhiên muốn cầu hôn một cô gái, mà lại chưa kịp chuẩn bị được gì cả, khi băng sang mặt đường đối diện trước mặt cô gái đó, ông ta đã tức thời mua một chiếc nhẫn kim cương. Sau này cô gái làm mất chiếc nhẫn, Marcus lại đặt lại một chiếc giống y hệt tặng cô ta. Vậy cậu cảm thấy chiếc nào quan trọng với cô ta hơn?”

“... Marcus đã ly hôn rất nhiều lần rồi...” Hunt hoàn toàn không bắt được trọng điểm trong lời Winston.

“Tôi hỏi cậu, đối với cô gái kia, chiếc nhẫn nào quan trọng hơn?” Winston bước tới gần Hunt, nhìn vào mắt cậu mà hỏi.

“... Cái đầu tiên.”

“Vì sao?”

“Vì cái đầu tiên mới là nhẫn cầu hôn thật, cái sau... chỉ là vật thay thế thôi?” Hunt cau mày lại.

Sao lại hỏi cậu chuyện này!

“Bởi vì chiếc nhẫn đầu tiên chưa kinh qua suy xét, là sự thể hiện hoàn toàn xuất phát từ ý định ban đầu. Mà cái thứ hai chỉ là vật thay thế, hơn nữa... nó đã trải qua suy nghĩ kĩ càng rồi.” Winston nói.

“Được rồi... được rồi... bông hoa hồng giấy này thì có liên quan gì đến chiếc nhẫn cầu hôn?” Hunt vẫy vẫy bông hoa trong tay, phần hoa đã gục xuống như sắp rơi đến nơi.

“Đối với tôi, nó chính là chiếc nhẫn cầu hôn đầu tiên, là do xúc động, do bản năng chưa trải qua suy nghĩ mà thành, những đóa khác chỉ là lấy lệ.” Winston xoay người đi mất.

Hunt ngơ ngê đứng nguyên một chỗ, cúi đầu ngắm bông hoa trong tay rồi lại đi theo sau hần: “Vấn đề ở chỗ đây chỉ là một bông hồng giấy thôi... chẳng có liên quan tí tẹo gì tới nhẫn cầu hôn hết! Nếu không thì... khi nào chặng Abu Dhabi kết thúc, tôi đến Dubai đặt riêng cho anh một chiếc nhẫn kim cương siêu siêu to nhé!”

“Cậu muốn cầu hôn tôi à?” Winston quay người lại hỏi.

“... Anh có thể dùng nó để cầu hôn người khác.”

Hunt cầu xin trong lòng với Thượng đế: Ai cũng được, mau mau đến thu phục tên này đi! Nhưng chưa đến nửa giây sau, Hunt đã thấy hối hận. Nếu có người thu phục được Vann Winston thật... có phải cũng có nghĩa là sẽ không còn ai cùng đi du lịch với cậu giống như hần nữa không? Vậy thì... trước khi cậu tìm được người trong lòng, xin cứ để cái tên Winston mất cao hơn đầu này độc thân đi vậy!

“Vậy anh đi mà cầm hoa.”

Winston xoay người, chân hần vốn đã rất dài, dùng nói đến khi hần cố tình bước thật nhanh, Hunt phải cố gắng lắm mới bắt kịp.

“Này— Winston!”

Hunt vịn phần trách móc tay mình, đang yên đang lành tự nhiên lại gấp hoa hồng trên máy bay làm gì!

Đúng lúc này, có người đụng phải Hunt. Bởi mắt cứ nhìn theo Winston mãi, cậu không tránh kịp, hoa hồng trong tay bị đập méo mó cả.

Hunt đứng như trời trồng. Giờ cậu chỉ mong có ai đưa ngay cho tờ báo, cậu sẽ nhân lúc Winston còn chưa quay đầu lại cấp tốc gấp một bông hoa mới.

Cậu nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn chẳng có một tờ báo nào cả! Số mệnh đúng là tàn khốc quá! Mà Winston lại quay đầu đúng lúc này, Hunt nghĩ, sao mình lại không bị sét đánh chết ngay đi cơ chứ?

“Xin... xin lỗi...” Hunt giơ tay lên, bông hồng liền rơi xuống.

Có hành khách kéo va li đi ngang qua, bánh xe nghiêng lên mặt đất.

Hunt đứng đần ra đấy, không biết mình có nên nhặt nữa không. Đến lúc này, Winston mới chậm rãi bước tới, cúi mình nhặt hoa lên. Hoa bây giờ đã nát bét cả, hoàn toàn chẳng còn dáng hình của hoa nữa.

“Cậu biết không... hình như cậu chưa bao giờ tặng quà gì cho tôi cả?”

Winston nói như vậy, trái tim Hunt liền như chìm vào đáy biển.

“Đây là lần đầu tiên cậu mất công tặng cho tôi một món đồ.” Winston hạ mí mắt.

Hunt rất muốn nói: Nếu đã thấy quan trọng, sao anh không tự cầm, bắt tôi giữ mãi làm gì! Nhưng lời không thể thốt ra được.

“Tôi tưởng cậu sẽ luôn cầm nó, dài lâu như quá trình cậu tặng nó cho tôi.”

Winston xoay người, tiện tay thả bông hoa đã bẹp dí vào trong túi rồi đi tiếp về phía trước. Trái tim Hunt như bị đâm cho một nhát, cậu vô thức nhanh chân đuổi theo.

Winston một mực trầm mặc, vẻ mặt chẳng để Hunt đoán ra bất cứ cảm xúc nào. Cảm giác này khiến Hunt nhớ đến trước lúc cậu và Winston gặp mặt tại nhà vệ sinh sau chặng đua Tây Ban Nha, khi thấy hắn trên TV hoặc thỉnh thoảng đi lướt qua vai hắn, vẻ mặt của hắn... giống như thể hai người chẳng hề quen thuộc.

Hai người ngồi trên chuyến bay bay sang Abu Dhabi, rõ ràng vị trí gần nhau như thế, Hunt lại đột nhiên cảm thấy xa xôi. Từ khi đặt hành lý, thắt dây an toàn cho đến khi máy bay cất cánh, Hunt biết Winston đang thật sự giận mình. Được rồi, dù hai người đã giao hẹn sẽ không nhắc đến “tuyệt giao” nữa, nhưng ai mà biết được, chẳng bao lâu nữa Winston sẽ coi như chuyện này chưa từng tồn tại. Dù Hunt vẫn còn mù mờ với cái logic nổi giận của Winston, nhưng cậu không muốn về sau, Winston lại giả bộ không giận nữa.

Cậu vẫn cứ luôn cho rằng cái người vừa trẻ con vừa tùy hứng phải là mình mới đúng, nhưng nếu như thỉnh thoảng Winston tùy hứng một lần, có phải mình nên... nên bao dung, thậm chí “dễ dãi” hắn một tí không?

Hunt lại rầu rĩ... cậu làm gì có gì để dỗ Winston cơ chứ! Luận về đối nhân xử thế, dù nhìn bề ngoài Hunt có vẻ xởi lởi hơn, nhưng thực ra cách giải quyết vấn đề của Winston sẽ khiến người khác tôn trọng hơn nhiều. Nói về thường thức, cậu chính là một con sâu gạo ăn bữa chờ chết, trong khi đó, Winston lại có thể vạch kế hoạch đi chơi tức thời đâu ra đấy.

Ai đồ ai đây...

Hunt bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng... Máy bay đã cất cánh được hai giờ đồng hồ, Winston vẫn chẳng chịu nói với cậu một câu. Phiền nào quá...

Cậu lại tựa lên lưng ghế trước mặt, nghiêng đầu sang, ngón tay kéo kéo ống tay áo hắn. Winston xoay mặt đi, hoàn toàn né tránh Hunt.

A... người trước nay không hề nổi giận, nổi giận rồi phiền phức biết bao!

“Anh không quan tâm đến tôi, tôi buồn lòng lắm...”

Người kia vẫn trầm mặc.

“Anh có biết trước khi gặp anh... dù McGrady có chèn ép tôi thế nào, tôi cũng không nổi giận không?”

Vẫn không có ai thêm để ý tới cậu, Hunt tiếp tục tự hỏi tự đáp.

“Lần ở đại sảnh khách sạn đó, nghe McGrady chửi mắng, tôi liền kích động không nói nên lời... là bởi vì anh ở ngay bên cạnh tôi. Tôi không muốn anh nghe thấy những lời không hay về tôi thông qua miệng người khác.”

Hunt hạ mắt, cậu không còn muốn nhìn xem Winston có vẻ mặt gì nữa.

“Tôi đã đánh cược với McGrady... không phải là nếu tôi lọt được vào top 6, gã sẽ không chèn ép tôi nữa... mà là gã không được lấy anh ra để nhiech móc tôi nữa. Nhưng chẳng Silverstone, tôi lại chỉ giành được vị trí thứ tám, vì thế tôi mới khóc.” Giọng Hunt có vẻ buồn rầu: “Tôi nói thật với anh như thế, anh vẫn còn định giận tôi sao? Có lẽ anh cảm thấy chuyện tôi hiếm khi tặng đồ cho anh rất quan trọng, nhưng chẳng phải vì đó là đồ tôi tặng sao? Nếu như đó là đồ do những người khác trong đội đua anh tặng, anh còn cảm thấy quan trọng đến thế không? Tôi chính là người gấp hoa hồng giấy, thế mà anh lại cảm thấy tôi chẳng quan trọng bằng một bông hoa.”

Hunt cảm thấy buồn chết đi được mất.

Mười mấy giây sau, giọng nói thản nhiên nhưng êm ái vang lên: “Những lời thật lòng trên đời vốn không nhiều. Đáng về cậu cúi thấp đầu buồn bã thế này thực ra còn đáng quý hơn cả hoa hồng giấy.”

Hunt không nhìn người kia, chỉ giờ nắm tay đắm vào vai Winston một cú: “Anh cố tình chứ gì.”

“Đúng thế.”

“Vì sao?”

“Tôi muốn nhìn thấy đáng vẻ cậu bồn chồn khổ sở vì tôi.” Giọng Winston nói như thể đây là chuyện đương nhiên lắm.

Sau đó, Hunt nhếch khóe môi, chẳng nói gì nữa cả, đeo che mắt lên, ngoẹo đầu chuẩn bị ngủ: “Tôi tưởng rằng anh sẽ tức phát điên.”

Ngón tay Winston khẽ vén che mắt của Hunt, tia sáng chiếu vào, từ góc độ này, Hunt vừa khéo có thể nhìn thấy đôi mắt của Winston thông qua kẽ hở.

Màu xanh dịu dàng như có thể hòa tan tất cả.

“Tôi không có gì tặng cho anh được, chỉ có thể tặng anh chút quyền lợi được bóc đồng.”

“Thế nào là quyền lợi được bóc đồng?”

“Quyền lợi được nhìn tôi bồn chồn khổ sở vì anh ấy. Người khác không được như thế đâu.”

“Vậy thì cảm ơn nhé.” Winston vén tấm che mắt của Hunt lên cao hơn, dựa sát lại, Hunt có thể nhìn thấy môi hắn rõ ràng: “Quốc vương của tôi.”

Winston rời tay, miếng che mắt che đi tầm mắt Hunt, tất cả rơi vào bóng tối. Nhưng Hunt lại biết tim mình nảy lên cuồng nhiệt đến mức nào.

Vậy thì cảm ơn nhé, quốc vương của tôi.

Quốc vương của tôi.

Giọng nói đặc biệt thuộc về riêng Winston.

Hunt đột nhiên phiến não xoay người. Theo lý, chỉ cần ngả đầu xuống gối là cậu đã có thể đi vào giấc ngủ ngay, thế mà đã qua mấy phút, đầu óc cậu vẫn lặp đi lặp lại câu nói ấy.

Khó khăn lắm mới chộp mắt được, tiếp viên lại bắt đầu phát thức ăn, Hunt thiếu hưng trí vén miếng che mắt lên, thức ăn của hãng hàng không Emirates khá ổn, thế nhưng... không no được. Hunt ăn xong bữa này lại bắt đầu suy xét xem có nên ăn thêm bánh mì hay không.

Rõ ràng tay cậu không yếu, thế mà lại không cách nào xé được gói giấy bọc của hộp bơ. Rốt cục, cậu dùng răng cắn mép giấy gói, kết quả mép giấy gói bị giật đứt, còn giấy gói vẫn bị dán kín như bưng. Hunt vứt lại hộp bơ vào trong hộp đựng thức ăn, hơi ngáng đầu tiếc nuối thờ dài một cái. Không phải chỉ là bơ thôi sao... không ăn được thì thôi, tốn sức vậy làm gì...

Bỗng dung nhớ đến lời Winston nói với mình khi ở khách sạn suối nước nóng: mở túi đựng bao, sáu calo, mặt cậu liền hơi ửng lên, bên tai bỗng lại truyền đến tiếng Winston.

“A.” Winston hắt hắt cằm, làm tư thế mở miệng ra.

Hunt nghiêng đầu, nhìn thấy ngón tay Winston bóp gói thực phẩm, kè nó vào mép mình. Cậu vô thức mở miệng, lúc cắn gói giấy mới nhận ra bơ đã nằm sẵn ở đó rồi.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Em là quốc vương của tôi.

Hunt: Đặc quyền của quốc vương là gì?

Winston: Gấp hoa hồng giấy cho tôi.

Hunt: Không thích!

Winston: Ngủ dựa vào vai tôi.

Hunt: Cái này thì còn được!

Winston: Bị tôi làm cho phát khóc.

Hunt: Cự tuyệt! Cự tuyệt! Cự tuyệt!

Chương 45: Đôi Thủ Và Đồng Đội

Hương vị béo ngậy của bơ khiến cảm giác bức bối vì không mở được giấy gói ban nãy của Hunt tốt lên trong nháy mắt. Winston ăn nốt phần bơ còn lại.

Hunt nhìn chăm chăm vào môi Winston, thấy lưỡi hắn hơi lộ ra giữa bờ môi như đang liếm. Cậu nhớ đến cảnh hai người cùng hút thuốc trước kia, tên này đã cắn ngón tay của cậu, rồi còn dùng lưỡi đẩy miếng thuốc ra. Trong lòng cậu như có một quả lựu đạn cỡ nhỏ bỗng chốc nổ tung, rung động đến mức cậu suýt ngừng hô hấp.

Không nhìn nữa, không nhìn nữa...

Hunt quay mặt sang hướng khác. Nhưng chẳng đến mấy phút sau, cậu đã không kìm nổi lòng mình quay đầu lại. Ngón tay vừa sạch vừa dài của Winston đã thu dọn xong rác và hộp đựng thức ăn, khiến chúng trông như chưa từng được mở ra vậy.

“Cậu đang nhìn gì thế?”

Rõ ràng trước đây cậu luôn cho rằng giọng nói này rất lạnh lùng, thế mà bây giờ lại thấy nó vừa dịu dàng vừa chậm rãi, tựa như đang không ngừng dẫn dắt suy nghĩ của cậu tiến vào một vùng đất bí ẩn không ai biết đến.

“Đâu... nhìn gì đâu...” Hunt vuốt cằm: “Bệnh sạch sẽ của anh hình như hơi nghiêm trọng đấy. Đến hộp đựng thức ăn trên máy bay mà cũng phải thu dọn gọn gàng thế kia.”

“Nếu như tôi sạch quá thật, cậu đã bị tôi đuổi như đuổi gián từ lâu rồi.” Ánh mắt Winston lướt qua như biết tổng Hunt đang nghĩ gì trong đầu. Hắn chìa tay ra trước mặt Hunt, thong thả mở bàn tay, thản nhiên nói: “Vừa nãy chắc là cậu đang nhìn tay tôi.”

“Làm... làm gì có...” Tim Hunt như vừa bị ai bắn trúng.

“Ồ, vậy sao. Tiếc thật.”

“Tiếc gì?” Hunt thấy tò mò.

Khóe môi Winston lại nở một nụ cười Hunt đã vô cùng thân thuộc: “Tôi có thể để cậu sờ thử.”

“Sờ gì cơ?”

“Ngón tay tôi.”

“Tôi... tôi có bệnh đâu!” Hunt tròn tròn mắt. Nhịp tim khó khăn lắm mới bình ổn lại bắt đầu rối loạn.

“Hay là cậu muốn liếm thử?” Lại là giọng nói nhẹ đến mức gần như không nghe rõ, nhưng ánh mắt kia lại mang theo sự hài hước ám áp.

“Này... trình độ tự kỷ của anh lại thăng cấp rồi đấy.” Hunt khinh thường kéo miếng bít tết xuống, định tiếp tục ngửi. Có điều cũng chính từ đây, Hunt bỗng bắt đầu chú ý đến mọi hoạt động trong khoang máy bay, đặc biệt là nhất cử nhất động của người ngồi bên cạnh.

Cậu cho rằng mình đã thấu hiểu Winston hơn người bình thường rất nhiều, thế nhưng bây giờ, cậu lại phát hiện không chỉ như vậy. Tiếng hít thở của Winston, cách lật báo có một không hai của hắn, thậm chí cậu còn có thể tượng tượng ra vẻ mặt lúc này của hắn.

... Ngón tay hắn sẽ cảm báo như thế nào, sẽ cảm vào góc nào của tờ báo nhỉ... Sau đó, ngón tay với những đường cong tao nhã đầy nam tính ấy sẽ chạm lên môi cậu, chậm rãi mà khẽ kháng tiến vào giữa hai môi cậu, đụng vào lưỡi cậu... khuấy đảo thế giới của cậu đến nghiêng trời lệch đất.

Tiếp viên đến bên cạnh người Hunt, thu dọn hộp thức ăn cậu để trên mặt bàn. Đối phương chỉ chạm khẽ lên vai cậu một cái thôi, thế mà Hunt đã kinh hoàng vén miếng che mắt lên.

“Xin lỗi ngài.”

Hunt nhìn thấy ánh mắt hối lỗi của tiếp viên đối diện: “Không... không sao...”

Hoàn toàn không ngủ nổi.

“Sao thế?” Bàn tay Winston vươn về phía Hunt càng lúc càng gần, ngón trỏ của hắn cong lại, sắp sửa chạm vào gò má Hunt đến nơi.

Hunt tránh đi như bị giật điện: “Không... không sao cả! Tôi chỉ tưởng rác trong hộp đựng thức ăn rơi lên người mình thôi.”

“Rác? Rác ở đâu ra?” Winston nghiêng mặt, liếc mắt nhìn từ dưới lên trên: “Cậu ăn sạch cả rồi.”

“... Tôi ngủ tiếp đây.” Hunt thở phò một hơi. Không nên nhìn tên này tiếp nữa thì hơn. Nhìn càng lâu, nghĩ càng nhiều... .

“Vậy cậu ngủ đi.”

Ngón tay Winston chạm lên miếng che mắt của Hunt, kéo nó xuống cho cậu. Cậu nín thở, chỉ sợ hơi thở của mình tiếp xúc với người kia sẽ khiến hắn nhận ra điều gì đó. Ngón tay Winston rồi đi khẽ lướt qua mũi Hunt.

Hunt xoay người, nghiêng đầu sang hướng khác. Suy nghĩ hỗn loạn trong đầu lắng lại sau vài phút, Hunt thở đều đều. Ngủ có thể giúp cậu tạm thời buông bỏ tất cả những chuyện nghĩ không thông.

Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Abu Dhabi lúc rạng sáng. Hunt choáng váng đứng lên, vừa ngáp vừa kéo hành lý từ trên giá xuống. Nhìn thấy hành lý của một hành khách khác sắp sửa rơi vào đầu Hunt, Winston đột ngột đứng bật dậy, vươn dài cánh tay ấn đầu Hunt xuống.

“Ai da!” Hunt đối diện với ánh mắt của Winston.

“Cẩn thận chút.” Hắn đeo hành lý lên vai.

Hunt đi theo sau lưng hắn hỏi: “Này, đội các anh ở đâu thế?”

“Khách sạn gần đường đua Yas Marina.” Sau khi ra khỏi máy bay, Winston xoay người đứng đợi Hunt: “Cậu vẫn tự tin mình có thể lọt vào top 5 trong chặng này chứ?”

Hunt nhếch môi cười: “Có thể chứ, vì sao lại không nhỉ?”

Đường đua Yas Marina bao gồm những đoạn đường tốc độ cao và những góc cua gấp liên tiếp, hơn nữa lượt đua chính lại diễn ra vào ban đêm, là một màn khảo nghiệm năng lực khó khăn của các tay lái. Hunt có thể cảm giác được khả năng phán đoán khi vào cua cũng như khả năng nắm bắt thời cơ của mình đã hoàn toàn khác hẳn hồi mới bước vào F1 rồi. Thêm vào đó, Thẩm Xuyên và Thẩm Khê còn giúp cậu cải tiến xe đua, khiến cậu chưa bao giờ tự tin như hiện tại.

“Vậy chắc là tôi nên bắt đầu chuẩn bị mùa thoát y rồi nhỉ?” Winston khẽ cười hỏi. Hắn rất ít khi cười với truyền thông, với đồng đội cũng thế, vậy mà đối với Hunt, nụ cười của hắn đã không còn là chuyện gì kì lạ nữa. Dù vậy, cậu vẫn vô thức dùng mắt nhìn thật chăm chú, như để khắc tạc nụ cười của hắn vào sâu trong trí nhớ.

“Đúng thế.” Hunt nhếch miệng đi lướt qua Winston: “Làm người ấy mà... không nên đặt mục tiêu quá cao cho mình thì hơn.”

“Sao lại nói vậy?” Winston lững thững đi sau lưng Hunt.

“Bởi còn có Charles đội Mercedes và Owen đội Red Bull cạnh tranh vị trí quán quân với anh. Tôi cảm thấy anh rất khó giữ được quán quân chặng này.” Giọng nói của Hunt mang vẻ sung sướng khi người ta gặp tai họa.

Giây tiếp theo, cổ áo của Hunt bị kéo lại, cậu suýt nữa đập vào cằm Winston: “Cùng lắm thì nhảy cho cậu xem.”

Winston khẽ hạ mi mắt mà tựa như đè ép cả trái tim Hunt. Hắn buông lỏng tay, Hunt lao đảo về sau nửa bước: “Này! Anh đừng có tập kích tôi bất chợt thế!”

Winston lại lơ đãng bỏ đi.

Hunt cảm thấy hơi tiếc nuối một chút, lần này đội Ferrari vẫn chọn khách sạn khác với khách sạn của đội Marcus. Nghe nói khách sạn của đội Ferrari nằm vắt ngang ngay trên đường đua, nghĩ thế nào cũng thấy hoành tráng. Hunt thở dài một hơi, đến khi nào Marcus mới có thể hào phóng như thế nhỉ?

“Nếu thấy khách sạn này thú vị, cậu có thể tới tìm tôi, chúng ta ngủ cùng nhau.”

“Tôi không muốn ngủ với anh đâu, tôi sẽ tự đặt một phòng! Còn xin hơn phòng của anh nữa!”

“Thật sao?” Winston liếc nhìn Hunt như đang liếc nhìn một đứa bé ấu trĩ.

Hunt nhất thời nổi giận. Trong thời gian Grand Prix diễn ra, những khách sạn gần đường đua hiển nhiên sẽ kín chỗ, cậu đến đâu thuê phòng cho được!

“Còn đồng ý với chị Wilson khi nào đến khách sạn sẽ tiến hành phỏng vấn nữa chứ.” Hunt cầm điện thoại, vừa đọc tin nhắn vừa nói: “Không biết chị ấy có ở cùng một khách sạn với anh không.”

“Phiên chạy thử không bắt đầu sớm thế đâu. Hay cậu hỏi Marcus xem có thể đặt địa điểm phỏng vấn ở khách sạn của tôi không.”

“Ày, không ngờ chị Wilson lại nói với tôi muốn tiến hành phỏng vấn đôi. Chị ấy muốn viết một bài báo riêng về chúng ta đấy. Chủ đề này thú vị nhỉ, đội

đua của anh có ý kiến gì không?”

“Nếu tôi đã đồng ý, bọn họ sẽ không có ý kiến gì.”

Sao mình lại quên được nhỉ, Winston là người rất có tiếng nói trong đội đua.

Khi Hunt gọi điện cho Marcus, Marcus tỏ vẻ rất sốt sắng: “Hunt này... cậu thật lòng trả lời chuyện này cho tôi.”

“Chuyện gì?”

“Có phải đội Ferrari đang lôi kéo cậu không?” Sau khi trải qua một lần Owen thay mặt đội Red Bull “dụ dỗ” Hunt, Marcus nâng cao cảnh giác hẳn.

Hunt nín cười, cố ý dùng giọng thật kinh ngạc hỏi: “Sao... sao ông biết?”

Marcus lập tức bùng nổ: “Cái gì!? Là thật á? Bọn họ hứa sẽ trả cậu bao nhiêu tiền một năm!”

“Hai... hai triệu...” Hunt bùm miệng, cậu sắp phá ra cười rồi.

“Hả?” Marcus cực kì ngạc nhiên, nghĩ kĩ lại một chút, trong mấy trận gần đây, Hunt càng lúc càng xuất sắc, thậm chí còn có thể cạnh tranh với Charles trên đường đua Suzuka nữa. Nếu cậu gia nhập đội Ferrari thật, có lẽ cậu sẽ có không gian phát triển lớn hơn bây giờ: “VẬY... cậu thì sao? Cậu thấy sao?”

“Tôi... tôi... vẫn quyết định đi theo ông! Nên là Marcus này, ông phải đối xử với tôi tốt tốt một chút! Ha ha ha ha! Làm gì có đội đua nào trả hai triệu để kí hợp đồng với tôi chứ!” Hunt cười rung cả vai.

“Nhãi con!! Cậu muốn chết à! Cậu cút về đây ngay cho tôi!”

“Vậy tôi có thể tham gia buổi phỏng vấn của chị Wilson chung với Winston không?”

“Cậu có ở đội Ferrari đâu, vì sao lại phỏng vấn chung với Winston!” Marcus có vẻ không hề coi những lời Hunt vừa nói khi nãy là trò đùa.

“Vì có chủ đề! Hơn nữa đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với kiểu phỏng vấn này!”

“Cậu về đây cho tôi!”

“Có những vấn đề các ông không muốn tôi trả lời, hoặc là không muốn tôi tự ý trả lời đúng không! Cừ giám đốc truyền thông tới cùng đi! Nếu không ông đích thân tới giám sát cũng được!”

“Cậu... cậu...” Marcus suýt chút nữa nói lắp vì bị Hunt chọc giận: “Chẳng qua tôi chỉ cho cậu đi suối nước nóng với Vann Winston có một lần thôi, thế mà giờ đến phỏng vấn các cậu cũng muốn phỏng vấn cùng nhau đấy à, có cần yêu đương tán tỉnh một thể luôn không hả!”

Trái tim Hunt như bị thứ gì quét qua. Có vui mừng, mà cũng có thất vọng.

Hunt vô thức nhìn về phía Winston, người kia đang nói chuyện với người trong đội đua, nhìn về mặt của hắn, có lẽ đội đua Ferrari đã nhận lời mời phỏng vấn của Audrey Wilson rồi.

Cúp điện thoại với Marcus, Hunt bất lực nhún nhún vai: “Có vẻ trò đùa linh tinh của tôi đã kích động Marcus rồi. Ông ấy không đồng ý.”

“Thực ra ngài Miller, giám đốc đội Ferrari cũng có ý định mời cậu. Nhưng lương hàng năm ông ta định trả cho cậu không phải là hai triệu, mà là ba triệu.”

“Cái gì?” Hunt trừng lớn mắt, tóm chặt lấy bả vai Winston: “Rồi sao? Sao tôi chưa nghe nói chuyện này bao giờ?”

Chẳng lẽ là do Marcus cản trở?

“Tôi nói với ngài Miller, nếu cậu vào đội Ferrari, tôi sẽ không cách nào đua cho tốt được.” Winston đáp.

“Vì sao? Chúng ta trở thành đồng đội không hay à? Còn có thể tập luyện cùng nhau trong các buổi huấn luyện hằng ngày nữa!”

Thực lòng Hunt không hề muốn gia nhập đội Ferrari, nhưng nghe Winston nói cậu sẽ ảnh hưởng khiến hắn không cách nào đua tốt được, cậu bỗng thấy chưa chắc.

“Bởi nếu chuyện đó xảy ra, cậu sẽ chịu quản thúc của đội Ferrari. Đội đua lớn như thế này không đơn giản như đội đua của cậu hiện giờ. Khả năng của cậu cộng với tính năng của xe Ferrari sẽ khiến chuyện bắt kịp Owen và Charles nằm trong tầm với. Bọn họ sẽ yêu cầu cậu chặn đầu để bảo vệ vị trí quán quân cho tôi. Tôi không muốn những chuyện như thể phát sinh.” Winston trả lời.

Hunt hé miệng, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện.

“Khi cậu đạt được thành tích, đa số mọi người sẽ khen ưu thế của xe Ferrari vượt trội, đưa cậu lên hàng những tay đua đẳng cấp, có điều năng lực của cậu sẽ bị đánh giá thấp. Nhưng nếu là ở đội đua Marcus, mọi chuyện sẽ khác hẳn. Trong mắt giới truyền thông và công chúng, tài năng của cậu sẽ ưu việt hơn tính năng xe đua.”

Nghe Winston nói đến đây, Hunt đã không còn giận chút nào nữa.

“Còn một điều quan trọng nhất.”

“Gì thế?”

“Nếu cậu trở thành đồng đội của tôi, tôi sẽ vin có đó để để mắt tới cậu. Dù cậu có ở đâu, tôi cũng sẽ muốn đợi cậu, bảo vệ cậu. Nhưng cậu là một người rất tự lập, nếu trên đường đua mà tôi cứ quan tâm đến cậu, cậu nhất định sẽ tức điên người mất.”

Không biết vì sao tai Hunt lại đỏ ửng. Cậu cúi đầu, gót chân đập đập mặt đất: “Thực ra bây giờ anh đã rất quan tâm tới tôi rồi.”

“Vậy thì đi đi. Nếu ngài Marcus đã không đồng ý cho phỏng vấn đôi, tôi sẽ giải thích với Wilson vậy.”

“Ha ha ha, đúng nhỉ. Nếu là anh nói, chị ấy chắc chắn sẽ lượng thứ.” Bởi chị ấy có cảm tình với anh mà!

Rời khỏi sân bay, sau khi di chuyển tới đảo Yas, hai người chào tạm biệt, Hunt đến khách sạn gặp đội đua của mình. Marcus vừa nhìn thấy cậu đã lao tới ôm chặt: “Trời đất ơi! Tôi còn tưởng rằng cậu bị Vann Winston lừa tới đội Ferrari thật rồi!”

“Suýt nữa đấy! Hắn còn nói muốn tặng tôi một siêu xe Ferrari cơ!”

“Tôi cũng tặng cho cậu được!”

“Lúc nào?”

“Đến khi nào cậu sinh nhật hai mươi tuổi! Đảm bảo là mẫu xe mới!”

“Ông đề tiện quá đấy! Sinh nhật hai mươi tuổi... vậy năm sau tôi vẫn phải ở lại đội Marcus à!”

“Cậu cũng có thể tự dùng tiền hoa hồng mà mua!”

Nhìn thấy Thẩm Xuyên đi tới từ phía đối diện, Hunt liền nở một nụ cười thật tươi, vươn tay ôm lấy vai anh: “Đây mới là nguyên nhân chính khiến tôi ở lại đội đua Marcus! Tiền sĩ Thẩm đi đâu, tôi sẽ đi theo đó!”

Thẩm Xuyên lắc đầu cười khẽ: “Đừng lồi tôi xuống nước.”

Thẩm Khê lộ đầu ra nói: “Áy, không phải có đội đua thỏa thuận sẽ tăng tiền lương hằng năm lên một phần ba để mời chúng ta sao? Hunt cũng muốn đi cùng à?”

Marcus ôm đầu: “Được rồi được rồi! Tôi biết mấy người muốn dón tôi vào chỗ chết mà!”

“Cuối năm nhớ thưởng nhiều nhiều hoa hồng cho tôi nhé!” Hunt cười cười đi về phòng của mình.

Từ phòng cậu trông ra có thể ngắm được hải cảng Yas, đường đua nằm cách có một quãng đường, đối diện với khách sạn của Winston ở xa xa.

Hunt thậm chí không kim lòng được nghĩ rằng: nếu dùng ống nhòm, liệu cậu có thể trông thấy Winston không? Tên ấy hiện giờ đang làm gì nhỉ? À... hắn sạch sẽ như thế, giờ chắc chắn đang tắm rồi.

Hunt nghĩ một hồi rồi nhún tin qua: Vốn đã đứng trước cửa phòng anh rồi, nhưng bấm chuông nửa ngày chẳng có động tĩnh nên tôi lại về!

Không ngờ chưa đầy hai giây sau, Winston đã trả lời: Đồ lừa đảo, cậu vốn không hề qua đây.

Hunt che miệng cười, trả lời với tốc độ cực nhanh: Ồ, anh đang không tắm à?

Tin nhắn của Winston lại tới: Tôi muốn qua đây không?

Hunt đang định trả lời lại nhớ đến cái hẹn với Audrey Wilson, vì thế nhắn lại: Để xem lịch phỏng vấn của chị Wilson thế nào đã, nếu kịp sẽ đến phỏng anh thăm quan.

Winston đáp: Được.

Hunt gọi điện thoại cho Audrey Wilson, không ngờ cô lại ở ngay cùng một khách sạn với đội đua Marcus. Hai người hẹn sẽ gặp mặt ở nhà ăn trên tầng cao nhất của khách sạn. Audrey đặc biệt yêu cầu ngài Marcus không để giám đốc truyền thông hoặc trợ lý đi cùng, cô muốn Hunt tiếp nhận buổi phỏng vấn trong trạng thái thoải mái tự nhiên nhất.

Giám đốc truyền thông và trợ lý truyền thông tới phòng Hunt, khi thấy cậu đang mặc quần bò áo phong cộc tay ngồi trên giường chăm chú chơi Anipop thì ăn ý để lộ vẻ mặt suy sụp: “Hunt! Nếu đã nhận buổi phỏng vấn của một nhà báo có tiếng rồi, cậu phải mặc comple chứ?”

“Không phải chị Wilson đã nói sẽ để tôi hoàn thành buổi phỏng vấn trong trạng thái thả lỏng nhất sao? Hơn nữa mọi người đã dặn tôi hết những câu không được nói rồi, tôi vẫn còn nhớ!”

“Hunt... trước đây cậu đâu có thế này! Cậu mong mỗi được Audrey Wilson phỏng vấn lắm cơ mà, cậu đã từng nói cô ấy là nữ thần trong mộng của cậu!” Giám đốc truyền thông chẳng còn biết nói sao.

Hunt sững cả người... Đúng thế, được Audrey Wilson phỏng vấn trực tiếp, cậu thấy rất vui vẻ, thế nhưng cảm giác vui mừng này hoàn toàn không giống với cảm giác tràn ngập mong chờ trước đây. Dù cậu vui lòng, nhưng cậu rất bình tĩnh.

“Tôi không mang comple.” Hunt nhìn giám đốc truyền thông.

“Ồi... thần linh ời...” Giám đốc truyền thông che mắt lại.

Vì thế cuối cùng, Hunt vẫn mặc áo phong trắng kết hợp với quần bò xanh lên nhà hàng tầng thượng. Ban công khách sạn được lắp kính hoàn toàn, Audrey Wilson đã đặt chỗ trước ở một nơi hai người có thể nói chuyện mà không sợ bị làm phiền.

Cô cũng không ăn mặc quá trang trọng, vạt áo sơ mi thắt thành một cái nơ bên thắt lưng, phía dưới cũng mặc quần bò, gương mặt trang điểm nhạt tạo cho Hunt cảm giác thân thiết. Hunt lại lần nữa cảm thấy vui mừng vì mình không mặc comple tới đây. Nếu cậu mặc, chẳng phải sẽ trở nên quá nực cười khi so với Audrey sao.

Bên cạnh Audrey là nhà báo ảnh đang giữ máy chụp hình.

“Ánh sáng ở đây đẹp thật, chẳng phải dùng đến tám phản quang.” Audrey cười nói.

Hunt ngồi xuống, mỉm cười nhìn Audrey.

“Cậu đang cười gì thế?” Audrey hiểu kì hỏi.

“Tôi... chỉ đột nhiên nhớ tới chuyện có một người bạn đã từng nói thích nhìn thấy tôi ở những nơi sáng rõ. Hôm nay lại được nhìn thấy chị Wilson ở một nơi sáng sủa thế này, mọi đường nét của chị đều rõ ràng, tôi đột nhiên có thể hiểu được tâm trạng của bạn mình khi nói câu đó.”

Audrey nghiêng mặt mỉm cười: “Có lẽ tôi có thể hiểu cảm giác của bạn cậu đấy. Bởi vì Hunt ạ, khi cậu mỉm cười thật tươi, dù chung quanh không có ánh sáng, người khác cũng cảm thấy vạn vật sáng bừng.”

Mặt Hunt nhất thời đỏ ửng, đến mang tai cũng đỏ lên theo. Cậu hơi cúi đầu sờ sờ mũi.

“Được rồi, tôi không trêu cậu nữa, xin cậu hãy nghiêm túc và thành thật trả lời những câu hỏi của tôi. Bây giờ không có giám đốc truyền thông hay bất cứ nhân viên nào trong đội đưa giám sát cậu, cậu có lời nào muốn nói mời hết mình thổ lộ.”

Những câu hỏi của Audrey chủ yếu tập trung vào những kế hoạch của Hunt trong F1, phán đoán và chiến lược trên đường đua, cũng như Hunt mong muốn FIA sẽ thay đổi điều gì...

Dù Hunt có nói gì, Audrey trước sau vẫn mang một bộ mặt nghiêm túc lắng nghe, có những lúc Hunt không biết biểu đạt suy nghĩ của mình thế nào cho rõ, Audrey lại có thể chạm tới bằng đúng một câu. Hunt rất cảm kích sự thấu hiểu ấy.

“Được rồi, những câu hỏi mang tính chuyên môn chỉ tới đây thôi. Bây giờ chúng ta hãy nói về những chuyện khiến người hâm mộ thấy hứng thú. Gần như tất cả người hâm mộ F1 đều biết Vann Winston đội Ferrari luôn lạnh lùng khi đứng trước công chúng, trước đây cũng chưa từng nghe tin cậu ta giao lưu với ai, thế nhưng bây giờ cậu đã được đội đua Ferrari công nhận là bạn của Winston rồi. Hai người quen nhau như thế nào vậy?” Audrey tò mò hỏi.

Vấn đề này đột nhiên lại làm khó Hunt. Đúng thế, hai người quen nhau thế nào vậy? Hình như lần đầu tiên cậu nói chuyện với người kia là ở nhà vệ sinh sau giải Grand Prix Tây Ban Nha.

“Sao vậy? Hunt?”

“Đại khái là... bởi vì tôi đáng tin nên Winston mới chủ động bắt chuyện?” Dù sao cũng không thể nói vì trả thù McGrady trong nhà vệ sinh, cậu quên cả việc kéo khóa quần, để đến nỗi Winston phải nhắc nhở được.

Audrey lại lấy điện thoại ra cười bảo: “Thực ra tôi đã phỏng vấn Winston trước khi phỏng vấn cậu. Câu hỏi phỏng vấn của cả hai bên đều như nhau cả. Cậu biết Winston đã trả lời thế nào không?”

“Trả lời thế nào?” Tim Hunt lại đập loạn cả lên. Dù chuyện có đáng xấu hổ đến thế nào, tên Winston này cũng có thể nói thẳng ra tuồn tuột, nếu chuyện ở nhà vệ sinh Grand Prix Tây Ban Nha bị công bố, Hunt nghĩ mình không cách nào tiếp tục dẫn thân trong giới này được nữa.

“Winston nói...” Nụ cười nhếch mép của Audrey khiến Hunt dự cảm có chuyện chẳng lành: “Dáng vẻ cậu chưa kéo khóa quần mà đã nghênh ngang bước ra khỏi phòng vệ sinh khiến người ta khó lòng chịu nổi, vì thế cậu ta mới nhắc nhở.”

Hunt lập tức bịt kín mắt mình: “Đừng có thành thật như thế chứ!”

“Câu hỏi thứ hai, cậu đã bao giờ nghĩ đến một ngày kia, cậu và Winston sẽ phối hợp với nhau trong cùng một đội đua chưa?”

Hunt ngẩng đầu, hôm nay cậu vừa thảo luận vấn đề này với Winston khi hai người ra khỏi sân bay.

“Có chứ, sao lại chưa từng nghĩ tới được? Nếu ở cùng một đội đua, chúng tôi có thể cùng luyện tập, cùng thi đấu, tôi sẽ có càng nhiều thời gian học tập và trò chuyện với hân hơn. Nhưng... tôi nhỏ hơn Winston ba, bốn tuổi, đối với hân, tôi chỉ như đứa trẻ con, nếu chúng tôi ở cùng một đội đua, hân nhất định sẽ chăm sóc, bảo vệ tôi, tôi sẽ không thể nào trưởng thành được. Vì thế, tôi thà rằng chỉ làm đối thủ trên đường đua của hân, như vậy mới có thể trưởng thành.”

Hunt cảm ly thủy tinh trước mặt, nghiêm túc nói.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Thực ra tôi không muốn em làm đồng đội của tôi là vì tôi sợ mình sẽ không kiểm chế được.

Hunt: Không kiểm chế được gì?

Winston: Không kiểm chế được mỗi ngày sẽ làm em khóc ngất đi.

Hunt: ... Trong đầu anh có khoảng bao nhiêu suy nghĩ đen tối thế hả?

Winston: Nhiều lắm. Em có muốn nhìn thử xem không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thế Giới Này Chỉ Có Một Evan Hunt

Audrey hơi sững lại rồi mới cười hỏi: “Có vẻ hai cậu đã từng thảo luận chuyện này với nhau rồi, nếu không sao đáp án lại trùng nhau như vậy?”

“Ồ? Hân đã nói gì với chị?”

“Cậu ta nói, nếu như trở thành đồng đội, phải nghe theo chiến lược của đội đua, hai cậu sẽ không thể độ sức một cách thuần túy được. Hơn nữa ngày thường cậu ta đã quen quan sát cậu, nếu trở thành đồng đội, cậu ta sẽ mang thói quen quan sát này lên cả đường đua, khiến cậu ta không cách nào chuyên tâm thi đấu.” Audrey ngừng lời: “Thực ra tôi chưa bao giờ nghĩ Vann Winston lại có thể nói một câu đầy tình cảm như thế.”

Hunt ngại ngừng cười.

“Vậy trong lòng cậu, Vann Winston là người thế nào?” Audrey hiển nhiên rất mong chờ câu trả lời.

“Winston à?” Hunt cúi đầu sờ sờ mang tai mình, tựa như đang suy nghĩ nên trả lời ra sao.

“Hunt, không sao đâu. Dù sao Winston cũng rất thẳng thắn khi nói về ấn tượng của cậu ta với cậu.” Audrey chống cằm mỉm cười.

“Winston... Với tôi, Winston rất đa diện, tôi không biết phải hình dung ra sao nữa.”

“Rất đa diện? Đối với giới truyền thông chúng tôi, lúc nào cậu ấy cũng chỉ có một mặt duy nhất.”

Hunt mỉm cười: “Trên đường đua hoặc khi đối diện với những vấn đề liên quan đến kỹ thuật và chiến thuật, hân sẽ rất nghiêm túc và cẩn thận, thậm chí khách quan đến mức khiến người ta cảm thấy hân quá lạnh lùng. Thế nhưng đối với bạn bè, ví dụ như tôi, hân sẽ rất kiên nhẫn. Có lúc tôi cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?” Audrey có vẻ tò mò.

“Cảm thấy...” Hunt hí hóp mắt suy nghĩ rất lung: “Dù tôi có làm ra biết bao nhiêu chuyện vô lý, hân cũng sẽ không tức giận. Có lúc tôi cũng rất hoài nghi,

không biết giới hạn của hân nằm ở đâu.”

Audrey trầm mặc quan sát Hunt, trong mắt tựa hồ còn xẹt qua một tia nhìn ao ước. Vì ngồi đối diện nhau, Hunt bắt được ngay khoảnh khắc ấy.

Hình như mình nói nhiều quá thì phải?

“Hai cậu đã đi du lịch với nhau sau khi chặng đua Suzuka kết thúc. Trên chuyến bay từ Sapporo về Tokyo, tôi còn chưa kịp hỏi cụ thể xem hai cậu đã trải qua một kì nghỉ như thế nào?”

“Tuyệt lắm! Winston lên kế hoạch tất cả, từ giao thông đến khách sạn! Đi du lịch cùng hân chẳng phải nghỉ ngơi gì cả, tôi cảm thấy rất thư giãn!”

“Chẳng lẽ cậu không thấy nhàm chán sao? Cậu ta là một người nghiêm túc ít nói.”

“Không đâu. Chị có biết không, trên đường tới Noboribetsu, hân còn đưa tôi đi thăm nhà máy Shiroi Koibito nữa!”

Audrey ngẩn người một thoáng, sau đó liền nghiêng đầu phì cười: “Nhà máy socola á... cậu không cảm thấy đây là nơi cha hay dẫn con đi, hoặc người yêu đi cùng với nhau sao?”

Hunt chờ người hai giây rồi cũng bật cười theo: “Đúng là giống thật! Lúc ấy tôi cũng nghĩ vậy đấy! Ha ha ha!”

Mà ngay lúc này, trong đầu Hunt lại nghĩ đến hình ảnh Winston nghiêng đầu sang, cúi người xuống kề sát vào cậu để liếm cây kem vừa mềm vừa ngọt, thế rồi... lưỡi hân chạm vào lưỡi cậu. Trái tim Hunt bỗng rung lên không cách nào kiềm chế.

“Được rồi, tôi đã hỏi rất nhiều rồi, giờ đến lúc công bố câu trả lời của Winston.” Audrey mở sổ ghi chép của mình ra.

Hunt tỏ vẻ hồi hộp ẩn vào ngực mình: “A... tự nhiên thấy lo quá!”

“Ha ha ha, cậu mà còn thấy lo thì ai dám nói chuyện với Vann Winston nữa chứ.” Audrey cười cười: “Trả lời cho câu hỏi về ấn tượng với cậu, Winston đáp rất đơn giản.”

“Là gì? Có phải hân lại đục nước béo cò không?”

“Cậu ta nói, thế giới này chỉ có một Evan Hunt.” Audrey vừa nói vừa cười.

“Phía sau chắc chắn còn có một vẻ khiến người nghe thấy không vui.” Hunt nhếch miệng.

“Ha ha, vì thế nhất định phải coi sóc cẩn thận, nếu không Evan Hunt đầu óc đơn giản chắc chắn sẽ bị lừa.”

Hunt lấy tay che mắt lại, bắt lực than thở: “Tôi biết ngay là như thế mà.”

“Được rồi, buổi phỏng vấn hôm nay kết thúc ở đây.”

“Tôi có thể xem ảnh chụp của mình không?” Hunt nhìn nhà báo ảnh.

Audrey búng tay lên trán Hunt: “Cứ giữ lòng chờ mong đến cuối cùng đi. Yên tâm, chúng tôi sẽ chọn bức ảnh đẹp nhất.”

“Vậy thì được rồi.”

Hunt vươn tay cầm ly nước, vừa mới uống một ngụm nhỏ, bóng người Audrey đã đứng lên đi tới bên cạnh cậu bỗng nhoáng một cái. Hunt vội vã vươn tay đỡ, ôm chặt lấy Audrey: “Chị Wilson, chị không sao chứ?”

“Cảm ơn, cậu phản ứng nhanh quá.” Audrey đứng thẳng người dậy tỏ ý cảm ơn với Hunt.

“Cũng thường thôi.”

“Mọi người đều nghĩ cậu còn trẻ tuổi, nhưng thực ra cậu cũng có một mặt rất chín chắn và đàn ông.”

“Tôi thích được khen như thế đấy.” Hunt cười cười.

“Chúc cậu giành được thành tích cao trong chặng đua này.”

“Cảm ơn.”

Chỉ cần cậu lọt được vào top 5 trong chặng này nữa thôi, Vann Winston sẽ phải nhảy thoát ý cho cậu xem! Ha ha ha! Hunt càng nghĩ càng thấy ý chí chiến đấu hùng hục.

Sau khi phỏng vấn xong, Hunt vừa bước vào thang máy vừa nhắn tin cho Winston: Anh thật quá đáng! Dám nói tôi dễ bị lừa!

Tin nhắn của Winston được gửi tới rất mau: Phòng vẫn xong rồi à? Có muốn sang bên tôi ăn cơm không?

Hunt vuốt mũi, nói với chuyên gia dinh dưỡng hôm nay mình sẽ không ăn cùng đội đua.

“Không ăn cùng đội đua? Phiên chạy thử sắp bắt đầu rồi, cậu đừng có ăn uống linh tinh!”

“Winston muốn mời tôi ăn cơm. Chắc hẳn không đến nỗi khiến tôi đau bụng khó tiêu đâu nhỉ?”

“Winston? Làm gì có chuyện đó? Vậy cậu đi đi, nói chuyện cho nhiều vào! Tien thì nhìn xem chuyên gia dinh dưỡng của đội Ferrari thiết kế thực đơn thế nào luôn!” Thái độ của chuyên gia dinh dưỡng quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Hunt cười đồng ý.

Winston đặt chỗ ở ngay nhà hàng thuộc khách sạn nơi hắn nghỉ. Bởi đang trong khoảng thời gian Grand Prix diễn ra, nhà hàng có không ít người, tất nhiên những người có thể vào được khách sạn này đều thuộc giới thượng lưu.

Hunt đến được nhà hàng khi đã gần tám giờ. Winston ngồi ở một góc sát cửa sổ, chống cằm nhìn ra bên ngoài. Hunt tiến từng bước về phía hắn theo chỉ dẫn của nhân viên phục vụ. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Winston khiến Hunt nghĩ tới ánh trăng, dù rằng đây là hai sự vật hoàn toàn không tương xứng. Có lẽ là vì lúc này hắn vừa cao ngạo vừa dịu dàng đến mức khiến Hunt cảm thấy không chân thực.

“Hây!” Hunt nở nụ cười tươi hết mức.

Winston nâng cằm: “Ngồi đi. Tôi đã gọi sẵn món khai vị và món chính cho cậu rồi. Trước khi thi đấu phải ăn đồ nóng, tránh ăn đồ lạnh hoặc đồ gây dị ứng, không được phép uống thức uống có ga.”

Hunt lắc lắc đầu: “Cuộc đời thiếu đi quá nhiều lạc thú.”

“Thật sao?” Winston nhấc tay nhìn đồng hồ, gạt đầu một cái trông có vẻ rất quý tộc: “Cuộc phỏng vấn với Audrey ít nhất kéo dài hai tiếng.”

“Ha ha, đúng vậy. Chị ấy có rất nhiều lý giải thú vị về F1. Nói chuyện với chị ấy, tôi cảm thấy mình được mở mang rất nhiều. Anh thì sao? Chị ấy yêu thích anh như thế, chắc sẽ nói chuyện với anh lâu lắm nhỉ?” Hunt cố ý nhìn hắn bằng ánh nhìn mờ ám.

“Nửa giờ đồng hồ.”

“Hả?”

“Tôi cho cô ta phỏng vấn trong nửa giờ.”

“Ngán thế sao?” Hunt mở lớn mắt.

Không hổ là tay đua đẳng cấp! Nhà báo nổi tiếng thế mà cũng chẳng coi ra gì!

“Nếu không làm sao đủ thời gian cho cậu và nữ thần của cậu chuyện trò?” Nụ cười bên môi Winston rất nhạt, nhưng Hunt lại thấy rất yêu thích.

“He he. Cuối cùng cũng đã thực hiện được một trong hai mộng tưởng lớn nhất đời tôi rồi.”

“Hai mộng tưởng lớn? Một là được người nổi tiếng trong giới truyền thông như Audrey Wilson phỏng vấn, một là gì?”

“Anh đoán đi?”

“Đầu óc cậu cũng chỉ có thể thôi.” Winston cười khề.

“Party cô thôi!”

“Mơ đi.” Winston cúi đầu uống một ngụm nước.

“Gì cơ?” Hình như Hunt không nghe rõ.

“Không phải cậu thích sưu tầm tạp chí ‘Play Boy’ từ bé sao?”

“Áy... làm sao anh biết được? Tôi nói với anh rồi à?” Hunt gãi đầu, sao cậu chẳng nhớ gì cả nhỉ?

“Đến giờ chúng vẫn còn nằm dưới đệm của cậu.”

“Tôi nói với anh từ bao giờ?”

“Cậu làm gì được trong cái bữa tiệc với mấy cô thỏ bấy giờ? Dùng hết một lượt các loại bao hả?”

Không biết vì sao Hunt lại cảm thấy giọng nói của Winston có chút gì đó lạnh lùng: “Cũng không đến nỗi... tôi... tôi muốn làm với người tôi thích...” Hunt càng nói càng nhỏ giọng.

“Như kiểu Audrey Wilson sao?”

“...” Hunt há miệng. Trước đây cậu có thể dễ dàng mở miệng đáp, người tình trong mộng của mình phải giống như Audrey Wilson, nhưng giờ đây nhìn vào mắt Winston, cậu nhận ra mình không nói nổi nữa.

“Sao thế?” Winston hỏi.

“Tôi cũng không rõ rốt cục mình thích kiểu người gì. Có nhiều khi... người cuối cùng ta yêu chưa chắc đã là người ta luôn mong đợi. Giống như mẹ của tôi đó, bà luôn ao ước được lấy một người có sự nghiệp có nhiệt huyết, lại biết cách hưởng thụ cuộc sống như cha tôi, thế nhưng cuối cùng, bà lại chỉ chọn một thầy giáo rất bình thường.”

Đúng lúc này, người phục vụ bung thức ăn lên. Là súp kem măng tây. Ở một đất nước bị sa mạc bao vây, món ăn thế này đã vô cùng đắt đỏ.

“Ăn đi.”

“Winston...”

“Sao thế?”

“Nếu như... tôi nói là nếu như nhé... đến một ngày nào đó anh kết hôn rồi, chúng ta vẫn sẽ đi du lịch cùng nhau chứ?”

Cậu vốn nên nghĩ nếu có một ngày cậu tìm được nửa kia, cậu và người ấy sẽ vẫn đi du lịch cùng gia đình của Winston chứ, thế mà không rõ vì sao, cậu bỗng nhiên bắt đầu thấy sợ. Sợ Winston sẽ không lên kế hoạch mọi chuyện thay cậu nữa, sợ sau này hai người sẽ không có thời gian ăn với nhau một bữa dù chẳng có chuyện gì quan trọng như bây giờ, sợ hai người sẽ đi về hai hướng khác nhau...

Winston nhìn thẳng vào Hunt, ánh mắt chẳng có chút gì do dự, ngược lại kiên định đến mức Hunt đột nhiên thấy chột dạ: “Nếu có một ngày tôi kết hôn, trừ cậu ra, tôi còn đi du lịch với ai được nữa?”

Hunt mỉm cười.

“Tôi có thể hiểu câu ‘thế giới này chỉ có một Evan Hunt’ anh nói với Audrey Wilson theo nghĩa này không?”

“Vốn chính là nghĩa này.” Winston đưa trứng lòng đào trong đĩa cho Hunt.

Hunt nhìn quả trứng mà đột nhiên thấy trong lòng ấm áp. Đến cả chuyên gia dinh dưỡng cũng không biết chuyện cậu thích trứng lòng đào, thế mà Winston lại rõ.

“Thế giới này chỉ có một Vann Winston.” Hunt cẩn thận dùng thìa múc trứng đưa vào miệng.

Tay cầm dao của Winston dường như hơi khựng lại.

Ngoài cửa sổ là đường đua Yas Marina nổi tiếng. Đường đua lúc này lặng yên như một mỹ nữ thướt tha đang say ngủ, để người người hướng về, để người người thưởng thức. Hunt nhìn ra ngoài cửa, trong lòng lại nghĩ đến Winston đang ngồi đối diện. Rõ ràng chẳng cần nói một câu nào, cậu vẫn cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Sắp chín rười tới rồi, Hunt nhất định phải về với đội đua của mình. Winston ra quầy thanh toán.

“Lần này để tôi trả đi.”

Hunt vừa định giơ tay, Winston đã tóm lấy: “Tôi muốn cậu tặng tôi những thứ khác.”

“Thứ gì?” Hunt có chút kinh ngạc. Còn thứ gì Winston không có, cần đến cậu tặng sao?

“Nếu chặng đua này cậu cũng lọt vào top 5, số tiền hoa hồng đội đua Marcus thưởng cho cậu có lẽ cũng đủ để cậu mua lại nhà.” Winston nói.

“Ừ.” Hunt âm thầm hưng phấn, còn cả nhảy thoát ý nữa chứ!

“Tôi muốn cậu dành cho tôi một vị trí trong ga ra nhà cậu.”

Winston vừa nói xong, Hunt đã cảm thấy mắt mình nóng bừng lên ngay lập tức. Đây vốn là dự định của cậu mà.

Đây chính là thứ cậu muốn tặng cho Winston. Tuy điều đó còn lâu mới sánh nổi với giá trị một chiếc siêu xe của người kia, thế nhưng điều cậu muốn tặng lại vừa khéo giống với điều người kia mong muốn. Hunt không biết phải hình dung cảm giác tấm lòng được trân trọng này như thế nào.

“Được chứ.” Hunt không giữ cho giọng mình khỏi run được.

“Cả chiếc Jeep kia nữa, cậu đã đồng ý là sẽ thay rồi.”

“Ha ha, mua lại nhà xong, nếu còn thừa nhiều tiền, tôi chắc chắn sẽ mua một con xe thật tốt.”

“Ừ.” Winston khẽ ửng một tiếng, tiếng đó rơi vào trong lòng Hunt, khiến cậu thấy ngượng ngùng.

Khi phục vụ đến thanh toán, Hunt vẫn cứ đưa thẻ của mình ra, cười nói với Winston: “Còn nhớ không? Anh đã từng thanh toán tiền giúp tôi trong siêu thị, giờ để tôi trả lại đi!”

Winston cười thần nhiên: “Tôi không nhớ đã giúp cậu thanh toán, nhưng tôi nhớ có lần đi siêu thị, tôi phát hiện ra cậu đẩy hộp bánh quy trên kệ, hình như là vì đã ngắm tôi rất lâu.”

Thần kinh Hunt như bị ai bắn trúng. Hóa ra Winston biết cậu đứng trước kệ hàng quan sát hán à? “Nếu anh không nhìn tôi, làm sao biết tôi đã ngắm anh rất lâu?” Hunt hếch cằm.

“Đúng là tôi đã ngắm cậu rất lâu. Từ lúc cậu mua sữa chua, đến khi cậu chọn đồ lót.”

“Anh... anh... vì sao lại ngắm tôi?” Tim Hunt lại thất lại. Cái cảm giác việc mình và Winston quen biết nhau cứ như đã được hán sắp đặt sẵn này... khiến Hunt vô thức lo sợ.

“Bởi vì trông cậu ngốc quá. Lúc mua sữa chua, cậu chỉ nhìn vị, không xem hạn sử dụng.” Winston cầm giấy ăn lau miệng: “Thôi, muộn lắm rồi. Để tôi đưa cậu về khách sạn.”

Hunt đứng lên: “Không cần đưa về đâu! Tôi có phải Audrey Wilson đâu... Áy, đợi đã, anh biết không, trong buổi phỏng vấn hôm nay, tôi đã được ôm chị ấy một tẹo đấy.”

“Vì sao?”

“Lúc đi ngang qua người tôi, chị ấy suýt thì vấp ngã, tôi đã đỡ chị ấy. Dù chẳng có gì đáng đặc ý, thế nhưng tôi cảm thấy phản ứng của mình rất nhanh.” Về mặt của Hunt có chút tự đắc.

Ngay cái lúc Hunt đi ngang qua bên người Winston, hán đang sửa lại cổ tay áo. Hunt đang khi thả lỏng tinh thần lại bất ngờ bị vấp, cả người liền đổ về phía trước. Cậu định tóm lấy mép bàn theo phản xạ, thế nhưng đã có người vòng tay qua eo cậu. Sức mạnh quen thuộc kia khiến Hunt căng thẳng, cậu ngã về phía cái ôm, đôi tay kia liền ôm chặt lấy cậu.

Hunt đột nhiên kinh ngạc nhận ra mình đã ngồi lên đùi Winston từ lúc nào rồi! Không ít người xung quanh đã nhìn về phía này.

“Giống thế này sao?” Tiếng nói của Winston vang lên từ phía sau, Hunt vô thức cứng cả vai lại... Hơi ấm của người kia, hơi thở của người kia như mang theo sự xâm phạm vô hình mà ngang ngược.

“Không... không...” Hunt cố gắng giải thích cho rõ, thế mà yết hầu lại như bị khóa chặt.

“Cậu muốn nói gì?” Winston dựa càng sát hơn, gò má hán như dán vào lưng cậu.

“Không phải thế này! Chị ấy đi giày cao gót nên mới đứng không vững, tôi chỉ đỡ chị ấy thôi! Tôi rất lịch sự! Tôi mà đối xử với chị Wilson thế này, nhà báo ảnh bên cạnh sẽ dùng máy ảnh đập chết tôi mất!” Hunt đẩy tay người kia ra, lập tức đứng bật dậy.

“Ồ, còn có cả nhà báo ảnh cơ à, chắc cậu thất vọng lắm nhì.” Winston vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, có hơi ngược đầu quan sát Hunt.

“Tôi... tôi không có ý đó với chị Wilson.”

“Hunt, tại cậu đồ hết rồi kia. Không có ý đó với Audrey Wilson thật không?” Winston vẫn nói rất nhẹ nhàng.

Có lúc Hunt không hiểu vì sao tên này lại cứ sử dụng cái ngữ khí đó khi nói chuyện với mình, sao hán chẳng nói thế với người khác bao giờ nhì?

“Thật mà! Rõ ràng anh mới là người làm tôi xấu hổ!” Vừa nói xong Hunt đã thấy hối hận.

“Hửm, không phải tôi chỉ muốn mô phỏng xem cậu đã ôm Wilson thế nào thôi à?”

“Tôi đâu có nói tôi để chị ấy ngồi lên đùi!” Mà trong nhà hàng còn có nhiều người nhìn nữa! Chân dài giò lăm, còn dám thò ra ngang đường tôi!

Độ cong khoe môi của Winston trở nên rõ ràng hơn trước.

“Tôi sẽ hành chết anh trong chặng đua này, tin không?” Hunt cắn phần giờ ngón giữa.

“Tôi rất mong chờ.” Winston cuối cùng cũng thông dong đứng lên.

Thanh toán xong, Winston định tiễn Hunt về khách sạn thật.

“Này... anh không cần làm vậy đâu. Tôi tự về được mà. Đằng nào cũng không thể anh tiễn tôi về, tôi lại tiễn anh về, hai ta cứ qua qua lại lại thế đến sáng trời được, đúng không?”

“Tai cậu vẫn đỏ quá.” Winston nghiêng mặt cười khê.

“Đủ rồi đấy!” Hunt giơ tay bịt tai mình lại.

Winston không nói gì nữa, chỉ ấn thang máy. Hai người đi về phía khách sạn của Hunt. Winston không giống Hunt vừa đi vừa đút hai tay vào túi quần, hẳn là người chừng chạc, bước nào bước nấy đều rất phong độ. Hunt có chút không rõ vì sao mình lại có thể thân thiết với Winston được đến thế.

Có lẽ là bắt đầu từ lần trong nhà vệ sinh giải Grand Prix Tây Ban Nha... sau đó là lần hắn thanh toán hộ cậu trong siêu thị, lần hắn mua mũ của cậu trong buổi từ thiện của Ferrari với giá cao, còn cả lần chiếc Jeep của cậu hỏng trên đường về nhà, Winston đã đứng đợi công ty bảo hiểm cùng cậu, còn tùy ý cậu lái chiếc Ferrari của hắn đến mức cháy máy...

Hai người không cùng tiếp cận nhau, giờ đây nghĩ lại, có lẽ... Winston luôn là người tiến về phía cậu. Vì sao nhỉ? Hunt nhìn bóng lưng Winston đi phía trước mình, cao ráo mà rắn rỏi. Cái bóng lưng kia bỗng đứng lại, quay đầu nhìn Hunt.

“Sao thế?”

“Không sao.” Hunt bước nhanh qua Winston, sau đó xoay người lại nháy mắt với hắn: “Tôi đang nghĩ đến màn nhảy thoát y của anh.”

“Thật sao?” Winston cười khê tiếp tục đi cùng Hunt.

“Tôi nhất định lọt vào top 5 trong chặng này. Còn anh á... đừng để Charles hoặc Owen đẩy ra ngoài đấy nhé.” Hunt nhếch mép cười xấu xa.

“Cậu tự tin quá nhỉ.”

Hunt ngắm nhìn Winston dưới ánh trăng, trong lòng thầm nói: Người khiến người ta trở nên tự tin như thế chẳng phải anh sao?

Về đến phòng khách sạn, Hunt vô thức mở cửa sổ ra, nhìn về hướng Winston rồi đi, trong đầu lại nhớ đến cảm giác mình ngồi trên người hắn, để hắn ôm thật chặt. Thật an tâm... dù là bị người khác ôm.

Hunt ấn thật mạnh lên đầu mình, cậu đột nhiên rất muốn say một trận ra trò trước mặt Winston, sau đó lấy lý do “mình say rượu rồi sẽ làm chuyện không hay” để làm gì tùy ý.

Suy nghĩ ấy khiến Hunt sợ nhảy dựng lên. Vì chưa thích ứng được mùi giờ chênh lệch, cậu chui vào chăn nằm từ sớm, thế nhưng đã nửa tiếng trời qua, cậu vẫn chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Lòng cậu vừa tiếc nuối vì sao sau khi uống say mình lại không nhớ đã hôn Winston thế nào, vừa ảo não vì những suy nghĩ bất lương trong đầu.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường nháy sáng, Hunt vớ lấy xem thử, hóa ra là tin nhắn của Winston: Cậu có nhìn thấy mặt trăng rất sáng không?

Hunt ngồi dậy kéo rèm cửa, ánh trăng bàng bạc giữa trời như phủ trùm lấy cả địa cầu.

Cậu trả lời Winston: Nhìn thấy rồi, vừa to vừa sáng!

Winston: Ngủ ngon, Hunt.

Tựa như có ai đó thì thầm bên tai cậu, chất giọng lạnh lạnh mà lại dịu dàng như thể Winston. Lúc này, có phải hắn cũng đang ngồi dựa đầu giường, đặt một quyển sách trên đùi, trong tay là di động?

Ngủ ngon nhé, Winston.

(Nói đến trăng sáng tức có ý muốn chúc đôi phương ngủ ngon. “Ngủ ngon” trong tiếng Trung có pinyin là wan an, tức W – A – N – A – N, là cách viết tắt của Wo Ai Ni Ai Ni: tôi yêu em, yêu em)

Sau mấy ngày thích ứng, phiên chạy thử cuối cùng cũng bắt đầu. Vì ở đây có độ che phủ thấp nên thời tiết nóng hơn ở đường đua Suzuka, lốp xe rất dễ bị mòn.

Mới đầu, Hunt còn lo lắng không biết tính năng xe đua có đáp ứng được không, thế nhưng trước khi lên đường đua, nhìn thấy Thẩm Xuyên bình tĩnh chỉ đạo những điều chỉnh cuối cùng, mà Thẩm Khê lại ngậm một thanh socola hip mắt cười vẫy tay “bye bye” với mình, cậu bỗng cảm thấy an tâm.

Đây là lần đầu tiên đua F1 trên đường sa mạc, thế nhưng cậu tỏ ra rất thoải mái tự tin, số liệu sau khi phiên chạy thử kết thúc cũng khiến đôi mày vẫn luôn cau lại của Thẩm Xuyên giãn ra. Khi Hunt lái xe quay về, Thẩm Xuyên dựa người vào thân xe gõ gõ mũ bảo hiểm của Hunt: “Yên tâm chưa?”

“Yên tâm! Cực kì yên tâm!” Hunt cười thật tươi: “Tôi đã kiểm tra nhiệt độ của động cơ rồi, mọi người giải quyết vấn đề tản nhiệt tốt thật đấy!”

“Bọn tôi đã điều chỉnh động cơ tản nhiệt lên đến mức tốt nhất rồi, bao gồm cả phần tản nhiệt trên má phanh nữa. Hunt, hướng gió trên đường đua Yas Marina không ổn định, việc làm nóng trước cũng khó hơn những đường đua thông thường. Lần này, cậu không chỉ phải thể hiện chính bản thân mình, mà còn phải thể hiện công sức của các kỹ sư, của toàn đội đua nữa.” Ánh mắt Thẩm Xuyên như có chứa sức mạnh.

(Việc làm nóng động cơ và lốp xe sẽ tránh được việc các chi tiết động cơ bị mài mòn không cần thiết và giúp lốp xe bám đường tốt hơn. Trước mỗi trận đua chính, các tay lái xe sẽ có một vòng chạy gọi là “warm-up”, chủ yếu để làm nóng bánh xe, các tay lái không được phép vượt đổi thủ.)

Đến Thẩm Khê bên cạnh cũng không ngậm socola nữa mà đứng nghiêm nhìn Hunt. Cả tay lái trên đường đua lẫn đội ngũ kỹ sư đứng bên ngoài đường đua đều mang trong mình sự cố chấp này.

“Tất nhiên.” Hunt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Xuyên.

—

Thông tin bổ sung:

Đường đua Yas Marina nằm trong một tổ hợp gồm có cả công viên, sân golf, khu chung cư, biệt thự, khách sạn và resort ở trên đảo Yas. Đường đua có độ dài 5.554 km, gồm 21 khúc cua (12 góc cua trái, 9 góc cua phải). Các tay đua phải chạy tất cả 55 vòng, theo chiều ngược chiều kim đồng hồ quanh Yas Marina và phía dưới khách sạn Yas Hotel (đây có thể là khách sạn mà đội Ferrari của Winston thuê).

Thời điểm diễn ra chặng đua rất đặc biệt, các tay lái sẽ bắt đầu đua từ chiều muộn và kết thúc dưới đèn cao áp do điều kiện ánh sáng không đủ. Các tay đua và đội đua cũng phải đối mặt với điều kiện thời tiết thay đổi đột ngột vì khi trời tối, nhiệt độ giảm xuống chỉ còn trên 10 độ C.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hunt Vs Winston

Ba phiên chạy thử kết thúc, Hunt vừa dứt tay túi quần vừa hát khê bước ra khỏi nhà vệ sinh, đúng lúc đụng phải Owen. Tên này xấu xa đến mức nào, Hunt vẫn còn nhớ rõ như chuyện mới hôm qua. Trước khi gia nhập F1, Hunt vốn ngập tràn kính phục với những tay đua đẳng cấp như Owen, mà bây giờ, cậu chỉ thấy “khinh thường”. Cậu vốn định đi lướt qua Owen, thế nhưng lại bị tên kia giữ lại.

“Nhóc Hunt, không chào hỏi gì đã định đi như thế là không lễ phép đâu.” Owen nghiêng đầu nói với vẻ trêu tức.

“Tôi cũng chẳng thân với anh.” Hunt lạnh lùng liếc đối phương, vừa nâng mắt đã thấy Charles cũng đang tiến lại gần.

Charles vừa nhìn thấy Owen đã sa sầm cả mặt. Trong giới F1, Charles là người đàn ông tóc vàng mắt xanh tiêu chuẩn, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là nhớ ngay đến những diễn viên điện ảnh trai như Jude Law hay Leonardo. Có điều tính y kiêu ngạo, hồi còn trẻ, y đã chịu nhiều điều tiếng của giới truyền thông, chẳng qua lần nào, y cũng dùng thực lực để chứng minh điều ngược lại.

Lần trước nghe Donald kể Charles cũng đã từng bị Owen lừa, hôm nay lại bất ngờ gặp trong nhà vệ sinh thế này, Hunt đột nhiên muốn thấy hai người này lao vào đánh nhau. Charles nóng nảy nhất định có thể đánh vỡ đầu Owen!

Hunt vốn định đứng nghe lén ngoài nhà vệ sinh, thế mà Owen lại hứng thú cất tiếng trêu ghẹo: “Nhóc Hunt ở lại chơi cùng đi!”

“Chơi gì?” Ánh mắt không vui của Charles liếc xéo qua.

“Threesome!”

“Điện... điện à!” Hunt giờ ngón giữa vẫy vẫy bỏ đi.

Charles hừ một tiếng, hếch cằm nhìn Owen: “Anh thân với thằng nhóc kia như thế từ bao giờ?”

“Sao nào? Cậu ghen à? Cùng à đừng như vậy, cùng mãi mãi là người tôi yêu thương nhất.” Owen dang rộng hai tay tạo dáng như muốn ôm người kia.

“Thật không? Tôi lại ước gì anh bác ái một chút, để cả thế gian này xui xẻo mới hay.” Charles hừ khê một tiếng.

“Tôi bảo này, trừ khi ở trên đường đua, cậu đã bao giờ nghĩ đến việc cho Winston biết mặt trên một phương diện khác chưa?”

“Anh muốn chơi thể nào?” Charles lạnh lùng hỏi.

“Cậu hãy quyến rũ Winston ngay trước mặt thằng nhóc kia đi.”

“Gi?” Charles nhíu mày: “Hôm nay ra khỏi cửa từ sớm quá, anh quên uống thuốc à?”

“Hay là cậu quyến rũ thằng nhóc kia trước mặt Winston cũng được?”

Charles thờ dãi vỗ vỗ vai Owen: “Tôi thấy không phải anh đang làm khổ Vann Winston, mà là đang làm khổ tôi mới đúng.” Nói xong, Charles liền đi mất.

Owen vuốt cằm nói một câu: “Thật là đáng tiếc!”

Trận phân hạng nối tiếp ngay sau phiên chạy thử. Không khí toàn đội trở nên căng thẳng, mà đây cũng là lần đầu tiên khu vực ghế khán giả bên ngoài đường đua chật kín chỗ ngồi. Theo thông tin tra trên mạng, trận đấu này có hai vấn đề cực kì đáng chờ đợi.

Chuyện thứ nhất: liệu Winston có thể giữ vững vị trí quán quân dưới thế gọng kìm do Owen và Charles tạo ra hay không? Chuyện thứ hai: liệu Hunt, tay đua đang không ngừng thăng hạng trên bảng thành tích còn có thể tiếp tục phân cao thấp với Charles được nữa hay không?

Trận phân hạng sắp bắt đầu, Hunt dùng hai tay nắm chặt vô lăng, thở ra một hơi. Vị trí xuất phát chiếm vai trò rất quan trọng trên đường đua Yas Marina. Hunt mím chặt môi, thần kinh căng lên hết mức.

Trong Q1, Winston giành pole, tốc độ một vòng của Owen và Charles vẫn luôn bám sát. Sau khi điều chỉnh lại tính năng của xe đua, Hunt thả phanh phi nước đại, vượt qua cả Penny và Duchovny để tiến vào top 4.

Marcus nắm chặt nắm tay, không ngừng gật gù: “Kĩ thuật của thằng nhóc càng lúc càng thuần thục.”

“Ông có biết không, mỗi lần lái xe của chúng tôi, cậu ta sẽ có cảm giác mong chờ bị vượt mặt. Về sau, cảm giác mong chờ ấy sẽ càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng tham lam.” Thẩm Xuyên nói.

“Chúng ta là đội đua tuyệt vời nhất, giác mộng có tham lam thế nào cũng có thể thực hiện được.” Marcus cười với Thẩm Xuyên.

Q2 bắt đầu, thế cục phát sinh biến hóa. Tốc độ một vòng đua của Winston giảm xuống, hấn bị Charles vượt mặt, để Owen bám sát sau lưng. Hunt vẫn giữ vững vị trí thứ tư như trước, nhưng từ vị trí thứ năm đổ xuống, thứ hạng các tay đua liên tục thay đổi.

Khán giả hô hào hưng phấn như thể muốn đốt cháy bầu không khí.

Hunt đã chảy rất nhiều mồ hôi, thế nhưng trong lòng lại vô cùng kích động. Cậu phải đem hết khả năng ra để kiểm chế, để chờ đợi thời khắc quan trọng nhất.

Khi Q2 kết thúc, Winston bị Owen vượt mặt, xếp thứ ba, còn Hunt giữ vững vị trí thứ tư.

Thần kinh vẫn không cách nào thả lỏng, Q3 lại là một lượt thử thách mới. Penny dần dần uy hiếp vị trí của Hunt, trong nửa vòng cuối của Q3, Hunt không thể không cố hết sức kéo dài khoảng cách với Penny. Cả một cuộc đua ngập tràn mùi thuốc súng, vị trí pole của Charles bị Owen giành mất, còn vị trí thứ ba của Winston được bảo vệ cho đến khi kết thúc trận phân hạng.

Trận đua chính thức bắt đầu lúc nửa đêm. Hunt nghiêm túc lắng nghe chiến thuật của toàn đội, thậm chí để ý đến cả những gì đối thủ thể hiện trên đường đua.

Hội nghị kết thúc, Marcus tỏ lòng: “Chỉ có mấy tháng thôi mà Hunt đã trưởng thành thật rồi, rõ ràng trước đây là một nhĩ đồng có vấn đề.”

Thẩm Xuyên cười cười: “Hunt thoát nhìn rất trẻ con, nhưng thực ra lại là một người nghiêm túc. Hơn nữa, một khi cậu ta đã quyết tâm rồi, chẳng ai có thể ngăn trở được.”

Marcus đề tay lên mắt: “Đúng vậy... không ai cản nổi.”

Còn hơn một tiếng nữa lượt thi đấu chính thức mới bắt đầu. Hunt ngồi xuống một góc nhỏ, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy mặt trời đã ngã về tây. Cậu nheo mắt ngẩng đầu tựa như đang cảm nhận một điều gì đó.

“Hiếm có nhì, cậu không tìm chỗ nào mà hút thuốc à?”

Nghe thấy giọng nói này, Hunt liền nhếch môi, vui vẻ như thể có một điều ước nhỏ nhoi nào đó vừa thành hiện thực. Thế nhưng ngoài mặt cậu vẫn như không: “Tôi định hút nhưng lại quên thuốc ở khách sạn mất rồi.”

Một cái bóng nhỏ che trên đỉnh đầu Hunt, cậu chậm chậm mở mắt, đầu cũng hơi ngược lên, vừa lúc tựa vào gán chân của người nào đó. Mùi hương của Winston lan tràn.

Hunt đột nhiên rất muốn cứ mãi nương tựa bên người kia như vậy.

Người con trai kia thông dong mở bao thuốc bằng nhôm, đốt lên một điếu thuốc rồi đặt bên miệng, nhẹ rít một hơi, khiến đầu điếu thuốc ánh lên màu lửa.

Yết hầu của hắn hơi trượt lên xuống, làn khói tràn ra từ đôi môi hắn, hai mắt hắn vừa như mơ vừa như tỉnh.

Hunt yêu thích một Winston như thế này cực kỳ. Hắn mang về tao nhã và gợi cảm chỉ thuộc về riêng đàn ông. Những điều Hunt ước ao, Winston đều có.

Cậu không nói gì, chỉ cứ dựa sát vào chân Winston như thế rồi ngược lên nhìn hắn. Winston hạ thấp người, cũng từ từ tựa lại gần, nhưng hai chân không hề di chuyển, để yên cho Hunt dựa dẫm. Mũi của hắn, những sợi tóc buông lơi của hắn, mỗi một cử động dù là nhỏ bé nhất, tinh tế nhất của hắn đều khiến lòng Hunt ngứa ngáy. Nhưng bàn tay trái của Winston lại cản lại tầm mắt Hunt.

“Cậu cứ ngẩng đầu nhìn như thế, cẩn thận lại có hại cho mắt đấy. Ánh sáng mặt trời ở đây không mạnh lắm.”

Khi cậu cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay Winston, trong lòng bỗng thấy thỏa mãn kì lạ. Cậu muốn dựa vào hắn gần thêm chút nữa, càng lúc càng gần.

Có vật gì đó đụng vào khoeo môi cậu. Hóa ra là điều thuốc.

Hunt phản xạ dùng lưỡi khẽ nâng điều thuốc lên. Đó là nơi đã từng được Winston ngậm, lòng Hunt lại càng ngứa ngáy hơn. Cậu hút một hơi rồi cắn khẽ đầu thuốc lá, thờ ra một làn khói giữa những kẽ răng. Winston đang định lấy lại điều thuốc, Hunt lại ngoảnh đầu đi: “Của tôi hết.”

Winston chỉ khẽ cười một tiếng.

“Này tôi bảo... tôi rất cực đã ở ngay sau anh trong vòng đua chính thức rồi.” Trên gương mặt Hunt là một nụ cười thật tươi.

“Lúc nào cậu chẳng ở sau tôi, chưa từng vượt bao giờ.” Winston ngồi xuống bên cạnh Hunt.

Hunt mất chỗ dựa cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng điều khiến cậu càng không thoải mái hơn là cái câu “chưa từng vượt bao giờ” của Winston. Hunt giận dữ đá người kia một cú, sau đó tiếp tục hít thuốc: “Nếu tôi có thể giữ vững vị trí này đến cuối cùng, anh sẽ phải nhảy thoát y cho tôi xem! Anh mặc đồ lót màu gì thế?” Hunt chớp chớp mắt, gương mặt mang cảm xúc vui vẻ khi thấy người ta xui xẻo.

“Màu đen.” Winston thản nhiên trả lời.

Hunt nhất thời thất vọng: “Anh nói xem... có chuyện gì có thể khiến anh hơi xấu hổ một tí không?”

“Cậu muốn biết thật sao?” Winston nghiêng mặt hỏi.

“Muốn chứ!”

“Đợi đến lúc tôi nhảy thoát y xong sẽ nói với cậu sau.” Môi Winston nở nụ cười xấu xa mà Hunt luôn quen thuộc.

Lúc đứng lên, hắn lấy tay giành lại nửa điều thuốc Hunt đang ngậm trong miệng. Hunt cố tình cắn chặt răng hơn, ai ngờ Winston lại vươn tay còn lại tóm lấy mặt Hunt, bắt buộc Hunt phải nhả ra.

“Hừ!” Điều thuốc bị lấy mất, Hunt bất mãn quay đầu sang nơi khác.

Ngón tay Winston lấy điều thuốc đi, chậm rãi đưa thuốc vào trong miệng. Đầu lưỡi hắn đỡ lấy phần Hunt đã liếm, khẽ kháng ngậm lấy.

Đối với Hunt, trận đua này rất quan trọng. Nếu như cậu lọt được vào top 4, cậu có thể giành lấy một vị trí trong top 8 trên bảng thành tích.

Trận đua chính thức bắt đầu khi mặt trời đã lặn. Hơi may thấm dần vào bầu không khí vốn khô nóng buổi ban ngày. Tất cả các tay đua đều vào vị trí xuất phát, Hunt hít thở nhìn Winston đang ở chếch phía trước.

Đây là lần đầu tiên tôi cách anh gần đến thế. Tôi đảm bảo sẽ không mất dấu anh đâu!

Tiếng động cơ ầm ầm cuộn lấy luồng không khí, bụi đường bị hút tung lên. Tâm trạng Hunt từ hồi hộp trở về bình thản, mà sự bình thản này còn ẩn chứa sức mạnh. Ngay cái khắc Winston lao đi, Hunt liền cảm thấy trong lòng mình như có một tinh cầu vừa nổ tung, phá vỡ tất thảy ràng buộc.

Góc cua đầu tiên giữ vai trò quan trọng trong việc bảo vệ thứ hạng, Hunt bình tĩnh ứng phó với đợt tấn công của Duchovny phía sau lưng, bám sát Winston đang đua ở phía trước. Cậu luôn giữ vững sự ổn định như quỹ tích của hai vì sao để vào cua, kéo giãn khoảng cách với đối thủ phía sau.

“Tốt lắm... tốt lắm...” Marcus nhìn không chớp mắt vào Hunt đang đua ở phía xa. Chỉ mới là góc cua đầu tiên mà thôi, ông đã có thể cảm thấy sự trưởng thành của đứa trẻ này. Nếu như ví ba chặng đầu tiên khi mới tham gia F1, Hunt còn là một đứa bé vô tri và luống cuống, thì giờ này phút này, cậu đã giống y như một lão tướng dày dạn sương.

Mới qua có một vòng, Winston đã bắt đầu triển khai những màn vượt mặt không nề tình với Charles. Mà Hunt cũng phải đối mặt với sự truy kích của Penny.

Màn ganh đua của năm người giữ những vị trí đầu tiên vừa bắt đầu đã nảy lửa. Winston suýt chút nữa đã vượt lên trước ở một góc cua chậm, thế nhưng Charles đã phòng thủ kịp thời chặn lại hắn ở điểm thoát cua quan trọng nhất. Cảm giác hai xe gần như va chạm hồi hộp đến mức khiến lòng bàn tay khán

giả thoát đầy mồ hôi.

Hunt cảm nhận được ý đồ vượt mặt của Penny trên đoạn đường đua thẳng. Cậu tăng tốc chuẩn bị tiến vào góc cua, không hề cho Penny cơ hội tiếp cận nào. Trước khi vào cua, cậu lại bình tĩnh rà phanh, vào cua một cách ổn định. Sau khi thoát cua, cậu tăng tốc nhanh chóng tiếp cận Winston trước mặt.

Cậu tựa hồ nín thở theo đuôi Winston, thậm chí sắp dính sát vào hần đến nơi. Hành động của cậu khiến khán giả nhìn thôi cũng thấy hồi hộp thay. Đến góc cua gắt ngay sau đoạn đường thẳng của vòng đua thứ tám, Hunt phát huy tính năng của xe đua đến cực hạn, tốc độ của cậu ngang hàng với Winston! Khán giả nhất loạt đứng bật dậy, Marcus khó lòng kìm nén tiếng lầm rầm “Trời đất ơi...”

Khi tốc độ của hai xe đua tương đương như thế, phần thắng sẽ thuộc về tay đua nào gan dạ hơn, có kỹ thuật tốt hơn. Phong cách đua của Winston thoát nhìn bình ổn nhưng sẽ rất sắc bén vào thời điểm quan trọng nhất, mà Hunt lại như những đợt sóng dữ cuộn trào muốn nhấn chìm đối thủ.

Ở trung tâm góc cua, Hunt gần như va chạm với Winston, người xem thấy thế mà tim đập thình thịch. Hai xe tựa hồ đồng thời thoát cua, nhưng Winston bắt được thời cơ chuẩn xác hơn, vượt qua Hunt, tiếp tục bảo trì ưu thế.

“Tiếc quá...” Marcus tuy than thở nhưng lại khó giấu tán thưởng trên nét mặt. Dù không vượt được Winston, nhưng trừ Owen và Charles ra, có vẻ đã rất lâu rồi chưa thấy tay đua nào có thể “ép buộc” được Winston trong những đoạn đường cong.

Hunt hít mắt lại. Đối với cậu, vừa nãy chỉ là một màn thăm dò bất chấp kết quả mà thôi. Cậu vốn chưa hề nghĩ mình sẽ vượt được Winston. Nhưng thông qua những gì vừa xảy ra, cậu cũng đã có thể thấy được sự chênh lệch của mình với Winston, không phải khi vào cua, cũng không phải khi rà phanh, mà là khi thoát cua. Thoạt nhìn thì tưởng rằng cậu đã suýt chút nữa vượt qua người kia, nhưng xem kỹ lại, Winston hoàn toàn có thể giành thoát cua trước cậu!

Đừng nóng vội, Hunt. Không được nóng vội.

Hunt đã từng trăm ngàn lần thử tưởng tượng xem cái khoảnh khắc mình vượt lên Winston từ phía sau sẽ ra sao. Cậu đã giả định vô số tình huống, nhưng không tình huống nào lại giản đơn mà sắc bén như vừa rồi, không chút dây dưa nhưng đủ để cậu cảm nhận được không phải mấy giây là một khoảng cách xa xôi đến mức nào.

Không ai nhìn thấy Winston lao đi trên đoạn đường đua thẳng vừa thoáng để lộ một nụ cười.

Màn giao tranh của Charles và Owen phía trước vẫn đang diễn ra nảy lửa, Charles vượt mặt Owen ở một góc cua gắt, mà Owen lại giành lại vị trí ở góc cua chậm ngay sau đó. Mấy màn độ sức ở ngay tại trung tâm góc cua và khi thoát cua khiến khán giả sóng lòng cuộn cuộn.

Thần kinh của khán giả cũng đồng thời căng thẳng khi chứng kiến Hunt tiến hành lần vượt mặt thứ hai với Winston. Trước điểm vào cua, Hunt gần như lái song song với Winston. Đối với Hunt, cảm giác này khiến cậu cực kì hưng phấn, bởi cậu không còn phải nhìn bóng lưng Winston nữa, mà đã có thể cùng hần sánh vai. Người xem nhìn thấy cảnh tượng này đều toát mồ hôi lạnh thay Hunt. Bởi vì nếu xét từ góc độ kỹ thuật, Hunt có quyền sử dụng đường đua, thế nhưng ví như xảy ra va chạm, mọi trách nhiệm cũng sẽ thuộc về cậu.

(Quyền sử dụng đường đua do vị trí giữa hai xe đua lúc vào cua quy định. Nếu hai xe gần như song song vào cua, tay đua phía trước có nghĩa vụ phải nhường cho tay đua phía sau một không gian nhất định để tay đua phía sau có thể vượt được. Nhưng nếu tay đua phía sau không lái song song được với tay đua phía trước, ví dụ như đầu xe sau chỉ ngang bằng thân xe trước, không cách nào vượt mặt, thì tay đua phía sau phải nhường đường để tay đua phía trước vào cua trước, tránh xảy ra va chạm.

Tại điểm vào cua, nếu tay đua chạy sau có ý định vượt mặt không chạy song song được với tay đua chạy trước, hơn thế còn dễ xảy ra va chạm trong quá trình vượt mặt thì trách nhiệm sẽ thuộc về tay đua chạy sau. Nếu tay đua chạy sau chạy gần như song song với tay đua chạy trước, mà tay đua chạy trước lại chuyển hướng để xảy ra va chạm, thì trách nhiệm sẽ thuộc về tay đua chính tay đua này)

Màn vượt xe của Hunt không hề vội vã, hai xe lướt qua tuyến đường vòng cung như mang theo một sự mạo hiểm ẩn ý ngầm. Người xem vừa mong Winston phòng ngự, lại vừa hi vọng Hunt có thể phá vỡ cục diện này.

Thần kinh Hunt cực kì căng thẳng và tập trung, hơi thở tựa như sợi tơ có thể căng đứt bất cứ lúc nào. Cậu rất rõ ràng mình phải giữ vững khoảng cách nửa thân xe với Winston khi tiến vào giữa điểm phanh và điểm vào cua. Nếu không, ví như Winston vẫn bảo trì ưu thế khoảng cách lớn hơn nửa thân xe, hần sẽ chiếm được đường đua, Hunt sẽ mất đi quyền được vượt.

Màn độ sức này diễn ra trong khoảng thời gian chưa đến nửa giây, Winston kéo dài cự ly với Hunt đứt khoát như chặt đứt kén tằm, Hunt đánh mất cơ hội vượt mặt.

“Mẹ kiếp...” Hunt thấp giọng chửi.

Winston vẫn cứ lái trước mặt Hunt. Điều này khiến Hunt bỗng sản sinh một cảm giác rất kì quái... mình cứ như vừa bị tên kia đùa giỡn vậy, mỗi lần vượt mặt đều như một lần hôn môi, mỗi lần Hunt có ý định chiếm quyền chủ đạo là một lần bị Winston đàn áp.

Chết tiệt! Càng nghĩ càng không vui!

Charles và Owen phía trước thay nhau vào pit, Hunt cũng rõ mình nên thay lốp rồi.

Marcus bắt đầu sốt ruột: “Nhanh nhanh nhanh! Hunt đến lúc thay lốp rồi!”

Đây là giây phút các kỹ sư của đội đua Marcus trở nên thần kỳ nhất, từ lúc Hunt vào pit đến khi trở lại đường đua chỉ tốn có 2.1 giây, lập nên kỉ lục nhanh nhất của họ!

Sau khi ra pit, Hunt phi như bay, tốc độ đua của mỗi vòng càng lúc càng nhanh, mà Winston sau khi ra pit tạm thời tụt lại phía sau Hunt. Hunt biết mình phải nắm chặt thời cơ này để kéo dài khoảng cách với Winston, vì thế liền nhanh chóng lao đến Charles ở trước mắt.

Charles hừ lạnh một tiếng, y đã muốn dạy dỗ thằng nhóc này từ lâu rồi. Mà sâu trong lòng Hunt cũng rõ, đối với đội đua Marcus, việc giữ vững vị trí và ưu thế hiện tại là đáng quý vô cùng, nếu giờ liều mạng với Charles ở phía trước, với kỹ thuật dày dặn của y, có khi chính cậu sẽ là người phải lao ra khỏi đường đua. Thế nhưng cậu không cam tâm... không cam tâm chỉ giữ vị trí này.

Hơn nữa... Thẩm Xuyên và Thẩm Khê cũng nhất định rất muốn biết so với tính năng của xe đua đội Mercedes, xe đua của bọn họ có khả năng liều mạng một lần hay không!

Hunt tăng mã lực, chính diện giao phong với Charles trên một góc cua chậm. Hai người như hai thanh đao sắc và chạm, ánh sáng lạnh chớp mắt lại lóe lên. Charles trầm kinh ngạc thu hẹp đường đua lại, y chỉ suýt chút nữa đã để Hunt giành trước vị trí vượt lên rồi.

Hunt cắn chặt răng đang định tiếp tục bám theo, ai ngờ “bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng”, Winston dán sát từ phía sau, bất ngờ vượt qua Hunt ở góc cua nối tiếp đoạn đường thẳng! Hunt lần đầu tiên này sinh xúc động muốn chửi đồng. Tên này cố ý! Chắc chắn là cố ý! Cậu thậm chí có thể tưởng tượng ra nụ cười trên môi Winston, còn cái vẻ mãn nguyện trong ánh mắt hẳn nữa chứ!

Vì thế cục diện trận đấu đã hoàn toàn biến thành Hunt đuổi theo Winston, Winston va chạm với Charles, Charles có ý đồ vượt mặt Owen. Những màn vượt mặt mạo hiểm nối nhau xảy ra, ngay cả đến bình luận viên cũng nhận xét đây là vòng đua Grand Prix có trình độ nhất năm nay. Hunt phát động cả thấy tám lần vượt mặt với Winston, bốn lần trong đó thất bại ở vị trí thoát cua.

Mà ba thứ hạng đầu tiên cũng thay đổi nhanh như thời tiết, mỗi giây đều có thể sản sinh ra những kết quả khác biệt. Sáu vòng cuối cùng, người ta có thể rõ ràng cảm giác được Charles đã từ bỏ việc vượt mặt Owen, chuyển sang phòng thủ đối với Winston. Mà đến vòng cuối cùng, Owen là người đầu tiên về đích, Charles và Winston gần như đồng thời cán vạch, Hunt bám sát theo sau. Khán giả hò hét điên cuồng, cả đường đua tựa như bốc cháy rừng rực.

Kết quả cuối cùng được công bố, Owen là quán quân chặng này, Charles dẫn trước Winston 0.04 giây giành được vị trí thứ hai, Winston đứng thứ ba, còn Hunt giữ vị trí thứ tư. Đội đua Marcus hoan hô nhiệt liệt.

Marcus định quay sang nhìn Thẩm Xuyên bên cạnh thì lại phát hiện người nọ đã không còn đứng đấy nữa rồi. Anh ta đang cùng Thẩm Khê và những kỹ sư khác nghiên cứu số liệu tính năng sau chặng đua này.

“Tên điên này... lúc này phải chung vui với mọi người mới đúng chứ!”

Hunt nhìn chiếc xe đỏ của đội Ferrari phía trước, đột nhiên cảm thấy mắt mình như nóng lên. Winston đã giành vị trí quán quân liên tiếp trong hai chặng trước rồi, lần này lại thua bởi tay Owen và Charles. Không biết hẳn có buồn không?

Nhưng Hunt thì lại thấy rất vui mừng. Cuối cùng cậu đã có thể so tài với Winston rồi...

Đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được thực lực của người con trai này rõ ràng đến thế—không chế từng chớp mắt, đo lường từng khoảng cách, và cả sự quyết đoán như muốn chém đứt thời gian kia nữa... những điều Hunt ao ước sở hữu, Winston đều có cả.

Sức mạnh vô hình của hắn dẫn lối cho Hunt. Cậu kính phục hắn, cảm kích hắn, hướng về hắn. Dù có thất bại, cậu vẫn thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hunt vươn tay muốn giữ lấy bóng hình Winston. Mà ngay cái thoáng chốc ấy, Winston lại ngoảnh đầu nhìn về phía cậu.

Cách lóp mủ bảo hiểm và mặt nạ phòng hỏa, Hunt không nhìn thấy gương mặt của Winston, thế nhưng khi bốn mặt gặp nhau, Hunt liền cảm thấy linh hồn mình đã bị kéo đi trong nháy mắt.

Hình như Winston đã mỉm cười.

Hunt cứ đứng nguyên một chỗ rất lâu mà vẫn không sao bình tĩnh lại được, mãi đến tận khi Winston đã đi xa.

Sau khi nhận giải, Charles đang chuẩn bị phỏng vấn, đột nhiên có người ôm chặt lấy y từ phía sau.

“Hãy, cảm ơn cậu.”

Charles sững người, ngay sau đó cười lạnh một tiếng: “Hiếm khi lại thấy Lawrence Owen nói lời cảm ơn với tôi. Chỉ mong lời cảm ơn của anh thành tâm thành ý, không chứa âm mưu.”

“Cảm ơn cậu.” Owen lại nói thêm lần nữa: “Tôi biết chứ, nếu không có cậu giữ chân Winston, tôi đã không giành được quán quân lần này.”

“Nếu như là vì chuyện này, anh không cần cảm ơn. Tôi vốn nhất định phải giữ chân cậu ta. Tuy tôi với anh không hợp nhau, nhưng thà là anh giành được quán quân còn hơn là Vann Winston.” Charles hơi cúi đầu, giọng nói không có vẻ cao ngạo như mọi khi mà điềm tĩnh thận trọng.

“Vi tôi và cậu đại diện cho một thế hệ.” Owen cười nói.

“Mà thời đại của chúng ta không thể dễ dàng bị lật đổ như thế được.”

Charles quay đầu lại nắm tay cùng Owen.

“Chặng sau tái chiến.”

“Đương nhiên.”

Quay về đội đua, Hunt tháo mũ bảo hiểm ra xông lên nhắc bóng Thẩm Xuyên đang cầm máy tính bảng: “Tiến sĩ Thẩm anh tài quá đi mất! Tôi cực kì thích xe đua của anh!”

Thẩm Xuyên bắt lực vỗ vỗ vai Hunt: “Hunt! Hunt! Thà tôi xuống!”

Hunt vững vàng thả Thẩm Xuyên xuống dưới đất: “Đây là lần đầu tiên tôi được độ sức với những tay đua đẳng cấp như Winston và Charles! Tính năng xe đua của đội ta cực ngầu!”

“Thế nên lúc này cậu không nên nói ‘tôi cực kì thích xe đua của anh’, bởi vì xe cậu lái bao gồm công sức của cả kỹ sư khung gầm xe, kỹ sư thiết bị đo lường, kỹ sư hệ thống treo và rất nhiều kỹ sư khác...”

“Tôi biết mà biết mà! Phải là ‘xe đua của chúng ta!’” Hunt vừa cười vừa đáp lại.

“Đến Grand Prix năm sau, chúng tôi đảm bảo sẽ thiết kế cho cậu chiếc xe thật sự sánh ngang với xe của những đội đua lớn!” Thẩm Xuyên nhếch môi cười.

Mà tầm nhìn của Hunt lại lướt qua vai Thẩm Xuyên, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Thẩm Khê. Cô nhìn thẳng vào Hunt, tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

Hunt lại thấy hơi sợ, cậu vẫn nhớ Thẩm Khê đã từng nói sẽ hút sét đánh chết cậu! “Ừm... Tiểu Khê, sao vậy?”

“Tôi cũng là kỹ sư của Hunt, thế mà Hunt lại chẳng ôm tôi như ôm anh trai tôi gì cả.” Thẩm Khê nói bằng giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Kích động chạy vòng vòng! Tôi lọt vào top 4 rồi!!

Winston: Ừ.

Hunt: Nhảy thoát y! Nhảy thoát y!!

Winston: Được.

Hunt: Vì sao anh lại vừa nhảy vừa coi đồ của tôi!!

Winston: Bởi đây là nhảy thoát y!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ấn Tượng Thị Giác

Hunt đứng sững cả người, cậu còn nhớ Thẩm Xuyên đã từng bảo trước nay Thẩm Khê không biết nói đùa: “Tiểu Khê... muốn để tôi ôm thật à?”

“Đúng! Tôi rất muốn biết cảm giác ngồi trên vai người khác là thế nào, thế mà anh trai tôi lại chẳng khỏe được đến thế!” Thẩm Khê nói với vẻ tiếc nuối.

Thẩm Xuyên bó tay ngoảnh mặt đi.

Hunt mỉm cười vỗ vỗ tay với Thẩm Khê: “Chuyện này thì có khó gì!” Tay đua nào cũng đều rất khỏe.

Hunt đi tới trước mặt Thẩm Khê rồi hơi cúi mình xuống, dễ dàng bế cô lên. Cô gái nhỏ này nhẹ tựa lông hồng, rõ ràng ngày nào cũng thấy cô ăn đồ ăn vặt từ sáng đến tối, tại sao lại không tăng cân nhỉ? Hay là tất cả chất dinh dưỡng đều đã cống hiến cho bộ não thông minh của cô rồi?

Thẩm Khê tươi cười ôm lấy cổ Hunt, nhìn anh trai của mình, sau đó từ từ rải rộng hai tay.

“Khi con bé còn nhỏ, tôi mới công kênh nó lên như thế được. Cậu xem cậu đi, cẩn thận chiều hư con bé mất.” Thẩm Xuyên lắc lắc đầu.

“He he, bởi vì Tiểu Khê dễ thương mà!”

“Không phải chứ, lúc tôi nói muốn làm máy dẫn sét đánh Hunt, Hunt rõ ràng sợ chết khiếp, làm sao có thể thấy tôi dễ thương được?” Thẩm Khê ngồi trên vai Hunt đẩy đẩy kính mắt, nói một cách rất nghiêm túc.

Hunt lại dờ người ra, đột nhiên không biết nói chuyện tiếp sao nữa. Thẩm Xuyên chuyển chủ đề giúp Hunt: “Đúng rồi Hunt, ngày mai có một bữa tiệc tối ở Emirates Palace, cậu đã có lễ phục phù hợp chưa?”

“... Anh thấy tôi giống như có rồi sao?” Hunt thả Thẩm Khê trên vai xuống.

“Không sao, có lẽ giám đốc truyền thông đã dự liệu từ trước nên chuẩn bị cho cậu ổn thỏa cả rồi, tối nay nhớ mặc thử đấy.”

“Tôi biết rồi!”

Cả buổi tối nay, Hunt không thể ngủ được. Cậu ôm khư khư điện thoại mở Anipop, thế mà ngón tay lại chẳng buồn cử động. Chặng đua này, cậu không chỉ giành vị trí thứ tư, mà còn có thể độ sức với Charles và Winston nữa! Tiến bộ lớn như thế, thành tựu lớn như thế, sao Winston có thể không gọi một cuộc, không nhắn một tin cho cậu cơ chứ?

Cảm giác không vui càng lúc càng rõ rệt. Cậu đột nhiên lại nhớ đến cái lần đầu tiên giành được vị trí thứ tư, mình đã phi tới trước mặt Winston, tên kia thì ôm chặt lấy mình. . .

Hunt thấy lưu luyến cái cảm giác được Winston bế lên cao ấy.

“Ngu quá!” Hunt vỗ vỗ đầu mình. Cậu điều chỉnh lại cảm xúc, khoe môi nhếch lên cười xấu xa khi gửi tin nhắn cho Winston: Tôi giành được vị trí thứ tư trong chặng này rồi! Anh ở vị trí thứ ba. Đây là lần tôi gần với anh nhất!

Winston ơi Winston, tôi không tin anh không nhớ giao hẹn của chúng ta! Nhảy thoát y à! Nhảy thoát y! Nghĩ thôi cũng đủ để Hunt lăn lộn khắp giường.

Tin nhắn trả lời của Winston tựa hồ đến ngay sau đó: Chúc mừng cậu.

Hunt cảm thấy mình như vừa bị một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu. Thế thôi á? Chúc mừng cậu? Ai cần anh chúc mừng cơ chứ?

Hunt phẫn nộ tiếp tục soạn tin nhắn: Nhảy thoát y của tôi thì sao?

Không cho nhà anh cơ hội trốn tránh đâu!

Ai ngờ mấy phút đã trôi qua rồi, tin nhắn của Winston vẫn chưa được gửi đến. Hunt ném điện thoại trên đệm rồi cứ thế ngồi nhìn, càng nhìn càng thấy khó chịu: “Sao thế nhỉ?”

Mà lúc này, trong nhà vệ sinh phòng phòng vẫn, Winston đứng dựa lưng vào vách ngăn, ngẩng cao đầu, yết hầu trượt lên xuống như đang gắng sức kiềm chế một điều gì đó.

“Winston! Cậu có ở đây không? Phòng vẫn sắp bắt đầu rồi!” Tiếng của giám đốc truyền thông vang lên.

Winston cắn chặt răng, hẳn có thể nhận ra điện thoại dứt trong túi quần đang rung lên. Đó là tiếng chuông hẳn đặc biệt đặt cho riêng mình Hunt. Mỗi một lần chuông tin nhắn vang lên, gân xanh trên trán hẳn lại càng nổi rõ. Hắn ngẩng đầu nhìn bóng điện sáng trên cao, ánh mắt lại như lạc đến một nơi nào khác.

“Winston... cậu không ở trong này à?” Bên ngoài vọng lại tiếng bước chân rời đi của giám đốc truyền thông.

Khi nhà vệ sinh đã yên tĩnh trở lại, cổ họng Winston bỗng phát ra tiếng hít thở trầm thấp. Đến khi khát vọng muốn nhấn chìm hẳn đạt được sự giải phóng tạm thời, một luồng sức mạnh mới phá kén tuôn ra. Hắn thở phào một hơi, thế nhưng ngay sau đó lại bắt đầu cắn chặt hàm răng, lông mày cau chặt. Chuông báo tin nhắn thuộc về riêng Hunt trước sau vang lên không dứt.

Mười mấy giây sau, tất cả mới bình thường trở lại. Hắn bước ra khỏi nhà vệ sinh, thân nhiên đứng trước gương chỉnh sửa lại vẻ ngoài của mình. Tiếp đây, hẳn sẽ phải đối diện với vô số ánh mắt hiếu kỳ và mong ngóng của giới truyền thông.

Chặng đua này có rất nhiều điểm đáng xem, tuy Winston không liên tiếp giữ vị trí quán quân nữa, nhưng đẳng cấp của hắn vẫn khiến truyền thông nhìn bằng ánh mắt đầy kính phục. Đa số câu hỏi đều tập trung vào vấn đề kỹ thuật và chiến lược, ngoài ra còn có những lời bình về những gì Owen và Charles đã thể hiện.

Cánh nhà báo hiểu rõ Winston sẽ không trả lời những vấn đề không thuộc chuyên môn, có điều khi buổi phỏng vấn đã tiến hành được một nửa, Audrey Wilson bỗng giờ cao tay: “Trong chặng đua này, cậu và người bạn thân thiết Evan Hunt đã đọ sức với nhau tổng cộng tám lần. Tuy Hunt không thành công vượt qua được cậu, nhưng lần nào cậu ta cũng rất mạo hiểm. Không biết lúc ấy cậu đã cảm thấy thế nào?”

Những màn giao tranh xảy ra giữa Winston với Charles và Owen tựa hồ đã bắt đầu ngay từ khi hấn gia nhập giới F1, nhưng nếu là với Hunt thì rất mới mẻ. Nhà báo nào cũng đề lộ về mặt cực kỳ hứng thú. Nhưng đồng thời, họ cũng hiểu rằng Winston tính cách lạnh lùng, trước nay chưa từng muốn nói nhiều lời về những tuyên thủ khác.

Winston trầm mặc độ hai giây, đám nhà báo thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần thất vọng, chỉ có Audrey Wilson vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chờ đợi câu trả lời của Winston.

“Nếu nhận xét đơn thuần từ góc độ kỹ thuật, Hunt đã thể hiện rất hoàn mỹ. Còn về vấn đề nắm chắc thời điểm rà phanh, không chế tuyến đường, so với những chặng đua trước đây, tuy thứ hạng không thắng tiến quá rõ rệt, nhưng thực lực của cậu ấy đã đạt tới một trình độ khác rồi.”

Biểu cảm của Winston không mang chút gọn, cánh nhà báo lại rất ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên Vann Winston thể hiện sự tán thưởng của mình với đối thủ một cách rõ ràng như thế trước giới truyền thông...

“Khi cậu ta bám sát sau lưng cậu, cậu có cảm thấy áp lực không?” Audrey lại đặt thêm một câu hỏi nữa.

“Trước giờ Hunt chưa bao giờ đem lại áp lực cho tôi. Cậu ấy khiến tôi hưng phấn.”

Cánh nhà báo lại một lần nữa kinh ngạc, bao gồm cả Audrey. Cô sửng sò nhìn Winston, vẻ mặt của hấn vẫn thờ ơ như thế, tựa như cái từ “hưng phấn” kia chẳng hề liên quan đến bản thân.

Buổi họp báo kết thúc, Winston lấy điện thoại của mình ra, trong đây đã có thêm mấy tin nhắn nữa của Hunt:

Hunt: Này! Sao anh không trả lời tôi! Sợ rồi chứ gì?

Hunt: Nhảy thoát y là tiền cược anh tự định ra cơ mà, không phải anh xấu hổ rồi đấy chứ?

Hunt: Sao anh không trả lời tin nhắn của tôi, điện thoại rơi đâu rồi à?

Hunt: ... Nếu anh không muốn nhảy thì thôi, mời tôi một ly cũng được.

Hunt: Nếu uống rượu cũng không được, hay là lại đưa tôi đi chơi đi!

Winston hạ tầm mắt, nhấn tin bằng một tay rất nhanh. Đây là lần đầu tiên trợ lý Anne đi bên cạnh nhìn thấy hấn cầm điện thoại nhấn tin suốt như thế.

Hunt lúc này đang ngồi trên bồn cầu chơi Anipop, đột nhiên có một tin nhắn nhảy ra, cậu chạm vào đọc, hóa ra là Winston: Cậu muốn nhìn thấy cơ thể tôi đến thế cơ à?

Vai Hunt run run, suýt nữa thì làm rơi vỡ cả màn hình điện thoại. Cậu lập tức trả lời: Ai muốn nhìn thấy cơ thể anh!

Tin nhắn của Winston đến nhanh như thể hấn đã biết cậu sẽ nói gì từ trước: Vậy khi nào tôi nhảy thoát y cho cậu xem, cậu nhất định phải nhắm chặt mắt không nhìn đấy nhé.

Ngũ tạng của Hunt cũng phát run: Tất nhiên tôi phải nhìn rồi! Đây là quyền lợi!

Winston đáp: Từ bao giờ việc nhìn cơ thể tôi lại trở thành quyền lợi của cậu thế?

Mang tai Hunt liền đỏ bừng lên, may mà Winston không nhìn thấy, nếu không đảm bảo tên này sẽ càng đắc ý! Cậu thờ ra một hơi rồi giận giữ đốp lại: Tôi đã lọt vào top 5 ba chặng liên tiếp rồi, nhìn anh nhảy thoát y là quyền lợi của tôi!

Tin nhắn trả lời của Winston vẫn tới với tốc độ thần kỳ: Vậy cậu muốn thấy tôi mặc đồ lót màu gì?

Hunt lại bỗng nhớ đến thời điểm ở nhà nghỉ suối nước nóng Noboribetsu, mình bất cẩn đã tóm phải cái chỗ kia kia của Winston... Cậu cảm thấy ngón tay mình như bị điện giật, điện thoại lại suýt chút nữa rơi xuống sàn. Hunt cắn răng trả lời: Bày sắc cầu vòng, anh có không?

Winston đáp: Đồ lừa đảo. Cậu rõ ràng thích tôi mặc màu đen.

Hunt ngoẹo đầu: Vì sao lại là màu đen?

Winston trả lại: Ẩn tượng thị giác mạnh.

“Ẩn tượng thị giác? Ẩn tượng gì chứ...” Khi hiểu ra ẩn ý của người kia, Hunt suýt nữa ném điện thoại. Rành rành là cậu thắng ván cược này, thế mà sao vẫn rơi vào thế hạ phong? Không vui gì cả! Không vui!

Hai giây sau, Hunt nhếch miệng đáp trả: Mâu đen không tạo ấn tượng thị giác mạnh nhất, không mặc gì mới đúng.

Có giỏi thì hãy nói anh sẽ coi hết ra cho tôi ngắm đi!

Ai ngờ Winston lại trả lời: Được đấy, tôi biết rồi.

“Được đấy? Anh biết rồi? Anh biết gì cơ chứ!” Hunt cực ghét cách nói chuyện này của hắn!

Tin nhắn của Winston lại được gửi tới nữa: Mai ăn sáng cùng nhau không?

Hunt nhìn đi nhìn lại tin này vô số lần, vừa rồi vẫn còn giận dữ, lúc này đã đột nhiên thấy thật ấm lòng. Cậu nhắn lại: Được thôi. Anh vẫn còn đang trong buổi phỏng vấn à?

Winston trả lời: Phòng vẫn kết thúc được mười mấy phút rồi.

Hunt khinh thường liếc trời xanh, phòng vẫn đã kết thúc, anh còn nhắn tin cho tôi lâu thế làm gì! Sao không gọi điện thoại luôn cho rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Hunt hiếm khi không ngủ nướng. Cậu mặc đồ thể thao chạy bộ đến nhà hàng thuộc khách sạn Winston đang ở. Ngồi đây vừa ăn sáng vừa nói lời tạm biệt với đường đua Yas Marina là lựa chọn tốt nhất.

Khi Hunt bước vào nhà hàng, cậu vô thức hướng tầm nhìn về vị trí Winston và cậu đã từng ngồi dùng bữa lần trước để tìm hắn. Đúng lúc ấy, cậu nhìn thấy cánh tay Winston đang ôm lấy thắt lưng Audrey Wilson.

Hunt đứng như trời trồng. Cậu thấy Winston cúi thấp đầu, tựa hồ đang thì thầm điều gì với Audrey, mà gương mặt Audrey lại lập tức bùng đỏ.

Có người đi tới bên cạnh Hunt, nói bằng giọng điệu thấu hiểu: “Được một cô gái ưu tú như thế kia theo đuổi quá lâu, tên đàn ông nào cũng khó tránh khỏi động lòng, trừ phi tên đó hoàn toàn không thẳng.”

Là Lawrence Owen. Có lẽ tên này ở cùng một khách sạn với Winston.

Giờ này phút này, không biết vì sao người Hunt không muốn chạm mặt nhất lại là anh ta: “Ha ha... đúng vậy...” Hunt nhếch miệng cười.

“Cậu cười khó coi quá đi mất.” Owen hừ khẽ một tiếng: “Tuồng tượng chút đi, nếu đến một ngày nào đó, Winston ăn com cùng một người khác, du lịch cùng một người khác, thể hiện mọi cảm xúc vui buồn giận dữ không ai biết đến của hắn với một người khác, cậu có còn cười được nữa không?”

“Này! Anh đừng có nói... như thế... như thế tôi thích Winston như vậy!”

Trái tim Hunt nhảy lên kịch liệt. Owen đang giờ trò. Anh ta đang lừa gạt người khác. Tên này trước nay luôn thích trêu người.

“Chẳng lẽ cậu không thích Winston?” Owen liếc nhìn: “Vừa nãy cậu đang tìm Winston chứ gì? Cậu có biết về mặt của cậu giống hệt về mặt mỗi tình đầu của tôi tìm tôi trước cổng công viên trong ngày đầu bọn tôi hẹn hò không?” Giọng nói của Owen mang theo sự dí dỏm và trêu chọc.

“Anh thật nhạt nhẽo.” Hunt cau mày lại. Mong là tên này đừng có ăn nói linh tinh trước mặt Winston!

Owen dứt tay vào túi dựa sát lại gần Hunt: “Thực ra nếu cậu có thích cậu ta thật, tôi có thể dạy cậu cách chiếm được cậu ta.”

Đúng lúc này, Audrey rời khỏi người Winston. Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, người ngòm cứng đờ đi về phía lối ra. Khi lơ đãng nhìn về phía Hunt, cô lập tức ngoảnh mặt đi, Hunt thấy thế mà ngạc nhiên.

Winston cũng nhìn thấy Hunt ngay lúc ấy. Hắn cau mày sai bước thật dài, Hunt còn chưa kịp phản ứng gì, Winston đã đi đến giữa Hunt và Owen.

“Owen, tôi tưởng anh đã rời khỏi cảng Yas rồi.” Giọng nói của Winston có sự lạnh lùng rất lâu rồi Hunt mới nghe thấy.

“Tôi vẫn còn thích nơi này lắm. Nhưng cậu yên tâm đi, tôi sẽ không quấy rầy quãng thời gian cậu dùng bữa với nhóc Hunt đâu.” Nói xong, Owen liền nấn nguyện xoay người bỏ đi, nhưng cậu nói “tôi có thể dạy cậu cách chiếm được cậu ta” cứ như giọng điệu của ma quỷ vọng đi vọng lại mãi trong đầu Hunt.

“Cậu vẫn còn nói chuyện với Owen, không sợ anh ta lừa cậu à?” Winston hỏi.

“Tôi cũng chỉ bất ngờ gặp anh ta thôi. Vừa nãy thấy anh nói chuyện cùng chị Wilson nên tôi mới không dám lộ mặt. Hai người nói chuyện gì thế? Lại là hẹn phỏng vấn sao?” Hunt vội vã chuyển chủ đề.

“Không có gì. Ăn sáng thôi.”

Về mặt Winston chẳng để lộ bất cứ một đầu mối gì, Hunt đột nhiên thấy thất vọng. Dù lần nào Audrey Wilson gặp anh cũng chỉ để nói vài chuyện như nhau, thế nhưng thế cũng không phải là “không có gì”. Huống chi, anh còn ôm lấy chị ấy...

Cùng lúc ấy, Audrey đã bước vào thang máy ôm lấy cánh tay mình, thở phào một hơi thật dài. Hôm nay, cô cố tình đến nhà hàng này ăn sáng là để “gặp

gỡ” Winston. Winston của hôm nay hoàn toàn khác với Winston khi đối diện với truyền thống. Hắn giữ tờ báo trong tay, nhẹ nhàng gỡ trang, vùng lông mày ẩn chứa vẻ dịu dàng. Thịnh thoảng hắn sẽ nhìn về phía cửa nhà hàng tựa như đang đợi ai đó.

Cô cố tình đi một đôi giày cao gót bước ngang qua người hắn, giả vờ treo chân nghiêng về phía hắn, rồi được ngả vào lòng hắn như ý nguyện. Cánh tay hắn rất vững vàng, khiến cô cảm nhận được sự gọi cảm và cảm giác an toàn chỉ đàn ông mới có thể đem lại, thế nhưng khi giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên, Audrey biết tất cả sẽ không phát triển theo hướng cô mong đợi.

“Cô dùng cách này để Hunt đỡ lấy mình sao?”

“Tôi...” Lời nói của Winston quá thẳng thắn, Audrey không thể đáp lại chữ nào.

“Ngoài mặt trông Hunt có vẻ trẻ con, nhưng con người cậu ấy rất lịch thiệp. Tôi lại không giống vậy.” Winston đẩy cô ra khỏi người mình không chút lưu luyến: “Đừng có tiếp cận tôi bằng cách tiếp cận Hunt như vậy. Cô là một nhà báo từng trải, cô nên có phẩm chất chuyên nghiệp của cô.”

Mặt Audrey bỗng nóng bừng lên: “Xin lỗi.” Rồi cô vội vã rời khỏi hắn như chạy nạn. Khi nhìn thấy Hunt đang bước từ ngoài cửa vào, cô bỗng cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

Dù Hunt có hơi buồn bực, thế nhưng khi Winston nhặt xúc xích Đức trong mỳ Ý ra đẩy tới trước mặt cậu, cậu bỗng không buồn chút nào nữa, mà chuyển sang hăng hái trò chuyện về buổi dạ tiệc tại khách sạn Emirates Palace, Abu Dhabi.

“Nghe nói khách sạn này thường được dùng để tiếp đãi các nguyên thủ quốc gia? Liệu nơi ấy có nguy nga tráng lệ lắm không nhỉ?” Hunt rất tò mò hỏi.

“Khách sạn rất lớn, cậu đừng lạc đường là được.” Winston điềm đạm uống một ngụm nước quả.

“Làm sao tôi lạc được!”

Khi khoe môi Winston chạm vào thành ly, nước quả tràn vào khoe miệng hắn, trái tim Hunt lại bỗng đập “thịch thịch”.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Winston hỏi.

“Không... nhìn gì đâu... tôi chỉ nghĩ xem anh vừa uống nước gì thôi.” Hunt tìm bừa một cái cớ.

Không biết từ bao giờ, Hunt nhận ra mình càng lúc càng thích ngắm nhìn người kia. Có lẽ trên thế giới này có rất nhiều cô gái có đường nét tinh tế hơn Winston, tha thướt quyến rũ hơn Winston, thế nhưng khí chất độc đáo của Winston lại luôn hấp dẫn cậu.

Lúc Hunt vội cúi xuống ăn mỳ Ý, người con trai ngồi đối diện bỗng đưa ly thủy tinh về phía cậu, giọng nói của hắn nhẹ nhàng như ánh nắng ban mai ngoài khung cửa: “Cậu uống thử rồi đoán xem là vị gì.”

Ngón tay đẹp đẽ của hắn giữ lấy ly, xương cổ tay tao nhã của hắn chuyển động khiến Hunt bỗng nảy sinh xúc động muốn giữ chúng làm của riêng. Tay kia của hắn chống cằm, rõ ràng hắn không hề mỉm cười, ấy vậy mà Hunt lại thấy ấm áp. Hunt hé miệng ngậm lấy thành ly, Winston vươn tay ra dài hơn, nghiêng chiếc ly đi, để nước quả chảy vào trong miệng cậu.

Vị vừa chua vừa ngọt, Hunt bỗng thấy quyến luyến chẳng rời.

“Cậu nghĩ đây là nước gì?” Tiếng Winston nói lại vang lên.

“Ừm... chưa đoán ra.” Rõ là đã nếm được vị nước ép táo, thế mà Hunt vẫn cố ý chẳng nói ra lời.

Winston cười khê: “Đến hương vị mà cậu cũng thiếu nhạy bén như vậy.”

“Đâu có! Vị của nước ép nào mà chẳng chua chua ngọt ngọt? Để tôi thử thêm ngụm nữa!”

Winston nhấp thêm một ngụm, Hunt cứ thế nhìn chăm chăm vào kẻ môi hắn, tựa như tư duy của cậu cũng biến thành ly nước quả, chảy vào giữa khoe môi hắn, bịn rịn nơi đầu lưỡi hắn.

“Được thôi.” Winston rất kiên nhẫn vươn tay thêm lần nữa, Hunt cũng ngả về phía người kia. Rõ ràng cậu có thể vươn tay đón lấy ly nước, thế nhưng cậu lại tỏ vẻ tay bận cầm dao nĩa, để Winston phải dứt nước cho mình.

“Đã nếm được chưa?” Winston hỏi.

“Vị táo ép! Còn có mùi đu đủ nữa!” Hunt hé miệng cười.

Còn có hương vị của anh.

“Có lẽ là vậy. Tôi không thích vị đu đủ lắm.” Winston nói.

“Vậy để tôi uống cho.”

“Cậu muốn uống nước ép?” Winston hỏi.

“Tôi muốn uống nước ép, không được à?” Hunt hỏi lại.

Cậu chỉ muốn uống ly nước kia.

“Để tôi gọi cho cậu ly khác.” Winston nói.

“Anh muốn gọi gì cho tôi?”

Tôi không muốn uống ly nước khác, tôi chỉ muốn ly của anh thôi!

Winston giờ tay lên, phục vụ đi tới bên cạnh: “Cho tôi một ly nước anh đào.”

“Vi sao lại là nước anh đào?” Hunt bắt đầu hỏi...

“Cậu không thấy anh đào phát âm giống “trân trọng” à.” Winston nói.

(Anh đào tiếng Anh là “cherry”, phát âm nghe hơn giống từ [zhēnxī] nghĩa là “trân trọng” trong tiếng Trung)

Trái tim Hunt như bị những ngón tay xinh đẹp của người kia tóm lấy.

“Tôi... tôi có phải con gái đâu! Trân trọng gì cơ chứ!” Hunt vội kêu to lên như để che giấu điều gì.

“Trân trọng hiện tại của chúng ta. Đây là lần đầu tiên tôi gọi nước ép anh đào cho người khác. Vì thế...” Winston nhìn thẳng vào mắt Hunt: “Nếu cậu để tôi phát hiện cậu gọi nước ép anh đào cho người khác...”

“Thì sao...” Hunt chợt dạ nhớ tới cảnh tượng mình đã hút thuốc cùng một cô gái khác bên ngoài quán bar ở Montréal. Khi ấy mình đã bắt chước điệu bộ của Winston để quyến rũ cô gái, kết quả lại bị người này tóm ngay tại trận. Tuy lúc ấy Winston chẳng nói gì, cậu vẫn luôn cảm thấy rất mất mặt.

“Tôi sẽ có cách xử lý cậu.”

“Anh có thể xử lý tôi kiểu gì?”

“Hay là cậu cứ thử xem?”

“Thế thì... thôi...” Hunt nói chẳng chút khí phách.

“Đã chuẩn bị lễ phục cho tối nay chưa?” Winston tùy ý hỏi.

“Giám đốc truyền thông sẽ chuẩn bị giúp tôi. Có lẽ bọn họ còn làm gì đó với đầu tóc của tôi nữa.”

“Tiếc quá nhỉ.”

“Tiếc gì?”

“Bọn họ chắc chắn sẽ vuốt keo cho cậu.”

“... Thì cũng làm sao chỉ dùng nước không được, tóc dễ bị mất nếp lắm.” Hunt sờ tóc mai của mình, đã lâu rồi không đi cắt, thế là tóc lại dài ra: “Này, anh có nhớ không? Trong buổi tiệc từ thiện của Ferrari, anh đã vuốt tóc lên cho tôi đấy!”

“Nhớ chứ, tóc cậu rất mềm mại.”

“Thật sao?” Hunt nhắc tay tóm lấy tóc mình: “Vừa này tôi còn định sẽ cắt đầu đinh cơ.”

“Thế này đẹp hơn. Ngắn quá sẽ chọc vào tay.”

Hunt bật cười: “Chọc vào tay? Nghe cứ như ngày nào anh cũng muốn xoa đầu tôi ấy.”

Winston không trả lời.

Hunt chớp chớp mắt sắp lại gần hần: “Đừng có quên màn nhảy thoát y của anh đấy nhé!”

Hunt vốn còn tưởng sẽ được nhìn thấy một biểu cảm nào đó khác biệt của Winston, không ngờ vẻ mặt hắn vẫn chẳng có tí thay đổi nào: “Tôi không quên.”

“Thế thôi á? Anh chẳng có nổi cái vẻ mặt ngại ngùng à?” Hunt rất thất vọng.

Winston bắt chước Hunt tiến sát lại: “Tôi mà xấu hổ là thua rồi.”

Hunt đang cắn mỳ Ý nâng mắt lên, nhìn thấy lông mi Winston rũ xuống, trên môi hắn là nụ cười rất cạn.

Sau khi kết thúc bữa sáng, Hunt cùng đội đua rời khỏi cảng Yas, đi tới khách sạn Emirates Palace. Đây là một khách sạn tầm cỡ tám sao với thiết bị đầy đủ, nội thất xa hoa không gì sánh bằng tọa lạc ở gần biển Ả Rập. Ở đây còn có thể nhìn thấy bãi biển tư nhân rộng hơn một kilomet. Hunt cảm thấy mắt mình sắp bị chói lòa đi mất rồi.

Vừa về đến khách sạn, giám đốc truyền thông đã bắt Hunt thử đồ. Marcus thậm chí còn mời cả nhân viên trang điểm đến.

“Tôi chỉ có một chút tàn nhang mà thôi... có cần phải làm quá lên như thế không...” Chẳng lẽ còn định đắp lên mặt cậu cả một tầng phấn dày?

“Hunt! Hunt của tôi ơi! Có phải cậu còn chưa rõ bây giờ cậu đã bước lên hàng ngũ tay đua đẳng cấp rồi không?” Marcus nhìn cậu mà rằng.

“... Tôi lúc nào mà chẳng là tay đua đẳng cấp, trước nay chưa từng thay đổi.” Hunt nhún nhún vai.

“Được rồi, bốn tháng trước cậu là “tay đua đẳng cấp” từ dưới tính lên, tên cậu còn chẳng thấy được trên bảng thành tích! Nhưng giờ đây cậu đã trở thành tay đua có thể phân cao thấp với Winston và Charles rồi! Quan trọng nhất là cậu vẫn chưa tới hai mươi! Cậu phải chú ý hình tượng!”

Mắt Hunt sáng lên: “Tôi đã là tay đua có thể phân cao thấp với Winston và Charles rồi!”

“Đúng! Đây là dạ tiệc do FIA tổ chức nên sẽ có rất nhiều nhà tài trợ tới tham dự! Phải để cho họ nhìn thấy bộ dạng tươm tất nhất của cậu!”

Hunt coi như mình chưa nghe thấy Marcus nói gì, tiếp tục cảm thán: “Tôi đã là tay đua có thể phân cao thấp với Winston và Charles rồi! Thế nhưng tiền lương hàng năm của tôi chỉ được có hai trăm năm mươi nghìn Euro!”

Marcus lấy tay che mắt, thở dài một hơi: “Hunt! Rõ ràng trước chẳng Abu Dhabi, chúng ta đã kí thêm thỏa thuận bổ sung rồi! Giờ trừ tiền hoa hồng ra, mức lương hàng năm của cậu đã là hai triệu rưỡi Euro!”

“Ồ! Ra là vậy!” Hunt bật cười. Chẳng đua tiếp theo ở Mỹ, cậu sẽ đi mua lại ngôi biệt thự của cha!

Đúng lúc này, trợ lý quay lại yêu cầu Hunt cởi bỏ áo phông, mặc áo sơ mi may riêng và lễ phục dự dạ tiệc vào. Hunt lơ đãng đi đến trước gương, vừa nhìn thấy mình một cái, cậu đã bất giác thốt lên: “Tôi đẹp trai quá...”

“Tất nhiên là cậu đẹp trai! Cậu có biết người hâm mộ đã lập riêng cho cậu một trang web rồi không? Cậu có biết buổi tọa đàm của Audrey Wilson tới nay sẽ được phát trực tiếp trên TV không? Tôi đã nhìn thấy ảnh mẫu của cậu rồi, cậu dễ thương thế này, chắc chắn sẽ được rất nhiều cô gái yêu thích!”

“Có ảnh mẫu rồi à? Tôi nay sẽ chiếu sao! Vậy tôi có thể ở lại đây để xem không?”

“Không thể!” Marcus dứt khoát cự tuyệt.

“Tôi ghét dạ tiệc lắm... đừng có mà đấu giá cái gì đấy nhé... nhảm chán vô cùng...”

“Đúng vậy, dạ tiệc hôm nay đúng là có đấu giá thật. Tiền tài trợ sẽ được quyên vào quỹ nghiên cứu nguồn nhiên liệu bảo vệ môi trường.”

Hunt lại thờ dài: “Ông lại định đấu giá cái gì của tôi?”

“Quần lót.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: He he, tôi mặc đồ lót kiểu gì sẽ tạo được ấn tượng thị giác mạnh nhất?

Winston: Không mặc.

Hunt: ... Không ngờ tôi lại định nghiêm túc thảo luận vấn đề này với anh...

Winston: Tôi đã trả lời em rất nghiêm túc rồi.

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tôi Có Thể Giúp Cậu Chiếm Được Cậu Ta

Marcus vừa nói xong, Hunt đã nuốt chút nữa sắc nước bọt: “Ông... ông... ông nói gì cơ? Ông điên rồi à!!”

Hunt lập tức chạy đi lục hành lý. Cậu có thói quen chẳng bao giờ chịu giặt đồ lót khi đang trong thời gian thi đấu cả, cơ bản sẽ là vừa đi vừa vứt. Marcus không định lấy đồ lót bẩn của cậu đi đấu giá đấy chứ! Rốt cục có biết giới hạn là gì không đây!

“Hunt, cậu đang tìm gì thế?” Marcus khó hiểu hỏi.

“Xem xem đồ lót của tôi có thiếu mất cái nào không!” Hunt phát hiện ra mình cũng chẳng nhớ mình còn bao nhiêu chiếc nữa!

“Tất nhiên là không thiếu cái nào. Tôi đã để trợ lý đi mua rồi.” Marcus hếch cằm.

Trợ lý truyền thông lấy một cái quần lót tam giác màu đen bó sát người ra vậy vậy.

“Hả?” Hunt chỉ chỉ vào vật kia: “Đó là quần lót của tôi sao?”

“Từ giờ trở đi, nó đúng là của cậu. Cậu nhìn dáng quần này đi, phóng khoáng biết bao nhiêu, nhất định sẽ có rất nhiều fan nữ mê cậu điên cuồng đấu giá!” Marcus nói một cách đắc ý.

Má nó! Mấy người này chẳng thành tâm gì cả! Đến đồ lót mà cũng là hàng giả!

“Ông tưởng tôi là Winston hay Owen đấy chắc? Cho xin đi, đừng có làm tôi mất mặt nữa! Tôi nói thật nhé, tôi chắc chắn không đi dự tiệc tối nay đâu!” Hunt nghĩ đến cảnh khi người dẫn chương trình nói đến vật đấu giá, toàn hội trường sẽ xáo hổ ra sao. Ai đến đây cũng đều là người có tiếng trong giới kinh doanh, Hunt cảm thấy danh dự của mình sẽ chạm đáy mất. Từ nay về sau, cậu không dám ngẩng đầu làm người nữa.

“Cậu yên tâm, theo như kết quả điều tra sơ bộ của tôi, chiếc quần lót này của cậu đã có giá lên tới một trăm nghìn đô rồi!”

“... Ông đang nằm mơ à? Mà quan trọng nhất là đây có phải quần của tôi đâu!” Hunt rống to khắp phòng. Nhưng kì quái thay, tất cả mọi người có mặt ở đây đều như không nghe thấy tiếng rống dữ dội của cậu, người nên chỉnh sửa lễ phục thì chỉnh sửa lễ phục, người nên chải đầu cho cậu thì chải đầu cho cậu. Hunt thầm phẫn nộ trong lòng: Năm sau cậu thề sẽ đổi đời! Thề chắc luôn!

Đại sảnh Emirates Palace vừa xa hoa vừa khí phái. Khi Hunt bước vào cùng Marcus, không ít người nhìn sang khiến cậu mắt tự nhiên kéo kéo cổ áo.

Đừng có nhìn tôi... Sao ai cũng nhìn tôi hết vậy?

Hunt cảm thấy mình cứ như đã mắc chứng hoang tưởng bị hại, lúc nào cũng nghĩ rằng ánh mắt của những quan khách đang trò chuyện với nhau kia luôn hướng về mình. Lẽ nào sau khi biết Marcus dùng quần lót của cậu làm vật đấu giá, bọn họ đều quay sang cười nhạo cậu? Cái gì thế này!! Chỉ đấu giá mấy vật tầm thường như áo phông giống hời dạ tiệc từ thiện của Ferrari thôi không được sao!?

“Hãy, nhóc con... đêm nay trông cậu thật... ngon nghê.” Hunt quay phắt mặt sang, Owen đang lấy một tay đút túi quần, một tay cầm champagne cười cười nhìn mình. Owen không giống như đa số những khách mời nam khác vuốt hết tóc ra sau tai, mà để tóc tùy ý, trông có vẻ rất thời thượng. Trang phục dạ hội càng tôn lên vai và lưng anh ta. Tên này cao ráo mà lại mang vẻ biếng nhác, đôi mắt xanh như ngọc ẩn chứa vẻ tà ác.

“Thật sao? Tôi thì thấy anh chẳng ngon nghê chút nào.” Hunt cố tình chuyển mắt đi nhìn quanh bốn phía.

“Sao thế, đang tìm Vann Winston à?” Owen cười hỏi.

Hunt không thèm trả lời.

Owen hờ hững tựa vào cạnh bàn, cúi thấp đầu phát ra tiếng cười nghe càng rõ hơn: “Hunt à, chiếm được cậu ta rồi, cậu sẽ không cần dùng ánh mắt đuổi theo cậu ta như thế nữa. Cậu có thể ôm cậu ta, hôn cậu ta, thấy cậu ta khó kìm nén tình cảm với cậu.”

Rõ ràng cậu đã tự dặn mình không được để ý đến từng từ Owen nói, thế mà mặt cậu lại lập tức nóng bừng lên. Hunt đang định bỏ đi, Owen đã vươn tay tóm lấy cổ áo cậu.

“Hunt, tôi đã từng nói sẽ giúp cậu chiếm được cậu ta. Cậu có chắc mình không muốn không?”

“Anh... đồ thần kinh!”

Hunt đang định tránh đi Owen, Owen đã buông tay ra trước. Hunt ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Winston đi vào hội trường cùng với ngài Miller, giám đốc đội đua. Hắn vừa bước vào đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Winston mặc một bộ lễ phục thuần sắc đen, thân hình đẹp với đôi chân đặc biệt dài vừa nhìn đã thấy nổi bật. Ve cổ áo hắn được điểm xuyết những điểm sáng nhỏ như cát mịn, mỗi lần hắn bước đi, nơi ấy sẽ lóe lên những tia sáng. Nhà

thiết kế đã khéo léo khiến màu đen vốn giản dị sinh động hẳn lên.

Không giống với mọi khi, sau khi Winston lấy một ly champagne trên khay của người phục vụ, ánh nhìn của hắn không tiếp xúc với một nhà tài trợ cỡ lớn nào mà quét khắp hội trường, và chỉ dừng lại khi nhìn thấy bóng dáng Hunt. Ngay khi hắn nhìn thấy Hunt, ánh mắt sáng trong liền ngưng đọng.

Hunt vội vàng quay mặt đi— Tiêu rồi! Trang phục dự tiệc giám đốc truyền thông chọn cho cậu giống của Winston như đúc! Đụng hàng rồi! Tuy lễ phục dự tiệc của đàn ông đều na ná nhau, nhưng thiết kế bên ve cổ áo của hai người rất đặc biệt, vừa nhìn đã biết là cùng một kiểu dáng!

Hunt điên cuồng gào rú trong lòng: Tại sao không chọn quách phong cách cổ điển đi!!

Winston đi từng bước một về phía Hunt. Chỉ cần nghe thấy tiếng ly chạm khẽ thôi, mà buồng tim cũng có thể âm vang tiếng vọng, Hunt nâng mắt lên, đối diện với ánh nhìn của Winston. Ánh nhìn kia khiến Hunt thấy nóng ran cả người, máu nóng nằm ở tít sâu trong cơ thể không ngừng sôi sục, tựa như muốn phun trào.

Ngón tay lướt qua những sợi tóc con bên tai Hunt, Winston nói chỉ đủ cho một mình Hunt nghe thấy: “May quá, bọn họ không vuốt keo cho cậu.”

“Tôi cũng không thích vuốt keo.”

“Cậu gọi cảm hơn lần ở dạ tiệc từ thiện của Ferrari nhiều.”

“Anh đang tự khen trình độ thưởng thức của mình đấy à? Hai chúng ta mặc cùng một kiểu trang phục dạ hội đấy!”

“Vậy lần sau tôi chọn giúp cậu nhé.”

Winston càng dán sát vào Hunt hơn, Hunt vô thức ngả người về sau. Trên người hắn có mùi hương cologne nam rõ ràng rất nhạt, thế mà sau khi tiến vào khoang phổi của Hunt, mùi hương lại như bốc cháy.

Ngài Miller gọi tên Winston, Winston nói câu “lát nữa tiếp tục” xong, trước khi xoay người đi còn nhéo tai Hunt một cái. Hunt nhận ra tai mình nhất định lại đỏ hồng rồi.

“Đoán thử xem nào, vừa nãy nhìn thấy cậu, Winston đã muốn làm những gì?” Tiếng nói của Owen lại vang lên bên tai Hunt.

Tên này đúng là dai như đĩa!

“Anh đi chơi với người khác đi được không? Tôi thấy Charles đang ở đằng kia kia! Nếu không, anh tìm Donald mà đùa cợt?” Hunt bắt lực nói.

Owen nén cười: “Vừa rồi cậu ta đã muốn lột bỏ quần áo cậu.”

“Bởi vì bọn tôi đụng hàng.”

“Tháo nơ của cậu ra.”

“Hả?”

“Vứt bỏ áo sơ mi của cậu, rồi thích gì làm nấy.”

Hunt bỗng nhớ đến Winston đã từng bị mình cắn rách môi dưới, và cả cái dấu ấn trên cổ kia nữa.

“Cậu ta muốn cắn nát cậu ra rồi nuốt xuống bụng, không chừa lại một mảnh vụn nào.” Giọng Owen tựa như thoát ra từ những kẽ răng, mang theo sức mạnh như muốn tàn nhẫn Hunt.

“Anh... anh nghĩ đây là phim kinh dị chắc!” Hunt lập tức “co giò bỏ chạy”. Tiếng cười của Owen truyền đến, Hunt rất muốn quay đầu đánh anh ta.

Marcus đang trò chuyện vô cùng vui vẻ với mấy nhà tài trợ, thấy Hunt liền vẫy vẫy tay với cậu. Những nhà tài trợ này đều là người của những hãng đồng hồ nổi tiếng, siêu xe xa xỉ, thông tấn điện tử, thậm chí cả công ty sản xuất thuốc lá, Hunt chỉ còn cách cố nờ nụ cười ứng phó với bọn họ.

Khi Hunt cảm thấy thời gian trôi đi lâu như ngày dài tựa năm, cậu lại vô thức tìm kiếm bóng hình của Winston. Khuôn mặt quay nghiêng của hắn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng dù là động tác thần thái thế nào, trông hắn vẫn vô cùng tao nhã đúng mực. Hunt ước gì mình có thể được yên lặng mà thưởng thức mãi.

Buổi đầu giá sắp bắt đầu, tiếng vỗ tay ran lên khắp hội trường, mà điều Hunt muốn làm nhất lúc này lại là trốn vào nhà vệ sinh. Thế nhưng cậu còn chưa đi được hai bước đã nghe thấy người chủ trì điểm danh mình: “Món đồ đầu giá đầu tiên của ngày hôm nay, cũng là món đồ của tay đua nhận được sự chú ý của tất cả những người mê xe có mặt ở đây— quần lót của Evan Hunt!”

Hunt lập tức lấy tay ôm mặt, cậu cảm thấy mình không còn mặt mũi đâu mà lên đường đua nữa rồi!

Tiếng vỗ tay của quan khách càng trở nên nhiệt liệt hơn trước, tiếng cười như trong dự đoán của Hunt cũng truyền đến.

“Không cần ngại.” Giọng nói lạnh như băng tuyết vang lên bên tai. Hunt biết đó là Winston.

“Đồ bị đưa ra đấu giá cũng có phải quần của anh đâu...” Hunt suýt nữa phát khóc.

“Nhưng nó cũng chẳng phải quần của cậu.” Winston nói.

“Sao anh biết?”

“Cậu mặc boxer, không mặc quần tam giác. Cậu là người thiếu thốn cảm giác an toàn, quần tam giác sẽ khiến cậu thấy bất an, không phù hợp với cậu.” Winston nói với vẻ rất điềm tĩnh.

Không hiểu sao Hunt vốn đang cực kỳ xấu hổ lại ngẩng đầu lên. Cậu nhận ra dù mọi người ai cũng nhìn mình, nhưng ít nhất ánh mắt của họ đều mang thiện ý.

Giá quần lót từ năm nghìn đô đã được nâng lên đến một trăm nghìn đô, Hunt nghe thế mà lọt cả tròng. Mà rốt cục người đấu giá được lại là Nicky! Tên kia gia nhập vào trò này từ bao giờ thế? Hunt hoàn toàn đắm chìm trong xấu hổ không hề để ý đến hán ta.

Nicky đứng đối diện với Hunt, nhếch mày cười với cậu. Kí ức về buổi party chủ đề “Mỹ nữ và dã thú” lại một lần nữa ập vào trong óc cậu. Hình tượng hôm nay của Nicky vừa khí khái vừa mạnh mẽ, khác hẳn với lần ấy.

“Tôi... tôi có nên nói với Nicky đó không phải quần lót của tôi không?”

“Sao hả? Cậu thấy dù sao hán ta cũng đã tốn mất một trăm nghìn rồi nên muốn tặng cho hán ta một chiếc thật à?” Winston hỏi lại.

“Làm gì có chuyện đó!”

“Vậy hãy nghĩ đến buổi party trong câu lạc bộ kia, hán ta già gái đã khiến cậu tốn mất một trăm nghìn đô ra sao.”

Hunt hơi muốn khóc, Winston đang nhắc cậu chuyện cậu vẫn còn nợ hán ta một trăm nghìn đây mà!

Vật đấu giá tiếp theo có đồ của Donald, Owen, Charles, Enzo, Penny, trong đó cũng có những món đồ đúng thật là kỳ dị, ví như khẩu trang Charles từng dùng hay bàn chải của Owen... Hunt thật lòng hoài nghi, có thể Owen đã từng dùng cái bàn chải đó để cạo bồn cầu...

Vật đấu giá cuối cùng là đồ quyền góp của Ferrari—bút máy của Winston. Ấy là một cây bút Parker đen tuyền, thoát nhìn không có họa tiết gì, thế nhưng lại toát lên vẻ tri thức và nghiêm túc. Giá sàn của nó là mười nghìn đô, vậy mà chưa đầy một phút, giá đã thăng lên đến một trăm năm mươi nghìn.

Hunt há miệng: “Trời đất à... tôi còn định đấu giá cơ đấy!” Cậu biết rõ, khác với quần lót giả mạo Marcus cung cấp, chiếc bút máy này chắc chắn đã từng được Winston sử dụng.

“Cậu mua để làm gì?” Winston hỏi.

“Để giữ làm kỉ niệm chứ sao!” Hunt tiện miệng trả lời.

“Vì sao phải giữ làm kỉ niệm?”

“Vi... vì tôi thích chữ anh viết” Hunt không nói cho Winston biết, cậu vẫn còn cất rất kỹ tất cả những tờ giấy nhắn hán ta đặt trên đầu giường cậu.

“Cậu muốn tôi viết gì, tôi sẽ viết cho cậu, không cần phải đi mua cái bút kia.”

Trái tim Hunt vì giọng nói nhẹ nhàng của Winston mà nảy lên điên cuồng: “Viết gì cũng được thật à?” Hunt cười xấu xa nháy nháy mắt.

“Tất nhiên, vừa lúc để tôi xem xem giới hạn của cậu ở đâu.” Nụ cười nhẹ trên môi Winston xuất hiện rõ ràng là vì hán ta coi Hunt như trẻ con.

Nicky cũng vừa lúc đi tới trước mặt hai người: “Hai người hẹn với nhau mặc cùng một kiểu quần áo đấy à?” Nicky nhướn mày: “Nhưng quần lót của cậu thuộc về tôi rồi.”

Hunt lại bắt đầu xấu hổ: “Anh... Cái quần kia không phải của tôi.”

Nicky túm nhẹ lấy cổ áo Hunt, nghiêng mặt nói cực kỳ nghiêm túc: “Tất nhiên tôi biết nó không phải là của cậu. Cậu bảo thủ như thế, có lẽ thích mặc boxer hơn.”

Hunt nhìn Winston đứng bên cạnh, vì sao hai người đều nhận ra được cái quần đó không phải của tôi?

Winston vờn tay giữ cánh tay Nicky, Nicky cau mày lại, không thể không thả cổ áo của Hunt ra.

“Nếu cậu đã từng mặc chiếc quần này thật, tôi có phá sản chắc cũng chẳng mua nổi.” Nicky nháy mắt với Hunt rồi xoay người đi mất.

Khi buổi đấu giá kết thúc, dạ tiệc bước vào giai đoạn khiêu vũ, không ít quan khách có bạn gái đi theo đã bước lên sàn nhảy, Hunt thấy thế mà ngưỡng

mộ. Cậu vô thức tìm thử xem có cô gái nào mình biết không, có khăn tắm mới nhìn thấy Audrey Wilson, đang định đi tới mời nháy, Audrey đã được một ông trùm dầu mỏ Trung Đông mời trước, hai người liền bước vào sàn nhảy.

Marcus lại định để Hunt nói chuyện cùng mấy nhà tài trợ, Hunt thở dài một hơi, ông không thể để tôi yên ổn thưởng thức điểm tâm và âm nhạc được sao?

Cậu lặng lẽ lùi về sau, rời khỏi phạm vi ánh mắt của Marcus có thể lui tới, tiện tay cầm một ly soda và một miếng bánh ngọt nhìn thì tinh xảo mà không biết mùi vị ra sao rồi rời khỏi hội trường. Empirates Palace rộng thế này, cậu có thể đi dạo tứ phương, nếu Marcus tìm cậu, cậu chỉ cần nói mình lạc đường là được.

Trên hành lang màu vàng kim có thể nhìn thấy từng hàng từng hàng tủ đứng bên trong trưng bày đồ thủ công mỹ nghệ mang phong cách độc đáo của vùng đất Ả Rập. Hunt vừa đi vừa ngắm nghía, điện thoại của cậu bỗng kêu vang.

“Cậu ở đâu thế?” Giọng Winston truyền tới.

Tâm trạng vốn đang uể oải của Hunt lập tức trở nên hăng hái. Khi nhận ra cậu không ở trong hội trường, có phải Winston đã đi khắp nơi tìm kiếm không?

“Tôi đang... ở hành lang phía tây khách sạn.”

“Tôi qua đó ngay.”

Hunt vuốt vuốt mũi, quanh đây chẳng còn người nào khác, gan cậu vì thế cũng lớn theo: “Anh đến biểu diễn thoát y cho tôi xem sao?”

“Tất nhiên, nếu cậu muốn xem.” Giọng của người kia càng nhẹ hơn lúc trước, nhẹ như một hơi thở lướt qua trái tim cậu vậy. Hunt thấy rất ngượng ngùng, nhưng lại chẳng biết phải giải quyết thế nào.

“Quần lót cũng phải còi.” Hunt bổ sung.

“Từ sau lần tắm suối nước nóng tóm phải tôi, có phải cậu đã luôn muốn nhìn rồi không?” Giọng Winston còn mang theo ý cười thần nhiên.

Tên này mãi mãi chẳng biết thế nào là xấu hổ!

Có tiếng bước chân vang lên trên hành lang, Hunt nhìn thấy bóng dáng Winston đang đi về phía mình. Cậu nhếch miệng mỉm cười, cố ý trốn sau một chiếc tủ đứng. Winston cau mày lại, vì không nhìn thấy Hunt, hẳn lại lấy điện thoại ra ấn số của cậu, có giọng nói thông báo rằng Hunt đã tắt máy.

Winston đứng nguyên một chỗ, nói bằng giọng tuy không lớn nhưng vẫn có thể vang hết nửa cái hành lang: “Hunt, tôi biết cậu đang cố ý trốn tôi. Nếu không muốn lãng phí thời gian tôi nay, cậu mau ra đây đi.”

Hunt vẫn nhếch mép cười, cậu không mong Winston có thể nhảy thoát y suốt cả đêm nay. Khi Winston ngoảnh mặt đi nơi khác, cậu lại thò đầu ra. Dù giọng hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng Hunt nhìn bóng lưng cũng biết hắn đã hơi mất kiên nhẫn rồi. Ai ngờ ngay khi Hunt định bước ra, có người lại gọi lớn tên Winston: “Tôi biết ngay là giọng cậu mà, Winston ra đây giúp cái...”

Là Owen, hình như anh ta đang đỡ một người nào đó đang say rượu.

Winston vẫn đứng yên không động đậy.

“Ừm... anh vừa bảo ai cơ?” Kẻ say ngả nghiêng dựa trên người Owen mở to mắt lè nhè hỏi.

“Winston.” Owen thở dài một hơi.

Hunt đứng bên tủ nhận ra người bên cạnh Owen là Charles. Hai người này không phải trước giờ bất hòa sao, sao nay lại đi cùng nhau nhỉ?

“Winston... là tên Winston khôn kiếp ấy...” Charles tránh khỏi người Owen, đột nhiên bỏ nhào về phía Winston, thế nhưng lại bị Winston nghiêng người tránh mặt.

“Anh ta say rồi.” Winston cất giọng lạnh lùng hoàn toàn khác với khi lên tiếng gọi Hunt.

“Vì cậu ta đã say nên mới muốn nhờ cậu giúp.” Owen đỡ Charles bắt lực thở dài.

“Tôi không giúp nổi anh.”

Winston vừa xoay người, Charles đã thành linh lao về phía trước ôm chầm lấy Winston, dán mặt thật sát vào lưng hắn: “Đừng đi... đừng bỏ rơi tôi... tôi thực lòng yêu cậu...”

Hunt cảm thấy như bên tai mình vừa có lựu đạn nổ “ùng ùng”. Charles vừa mới nói gì thế?

“Anh say rồi.” Winston dùng sức tách cánh tay Charles đang ôm mình ra, nhưng Charles say rượu lại khỏe kì lạ. Winston cau mày nhìn về hướng Owen:

“Anh muốn trò hề này tiếp tục sao?”

Owen đang hai tay: “Cậu ta quần lấy cậu còn hơn là quần lấy tôi.”

“Dù tôi say rồi... nhưng tôi vẫn nhận ra cậu... Tôi yêu cậu, tôi yêu cậu thật mà... Từ trước đến nay tôi luôn luôn ganh đua với cậu là bởi vì... bởi vì muốn cậu chú ý tới tôi...” Giọng Charles tràn đầy tủi hổ.

Hunt đứng đơ toàn tập. Thế nên... đây không phải say rượu nói bừa, mà là say rượu thổ lộ hả? Charles trước giờ vẫn luôn ái mộ Winston?

“Tôi đã ly hôn rồi... Tôi chỉ muốn ở cạnh bên cậu mà thôi... Xin cậu hãy nhìn tôi này... Đừng ở bên người khác...”

Hunt càng thêm chần chộn, chẳng lẽ mấy lần kết hôn thất bại trước đây của Charles đều là để thu hút Winston? Má nó! Đến ly hôn cũng là vì hắn? Còn có cách nào ấu trĩ hơn thế này nữa không!

“Buông tay.” Giọng Winston thấp xuống một quãng tám.

“Đừng như vậy chứ... Lúc này Charles uống say cứ gào rú tên cậu mãi. Tôi vốn còn tưởng rằng Charles say rượu sẽ trút giận lên cậu cơ, hóa ra là định mượn say tỏ tình à! Tôi nghe mà còn thấy xót xa đây này!” Owen nói đầy cảm thông.

Hồn vía Hunt mãi vẫn chẳng chịu quay về. Chuyện này quá rúng động! Không ngờ Charles lại thích Winston!

“Tôi biết cậu lúc nào cũng thích những người đàn ông mạnh mẽ... Cậu không hề thích kiểu của Audrey Wilson... cái kiểu phụ nữ kiểu cách như thế... Trong mắt cậu chỉ chứa chấp kẻ mạnh...”

“Ấy là chuyện của tôi. Mời anh xa tôi ra ngay.”

Winston dùng sự lạnh lùng của mình để cự tuyệt Charles, thế nhưng ngay lúc ấy, trái tim của Hunt cũng như bị đâm thấu. Chẳng có gì phải nghi ngờ cả, người đáng để Winston coi trọng tất nhiên phải là kẻ mạnh. Charles cũng được, Owen cũng được, họ đều có đủ thực lực để cạnh tranh với Winston, nhưng cậu thì không có. Cậu chỉ có thể mãi mãi đuổi theo sau lưng hắn, xa trông hắn, để hắn chăm sóc như là trẻ nhỏ.

Trong lòng cậu phủ đầy băng giá.

Cuối cùng, Winston đẩy thật mạnh một cú, Charles va đứng vào người Owen.

“Này! Winston!” Owen ngã phịch xuống đất, Charles thì ngồi trên người anh ta.

Winston tiếp tục đi về phía trước, vừa ngoảnh mặt sang đã nhìn thấy Hunt.

“Cậu trốn ở đây à.” Winston đi về phía cậu.

Lần đầu tiên trong đời, Hunt chỉ muốn chui thẳng vào tường cho rồi: “Ha ha... không trốn làm sao xem được màn tỏ tình của Charles!” Hunt cố ý khiến mình trông có vẻ vui mừng khi thấy Winston gặp họa.

“Thế à?” Winston vươn tay đề lên tủ đứng, Hunt định linh đi từ phía bên kia, Winston lại vươn nốt tay còn lại chống lên tường. Hunt nhận ra mình đã bị ép vào giữa lòng Winston và bức tường phía sau. Hai người kẻ sát đến mức cậu có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Winston nghiêng mặt sang, rõ ràng chỉ vì muốn nhìn cho rõ về mặt ngược sáng của Hunt thôi, thế mà lại tựa như muốn hôn cậu vậy.

“Đừng thế.” Hunt đáp lại chắc nịch.

“Charles vốn không hề say, từ lượng của anh ta rất cao.” Winston nói.

“Cái gì?” Hunt cao giọng nói rồi nhìn về phía Charles.

Owen thờ dãi đứng dậy, lấy chân đá Charles đang ngồi ngẩn ngơ trên đất: “Đứng dậy đi. Bị phát hiện rồi.”

“Mẹ kiếp! Diễn xuất của tôi còn chưa đạt sao?” Charles hừ một tiếng, không tình nguyện đứng lên.

“Nếu muốn lừa tôi, ít nhất cũng phải lừa từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.” Winston nói.

“Mẹ kiếp! Màn tỏ tình vừa nãy má nó phí phạm hết cả! Buồn nôn quá, da gà tôi nổi đầy lên rồi đây này!” Charles hung dữ liếc nhìn Owen: “Ý định quái quỷ của anh vô dụng quá!”

“Sao lại vô dụng nhỉ? Ít nhất cũng khiến cho cậu buồn nôn mà.” Owen nhún nhún vai.

“Tôi yêu cậu, tôi yêu cậu thật mà. Từ trước tới nay tôi luôn ganh đua với cậu là bởi vì muốn cậu chú ý đến tôi.” Winston nhìn Hunt, nói ra lời bộc bạch của Charles bằng chất giọng độc đáo của mình. Giọng của Charles mang theo cảm giác kiêu chể và kháng cự, nhưng khi Winston nói ra những lời giống hệt như thế, lại mang theo cảm giác cam tâm tình nguyện. Trái tim Hunt nảy lên thật cao.

Winston cúi thấp đầu nhìn cậu, sau đó quay mặt đi nhìn Charles: “Tôi cho rằng anh cố tình ghép tên của tôi vào màn tỏ tình này, thực chất là để nói với Lawrence Owen.”

Trái tim lại rớt xuống, Hunt bỗng nhiên thấy thật thất vọng.

“Cái... cái gì cơ! Làm sao có chuyện đó! Lối kịch này là do Owen nghĩ ra! Tên kia nói nếu tôi tỏ tình một đoạn nghe thật buồn nôn với cậu, bọn tôi sẽ có cơ hội nhìn thấy phản ứng của cậu! Biết đâu còn có thể khiến chẳng đưa sau, cậu chỉ cần nhìn thấy tôi là đã muốn chạy trốn!” Charles hét lên.

Owen dút tay túi quần bĩu môi: “Cậu đừng có nói toạc ra thế chứ?”

“Quan trọng nhất là chuyện này vốn bất khả thi! Cái tên mặt lạnh này nhìn thấu chúng ta rồi! Diễn xuất của anh giỏi lắm cơ mà, sao anh không đi mà tỏ tình ấy!”

“Bởi Winston biết rõ cậu ta chẳng phải gu của tôi. Tôi có cong thật cũng sẽ chọn Hunt, cậu ta khá dễ thương!”

“Cái gì! Dù có cong tôi cũng chẳng chọn anh!” Hunt bỗng nhiên lao ra khỏi vòng tay Winston, đi đến trước mặt Owen: “Hơn nữa thế nào gọi là tôi khá dễ thương?”

“Ồ, dễ thương thật.” Owen cười cười vươn tay định bóp mặt Hunt nhưng lại bị Hunt hất tay ra. Hunt trừng mắt nhìn Owen, Owen lại vờ như không thấy. Anh ta hơi nghiêng đầu áp về phía tai Hunt, nói nhỏ chỉ để cho mình Hunt nghe thấy: “Dù màn tỏ tình của Charles chỉ là một trò đùa, nhưng những lần bộc bạch thế này sẽ xảy ra hết lần này đến lần khác trong tương lai. Winston sẽ từ chối lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba... nhưng nhất định đến một lần nào đó, cậu ta sẽ gật đầu.”

Giây phút ấy, hơi thở của Hunt như bị nghẹn lại ở yết hầu, mỗi một tế bào trên người đều đau âm ỉ. Cậu ngơ ngác đứng yên nơi đó, không biết làm sao mới có thể cử động tay chân.

Owen đứng thẳng người lên, bước lui tới chỗ Charles, vươn tay về phía y.

“Hừ!” Charles không cam lòng rút một tờ séc từ trong túi ra, dúi vào trong tay Owen: “Đến một ngày nào đó, anh chắc chắn sẽ bị tiền đập cho vỡ đầu!”

“Cách chết ấy hạnh phúc quá đi chứ.”

Xem ra màn tỏ tình của Charles chỉ là một ván cược nhằm chán giữa hai người họ mà thôi.

“Hunt.” Winston cất tiếng, hần túm lấy cánh tay Hunt, kéo cậu về phía mình: “Owen nói gì với cậu?”

“Không có gì. Có lẽ với anh ta, buổi tiệc tối nay của FIA chán ngắt.” Hunt cố nặn ra một nụ cười.

Mà Owen thì đã khoác vai Charles đi mất. Charles tránh cánh tay của anh, nói với giọng bất mãn: “Tên khốn kiếp này! Năm nào cũng chơi cùng một trò, anh nghĩ là người ngoài không biết chắc?”

“Thế nên mới đổi vai cho cậu đó! Chẳng biết khi nào mới có người mới tham gia nhỉ?”

“Có khi là anh muốn bêu xấu tôi chứ gì?”

“Thực ra... tôi đã chụp lại màn cậu thổ lộ với Winston hồi nãy rồi!”

“Cái gì?”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tôi muốn cái bút máy!

Winston: Cậu chắc không?

Hunt: Chắc chắn!

Winston: Tôi còn một cây khác, em đi lấy với tôi.

Hunt: Được thôi... Này! Anh làm gì mà dùng bút vẽ lên tay áo tôi!

Winston: Em không thích à?

Hunt: Anh làm gì mà dùng bút vẽ lên quần tôi!

Winston: Em không thích à?

Hunt: Anh làm gì mà dùng bút vẽ lên quần lót của tôi! Cút ra ngay!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tôi Đợi Cậu Ở Phòng Cách Vách

“Nếu lần sau cậu lại đòi ly hôn mà đối phương không chịu, tôi có thể cho cậu mượn đoạn video này!”

“Lawrence Owen! Anh chết đi!”

Hunt nhìn bóng lưng hai tên như sắp sửa đánh nhau đến nơi kia mãi mà không thể bình tĩnh lại.

“Hunter, chúng ta đi thôi.” Giọng Winston vang lên từ phía sau lưng. Hắn đứng cách cậu rất gần, Hunt thậm chí không kim được tưởng tượng tên này đang hơi nghiêng người về phía trước, tựa sát vào gáy mình để nói chuyện.

Đúng nhĩ... vừa nãy Winston đã nói sẽ nhảy thoát y cho cậu xem. Thế nhưng Hunt bỗng không dám quay đầu lại nhìn người nọ. Điện thoại đổ chuông đúng lúc, người gọi tới là Marcus. Đây là lần đầu tiên Hunt cảm thấy điện thoại của Marcus vừa khéo đến thế.

“Hunter! Cậu chạy đâu mất rồi! Cậu có biết có vài nhà tài trợ đang muốn làm quen với cậu không! Cậu là á chủ bài của cả đội, thế mà giờ tôi lại chẳng tìm thấy á chủ bài đâu hết!!”

“Tôi... tôi chỉ ra ngoài hóng gió chút thôi, sẽ quay lại ngay!”

Hunt hít sâu một hơi rồi quay người lại cười ha ha với Winston: “Marcus phát điên rồi! Tôi phải quay về ngay đây! Lần sau nói tiếp nhé!”

Cậu vừa nói xong liền định nhanh chân đi ngay, ai ngờ Winston lại bước dài theo sau, tóm lấy cánh tay của cậu.

“Winston?” Hunt quay đầu lại.

“Charles không có ý đó với tôi đâu.”

“Tôi... tôi biết mà! Phản ứng vừa nãy của Owen và Charles đã thể hiện rất rõ ràng rồi...”

“Cậu không thích giao lưu với mấy nhà tài trợ, chúng ta có thể rời đi làm những việc mà cậu thích.” Ánh mắt của Winston rất trầm tĩnh, vừa trầm tĩnh lại vừa mang ý thăm dò.

“Anh nói cứ như thể muốn rủ tôi bỏ nhà đi ấy...” Hunt cười trốn tránh, dù đến cậu cũng chẳng rõ mình muốn trốn tránh điều gì.

“Không được sao?” Winston hỏi ngược lại. Giọng nói của hắn như thể dẫn dắt suy tư của Hunt đi hết một vòng tròn lớn, nhưng không cách nào quay trở lại điểm khởi đầu.

“Hôm nay thì thôi.” Hunt nâng tay xem đồng hồ: “Dù sao lâu lắm cũng chỉ một tiếng nữa thôi là dạ tiệc kết thúc rồi.”

Winston vẫn cứ nhìn Hunt, nhưng tay hắn thì buông lỏng. Hunt nhìn Winston lui bước rồi đi, còn phóng khoáng vẫy vẫy tay: “Chúng ta có thể hẹn vào ngày mai! Ha ha ha!”

Khi cậu quay lưng đi, trái tim như thể nhảy tót ra khỏi lồng ngực, lòng bàn tay lại đầy những mồ hôi. Cánh tay cậu như vẫn còn cảm nhận được sức nắm của Winston khi nãy. Cậu từ chối Winston, đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người quen nhau, cậu từ chối hắn.

Hunt quay về bữa tiệc, dù bắt tay với hết nhà tài trợ này đến nhà tài trợ khác nhưng tinh thần lại ở đâu đâu. Đến tận khi bữa tiệc kết thúc, Winston cũng không quay lại.

Vì những biểu hiện xuất sắc trong chặng đua này và vì tiền tài trợ được nâng cao, trên đường quay lại khách sạn, Marcus quyết định sẽ tổ chức một bữa tiệc chúc mừng thật hoành tráng cho cả đội đua.

“Bọn tôi đã đặt trước cả tiết mục múa thoát y!” Marcus vỗ vỗ vai Hunt: “Tối nay ngủ cho ngon đi, ngày mai còn high tung trời!”

“Ồ...” Hunt nhìn ra ngoài cửa xe, trong óc lại lặp đi lặp lại lời Owen đã nói— Winston sẽ từ chối lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba. Nhưng nhất định vào một lần nào đó, cậu ta sẽ gật đầu.

Hunt sớm đã biết sẽ không có ai có thể ở bên cậu cả đời, kể cả cô là Winston đi nữa. Nhưng cậu thật sự rất muốn... rất muốn có được người con trai ấy. Nhận ra mình vừa nghĩ đến chuyện gì, Hunt lại hít sâu một hơi.

Hắn là bạn của mày! Là người trước nay luôn chăm sóc mày! Hunt ơi là Hunt! Có phải mày điên mất rồi không!

Mắt bỗng thấy cay cay.

Đến một ngày nào đó, Winston sẽ cùng tắm suối nước nóng, cùng ăn bữa sáng, cùng đi du lịch với một người khác. Dù có đi cùng bọn họ, mình cũng chỉ giống như kì đà cản mũi, lúc nào cũng sẽ xấu hổ.

“Hunt? Đến nơi rồi. Cậu còn nghĩ gì thế?”

“Có... có gì đâu...”

Hunt quay về phòng nghỉ của mình, tắm ù một cái rồi nhảy lên giường nằm. Đêm hôm ấy, cậu không thể nào chợp mắt được, lật người tới lui, chỉ muốn gỡ đầu mình đến khi ngứa xù luôn cho rồi.

Đến tận ba giờ sáng, cậu mới thấy buồn ngủ. Trong cơn mơ màng, Hunt thấy như được trở lại đường chạy thử của Ferrari ngày đó, cậu vừa lái cháy máy chiếc xe của Winston.

“Vì sao anh biết vấn đề của tôi là ở đâu... lại còn không tiếc dùng Ferrari của mình để lên lớp cho tôi nữa?”

Hunt nhìn Winston đang ngồi trên ghế phó lái. Đôi mắt hắn còn sâu hơn bóng tối, giống như một cái động hun hút trải dài khắp bốn phương tám hướng, kéo Hunt vào trong. Hunt cảm thấy mình đã bị trói buộc trong ánh mắt của người kia.

“Thứ nhất, sau này cậu sẽ là đối thủ duy nhất có thể vượt mặt tôi trên đường đua.”

Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa thể vượt được anh.

“Thứ hai, tôi muốn làm bạn với cậu.”

Nhưng... tôi lại không muốn chỉ làm bạn của anh.

“Thứ ba, tôi muốn tán cậu. Cậu cảm thấy cái thứ mấy là thật?”

Vì sao trước nay tôi lại chẳng hề phát hiện, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt tôi, anh đã nói chuyện với tôi bằng chất giọng nhẹ nhàng hơn khi nói với những người khác?

Những lời đã nói ra, những quyết định đã lựa chọn đều không thể lặp lại lần hai. Nếu như đây chỉ là ảo tưởng, vậy thì Hunt muốn thử phanh một lần xem sao.

“Anh muốn tán tôi.” Hunt nhếch miệng cười đáp.

Giây tiếp theo, Winston ngồi đối diện bỗng kéo cổ áo cậu, để đôi môi mạnh bạo áp xuống. Hunt không có cơ hội nói câu thứ hai, đầu lưỡi của người kia đã cố chấp tiến vào trong quá nhiều cậu, cướp đi hô hấp của cậu. Hunt lại không hề cảm thấy sợ hãi, vươn hai cánh tay ôm chặt lấy người kia như tỏ ý ngầm ưng thuận và cổ vũ. Đầu lưỡi cậu cũng vỗ về người kia, đáp lại cái hôn của hắn.

“Từ nay về sau, dù có ai tỏ tình với anh, anh cũng không được đồng ý.” Hunt nhìn người con trai này, nói bằng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc.

“Được.” Hắn khề khàng đáp lại cậu. Hunt biết nếu người kia đã đồng ý với cậu chuyện gì, hắn sẽ thực hiện được.

Chuông điện thoại vang lên, Hunt nhú mày lại, miễn cưỡng lấy điện thoại ra kiểm tra. Đã mười hai giờ trưa rồi, chuyên gia dinh dưỡng yêu cầu cậu ăn trưa đúng giờ. Cậu ngồi dậy mới để ý thấy không biết vì sao mặt mình lại có nước: “Mẹ nó...” Không phải là nước dãi đấy chứ?

Sau đó, Hunt mới nhìn thấy một tin nhắn của Winston: Hôm nay có nghỉ không?

Hunt trả lời: Nghỉ, nhưng Marcus có tổ chức một bữa tiệc mừng.

Winston: Vậy bao giờ tiệc xong nói tiếp. Không phải đã có kế hoạch đưa xong sẽ tới Dubai sao?

Sau vui vẻ ngăn ngui là thất vọng ủa về, Hunt đáp lại người kia: Để mai nói tiếp đi.

Marcus bao cho đội đưa một gian phòng hạng sang ở khách sạn cao cấp, cả đội bao gồm kỹ sư, thợ cơ khí, đội ngũ marketing và quan hệ công chúng đều đến xả hơi. Đây là lần đầu tiên Thẩm Xuyên và Thẩm Khê nhìn thấy cảnh tượng này. Khi hai người nhìn thấy các cô gái uốn mình bên cạnh cột thép trên bục, dần dần vén đồ của mình lên, Hunt vỗ mạnh một cái lên vai Thẩm Xuyên, chế giễu đáng về mặt đồ đến mang tai của anh ta: “Đây chắc chắn là lần đầu tiên tiến sĩ Thẩm nhìn thấy cảnh tượng này rồi! Thường thức hết mình đi nhé, đừng có chảy máu mũi đấy!”

McGrady khinh bỉ liếc mắt nhìn Hunt: “Nói cứ như thể cậu đã nhìn thấy nhiều lần lắm rồi ấy. Cẩn thận lại đừng đứng hết cả lên!”

Những người khác cũng bật cười theo. Thẩm Khê thì ngược lại, đi đến gần bục, ngẩng đầu mờ lớn mắt quan sát những cô gái kia biểu diễn. Khi một vũ công trong số đó xoay tròn một vòng rồi hạ người xuống, lấy tay chống đất, sau đó lại xoay người, Thẩm Khê liền “Ô” một tiếng rồi nhét một trăm đô la vào quần áo của người kia.

“Trời ạ! Tiểu Khê ăn chơi thật! Vào thôi nhanh thế!” Hunt kinh ngạc kêu lên.

Không khí chớp mắt sục sôi ngất trời, quần áo của vũ công trên bục cũng càng lúc càng ít đi. Sau khi trải qua một chặng đua căng thẳng, mọi người đều muốn xả hơi thư giãn. Hunt cầm tiền trong tay, ngồi bên cạnh bục biểu diễn, các vũ công quây xung quanh cậu, có người gác tay lên vai cậu, có người dựa sát vào lưng cậu. Marcus rút điện thoại ra chụp một bức ảnh rồi gửi cho Hunt. Hunt đăng bức ảnh lên Twitter, lại còn chêm thêm một câu—Ước gì ông chủ của tôi luôn luôn hào phóng thế này.

Marcus bắt mắt nói: “Nhóc con, tôi đã keo kiệt với cậu bao giờ chưa?”

Hunt bật cười “he he”.

Vì uống quá nhiều nước, Hunt quyết định đi vào nhà vệ sinh, vừa xả nước xong, cậu đã nhận được một tin nhắn của Winston: Tôi đợi cậu ở phòng cách vách.

Hunt suyt nữa sặc nước bọt, vội vàng ấn số của người kia, chuông vừa mới reo một hồi đã có người nhận điện: “Anh bảo anh ở đâu cơ?”

“Tôi ở phòng sát với phòng đợi đua của các cậu bao.”

Ngoài cửa rất ồn ào, thế mà tiếng Winston lại cực kỳ rõ ràng.

“Đội... đội đua của các anh cũng tổ chức liên hoan ở đây sao?”

“Chỉ có tôi. Cho cậu ba phút, nếu cậu không sang, sau này đừng mong thấy nữa.”

“Thấy cái gì?”

Người kia không trả lời đã cúp máy luôn.

“Này... a lô? Winston?”

Hunt tựa hồ ý thức được chuyện gì liền nhét điện thoại vào trong túi, cấp tốc mở cửa phi nhanh ra ngoài. Người trong phòng rất đông, còn có người định giữ cậu lại nói chuyện nữa. Hunt nhìn đồng hồ mà sốt ruột: Đã qua nửa phút rồi...

“Cảm phiền nhường đường chút, tôi đang có việc gấp!”

“Hunt, cậu định đi đâu?” Khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây, Hunt lại bị Marcus tóm lấy phía sau cổ áo.

“Tôi ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay mà!”

“Thằng nhóc này, lại muốn chuồn à? Hôm nay cậu là nhân vật chính đấy!”

“Tôi không trốn! Tôi sẽ quay lại ngay!” Hunt giật cổ áo của mình lại, tiếp tục chen ra khỏi đám đông đội đã cao hứng đến không biết trời trăng gì.

Đã hết một phút rồi, lưng Hunt phủ một lớp mồ hôi. Cậu xông ra khỏi cửa, quan sát bốn phía xung quanh. Winston nói ở cách vách, vậy rốt cục là bên trái hay bên phải đây? Hunt lao về bên trái, đẩy mạnh cánh cửa phòng, cửa bị khóa rồi.

Không phải phòng này!

Hunt chuyển hướng lại lao về phía bên phải, đột nhiên va vào người phục vụ đang đẩy xe chờ bia rượu: “Xin lỗi! Xin lỗi!” Hunt vội vã xin lỗi người kia, không kịp chờ người ta dẩy đã chạy đến một gian phòng khác.

Cậu đẩy mạnh cánh cửa ra, trong phòng sáng sủa mà yên tĩnh tựa như một thế giới khác. Hunt thở phào một hơi, cậu nhìn thấy Winston đang mặc quần bò áo khoác nhẹ ngồi bên cạnh bục biểu diễn. Chân của hắn vốn đã dài lại còn gác lên nhau, Hunt thấy mà nổi lên xúc động muốn cất bég chúng đi cho rồi. Trên môi Winston là nụ cười nhàn nhạt, hân hoan dong ngoảnh mặt sang, để ánh sáng lướt qua khuôn mặt.

“Vừa đúng ba phút.” Đôi mắt hắn dường như chứa ánh cười mà cũng dường như không, Hunt thấy đây là sức hấp dẫn khó có thể cưỡng lại nhất trên đời.

Hunt đi qua đó, đứng trước mặt Winston: “Anh định nhảy thoát y ở đây thật đấy à?”

“Đúng vậy.”

Winston nghiêng người về phía Hunt, Hunt nuốt ực một ngụm, vội lui về phía sau. Bình tĩnh, Hunt. Bình tĩnh. Mà ư lo lắng là thua mất rồi.

Winston đứng dậy, ánh nhìn của Hunt lướt từ hai chân của người kia lên, thất lưng hần, lồng ngực hần đều đang ở ngay trước mắt cậu.

“Cậu là khán giả duy nhất. Muốn ngồi gần phía trước, hay là ngồi phía sau?”

“Thừa lời! Tất nhiên là ngồi trước!”

Dưới bực bày tùy ý vài chiếc ghế dùng trong quán bar, sau ghế có xô pha. Hunt chọn một chiếc ghế chân dài, ngồi tay chống cằm, mặt tỏ vẻ “tôi-sẽ-chăm-chú-thường-thức”. Winston dứt tay túi quần cúi đầu hỏi: “Cậu thích bài nhạc nào?”

“Xem nhảy thoát ý thì phải nghe bài nào sexy một chút!”

Winston lấy điện thoại ra ném cho Hunt. Trên màn hình hiển thị một bài hát hình như có tên bằng tiếng Pháp, Hunt không đọc được.

“Cậu không cần gọi nước thật hả?” Winston ung dung khoanh tay, đứng dựa lưng vào cột thép hỏi Hunt.

“Ha ha ha! Anh ở đây thế này, tôi có nên gọi một ly vang đỏ không nhỉ? Uống say rồi vừa khéo có thể đề anh xuống!”

“Tôi muốn cậu quan sát tôi khi đang tỉnh táo. Còn nếu cậu có đề ngã được tôi, cũng là do rượu làm.” Ánh mắt Winston không rời khỏi người Hunt một giây nào, Hunt vì thế cũng nghiêm túc theo.

Ngón tay Hunt chạm vào nút phát nhạc trên màn hình, cậu thấy căng thẳng như thể đang ở vạch xuất phát chờ hiệu lệnh, bao nhiêu suy tư sục sôi trong lòng như chỉ muốn tìm đường phóng ra.

Tiếng nhạc chậm chậm như thể bị kéo dài vang lên, có lẽ đây là một điệu Blues. Cả gian phòng như được rót vào thứ rượu khiến tâm hồn người ta ngây ngất, nó chậm rãi chuyển động trong không khí như muốn nhấn chìm cả Hunt.

Winston dựa người vào cột thép, nhẹ nhàng đong đưa. Ánh mắt của hắn rất lạnh lùng, thế nhưng trong lòng Hunt, ánh mắt này tựa như có thể từ 0 độ sôi trào bất cứ lúc nào. Cánh tay hắn nhẹ kéo áo khoác ngoài của mình ra, động tác không yếu điệu như phụ nữ, nhưng lại khiến Hunt cảm nhận được sự mạnh mẽ, bí ẩn và chín chắn chỉ thuộc về đàn ông.

Hunt thậm chí cho rằng Winston giống như một tay thợ săn rất có lòng kiên nhẫn, dùng cách thức khiến cậu mất cảnh giác nhất để dần dần tiếp cận, đề rồi vào ngay cái chớp mắt cậu thả lỏng, hắn sẽ nuốt trọn cậu.

Hunt đột nhiên thấy căng thẳng, ngón tay Winston lướt từ cúc áo trên xuống cúc áo dưới, chiếc áo cũng trượt từ cổ hắn xuống hai cánh tay. Lần đầu tiên Hunt được thấy một Winston thế này. Hắn trước nay luôn ăn mặc kín chu không tí vết, thế nhưng bây giờ, vẻ ngoài hoàn mỹ của hắn như tách ra một kẻ hở, khiến Hunt cảm thấy không cách nào kìm nén dục vọng của mình nữa. Yết hầu của cậu như bị người kia bóp nghẹt, dù chỉ là nuốt một ngụm nước bọt thôi, Hunt cũng thấy đau.

Thất lưng mạnh mẽ của Winston nâng cao theo điệu nhạc, tim Hunt nháy mắt cũng nhảy thót lên, cơ thể dường như bị xuyên thấu. Áo khoác của Winston rơi từ trên tay hắn xuống đất, phát ra một tiếng “phịch”.

Hunt vô thức phát run tím chặt lấy quần bò của mình. Bởi cậu có ảo giác người bị lột đồ là mình, chứ chẳng phải Winston. Winston vẫn cứ nhìn cậu, không biết có phải cũng vì âm nhạc không mà ánh mắt vốn vô cảm của hắn bỗng trở nên quyến rũ. Hunt len lén thở ra một hơi, ngón tay cũng khẽ phát run.

Người con trai trên bực cười nhếch môi, Hunt chưa bao giờ được nhìn thấy nụ cười này, không phải nụ cười nhẹ xấu xa của hắn khi pha trò, cũng không phải nụ cười lịch lãm, mà là một nụ cười quyến rũ thuộc về riêng Winston. Có điều nụ cười ấy biến mất rất nhanh, tất cả lại bị ghim lại.

Hai tay Winston ôm lấy thân người, vuốt ve từ cánh tay xuống đến cổ tay. Ngón tay phải của hắn dần dần vén ống tay áo trái lên, để lộ ra những đường cong xinh đẹp của bắp tay. Hunt lại vô thức bám chặt lấy mép ghế. Bàn tay của Winston dường như không phải đang ve vuốt chính hắn, mà là ve vuốt Hunt.

Winston trên bực bám tay vào cột thép vươn dài người lượn một vòng xung quanh, đầu óc Hunt vang lên tiếng ong ong. Winston dựa sát vào cột thép, chậm chậm vén vạt áo phong trắng của mình lên. Vẻ mặt hắn không mang dục vọng, khi vòng eo rắn chắc của hắn dần dần lộ ra, Hunt liền cảm thấy có thứ gì đó xông ra khỏi cơ thể cậu, lao vào không gian này, sau đó lan ra tứ phía.

Hunt nín thở quan sát Winston đang dùng tốc độ cực kì chậm vén áo phong lên, rồi lại ngồi thấp xuống, nhiệt độ nơi tấm lưng rắn rỏi của hắn truyền cả cho cột thép phía sau. Hắn nâng cằm lên, cổ cũng vươn thật cao, ngay cái lúc hắn xoay mặt đi, những lọn tóc trên trán lại xổ xuống, lướt qua mí mắt hắn.

Trong cơ thể Hunt như có thứ gì sắp sửa vỡ tung!

Không thể nhìn tiếp nữa... Đứng là không thể nhìn tiếp nữa rồi. Nhìn tiếp nữa, cậu sẽ phát điên mất. Hunt rất hối hận, đáng lẽ cậu phải ngồi trên xô pha mới đúng, ngồi ở đây thế này, cậu có muốn che giấu chuyện gì cũng rất khó.

Một chân của Winston đang ở tư thế ngồi từ từ đứng thẳng lên, hắn nâng cao tay phải, nắm chặt vào cột thép phía sau. Nếu như hắn là phụ nữ, có người

đàn ông nào ngắm nhìn hắn mà có thể cưỡng lại hắn được đây?

Winston gọi cảm đến mức nguy hiểm. Hunt lúc này chỉ muốn xông vào nhà vệ sinh!

Người con trai trên bục nghiêng mặt, hắn vẫn nhìn vào mắt Hunt như trước. Suy nghĩ của cậu, lí trí của cậu, tất cả của cậu đều bị người kia dẫn dắt đi mất. Ngón tay Winston đặt trên mép quần bò, chậm rãi kéo xuống. Dù rõ ràng không thể kéo xuống được, thế mà trong Hunt vẫn như có thứ gì vốn không thuộc về cậu muốn tuôn hết ra ngoài.

Cổ họng khô rang, ngón tay nắm thành ghế cũng trắng bệch. Rõ ràng cậu đã tự nhủ chỉ mong sao cho Winston nhanh nhanh kết thúc, thế nhưng nội tâm lại đang gào thét— cho tôi nhiều hơn nữa đi!

Ngón tay Winston đặt lên nút quần đầu tiên, Hunt vron dài cổ ngóng. Che giấu bản thân vất vả quá... cậu chỉ muốn buông thả hết thảy để một lòng thưởng thức.

Thế nhưng đúng vào lúc này, điện thoại đặt trên đùi Hunt lại tắt nhạc. Winston vốn đang dựa cột bỗng cúi thấp người xuống, nhặt áo phông rơi trên đất của mình lên, nhanh nhẹn mặc lại vào người.

“Hả?” Hunt ngoẹo đầu nhìn hắn.

Winston tùy tay vớ lấy áo khoác rồi bước xuống bục, lấy lại điện thoại của mình từ phía Hunt.

“Hết rồi?” Hunt tròn to mắt.

“Hết rồi, năm phút ba mươi giây còn chưa đủ sao?” Winston hỏi lại.

Gi cơ? Được năm phút sao? Đợi đã, đây không phải trọng điểm!

“Anh còn chưa cởi quần cơ mà!”

Winston vỗ một cái lên đầu Hunt: “Tôi còn chưa ‘thoát y’ sao? Ai bảo với cậu nhảy thoát y là phải cởi hết nào?”

Thế mà cũng hợp lý nhỉ?

“Tôi phải đi đây, cậu không quay lại bữa tiệc với đội đua đi à?” Winston hất cằm.

“Anh phải đi à?”

“Ừ. Đội đua của chúng tôi cũng có hoạt động.”

Nhưng giờ Hunt không đứng dậy nổi! Chỉ cần rời khỏi cái ghế này, cọ vào quần một phát là chắc chắn cậu sẽ không nhịn nổi nữa!

“Còn chưa đi à?”

“Ừm...” Hunt cố ý xoay ghế ngồi, bước xuống trong tư thế quay lưng lại với Winston. Cẩn thận một chút... đừng có lên... nhất định không được lên... Hunt giữ thần sắc như thường rời khỏi gian phòng của Winston, ai biết được cậu phải nín nhịn khó chịu đến mức nào.

“Tôi vào trước nhé!” Hunt đẩy cửa phòng, còn không kịp đợi xem Winston có phản ứng ra sao đã cấp tốc chen vào trong.

Khi Hunt đã chìm đắm trong tiếng nhạc ồn ã và tiếng đồng đội hào hứng, trái tim căng thẳng của cậu mới được thả lỏng, nơi vốn đang phải nhẫn nhịn kia cũng dâng trào. Hunt mặt đỏ bừng xông vào nhà vệ sinh. Vừa mở cửa ra, cậu đã nhìn thấy McGrady và một vũ công đang hôn nhau trong đó. Đang lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mà lại trông thấy cảnh kia, tà hỏa trong Hunt bốc lên ngàn ngút, cậu lập tức rống lên: “Tôi muốn đi vệ sinh!” McGrady sững người đang định nói gì đó, Hunt đã chỉ tay về sau: “Đi vào mấy gian phòng trống phía đối diện kia kìa!”

McGrady đang định nổi khùng, vũ công kia đã kéo gã đi.

Cút nhanh lên! Cút nhanh lên! Hunt gào rú trong lòng.

Thế mà McGrady lại đi cực kì chậm, Hunt thì đã sắp nổ tung. Khi McGrady vừa bước chân đầu tiên ra khỏi cửa, Hunt đã vội vã đóng sầm cửa lại rồi dựa sát vào đó, ngửa đầu lên cao. Trong đầu cậu ngập tràn hình ảnh của Winston: ánh mắt của Winston, ngón tay của Winston, thậm chí đến cả những lọn tóc hơi hất lên của hắn khi hắn xoay người, đường cong khi vai và lưng của hắn vron ra, tất cả của hắn đều như khóa kín Hunt vào một không gian chật hẹp, khiến cậu chỉ mong được giải thoát. Cậu nghĩ rằng mình điên mất rồi, dù Winston không đứng trước mặt cậu, vậy mà hắn vẫn nắm được cậu trong lòng bàn tay.

Khó khăn lắm mới giải phóng xong, thế mà chỉ cần nghĩ tới ngón tay của tên kia đang men theo cạp quần bò thôi, Hunt đã mất khống chế. Không biết phải qua bao lâu, Hunt mới mở cửa phòng vệ sinh, nhìn thấy bục biểu diễn và cột thép, trong đầu cậu lại ào về hình bóng của Winston. Cứ như bao nhiêu khát vọng trong suốt một năm nay của cậu đã bùng nổ hết trong một ngày.

Khi cậu rời khỏi nhà vệ sinh, người trong cả phòng này đã say ngả nghiêng hết cả. Những người còn tỉnh táo cuối cùng là Thẩm Xuyên, Thẩm Khê và

mấy nữ trợ lý không biết uống rượu.

“Áy, Hunt không sao cơ à?” Hiếm hoi lắm Thẩm Khê mới lộ vẻ mặt kinh ngạc.

“Vì tôi trốn nhanh mà!” Hunt giả vờ cười như không có chuyện gì: “McGrady đâu?”

“Anh ta vừa ra ngoài với một vũ nữ rồi.” Thẩm Khê chỉ ra ngoài cửa.

“Biết xử lý những người này như thế nào đây? Máy người chúng ta làm sao đưa hết về khách sạn được?” Thẩm Xuyên thở dài.

“Gọi phục vụ đưa về đi.” Hunt nhìn Marcus đang nằm trên sofa: “Dù sao cũng tính hết cho Marcus.”

Vì thế, Hunt và Thẩm Xuyên đưa tất cả mọi người trong đội đua lên xe, sau đó hai người ngồi sống vai phía ghế sau, Marcus ngã lên vai Thẩm Xuyên, ghế phó lái dành cho giám đốc truyền thông. Ngoài cửa sổ, những công trình kiến trúc của Abu Dhabi lao qua vùn vụt.

Sáng sớm ở Abu Dhabi yên tĩnh tựa như đã có một sức mạnh nào đó đã khống chế tất cả thực vật trời sinh, Hunt cũng vì thế mà nhớ lại gương mặt của người ấy: “Này... Thẩm Xuyên...”

“Ừ?”

“Anh có tin... Winston lúc nào cũng quyến rũ tôi không?” Hunt cảm thấy câu mình vừa nói ra thật là không tương, đến chính cậu cũng thấy buồn cười. Thế nhưng lời đã nói ra rồi, sao có thể rút lại được?

“Vann Winston đội Ferrari á?” Lần đầu tiên Thẩm Xuyên tỏ vẻ kinh ngạc trước mặt cậu.

“Đúng vậy.”

Thẩm Xuyên là người ít giao lưu với Winston, anh ta sẽ có đáp án như thế nào nhỉ?

“Làm gì có chuyện đó? Ai mà chẳng biết Winston là đàn ông Anh Quốc lịch lãm tiêu chuẩn, không phải hẳn còn có biệt danh “quý tộc cấm dục” đấy sao? Nào cậu có vấn đề gì không thể?” Thẩm Xuyên nghĩ một chút lại bồi thêm: “Người hâm mộ F1 rất mong chờ hai người trở thành đồng đội, rất nhiều người còn muốn cậu gia nhập vào Ferrari cùng sống vai tác chiến với Winston nữa. Ngài Marcus cũng vì thế mà đau đầu không ít lần.”

“Ha ha ha ha... thật sao? Tôi chỉ đang đùa thôi! Mọi người đều ngưỡng mộ tôi được Winston đối xử quá tốt! Sao anh lại giống Tiểu Khê thế, chẳng phân biệt được khi nào là đùa khi nào là thật.”

Cậu cười ngơ ngẩn ngoài mặt, trong lòng lại thấy trống trải. Thực ra... cậu thật hi vọng Winston chỉ lấy danh nghĩa làm bạn để hấp dẫn cậu thôi. Hi vọng ấy càng khiến Hunt cảm thấy mình tiêu đời rồi.

Suy nghĩ này rốt cục xuất hiện từ khi nào nhỉ? Có lẽ là bởi màn “say rượu tỏ tình” của tên Charles kia đã khiến cậu quá mức kinh ngạc... Không không không, còn sớm hơn thế... bữa sáng hôm đó, khi nhìn thấy Audrey xuất hiện bên cạnh Winston, trong lòng cậu đã không thoải mái... Hoặc vẫn có thể còn sớm hơn, khi hai người tới Sapporo du lịch?

Cứ nghĩ sâu hơn như thế mãi, Hunt bỗng cảm thấy mọi chuyện thật đáng sợ. Bởi Owen đã từng nhắc nhở, nhất định đến một ngày nào đó, Winston sẽ gạt đầu.

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Hình như Hunt của tôi đang làm nũng.

Hunt: Làm gì có!

Winston: Vậy sao em không trả lời tin nhắn?

Hunt: Vậy vì sao anh không coi quần!

Winston: Ồ...

Hunt: Anh làm gì đấy? Anh coi cái gì! Đừng có dè tôi! Anh biến đi!

(Cảnh tượng phía trên... không còn xa nữa)

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quấy Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Kịch Bản Vô Dụng Cả

Bốn giờ sáng rồi mà Hunt vẫn chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào. Điện thoại của cậu vẫn còn lưu tin nhắn của Winston: Ngày mai cùng đi Dubai không?

Vì sao lại rủ tôi đi du lịch với anh? Thế giới này rộng lớn thế, không có ai đi cùng anh à? Đồng đội của anh thì sao? Anh có biết là tôi đã biến anh hết từ dạng này sang dạng khác trong đầu rồi không?

... Phiền quá!

Hunt vớ lấy thuốc lá rồi rời khỏi khách sạn. Đi tới bên đường, cậu tựa vào cột điện, cầm bật lửa trong tay, vừa nghe thấy “tách” một tiếng, cậu đã vô thức ngoảnh đầu ra sau, cho rằng Winston lại xuất hiện bên cạnh mình.

Tất nhiên, làm gì có ai chứ. Hunt bỗng thất vọng một cách kì lạ. Điều thuốc đã được châm, có điều cậu lại lần nữa không đưa lên miệng, bởi cậu đột nhiên nghĩ ra, mình đã quen hút chung một điều thuốc với người kia rồi. Hunt nhắm hai mắt lại, ngẩng cao đầu, tùy ý để điều thuốc dần dần cháy hết. Rõ ràng đã không ngủ cả đêm, thế mà cậu lại chẳng hề thấy mệt mỏi.

“Này, cậu đang đóng vai cột điện đấy à?” Giọng nói mang ý cười vang lên, Hunt mở mắt ra đã thấy Owen mặc đồ thể thao, vắt khăn lông trên vai đang đứng nhìn mình.

Lại là cái tên này! Phản ứng đầu tiên của Hunt là xoay người rồi đi, thế nhưng cậu lại chợt nghĩ: cột điện đầu phải của nhà tên kia, cậu thích đứng đầu, tên kia làm sao quản nổi?

Owen ngồi xuống bên cạnh Hunt, có lẽ anh ta dậy sớm chạy bộ. Owen thuộc lớp trên trong dàn tuyển thủ, để có thể duy trì phong độ đỉnh cao trong nhiều năm như vậy, anh ta hẳn phải có chế độ rèn luyện thân thể cực kỳ nghiêm khắc. Xét riêng về điểm này, Owen đích thực là một người rất có kỷ luật. Hunt đột nhiên thấy kính phục phần nào.

“Cho tôi một điều.” Owen ngoắc ngoắc ngón tay với Hunt. Hunt ném một điều thuốc cho Owen, Owen liền tiện tay lấy luôn cả bật lửa của Hunt. Khác với dáng vẻ Winston trầm tĩnh tao nhã, dáng điệu hút thuốc của Owen mang vài phần buông thả: “Cậu đang phiền não chuyện gì?”

“Không dính tới anh.”

Owen mỉm cười búng điều thuốc: “Cậu đang nghĩ về Vann Winston.”

“Hút thuốc của anh đi.” Hunt có chút hồi hận vì đã đáp lại tên này.

“Hunt... khi tôi bằng tuổi cậu, tôi không hề biết mình thực sự muốn gì.”

Giọng Owen vang lên chứa chút ưu phiền, thế nhưng Hunt không hề coi trọng, quý mới biết tên này có “âm mưu” gì. Phản ứng chuẩn xác nhất chính là im lặng.

“Cũng chẳng có ai phát hiện ra, hoặc hiểu rõ điều tôi muốn. Vì thế, cậu rất may mắn đấy, Hunt, ít nhất thì chỉ liếc mắt một cái, tôi đã có thể nhận ra cậu mong muốn điều gì.” Owen nói.

Hunt khẽ hừ một tiếng: “Ồ? Tôi mong có thể đạp anh dưới chân, tôi mong điểm của mình vượt qua anh và Charles, để hiểu dễ nhìn quá còn gì?”

“Cậu muốn Vann Winston mãi mãi bên cạnh cậu. Cậu sợ cậu ta sẽ rời xa cậu.” Owen cười nói.

Biết bao suy nghĩ của Hunt bị Owen tóm gọn trong chớp mắt, cậu không thể nghĩ đến bất cứ điều gì nữa. Cậu thể hiện rõ ràng đến thế sao? Rõ ràng chẳng có ai trong đội đưa nhận ra cơ mà!

“Cậu biết cách làm có hiệu quả trực tiếp nhất để giữ một người mãi bên cạnh mình là gì không?”

Câu hỏi này khiến mắt Hunt nóng lên. Cậu không biết. Cậu thực sự không biết gì cả. Nếu cậu biết, mẹ cậu đã chẳng bỏ rơi cậu, cha cậu cũng đã chẳng rời xa cậu.

“Giữ chặt lấy cậu ta, bắt đầu từ đây này.” Owen đứng dậy, vỗ nhẹ vào ngực Hunt: “Nếu cứ suy tính thiệt hơn mãi, không dám bước bước đầu tiên, cậu sẽ mãi mãi đứng ở ngoài cửa, chẳng dám đẩy cửa bước vào.”

“Anh nói thì dễ lắm... Làm sao tôi giữ chặt hẳn được? Charles nói không sai, chỉ có kẻ mạnh trước mắt mới có thể thu hút được sự chú ý của Winston! Mà tôi thì không phải... Tôi chẳng chín chắn, chẳng bình tĩnh, tôi bị anh trêu ghẹo hết lần này đến lần khác, tôi còn rất dễ bị lừa! Tôi lấy cái gì giữ hẳn lại đây?”

Khi Hunt nhận ra mình vừa nói gì thì đã muộn. Nhưng thế thì đã sao? Cùng lắm cũng chỉ bị Owen chế giễu một hồi, dù sau này anh ta có nói ra, mình cũng có thể phản pháo rằng anh ta nói giỡn. Trước nay Owen xấu xa, có mấy người tin anh ta được?

Thế mà Owen lại không phì cười, ngược lại còn nghiêng mặt quan sát Hunt: “Cậu thật sự không hiểu cậu hấp dẫn Winston ở điểm nào à?”

Đúng vậy, cậu không hiểu. Khi tiếp cận cậu, tựa như Winston đã trực tiếp lược đi mất quá trình song phương tìm hiểu khuyết điểm của nhau, chỉ còn lại bao dung và nhẫn nại.

“Bởi cậu không chín chắn, cậu mới chẳng hiểu rõ sự đòi. Bởi cậu không bình tĩnh, phản ứng của cậu mới thành thật. Bởi cậu dễ bị lừa, Winston mới có thể che giấu tất cả tình cảm của mình trước mặt cậu. Bởi cậu là kẻ mạnh, Winston mới tất yếu vượt mọi trông gài lao về phía trước, mới có thể hưởng thụ quang vinh khi được cậu đuổi theo.”

Owen nói bằng ngữ điệu bình thản, thế mà lại khiến Hunt không biết phải đáp trả thế nào.

“Thực ra tôi vừa nói tào lao đấy.” Owen bật cười.

Mà Hunt nghe thế liền thất vọng. Quả nhiên những lời vừa nãy đều chỉ là để an ủi hoặc chế giễu cậu thôi, đúng không?

“Bởi cậu là Evan Hunt, nên Winston mới bao dung vô điều kiện.”

Hunt đột nhiên nhớ tới lúc mình và Winston chiến tranh vụ “tuyệt giao”. Rõ ràng cậu đã tổn thương Winston, hẳn cũng nhớ như in từng lời cậu nói, thế mà hẳn lại là người yêu cầu không ai được nhắc đến “tuyệt giao” lần nữa.

“Bây giờ tôi cho cậu mười giây, cậu quyết định đi. Có muốn tôi dạy cậu cách giữ lấy Winston không, hay là từ nay về sau, cậu cứ coi như tôi chưa từng nói gì cả?” Owen giơ tay để lộ đồng hồ của mình.

Hunt đứng sững một chỗ. Cậu muốn có được Winston không? Cậu muốn tiến thêm một bước không? Vấn đề không nằm ở chỗ lời Owen nói có đáng tin hay không, mà là cậu có muốn giữ chặt lấy hắn không. Ngay cái lúc Owen hạ tay xuống, Hunt buột miệng: “Tôi muốn!”

“Ồ... cậu dứt khoát thật!” Owen mở lớn mắt nói.

“Tôi không biết anh định làm gì, nhưng Lawrence Owen, nếu anh còn dám lấy Winston ra để lừa tôi, tôi thề tôi sẽ không chỉ nghiền nát anh trên đường đua đâu, tôi sẽ chặt đầu anh ra tặng Charles làm bóng đá đấy!”

Hunt tóm lấy cổ áo Owen, đôi mắt lạnh lùng mà áp lực của cậu ánh vào đáy mắt Owen. Owen bị cậu trấn áp đến mức không dám nhúc nhích. Về mặt Hunt không chút sợ sệt, thậm chí Owen còn cảm nhận được sát khí. Ngay lúc ấy, anh ta liền hiểu rõ vì sao cậu thanh niên này lại có thể lợi ngược dòng trên con đường F1 biến đổi khó lường, có thể giành được vị trí tay đua hàng đầu trong khi chỉ xuất thân từ một đội đua bé nhỏ. Đó là do một khi đã xác định được điều mình muốn, cậu chắc chắn không chịu an phận thủ thường, mà sẽ không ngừng dần bước.

“À... gần đây Winston không liên lạc gì với cậu sao?” Owen vỗ vỗ vào mu bàn tay Hunt, tỏ ý cậu hãy buông tôi ra.

“Hắn hỏi tôi có muốn cùng đi Dubai du lịch không.”

“Vậy thì đồng ý ngay đi! Dubai tuyệt lắm!” Owen để lộ nụ cười chẳng có vẻ tốt lành gì. Hunt nghiêng đầu quan sát Owen, cảm thấy “tuyệt lắm” từ miệng tên này không hề chỉ có nghĩa là “tuyệt lắm” một cách đơn thuần.

Mười phút sau, Winston nhận được một cuộc điện thoại của Hunt.

“A lô? Winston à? Vì hôm qua đội đua chúng tôi uống rượu hăng say quá, tôi mới không để ý thấy tin nhắn của anh! Có lẽ tôi chỉ cần về Mỹ trước thứ năm là được rồi, anh thì sao?” Hunt cố gắng nén xuống nhịp tim thổn thức của mình, vì sợ hãi người kia sẽ nhận ra bất cứ dấu hiệu nào, cậu phải gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh.

“Tôi cũng là thứ năm. Vậy cùng đi Dubai nhé, có lẽ cậu chưa tới đó bao giờ.”

“Đúng thế! Tôi muốn ở tại Burj al-Arab! Tôi muốn đi chơi công viên nước! Còn cả sa mạc Safari! Còn cả nhảy dù! Còn cả...”

(Đến Dubai, du khách thường tham gia một tour khám phá sa mạc Safari của vùng Ả Rập. Ban ngày, người ta được ngồi trên những chiếc Land Cruiser băng qua sa mạc, buổi tối có thể vừa ngắm sao vừa ngủ đêm trong những căn lều trên sa mạc.)

“Chúng ta không có đủ thời gian. Tôi đặt phòng ở Burj al-Arab trước, tour sa mạc Safari sẽ xếp vào hôm sau. Đội đua sẽ không cho phép nhảy dù đâu, đến khi nào giải nghệ rồi, tôi đưa cậu đi sau được không?”

Trái tim Hunt lập tức liền âm ập. Cậu được có mặt trong cuộc sống Winston hoạch định sau khi hắn đã giải nghệ: “Được!”

“Hết thời gian nghỉ, chúng ta sẽ bay từ Dubai về New York luôn.”

“Kế hoạch của anh chắc chắn không sai sót được!” Hunt cười nói.

“Để được vậy thì cũng cần cậu tuân thủ nữa. Tôi thuê xe rồi, chúng ta sẽ lái xe tới Dubai. Cậu có thể tiếp tục ngủ trên xe, cũng có thể ngắm xem cảnh thành phố sa mạc là thế nào.”

“Ha ha ha, hay đấy!”

Sau khi cúp điện thoại, cậu chồng hông đứng trước cửa sổ, nhắm mắt hít sâu một hơi. Cho dù không biết kết quả thế nào, Hunt đột nhiên lại không sợ hãi nữa. Chính Winston là người đã nói dù xảy ra chuyện gì, cũng không được dễ dàng nói “tuyệt giao” cơ mà.

Hunt quyết định làm việc mình muốn làm. Chuyện này cũng giống như một màn độ sức trong F1, kẻ nào chỉ muốn bảo vệ thứ hạng của mình, kẻ đó tất nhiên sẽ bị vượt mặt. Chỉ có người nào luôn luôn chuẩn bị tinh thần vượt lên trên đối thủ, mới có thể là người đầu tiên cán qua vạch đích.

Mười mấy phút sau, Hunt lại nhận được tin nhắn của Winston: Tôi đứng đợi trước cửa khách sạn, thu dọn hành lý xong thì xuống.

“Nhanh vậy?” Hunt vò đầu bứt tóc, cậu còn chưa thu dọn gì cả!

Vì không để Winston đợi lâu, Hunt lấy tốc độ nhanh nhất nhét tất cả quần áo của mình vào túi, khoác lên vai rồi chạy ra ngoài. Winston đã thuê một chiếc SUV, Hunt quãng hành lý xuống ghế sau rồi ngồi vào vị trí phó lái, đeo kính đen lên.

“Đây an toàn.” Winston mở miệng.

“Gì cơ?” Hunt đeo kính với điệu bộ lười biếng ngoẹo đầu sắp ngủ.

“Đây an toàn.” Winston nhắc nhở thêm lần nữa.

Hunt rút điện thoại ra, đeo tai nghe chuẩn bị nghe nhạc.

Winston liền nghiêng người dựa sát vào Hunt, vươn cánh tay kéo dây an toàn, lúc đang định bấm cho Hunt thì cậu lại tùm tùm cười ngả về phía tai hắn: “Này, đã ai khen tai anh rất đẹp chưa?”

Hunt vốn rất chờ mong Winston sẽ che tai nâng mắt lên nhìn cậu, ai dè tên này lại chỉ cài chắc dây an toàn rồi ngồi thẳng lên, nỏ máy rời khỏi khách sạn. Hắn thậm chí còn chẳng buồn biến sắc! Hừ... gì thế không biết, thất vọng quá đi... Lần nào tên này dựa sát vào mình, mình cũng thấy xấu hổ, tại sao đến khi mình nói thăm, tên này lại chẳng phản ứng gì thế nhỉ?

Những trò tên Owen dạy vốn chẳng hữu hiệu, gì mà “Winston làm cách nào khiến tim cậu đập mạnh thì cậu cũng làm lại y như thế, đây gọi là ăn miếng trả miếng”. Nhưng biết đâu khi làm những chuyện khiến cậu ngại ngùng, Winston lại vốn chẳng để tâm, không chú ý!

Hunt quan sát gương mặt nhìn nghiêng của Winston thông qua lớp kính râm. Người này cũng đeo kính đen, trông thật là nghiêm túc... Nhìn mãi nhìn mãi, Hunt cũng thấy mệt mỏi, cậu bắt giác nhắm hai mắt lại, phát ra tiếng ngáy khe khẽ khi đã thiếp đi. Không khí trong xe bỗng trở nên tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy mơ hồ tiếng nhạc truyền ra từ tai nghe của Hunt. Gió thổi vào cửa xe, thốc lên mái tóc Hunt, mà người con trai ngồi bên cạnh vẫn luôn yên lặng bỗng nâng tay, se sẽ chạm vào bên tai lúc này Hunt kể sát nói chuyện, nén một tiếng thờ dài.

Hai người đến Dubai khi mặt trời đã sắp lặn. Xe đỗ trước cửa khách sạn Burj al-Arab, Hunt vẫn tựa đầu vào ghế không có chút động tĩnh nào, Winston lùa ngón tay vào mái tóc cậu, khẽ khàng vuốt ve.

“Ủm...” Hunt dần tỉnh lại, khi cậu ngồi thẳng lên, mắt kính rơi xuống bên mang tai cậu, trông có vẻ ngốc nghếch.

“Chúng ta đến rồi.” Winston nói.

“Ô! Đây là Burj al-Arab à!” Hunt nghiêng mặt quan sát: “Trông có vẻ không giống như trên phim hoặc trên mạng lắm.”

“Không giống thế nào?”

“Có hơi cũ.”

“Dù sao đây cũng không phải là khách sạn mới.” Winston xuống xe, nhắc hành lý của mình và Hunt ra.

Hunt cũng xuống xe theo, đi vào đại sảnh khách sạn vô cùng lộng lẫy. Sau đó, Hunt phát hiện Winston chỉ đặt có một phòng: “Vì sao chỉ đặt có một phòng?” Ngoài miệng thì hỏi vậy, trong lòng lại rất vui: Lại có thể được ngủ cùng Winston như hồi đi suối nước nóng Noboribetsu rồi!!

“Phòng ở Burj al-Arab đều được thiết kế thành những căn hộ. Cậu có thích chúng ta ở hai phòng, muốn nói với nhau một câu cũng cần phải nhấn tin không?” Winston nói bằng giọng hiền nhiên.

“Vậy thì tất nhiên là ở cùng nhau rồi!” Hunt cũng trả lời bằng giọng hiền nhiên.

Mỗi căn phòng ở khách sạn này đều có một quán gia, Hunt đi theo quán gia tới phòng hai người. Từ tầng một đến tầng ba hình như đều đã được du khách bao kín, vị trí phòng Winston đặt ở khá cao, vậy nên cũng khá yên tĩnh.

“Vốn định đặt phòng Tổng thống, có điều phòng đó đã bị đặt trước rồi.”

“Phòng Tổng thống?”

“Ừ, tầng 25. Ở đó còn có cả rạp chiếu phim, hai buồng ngủ và hai phòng khách, nhìn xuống được Dubai.”

“Ồ... đợi đến Grand Prix năm sau, tôi mời anh ngủ phòng Tổng thống nhé.” Hunt đắc ý nháy nháy mắt với Winston. Tôi chẳng muốn ở phòng Tổng thống! Hai buồng ngủ á? Ai cần!

Winston nghiêng mặt đi, Hunt kê sát đầu tới, Winston cười rồi, tuy rằng cười rất khẽ.

“Anh cười gì hả?”

“Cậu mời tôi ngủ ở đây?” Winston hỏi.

“Ở đây không được à?” Hunt hỏi ngược.

“Còn có nơi khác tốt hơn nữa.”

“Vậy tôi sẽ mời anh ngủ ở nơi tốt hơn ấy.” Hunt đáp lại.

Quản gia đang định giải thích công năng của các vật dụng trong phòng, Hunt đã nóng vội xông vào phòng ngủ ở tầng trên. Đối diện với giường là cửa sổ sát đất, vịnh Ba Tư dưới ánh nắng chiều được thu hết vào tầm mắt, thậm chí còn có thể thấy mặt trăng mờ mờ đã lên. Hunt đứng trước cửa sổ, kêu lên một tiếng “Ồ” khe khẽ.

Winston nói với quản gia: “Công dụng của đồ dùng tôi đã rõ rồi, nếu có vấn đề gì tôi sẽ gọi sau.”

Quản gia cười khẽ rút lui.

Winston thong dong xách hành lý của cả hai người lên lầu, Hunt lúc này đã nằm dài thẽ trên giường lớn, không biết đang cười chuyện gì. Màn che bằng lụa rủ xuống, Winston vừa khéo có thể nhìn thấy các đường cong của thắt lưng và mông Hunt theo động tác lăn lộn không ngừng của cậu thông qua kẽ hở.

“Winston! Winston! Anh nhanh lại đây xem nè! Buồn cười quá!”

“Buồn cười gì?”

Winston tạm ngừng việc sắp đặt hành lý, vươn tay vén rèm lên rồi ngồi xuống bên cạnh Hunt. Hunt chỉ những cánh hoa hồng được xếp thành hình trái tim ở giữa giường: “Ha ha ha ha! Tuần trăng mật hả? Không chỉ có hoa, còn cả socola và vang đỏ nữa!”

“Đây là bố trí thống nhất.” Winston đáp.

Hunt híp mắt cười, hai tay kê dưới đầu nhìn cảnh biển phía trước mặt.

“Thích không?” Winston nhẹ giọng hỏi.

Hắn hạ tầm nhìn xuống, nhìn từ đuôi cậu men dần lên phần thắt lưng lộ ra ngoài áo phông, rồi lặng lẽ không tiếng động thâm nhập vào nơi sâu hơn nữa.

Hunt thấy ngứa ngáy trong lòng. Cậu ngồi dậy, cố ý dựa sát vào Winston, nhìn vào mắt hắn, dùng ngữ khí nhẹ nhàng hết như hắn để nói: “Thích chứ.” Nói xong, cậu lại ngã xuống giường, cọ mặt vào lớp gối lụa. Sau khi cậu lăn lộn hết mấy vòng, đám cánh hoa vốn được xếp thành hình đã tan tác cả.

Winston đứng dậy, tiếp tục thu dọn hành lý bên cạnh tủ quần áo. Hunt nghiêng mặt nhìn bóng hình anh tuần của người kia. Cậu lấy điện thoại nhắn một tin cho Owen: Anh dạy tôi mấy trò vô dụng quá!

Owen trả lời rất nhanh: Đùng vội, lượng biến đổi chất.

Còn gửi thêm cả cái mặt cười dê tiện.

Hunt lập tức xóa tin nhắn đi, phi tang chứng cứ.

Winston lúc này lấy cái áo khoác bị Hunt nhét bừa vào túi hành lý ra, giữ mạnh hai lần rồi treo vào trong tủ. Trên giường vang lên tiếng Hunt xé gói socola, Winston đứng tại chỗ nhắm hai mắt lại, ngón tay nắm lấy phần lưng áo, thở ra một hơi từ cuống họng.

“Tối nay chúng ta đi ăn ở đâu?” Hunt ngậm miếng socola hình thuyền buồm đi tới bên cạnh Winston, thuận tay đưa một miếng socola khác đến bên mép hắn. Winston ngoảnh mặt đi, Hunt thất vọng nhưng tay vẫn giữ nguyên tư thế.

“Tôi không ăn socola ở đây đâu, ngọt lắm.” Winston trả lời.

“Ồ...” Hunt lại thất vọng. Thế này đâu có đúng kịch bản! Đáng lý dù có thích hay không, đã có cảm xúc với tôi thì anh nên ăn đi chứ? Tiếp nữa là hôn

ngón tay tôi gì gì đó? Winston vốn không chịu theo kịch bản! Vậy cậu làm sao chiếu theo kịch bản Owen thiết kế mà quyến rũ tiếp được!

“Tôi đặt bàn ở nhà hàng hải sản, chúng ta sẽ ngồi tàu lặn xuống nhà hàng dưới nước. Nhớ mặc comple, đừng có đi giày thể thao đấy.”

“Hả? Nhưng comple và giày da tôi để ở chỗ giám đốc truyền thông cả...” Sao đi chơi mà cũng phải mang comple giày da nhỉ?

“Không sao, thuê của khách sạn cũng được.”

“Vậy thì tốt rồi!” Cậu không muốn bỏ lỡ chuyến đi ăn ở nhà hàng dưới nước này chút nào!

Không tới mấy phút sau, quản gia đã đưa quần áo đến phòng bọn họ. Hunt xé túi đựng ra, có phần kinh ngạc: “Ồ, là Versace!”

“Mẫu xuân hạ mới đây. Cậu mặc thử xem”

Winston đã đứng quay lưng lại với Hunt, cởi áo phông ra. Hunt không kìm nổi lòng mình cứ ngắm những đường cong xuất hiện trên vai hắn vì hắn dùng sức mãi. Cơ bắp của hắn không cuộn cuộn mà rất vừa phải. Nhìn Winston mặc áo sơ mi, nhanh nhẹn sửa lại cổ áo, Hunt bỗng lại nhớ đến màn cởi đồ tối hôm qua.

“Sao cậu không thay đồ đi?” Winston xoay người sang hỏi.

Hunt vuốt vuốt cằm, nhớ lại những lời truyền thụ trọng điểm của Owen “đã thích chỗ nào của hắn thì cậu đều phải mặt dày khen tặng hết” rồi nói: “Vai anh và lưng anh đều cực kỳ đẹp.”

“Có muốn tôi giới thiệu huấn luyện viên thể lực cho cậu không?” Winston hỏi.

“Giới thiệu xong tôi cũng chẳng luyện được thể hình như anh, nhìn thôi cũng khiến người ta muốn cắn.”

Winston không quay đầu lại, cởi quần bò ra, đôi chân trắng tấp ở ngay trước mặt Hunt.

“Cắn đứt tất cả.” Hunt nhìn chăm chăm vào hai chân hắn, bổ sung một câu.

Winston mặc áo vest lên, dáng vóc thể nào trông lại càng rõ nét. Hắn ném cái áo khoác mình đã thay ra lên mặt Hunt: “Treo đồ lên. Giờ này rồi mà cậu còn chưa thay sơ mi nữa.”

Hunt lại tiếp tục thất vọng. Sao mình đã nói ra cả cái câu “cắn đứt tất cả” rồi mà tên này vẫn chẳng tỏ vẻ gì vậy? Ít nhất cũng nên chế giễu mình hai câu đi chứ?

Hunt vừa kéo cái áo phủ lên trên mặt mình ra đã thấy đối diện là đôi mắt của Winston. Hắn rút một tay vào túi nghiêng mặt nhìn cậu, dáng vẻ như muốn hôn cậu đến nơi. Hunt hoảng đến mức suýt nữa thì ngã về sau.

“Cậu muốn cắn đứt gì cơ?”

“Không gì cả...” Hunt vô thức ngửa người.

“Không phải muốn cắn đứt tất cả sao?” Winston nói rất khề, từng lớp từng lớp màng mỏng trong tim Hunt đều như bị khiêu khích.

“Tôi... tôi đùa thôi mà!”

“Vậy cậu đùa muốn cắn đứt chỗ nào của tôi?” Winston tiếp tục hỏi.

“Vùng lưng anh.”

“Ồ... tiếc nhỉ, chỉ là lưng thôi à.” Winston đứng thẳng người lên, cảm giác bị áp bức cuối cùng cũng giảm bớt, Hunt còn đang định thở phào thì lại bị người kia búng mạnh cho một cái.

“Ái!”

“Lần sau mà còn đùa kiểu ấy, không chỉ có đầu cậu là chịu đau đâu.” Winston đi vào phòng vệ sinh.

Hunt nghiêng đầu, trong lòng nghĩ không chỉ đau đầu, chẳng nhẽ anh còn định đánh tôi thật? Cậu cởi áo phông, đá quần dài, dùng ngón tay móc áo sơ mi tối mặc. Marcus đúng lúc gọi điện tới, nói làng nhà làng nhàng về chuyện phỏng vấn ở chạng đũa Mỹ. Hunt vừa kẹp điện thoại vừa cài cúc áo, cài đến cái cúc thứ hai từ dưới lên, cậu mới nhận ra mình đã cài lệch.

“Mẹ kiếp...”

“Cái gì? Cậu mắng tôi đấy hả?” Marcus hình như đã xù lông...

“Không không không! Tôi nói về cái cúc!”

“Thằng nhóc này! Tôi tốt bụng điều chỉnh lịch xả hơi cho cậu, cậu lại còn dám chửi cả tôi cơ đấy!”

“Tôi không chửi ông mà!” Hunt bắt lực thờ dài.

Vừa lúc này, có người tới bên cạnh cậu, giữ lấy thắt lưng cậu, xoay người cậu qua.

Là Winston.

Hắn rũ mắt xuống, ngón tay chạm vào cúc áo sơ mi của Hunt, cời từng cúc từng cúc một. Ngón tay hắn chốc chốc lại đụng vào da thịt Hunt, còn Hunt thì suy nghĩ viển vông về cái cảm giác dịu dàng mà vô ý ấy. Không biết có phải ảo giác không, nhưng khi đốt ngón tay của Winston thoáng lướt qua hai điểm mẫn cảm nhất trên ngực cậu, cậu đang tiếp điện thoại mà vai cũng phải run lên.

Ngón tay Winston nắm lấy tà áo Hunt, khẽ kéo xuống dưới, Hunt vô thức cúi đầu. Khi Winston nâng mắt lên nhìn cậu, cái cảm giác như sắp sửa hôn môi càng trở nên rõ rệt... Tim nhảy điên cuồng. Hunt có xúc động muốn cắn liền một miếng.

Cậu chỉ có thể cố gắng ngăn chặn xúc động ấy, cầm lấy điện thoại, giả bộ giữ điện thoại lâu mỗi cổ nên quay mặt đi. Đúng lúc này, Winston lại giúp cậu đeo nó, Hunt cố chịu cảm giác tim đập điên cuồng, mặt dán lên mặt hắn. Tích tắc được chạm vào nhau ấy khiến Hunt cảm thấy như thể có muôn ngàn bông pháo hoa nở rộ trong tim, Marcus nói những chuyện gì, cậu cũng không nghe được nữa.

Cậu tưởng rằng Winston sẽ lập tức tránh ra, thế mà khi hắn quay mặt sang một hướng khác, môi hắn lại tựa như chạm lướt qua môi cậu.

Tim Hunt lại thót lên, làm sao bây giờ? Cậu nên nói chuyện gì để che giấu đây? Hay là cứ xem phản ứng của Winston tiếp? Owen không hề dạy cậu những chuyện này!

Nhưng Winston vẫn giữ thần sắc như thường cầm lấy áo vest của cậu, dùng tư thế như muốn ôm cậu để khoác áo lên vai cậu.

“Tay.” Winston nhắc nhở.

Hunt đỡ cả người dứt tay vào tay áo, ngón tay Winston cũng giữ phần tay áo, kéo thẳng ra giúp cậu. Móng tay của hắn vừa khéo chạm vào lòng bàn tay Hunt, đợi đến khi Hunt kịp phản ứng, cậu đã nắm chặt lấy ngón tay hắn từ bao giờ. Máu đều dồn cả về phía lòng bàn tay. Hunt chỉ có thể giả vờ mình không nhận ra điều gì cả, “chuyên tâm dồn chỉ” nói chuyện với Marcus.

“Tôi không muốn trả lời câu hỏi này! Cậu này nghe giả tạo quá!”

“Nhóc con muốn chết à!” Marcus tiếp tục gào thét ở đầu bên kia.

Ngón tay hắn lướt qua lòng bàn tay Hunt, Hunt vì thế mà cảm thấy mất mát. Winston cầm lưng quần, hơi quỳ xuống trước mặt cậu. Ngón tay hắn khẽ chạm vào đầu gối cậu, tỏ ý cậu hãy nhắc chân lên, xỏ vào đây. Mà ngay cái khi Winston nâng cằm lên ấy, Hunt đột nhiên nhận ra mình chỉ đang mặc đồ lót! Hơn nữa nhìn từ góc độ này, ánh mắt của Winston có lẽ vừa khéo ngang tầm với bạn nhỏ Hunt!

Cậu liền cảm thấy bụng dưới của mình sa xuống, suýt nữa đã có phản ứng rồi!

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Kịch bản vô dụng cả!

Winston: Kịch bản nông cạn quá.

Hunt: Vậy tôi sẽ học bài nào cao thâm hơn chút!

Winston: Kịch bản quá cao siêu, em sẽ phải chịu đau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đêm Vịnh Ba Tư

Sau khi để Hunt xỏ chân vào, ngón tay Winston gần như dán sát từ mắt cá chân lướt lên đến thắt lưng cậu, giúp cậu kéo quần. Sự đụng chạm của hắn

như thể chỉ dẫn cho máu của cậu dường như thông. Hunt chỉ muốn ngất luôn cho rồi! Cậu không giữ thăng bằng nổi nữa, ngã nghiêng về một phía, Winston trực tiếp vươn tay giữ lấy cổ tay cậu. Bằng động tác vừa vững vàng vừa mạnh mẽ.

Khi đã giúp Hunt mặc xong quần, ngón tay Winston lại tiếp tục dán lấy người cậu, giúp cậu sơ vin. Cách một lớp vải mà cậu vẫn có thể cảm nhận được bàn tay Winston nóng bỏng tựa như ảo giác. Hunt nghĩ thầm, hẳn là do mình quá nóng.

Ngón tay Winston đi đến giữa thắt lưng cậu, giúp cậu đóng cúc.

“Xong rồi.”

Giọng nói có chút lạnh lùng ấy đã đánh thức Hunt đang còn trong mộng. Có trời mới biết, bây giờ, cậu không còn thiết ăn hải sản gì nữa, chỉ muốn giữ lấy vai người này, sau đó làm gì tùy ý. Cậu rất muốn lao ngay vào nhà tắm, bởi cậu biết mình chỉ cần khép mắt lại, nghĩ đến khuôn mặt Winston là đã có thể giải phóng...

Marcus vẫn đang cố bắt cậu đồng ý cho bằng được, Winston liền lấy luôn điện thoại từ trong tay cậu: “Chào ngài Marcus, tôi là Winston.”

Đầu kia điện thoại bỗng lặng đi mất đúng ba giây.

“À... Winston à... Cậu đang ở cùng Hunt sao?”

“Đúng vậy. Lúc này cậu ấy cài lệch cúc nên có hơi bức mình, không liên quan gì đến ngài đâu. Chúng tôi sẽ quay lại New York đúng thời gian, ngài cứ yên tâm. Xin hỏi, ngài còn gì cần truyền đạt nữa không?” Giọng Winston bình thản nhưng mang lại cảm giác uy nghiêm.

Marcus vẫn luôn lải nhải bỗng chốc im hơi: “Ồ... Hết rồi... Hai cậu nghỉ vui vẻ nhé...”

“Tạm biệt.”

Winston ấn tắt rồi trả điện thoại về tay Hunt.

“Đi thôi, tàu lặn đang đợi chúng ta.”

Winston đi ra phía cửa. Hunt vội vã đuổi theo.

Đây là lần đầu tiên Hunt được đi tàu lặn. Cậu ngồi tựa trán trước cửa sổ, chăm chú quan sát những mảnh san hô dưới đáy biển, thỉnh thoảng lại đảo mắt đuổi theo mấy con cá bơi qua. Winston yên lặng ngồi bên cạnh cậu.

Khi bọn họ tới được nhà hàng dưới nước, Hunt thở dài thất vọng.

“Cậu thích tàu lặn à?” Winston hỏi.

“Không đến mức thích, nhưng thấy rất thú vị.”

Hỏi Hunt còn nhỏ, vì cha quá bận, thậm chí cậu còn chưa bao giờ được đi viện hải dương học.

“Có lẽ mua một chiếc tàu lặn cũng không phải ý kiến tồi.” Winston rút tay túi quần, nói bằng giọng bốc đồng.

“Mua tàu lặn làm gì?” Hunt trầm nghĩ tên này đúng là nhiều tiền quá không có chỗ tiêu.

“Hunt, nếu cậu có một chiếc tàu lặn, cậu sẽ dùng làm gì?” Winston hỏi ngược lại.

“Tôi á...” Hunt nghĩ nghĩ, sau đó dùng tư thế mờ ám dựa sát vào người kia: “Nếu tôi có một chiếc tàu lặn, tôi sẽ nhốt anh vào trong đó, khiến anh chẳng còn đi đâu được, cứ thế để tôi nuôi!”

Hunt nhìn sâu vào mắt Winston, muốn kiếm tìm cảm xúc của hắn. Thế nhưng Winston lại chỉ nhìn lại Hunt, ánh mắt mênh mông như đại dương bên ngoài tàu lặn.

“Nếu là tôi, tôi sẽ kê trong tàu lặn một chiếc giường, một tủ đựng rượu đầy Sake, rồi sẽ lên giường không biết ngày đêm với người tôi yêu. Dưới đáy biển sâu, người tôi yêu sẽ không đi đâu được nữa.” Winston lạnh lùng nói, thế nhưng vào tai Hunt, chất giọng ấy lại trở nên đặc biệt điên cuồng.

“Kê... kê giường vào tôi còn hiểu, nhưng trữ rượu Sake để làm gì? Không phải nên là Lafite 1982 hay gì đó đại loại sao?”

(Lafite, hay tên đầy đủ là Chateau Lafite Rothschild, là một loại rượu được sản xuất từ nho trồng ở đất của lâu đài Lafite, Pháp. Cùng với các năm 1961, 2009, 2010 thì năm 1982 cũng là “vintage year”, nho của những năm này ngon một cách tự nhiên, hoàn toàn không cần đến sự can thiệp của con người nên rượu sản xuất từ những năm này cũng cực kỳ đắt. Chai Lafite đắt nhất có giá lên tới 156.000 đô.)

“Có lẽ vì trước mắt, Sake có hiệu quả tốt nhất.”

“Sao tôi lại cứ cảm thấy anh đang chế nhạo tôi nhỉ? Không phải anh vẫn thù tôi từ cái vụ tôi uống say cần anh đẩy chứ?”

“Đầu có.” Winston hếch cằm tỏ ý Hunt hãy rời khỏi tàu lặn.

Hunt nhìn ngắm nhà hàng dưới nước mà cảm thấy nơi đây như một kỳ tích. Trên đầu hai người là nước biển của vịnh Ba Tư, các sinh vật dưới biển đang thong dong bơi qua bơi lại. Hunt cứ ngẩng đầu lên mãi: “Winston, nhìn kia, rùa biển!”

“Ừ.” Người con trai ngồi đối diện chống cằm không hề có ý định ngửa cổ lên, chỉ quan sát vẻ mặt đầy hứng thú của Hunt.

Đồ hải sản ở đây có hương vị thế nào, Hunt đã chẳng còn ấn tượng. Cậu chỉ biết rằng Winston đang ở ngay phía đối diện mình. Dáng vẻ hần cảm dao nĩa, dáng vẻ hần rũ mắt mỉm cười, dáng vẻ hần thỉnh thoảng nâng mắt lên đáp lại lời cậu, Hunt đều không muốn bỏ lỡ chút nào.

Winston lại ngược lên hỏi.

“Tôi đang ăn nà!” Hunt cúi đầu xuống, nhét một miếng tôm hùm sốt vanilla vào miệng.

Sau khi dùng xong bữa tối, hai người lại ngồi tàu lặn quay về khách sạn. Hunt vẫn chăm chú quan sát cảnh tượng ngoài cửa sổ, thế nhưng thứ cậu thực sự ngắm nhìn không phải những sinh vật dưới nước, mà là bóng hình Winston ánh trên lớp kính. Áo giáp chẳng, hình như Winston trên lớp kính cũng đang ngắm nhìn mình. . .

Cảm giác ấy khiến Hunt vừa ảm áp vừa rung động.

Hai người quay trở lại phòng vào lúc mười giờ tối. Vì cả đêm Hunt không ngủ, nên bây giờ, cảm giác mệt mỏi liền ập tới. Cậu ngã xuống sofa, híp mắt nhìn trần nhà, chỉ cần nhắm mắt lại là có thể thiếp đi.

Sofa khẽ lún xuống, Hunt biết là Winston vừa ngồi xuống cạnh mình. Suy nghĩ đang tứ tán bỗng tỉnh táo lại, cậu tiếp tục nhắm mắt cảm nhận sự tồn tại của Winston. Người kia vươn tay vỗ về đỉnh đầu cậu.

“Đừng ngủ ở đây. Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho, cậu lên giường mà ngủ.” Giọng Winston dịu dàng như thể đang dỗ dành ai.

“Ừm... ừ...” Hunt gật gật đầu.

Tiếng nước chảy truyền tới, Hunt nghiêng mặt nhìn qua khe cửa phòng tắm, vừa khéo có thể trông thấy Winston ngồi nghiêng bên cạnh bồn tắm, vươn tay điều chỉnh nhiệt độ nước.

Hunt thầm họ khan một tiếng. Bỗng nhiên, cậu rất muốn đẩy người kia vào trong bồn tắm, nhìn hần bị nước nóng nhấn chìm, sau đó chống tay ngồi dậy để lộ ánh mắt tức giận, dù có lẽ Winston không biết giận dữ là gì đâu. Khi ấy, cậu sẽ ngông nghênh bước vào bồn tắm, nghe tiếng nước chảy tràn ra bên ngoài, rồi ngồi trên thân người con trai lạnh lùng kia, áp chế hần, thích làm gì tùy ý.

Tiếng nước đã ngừng chảy, Winston đứng dậy đi đến bên người Hunt, bàn tay hần đặt lên gò má Hunt, khẽ vỗ: “Đi đi.”

“Ừm...” Hunt không cam lòng mở mắt ra, định kéo nơ đeo trên cổ của mình ra mà không được. Cậu đột nhiên nhớ ra gì đó, liền lười biếng kéo ống tay áo Winston, nghiêng đầu nói: “Giúp tôi với?”

Winston đang đọc tin nhắn trong điện thoại nâng mắt lên nhìn Hunt, không thèm cử động suốt mấy giây liền.

Hunt thấy thất vọng. Nhưng ngay vào cái lúc cậu quyết định tự túc, Winston lại đặt điện thoại xuống, đi tới bên cậu, hạ người, móc ngón tay vào bên cạnh chiếc nơ rồi dễ dàng tháo ra. Ngắm đôi mắt Winston và những sợi tóc phát phơ theo từng cử động của hần, Hunt lại nảy sinh xúc động muốn đặt xuống một nụ hôn.

Winston tháo nơ của cậu xong, thuận tay cời luôn chiếc cúc đầu tiên. Ngón tay hần lướt qua yết hầu Hunt, Hunt vô thức nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu trượt lên xuống khi làn da gần như tiếp xúc với ngón tay hần.

Winston hạ tay xuống: “Được rồi đây.”

Hunt thất vọng ngọ ngoáy nhưng vẫn lười biếng nói: “Anh cời hết ra cho tôi luôn đi...”

Không ngờ Winston lại tiếp tục cầm điện thoại đọc tin nhắn, vốn không thèm đặt cậu vào trong mắt: “Tự cời đi.”

Không biết vì sao Hunt lại cảm thấy giọng nói của Winston có chút lạnh lùng. Chẳng lẽ việc mình nhờ hần “giúp đỡ” khiến hần không vui?

Hàiii... thôi vậy.

Hunt chậm chạp đứng dậy, liếc nhìn Winston đang chú tâm trả lời tin nhắn, bỗng nảy ra một ý xấu xa. Cậu vừa đi về phía nhà tắm vừa cời đàn đồ của mình, để kệ cho chúng rơi trên mặt đất, không hề có ý định nhặt lên. Áo vest, sơ mi, quần dài...

Cậu bước vào phòng tắm, vứt bừa quần lót ra sàn rồi bước chân vào bồn tắm ngay. Hunt biết Winston không chịu được bừa bộn, hần nhất định sẽ cau mày thu dọn đám quần áo bị vứt lung tung.

Nghĩ đến đây, Hunt liền thấy vui vui.

Nước ấm dễ chịu quá, cậu vốn đã mệt mỏi liền nhanh chóng thiếp đi. Trong cơn mơ màng, Hunt như nghe thấy có tiếng người gõ cửa phòng tắm.

“Hunt? Cậu ngủ rồi đấy à? Nước sắp nguội rồi, ra đây nhanh đi.”

Là giọng của Winston.

Hunt ngồi dậy, hình như nước đã nguội rồi thật.

“Được được! Ra ngay đây!”

Hunt vừa định đứng lên đã đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Này này... Winston... tôi quên không đem quần áo vào rồi! Anh lấy giúp tôi được không?”

Đây là lời Owen đã dặn dò cả ngàn lần: Vào phòng tắm nhớ đừng đem quần áo, cũng nhớ không được khóa cửa. Thế nhưng... chắc gì Winston đã có hứng thú với cơ thể cậu?

“Được.”

Mấy phút sau, Winston đem đồ của Hunt tới đặt trên giá, có điều hắn không thèm nhìn Hunt, cũng không buồn nói lời nào đã bước ra ngoài.

Hunt thờ dãi. Thấy chưa... chiều này của Owen cũng vô dụng! Nếu là người đẹp như Audrey Wilson thì còn đáng nhìn một cái, nhưng cậu và hắn đều là đàn ông thô kệch cả, có gì hay ho đâu mà ngắm?

Hunt bám tay vào mép bồn tắm đứng thẳng người lên, vốn định bước ra mà ai ngờ lại trượt chân. Cậu hoàn toàn mất thăng bằng, suýt nữa thì dùng tư thế uốn éo thảm thương nhất để tiếp xúc thân mật với mặt đất! May mà cậu phản ứng khá nhạy bén nắm vội vào bồn tắm, một tay chống xuống sàn, một chân gác lên thành bồn, một chân vươn dài ra cố đứng vững trên mặt sàn trơn trượt mà không nổi. Cậu biết trông mình lúc này chắc hẳn rất buồn cười, thế nhưng Winston đứng ngoài nghe thấy tiếng động đã vội đẩy cửa sai bước vào trong.

“Hunt! Cậu sao...” Winston tựa như cũng hết hồn với dáng vẻ của Hunt.

“Anh... anh mau giúp tôi với! Đỡ tôi dậy!”

Hunt sốt ruột muốn dùng sức, thế nhưng một chân dù có duỗi thẳng thế nào, có cố gắng thế nào cũng vẫn giẫm vào nước đọng. Phòng tắm lớn như vậy mà Winston chỉ cần bước hai ba bước là đã tới bên Hunt, một tay giữ lấy eo Hunt, một tay vòng qua ôm cậu lại. Hunt có thể cảm giác được lưng mình đang dán với ngực Winston, cậu để hắn đỡ tới bên bồn tắm.

Có lẽ hắn chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy “anh bạn” của mình rồi! Hunt đột nhiên nhận ra điều này tức khắc che chắn, nhưng Winston chỉ nhìn lướt qua một cái liền đứng thẳng người dậy.

“Nếu là cậu, tôi sẽ không che phía trước đâu.” Winston tiện tay lấy một chiếc khăn tắm phủ lên trên người Hunt.

“Hả?” Hunt ngẩng mặt nhìn hắn.

“Tôi sẽ che phía sau. Lúc cậu trần như nhộng thế này, lưng cậu rất đẹp, khiến người ta muốn cắn một miếng— rồi từ từ cắn đứt tất cả.”

Winston nhếch miệng cười rồi bước ra ngoài. Áo sơ mi của hắn hình như đã ướt đầm, dán hết cả vào thắt lưng. Đối với Hunt, đây quả là một sức hấp dẫn trí mệnh.

“Cái gì mà cắn đứt tất cả cơ! Anh không được đạo lòi thoại của tôi!”

Hunt u sầu sâu sắc. Cậu cảm thấy mình không những không tán tỉnh được Winston, lại còn bị người kia quyến rũ. Tên Owen tràn đầy tự tin là thế, vậy mà mình làm theo kịch bản anh ta vẽ ra bấy lâu đều vô dụng!

Hunt chuẩn bị nước cho Winston, thay đồ ngủ rồi quay vào buồng. Winston có lẽ cũng mệt rồi, hắn ngả người về sau dựa vào sofa, trông tựa như một quốc vương cô độc. Hunt ngồi xuống bên người hắn, không hề đánh thức hắn. Hình như nhận ra Hunt đang ở gần, Winston liền mở mắt. Đôi mắt kia luôn là thứ mà Hunt yêu nhất, giờ đây lại gần sát như thế, Hunt chỉ muốn nhìn ngắm mãi không thôi.

Winston cũng không hề có ý định rời mắt. Hai ba giây sau, hắn mới đột nhiên dùng tay giữ cằm Hunt, đẩy mặt cậu đi: “Cậu muốn ăn tôi đấy à?”

“Đừng đấy. Anh có cho không?” Hunt cười nói.

Owen đã từng nói, muốn cưa đổ Winston, nhất định phải mặt dày như thót, lời nói việc làm càng trắng tráo càng tốt. Tuy những chiêu anh ta dạy tạm thời vẫn chẳng có tác dụng, thế nhưng nhớ đến những gì Winston đã “dẫn vật” mình trước đây, Hunt trầm nghĩ, mặt dày cũng tốt thôi. Chẳng lẽ tên này còn tuyệt giao với cậu được chắc? Mà lỡ như hắn giận thật, mình chỉ cần cười hi hi nói “đùa thôi mà” là được.

“Cậu ăn được tối sao?” Winston hỏi thêm một câu xong liền bước ngay vào phòng tắm.

“Sao tôi lại không ăn anh được?” Hunt nâng cằm bắt mắt đi theo phía sau.

“Vi của tôi rất lớn.” Winston với gương mặt vô cảm nói hết câu liền đóng ngay cửa vào.

Đến khi Hunt hiểu ra người kia ám chỉ chuyện gì, mang tai cậu liền đỏ bừng lên. Đây rốt cục đã là lần thứ mấy rồi? So về trình độ mặt dày, mình hoàn toàn chẳng phải đối thủ của Winston! Hunt nằm lên giường nhắn tin cho Owen, không ngừng điên cuồng “phun châu nhà ngọc”.

Owen: Vô dụng thật à?

Hunt: Cực kì vô dụng!

Owen: Cậu thử tính xem Winston ở nhà tắm bao lâu rồi báo cho tôi.

Hunt: Tính cái đấy thì có ích gì?

Owen: Căn cứ vào kết quả tính toán, tôi sẽ nói cho cậu sau.

Hunt nhìn thời gian trên điện thoại, vừa chơi Anipop vừa đợi Winston. Cậu đã chơi thắng ba màn rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng hần bước ra. Nhìn đồng hồ trên điện thoại lần nữa, trời đất ơi, tên này đã tắm gần bốn mươi phút rồi sao?

Hunt có phần lo lắng lẩn từ trên giường xuống, đến trước phòng tắm gõ cửa: “Này— Winston! Anh có sao không? Chắc không ngất xỉu đó chứ?”

“Ừ— tôi không sao, cậu ngủ trước đi.”

Không biết vì sao, Hunt gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Winston vào giờ phút này. Hần đang tựa vào bồn tắm, nâng cằm lên thật cao như để kiểm chế một điều gì đó vốn chỉ cần chạm vào là bùng nổ. Hunt còn định nói nếu Winston cũng quên mang quần áo, mình có thể vào tham quan một chút; nhưng lại nghĩ, thôi đi, dù sao Winston cũng chẳng phải là mình, hần có quãng đồ linh tinh bao giờ đâu!

Hunt thất vọng quay về giường nằm thì đọc được tin nhắn của Owen: Winston đã ra chưa?

Hunt: Chưa, hơn bốn mươi phút rồi.

Owen: Ồ, làm tốt lắm.

Hunt: Làm tốt lắm gì?

Owen: Giữ vững tình trạng hiện tại, tiếp tục cố gắng lên.

Hunt trợn mắt nhìn trời.

Cậu ôm điện thoại tiếp tục qua màn Anipop. Khi cửa phòng tắm được mở ra, Hunt lập tức nhìn về phía ấy. Winston đang khoác áo choàng tắm, lấy khăn bông lau tóc đi về đây. Tóc hần hiếm khi lấm mới rồi tung thể này, cậu kim lòng không dặng cứ ngắm nghía mãi, để kệ màn hình Anipop đã hiện chữ Game Over từ bao giờ.

“Sao anh ở trong phòng tắm lâu vậy? Tôi còn định phá cửa xông vào, bẻ anh lao ra rồi cơ!”

“Tôi nằm massage một lát.”

“Massage?”

“Bồn tắm có chế độ massage tự động.” Winston thản nhiên nói.

“Cái gì? Sao anh không nói với tôi?”

“Tôi tưởng cậu nhìn thấy nút ấn trong bồn tắm.”

“...” Hunt há miệng, cảm thấy mình đã hớ mất cả trăm triệu.

Winston sấy khô tóc, vén chăn lên, khi đầu gối hần co lại, mọi thứ đều hoàn toàn bại lộ dưới lớp áo choàng. Hunt lướt mắt nhìn qua người kia, vô thức nuốt “ợc” một ngụm nước bọt. Winston với lấy một quyển sách như mọi khi, ngồi dựa vào đầu giường bắt đầu đọc...

Khi nhận ra mình và Winston đang đắp chung chăn, Hunt bỗng cảm thấy hồi hộp. Cậu phải nắm chặt mỗi một cơ hội được tiếp xúc thân mật với Winston! Còn có lúc nào thân thiết hơn lúc chung chăn cơ chứ? Hunt cố ý chơi một trò khác tên là “Ném bom ngày tận thế”, người chơi điều khiển máy bay thông qua việc giữ thăng bằng điện thoại.

Hunt dùng hai tay cầm điện thoại, không ngừng chuyển động cơ thể, giả vờ chăm chú chơi qua màn. Hai chân cậu nằm ở dưới chăn chầm chậm co lại, khi

trò chơi vào lúc kịch tính nhất, liền đuổi mạnh về hướng Winston rồi gác luôn lên chân của hắn. Chân Winston tựa như rung lên, tiếp sau hắn nhấc chân, đẩy chân Hunt về chỗ cũ.

“Cậu đè lên chân tôi rồi, ngồi dịch ra một chút.”

Winston hạ mắt lật sách sang trang mới, đến mí mắt cũng chẳng buồn nâng.

Hunt cảm thấy tê tái. Á á... vì sao anh đẩy tôi ra chẳng chút nể nang gì thế? Ít nhất cũng để tôi gác thêm mấy giây đi mà!!

Hunt không vui bỏ điện thoại xuống, nhìn Winston rồi nói: “Tôi chết rồi.”

“Cậu chết rồi mà vẫn còn nói chuyện với tôi được?” Winston chậm rãi lật sang trang khác.

“Tôi nói tôi chơi trò chơi chết rồi! Vì lúc này anh chạm vào tôi!”

“Không phải cậu đụng vào tôi à?” Winston cuối cùng cũng đặt sách sang một bên, nghiêng mặt nhìn Hunt.

Tóc của hắn chưa được vuốt lại, vẫn tùy ý rủ xuống gò má và mang tai. Trong mắt Hunt, dáng vẻ này lại cực kỳ gợi cảm. Hunt vốn muốn tiếp tục gây sự, chỉ cần Winston không đọc sách mãi là tốt rồi, thế mà cậu lại nhận ra mình không nói thêm được nữa.

“Cậu đang chơi gì thế?” Winston hỏi.

“Ném bom ngày tận thế!” Nói đến trò chơi là Hunt lại hăng hái: “Là một trò chơi trên điện thoại! Lúc chơi cũng giống như đang đua F1 vậy! Còn có thể chơi tương tác nữa!”

“Ồ.” Winston cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Hunt đột nhiên hiểu được lời Audrey Wilson đã nói trước đây, “đi du lịch với Winston sẽ rất xấu hổ và nhạt nhẽo” là như thế nào.

Cậu thờ dãi một hồi, nghiêng người nằm trong chăn nhấn tin cho Owen: Tôi chỉ bắt cần đụng vào hắn có một tí thôi mà hắn cũng không vui.

Owen: Đụng vào cậu ta bằng gì? Anh bạn nhỏ của cậu hả?

Hunt: Shit ấy! Chân tôi!

Owen: Chắc vì cậu ta sợ sẽ bắt cậu phải dạng hai chân ra, nên mới không cho cậu đụng vào nữa đấy.

Hunt sững cả người. Sau mấy giây suy nghĩ để hiểu được ý của đối phương, cậu tức đến mức nuốt nửa thì quăng điện thoại.

“Hunt.” Winston đặt sách xuống, nghiêng mặt nhìn cậu.

“Sao?”

“Cậu nhấn tin với ai suốt mấy hôm nay thế?”

Nghe Winston hỏi vậy, Hunt bỗng thấy chột dạ.

“Với ai đâu? Chọc mấy người trong đội đua thôi mà!”

“Thật không? Đợt trước cùng đi du lịch Sapporo, tôi không nhận ra cậu thích nhấn tin đến thế.”

“Là bởi vì... bởi vì anh cứ đọc sách suốt! Không để ý đến tôi!” Hunt kiếm bừa một lí do.

“Nghe có vẻ là do tôi sai nhì.” Winston cầm lấy điện thoại: “Cậu vừa nói tên trò chơi là “Ném bom ngày tận thế” phải không?”

“Đúng.”

“Tôi tải xuống chơi cùng cậu nhé.”

Hunt sáng cả mắt: “Anh biết chơi trò chơi à?”

“Thua thì cậu phải trả lời tôi một câu hỏi.” Winston nói.

“OK thôi!” Chỉ một câu hỏi thôi mà!

Sau đó, Hunt liền hối hận. Cậu bị Winston đè bẹp ngay từ lượt đầu tiên cho tới màn cuối cùng, đến nỗi cậu phải nảy sinh mối hoài nghi sâu sắc về trình độ game thủ lâu năm của bản thân.

“Có phải anh hay chơi trò này không?” Hunt ném điện thoại, đột nhiên có cảm giác mình đã bị Winston bắt bài.

“Tôi gần như chẳng bao giờ chơi game.” Winston nhìn vào mắt Hunt mà nói: “Vậy bây giờ trả lời tôi đi. Có phải cậu đang yêu ai không?”

Hunt lập tức đờ người. Câu hỏi này hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của cậu.

“Được rồi, tôi hỏi một câu khác vậy, rốt cục cậu đang nhắn tin với ai?”

Rõ ràng Winston gần như đang nằm ngửa đầu nhìn cậu, thế mà cậu lại thấy như có gì đó đã xuyên thấu thân thể mình.

“Không phải tôi đã nói từ nãy rồi sao? Nhắn với người trong đội...”

“Vậy cho tôi xem điện thoại của cậu, được không?” Winston vươn tay về phía Hunt.

“Anh... anh định kiểm tra điện thoại của tôi á?” Gương mặt Hunt để lộ biểu cảm đầy khó tin.

“Tôi chơi game thắng cậu, tôi hỏi cậu một câu, tôi cần kiểm chứng xem lời cậu nói là thật hay giả, không phải sao?”

Hunt nuốt một ngụm nước bọt. Cậu muốn nói đó là quyền riêng tư của cậu, nhưng Winston cứ nhìn cậu mãi, mà đôi mắt của hắn thì vốn đã nhìn thấu cậu từ lâu. Đây là lần đầu tiên Winston đưa ra yêu cầu như vậy với cậu. Hunt nghĩ, mình đã xóa gần hết những tin nhắn với Owen rồi, chỉ còn lại cái tin “chắc vì cậu ta sợ sẽ bắt cậu phải dạng hai chân ra, nên mới không cho cậu đứng vào nữa đấy” mà thôi. Nếu Winston có hỏi, mình chỉ cần nói tên kia đang nói vớ vẩn chế nhạo mình là được. Vì thế, cậu liền đưa điện thoại cho Winston. Winston cầm lấy điện thoại nhưng vẫn nhìn sâu vào mắt Hunt như trước.

“Nói cho tôi biết, cậu đang yêu ai sao? Nếu đúng, tôi sẽ không đọc tin nhắn của cậu nữa.” Gương mặt Winston chẳng có chút cảm xúc gì, đến cả một nụ cười khê trừu của cậu cũng không có.

Hắn giận rồi sao? Hunt đột nhiên không thể khẳng định. Nếu trả lời hắn rằng mình đang yêu, hắn sẽ không đọc tin nhắn của mình, đồng thời sẽ không biết được mình đang nhắn tin với Owen. Thế nhưng cậu lại không hề muốn Winston nghĩ rằng cậu đang thích người khác!

Bình tĩnh, Hunt. Cho dù có bị Winston phát hiện ra mày đang nhắn tin với Owen thì cũng đã sao? Không phải đã nói sẽ vượt lên chính mình sao? Nghĩ đến những lời như “tôi muốn tán cậu” mà Winston đã từng nói với mày trước đây đi, mày càng phải mặt dày hơn mới đúng!

“Tôi có yêu ai cũng sẽ yêu anh!” Hunt hạ thấp người xuống, ngoắc ngoắc ngón tay với Winston tỏ ý người kia trả điện thoại đây.

“Cậu nói gì? Yêu tôi?” Winston chống cằm, ngón tay gõ gõ trên điện thoại của Hunt cũng tựa như đang gõ vào tim Hunt vậy.

“Đúng vậy, anh có giáo dục, có văn hóa, lại còn là tay đua đẳng cấp. Anh làm việc gì cũng có kế hoạch, ở bên anh chẳng cần phải suy nghĩ bất cứ chuyện gì. Quan trọng nhất là anh còn chịu chơi! Anh có thể thuê hẳn một nhà nghỉ suối nước nóng, anh sẽ mời tôi ăn bữa tối đắt đỏ nhất, anh sẽ dành thời gian quý báu nhất của mình cho tôi...”

Hunt nhận ra những lời mình nói càng lúc càng giống tỏ tình. Nếu Winston nghe xong thấy không chịu nổi, cắt đứt với cậu luôn thì sao? Lần đầu tiên Hunt nhận thấy mình mẹ nó đúng quá là thiếu trầm tình!

“Trước nay luôn có người khác lên kế hoạch giúp tôi, chỉ khi ở cạnh cậu, tôi mới tự đề ra kế hoạch.”

“Anh từng nói rồi mà, là vì tôi chẳng đáng tin.”

“Thuê cả một nhà nghỉ suối nước nóng hoặc mời cậu ăn bữa tối đắt đỏ nhất cũng chẳng đáng gì. Tôi còn có thể cho cậu nhiều hơn nữa.”

Câu trả lời ấy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Hunt.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Cả tối nay Hunt rất đặc biệt.

Hunt: Đặc biệt chỗ nào?

Winston: Cứ như là vừa khởi động chức năng bắt khuất chịu chết vậy.

Hunt: Bắt khuất chịu chết gì?

Winston: Chịu tôi làm chết em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Quần Bơi Tụt Mất Rồi

“Ngoại trừ đua xe, tôi thấy chỉ còn cậu là đáng để dành thời gian.”

Khoảnh khắc ấy, Hunt cảm thấy tim mình nóng rực.

“Nếu như lấy đó làm tiêu chuẩn chọn người yêu, cậu không thấy mình khát khe quá à?”

Winston cười khẽ trả lại điện thoại cho Hunt. Nụ cười kia khiến Hunt cảm thấy mình đã được hân trân trọng vô điều kiện. Nếu là như vậy, cậu còn có thể càn rỡ thêm một chút không?

“Anh không đọc tin nhắn của tôi nữa à?”

“Tôi không nhàm chán đến thế.” Winston phục hồi về điểm tĩnh của mình.

“Tôi sẽ không yêu cầu người yêu phải mời mình ăn bữa tối đắt nhất, ở khách sạn sang nhất đâu. Đó là việc đàn ông nên làm.” Hunt nhìn vào mắt người kia, nghiêm túc nói.

Tôi muốn anh hiểu rõ, thực sự muốn anh hiểu rõ... Winston à, tôi không chỉ muốn những điều anh cho tôi bây giờ.

“Vậy tiêu chuẩn của cậu là gì?”

“Dù kết quả cuối cùng ra sao, ít nhất cũng từng có quyết tâm thiên trường địa cửu.” Hunt nằm lại vào trong chăn: “Tôi biết so với khách sạn và đồ ăn đắt tiền, những thứ này khó đạt được hơn rất nhiều.”

“Đúng vậy.”

“Anh có biết tôi tưởng tượng ra những gì nếu được ở những nơi như khách sạn Burj al-Arab không?” Hunt nghiêng mặt nhìn Winston. Winston nhìn lại cậu với thần sắc dịu dàng, không hề sắc bén như khi ở trên đường đua.

Điều tôi muốn là khi tôi nhìn vào anh, anh cũng sẽ nhìn tôi y như vậy.

“Ồ, cậu tưởng tượng những gì?”

“Ôm ấp, hôn môi, điên cuồng làm tình... như thế mới đáng giá!”

“Cậu đúng là người thô tục.”

“Nếu không thì sao? Chẳng phải khách sạn có tác dụng đó à?”

“Tôi tưởng rằng cậu sẽ nói... hai người cùng nằm trên giường, khi cậu nhìn vào người ấy, người ấy cũng sẽ nhìn cậu y như vậy.”

Hunt đờ cả người, vì sao... vì sao Winston luôn biết cậu đang nghĩ gì, cho dù đó có là chuyện bí mật nhất, trước nay chưa từng được cậu kể với ai?

“Nhưng nói đến chuyện ôm ấp hôn môi làm tình, kỹ thuật của cậu chắc chắn kém đến nỗi tiền bạc cũng chẳng cứu vãn nổi.”

“Cái gì? Kỹ thuật của tôi kém á!! Anh chưa từng thử thì làm sao biết được!” Hunt lập tức vùng dậy.

“Ha, quả nhiên chỉ cần nói kỹ thuật của cậu kém, cậu sẽ xù lông. Tôi đã từng trải nghiệm kỹ thuật của cậu rồi đấy thôi.” Winston nhìn Hunt, nâng ngón tay khe khẽ chạm vào môi dưới của mình rồi từ từ lún xuống dưới. Ngay khi Hunt sắp sửa nhìn thấy lưỡi hắn, hắn liền dừng lại.

Máu như ngừng chảy, tim treo lửng lơ.

“Tôi... lúc ấy tôi uống say mà! Tôi có biết mình đang làm gì đâu!”

“Ồ, thế hôn môi cũng cần suy nghĩ à?”

“Đến một ngày, anh sẽ phải kinh ngạc trước trình độ của tôi!” Hunt chỉ thẳng tay vào hắn.

“Lúc nào tôi chẳng kinh ngạc trước trình độ của cậu.”

Câu trả lời của Winston khiến Hunt bị đá kích toi bởi: “Này! Anh coi thường tôi đấy à! Không phải anh cũng có không có kinh nghiệm sao?”

“Kinh nghiệm của tôi phong phú hơn cậu nhiều. Lúc nào tôi cũng chuẩn bị sẵn sàng, còn không biết đã mô phỏng trong đầu mấy trăm nghìn lần rồi ấy chứ.”

Winston vươn tay ra vỗ vỗ đỉnh đầu Hunt, biểu đồ thể hiện sự bất mãn trong lòng Hunt liền đi lên thẳng tắp. Cậu xoay mạnh người, ngồi luôn lên thất lưng Winston.

“Mô phỏng trong đầu thì có tác dụng khi gì! Anh có muốn thử xem sao không! Kỹ thuật của tôi chắc chắn đáng tiền hơn những gì anh nghĩ!”

Hunt hơi cúi mình quan sát người kia từ trên cao, cảm thấy sự ưu việt chưa từng có được trên đường đua. Winston có vẻ kinh ngạc, Hunt biết đây là lần đầu tiên mình bước ra được khỏi dự liệu của tên này. Nhưng vẻ kinh ngạc ấy lại khiến Hunt thấp thỏm

“Cậu đang nghĩ linh tinh gì thế? Điều tôi mô phỏng trong đầu là Grand Prix.”

“...” Hunt thật muốn đấm người này.

“Nhưng nếu là những chuyện khác... tôi cũng không ngại để cậu thử đâu...”

Winston hếch cằm, đường cong tuyệt đẹp vùng cổ hần lộ ra trước mắt Hunt. Hunt đột nhiên hiểu ra vì sao sau khi say rượu, mình lại đi hôn vào cổ hần.

“Lấy lòng tôi... khiến tôi phát cuồng.”

Winston nhìn Hunt, ánh mắt của hần trăm tinh đến mức Hunt không rõ đó rốt cục là kì vọng của Winston, hay là hần lại đang chòng ghẹo mình. Cậu chỉ biết người con trai trước mắt gọi cảm vô cùng. Ngay lúc Hunt xuất thần, Winston liền dùng hông huých mạnh một cú lên trên, khiến cậu suýt chút nữa là ngã nhào, làm tắt cả những suy nghĩ kiêu kiễm lập tức tan đi. Thất lưng của Hunt bị một đôi tay giữ chặt.

“Cậu cũng có chút tài năng nhì.”

“Này! Anh lại khinh thường tôi!”

Hunt vốn còn chút do dự giờ đã không còn quan tâm trời trăng gì nữa, ý đồ hôn ngay lên môi Winston. Ai ngờ Winston lại cố ý nghiêng người định đẩy Hunt xuống, sau đó xoay mặt đi, khiến gò má Hunt đụng vào mặt hần.

Hunt chống một tay duy trì thăng bằng tiếp tục đuổi theo mục tiêu là khuôn mặt Winston, thế nhưng cậu còn chưa hôn được, Winston đã đột nhiên nâng thất lưng, dùng lực mạnh đến nỗi Hunt ngã ngay xuống. Khi vừa ngã xuống giường, mặt đập phải chăn, Hunt còn chưa kịp hồi thần đã cảm thấy thất lưng mình nặng nặng, hóa ra Winston đã xoay người ngồi lên phía trên.

“Mẹ kiếp! Anh xuống đi!” Hunt định ngồi dậy nhưng Winston đã dồn sức toàn thân đè xuống. Hunt ngã về chỗ cũ, cầm lại đập lên gối thêm lần nữa.

“Kỹ thuật của cậu đúng thật cao siêu, chỉ sau một giây đã bị đàn áp. Phụ nữ sẽ không cảm thấy thách thức chút nào đâu.”

Winston khom người xuống thì thầm ở bên tai Hunt, hơi ấm khiến Hunt càng thêm căng thẳng. Cậu định chống hai tay ngồi dậy, chẳng may Winston lại giữ chặt hông cậu, ấn người cậu xuống. Nhân lúc giây giũa, Winston đắc thủ đè lên hông Hunt, khiến cậu có dùng sức thế nào cũng không nhấc dậy nổi. Hunt cố gắng vùng vẫy nửa ngày trời cũng không hất người kia xuống được cảm thấy sâu nào vạn phần.

“Đề tôi dậy! Cho tôi dậy!”

“Đã mười một giờ hơn rồi, cậu còn định dậy làm gì nữa? Cứ ngủ luôn đi.” Giọng Winston nghe có vẻ thật biếng nhác.

“Tôi muốn dậy!” Hunt nện mạnh tay xuống gối.

“Còn muốn chơi nữa không?”

“Không chơi nữa!”

Đội đấy, về sau tôi sẽ chơi anh đến chết!

“Sao tôi cứ cảm thấy cậu sẽ tìm cơ hội báo thù nhì?”

“Đến kiếp sau tôi cũng chẳng có cách nào đuổi kịp anh! Tôi quyết định bằng lòng với hiện tại!”

Đừng để tôi tìm được cơ hội! Tôi nhất định sẽ đè anh không nhấc nổi đâu!

Winston nhắc chân lên, nhẹ nhàng nằm về vị trí cũ. Hunt cảm thấy trọng lượng trên người biến mất thì thở phào một hơi. Phí cả một lần tắm rửa, cậu lại chảy hết cả mồ hôi rồi. Hunt định đập mạnh một cú về phía Winston cho hả giận, ai biết đầu lại bị hần tóm ngay mắt cá chân.

“Mẹ kiếp! Tôi làm gì anh cũng biết đúng không!” Một chiêu đột ngột như vậy mà tên này cũng có thể phòng thủ được!

Hunt muốn thử rút chân về, người kia lại nắm thật chặt.

“Cậu muốn làm gì, tôi đương nhiên hiểu rõ.”

“Rõ cái shit ấy!”

Tôi muốn hôn anh cần anh làm việc khiếm nhã với anh, anh có biết không? Đừng nghĩ rằng anh hiểu tôi rõ lắm!

“Ồ, nếu không thì sao tôi tóm được cậu?”

Ngón tay cái của Winston vẽ một vòng tròn lên mắt cá chân Hunt, trái tim Hunt cũng vì thế mà xoay một vòng tròn. Hunt ngồi dậy định tách ngón tay của Winston ra, ai ngờ tên kia lại nâng chân của cậu lên cao, khiến cậu bất thành linh ngã vật xuống giường.

Tổn thương quá!

Không quản trời trăng gì nữa, Hunt dùng chân còn lại đập vào cánh tay Winston, nhưng bất kể cậu đập thế nào, những ngón tay của Winston tóm lấy chân của cậu cũng không chịu buông lời. Hắn ngồi dựa chỗ cũ, mặc sức cho Hunt giãy giụa vẫn cứ bình tĩnh như Thái Sơn.

Cả người Hunt đã sắp sửa vắt sang ngang. Mười mấy giây sau, cậu quyết định từ bỏ, kéo chân đắp lên người, giận dữ nói: “Anh thích kéo thì cứ kéo, tôi đi ngủ đây!” Xong xuôi, Hunt rút gối ra, kê xuống phía dưới đầu mình.

Vì mới chỉ ngủ một lúc trên đường tới Dubai nên giờ cậu rất mệt mỏi, tinh thần thả lỏng cái là rơi vào giấc ngủ ngay. Cậu thở đều và sâu, đặt một tay bên tai, đáng về chẳng khác gì một đứa trẻ.

Winston chậm rãi buông lỏng mắt cá chân Hunt, hai chân cậu có được tự do liền co lại. Hắn ngồi dậy, khẽ nắm lấy bàn tay cậu đặt bên gối, rồi tiến đến sát bên môi cậu, nhẹ nhàng chạm một cái.

Hunt chẳng có phản ứng gì cả.

Winston vòng tay qua vai cậu, một tay nâng thắt lưng cậu lên, như muốn ôm ngang cậu về chỗ ngủ.

Đèn trong phòng ngủ đều tắt cả. Bên ngoài cửa kính sát đất, ánh sao soi những con sóng nhấp nhô mờ ảo.

Winston nghiêng mặt sang ôm khẽ lấy Hunt, ngón tay vờ về tóc cậu. Hunt cự quậy nhấc chân mình lên, chẳng chút khách khí gác lên thắt lưng Winston, cả một cánh tay cũng đè lên đó. Mặt cậu dựa sát vào Winston, mũi cọ cọ vào vai Winston như đang tìm một vị trí thích hợp nhất.

Winston nhấc chân Hunt lên, cũng nghiêng người đối mặt với cậu. Hắn ngẩng đầu hôn khẽ lên môi trên của Hunt rồi mút nhẹ một cái. Hunt tựa như có tri giác chạm đầu lưỡi vào giữa hai môi Winston. Ngón tay Winston bám chặt vào mép chân, vai cũng cứng đờ lại.

Hunt mở hé miệng, hơi thở nhẹ nhàng dọc theo gối truyền đến khoe môi Winston. Winston cau chặt mày, lại một lần nữa kề sát tới. Hắn vốn định cắn môi dưới của cậu, thế nhưng cuối cùng lại chẳng nhớ dùng sức, chỉ ngậm lấy nó, hôn khẽ lướt qua.

Hunt đang nằm nghiêng mặt hơi nâng cằm lên như muốn tặng cả bản thân mình cho người kia vậy. Winston dịu dàng áp tay lên trán cậu, cuối cùng lại nắm chặt tay, dần lùi về sau.

Đêm đầu tiên ở Dubai đã trôi qua như thế.

Hunt tỉnh lại khi đã chín giờ sáng. Cậu dụi dụi mắt xong liền nhìn thấy Winston đang đứng ở mép giường chuẩn bị mặc áo phông. Chỉ một động tác thôi mà cũng có thể khiến cơ bắp toàn thân cử động, hần khiến người ta nhìn không biết chán.

“Dậy rồi thì rửa mặt đi. Ai đã nói muốn đi chơi công viên nước ấy nhỉ?”

“Tôi dậy ngay đây! Nhanh lắm!”

Thực lòng mà nói, đồ ăn sáng ở khách sạn cũng chẳng ra sao, Hunt thấy mà thất vọng. Có điều công viên nước lại náo nhiệt đến đáng kinh ngạc. Hunt và Winston đến phòng thay đồ mặc quần bơi, Winston liếc Hunt một cái rồi nói: “Ai mua quần bơi cho cậu thế?”

“Hả? Tôi chọn bừa một cái ấy mà.”

Quần bơi của đàn ông cũng giống như quần lót, có nhất thiết phải để ý đến kiểu dáng đâu!

“Rộng đấy.” Winston thân nhiên nói một câu, Hunt có ảo giác người này lại tổn thương mình. Nhìn lại thân hình Winston, nhất là cái nơi phồng phồng lên kia, Hunt bỗng thấy cổ họng khô rang.

“Đi thôi.”

Winston bước ra ngoài trước, Hunt đi theo sau.

Điểm thú vị của công viên nước này là du khách sẽ được ngồi trên phao cao su, để nước đẩy dần dần lên đến đỉnh, sau đó lại trượt từ trên đỉnh xuống. Vừa đi đến nơi bắt đầu trò chơi, Hunt đã nghe thấy vô số tiếng la hét.

Chỉ thế này thì làm sao nguy hiểm bằng F1 được! Nhưng rồi Hunt nhanh chóng nhận ra mình đã quá ngây thơ... Khi dòng nước đẩy phao của Hunt phi lên cao, Hunt ngồi lọt thỏm giữa phao, mỗi một lần nước đánh vào, quần lại như sắp tụt ra.

“Mẹ ôi—” Hunt muốn vươn tay giữ lại quần của mình, thế nhưng chỉ cần thoáng buông tay là sẽ có khả năng ngã lộn khỏi phao.

Đã lên cao đến thế này rồi mà lại buông tay, để ngã xuống sẽ chẳng phải chuyện đùa đâu!

Trước khi tới đây, Owen đã đặc biệt dặn dò cậu mua quần bơi lớn hơn một cỡ. Hunt đột nhiên cảm thấy chắc chắn tên này có ý bêu xấu mình đây! Đáng lẽ cậu không nên tin Lawrence Owen mới đúng!

Sắp lên đến đỉnh rồi, Hunt vừa mới thả lỏng một chút, quần bơi đã bay đi thật, mắc ở bắp chân cậu trông thật đáng thương. May mà du khách hết người này đến người khác xông lên, nếu không Hunt đã mất hết cả mặt mũi!

Winston đã bị đẩy lên phía trước từ lâu. Hunt vốn định gọi hắn giúp đỡ, nhưng nghĩ lại thì chuyện này vừa xấu hổ mà hắn cũng chẳng giúp được gì, nên cậu đành rơi lệ ướt mặt, cầu nguyện lúc trượt xuống sẽ không có ai để ý đến mình!

Hunt trượt từ cầu trượt xoắn ốc xuống với vận tốc cực nhanh, lúc tiếp nước cũng chẳng kịp chuẩn bị gì...

Chết toi— quần của cậu rơi xuống nước mất rồi!!

Hunt đành phải chui vào giữa phao để che chắn chính mình, sau đó vươn tay vào trong nước định mò mẫm tìm kiếm. Nhưng cậu vớt mãi mà chẳng được gì hết, còn người rơi xuống đây lại càng lúc càng đông. Điều duy nhất khiến Hunt cảm thấy được an ủi là hình như cậu không phải người duy nhất tụt quần...

Đúng lúc này, Winston dùng một tay kéo phao đi về phía Hunt, nước vừa ngang tầm thắt lưng hắn: “Cậu sao thế?”

“Tôi... mất quần rồi...” Hunt dựa sát vào Winston, nhỏ giọng nói.

“Mất lúc nào?” Hình như Winston cau mày lại, nhưng ít nhất hắn cũng không có ý trách móc gì.

“Lúc rơi xuống ấy.” Hunt dờ khóc dờ cười.

“Lúc xuống có lực đẩy của nước, có lẽ nó đã bị văng ra nơi nào xa hơn rồi.” Winston liếc nhìn cậu.

“Vậy phải làm sao đây? Không thể bắt tôi trần truồng lên bờ được đúng không?” Hunt muốn khóc mà không rớt nổi nước mắt.

“Ai bảo cậu mua cỡ lớn thế làm gì?” Winston hừ một tiếng.

“... Tôi cũng có ngờ nó lớn thế đâu...”

“Không ngờ? Vừa nhìn đã thấy to rồi.” Winston đẩy phao của mình cho Hunt: “Cậu cầm hộ tôi, tôi đi tìm thử xem.”

“Nhiều người thế này, tìm sao được?”

Hunt vừa nói xong, Winston đã khom người xuống, lặn vào trong nước. Tư thế của hắn vừa tao nhã vừa mạnh mẽ, tuy chỉ kéo dài chớp nhoáng, Hunt cũng thấy bỏ mắt vô cùng.

Mười mấy phút trôi qua, Hunt cứ một tay giữ phao, người đứng trong một cái phao khác ngốc nghếch đợi Winston trở về. Cho dù không tìm thấy quần, có thể hỏi mượn công viên một cái khăn tắm cũng tốt. Vừa khi ấy, Winston cách khoảng mấy mét bơi ngược đoàn người về phía cậu, tay hắn hình như còn nắm vật gì đó.

“Cầm lấy.” Winston ném quần bơi suýt chút nữa thì trúng mặt Hunt.

Hunt vội vàng không tiếp nổi, lại để quần rơi xuống nước. Cậu đang định giữ quần bơi đã trôi đi xa, Winston đã móc lại được.

“Cậu còn muốn để tôi tìm giúp thêm lần nữa à?”

“Không không không! Thế này mà cũng tìm ra được, anh đúng là thần đèn, ước gì cũng có thể thực hiện!” Hunt không quên nịnh hót.

Winston vòng phao qua đỉnh đầu Hunt, độ cao này có thể thấy rõ mờ Hunt đang trong tình trạng “vườn không nhà trống”. Winston kéo quần ra nói: “Cho chân vào.”

Hunt vội vã nhắc chân mặc quần trong chớp mắt. Cậu có thể cảm thấy ngón tay Winston kéo quần men dần từ đùi cậu lên. Sau khi cậu mặc xong, hắn còn giúp cậu kéo phía sau một cái, động tác như thể ôm lấy cậu vậy. Tim Hunt lại đập thút thút.

“Đi thôi.” Sau khi nhắc nhở một câu, Winston kéo phao của cả hai người đi về phía bờ: “Chơi nữa không?”

Hunt lập tức lắc đầu. Cậu không muốn tụt quần thêm lần nữa đâu, mà có phải lần nào cũng vớt lại được!

“Vậy thì về thôi. Chiều nay chúng ta đi khám phá sa mạc Safari.”

“Toẹt vời!”

“Cẩn thận lại tụt mất quần đấy!”

“Cái gì? Đến sa mạc mà cũng có thể mất quần được á?”

“Nào cậu không sao đấy chứ?” Winston liếc nhìn cậu rồi đi về phía trước. Lúc này, Hunt mới nhận ra tên kia nói thế là để chế nhạo mình.

Ăn trưa xong, Winston lái xe đưa Hunt đến rìa sa mạc. Sa mạc hơi nhiễm sắc đỏ như nhấp nhô theo gió, mênh mông tựa lòng biển cả. Lần đầu tiên được nhìn thấy cảnh tượng thế này, Hunt không nén được một câu cảm thán.

“Winston! Chụp giúp tôi một tấm ảnh!” Hunt ném điện thoại cho người kia, sau đó để tay thành hình chữ V.

“Dáng cậu trông ngốc quá, biết không?”

“Kệ đi... Anh có định chụp giúp tôi không?”

“Cậu đổi dáng khác đi, tôi chụp cho.”

“Anh có thù hằn gì với tay chữ V à?”

Hunt suy nghĩ một chút rồi đổi thành dáng dang rộng hai tay. Winston chụp giúp Hunt một tấm rồi ném trả điện thoại.

“Anh đợi tôi với chứ.” Hunt vội vã theo sau.

Hai người già nhập một đoàn du khách có không ít thanh niên. Winston vốn có ngoại hình xuất sắc, nhéo cái đã có mấy cô sinh viên đại học tới bắt chuyện, lí do thì là nhờ chụp ảnh hộ hay đại loại. Thường sẽ chẳng ai từ chối yêu cầu này, thế nhưng Winston lại chỉ hơi cúi đầu nói một tiếng: “Xin lỗi, tôi không giỏi chụp ảnh.”

Mấy cô gái có vẻ tiếc nuối, còn Hunt thì cười tươi như hoa nở. Mới này còn thấy giận dỗi, giờ cậu đột nhiên lại cho rằng, không thích chụp ảnh cho người khác cũng là ưu điểm của Winston.

Đúng lúc này, một cậu chàng bỗng kêu lên: “A! Anh là Vann Winston— Winston của đội Ferrari! Tôi là fan của anh!”

“Gì cơ? Cậu nói người kia là Winston đã giành được mấy chức quán quân á?”

Vừa nghe cách nói “giành được mấy chức quán quân” đã có thể nhận ra đây không phải người hay xem F1. Winston đã giành được vị trí quán quân chẳng mấy lần, có điều để được tới quán quân toàn mùa giải thì còn phải giữ vào điểm tổng kết. Quán quân toàn giải năm ngoái là Charles, năm trước nữa thì là Owen. Tất nhiên, cơ hội để Winston đoạt cúp năm nay cũng rất lớn, hần chỉ còn kém hai điểm nữa là đuổi kịp Owen rồi.

Nhưng điều này cũng tỏ rõ: người không quan tâm đến F1 cũng đã nghe đến danh tiếng của Vann Winston!

“Chúng tôi muốn chụp chung với anh, có được không?” Người hâm mộ Winston rút điện thoại ra.

Hunt có một nỗi đồng cảm sâu sắc với người kia. Thích ai không thích, sao lại đi thích hần cơ chứ? Quả nhiên, Winston cúi đầu tỏ ý xin lỗi một cách rất tiêu chuẩn: “Xin lỗi, tôi không thích chụp ảnh.”

Người kia y như rằng tỏ vẻ nuối tiếc, nhưng có lẽ hình tượng Winston lãnh đạm đã ăn sâu vào lòng mọi người, nên người kia chẳng giận chút nào.

“Có thể cùng tham gia chuyến này với anh đã là vinh dự của tôi rồi!”

Ồi mẹ ơi, fan trung thành!

Hunt vuốt cằm hâm mộ. Bao giờ cậu mới có fan trung thành của mình nhỉ!

“Cậu là Evan Hunt của đội đua Marcus đúng không?” Cậu chàng mê xe kia cuối cùng cũng để ý đến Hunt.

“A, đúng vậy.”

“Người hâm mộ Winston đều biết cậu là bạn thân nhất của anh ấy. Bắt đầu từ chặng Montréal, tôi đã để ý đến cậu rồi! Đến chặng Silverstone thì trở thành khám phục! Cậu đúng là cực kỳ tài giỏi! Trước đây trên diễn đàn còn có người không rõ vì sao Winston lại để ý đến cậu, thế nhưng sau mỗi chặng

đưa, cậu lại giúp chúng tôi có một cái nhìn mới! Mọi người đều rất mong chờ đến một ngày nào đó, cậu và Winston sẽ thành đồng đội!”

“Không phải thành đối thủ sao?” Hunt cười cười.

Có lẽ vì Hunt dễ gần hơn Winston, hơn nữa cậu lại còn thân thiết với hắn, nên cậu chàng kia cứ dính lấy Hunt nói chuyện suốt. Đối phương rất sáng sủa, Hunt không thấy đáng ghét chút nào, còn lên nói với cậu ta vài thói quen của Winston, ví như trước trận đua hắn sẽ hút loại thuốc gì, khi đi ăn hắn sẽ gọi bát tét mấy phần chín... Vừa lúc này, đoàn du khách đã bắt đầu phân xe, Winston mở cửa xe, cao giọng gọi Hunt tới: “Hunt!”

“Ái chà! Hắn gọi tôi rồi đấy! Quên không nói cho cậu biết, hắn rất ghét trễ giờ!” Hunt nói xong liền chạy về phía Winston.

Đội xe men theo những gò cát nhấp nhô như từng đợt sóng. Hunt vốn tràn đầy kì vọng khi mới xuất phát lại bắt đầu thất vọng: “Chẳng kích thích gì cả.” Hunt ngoẹo đầu nhìn Winston bên cạnh. Vẻ mặt của người kia rất trầm tĩnh, có lẽ hắn cũng thấy như cậu vậy.

Người lái xe cho đoàn du khách nói tiếng Anh bằng giọng Ả Rập: “Đừng vội, chàng trai! Kích thích sắp đến rồi!”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Lần sau sẽ lại đến công viên nước ở Burj al-Arab.

Hunt: Vì sao? Tôi không muốn đến nữa đâu!

Winston: Tôi sẽ bao cả khu này, sẽ mua quần bơi cho em nữa.

Hunt: ... Cảm ơn?

Winston: Em chỉ cần biểu diễn mỗi một màn sóng đánh tụt quần thôi.

Hunt: ... Tôi không thể nào nói chuyện bình thường với anh được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Mảnh Vụn Của Những Vì Sao

Chiếc xe gần như phải xoay nghiêng để vượt qua cồn cát trước mặt. Phía sau hai người, những hành khách khác đã kêu ầm lên sợ hãi, thế nhưng Hunt và Winston lại chẳng có chút phản ứng gì. Người tài xế thấy thế mà tổn thương lòng tự trọng. Ông ta cố tình lượn thêm mấy góc cua mạo hiểm trên cồn cát, mỗi lần đổ dốc đều giống như lao thẳng từ trên cao xuống.

“Này, các chàng trai, mấy cậu không sợ chút nào sao?”

Hunt có hơi ái ngại xoa mũi mình: “Thực ra... so với lực hướng tâm mỗi khi vào cua F1, thế này vẫn còn bình thường chán...”

“Cả hai cậu đều đua F1 à?” Người tài xế kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy!”

“Vậy thì các cậu sẽ không thấy trò này hay ho đâu! Lát nữa các cậu thử lái xe địa hình trên sa mạc xem!”

“Thật sao? Tôi sẽ lái thử!” Mắt Hunt liền sáng lên.

Cậu vốn xuất thân từ Karting, nay lại có thể lái xe địa hình trên sa mạc, đúng là quá thú vị!

“Cậu trai ngồi sau này giờ chẳng nói chẳng cười kia ời, cậu phải học tập bạn mình đi, cậu ta lúc nào cũng tràn đầy hi vọng với cuộc sống!”

Đến lúc này, Winston mới dùng tiếng Ả Rập nói gì đó khiến người tài xế ha ha bật cười, còn chính hắn lại vẫn giữ nguyên vẻ mặt cũ.

Hunt bắt mắt vỗ lưng người ngồi trước: “Hãy, bạn tôi vừa nói gì thế?”

“Ha ha, cậu ta nói chỉ cần cậu tràn đầy hi vọng vào cuộc sống, cậu ta cũng sẽ thấy như vậy, cho nên cậu vui là đủ rồi!”

Hunt hoài nghi nhìn Winston. Người kia chẳng có chút ý định giải thích nào.

Thôi được rồi, những chuyện như thế này vốn không chỉ mới xảy ra một lần. Winston nói gì thì kệ hắn đi, dù sao cậu cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Xe đưa mọi người đến khu cắm trại. Tại đây, mọi người có thể thưởng thức đồ nướng Á Rập, cũng có thể thử lái xe trên sa mạc. Hunt không nói hai lời liền chạy về khu vực xe địa hình. Winston rút tay vào túi đi phía sau cậu.

“Winston! Winston! Có muốn chơi cùng không!”

“Không. Đợi đến lúc lên xe rồi, cậu lại sẽ cảm thấy chẳng thú vị như F1.” Winston nói.

Đúng lúc này, cậu chàng mê xe đi đến bên cạnh Hunt: “Tôi có thể ngồi cùng xe với cậu không? Tôi chẳng có phúc điều khiển xe F1, thế nhưng xe địa hình có thể ngồi được hai người liền! Cậu cho tôi chơi cùng với nhé? Để tôi thử cảm nhận kỹ thuật của tay đua đẳng cấp là thế nào!”

“Tôi? Tay đua đẳng cấp?” Hunt chỉ vào mình, hỏi lại vì không chắc chắn lắm.

“Đúng vậy! Cậu đã có thể độ sức với cả Winston và Charles thì tất nhiên phải là tay đua đẳng cấp rồi!” Cậu thanh niên kia có vẻ rất thành thật, Hunt thấy mà mềm cả lòng.

“Được thôi, tôi chờ cậu đi! Nhưng nếu chẳng may có lật xe, cậu cũng đừng trách tôi đó, ha ha ha!” Hunt bật cười sang sảng, sau đó ngồi lên trên ghế lái: “Đúng rồi, cậu tên là gì nhỉ?”

“Tôi là Merlin!”

“À... Merlin, cậu thắt dây an toàn cho cẩn thận!”

Sau khi được nhân viên khu cắm trại hướng dẫn cách lái xe địa hình và những điều cần chú ý xong, Hunt vui vẻ nhanh nhẩu lái xe đi. Merlin không quên vẫy tay với người bạn đi cùng: “Nhớ chụp ảnh hộ tôi!”

Hunt phi hết sức trên sa mạc, đến mức nhân viên ở đây cũng thấy sợ hãi: “Chậm chút! Người anh em, chậm chút đi!”

Hunt hoàn toàn không để ý, Merlin ngồi cạnh kêu càng lớn, cậu lại càng thấy vui. Cuối cùng cũng hết năm phút, Hunt lái xe địa hình về điểm tập kết, còn Merlin thì bấu lấy cửa xe, nghiêng đầu ra ngoài nôn thốc nôn tháo. Lúc này, Hunt mới áy náy: “Hừm... cậu... cậu không sao chứ?”

Cậu vỗ vỗ lưng Merlin, thấy người này sắp sửa nôn hết cả mật xanh mật vàng ra rồi, cậu lại càng thấy có lỗi. Hunt khẽ vỗ lưng cậu ta, lòng thầm nghĩ lát nữa sẽ xin cho cậu ta ít nước nóng vậy. Bạn của Merlin cũng chạy tới dìu cậu ta xuống, không ngờ chưa đến một phút sau, Merlin đã phục hồi sức sống.

“Đây là lần đầu tiên tôi biết được thế nào là kỹ thuật lái xe F1! Muốn ngồi thêm một lần nữa quá!”

Hunt tròn tròn mắt: “Cậu... cậu đã nôn đến mức này rồi... mà còn muốn ngồi thêm lần nữa?”

“Tôi có thể chụp ảnh cùng cậu không?”

“Ồ... được chứ...”

Merlin đứng bên cạnh Hunt, hai người dựa vào chiếc xe địa hình. Có người hâm mộ ở đây, Hunt không dám giơ tay chữ V nữa, chỉ đành đặt một tay lên cửa xe, cười nhe hết cả răng ra ngoài.

Phải học theo Winston, phải thật ngẫu mới được!

Khi cô gái đối diện chụp ảnh hộ đã căn chuẩn được vị trí, Hunt liền cảm thấy có vật gì đó dán dính vào gò má mình, hóa ra là mặt của Merlin. Hunt tránh đi theo phản xạ, Merlin cũng vừa lúc đó buông tay.

“Cảm ơn cậu! Chúc cậu giành được thành tích cao trong chặng đua Mỹ!”

Merlin ôm Hunt thật chặt, Hunt cứ như người gỗ đứng đờ một chỗ mang dáng vẻ hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Đúng lúc ấy, có người đến kéo cậu ra khỏi cái ôm của Merlin.

“Chúng ta độ sức thử xem.” Giọng Winston truyền tới.

Hunt bỗng thở phào một hơi. Tuy có người hâm mộ bên cạnh rất thỏa mãn lòng hư vinh của cậu, nhưng cảm giác người xa lạ quá mức thân cận thế này vẫn khiến Hunt cảm thấy không quen. Đột nhiên, cậu rất biết ơn Winston đã cứu mình.

Hai người chọn hai chiếc xe, rồi cứ thế truy đuổi nhau khắp sa mạc như hai con thoi. Tốc độ và không khí khô hanh ở đây mang lại cảm nhận hoàn toàn khác biệt so với trên đường đua. Ở đây không có những góc cua, chỉ có rất nhiều đụn cát chực di động theo gió bất cứ lúc nào. Không có thứ gọi là quy tắc, Hunt cảm thấy mình có thể mặc sức buông thả. Cậu đuổi theo Winston, mỗi lần tiếp cận, trên mặt cậu lại nở một nụ cười thật rực rỡ. Khi hai xe song song trượt từ trên đỉnh đụn cát xuống, Hunt vươn tay về phía Winston, không ngờ Winston lại cũng vươn tay về phía cậu. Sự ăn ý này khiến Hunt cảm

thấy cực kỳ hạnh phúc.

Năm phút kết thúc, Hunt và Winston cùng lái xe về điểm tập kết. Vừa xuống xe, Hunt đã phun ra một miệng cát. Lúc này cười vui quá làm gì, thành ra ăn bao nhiêu là cát. Winston mở một chai nước khoáng đưa cho Hunt: “Súc miệng đi.”

“Cảm ơn...” Hunt không dám nói thêm một câu nào nữa, chỉ sợ bất cẩn sẽ nuốt cả cát vào bụng.

Hai người trở lại khu vực cắm trại, những người vây quanh đồng lửa đang thưởng thức thịt nướng Ả Rập. Giữa một đám thanh niên cười nói hi ha, Merlin nhiệt tình đưa thịt nướng cho Hunt, Hunt liền cảm thấy áy náy. Khi Merlin đưa thêm cho Hunt một xiên thịt nướng nữa, Hunt định nhận lấy thì Winston đã giữ cổ tay cậu lại.

“Xin lỗi cậu, chỉ mấy ngày nữa là đến chặng đua ở Mỹ rồi, chúng tôi không thể ăn quá nhiều thịt nướng.”

“Ồ! Hiểu rồi! Hiểu rồi! Xin lỗi nhé, là do tôi không suy nghĩ gì nhiều!” Merlin áy náy cầm thịt về.

Nắng chiều phủ trùm lên sa mạc mang theo màu đỏ tựa máu, trông hệt như một màn hiển tế trời cao. Những thiếu nữ Ả Rập lác lác vòng eo mềm mại, đoàn du khách vỗ tay theo tiết tấu, trong mắt Hunt chứa đầy ánh sao. Cậu ngả về phía Winston đang mang bộ mặt vô cảm: “Này, tôi cảm thấy Merlin hẳn phải thích anh lắm, hay là anh chụp với cậu ta một tấm đi?”

“Chỉ vì cậu ta luôn mời cậu thịt thôi mà cậu đã cảm thấy cậu ta thích tôi rồi?” Giọng nói của Winston lạnh lùng như ánh trăng rải trên sa mạc.

“Nguyên nhân cậu ta nhiệt tình với tôi chẳng phải là vì anh quá lãnh đạm, cậu ta chỉ có thể tiếp cận bạn thân của anh để tìm hiểu anh sao...”

“Vậy thì tôi xin nói cho cậu biết, từ khi chúng ta xuất hiện đến giờ, cậu ta chỉ quan sát mình cậu, không hề để ý đến tôi.”

“... Anh nói là... thực ra cậu ta hâm mộ tôi?” Hunt gãi gãi đầu, để lộ vẻ kinh ngạc: “Thế vì sao mới đầu, cậu ta lại muốn chụp ảnh với anh?”

“Để cậu thả lỏng cảnh giác, khiến cậu cho rằng mục đích cậu ta tiếp cận cậu là vì tôi.”

“Hả?” Hunt hoàn toàn không hiểu: “Làm sao mà thế được?”

“Cậu gặp nhiều người hâm mộ hơn, hay là tôi gặp nhiều hơn?” Winston hỏi lại. Ý hẩn là: Số muối tôi ăn còn nhiều hơn số bánh mỳ yến mạch cậu ăn nữa.

“Nếu như cậu ta hâm mộ tôi... thì cứ nói thẳng ra là được, tôi rất tốt tính mà!”

Tôi cũng chẳng mang dáng vẻ xa cách người ta ngần ngại như anh.

“Cậu có nhớ lúc còn ở Áo, cậu đã nói cậu lo tôi về khách sạn một mình sẽ bị fan biến thái trói đi mất không?”

“Tôi từng nói thế à?”

Hunt nghiêng đầu cho rằng, dù Winston có gặp phải biến thái cũng chẳng sao, hẳn đảm bảo còn biến thái hơn cả biến thái!

“Cậu cứ lo thân mình trước đi. Cậu khá có khí chất hấp dẫn fan biến thái đấy.”

“Cái gì—” Hunt tròn tròn mắt.

Vừa lúc này, Winston cũng đứng lên nói vài câu gì đó với người phụ trách khu cắm trại, rồi ngoắc ngoắc tay với Hunt, tỏ ý hai người phải đi thôi. Bấy giờ lên xe, đến lúc quay về khách sạn chắc cũng đến mười hai giờ.

Khi Hunt đi về phía Winston, Merlin liền đuổi theo: “Ừm, xin hỏi tôi có thể được biết email của cậu không? Bạn tôi ghi hình được cảnh cậu và Winston đua xe trên sa mạc... Tôi muốn gửi cho cậu.”

Đột nhiên nhớ tới những điều Winston vừa nói, Hunt lại hơi lo lắng, mặc dù cậu cảm thấy mình giống như bị mắc chứng hoang tưởng vậy. Hunt cười phóng khoáng: “Hai người cứ giữ lại mà làm kỉ niệm! Năm nào tôi cũng đua xe với tên kia mà!” Nói xong, cậu vẫy vẫy tay với Merlin rồi lên xe cùng với Winston, rời khỏi khu cắm trại.

Những vì sao sa mạc ban đêm rất sáng, ngân hà nằm ngay trên đỉnh đầu, Hunt nghiêng đầu thưởng thức tất thảy: “Thực ra nếu có thể hạ trại luôn ở đây cũng tốt.”

“Ngốc. Nhiệt độ ban ngày và ban đêm ở sa mạc chênh lệch rất lớn, cứ ở đi rồi cậu sẽ biết thế nào là lạnh.”

“Ồ... tiếc thật.” Hunt nhanh trí nghĩ đến chuyện gì liền quay sang ôm lấy bả vai Winston, vừa cười hề tiện vừa nói: “Nhưng vẫn có thể làm những chuyện khác để sưởi ấm mà!”

“Cái gì?”

“Lên giường đó! Ha ha ha!”

“Sa mạc đích xác là một nơi phù hợp. Cậu chẳng phân biệt nổi đông tây nam bắc, lời cậu đến sa mạc rồi tùy nghi xử lý, cậu chắc chắn cũng chẳng biết nên chạy đi đâu.”

“...”

Hunt hậm hực thu cánh tay về. Sao tên này có thể biến một chuyện vốn tốt đẹp thành tàn khốc như thế được!

Quay về khách sạn, Hunt hăng hái xông vào phòng tắm. Hôm nay, cậu nhất định sẽ hưởng thụ cho đã công năng của bồn tắm.

Khi cậu đang chuẩn bị nước, giọng Winston vang lên: “Đừng quên đem quần áo vào đấy.”

Hunt liền hết cả vui. Cậu còn định nhờ Winston mang quần áo vào lần nữa, kết quả lại thất bại rồi! Hunt bước ra mang quần áo sạch vào phòng tắm, còn không quên giơ ngón giữa với Winston đang ngồi trên sofa.

Hunt ngồi vào bồn tắm nghiền cứu mấy cái nút ấn, mới phát hiện ra nước trong bồn chốc thì phun ừng ực, lúc lại chẳng động tĩnh gì, vốn không thể đạt tới hiệu quả massage. Cậu không thể không cất tiếng gọi: “Winston! Winston!”

“Sao thế? Cậu lại trượt chân à?” Winston vừa mở được cửa ra đã cau hết cả mày lại: “Sao lần nào tắm cậu cũng không chịu khóa cửa?”

“À... Vì tôi luôn ở một mình... nên mới không quen khóa cửa... À không, anh đến đây giúp tôi xem thử đi, phải làm thế nào mới bật được chức năng massage?”

Winston đứng yên tựa như không hề có ý định bước về phía trước.

Hunt ngồi dậy, híp mắt ngoẹo đầu quan sát mấy cái nút bấm có vẻ rất khó nắn: “Anh tới nhìn giúp tôi chút đi!”

Sau hai giây trầm mặc, Winston mới đi tới, một tay chống thành bồn, nghiêng mặt đi tựa như không có chút hứng thú nào với cơ thể Hunt.

“Nhấc chân lên, cậu che mắt nút bấm rồi.”

“Hả? Gì cơ? Nút massage ở chỗ này à!”

Hunt nhấc chân gác lên thành bồn tắm, Winston vươn tay ấn nút, điều chỉnh độ mạnh yếu, lưng Hunt lập tức cảm nhận được lực đâm...

“Khi nào nước sắp lạnh thì nhớ thay nước mới.”

Winston chuẩn bị đứng lên, tay hần định chống vào thành bồn theo phản xạ, ai ngờ lại chạm đúng vào bắp chân Hunt. Lòng bàn tay của hắn rất nóng, Hunt thậm chí hoài nghi đó là ảo giác.

Khi Winston rời khỏi phòng tắm, khóa cửa lại, Hunt mới đột nhiên nhớ ra gì đó. Sao cậu lại phải gác chân lên trên thành bồn tắm nhỉ, rõ ràng chỉ cần khép chân lại nghiêng sang một bên là có thể để lộ nút ấn cho Winston nhìn rồi! Cậu nhìn về phía cửa mới để ý thấy hình như có bóng Winston đang dựa vào lớp kính mờ.

Winston đang tựa vào cửa kính thì ngẩng cao đầu, nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu. Hắn khẽ kéo cổ áo phong của mình, tựa như phải làm cách ấy mới có thể hô hấp. Mấy giây sau, hắn mới đứng thẳng lại, quay về ghế sofa. Áo khoác Hunt mặc khi đi sa mạc bị vứt bừa một góc, Winston cầm cổ áo, vẩy mạnh mấy cái, khiến những hạt cát nhỏ như mảnh vụn của những vì sao thì nhau rơi xuống. Winston áp mũi vào cổ áo, nhắm hai mắt lại như để cảm nhận hương vị của chủ nhân chiếc áo. Một lúc sau, hắn mới treo lại áo vào trong tủ.

Hunt mặc áo ngủ bước ra: “Đến lượt anh rồi! Winston, mai chúng ta đi đâu?”

“Đi chọn nhẫn kim cương.” Winston nói.

“Hả? Gì cơ?” Hunt lúc này mới nhớ tới chuyện trước khi chặng Abu Dhabi diễn ra, mình và tên này đã đùa nhau trên máy bay.

“Ngốc, đi mua sắm. Đã tới Dubai rồi thì cũng nên lên tháp Dubai ngắm cảnh chút chứ, dù cũng chẳng có gì thú vị đâu.” Winston bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

“Cái gì mà anh chả nhìn rồi, tất nhiên không thấy thú vị!”

Hunt quay lại sofa ngồi lăm bằm. Cậu mở điện thoại, quả nhiên nhìn thấy tin nhắn của Owen: Hôm nay đi công viên nước có vui không?

Vừa nhắc tới chuyện này, Hunt đã xù hết cả lông: Tên khốn nhà anh muốn tôi tụt quần chứ gì, để tôi phải muối mặt với Winston!

Owen: Tụt thật à? Quá hay! Winston có nhìn thấy nhóc Hunt bé bỏng đáng yêu của cậu không?

Hunt: Nhìn shit ấy! Hắn đi tìm quần giúp tôi!

Owen: Ha ha ha, làm sao cậu biết được lúc giúp cậu tìm quần, cậu ta có ngấm nhìn ở dưới nước không?

Vừa thấy nói như thế, mang tai Hunt liền đỏ bừng cả lên. Giờ cậu đã hiểu mục đích Owen chế ra sự cố này là gì rồi. Cậu trả lời: Ngấm nhìn cái shit! Nhiều người thế cơ mà! Winston nhìn thấy thì ai mà chẳng nhìn thấy!

Owen: Dù sao Winston cũng không hứng thú với bạn Hunt bé nhỏ...

Hunt: Vậy hẳn hứng thú với cái gì?

Owen: Ha ha ha, cậu hỏi thử xem!

Hunt khinh bỉ, rốt cục có định nói chuyện cho nghiêm túc hay không đây?

Hành trình ngày mai là đi mua sắm ở trung tâm thương mại Dubai. Dubai là một hải cảng miễn thuế có tiếng, mua đồ gì ở đây cũng rất rẻ, Hunt liền mở một trang web lên, nghĩ xem ngày mai nên mua những gì. Tuy ngài Marcus suốt ngày cảm râm, thế nhưng lại đối xử với mình rất tốt, Hunt nghĩ hay là mua cho ông ta một chiếc cà vạt nhĩ? Còn cả Thẩm Xuyên và Tiểu Khê nữa. Chỉ cần mua đồ ăn vặt là Tiểu Khê cũng đủ vui rồi, có điều cậu nghĩ mãi vẫn không biết nên mua gì cho Thẩm Xuyên.

Lướt mạng một hồi, Hunt đột nhiên để ý Winston mãi vẫn chưa ra khỏi phòng tắm. Nhìn đồng hồ kiểm tra, mẹ nó, lại lập kỉ lục mới, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi!

Hunt đi đến bên cửa kính thủy tinh mờ gọi Winston: “Này! Tắm lâu nữa là sẽ mệt đấy!”

“Tôi sắp ra rồi.”

Không biết vì sao Hunt lại cảm thấy giọng người này có hơi kì lạ.

Lại đợi thêm mười mấy phút nữa, Hunt đã dựa vào đầu giường ngáp ngủ rồi, Winston mới đi ra.

“Nếu mệt rồi, cậu ngủ trước đi cũng được mà.” Winston ngồi xuống, gác chân lên giường.

Chân Winston luôn là bộ phận Hunt rất yêu thích, cậu nghiêng mặt sang, nhìn không chớp mắt.

“Ngủ rồi thì sao nhìn thấy được.” Hunt vô thức trả lời người kia. Khi nhận ra mình vừa nói gì, cậu có hơi lo lắng, thế nhưng vẫn nhếch miệng cười thật tươi: “Tôi cũng là người hâm mộ của anh đó!”

“Ngốc thật, cậu muốn nhìn thì có thể bảo tôi.” Winston đắp chăn lên người.

“Tôi muốn nhìn chỗ nào, anh sẽ cho tôi nhìn chỗ đó hả?” Hunt đột nhiên phẫn chấn tinh thần.

“Không.” Winston đáp trả.

Hunt thở dài một hơi, kéo chăn lên trong tình trạng không vui lắm, nhân tiện cuộn chăn lại, quay lưng về phía Winston. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện người kia vừa mới tắm xong, lo hẳn sẽ nhiễm lạnh, cậu liền dịch lại chăn. Hunt nhanh chóng ngủ thiếp đi, trong cơn mơ màng, cậu dựa sát về nơi tựa ra hơi ấm, đột nhiên có cái gì ôm chầm lấy cậu, tiếp đó là hương vị cậu vừa thấy quen thuộc vừa khiến cậu yên lòng. Hunt “ừm” khẽ một tiếng, cái ôm kia lại càng chặt hơn.

Hai người ngủ liền một mạch tới mười giờ ngày hôm sau. Khi tỉnh dậy, Hunt phát hiện có vật gì đó đang vây lấy mình. Cậu ngậy ngậy mắt hai giây, vừa nâng đầu lên, mũi đã đụng phải cằm của Winston.

“Ai da!”

Hunt định ngồi dậy mới nhận ra người đang ôm lấy mình là Winston, mà chân mình lại gác lên thắt lưng hắn, tư thế có vẻ vô cùng thoải mái an tâm.

“Tỉnh rồi thì bỏ chân xuống.” Winston thản nhiên mở miệng.

Nghe giọng nói này vào buổi sáng thực sự rất có tác dụng khiến tinh thần tỉnh táo. Hunt vội vàng bỏ chân xuống, rời khỏi cái ôm của Winston, mà Winston chắc hẳn đã tỉnh từ lâu, đang nghiêng người chống má quan sát Hunt.

Hunt nhanh chóng vào phòng tắm đánh răng. Lúc nhổ kem đánh răng, Hunt mới đột nhiên nhận ra: Winston đã nằm cùng mình đến tận hơn mười giờ sáng! Winston vốn là một người có nếp sinh hoạt rất quy củ, thường dậy đúng giờ chạy bộ sáng, thế nhưng hôm nay, hắn lại nằm trên giường đến tận mười giờ!

Hình như thói xấu dậy muộn của mình đã lây cho Winston rồi?

Hunt vừa rửa mặt vừa ngâm nga một bài hát. Lịch trình ngày hôm nay thoải mái hơn nhiều so với mấy hôm trước, còn tối nay, hai người sẽ phải bay về Mỹ. Có lẽ là hai ngày vừa qua ở Dubai với Winston quá vui vẻ, Hunt không nỡ rời khỏi nơi đây.

Sau khi giải quyết xong bữa sáng đơn giản, hai người liền đi tới Dubai Mall, một trung tâm thương mại tổng hợp siêu lớn, có thể coi như thiên đường mua sắm của nữ giới, thế nhưng lại không có mấy món hàng thu hút được sự chú ý của Hunt. Cả hai đi xem đồ nam, dưới sự chỉ đạo của Winston, Hunt mua một chiếc áo da Amarni và một chiếc áo khoác Versace.

“Nghĩ kĩ lại thì đa số thời gian của chúng ta đều dành để ngồi máy bay bay khắp nơi, rồi tham gia thi đấu...”

“Nhưng khoảng thời gian từ tháng Mười một đến tháng Hai thì thuộc về cá nhân.”

“Còn phải rèn luyện thể lực và chạy thử xe nữa mà...”

Mùa giải này kết thúc, Thẩm Xuyên và Tiểu Khê chắc chắn sẽ khua trống gõ mõ đi nghiên cứu xe đua mới... À không phải, là thử nghiệm hệ thống thông gió và khảo sát số liệu của xe đua mới đúng, còn thiết kế của xe mới chắc chắn đã có từ lâu rồi.

“Tôi định tặng cho Thẩm Xuyên mấy chiếc áo phong, anh thấy thế nào? Mặc áo phong thoải mái, tôi thấy anh ta cũng không hay mặc áo sơ mi giống những kỹ sư khác.”

“Được thôi, mấy loại áo này chất lượng khá tốt, Thẩm Xuyên chắc sẽ thấy dễ mặc.”

“Nhưng cỡ thì sao... Thẩm Xuyên là người phương Đông, hình như khá gầy...” Hunt nhìn Winston.

“Cậu nhìn tôi làm gì? Tôi cũng có biết số đo của anh ta đâu.”

“Tôi tưởng mắt nhìn của anh tốt! Không phải anh có thể đoán được tôi mặc cỡ nào sao?”

“Tôi từng ôm cậu rồi, nhưng tôi đã ôm Thẩm Xuyên bao giờ đâu.” Winston nói xong liền chuyển hướng sang một quầy hàng khác.

Sau hai giây ngơ ngẩn, Hunt mới bắt giác nghiêng đầu bật cười. Hai người lại tiếp tục đi dạo, cho tới khi đến trước cửa hiệu Vacheron Constantin. Winston rút tay túi quần, đứng nhìn một mẫu đồng hồ trong tủ kính mấy giây mới rời đi, Hunt đi theo phía sau hắn đã nhìn thấy cả. Nghe danh Vacheron Constantin từ lâu, Hunt cũng biết với chất lượng cuộc sống như của Winston, hắn nhất định cũng sẽ đeo những loại đồng hồ đẳng cấp thế này. Cậu nhìn chiếc đồng hồ đã khiến Winston đứng lại trước tủ kính một cái, chiếc này có kiểu dáng chạm rồng một nửa, đường cong bề mặt tinh xảo, vừa tao nhã vừa lịch lãm, đúng là rất phù hợp với khí chất của Winston.

(Vacheron Constantin là một trong những thương hiệu đồng hồ cao cấp lâu đời và nổi tiếng nhất thế giới, được thành lập bởi Jean-Marc Vacheron năm 1755 tại Geneva, Thụy Sĩ)

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Anh dựa vào đâu mà nói tôi có khí chất thu hút fan BT?

Winston: Tôi cũng là một fan bị em hấp dẫn mãnh liệt.

Hunt: Thật sao? Đắc ý ghê!

Winston: Hơn nữa tôi cực kỳ BT.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hơi Ấm Trên Cổ Tay

Hunt đi đến phía sau Winston: “Anh không định vào xem à?”

“Cậu cũng có thích mấy thứ này đâu. Cứ đi mua quần với giày cùng cậu là hơn.”

“Có sao đâu...”

“Đi thôi. Dạo thêm lúc nữa rồi chúng ta tới tháp Dubai, sau đó quay về khách sạn thu dọn đồ đạc bay tới New York.”

Nhìn Winston hoàn toàn chiều theo ý mình, Hunt cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp. Cậu không khỏi dương dương đắc ý: Cứ thế này, tôi bốc đồng

hơn chút nữa cũng được mà, phải không?

Hai người dùng bữa trưa đơn giản tại Dubai Mall. Hunt ăn được một nửa liền nói với Winston mình cần đi vệ sinh, thế nhưng cậu không hề vào đó, mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới cửa hàng Vacheron Constantin, chọn lấy chiếc đồng hồ đã khiến Winston lưu tâm. Giá của nó lên tới gần bảy mươi nghìn đô la. Đây không phải chiếc Vacheron Constantin đắt nhất, cũng chẳng thuộc đẳng cấp phiên bản giới hạn, nhưng lại có thể khiến Winston vốn khó vừa mắt bất cứ thứ gì dùng bước chân.

“Chính là chiếc này! Gói lại nhanh nhanh cho tôi!” Hunt hào phóng rút thẻ tín dụng ra, vốn còn hơi lo lắng không biết có thanh toán được không, ai dè lại vô cùng thuận lợi!

Ngoài căn biệt thự của cha mẹ, đây là món đồ đắt đỏ nhất mà Hunt tự mình mua. Cậu cũng hơi thấp thỏm, lỡ Winston không thích thì sao? Hoặc hẳn sẽ chê chiếc đồng hồ này không quý giá? Mặc kệ đi! Dù sao cậu cũng đã mua rồi, cho dù có ấn vào tay Winston cũng phải bắt hắn đeo!

Hunt lại chạy điên cuồng một lượt nữa về nhà hàng hai người dùng bữa. Cậu đứng trước cửa nhà hàng điều hòa lại hơi thở, chỉnh trang lại mái tóc rối bời của mình, rồi mới ra về bình tĩnh quay về bàn của hai người.

“Sao đi lâu thế? Đau bụng à?” Winston nâng đầu lên nhìn cậu. Hắn vốn là người chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc, thế mà bây giờ, sự quan tâm đọng đầy trong mắt lại rất rõ ràng.

“Có phải anh lo tới qua tôi ăn thịt nướng À Rập nên đau bụng không?” Hunt hỏi.

“Tôi sợ tên fan cuồng kia bỏ thêm thứ gì đó vào thịt nướng của cậu.”

Winston vừa nói xong, Hunt đã đưa chiếc hộp đựng trong túi luôn giấu ở sau lưng ra, đặt trước mặt hắn: “Tặng anh này!”

Hunt hoàn toàn không giữ được xúc động muốn tặng ngay món quà này cho hắn. Cậu vốn định đợi tới khi quay trở lại khách sạn mới đưa, thế nhưng vừa nhìn thấy gương mặt Winston, cậu đã không nén nổi.

Mày cứ lấy ra thế này đúng là chẳng có không khí gì hết! Đã thế lại còn ở ngay trên bàn ăn! Hunt nhất thời cảm thấy mình ngu quá đi mất! Nhưng xách một túi đồ to thế này cũng chẳng qua mắt nổi Winston!

“Tặng tôi sao?” Về mặt Winston chẳng hề thay đổi, vậy mà Hunt vẫn có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt hắn.

“Ừm... Vì anh luôn quan tâm đến tôi... Mà lần trước anh còn nói... tôi chưa từng tặng anh bất cứ vật gì, đến mức hoa hồng giấy cũng khiến anh để ý như thế... Ý tôi không phải hoa hồng giấy không được, nhưng đó là thứ lúc nào tôi cũng có thể gấp tặng anh! Sau khi mùa giải này kết thúc, anh chắc hẳn sẽ phải về Anh nhì... Nếu như hai chúng ta không gặp nhau được, anh có thể đeo đồng hồ tôi tặng... cũng hay.”

Sao mày lại ngớ ngẩn lòi cả hoa hồng giấy vào đây làm gì? Mày còn sợ lần trước Winston chưa giận đủ sao?

Ngón tay Winston cầm chặt hộp đồng hồ, chiếc hộp rất dày và rất nặng, đến cả túi đựng cũng vừa hoa mỹ vừa trang trọng. Đến khi hắn mở ra, Hunt hỏi hộp như thế học sinh tiểu học lần đầu tiên tiếp xúc với người bạn mình thăm mếu. Cậu thậm chí còn quay mặt đi hướng khác, không dám nhìn.

“Cảm ơn... cảm ơn cậu.” Winston nói.

“Anh... anh có thích không?” Hunt có phần căng thẳng hỏi.

“Tôi thích lắm, thích lắm.”

Giọng nói của Winston rất dịu dàng, nhưng không biết có phải là ảo giác không, Hunt còn cảm thấy cổ họng hắn hơi thất lại. Hơn nữa, Winston rất ít khi nói lại điều gì, thế mà hắn lại nói “thích lắm” tới lần thứ hai.

Khi quay đầu lại nhìn Winston, Hunt đột nhiên sững sờ... Bởi cậu nhận ra chiếc đồng hồ lộ ra khỏi cổ tay áo hắn giống hệt chiếc mình vừa mới mua!

Má—!!

Hunt trợn mắt trừng trừng, suýt nữa thì nhảy bật lên khỏi ghế!

Giời ơi!! Hunt! Mày dần đến mức nào chứ hả! Mày thích tay Winston như thế, tại sao lại chưa từng quan sát xem đồng hồ trên tay hắn là hãng gì! Đúng là mẹ nó quá ngu! Trên thế giới này còn có ai bề mặt như mày nữa không Hunt!

“Xin... xin lỗi... hay là... chúng ta đổi lại chiếc khác...”

Chỉ cần nghĩ đến việc Winston giữ thẻ diện cho mình nên mới nói thích chiếc đồng hồ này, Hunt đã cảm thấy cực kì áy náy! Mang tai cậu cũng đỏ rực cả lên.

“Vì sao lại phải đổi?” Winston hỏi.

“Anh... anh đã có một chiếc rồi... mà làm sao đeo hai chiếc giống hệt nhau được...”

“Nhưng chiếc này không phải do cậu tặng. Hơn nữa... chuyện này cũng chứng minh cậu rất hiểu tôi, biết tôi thích những món đồ như thế này, nên mới mua tặng tôi một chiếc đồng hồ giống hệt chiếc tôi đeo.” Giọng Winston khê khàng tựa như muốn bao bọc lấy Hunt...

“Nhưng mà... vậy cũng không cần thiết. Vẫn còn thời gian mà, đi chọn một kiểu dáng khác cũng được!”

“Nhưng tôi lại thấy không cần. Bởi có một cách tốt hơn đây.”

Ngón tay Winston nắm lấy cổ tay đang đeo đồng hồ của mình, tháo đồng hồ xuống rồi nói với Hunt: “Tay của cậu đâu?”

Hunt duỗi tay phải ra.

Winston lắc đầu nói: “Tay trái.”

Hunt đặt tay trái của mình vào tay người kia. Cậu không ngờ Winston lại đeo chiếc đồng hồ của hắn lên cổ tay cậu. Rõ ràng dây đeo bằng kim loại, thế nhưng da thịt Hunt lại cảm nhận được hơi ấm của Winston dần lên.

Winston đẩy hộp đựng đồng hồ tới trước mặt Hunt, rồi cũng vươn tay mình sang: “Đến lượt cậu đeo cho tôi.”

Winston ngồi đối diện nhếch môi cười khê, Hunt đột nhiên cảm thấy tất cả bỗng trở thành thiêng liêng. Tim đập rất nhanh, cậu lấy chiếc đồng hồ ra khỏi hộp, luồn qua bàn tay Winston, vòng vào cổ tay hắn. Khi đóng chốt lại, cậu cảm thấy như mình đã có được người con trai này.

“Cảm ơn.” Winston nói.

Đối với Hunt, bữa trưa nay có những món gì đã không còn quan trọng. Thậm chí đến tận lúc lên tháp Dubai ngắm phong cảnh, cậu cũng luôn dùng tay phải nắm chặt lấy chiếc đồng hồ kia. Cậu muốn hơi ấm của Winston ở lại lâu thêm chút nữa, càng lâu càng tốt...

“Đang nghĩ gì thế?” Khi Hunt đang ngẩn người nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Winston bước đến đứng bên cạnh cậu.

“À? Không... không có gì... Tuy thấy hơi ngốc, nhưng anh có thể chụp ảnh cùng tôi không? Dù sao đây cũng từng là tòa kiến trúc cao nhất thế giới cơ mà!”

“Chỉ là đã từng mà thôi.”

“Vậy nên tất cả mọi độ cao đều sẽ đến lúc bị vượt qua.”

Và cả cái gọi là tốc độ...

Nhưng có lẽ sẽ không có gì vượt qua được cảm giác tôi thích anh.

“Được, chúng ta chụp chung.”

Rõ ràng Winston vốn không thích chụp ảnh nay lại đang có tâm trạng rất tốt, hắn rút di động, ngả đầu Hunt về phía mình, vươn một tay ra cầm điện thoại, ấn vào nút chụp.

“Cho tôi xem cái nào!”

Hunt cầm lấy điện thoại của Winston. Bức ảnh này được chụp rất đẹp, Winston cười nhẹ, mình cười cũng không ngốc, trông cả hai còn khá ăn ý.

“Gửi cho tôi đi.”

Ngón tay của Hunt trượt trên bức ảnh, vào thư viện chứa những tấm hình khác. Trước mắt là ảnh cậu đứng phía trước chiếc xe địa hình của khu cắm trại, nghiêng mặt mỉm cười, xa xa là những đụn cát và bầu trời xanh thẳm khiến cả bức ảnh mang lại cảm giác thật tự do tự tại. Hunt không ngờ mình lại có thể cười rạng rỡ đến thế. Cậu không khỏi lướt tiếp về phía sau, lại là một bức cậu ngồi xõm trên cát nhìn kiến, còn có cả hình cậu đang dựa vào cửa xe không biết nghe ai nói chuyện nữa chứ... Trong thư viện điện thoại của Winston, trừ ảnh của cậu ra không còn ai khác, thậm chí còn chẳng có lấy một tấm chụp phong cảnh.

Tim cậu đập thật mạnh, cứ như vì cậu vừa bất cẩn phát hiện ra một bí mật gì.

Winston chụp lên mình sao? Khi chụp những bức hình này, hắn đã có cảm xúc gì?

“Cậu có thích không?” Tiếng nói của Winston đột ngột vang lên bên tai, Hunt giật mình suýt nữa thì đánh rơi điện thoại.

“Anh... anh chụp lúc nào đây?”

“Đương nhiên là lúc cậu không chú ý. Chụp ảnh cần phải tự nhiên, chứ đang yên đang lành lại giờ tay chữ V như cậu rất xấu.” Winston nói rất thản nhiên, chẳng nghe ra chút chột dạ nào khi bị phát hiện chụp trộm. Hunt thấy thế mà có phần thất vọng.

“Tôi thích bức ảnh này.”

Winston lướt đến bức ảnh Hunt đang ngồi ôm gối bên cạnh lửa trại, ngẩng đầu ngắm trời đêm. Tuy ánh sáng không tốt lắm, nhưng gương mặt được ánh lửa soi tỏ và ánh mắt hướng về trời sao của cậu tạo cho người ta cảm giác ngây thơ mà gợi cảm. Hunt cũng không ngờ mình lại có một mặt quyền rũ đến vậy.

“Anh... anh chụp trộm tôi!” Hunt kêu to, cậu rất muốn trông thấy biểu cảm của Winston lúc này.

“Chụp trộm?” Winston cúi mặt xuống: “Được rồi, tôi vốn chỉ định nói cho cậu biết điều cần nhất khi chụp ảnh là phải tự nhiên thôi. Hơn nữa, tôi rõ ràng là cầm điện thoại chụp ảnh quang minh chính đại đấy chứ. Nhưng nếu cậu không ưng, chỉ coi đây là chụp trộm thì xóa hết đi vậy.”

Winston nâng tay định ấn nút xóa thật, Hunt vội vàng giằng lấy điện thoại: “Ừng! Ừng! Ừng! Mấy bức ảnh này tôi đều ưng cả!” Hunt lấy cùi chó huých người kia: “Tên này, rõ ràng anh đã nói là không thích chụp ảnh cơ mà! Sao chụp tôi nhiều thế này!”

“Tôi chỉ không thích chụp ảnh tạo dáng thôi. Mà không phải chụp trộm là sở trường của cậu sao?” Winston dứt tay vào túi đi về hướng khác, hoàn toàn không để lại cho Hunt cơ hội phản bác.

“Tôi chụp trộm bao giờ...”

Hunt đột nhiên nhớ tới lần đứng dưới Mát London, cậu đã nhân lúc Winston xoay người đứng đợi mình để chụp lưng của hắn. Không ngờ tên này nhớ đến tận hôm nay! Nhưng mà... trình độ chụp ảnh bất khoảnh khắc của Winston đúng là hạng nhất, tâm nào cậu cũng thấy thích cả. Đáng tiếc thật, nếu có cả những tấm cậu chụp cùng Winston thì tốt biết bao... Không được, sau này cậu cũng phải quang minh chính đại “chụp lén” Winston thật nhiều mới xong!

Hunt gửi tất cả những bức ảnh chụp mình vào điện thoại.

Sau khi ngắm cảnh trên tháp Dubai xong, kì nghỉ ở Dubai của hai người cũng kết thúc. Về đến khách sạn, Winston nhờ quản gia đưa lại quần áo hai người đã đem đi giặt lúc trước, rồi vô cùng thuận thực cất gọn vào trong túi. Hunt trước nay quen thói xếp quần áo lung tung cũng học theo người kia nghiêm túc sửa soạn.

“Tôi giúp cậu dọn cho, cậu ra mở chai vang đỏ đi.” Winston nói.

“Đừng rồi! Chúng ta còn chưa uống chai rượu vang khách sạn tặng! Bây giờ phải uống cạn mới được!” Hunt hăng hái bùng bùng chạy đến trước bàn, mở chai rượu ra, rót vào bình thờ, sau đó cầm ly rượu đi về phía Winston.

(Vang đỏ được “thở” trong một khoảng thời gian nhất định sẽ cải thiện hương vị của rượu. Vang “thở” bằng cách tiếp xúc nhiều với không khí, vì vậy, người ta cho vang “thở” bằng cách rót rượu vào bình thờ rồi lắc mạnh. Vang khác nhau “thở” trong thời gian khác nhau, dao động từ 30 phút đến 3 giờ.)

Winston đã gấp gọn quần áo của Hunt, đang giúp cậu cất vào trong túi. Hunt chưa từng thấy hành lý của mình được sắp xếp gọn gàng đến thế bao giờ. Cậu cười ha ha rồi rót nửa ly vang đỏ, ngồi xuống mép giường, kê ly tới cạnh môi Winston: “Cảm ơn anh giúp tôi thu dọn hành lý!”

Hình như Winston mỉm cười. Hắn hơi cúi đầu xuống, ngậm vào mép ly, Hunt cẩn thận nâng ly lên, nhìn chất lỏng màu đỏ chảy vào giữa đôi môi Winston.

“Thế nào?”

“Thường thường.” Winston nói.

“Hừ. Anh đúng là thích bắt bẻ.”

Hunt nhấp một ngụm ở đúng cái vị trí mà Winston đã nhấp.

“Tôi có bắt bẻ hay không thì không rõ, những hình như cậu cũng có biết phân biệt rượu ngon dở đâu?”

“...” Hunt không vui liếc nhìn người kia một cái.

Chai rượu đã định trước sẽ bị lãng phí. Sau khi hớp hai ngụm mà vẫn chẳng hiểu vang đỏ ngon ở chỗ nào, Hunt liền từ bỏ rồi đeo hành lý cùng đi trả phòng với Winston. Hai người làm xong thủ tục, Winston lái chiếc xe thuê ở Abu Dhabi tới sân bay Dubai.

“Này! Anh vừa mới uống vang xong đấy, thế có tính là uống rượu lái xe không?” Hunt xấu xa hỏi.

Winston thực ra cũng chỉ nhấp một hơi, gần như chưa hề uống.

“Không sao, nếu bị cảnh sát kiểm tra, tôi sẽ nói là vì cậu uống.”

“Tôi uống rượu thì liên quan gì tới việc anh bị cảnh sát kiểm tra ra có nồng độ cồn?” Hunt không rõ.

Winston lại chỉ thần nhiên cười: “Đến khi nào cậu tròn hai mươi mốt, tôi sẽ nói sau.”

“Khi gió! Còn rõ lâu! Anh rõ ràng là hứa suông!”

Hai người trò chuyện câu được câu chăng cho tới tận khi đến sân bay, rồi trả xe cho công ty cho thuê.

Sau khi lên máy bay, Hunt mới nhận ra mình sắp về New York rồi. Cậu đột nhiên thấy hơi nhớ nhà trọ của mình. Dù có đi qua bao nơi, nhà mình vẫn là thoải mái nhất.

Sau khi đến New York, hai người sẽ tiếp tục chuyến chuyến bay vào buổi tối. Đường đua Grand Prix Mỹ nằm ở quận Travis, bang Texas.

“Về đến New York rồi tôi phải quay lại nhà trọ chút. Anh đợi tôi ở sân bay hay về nhà cùng tôi?”

“Về nhà cùng cậu, chờ máy bay chán lắm.” Winston đáp lời.

“Hử? Anh mà cũng biết chán à? Tôi còn tưởng anh thích nhất là được ngồi một mình, không bị ai làm phiền!”

“Có lẽ nghe cậu ồn ào quen rồi, yên lặng quá lại thấy khó ở.”

“Tôi ồn ào lắm chắc?”

“Không phải giờ cậu đang làm ồn sao?”

Hunt thê mà không sao đối đáp lại. Cậu quyết định sẽ yên lặng một chút, nhưng vừa cúi đầu xuống, cậu đã nhìn thấy chiếc đồng hồ nằm trên cổ tay, tình lặng dán lên da thịt, thật giống như... Winston đang nắm chặt lấy tay cậu vậy.

Hunt là người vừa lên máy bay đã có thể ngủ được, vì thế chẳng mất bao lâu, cậu đã thiếp đi. Winston ngồi bên cạnh đặt tờ báo trong tay xuống, nghiêng mặt ngắm nhìn Hunt đang hơi ngửa đầu ngủ đến không biết trời đất là gì kia. Lần này, cậu không đeo miếng che mắt, tay phải còn nắm hờ cổ tay trái, cứ như lo sợ đồng hồ Winston tặng cho mình sẽ biến mất vậy. Winston nhắc tay phủ lên mu bàn tay Hunt, khẽ khàng luồn tay mình vào giữa những ngón tay phải của Hunt.

Máy bay đáp xuống New York, Hunt còn chưa tỉnh ngủ hẳn, nếu không có Winston kéo cậu, cậu có khi còn đi nhầm lối ra. Lúc đứng xếp hàng, Hunt đứng phía sau Winston, trán kê lên gáy hắn, mỗi lần Winston nhích về trước một bước, cảm thấy giá đỡ dịch ra xa, cậu mới tiến lên. Winston đeo kính đen, đến khi tới cửa hải quan, hắn mới xoay người lại, bóp nhẹ cổ Hunt: “Được rồi được rồi, khi nào lên taxi thì ngủ tiếp. Lấy hộ chiếu ra đây.”

“Ừm.” Hunt mở mắt, lấy một tay thọc vào trong túi mò mẫm một hồi mà cũng chẳng thấy hộ chiếu đâu.

Winston vron tay ra, một tay giữ túi của cậu, một tay kéo khóa, lấy hộ chiếu ở ngăn cách vách.

“Thảo nào tôi không tìm thấy... là anh giúp tôi dọn hành lý mà.”

Winston không nói gì, chỉ vỗ vào lưng cậu: “Cậu qua trước đợi tôi đi.”

Qua cửa, Hunt xoay người lại nhìn Winston. Giữa bao nhiêu người như thế, Hunt phát hiện ánh mắt mình vẫn chẳng thể rời khỏi người kia. Dáng vẻ hắn xuất trình hộ chiếu, dáng vẻ hắn điền tình trả lời câu hỏi, dáng vẻ hắn gạt đầu lấy hộ chiếu về, lúc nào cũng đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Winston đi tới bên cạnh Hunt, đầu ngón tay hắn trượt theo vành tai Hunt: “Vừa nãy cậu ngăn người hay là nhìn tôi thế?”

“Đoán xem?” Hunt cười cười hỏi lại.

“Ngăn người.”

“Sao anh lại nghĩ tôi đang ngăn người?” Hunt thất vọng.

“Sao nào? Cậu còn chưa tỉnh ngủ hả?” Winston hỏi.

Hunt hừ một tiếng.

Ra khỏi sân bay, Winston vẫy một chiếc taxi, nói cho tài xe địa chỉ nhà của Hunt.

“Ủây? Sao địa chỉ nhà tôi mà anh cũng biết?”

“Sau bữa tiệc từ thiện của Ferrari, tôi đã đưa cậu về nhà một lần rồi, cậu không nhớ sao?” Winston nói.

“Nhưng lần đó tôi cũng đã nói cho anh tôi sống ở đâu đâu?” Hunt gãi gãi đầu.

Winston không có ý định trả lời câu hỏi này của Hunt, chỉ yên lặng nhìn cậu.

Hai người tới nhà trọ của Hunt, lúc bước vào thang máy, Hunt đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, xoa xoa cằm nói: “Không biết ngài đáng chuẩn và nàng sexy thích lên giường có đang làm việc không nữa.”

“Cái gì?” Winston quay mặt sang hỏi.

Hunt đeo hành lý lên vai rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài, sau đó xoay người vừa đi ngược vừa nhìn Winston nói: “Hai người đó là hàng xóm của tôi, mục đích sống của họ hình như là để lên giường! Sáng làm, trưa làm, tối làm! Khu nhà trọ này cũng khá lâu rồi, hiệu quả cách âm không tốt lắm, mỗi khi nghỉ ở nhà, tôi đều chẳng thể nào ngủ ngon nổi vì bị họ làm phiền!”

Vừa nhắc đến chuyện này, Hunt đã y như khủng long phun lửa. Lúc đi ngang qua cửa nhà của họ, cậu còn không quên làm động tác đập cửa, sau đó dán lỗ tai lên như muốn nghe ngóng chuyện gì. Winston đi ngang người cậu, lướt tay qua đỉnh đầu cậu, tỏ ý “đừng làm thứ chuyện vô nghĩa như thế nữa”. Hunt bủn rủn bước theo Winston, sau đó liền kinh ngạc phát hiện Winston đã dừng lại chuẩn xác trước cửa nhà mình!

“Sao... sao anh biết đây là phòng của tôi?”

“Cậu vừa nói cậu bị hàng xóm làm phiền tới mức không nghỉ ngơi nổi còn gì?” Winston chỉ vào cánh cửa Hunt vừa mới dán mặt vào.

“Ồ... thế à.” Hunt tìm nửa ngày mới mò được chìa khóa mở cửa.

Đây là một phòng trọ đơn, đến giường ngủ cũng là giường đơn nốt. Winston mở tủ lạnh, lấy thùng rác tới, vứt tất cả nào là sữa chua, phô mai, sữa tươi, cháo bột yến mạch đã mở nhãn rồi mà chưa ăn hết vào thùng rác.

“... Sao tôi cứ có cảm giác đây là nhà anh...” Hunt sáp lại gần.

“Quá hạn hết rồi. Cậu ăn gì cũng thế, mua gì cũng thế, chẳng bao giờ có thói quen nhìn hạn sử dụng. Nếu cứ cất trong tủ lạnh, thế nào cậu cũng sẽ ăn, sau đó cơ thể cậu lại phải chịu tội.” Winston mang vế mặt hoàn toàn thần nhiên.

“Không, ý tôi là động tác mở tủ lạnh vứt đồ của anh thành thạo như thể anh đã từng làm vô số lần rồi vậy!”

Winston vron tay ấn đầu Hunt: “Có lẽ là vì kiếp trước tôi đã từng vứt hộ cậu rất nhiều lần.”

Winston dường như đã tổng kết tất cả những gì khiến cậu thấy thân thuộc vào cách nói “kiếp trước” này. Trước đây, mỗi lần Winston nhắc tới “kiếp trước”, Hunt đều cảm thấy hần đang nói bừa, thậm chí là đang chế nhạo mình, nhưng giờ đây, cậu lại hi vọng “kiếp trước” thật sự tồn tại.

“Vậy sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy ở kiếp trước?” Hunt đột nhiên mở miệng hỏi.

Winston thoáng sững người, rồi lại xoay người tiếp tục vứt đồ: “Cậu hỏi thử Vann Winston kiếp trước xem.” Nói xong, hần liền đi về phía phòng ngủ của Hunt.

Hunt hình như nghĩ ra gì đó vội xông tới trước mặt Winston, dang rộng hai tay: “Anh... anh đừng vào thì hơn...”

Cậu nhớ lúc rời nhà, cậu không những chưa gấp chăn, mà đến cả quần áo vứt trên đất cũng chưa thèm đem đi giặt. Cậu sợ vừa mở cửa, Winston đã sặc sụa đến mức lẫn đùng ra mất! Quan trọng nhất là hình tượng sẽ bị sụp đổ!

“Thời gian chúng ta ở đây không nhiều, tôi đã gọi cho tiệm giặt là nhanh tới thu dọn đống quần áo sắp mọc mốc lên của cậu rồi.”

Hunt hé miệng... chẳng nhẽ trước mặt Winston, cậu không còn một tí riêng tư nào hay sao?

Winston vron tay qua phía dưới cánh tay Hunt, vặn mở cửa phòng cậu. May quá, phòng tuy bừa bộn nhưng ít ra không có mùi...

“Không đến nỗi, không có hộp pizza.”

Hunt ngồi xổm dưới đất, Winston khoanh tay đứng dựa cửa, giám sát cậu thu dọn tất cả những gì cần đem giặt thành một bọc lớn, đến cả đồ trên giường cũng bị tháo tất ra.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Này! Anh vừa mới uống vang xong đấy, thế có tính là uống rượu lái xe không?

Winston: Không sao, nếu bị cảnh sát kiểm tra, tôi sẽ nói là bởi em vừa uống rượu.

Hunt: Tôi uống rượu thì liên quan gì tới việc anh bị cảnh sát kiểm tra ra có nồng độ còn?

Winston: Bởi vì em hôn tôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Đệm Hồng Mất Rồi

“Tiệm giặt là sẽ giữ đồ hộ cậu cho đến khi cậu quay lại New York.” Winston mở tủ quần áo của Hunt, chọn ra mấy bộ sạch sẽ: “Đem tới Travis mặc nhé.”

“Được...” Tuy Winston chẳng phê bình gì, nhưng Hunt lại cảm thấy hấn chẳng khác nào một người cha nghiêm khắc.

Người của tiệm giặt là đến rất nhanh, khi quần áo bẩn đã bị mang đi hết, căn hộ của Hunt tự nhiên trở nên cực kì ngăn nắp. Hunt ngồi lên đệm, chống cằm để lộ vẻ mặt xấu xa, sau đó vầy vầy tay với Winston đang chỉnh sửa hành lý cho mình: “Này... này...”

“Sao thế?” Winston nghiêng mặt nhìn cậu.

Hunt tiếp tục vầy tay, còn vỗ vỗ lên vị trí bên cạnh. Winston bỏ việc đang làm, đi đến ngồi bên cậu: “Việc gì?”

“Anh nói xem... ngài đáng chuẩn và nàng sexy tốt cực đang không có nhà hay đang ngủ?”

Winston nâng cổ tay xem đồng hồ: “Có lẽ đang ngủ trưa.”

Nụ cười của Hunt càng thêm tươi tắn, cậu khẽ sát Winston nói nhỏ: “Tôi muốn trả thù từ lâu lắm rồi.”

“Trả thù? Cậu định trả thù thế nào?”

“Anh nằm xuống, đừng cựa quậy là được.” Hunt vỗ vỗ vai Winston.

“Cậu muốn làm gì?” Winston không thèm nhúc nhích.

“He he, anh nằm xuống thì biết!” Về mặt Hunt đầy mong đợi.

Winston cau mày ngả người về sau: “Rồi sao, cậu định làm gì nữa?”

Hunt bất ngờ lật người ngồi trên thân Winston, hai cánh tay chống hai bên tai hấn, hai chân đặt cạnh thắt lưng hấn. Cậu dùng sức đè nghiêng lên đệm, lập tức tạo ra âm thanh cọt kẹt cọt kẹt như đang vận động. Hunt còn xấu xa vờn một tay chống lên tường đâm thum thụp, khiến chụp của chiếc đèn gắn trên tường không ngừng dao động.

Hunt cúi đầu nhìn Winston, cười đắc ý: “Có giống không?”

Có lẽ Winston không ngờ Hunt sẽ làm như vậy, nên chỉ nhìn cậu mà không có động tĩnh gì. Hunt vì thế cảm thấy mình vô cùng thành công, cuối cùng cậu cũng có thể làm Winston kinh ngạc rồi. Quan trọng nhất là, cậu biết Winston không hề nổi giận.

“Có giống không?” Hunt lại hỏi thêm lần nữa, bấp chân của cậu dấn sát bên đùi Winston. Có cơ hội kiểm hời từ người kia công khai như thế, Hunt rất đắc ý. Cậu chỉ mong có thể châm lửa Winston!

“Để xem cậu chịu được bao lâu.” Winston hơi ngửa cằm lên, nụ cười trên khóe môi rất rõ ràng.

Hấn quả nhiên không nổi giận! Tên này mặt ngoài thì lịch lãm, nhưng trong dạ đen tối cực kỳ! Chơi thế này là đúng kiểu của hấn rồi!

“Tôi có thể trụ hai tiếng ở F1, trò này có xá gì!” Hunt bất mãn vì Winston hoài nghi thể lực của mình.

“Ồ— hai tiếng à.” Winston nằm nguyên tại chỗ, những lọn tóc xoắn xoáy đệm cũng theo đó rung rung. Hunt thấy thế thì cực kì ngứa ngáy.

Giường vẫn kêu ken két, đến cả chụp đèn cũng roi xuống. Nhìn thấy nó sắp rơi vào đầu Hunt, Winston đột nhiên nâng tay ép đầu cậu xuống, chụp đèn liền sượt qua bên tai cậu.

Nguy hiểm quá! Sao cậu lại quên không tháo chụp đèn xuống chứ?

Mũi Hunt vừa hay cạ vào vùng giữa hai xương đòn của Winston, khiến cậu chẳng muốn rời đi chút nào. Thật muốn ở lại lâu chút nữa, lâu thêm chút nữa... Tất cả đều là mùi hương của Winston. Mùi hương khiến cậu vừa thấy an tâm lại vừa lưu luyến.

Bàn tay Winston vỗ nhẹ lên gáy Hunt: “Sao thế, hết sức chơi tiếp rồi à?”

“Làm sao hết sức được? Tôi chỉ đang nghĩ có khi hai người họ chẳng có nhà thôi! Nếu thế thật thì tôi này giờ lay mạnh như thế, chẳng hóa ra là thắng ngốc tự vui một mình, nực cười lắm sao?”

Nói xong, Hunt tiện tay rút một thanh socola từ trong túi quần ra, xé giấy gói, dương dương đắc ý ngậm trong miệng, rồi lại vừa lắc lư thật mạnh vừa đập tường, nhìn Winston mà cười tít mắt. Đúng lúc ấy, Winston đột nhiên chống người lên, Hunt tưởng hắn có gì muốn nói liền cúi đầu xuống. Chỉ nghe “cách” một tiếng, đầu kia của thanh socola đã bị cắn mất. Hunt sững sờ, cứ như thể thứ vừa bị Winston cắn gãy không phải thanh socola, mà là dây thần kinh mỏng manh nhất của cậu.

Cuối cùng, mặt tường bên kia cũng bị đập lại thật mạnh, giọng đàn ông hầm hè loáng thoáng truyền sang: “Đã xong chưa hả!”

Hunt thoáng ngẩn người rồi cúi đầu xuống nhìn Winston, đột nhiên ôm bụng cười sảng sặc. Miếng socola còn lại cũng rơi xuống, được Winston vươn tay tiếp lấy. Hunt liền nằm bò trên người Winston, rúc vào cổ hắn mà cười đến gần đứt hơi.

“Là người đó sao?” Winston nghiêng mặt, chớp mũi vừa khéo chạm vào má Hunt.

“Là hắn ta... ngài đáng chuẩn đó...”

Khi ngẩng lên bốn mắt chạm nhau với Winston, cậu bỗng thấy hoảng hốt. Mí mắt Winston, lông mi Winston, con ngươi Winston... tất cả đều gần quá. Hunt nhận ra đây là lần đầu tiên mình và Winston tiếp xúc thân mật đến thế.

“Còn muốn tiếp tục không?” Winston nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên rồi! Ôn ào cho bọn họ chết đi! Ha ha ha!”

Trời đất đột nhiên đảo lộn, mặt của Hunt hướng lên, mà Winston thì chuyển thành ngồi trên người cậu, đẩy một chân cậu lên cao.

“Này— anh định làm gì?” Tim Hunt nhảy thót lên.

“Nhún giường.”

Khỏe môi Winston cong cong, đến cả ánh cười trong đáy mắt cũng nhuộm vẻ tà ác. Hắn đè lên Hunt, dùng lực mạnh như thể muốn khiến đầu Hunt đập vào tường. Hunt sợ hãi vội vươn tay chống lên vách. Giường rung lắc với cường độ mạnh hơn trước.

“Này này! Lần sau về tôi vẫn còn phải ngủ trên giường đấy! Anh đừng có làm hỏng!”

Hunt muốn hạ chân của mình xuống, thế mà Winston lại không cho phép.

Mẹ nó, chắc chắn là tên này cố ý rồi!

Winston vẫn cứ cười suốt, đây là lần đầu tiên Hunt thấy hắn cười vui vẻ như thế, đến cả những lọn tóc rũ xuống cũng có vẻ nhẹ nhàng.

Ngài đáng chuẩn bên kia tường nổi giận thật sự đập mạnh vào tường ba cái: “Thằng nhóc thôi tha, có dừng lại không thì bảo! Ông giết bây giờ!”

Hunt cố ý cao giọng nói: “Vây anh tới bấm chuông đi! Tôi trả anh một trăm đô một phút!”

Winston hạ mắt nhìn cậu: “Một phút một trăm đô?”

Hunt dùng ngón cái chỉ vách tường: “Trước tôi ấn chuông cửa nhà bọn họ, bọn họ nói tôi càng ấn bọn họ sẽ càng hăng máu, mười phút cho tôi năm đô!”

“Năm đô à? Mười phút của cậu đáng giá năm đô?” Winston hỏi: “Cậu lại còn trả bọn họ một trăm đô một phút?”

Nghĩ đến đây, Hunt đột nhiên cảm thấy mình đúng là siêu ngốc.

“A! Tức quá!” Hunt vươn tay túm tóc mình.

Winston làm càng lúc càng mạnh, hắn rung có kĩ xảo hơn Hunt nhiều, lò xo cứ như sẽ long ra vậy, Hunt còn sợ vách tường cũng sụp xuống luôn mất! Tim Hunt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cậu có cảm giác Winston đang lên giường với mình thật!

“Này! Này! Được rồi! Được rồi! Tôi còn muốn ở trong phòng này đấy!” Hunt vội vàng vỗ vỗ cánh tay Winston.

Nhưng Winston không hề dừng lại, tựa như việc hắn đang làm không phải là rung giường, mà là xông vào cơ thể Hunt vậy.

“Hay chúng ta đổi tư thế khác đi?” Winston quay mặt sang hỏi cậu.

Đôi mắt hắn vẫn là nơi khiến Hunt mê mẩn nhất, giờ lại gần kề như thế, Hunt hoàn toàn chẳng còn năng lực tư duy: “Đổi tư thế gì?”

Nói xong câu này, Hunt mới nhận ra mình lại đã rơi vào bẫy của Winston. Người này lập tức nâng thất lưng cậu lên, khiến cả cơ thể cậu lao về phía

trước. Hai chân Hunt được Winston giữ bằng cánh tay trái, còn cánh tay phải của hắn thì vòng quanh người cậu. Cả hai lại đung thật mạnh vào tường.

“Má ơi—” Hunt sợ gần chết, hai tay vội vàng vờn ra sau chống lên vách tường, tiếng va đập lại vang lên càng lớn.

Winston bật cười, một nụ cười tươi tắn cực kì hiếm thấy.

“Này! Anh có định làm giống y như thật không đấy!”

“Hồi trước xem phim, cậu với Bruce chưa học tới tư thế này à?” Winston hỏi.

“Tôi xem rồi! Xem rồi!”

“Ồ, vậy để tôi nghĩ một tư thế cậu chưa từng xem nhé?”

“Không cần! Không cần!” Hunt vội vàng xua tay rồi thỉnh linh nghĩ ra một chuyện: “Này! Đây là nhà tôi! Đáng lẽ tôi phải ở trên anh chứ!”

“Ồ... cậu muốn ở trên à?”

Winston giữ thắt lưng Hunt, nghiêng mình nhấc Hunt lên trên người.

“Thiên địa ơi! Anh chơi trò máy bay đấy à!”

Winston thật sự nâng cậu lên cao, Hunt còn cho rằng mình sắp bay lên đến nơi, vì thế lập tức cúi người để hạ thấp trọng tâm: “Mẹ kiếp! Anh đang khoe tôi thất lưng anh dẻo lắm chứ gì? Nói cho anh biết, tôi cũng làm được!”

“Được thôi, vậy chúng ta đổi vị trí, để xem cậu có thể chống được không.”

“Anh tưởng tôi ngốc hay sao mà để anh đè lên người!” Hunt bật cười hi ha.

Tím đập càng lúc càng nhanh, Hunt lo lắng liệu người kia có nhận ra tâm tư của mình hay không. Gương mặt của hắn ở gần thế này, cậu rất muốn hôn lên đó, cũng rất muốn cắn lên chóp mũi hắn, rất muốn ngậm lấy vành tai hắn, rất muốn nhìn về mặt kính ngác của hắn... Sau đó, hắn sẽ nhiệt tình hôn đáp lại!

Đúng lúc này, cách vách truyền tới tiếng đóng cửa “sầm—” một cái, tiếp theo, cửa nhà Hunt bị nện thật mạnh.

“Thằng nhóc con! Mở cửa!”

Hunt sững người, cậu vẫn còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần sẽ bị đối phương tìm tới cửa.

“Mở cửa!”

Tĩnh tĩnh của ngài đáng chuẩn không tốt, Hunt đã biết lâu rồi.

“Muốn mở cửa không?” Winston nhìn Hunt.

“Không mở.”

“Sao nào, cậu cho rằng mình không đánh lại người kia được hả?”

“Tôi không đánh lại được hắn ta?” Hunt tròn tròn mắt nhìn Winston: “Cơ bắp của tôi là hàng thật giá thật đó nhé! Còn hắn ta được thể kia có khi toàn là do ăn trứng, mà biết đâu còn dùng thêm cả steroid nữa cũng nên? Làm sao bọn tôi có thể như nhau được? Tôi còn sợ tôi không kiểm chế được đám một cú là hắn ta sẽ phải nhập viện đây!”

(Trứng thuộc nhóm thực phẩm có tác dụng phát triển cơ bắp rất được những người tập thể hình ưa chuộng. Steroid là các hợp chất béo hữu cơ hòa tan có nguồn gốc tự nhiên hoặc tổng hợp, thường được sử dụng để tăng cơ bắp.)

“Vậy cậu định làm gì?”

“Tiếp tục!”

Hunt bò dậy, sau đó nhảy tung tung trên đệm, khiến tiếng cọt kẹt cọt kẹt vang lên không chút nể nang. Winston nâng mắt quan sát Hunt tựa như đang quan sát một đứa trẻ ấu trĩ đang chơi trò đệm nhảy, sau đó cúi đầu bật cười.

“Nào! Nào! Chơi cùng tôi đi!” Hunt cứ vẫy tay với hắn mãi.

Winston chẳng hề cử động, Hunt dùng mũi chân đá vào vai hắn.

Winston tóm luôn lấy chân cậu: “Không phải cậu đã nói lúc về cậu vẫn còn phải ngủ trên cái đệm này sao?”

“Hừ! Cùng lắm là mua cái mới! Mua một cái giường thật lớn đi, tôi mời anh tới ngủ!” Hunt dang rộng hai tay, tưởng tượng đến cái giường lớn trong mơ của mình.

“Được được, xem ra không nhảy đến khi hồng đêm không xong.”

Winston cũng đứng lên bắt đầu nhảy cùng với Hunt. Hunt vừa nhảy vừa kéo lấy tay Winston, ha ha cười lớn. Trong lòng cậu lại thầm nghĩ, nếu anh đến ngủ thật, tôi sẽ đè ép anh, khiến anh không thể dậy nổi nữa!

Tiếng đập cửa vang lên càng lúc càng điên cuồng: “Thằng nhóc thôi! Có tin tao đập đổ cửa không!”

“Tin chứ! Dù sao đập đổ cửa nhà tôi, anh sẽ trở thành xâm nhập gia cư bất hợp pháp!” Hunt hã hê cười với Winston.

“Cạch” một tiếng vang lên, Hunt mất thăng bằng ngã ngửa về sau, Winston kéo cậu, đỡ lấy cậu khi cậu ngã xuống. Hunt tròn trừng mắt— hai người đứng là đã nhảy sập giường rồi. Quan trọng nhất là: “Play boy” Hunt cất giữ dưới gầm giường đã bị lộ hết ra ngoài.

“Ha ha...” Hunt ngại ngùng nhìn về phía Winston...

Winston có vẻ không kinh ngạc chút nào, tiện tay lật bừa một quyển, sau đó ném vào trong lòng Hunt: “Cậu xem mấy loại tạp chí này từ nhỏ nên mới suốt ngày mơ mộng đến mấy cô thô hào nháng bề ngoài.”

“Đó là linh hồn của tôi!” Hunt coi tạp chí “Play boy” như của báu.

Ngài đáng chuẩn đã bắt đầu đập cửa thật, loáng thoáng còn nghe thấy được tiếng cô bạn gái đang đứng bên gần hán ta, có điều hán ta lại khẳng khái muốn cho Hunt biết mặt.

“Được, có lẽ tên này cho rằng tôi sợ hán ta cơ bắp cuộn cuộn đây mà. Đã đến lúc kiểm chứng xem sức lực tiềm tàng của một tay đua F1 lớn đến đâu rồi.”

Hunt liếm khoe môi, chắc hẳn vì nghĩ có Winston ở đây nên mình có cái quyền làm liều. Cậu vừa mới bước một bước đã bị Winston kéo lại.

“Đề tôi đi.” Winston đứng dậy.

“Anh đi?” Hunt mở to mắt.

Winston giống loại người sẽ đánh chửi người khác ở chỗ nào chứ?

“Ừ, tôi đi. Cậu chờ ở đây đi.”

Winston đã đi ra tới cửa, Hunt không khỏi vuron cổ ra nhìn xem hán định làm gì. Khi ngài đáng chuẩn lại chuẩn bị đập cửa thêm lần nữa, Winston bỗng đột ngột mở cửa ra. Người kia mất thăng bằng suýt nữa thì ngã, ai ngờ Winston lại nâng cánh tay giữ hán ta đứng vững.

“Có chuyện gì không?”

Giọng Winston rất lạnh lùng, ánh mắt cũng chẳng có độ ấm. Ngài đáng chuẩn khựng lại, hán ta còn tưởng Hunt sẽ trốn mãi trong phòng không chịu mở cửa.

“Có chuyện gì không?” Winston nghiêng mặt hỏi lại lần nữa.

Áp lực vô hình ập tới, khí thế của ngài đáng chuẩn phút chốc xẹp đi.

“Hai người... ồn ào quá...”

“Vậy sao?” Winston thản nhiên hỏi lại một câu.

Cô bạn gái bên cạnh ngài đáng chuẩn ngắm Winston đến mức ngẩn cả người. Người con trai này có ngoại hình xuất sắc, mà lại còn đang mặc áo phông quần bò thoải mái, vừa nhìn đã biết lúc này không hề “vận động trên giường”. Cô ta kéo kéo bạn trai mình, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là do chúng tôi nhầm...”

“Làm sao mà nhầm được? Rõ ràng là tiếng động phát ra ở đây. Tôi bảo này, cậu vừa mới chuyển tới đây đó à? Nghe cho rõ đây, làm chuyện trên giường cũng đừng có phát ra tiếng lớn như vậy! Còn có người khác ở đây đấy!”

Dù sao Winston cũng không hề có cơ bắp cuộn cuộn, nhìn lại còn có phần nhả nhặn, ngài đáng chuẩn không hề cho rằng sức mình kém sức đối phương.

“Vậy hai người có thể làm việc công khai để bạn tôi nghe được, còn bọn tôi lại không thể làm việc bọn tôi thích ở trong phòng sao?” Winston hỏi ngược lại.

“Cậu...” Khi ánh mắt lướt qua vai Winston, nhìn thấy Hunt đang thò đầu ra, ngài đáng chuẩn mới đột nhiên tỉnh ngộ: “Cậu cùng một giuộc với thằng nhóc kia! Cậu cố ý chứ gì!”

“Cố ý gì? Chúng tôi vốn không làm tình, mà chỉ thích nhảy trên giường thôi. Chúng tôi thích sau mỗi lần thay đệm mới, ngủ chán rồi sẽ nhảy đến khi hông thì thôi. Nếu có hứng thú, anh có thể gia nhập.”

“Cậu... cậu...”

“Về sau chúng tôi sẽ thường xuyên nhảy trên giường.”

Winston vừa nói xong, ngài đáng chuẩn đã giáng xuống một đám. Đến người có thị giác năng động khá tốt như Hunt còn chưa kịp phản ứng, Winston đã nắm được nắm đầm của đối phương, sau đó vặn ngược cánh tay hắn ta về phía sau lưng, áp chặt hắn ta vào tường.

(Thị giác năng động (DVA) chỉ năng lực bắt được hình ảnh, phân tích, cảm nhận vật thể đang chuyển động của mắt. Năng lực này đi kèm với hoạt động xử lý của đại não và hành vi phản ứng tương ứng của cơ thể trong một thời gian ngắn.)

“Mẹ kiếp! Buông ra! Mẹ nó buông tao ra ngay!”

Mặt của ngài đáng chuẩn đã sắp lọt qua khung cửa. Hunt nhìn thấy thế không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ đến một ngày nào đó Winston phát hiện ra ý đồ đen tối của mình, không biết hắn có xử lý mình như thế này không?

“Thả anh ra cũng được thôi, có điều phiền anh sau này cũng yên lặng một chút. Người yêu của anh chưa chắc đã hưởng thụ kỹ thuật của anh đến thế, có thể cô ta chỉ làm vậy để thỏa mãn lòng tự trọng của anh thôi.” Winston đẩy mạnh ngài đáng chuẩn ra ngoài.

Ngài đáng chuẩn chưa kịp đứng vững, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

“Còn chuyện gì nữa không?” Winston ghéech cảm hỏi.

Dù không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Hunt cũng có thể tưởng tượng Winston nhất định còn ngàu hơn cả điệp viên 007!

“Không... không...”

“Vậy thì tốt. Hi vọng về sau chúng ta có thể ở chung hòa thuận. Nếu không, tôi sẽ gõ từng chiếc răng của anh đấy.”

Nói xong, không đợi đối phương trả lời, Winston đã đóng cửa lại.

“Oa— khí thế quá!” Hunt nhiệt liệt cổ vũ.

“Sao trước đây tôi không biết là cậu giới tính thế nhỉ?” Winston cốc nhẹ một cái vào đầu cậu, sau đó đeo hành lý của mình lên vai: “Được rồi, cũng đã sắp đến giờ, chúng ta nên xuất phát tới Texas thôi.”

“Ừm!”

Hunt cũng khoác hành lý lên vai, hai người cùng rời khỏi nhà trọ. Lúc cả hai đi qua cửa phòng của ngài đáng chuẩn, còn nghe thấy tiếng hai vị kia cãi cọ.

“Cô tưởng tôi không nhận ra à! Cô cứ đá lông nheo với thằng ôn kia suốt!”

“Đá lông nheo? Làm gì có chuyện! Đầu óc anh không sao đấy chứ? Tôi chỉ thấy anh chạy sang bên đó gây sự vì chuyện này là rất vô nghĩa thôi!”

“Thế nên tôi suýt nữa bị thằng ôn kia bẻ gãy tay cũng phải cảm ơn cô dàn xếp nhỉ!”

“Anh đừng có trút giận lên đầu tôi được không?”

“Có phải là tôi còn chưa thỏa mãn được cô không? Khiến cô lần nào cũng phải giả vờ cả?”

“Anh đừng có kiếm chuyện vô lý thế chứ!?”

Hunt nhún nhún vai rồi bước nhanh tới trước thang máy: “Này... tôi nhận ra anh cũng rất có thiên phú ở những phương diện khác đấy!”

“Thiên phú gì?”

“Có thể khiến bọn họ trở mặt thành thù chỉ bằng một câu nói! Đầu tiên, anh tổn thương lòng tự trọng của ngài đáng chuẩn, sau đó khiến hắn ta nghi ngờ bạn gái mình. Hai người này không chia tay cũng khó!” Hunt vuốt cằm cảm thấy hình như mình vừa học thêm được điều gì mới.

“Nói linh tinh gì thế.” Winston búng tay một cái vào đầu Hunt.

“Ai da! Đầu choáng quá!” Hunt lập tức ngã về phía Winston.

Winston cũng rất phối hợp ôm lấy cậu, Hunt đang định lười biếng dựa vào người hắn một lúc, ai ngờ đầu hắn lại bế ngang cậu lên: “Chóng mặt à, tôi ôm cậu tới bệnh viện.”

“Không cần! Không cần! Hết choáng rồi! Thả tôi xuống!”

“Vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra xem, nếu không ngại Marcus biết là sẽ không vui đâu.”

“Tôi sai rồi được chưa? Tôi sai rồi!”

“Búng đầu một cái còn chóng mặt không?”

“Đó là do ngón tay của anh lợi hại, anh nghĩ xem, tay anh nắm vô lăng có thể giống với tay người bình thường sao?” Hunt ai oán.

Winston cười khê một tiếng và thả Hunt xuống. Hai người ngồi máy bay rồi bắt xe đi tới đường đua Austin thuộc quận Travis. Đường đua này gồm hai mươi góc cua lên dốc xuống đèo, góc cua tốc độ nhanh và tốc độ chậm đan xen. Nếu như là trước kia, Hunt không cho rằng mình có thể tiến vào top 8 trong trận phân hạng, nhưng giờ, nhờ có Thẩm Xuyên lãnh đạo đội kỹ sư, Hunt vô cùng mong chờ vào chặng đua này.

Trước khi đến tập hợp với đội đua, Hunt cùng tay với Winston: “Hãy, chặng này cẩn thận kẻo tôi bám sát đuôi anh đấy.”

“Thật sao. Tôi sẽ ném Charles và Owen ra phía sau. Cậu có thể bám chặt lấy một trong hai người đó là tốt lắm rồi.”

Hunt ghen cả lời vì người kia. Sau đó, hai người xoay lưng, bước về hai hướng khác nhau.

Hunt mới đi có hai bước đã quay người lại. Lần này, đội Marcus và đội Ferrari lại ở hai khách sạn khác nhau, chỉ cần nghĩ tới việc khi nào đến đường đua Austin mới có thể thấy người kia, Hunt đã muốn nhìn hắt lâu thêm chút nữa... Bóng dáng Winston vẫn kiên cường mà thoáng sắc bén như trước.

Đến gần khúc rẽ, Winston đột nhiên quay đầu, khi nhận ra Hunt vẫn đứng nguyên ở nơi hai người vừa tạm biệt để nhìn mình, hắt liền nhanh chóng vòng về.

“Sao thế? Quên mang theo gì sao?”

“À? Đầu có...” Hunt đột nhiên không biết phải giải thích hành động của mình ra sao, đành phải kiếm bừa một lý do: “Đây là lần đầu tiên tôi đua trên đường Austin, thế mà anh không có gì muốn dặn dò sao?”

Winston nghiêng đầu thờ dài một hơi: “Chính vì đây là lần đầu tiên cậu đua trên đường Austin, cậu mới càng có cơ hội hưởng thụ những đặc điểm của đường đua này hơn tôi, Charles hoặc Owen. Hunt, trên phương diện kỹ thuật, cậu đã khá thành thục rồi.”

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Ngón tay anh vừa đẹp dễ vừa mạnh mẽ, búng vào đầu tôi một cái, tim tôi nhảy vọt cả ra ngoài.

Winston: Em chỉ giỏi nịnh.

Hunt: He he

~Winston: Nhưng nói chính xác thì phải là, ngón tay tôi vừa chuyển động một cái ở phía trong, em liền bật khóc.

Hunt: Há?

—

Thông tin bổ sung:

Đường đua Austin được thiết kế bởi kiến trúc sư nổi tiếng người Đức Hermann Tilke. Đường đua có chiều dài 5.513 km với 20 góc cua (11 góc cua phải, 9 góc cua trái), các tay đua phải đua tổng cộng 56 vòng theo chiều ngược kim đồng hồ. Tốc độ tối đa có thể đạt được trên đường đua là 320 km/h.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tiêu Diệt “Cá Mập Trắng”

“Vậy nên?”

“Vậy nên cậu hãy dùng hết sức mình để cảm nhận con đường này trong các phiên chạy thử. Khi chặng đua chính thức bắt đầu, đừng do dự gì cả, hãy tin tưởng vào cảm giác của bản thân.”

“Được.” Hunt gật đầu.

“Đi đi.”

“Ừ.”

“Tôi nhìn cậu đi.”

“Tôi chẳng cần anh tiễn tôi bằng mắt đâu!”

“Ai bảo trên đường đua, cậu cứ nhìn lưng tôi mãi làm gì?”

“Mẹ nó!! Lân này đúng là tôi phải vượt qua anh thật! Nếu không tôi sẽ không cam tâm!” Hunt giơ ngón giữa với người kia.

“Đi đi.” Winston hất hất cằm.

Hunt xoay người bước từng bước rời đi, trong lòng rất thỏa mãn.

Cậu vừa về báo danh với đội đua đã bị Marcus ôm chầm lấy: “Tôi còn lo cậu sẽ ngủ quên trên máy bay, rồi hãng hàng không sẽ đưa cậu quay về Dubai mất!”

Những nhân viên khác cũng ha ha bật cười theo. Hunt vội vàng chia quà mình đã mua cho mọi người. Marcus nhận được cả vật mà rớt cả nước mắt: “Thật lòng tôi chưa bao giờ nghĩ có một ngày cậu sẽ tặng quà cho tôi. Chiếc cà vạt này trông còn khá cao cấp...”

“Winston chọn cho ông đấy.”

“Tôi biết ngay, trông nó không tương xứng với đẳng cấp của cậu mà!” Marcus lao tới thấp giọng hỏi Hunt: “Cậu nói thật đi, Winston định rủ cậu sang Ferrari đúng không?”

“Làm gì có! Chẳng nhẽ giữa những tay đua với nhau chỉ có cạnh tranh, không có tình cảm sao?” Hunt nói nghe vô cùng chính nghĩa rồi đưa đồ ăn vặt cho Thẩm Khê, Thẩm Khê vô cùng hào phóng tặng cậu một cái ôm thật chặt.

“Đường đua Austin là một đẳng cấp khác.” Thẩm Xuyên mỉm cười đi tới trước mặt Hunt, giơ nắm tay ra.

Hunt hiểu ngay ý nghĩa câu nói của Thẩm Xuyên. Đường đua Austin đòi hỏi xe đua phải có lực nén phù hợp, Thẩm Xuyên chắc hẳn phải tự tin về tính năng này của xe lắm mới có thể nói với Hunt như vậy.

(Lực nén có vai trò rất quan trọng đối với một chiếc xe đua. Lực nén cao giúp xe bám mặt đường tốt hơn, để khi vào cua, xe sẽ ít bị văng hơn. Lực nén thấp giúp xe đi nhanh hơn trên đoạn đường thẳng.)

“Được, để xem trong chặng đua này... tôi có thể hất Owen, Charles hay Winston xuống ngựa được không!” Hunt cũng cộng tay với Thẩm Xuyên.

Phải hai ngày nữa, phiên chạy thử mới bắt đầu. Trong mấy ngày này, Hunt tiếp tục luyện tập thể lực cơ bản và làm quen với sự chênh lệch múi giờ. Hôm nay, ăn tối xong, Hunt tản bộ quanh khu vực đường đua Austin, vừa để cảm nhận nhiệt độ và không khí ở đây, vừa để tưởng tượng về những tiếng hò reo của khán giả.

“Ồ, Hunt? Không ngờ cậu lại ở đây.”

Giọng nói chứa ý cười vang lên, Hunt xoay người thì trông thấy Lawrence Owen. Dưới bóng đêm, gương mặt anh tuấn của anh ta mang vài phần bí ẩn mờ hồ.

“Tôi đang tản bộ.” Hunt nhún vai nói.

“Dù gì tôi cũng là thầy của cậu, cậu không tôn trọng tôi một chút được sao?” Owen đi tới khoác tay lên vai Hunt.

“Anh còn nói à? Mấy bài anh dạy tôi đều vô dụng cả, chỉ khiến tôi ê mặt thôi!” Hunt hất cánh tay của Owen xuống.

“Sao lại vô dụng? Tôi thấy rất hữu dụng đấy chứ. Chỉ vì cậu không đủ kinh nghiệm nên mới không nhận ra hiệu quả thôi.”

Hunt còn chẳng hiểu vì sao Owen lại có thể tự tin đến thế.

Owen cúi đầu xuống, nâng cánh tay của Hunt lên: “Cậu mới mua đồng hồ à?”

“Không, Winston... đòi cho tôi đấy.” Nhắc đến chuyện này, Hunt vẫn thấy xấu hổ vì sự nhầm lẫn của mình.

“Đòi cho cậu? Vì sao?”

“Khi còn ở Dubai Mall, tôi vốn định tặng cho hân một chiếc đồng hồ, ai ngờ mua xong rồi tặng cho hân, tôi mới phát hiện ra chiếc ấy giống y hệt chiếc hân đang đeo!”

“Cậu nói cậu thích Vann Winston, thế mà tay hân đeo đồng hồ gì cậu còn không rõ?” Owen nhìn Hunt với vẻ mặt “cậu-hết-thuốc-chữa-rồi”.

“Tôi cũng có hứng thú gì với đồng hồ đâu...” Hunt bĩu môi.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi nói hay là đổi kiểu khác, Winston lại nói không cần, rồi đưa đồng hồ của mình cho tôi, còn hân đeo đồng hồ tôi mua là được.” Nói đến đây, Hunt mới nhận ra Owen đã thay đổi nét mặt khi nhìn mình, không ngờ trông anh ta lại có phần ghi nhận và khâm phục.

“Hunt ơi là Hunt! Chiêu này của cậu cao siêu thật đấy! Với đàn ông, đồng hồ đeo trong một quãng thời gian dài còn đáng quý hơn cả nhẫn kết hôn nữa. Lúc Winston đòi đồng hồ của cậu ta cho cậu, cậu không thấy giống trao nhẫn kết hôn sao?” Owen kẹp chặt vai Hunt.

Thực ra không cần Owen nói, lúc đó Hunt cũng cảm thấy có hơi giống.

“Giờ cậu vẫn còn chưa đủ tự tin à? Tên Winston này chắc chắn có ý với cậu, nếu không cậu ta sẽ không nhận đồng hồ của cậu đâu.”

Con tim Hunt reo lên vui vẻ.

“Vậy làm thế nào tiếp theo đây?”

“Tiếp tục đi! Sau chặng đua này, cậu hãy tấn công mạnh mẽ hơn.” Owen ôm lấy vai cậu: “Đột nhiên tôi cảm thấy loại học sinh dốt đặc như cậu cũng không đến nỗi không có thiên phú.”

“Đúng, khi nào chặng đua kết thúc thì tiếp tục, giờ thi đấu là quan trọng nhất.”

“Ồn con, cậu lại nghĩ gì hả?”

“Đâu có gì. Cẩn thận đấy, nếu Winston đẩy anh xuống, tôi sẽ là người tiêu diệt anh.” Hunt cười cười rồi rút tay túi quần đi về phía khách sạn của mình.

“Thằng nhóc này đúng là... càng ngày càng đáng ghét.”

Khi đi tới cửa khách sạn, Hunt đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi mình.

“Hunt!”

Hunt quay đầu lại thì nhìn thấy có một bóng người đang đứng ngược sáng.

“Ai đấy?”

Nếu là nhà báo nào thì cậu chẳng nhớ được mấy người.

“Cậu... cậu không nhớ tôi à?”

Đến lúc người nọ đi tới chỗ sáng hơn, Hunt mới nhận ra, kinh ngạc nói: “Cậu là... là Merlin cùng đi tour Safari với chúng tôi! Sao cậu lại ở đây?”

“Tất nhiên là đến đây để xem thi đấu rồi.” Merlin tựa như có phần kích động: “Cậu ở khách sạn này à?”

“À... đúng thế... Nghe nói năm nào đội đua Marcus cũng ở đây, chưa thay đổi bao giờ.” Hunt nở một nụ cười thật tươi.

“Tôi thật sự rất vui, cậu vẫn còn nhớ tên tôi cơ đấy. Có nhiều người hâm mộ cậu như thế... không ngờ cậu lại vẫn nhớ tôi...” Merlin rõ ràng là đang kích động.

Không... nói là kích động, chi bằng nói là hưng phấn?

“Ừm... Thực ra tôi chẳng có ai hâm mộ cả... ha ha ha...” Bỗng nhớ ra nhận định của Winston về Merlin, Hunt đang đứng một mình tự dung phát hoảng. Cậu cố cười nói: “Đã hơi muộn rồi, tôi phải đi nghỉ thôi.”

“Ồ... ừ nhỉ.”

“Cậu hãy tận hưởng quãng thời gian trận đấu diễn ra nhé.”

Nói xong, Hunt xoay người bước vào khách sạn. Sau khi vào thang máy, cậu mới thở phào một hơi, nhưng rồi lập tức lại cảm thấy bản thân thật nực cười. Cậu không bị Merlin dọa, mà là bị Winston dọa mới đúng.

Thoát cái, phiên chạy thử đã đến hồi mở màn.

Mỗi phút mỗi giây trên đường đua đều cực kỳ quan trọng đối với Hunt. Cậu nhất định phải hiểu rõ con đường này, nhớ kỹ từng góc cua, từng đoạn dốc, nắm vững từng điểm xe có thể vượt lên. Thẩm Xuyên dẫn đầu đội kỹ sư cũng rất căng thẳng, bọn họ phải dựa vào những số liệu từ tay đua và xe đua để cân nhắc điều chỉnh các hạng mục.

Như thường lệ, mỗi một lượt chạy thử kết thúc, Hunt đều sẽ tìm một góc vắng người hút thuốc. Còn Winston tựa như không gì không biết, lúc nào cũng có thể tìm được cậu.

“Tôi bỗng cảm thấy trò trốn tìm này không còn thú vị chút nào nữa rồi, bao giờ anh cũng tìm được tôi...” Hunt ngậm thuốc nghiêng đầu thở dài một hơi tiếc nuối.

“Lần sau cậu có thể hút thuốc ở nơi nào sáng sủa hơn.” Winston ngồi xuống bên cạnh.

Hình như nghĩ đến chuyện gì, Hunt cười xấu xa nói với Winston: “Thực ra tôi cực kỳ thích đường đua Austin, đặc biệt là vì nó lên dốc xuống đèo, cao thấp nhấp nhô.”

“Trẻ con.” Winston vươn tay định lấy điều thuốc Hunt đang ngậm trong miệng, nhưng Hunt lại bất mãn nghiêng đầu sang chỗ khác: “Anh đừng có hút thuốc của trẻ con!”

Winston dùng một tay giữ lấy mặt Hunt, ngón tay duỗi ra cạy môi dưới của cậu. Hunt vốn định kêu gào phạm quy, ai ngờ vừa nhả răng ra, điều thuốc đã bị Winston cướp mất.

“Đường đua Austin cao thấp nhấp nhô khiến cậu thích thú lắm hả?” Winston hỏi lại. Hắn ngậm điều thuốc có in dấu răng của Hunt, nhẹ nhàng hít một hơi rồi nhả khói.

“Giống y lúc lên giường!” Hunt tròn mắt nhìn hắn nói.

“Ồ...” Giọng Winston chậm rãi kéo dài: “Như lúc ngồi trên người tôi?”

“Đúng! Ngồi trên...”

Cái quỷ gì thế này! Khóe môi Winston khẽ cong lên khiến Hunt siêu bất mãn! Rõ ràng cậu định tán tỉnh Winston, nhưng sao lại để hắn thay đổi kịch bản thế này? Không chơi nữa!

Hunt đứng dậy định rời đi, Winston lại nhắc tay tóm lấy bắp chân cậu: “Không cần thuốc nữa à?”

“Không cần, anh cứ từ từ mà hút!”

Winston buông tay ra, đứng thật là đứng yên hút thuốc. Hunt cứ thế quay đầu bước đi. Thế này là không được! Lần sau muốn chơi tên này, cậu nhất định phải suy nghĩ cẩn thận, nhắm chuẩn thời cơ rồi mới được ra tay, không thể để hắn xỏ lại được!

Ba phiên chạy thử kết thúc, trận phân hạng sẽ bắt đầu vào một giờ sáng sớm ngày hôm sau.

Hunt ngồi trong xe nhắm chặt hai mắt, không ngừng nhớ lại những chốt quan trọng trên đường đua Austin. Khi cậu mở mắt ra lần nữa, Thẩm Xuyên đã đi tới bên cạnh.

“Hunt, chúng tôi sẽ luôn sát cánh cùng cậu. Cậu biết đấy, mỗi một chặng đua của cậu đều là cơ sở để chúng ta tiến bộ.”

“Tôi hiểu.” Hunt gật gật đầu.

Khán đài của đường đua Austin đã sắp rơi vào trạng thái sôi sục. Trước đây, cậu sẽ cảm thấy hốt hoảng và phiền muộn khi nghe thấy những âm thanh làm phiền đến mình này, nhưng giờ, cậu đã quá quen với việc bỏ ngoài tai chúng. Cậu biết mình khả năng tự khống chế của mình đã càng lúc càng thuần thục rồi.

Cuộc cạnh tranh trong trận phân hạng lúc nào cũng ngập tràn mùi thuốc súng. Owen chiếm vị trí chủ đạo trong lượt Q1, thành thạo vào cua và thoát cua. Dù có là đường đua như Austin, kỹ thuật của anh ta cũng không hề chịu ảnh hưởng, thậm chí trong những bức ảnh máy bay trực thăng chụp được, trông anh ta còn cứ như con thoi qua lại giữa đại dương.

Tốc độ đua một vòng của Charles và Winston bất phân cao thấp, thậm chí còn tạo ra sự uy hiếp cực lớn đối với Owen. Trước khi Q1 kết thúc, tốc độ một vòng của Hunt không ngừng được rút ngắn, ổn định ở vị trí phía sau hai người kia.

Q2 bắt đầu, sự cạnh tranh càng trở nên rõ rệt. Tuy đường đua chẳng có khói súng, nhưng khán giả vẫn có thể cảm nhận được chiến hỏa mịt mù. Lượt phân hạng thứ hai tiến hành được một nửa, Owen bị Charles vượt qua, nhưng Winston lại bất ngờ vượt Charles, tạm thời giành vị trí thứ nhất vào cuối Q2.

Đến Q3, ba vị trí đầu tiên liên tục thay đổi, khán giả cũng cực kỳ hồi hộp. Hunt hí húp mắt lại, phát huy mọi tính năng của xe đua, không ngờ lại vượt qua được Owen vốn đang ở vị trí thứ ba! Tuy lần này Hunt chưa đua được tới hai vòng đã bị Owen vượt lại, Marcus vẫn hưng phấn vô cùng.

Trận phân hạng kết thúc, Winston giành pole, Charles đứng thứ hai, Owen thứ ba, Hunt giữ vững vị trí thứ tư. Thứ hạng này của cậu đã thu hút được sự chú ý của truyền thông, không còn ai dám nói cậu tiểu tướng trẻ tuổi đạt được thành tích như vậy là do may mắn nữa. Đội đua Marcus cũng theo đà phát triển, trận đấu chưa kết thúc đã nhận được tin tập đoàn Nicky sẽ tăng vốn tài trợ.

Mặc dù vậy, Hunt vẫn không hề thả lỏng vì thành tích của mình. Cậu yên lặng ngồi một chỗ uống nước, lắng nghe những phân tích của chuyên gia công nghệ. Nhìn từ tốc độ đua của mọi người, Hunt biết đám Owen vốn quen thuộc với đường đua này, hoặc nên nói là quen thuộc với phong cách lên xuống thất thường của đường đua này, thực sự đã bỏ mình rất xa. Khoảng cách này tưởng chừng rất nhỏ, chỉ cần chạm tới là có thể phá vỡ, nhưng Hunt rõ ràng, để đạt tới được cái chạm này, chỉ có nỗ lực là không đủ. Có lẽ cậu nên nghe theo lời Winston nói trước trận đấu, hãy tin tưởng vào cảm giác của mình, muốn hạ gục đối thủ mạnh hơn mình thì phải có sát khí hơn đối phương.

“Hunt... nếu lần này cậu có thể giữ vững vị trí thứ tư...”

Marcus còn chưa nói xong đã bị Hunt nhét bánh mỳ chặn họng.

“Giữ vững vị trí? Sau lưng tôi là Enzo đội Lotus, Duchovny đội McLaren, Penny đội Renault, Donald đội Sauber... Bất cứ kẻ nào... cũng chỉ cần tôi thả lỏng một hơi là sẽ đè đầu tôi vượt qua ngay... Marcus, chúng ta đã không còn ở giai đoạn giữ vững vị trí nữa rồi.”

Đôi mắt Hunt nhìn Marcus không chứa ngọn lửa nhiệt tình đơn thuần, mà chỉ chứa sự lạnh lùng bình tĩnh. Cậu biết vị trí của mình, hoàn cảnh của mình, thậm chí cực kỳ rõ ràng những đối thủ sau lưng luôn sẵn sàng vượt mặt mình bất cứ lúc nào.

“Đúng vậy... chúng ta không chỉ là người truy đuổi, mà cũng là mục tiêu của những kẻ theo sau.” Marcus vươn tay ấn lên vai cậu, ánh mắt nhìn cậu cũng tràn đầy sức mạnh: “Hãy phát huy tất cả năng lực của cậu. Nếu cậu phát cuồng, chúng tôi sẽ phát cuồng cùng cậu.”

“Cảm ơn, đây chính là điều tôi muốn.” Hunt bật cười.

Marcus có chút ngẩn ngơ, rốt cục ông đã không trưởng thành bằng thằng nhóc này từ khi nào nhỉ? Không không không, người có kỹ thuật và quyết tâm bậc này sao có thể là trẻ con được chứ? Evan Hunt đã là một người đàn ông nắm rõ mục tiêu của mình rồi.

Cũng lúc này, Owen đội Red Bull đang ngồi trên ghế đuôi lưng: “A... ghét thật!”

“Sao thế? Vì Vann Winston đã giành được pole, hay tại Charles lại ở trước mặt cậu?” Chuyên gia công nghệ của đội Red Bull đến cạnh Owen mà cười hỏi.

“Không, tôi ghét Evan Hunt ở phía sau mình.” Owen cau mày, cặp mắt xanh xinh đẹp liến nhèo lại. Hai tay anh ta chống cằm, chân phải cạ qua lại trên mặt đất.

“Cậu hồi hộp sao? Không phải chứ... Owen...”

“Thằng nhóc ấy muốn đè bẹp tôi.” Owen nói.

“Kết quả của F1 tuy không phải một hằng số, thế nhưng cả kinh nghiệm và kỹ thuật của cậu đều trên cơ thằng nhóc...”

“Ông không biết đâu, luận kỹ thuật đua xe, hiện giờ, đã không còn tay đua nào đua phía trước Hunt dám chắc mình giỏi hơn cậu ta nữa. Một khi cậu ta đã xác định được mục tiêu, cậu ta sẽ khiến đối thủ không cách nào hô hấp cho tới tận giây phút cuối cùng.”

“Vị vậy?”

“Vị vậy, tôi phải cảm ơn sự tồn tại của cậu ta. Bởi vì có cậu ta, tôi nhất định phải vươn lên phía trước, ném lại áp lực cho kẻ khác.” Owen nhếch môi cười.

Dưới sự chờ mong của khán giả, trận đua chính thức trên đường đua Austin bắt đầu. Ánh mặt trời chín giờ sáng không quá mức chói chang, thậm chí còn có phần dịu mát, mà trong cái dịu mát này, một trận chiến trên đường đua chuẩn bị mở màn. Tay đua của các đội vào vị trí, khán giả cũng chờ đợi sự bắt đầu của bữa tiệc tốc độ.

Khi năm chiếc đèn tín hiệu đều đã tắt, Winston giành pole dẫn đầu lao về phía trước, lấy một khí thế không ai sánh bằng vượt qua góc cua đầu tiên. Cả Charles và Owen đều qua cua một cách linh hoạt. Hunt bình tĩnh nhưng không kém phần sắc bén theo sát phía sau, không hề bị kéo dài khoảng cách. Phía sau lưng cậu hình như vừa xảy ra một trận hỗn chiến lớn, Penny và Duchovny bám sát sau lưng Hunt, mục tiêu của cả hai đều là cậu.

Đừng nghĩ về bầy lang sói phía sau, hãy nhìn về sư tử trước mắt!

Ngay từ góc cua chậm đầu tiên, Owen đã cảm nhận được Hunt đang tiếp cận mình. Thằng nhóc này đúng thật to gan hơn trước, nhưng lý do để cậu ta to

gan như thế là vì cậu ta đã tự tin hơn về kỹ thuật! Mấy vòng đua trập trùng đã qua, chênh lệch độ cao thế này yêu cầu năng lực khống chế phanh của các tay đua phải thật chuẩn, nhưng thao tác của Hunt chính xác đến mức Owen cảm thấy ám ảnh không dứt. Để dứt bỏ thứ ám ảnh này, Owen quyết định bắt đầu cạnh tranh quyết liệt với Charles trong mười vòng đầu tiên.

Khi Owen vượt qua Charles ở vòng thứ mười hai, hai chiếc xe so tài kịch liệt đến mức mặt đất cũng tóe lửa. Owen là người thoát cua trước, tuy ưu thế không rõ ràng nhưng anh ta đã dựa vào cung đường cao siêu, hoàn toàn đoạt đi cơ hội đáp trả của Charles. Owen vượt xong liền thở phào một hơi, tiếp tục phi như bay trên đoạn đường thẳng.

“Charles thân mến, tôi để Evan Hunt lại cho cậu thưởng thức đó!” Owen giờ chỉ muốn dùng hết tốc lực hạ gục chiếc F1 màu đỏ trước mắt.

Hunt vào pit thay lốp. Sau khi đội đua nhanh nhẹn hoàn thành nhiệm vụ, Hunt tạm thời rơi xuống sau Penny của Renault. Ba vòng sau, Hunt bắt đầu mạnh mẽ vượt lên. Kỹ thuật phòng ngự của danh tướng Penny bị Hunt công phá, khiến hán suýt nữa phạm sai lầm đâm vào khu run-off, mà Hunt thì vượt qua hán một cách ngoạn mục, tiếp tục lao về phía Charles ở trước mặt.

“Mẹ kiếp— lại là thằng quỷ này!” Charles thầm chửi mắng trong lòng.

Hai xe nhanh chóng giao tranh trên góc cua. Charles đánh tay lái, trông như thể muốn ép Hunt ra khỏi đường. Hunt chịu được áp lực, không chỉ không xảy ra va chạm với Charles, mà còn lượn một đường tuyệt đẹp, tiếp tục giữ vững khoảng cách, bám sát theo Charles. Ngay lúc ấy, Charles liền nhận ra thằng nhóc này đã không còn là thằng nhóc trong trận Abu Dhabi nữa. Sau mỗi chặng đua, thằng nhóc dường như đều hấp thụ được một thứ gì đó, biến tất cả những tay đua khác thành dinh dưỡng cho kỹ thuật của mình.

Trên những góc cua liên tục ở S1, Hunt tiếp tục triển khai những pha vượt mặt Charles. Lần này, Charles còn không dám hít thở, y biết mình không được mắc bất kỳ sai lầm nào. Hai xe kèn cựa, Hunt suýt vượt qua Charles ở đỉnh góc cua thứ nhất, thế nhưng rốt cục lại bị y qua mặt, để đến khi thoát cua, y vẫn là người dẫn trước.

(Mỗi đường đua F1 đều gồm 3 vị trí tính thời gian, 3 vị trí này chia đường đua thành 3 phần, gọi là 3 sector (viết tắt S1, S2, S3). Chỉ khi các tay đua vượt qua vị trí tính giờ này thì số liệu về thời gian đua của họ mới xuất hiện.)

Charles lúc này bật cười, lâu lắm rồi mới xuất hiện một đối thủ nhiệt huyết đến thế. Nói thật, lúc nào cũng phải đo sức với Owen và Winston, Charles đã chán ngấy từ lâu. Sự truy đuổi của Hunt khiến Charles cực kỳ hưng phấn, y tựa như được trở lại quãng thời gian vừa mới gia nhập F1.

Owen phía trước mặt thành công vượt qua Winston ở góc cua số Một, thế mà đến hai vòng sau, anh ta lại bị Winston phản công ở chính góc cua ấy. Màn cạnh tranh của hai kẻ kia khiến khán giả xem mà toát mồ hôi lạnh, đến hít thở cũng không dám.

Không biết vì sao, rõ ràng bao nhiêu lần định vượt qua Charles đều thất bại, thế mà Hunt vẫn chẳng hề nhụt chí, ngược lại càng lúc càng tự tin.

“Phong độ của thằng nhóc tốt thật...” Marcus cảm thán.

Hunt và Charles lần lượt vào pit, đồng thời phát huy sức mạnh, mục tiêu của Charles là Owen, còn của Hunt là tiếp tục bám sát phía sau Charles.

Hai xe lại đo sức trên góc cua số Một lần nữa, khán giả xem mà sợ hãi, chỉ lo hai người sẽ đâm vào nhau, thế nhưng cả Hunt và Charles đều rất rõ, chuyện ấy sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Hai người ổn định duy trì khoảng cách, lần lượt thoát cua như bay, khiến toàn trường đua nổ ra tiếng cổ vũ điên cuồng.

Số vòng đua còn lại không nhiều, Hunt hí hóp mắt nghĩ: Được rồi, Charles, tôi đã tìm hiểu anh nhiều vòng lắm rồi, giờ thì chúng ta hãy hái thêm chút nữa đi!

Ở một góc cua tốc độ chậm, Hunt triển khai độ phanh với Charles. Hai người đều là những kẻ không sợ mạo hiểm, tựa hồ đồng thời rà phanh. Màn đo sức diễn ra liên tục trên ba góc cua, đến vòng thứ ba đếm ngược, khi thoát cua, Hunt vì men quá sát theo đường đua nên gần như lao vào kerb, thế nhưng cậu lại có thể mạnh mẽ chuyển hướng. Đồng thời, xe đua của Charles cũng suýt chút nữa mất khống chế, nhưng nhờ có năng lực phản ứng cao siêu của y mà quay về được đúng đường chạy.

Gần như không ai có thể nhìn rõ rốt cục đã có chuyện gì phát sinh, kể cả chính Hunt, thân là người trong cuộc. Mọi chuyện diễn ra đều dựa vào cảm giác của cậu. Cậu vòng qua Charles đang bận điều chỉnh hướng chạy, rồi cứ thế một người một ngựa thẳng rong.

Khán giả đều đứng bật dậy cổ vũ. Marcus nắm chặt nắm tay há hốc mồm! Còn Hunt, dường như cậu không cảm nhận được gì hết, cứ thế lao về phía trước.

Hai vòng đua còn lại, Charles bắt đầu tìm cách vượt mặt Hunt. Hai người vẫn tiếp tục cạnh tranh, nhưng Hunt đã hoàn mỹ chặn đứng đường vượt lên của y, theo sát Owen lao về vạch đích.

“A... cậu ta đứng thứ ba? Cậu ta đánh bại “Cá mập trắng” Charles?” Marcus ngẩn ngơ nghiêng đầu nhìn chuyên gia công nghệ.

“... Có lẽ là vậy...”

Hai giây sau, cả đội đua đứng phía sau nổ ra tiếng hoan hô cuồng nhiệt.

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Lần sau tôi nhất định sẽ cắn chết anh!

Winston: Ừm.

Hunt: Đừng có coi tôi là trẻ con! Xoa đầu tôi làm gì! Ày... anh xoa vào đầu đấy? Không cho xoa!

Winston: Vậy đến lúc ấy, em đừng cắn tôi mạnh quá.

Hunt: Há?

Winston: Tôi dạy em nhé, phải cắn thế này này.

Hunt: Biến đi! Quần tôi mới mua đấy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Nghệ Thuật Tán Tỉnh Dưới Gầm Bàn

“Ai đánh tôi một cái đi? Tôi không nằm mơ đấy chứ?” Marcus hỏi.

“Ông không mơ đâu.” Thẩm Xuyên bình tĩnh vỗ tay: “Thu thập số liệu đi nào!”

“Tiến sĩ Thẩm không cần phải giả vờ bình tĩnh như vậy đâu! Vừa nãy tôi đã thấy anh cười rồi!” Trợ lý kỹ sư Amanda đột nhiên kêu lớn. Cả đội đua lại được thể cười ồ.

Thẩm Xuyên nghiêng mặt tùm tùm: “Được rồi, cho phép mọi người chúc mừng trước vậy.”

Hunt cán đích rồi mà vẫn còn thở hổn hển, nhịp tim cũng chưa thể hoàn toàn thả lỏng. Tất cả như đã lùi về sau. Cậu nhìn thấy Winston trong chiếc Ferrari đỏ hình như đang vurun cánh tay ra làm động tác “đi theo tôi”. Hunt rất rõ ràng, hẳn không làm động tác kia với đồng đội, cũng không làm với Owen ở phía sau, mà là làm với cậu.

Tôi rốt cục cũng đã tiến gần đến lãnh địa của anh hơn rồi, đúng không?

Hunt ngẩn ngơ suốt cả quá trình lên bục nhận giải. Cậu không biết những người xung quanh nói gì, đến cả việc mình liệu có cười hay không, cậu cũng không rõ. Cậu chỉ biết Winston đã ôm lấy vai mình rất chặt, chặt đến mức không chân thực chút nào. Tiếng chụp ảnh vang lên “tách tách”, Hunt nhìn thấy cả giới truyền thông nhiệt tình như thủy triều.

Phòng vắn sau chặng đua bùng nổ như thể muốn đánh gục Marcus, đủ các loại tiết mục đua nhau kéo tới, thậm chí còn có cả những lời mời Hunt làm đại diện phát ngôn cho quảng cáo. Sau mấy chặng đua gần đây, Hunt đã được giới truyền thông tôi luyện thành một siêu nhân dẻo dai kiên cường trong nghịch cảnh, hơn nữa cậu vẫn còn trẻ, sức sống tràn đầy, khiến không ít người hâm mộ nữ cảm thấy nụ cười của cậu rất có sức lan tỏa. Thẩm Khê và anh trai đứng trước màn hình TV xem phỏng vấn tại hiện trường.

“Anh này... anh có thấy nụ cười của Hunt rất có sức lan tỏa không?” Thẩm Khê nói với vẻ mặt đầy hứng thú tìm hiểu.

“Sức lan tỏa chỉ là một cảm giác chủ quan thôi.” Thẩm Xuyên đáp lời.

“Thảo nào... em chỉ thấy ngốc nghếch.” Thẩm Khê thờ dãi một tiếng.

Khi đi trên hành lang, Owen vừa khoác tay lên vai Hunt vừa nhỏ giọng nói: “Nhóc, cậu được đấy, đập đổ cả Cá mập trắng.”

“Há? Gì cơ?” Hunt nghiêng mặt đối diện với ánh mắt đầy sung sướng khi kẻ khác gặp họa của Owen.

“Tối nay đến phòng tôi, tôi lại tiếp tục giúp cậu.” Owen chớp chớp mắt, thả vai Hunt ra rồi đi về phía trước.

Hunt thở phào một hơi, tuy không giành ngôi quán quân chặng, thế nhưng cậu vẫn cảm thấy mình như đang đi trên mây, không hề chân thực. Cậu vô thức tìm kiếm Winston. Lúc này, dù Winston đang nói chuyện với giám đốc truyền thông, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về hướng cậu. Winston nâng tay ra hiệu với giám đốc truyền thông, tỏ ý ông ta hãy đợi một lát, rồi đi đến trước mặt Hunt. Hunt vốn chờ đợi Winston sẽ nói vài câu công nhận hay cổ vũ mình, thậm chí chỉ đơn giản là một câu nói đùa khiến cậu xấu hổ thôi cũng được, để giúp cậu cảm thấy tất cả đã thật sự xảy ra, thế nhưng câu đầu tiên

Winston nói sau khi đi tới trước mặt cậu lại là: “Cậu thân thiết với Lawrence Owen như thế từ bao giờ?”

“Hả? Owen?” Hunt nhớ ra hình như mình vừa mới “quàng vai bá cổ” với Owen.

“Giờ cậu chẳng còn sợ bị anh ta lừa chút nào nữa rồi nhỉ. Hay là bởi anh ta đẹp trai?”

Câu hỏi này hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của Hunt. Đúng vào lúc này, điện thoại của Hunt lại kêu vang, Winston liền cầm luôn điện thoại trong tay cậu. Tin nhắn hiển thị người gửi là Owen, Winston không hề mở ra đọc.

“Lúc còn ở Dubai, cậu nhắn tin với ai mỗi ngày?” Winston nhìn chăm chú vào mắt Hunt.

Những câu hỏi này đều khác hẳn với tưởng tượng của Hunt. Giờ không phải là lúc nên khui champagne chúc mừng sao? Hơn nữa... Winston phát hiện ra rồi... Owen mới chỉ ôm vai mình một tí, Winston đã có thể nghĩ ra người nhắn tin với mình là Owen.

“Sao cậu không nói gì?” Winston ngả người về phía trước, Hunt lại lùi bước về sau, thế nhưng vai đã bị hấn ấn chặt.

Bình tĩnh đi, Hunt. Mấy nhắn tin với Owen cũng chẳng phải là chuyện tày trời gì.

“Vì Owen chế nhạo tôi... nên tôi liền nói tôi sẽ đề bẹp anh ta hoặc Charles... Tôi thành công rồi, anh ta mới nói với tôi vài câu, nhắn một tin chúc mừng gì đó... Tôi có thân quen với anh ta đâu...”

Chuyện này đúng là sự thực, cậu không hề nói dối.

“Được rồi.” Winston dúi điện thoại vào ngực Hunt rồi xoay người bỏ đi.

Hunt thở dài, tại sao Winston vẫn cứ không nóng không lạnh như thế? Cậu mở tin nhắn của Owen: Tối nay gặp nhau ở khách sạn tôi ở, phòng 1826, không gặp không về.

Lại còn không gặp không về nữa chứ!

Hunt bắt đầu nghi ngờ có phải tên kia cố tình ôm vai mình trước mặt Winston hay không!

Phòng vẫn sau chặng đua kéo dài, cánh nhà báo hưng phấn bao nhiêu, Hunt lại đau đầu bấy nhiêu. Tất cả những câu hỏi liên quan đến cảm xúc của cậu sau chặng đua này, cậu đều dùng một câu “Tôi cảm thấy không chân thực” để trả lời, kết hợp với vẻ mặt thành thực không hề giả bộ, cậu đã giành được rất nhiều hảo cảm của giới truyền thông. Khi các nhà báo hỏi cậu mục tiêu trong chặng đua tiếp theo là gì, câu trả lời của cậu vẫn là: “Tôi muốn bắt kịp Winston”. Lời hồi đáp không cần suy nghĩ đó khiến mọi người bật cười. Những tiếng cười vang lên không phải vì cho rằng cậu ấu trĩ, mà càng giống như tiếng cười của những người chính mắt quan sát một đứa trẻ đang từng bước trưởng thành, hơn nữa đứa trẻ ấy luôn một mực theo đuổi mộng tưởng, chưa từng từ bỏ.

Hunt khó khăn lắm mới thoát khỏi buổi họp báo thì nhận được một cuộc điện thoại do Donald cực kì nhiệt tình gọi tới: “Hãy! Chú em! Tôi đã có kế hoạch gì chưa?”

Hunt hoàn toàn vô thức trả lời: “Anh muốn tổ chức tiệc sao?”

“Tiệc? Tiệc từng lấp hết não của cậu rồi hả? Vất vả lắm mới kết thúc chặng đua này, tất nhiên phải tụy lụy một phen chứ! Anh và đồng đội vừa phát hiện ra một nhà hàng pizza siêu ngon luôn! Owen và Charles đã gia nhập rồi! Cậu cũng gọi Winston tới cùng đi!”

“Gì? Owen và Charles cũng tới? Anh còn muốn tôi rủ Winston? Anh cho rằng chúng ta chém giết trên đường đua chưa đủ, còn cần dùng đến pizza ầu ơ nữa hả?”

“Cậu xem, Owen và Charles có đến chín mươi phần trăm thời gian là mâu thuẫn, thế nhưng mười phần trăm thời gian còn lại lại ăm ý đến mức đáng cảm phần đấy thôi. Thực ra chính Owen đã đề nghị rủ cậu với Winston đấy! Cùng tới đây nhé!”

“Được rồi, để tôi hỏi thử hán.”

Ngoài miệng nói thế, trong lòng cậu lại thấy có chút hồi hộp... Dẫu sao... sau khi trao giải xong, Winston hình như còn không vui vì cậu và Owen choàng vai nhau đây này! Sâu trong lòng Hunt cũng rất tò mò, không biết trông Owen và Charles ngồi ăn pizza cùng một bàn như thế nào nhỉ?

“A lô, Winston à? Donald mời tôi đi ăn pizza, còn có cả Owen và Charles nữa... Anh có muốn đến cùng không?”

“Tám giờ tối, tôi còn có buổi phỏng vấn ở trung tâm tin tức.” Giọng nói của Winston bình bình, không nghe ra cảm xúc, Hunt vì thế mà càng thêm thất vọng.

“Ồ... thế thì thôi vậy. Tôi nhắn địa chỉ cho anh, nếu có thể thì anh đến ngồi một lát nhé.”

“Ừ.”

Gác điện thoại, Hunt vuốt vuốt mũi, thở dài một hơi. Được rồi... Có lẽ mình nên gấp một nghìn đóa hoa hồng giấy để dỗ hán thật nhỉ?

Hunt đi một mình đến cửa hàng pizza mà Donald đã nói. Cửa hàng tuy không lớn, nhưng lại sực nức mùi phô mai và nhân bánh khiến người ta chảy nước miếng ròn ròn. Bàn ăn được thiết kế cho sáu người, Donald vừa thấy Hunt đã như nhìn thấy cứu tinh: “Ôn giờ cậu đây rồi! Winston không tới à?”

“Tám giờ hán còn có buổi phỏng vấn.”

“Vậy sao... phí công tôi nghiêm túc truyền thụ cho cậu chút kiến thức dưới bàn ăn.” Owen thờ dãi lắc đầu.

Hunt lập tức nhớ Owen đã từng nói với mình, khi hai người ngồi đối diện nhau, nếu mình cọ chân vào bắp chân Winston mà hán không có ý tránh né, thì ở một góc độ nào đó, có nghĩa là Winston đã tiếp nhận ám hiệu của mình.

Nhưng Winston đâu có tới...

“Thế nào là kiến thức dưới bàn ăn?” Charles ngồi bên cạnh Owen nãy giờ bỗng ngẩng đầu lên hỏi: “Hay anh lại muốn đánh lừa trẻ con?”

Owen lập tức tỏ vẻ nghiêm túc: “Lừa trẻ con? Tôi là loại người như thế sao?”

“Ha-ha.” Charles cúi đầu tiếp tục nghịch điện thoại, lấy tiếng cười để tỏ vẻ nghi ngờ với nhân phẩm của Owen.

Donald và đồng đội cũng như Hunt đều giữ yên lặng: Đúng, anh chính là loại người như thế đấy!!

Không bao lâu sau, pizza đã được mang lên, kèm theo bia rượu và một vài thức nhắm. Mọi người cụng ly với nhau, chỉ có trước mặt Hunt là bày Pepsi...

Charles bật cười ha ha: “Nhóc con chưa lớn nhanh đến thế đâu nhỉ!”

“Chưa lớn cũng thắng được anh rồi!” Hunt không khỏi phản kháng.

“Thích chết à! Thắng một lần đã giỏi lắm chắc? Tôi còn thắng cậu hơn N lần rồi!”

Charles bình thường lúc nào cũng mang dáng vẻ nhìn đời bằng nửa con mắt khiến người ta phát ghét, thế nhưng Hunt lại có thể cảm thấy người này rất thành thật. Y luôn tin tưởng vào bản thân mình, bởi vì quá mạnh mẽ mà không cần phải hòa theo ý bất cứ ai. Hunt dùng Pepsi cụng ly với y, y cười cười nói: “Không biết đến lúc cậu đủ tuổi uống rượu rồi, tôi có còn ở F1 nữa không.”

“Không còn ở F1 nữa? Vậy chắc sẽ chẳng còn cô nào chịu đựng nổi cậu nữa đâu.” Owen đang đưa ly rượu, cười vui vẻ trên nỗi đau của người khác.

Charles không chút nề nang đập mạnh một cú vào chân Owen dưới bàn ăn, thế nhưng Owen lại né được một cách hoàn hảo. Owen tiếp tục giả bộ rót rượu rồi đẩy tới trước mặt Charles.

“Ái chà, xin lỗi nhé!”

“Anh cố tình còn nói xin lỗi cái gì!”

Quả nhiên, hai người này phải có hơn chín mươi phần trăm thời gian là cãi vã, mà thời gian ăn pizza chắc chắn thuộc về hơn chín mươi phần trăm đó rồi... Đúng lúc này, có người đi tới bàn ăn của bọn họ, kéo chiếc ghế ở vị trí đối diện Hunt ra.

Là Winston đang mặc comple!

“Ô! Winston! Cậu cũng đến đây ăn pizza hả? Đâu có hợp với phong cách lịch lãm của cậu!” Charles nâng ly lên.

Những người khác lập tức tỏ ý hoan nghênh. Winston lại chỉ gật nhẹ đầu.

“Pizza phải cầm tay ăn mới thú!” Charles đã dùng tay cầm một miếng pizza đưa lên miệng, tựa hồ đang chế nhạo Winston.

Winston liền cời cúc tay áo sơ mi rồi xắn lên, cũng lấy một miếng đặt vào đĩa của mình, sau đó dùng tay cầm lên ăn. Phô mai giữa môi hán bị kéo thành những sợi dài mảnh, Hunt ngồi đối diện nhìn đến mức ngẩn người.

Cho dù là thế này, Winston vẫn có thể để lộ sự gọi cảm rất mực kín đáo của mình.

“Sao anh... lại tới đây?”

“Tôi thấy còn thừa thời gian nên tới ngồi một lúc. Dù sao Owen cũng ở đây.” Winston lãnh đạm nói.

“Owen...”

“Là vì lo cậu bị Owen bắt nạt.” Charles giải thích luôn.

Donald và đồng đội bật cười ha ha. Tuy Winston ít nói, thế nhưng Donald và Charles đều có thể khiến mọi người phì cười, không khí vì vậy cũng khá vui.

về. Hunt nói với chính mình, cơ hội đây rồi, mình nhất định phải ra “âm hiệu” với Winston! Nếu Winston né tránh, cậu sẽ lập tức xin lỗi. Nếu Winston không né tránh, vậy thì... vậy thì nghĩa là cậu rất có hi vọng!

Hunt híp mắt cười cười nhìn Charles, giả bộ nghe y kể những chuyện đáng xấu hổ của mình với vợ cũ, nhưng dưới gầm bàn, chân cậu lại gác lên, mũi giày vươn về phía Winston... Hình như đụng vào bắp chân hắn rồi? Nhịp tim Hunt tăng đột biến, cậu cực kì căng thẳng.

Nhè nhẹ thôi, phải nhẹ nhẹ thôi... Owen đã nói rồi, phải lúc có lúc không, không giống như cổ ý. Ổn định nào, Hunt... Từng chút từng chút cọ dần lên...

Winston đối diện dường như không có phản ứng gì, chỉ yên lặng ăn pizza, thỉnh thoảng lăm mồm gật đầu với lời người khác nói.

Hắn không hề né tránh...

Liệu hắn có cảm nhận được không? Hunt cẩn thận dùng sức lớn hơn, hi vọng Winston tiếp tục trầm mặc.

“Ê! Nhóc Donald kia, cọ chân tôi làm gì, cậu có ý với tôi hả?” Owen ngồi đối diện bỗng nhiên mở miệng reu re.

“Này này! Làm gì có chuyện tôi cọ anh!” Donald lập tức giơ hai tay, chỉ hận không thể giơ nốt cả hai chân lên.

Hunt ngó cả người, vội vàng đặt chân xuống đất. Ngu quá đi mất! Cậu không cọ vào Winston mà cọ vào Owen rồi! Thảo nào Winston chẳng có chút phản ứng! Thế nhưng đúng lúc thu chân về, cậu lại đụng ngay phải chân Winston. Winston nâng mắt lên nhìn cậu, cũng tức là... Winston đã biết lúc này cậu mới là người cọ Owen?

A! Mất mặt quá!

Sau hai ba giây, Owen hình như đã rõ cơ sự liền xua xua tay bêu riếu Donald: “Thôi thôi, có nhiều người muốn cọ tôi quá mà, không có cậu cũng chẳng thiếu.”

“Tôi chẳng muốn cọ anh tí nào...” Donald đã sắp nghi ngờ bản thân đến nơi.

“Tôi ăn xong rồi, thời gian không có nhiều, mọi người ở lại nhé.” Winston đứng dậy, gật đầu tỏ ý cáo lỗi với tất cả mọi người.

“Ồ, đúng là đã bảy giờ rồi, cậu đến trung tâm tin tức đi!” Donald tỏ vẻ thấu hiểu.

“Lần sau tôi mời.” Sau khi nói xong, Winston không thèm nhìn Hunt cái nào đã bỏ đi.

“Winston nói lần sau sẽ mời khách đấy! Không phải cậu ta đang khách sáo đầu nhĩ?”

“Winston trước giờ đâu có khách sáo! Chẳng đưa sau kết thúc, chúng ta nhất định phải đào mộ cậu ta!”

Mà Hunt lúc này lại cảm thấy cực kì bị ai. Hình như Winston lại càng tức giận hơn trước rồi thì phải? Lúc đi trông hắn có vẻ lịch sự, thực ra lại rất lạnh lùng. Hắn vốn đã không thích mảy tiếp xúc với Owen, thế mà mảy lại còn cọ vào chân Owen dưới gầm bàn nữa à? Winston sẽ không cho rằng mình có hứng thú với Owen chứ? Vì sao Owen muốn tán tỉnh ai cũng thành công, mà mình thì lại trắc trở đến thế?

Điện thoại rung lên, là tin nhắn Owen gửi cho cậu dưới gầm bàn: Không ngờ cậu lại cao tay đến vậy! Tôi chỉ dạy cậu cách cưa đổ Winston thôi, thế mà cậu còn biết được cả cách tán tỉnh tôi trước mặt Winston để cậu ta ghen tuông nữa cơ đấy!

Hunt khóc thầm trong lòng: Anh nhìn thấy hắn ghen tuông ở chỗ nào?

Bữa tiệc pizza kết thúc trong phiên muộn...

Khi rời khỏi nhà hàng, Owen vẫn không quên nháy nháy mắt với Hunt, tỏ ý nhắc nhở cậu nhớ lời hẹn tối nay đấy. Hunt quay lại phòng nghỉ của mình, bắt đầu do dự tối nay có nên đến gặp Owen không. Dù sao Winston cũng đã nghi ngờ rồi còn gì? Có thể đi rồi cũng sẽ bị Owen lừa gạt... nhưng rõ ràng Owen đã nói sẽ giúp cậu một tay... chắc là thật chứ nhỉ?

Tuy đại đa số các bài Owen dạy cậu đều vô dụng với Winston, nhưng như thế không có nghĩa là chúng cũng sẽ vô dụng với những người khác. Biết đâu bài tiếp theo lại hữu dụng thì sao? Kinh nghiệm yêu đương của Owen xác thực rất phong phú. Dù sao bị lừa thêm một lần cũng chẳng tính là nhiều... Hunt hạ quyết tâm xong liền rời khỏi phòng, đi đến khách sạn Owen hẹn trước với tư thái có chết cũng không sờn lòng. Khi bước vào thang máy, cậu vẫn có chút thấp thỏm, nhưng đến khi cửa thang máy mở ra, cậu chợt chẳng còn thấy có gì to tát. Cậu gõ gõ cửa phòng 1826, vừa hít vào một hơi đã nhìn thấy Owen eo quần khăn tắm, tóc vẫn còn ướt đang nhếch môi cười mở cửa.

“A, nhóc Hunt, tôi đợi cậu lâu lắm rồi đấy!”

Tiếng cuối được kéo thật dài, anh ta dùng một tay đặt lên gáy cậu, đẩy cậu vào trong phòng. Hunt hoàn toàn ngỡ ngàng, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ. Owen dán sát mặt về phía cậu, đôi mắt màu lục chứa đầy ánh cười hí hục. Hunt không hề biết mình đã bước qua cửa thế nào, chỉ khi nghe thấy tiếng cửa đóng “cạch” một tiếng mới hoàn được hồn.

Owen nghiêng mặt, che một tay bên tai Hunt: “Đã học được chưa?”

“Học... học cái gì?”

“Kiểu như vừa nãy ấy, tôi nói chưa đủ rõ ràng à?”

Owen dùng mu bàn tay vỗ vào ngực Hunt, sau đó xoay người đi tới bên mép giường rồi ngồi xuống. Hunt liền cảm thấy quần bách: “Anh gọi tôi đến là để tôi... thấy chuyện này?” Cậu sắp suy sụp rồi...

Những điều Owen vừa làm quả thật rất tự nhiên, nhưng Hunt không thể tưởng tượng nổi cảnh mình quần khấn tằm ra mở cửa. Chuyện này vốn đâu có hợp với thói quen sinh hoạt của cậu!

“Không học được à?” Owen thuận tay cầm một chai nước khoáng lên. Hunt còn tưởng người này định đưa cho mình uống, ai ngờ đâu sau khi mở nắp, anh ta lại sung sướng uống một mình: “Trên bàn có quà tặng cho cậu đấy.” Owen nói.

“Tặng tôi?”

“Ừ, tôi đặt làm riêng đó. Nếu hôm nay cậu thua Charles, tôi sẽ nói món quà này dùng để an ủi cậu lại bại dưới tay Charles lần nữa. Nếu cậu thắng Charles, thì đây sẽ là món quà chúc mừng cậu đã khiến Charles cảm hận đến nghiêng rãnh. Chẳng đùa sau cần thận nhé!”

Hunt bóc giấy gói màu sắc lờ lợc bọc ngoài món quà ra rồi mở hộp, sau đó liền ngẩn cả người: “Anh... anh tặng tôi cái thứ này làm gì!”

Bên trong hộp đặt bốn cây kẹo mút màu mè, nhưng quan trọng nhất là kẹo mút lại có hình dáng giống hệt như “người anh em”! Ngoại trừ màu bảy sắc cầu vồng xoắn ốc ra,, hình dáng kẹo giống y như đúc, Hunt trông thấy mà suýt run tay.

“Cứ coi như là do người hâm mộ tặng cậu.” Owen cười hất hất hàm.

“Tôi không cần đâu! Anh giữ lấy mà tặng cho fan nữ của mình! Nếu không thì tặng Charles cũng được!”

“Làm vậy có khi tôi khỏi cần tham gia chặng đua sau nữa luôn ấy chứ.” Owen nhún vai rồi tiện tay cầm một cái lên: “A—“

Hunt lập tức tránh mặt đi: “Giờ tôi cũng muốn đánh anh!”

“Cậu rộng rãi một tí được không? Vũ khí mạnh nhất của cậu không nằm ở sức quyền rũ của đàn ông trưởng thành, bởi vì đó là sở trường của Winston. Cậu sở hữu vẻ gọi cảm trời sinh, nên chúng ta cần phải khiến vẻ gọi cảm này lộ liễu hơn chút nữa, phải tạo ra ấn tượng thị giác cho Winston.”

“Nghe có vẻ hợp lí đấy... thế mà tôi chẳng muốn hiểu một câu nào...”

Hunt cảm thấy mình thật ngu ngốc khi chạy tới đây, cậu vừa định cất bước bỏ đi thì đã bị Owen gọi lại.

“Thực ra cậu cũng chẳng thích Winston đến thế nhỉ?”

“Sao tôi có thể không thích hẳn?” Hunt quay đầu lại.

“Thế mà có mỗi việc cho cậu ta một ám hiệu rõ ràng hơn chút nữa, cậu cũng không dám làm?” Owen ngẩng cao cằm, ánh mắt rõ ràng là coi thường Hunt: “Nếu tôi yêu một người, muốn người đó điên đảo vì mình, tôi sẽ dùng mọi thủ đoạn, gạt bỏ tất cả những ngày ngò, để khiến người đó miệng khô, một lòng một dạ muốn có mình.”

Hunt sững sờ vì khí thế của Owen.

Đúng vậy... nếu cứ tiếp tục thế này, mình và Winston sẽ mãi mãi giậm chân tại chỗ, hẳn sẽ mãi mãi đối xử tốt với mình, thế nhưng cũng chỉ dừng lại ở “đối xử tốt” mà thôi.

“Nhưng mà hộp kẹo mút to đùng này của anh cũng chỉ khiến Winston cảm thấy thô tục thôi. Anh muốn tôi tặng cho hẳn hả?”

Owen sững người, sau đó nổi giận đùng đùng túm lấy một cái gối, nện mạnh vào mặt Hunt: “Ai muốn cậu tặng kẹo mút cho Winston? Chẳng lẽ cậu mong Winston sẽ ăn kẹo trước mặt cậu cho cậu xem à!”

“Hả? Thế tôi giữ lại cũng có tác dụng gì đâu!”

“Bây giờ cậu lên giường ngồi dựa vào gối cho tôi!” Owen trông như định gõ thùng đầu Hunt mới thôi vậy. Hunt lập tức bò đến bên cạnh gối ngồi, ngay ngắn nghiêm chỉnh.

“Nhắc chân lên! Tay trái gác lên gối đầu! Tươi tỉnh lên chút! Cậu có đang dự đám tang nào đâu!”

Owen chìa một thanh kẹo mút tới bên mép Hunt: “Ngậm vào!”

“Cái gì thế! Tôi không muốn...” Hunt còn chưa nói xong, Owen đã nhét phần đầu kẹo vào miệng cậu.

“Nhớ lại cảm giác ăn kẹo mút lúc nhỏ đi, vui vẻ một tí! Đừng có mang cái vẻ hận thù sâu sắc như vậy!”

Lúc nhỏ, tôi đâu có ăn cái kẹo mút nào to như thế này!

Owen cầm lấy điện thoại của Hunt rồi nói với cậu: “Tưởng tượng Winston đang đứng trước mặt cậu, cậu muốn để cho cậu ta biết mình rất thích cây kẹo này!”

Hunt hoàn toàn không cười nổi.

“Thôi vậy! Cậu đừng có ngậm nữa! Dùng lưỡi mà liếm đi!”

“Thế này á?” Hunt vô thức thè lưỡi ra liếm.

Thực ra dù tạo hình có thế nào, kẹo mút chua chua ngọt ngọt, đậm đà vị sữa vẫn khá ngon.

“Tốt lắm! Cứ vậy đi! Ăn một miếng!”

“Hả?” Hunt cúi đầu xuống nhìn kẹo, suy nghĩ xem nên “hạ miệng” thế nào mới đúng.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Đừng giận tôi mà! Tôi định cọ anh chứ không phải Owen đâu!

Winston: Tôi ngồi gần em như thế mà em cũng cọ sai được hả?

Hunt: Xin lỗi! Quý gối xin tha!

Winston: Ngồi xuống bàn đi.

Hunt: Gì? Không phải úp mặt kiểm điểm à?

Winston: Làm lại mười nghìn lần, xem xem lần sau em có cọ sai nữa không?!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tôi Muốn Anh

Hunt vô thức thè lưỡi ra liếm môi trên, Owen thoáng khựng lại rồi nhỏ giọng nói một câu: “Cậu ta mà không làm chết cậu...”

“Cái gì?”

“Không có gì! Vui lên chút, Hunt! Liếm một lần, hai lần, ba lần chả khác quái gì nhau cả!” Owen híp mắt nói lời cổ vũ.

Hunt cắn một phần ba que kẹo đánh “cách” một tiếng, không ngờ bên trong kẹo còn có mút quả! Hunt đột nhiên cảm thấy que kẹo này thật là sáng tạo! Cậu ngửa đầu lên, dốc mút quả vào miệng: “Ừm... nhân kẹo ngon hơn vỏ bọc đường đây!”

Nửa giờ sau, Winston kết thúc buổi gặp mặt với các nhà tài trợ, lấy một tay dứt túi bước ra khỏi hội trường. Điện thoại của hắn đang rung lên không ngừng, biểu thị có tin nhắn. Hắn lấy điện thoại ra, tên người gửi là Hunt, nội dung là: Có người hâm mộ tặng tôi một loại kẹo mút rất thú vị.

Ngón tay lướt khẽ một cái, tấm ảnh Hunt ngồi dựa lưng vào gối, tóc có hơi rối, vẻ mặt đáng thương như bị ép buộc mà không thể phản kháng, đầu lưỡi lại còn khẽ vươn ra liếm vào kẽ hở trên đỉnh que kẹo xuất hiện. Tay Winston siết chặt điện thoại.

Tin nhắn tiếp theo lại được gửi tới: Không thể ngậm hết được!

Bức ảnh chụp từ dưới lên, Hunt cau mày chỉ ngậm được một nửa que kẹo, phần còn lại không thể dứt hết vào miệng. Tai cậu cũng đỏ cả lên.

Tin nhắn thứ ba lại đến: Cắn gãy luôn cho rồi!

Bức ảnh Hunt cắn đến phần giữa que kẹo xuất hiện trên màn hình, trông cậu còn có vẻ không cam lòng và ấu trĩ của trẻ con.

Tin nhắn thứ tư đến ngay sau đó: Mứt quả bên trong ngon ra phết!

Ngón tay Winston lướt xuống phía dưới nhanh như điện, hắn nhìn thấy bức ảnh Hunt đang ngẩng đầu, dốc phần mứt quả nằm trong nửa que kẹo còn lại vào miệng. Chiếc áo phông cổ tròn trễ về một bên, khiến xương quai xanh bên trái gần như lộ hết ra ngoài. Ảnh chụp từ góc độ này còn có thể nhìn thấy lơ mơ đầu lưỡi cậu đang vươn ra, tựa như muốn chạm vào mứt quả đang chảy.

Bờ vai Winston cứng đờ, ngón tay nắm lấy điện thoại càng lúc càng chặt.

“Mẹ kiếp... nếu biết trước cậu nhóc này gọi cảm như thế, tôi đã làm chết từ cái lần ở câu lạc bộ rồi!” Giọng Nicky vang lên từ phía sau lưng Winston. Winston rút mạnh điện thoại về, Nicky vươn tay định ngăn lại: “Cậu cho tôi xem với! Hoặc gửi cho tôi đi! Tôi sẽ không gửi cho người khác!”

Ánh mắt lạnh như băng của Winston lướt qua, Nicky lùi lùi một bước về sau: “Hừm... cậu ta gửi cho cậu những bức ảnh như vậy... rõ ràng là vì cậu đã chiếm được cậu ta rồi, đúng không?”

Winston không nói gì cả, nhưng Nicky lại cảm thấy một Winston thế này khiến người ta sợ hãi. Ánh mắt Winston như nghiền nát thần kinh Nicky. Hắn rõ ràng là đang cắn chặt hàm răng, cảm xúc uất giận như thể sắp tràn ra như đê vỡ.

“Cậu... không phải cậu ta đang tán tỉnh cậu sao?” Nicky không hiểu vì sao Winston nổi giận.

Winston với khuôn mặt lạnh lùng quay lưng đi, bao nhiêu nhân viên gọi hắn lại, hắn cũng không quay đầu. Đây là lần đầu tiên Nicky thấy người này hoàn toàn mất đi phong độ và sự ung dung.

Winston bước khỏi phòng tin tức liền gọi điện thoại ngay cho Hunt. Hunt đang ngồi trong phòng Owen vừa nhìn thấy tên người gọi đến đã run cả tay, điện thoại suýt nữa thì rơi xuống đất, may mà có Owen đỡ được giúp cậu.

“Này, đừng có nói là cậu đang ở chỗ tôi, cũng đừng có nói tối nay cậu đã gặp tôi đấy nhé.” Owen cảnh cáo.

Không cần anh nói tôi cũng biết. Lần trước chỉ mới phỏng đoán cậu nhắn tin với Owen, Winston đã có phản ứng dữ dội đến thế rồi. Nếu để hắn biết cậu nửa đêm nửa hôm còn đến phòng Owen... có khi hai người sẽ tuyệt giao thật mất! Hunt hít sâu một hơi, giả vờ gọi tên người kia như hết thấy điều bình thường: “A! Winston, anh đang ở trung tâm tin tức à?”

“Cậu đang ở đâu?” Giọng Winston rất trầm.

“Tôi đang... ở trong phòng!”

“Thật không?”

Điện thoại liền bị cúp. Không ngờ hắn lại cúp như thế!

Hunt nhìn Owen: “Chuyện... chuyện gì thế này?”

Owen hiểu ra trong nháy mắt: “Hong rồi!! Rõ ràng mấy bức ảnh đó không phải do cậu tự chụp! Cậu đã ngậm kẹo quấy rầy cậu ta rồi thì làm sao còn chụp ảnh được nữa! Cậu ta nhất định sẽ nghĩ rằng còn có người khác trong phòng cậu! Bây giờ đảm bảo cậu ta đang nổi giận! Cậu ta hẳn sẽ tới phòng cậu tóm cậu ngay đây!”

“Không... không thể nào!” Hunt toát mồ hôi lạnh.

“Sao lại không thể! Hunt, cậu thành công rồi, Winston ghen rồi!” Owen ôm lấy lưng Hunt, sau đó dúi hộp kẹo vào trong ngực cậu rồi đẩy cậu ra ngoài cửa: “Cậu về ngay đi! Về phòng cậu ấy! Còn sừng sừng ở đây làm gì! Nếu Winston phát hiện ra mình bị lừa, cậu ta có đào ba tấc đất cũng phải tìm ra người ở cùng với cậu!”

“Này, anh đừng có làm như hấn yêu tôi lắm vậy!”

“Cậu ta không yêu cậu chẳng nhẽ lại yêu tôi! Cậu nhớ đây, có chết cũng cảm được khai tôi ra! Nếu không, cả tôi lẫn Winston đều không tha cho cậu đâu!”

Ánh mắt Owen cực kì nghiêm túc. Hunt đang định cao giọng hét lên một câu “Dựa vào đâu!”, Owen đã đẩy cậu ra khỏi phòng. Cách một cánh cửa, anh ta vẫn không quên dặn dò: “Vẫn câu nói cũ, Winston muốn gì cậu cũng không được cự tuyệt! Bằng không, cậu đừng nghĩ tới việc tham gia chặng đua sau!”

“Mẹ kiếp!” Hunt giận dữ gờ ngón giữa với cánh cửa.

“Còn không chạy đi, Winston đi tới cửa phòng cậu rồi đó!”

Hunt thót cả tim ba chân bốn cẳng chạy ra thang máy, nhấn nút nửa ngày thang máy mới đến nơi. Lúc này, lòng cậu nóng như lửa đốt, tuy biết rõ Winston không thể đi từ trung tâm tin tức đến khách sạn của cậu nhanh như thế được, thế nhưng nếu Winston rời trung tâm tin tức sớm hơn dự kiến thì

sao? Cả đời chạy nước rút một trăm mét, Hunt cũng chưa bao giờ chạy nhanh thế này. Cậu khí thế bùng bùng chạy từ khách sạn của Owen về khách sạn của mình, liều mạng ấn thang máy. Đến cậu cũng không thể ngờ nổi mình lại quay về được phòng trong vòng năm phút. Lúc rút thẻ từ ra, cậu vẫn còn có chút căng thẳng.

Có khi nào Winston đã đến đây rồi không?

Hunt đẩy cửa phòng, bật đèn lên, vút hộp kẹo xuống giường rồi thở phì phò. May mà khoảng cách cũng gần, cậu không toát nhiều mồ hôi lắm. Trong mấy phút ngắn ngủi, Hunt ngồi một mình trên đệm, chợt nhận ra không ngờ mình lại đang sốt ruột.

Winston sẽ đến đây thật chứ? Hay là nhận được mấy bức ảnh mình gửi, hấn giận quá, không chịu tới đây luôn? Từ từ, xem những bức ảnh kia thì có gì mà phải giận? Vốn hấn chẳng có lí do gì mà!

Hunt không ngừng giậm gót chân xuống giường, chốc chốc lại nhìn đồng hồ, càng đợi càng thấy lo lắng. Đột nhiên nhớ hấn quá. Dù chỉ là Winston mặt lạnh thôi cũng được.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên như dội vào chính trái tim Hunt. Đây là nhịp gõ chỉ thuộc về Winston. Hunt vội nhảy xuống giường như bị giật điện rồi đẩy phắt cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Winston.

“Winston!” Hunt nở một nụ cười toe toét.

Nhưng ánh mắt Winston lại lạnh lùng như băng giá. Hấn nhìn lướt qua Hunt, tiến vào trong phòng cậu. Hunt lúc này cảm thấy vạn phần may mắn vì mình đã kịp thời chạy về phòng. Winston bước vào trong rồi ngồi xuống bên giường Hunt, nghiêng mặt quan sát đầu giường của cậu. Toàn thân người này tỏa ra cảm giác lạnh lùng, Hunt đột nhiên thấy có phần sợ hãi. Ít nhất là từ lần đầu tiên cậu nghe thấy lời hấn nói ở nhà vệ sinh sau giải Grand Prix Tây Ban Nha, hấn chưa từng tỏ vẻ lãnh đạm như thế trước mặt cậu. Winston thế này... không bình thường... ít nhất không giống cái người lúc nào cũng xa cách với mọi người nhưng tuyệt đối không khiến người ta chán ghét mà Hunt quen thuộc.

“Cậu có biết chiếc gối trong ảnh chụp và chiếc gối trong phòng cậu không giống nhau không?” Winston nâng mắt lên, khẽ giọng hỏi Hunt.

Trái tim bị bóp nghẹt, đến máu cũng không thể lưu thông: “Tôi...” Hunt há miệng nhưng lại chẳng thể tìm được một lí do giải thích. Owen chết tiệt, có muốn chụp ảnh cũng phải đến đây mà chụp chứ!

“Cậu có biết khoảng cách để chụp được những bức ảnh cậu gửi đã nói rõ: có một người khác chụp giúp cậu không?” Winston lại hỏi.

Vẫn là giọng nói nhẹ nhàng như cũ, trước đây cảm thấy dịu dàng, giờ lại đầy đe dọa... Hunt vẫn không thể trả lời. Cậu còn không rõ có phải Owen cố tình làm thế để Winston nhận ra hay không!

“Cậu có biết cậu rất nổi tiếng, lễ tân khách sạn đều biết cậu không?”

Lòng Hunt kêu nghe “thịch” một tiếng, tiêu đời rồi...

“Tôi hỏi thử một câu, Evan Hunt đội Marcus đã quay về chưa, bọn họ rất nhiệt tình trả lời tôi, mấy phút trước, cậu vừa vội vã chạy về như ma đuổi.”

Hunt đã không còn dám nhìn vào mắt Winston nữa.

“Vì sao phải nói dối tôi?”

Hunt cảm thấy mình thật ngốc... đúng vậy, vì sao cậu lại phải nói dối?

Đúng lúc ấy, Winston đứng dậy.

“Winston...”

“Hunt, từ trước đến nay, cậu luôn nhấn tin với Lawrence Owen phải không?”

Hấn vươn tay ra, nhẹ nhàng vén những lọn tóc rối của Hunt ra sau tai, đốt ngón tay dịu dàng lướt qua vành tai cậu. Lông mi hấn hơi rũ xuống, trông như một cánh cửa đang mời gọi Hunt... trước khi nó hoàn toàn đóng lại, cậu nhất định phải bước vào.

Chỉ có điều, sự dịu dàng này lại khiến Hunt thấy vừa xa lạ vừa thấp thòm. Cậu vẫn nhớ lời cảnh báo của Owen, nhưng Owen cũng có thể làm gì được mình cơ chứ? Ghê gớm lắm cũng chỉ là chèn ép nhau trên đường đua thôi! Ai chèn ép ai còn chưa rõ đâu! Mà lúc này, điều cậu không muốn làm nhất là nói dối Winston. Bởi vì cậu đột nhiên cảm thấy, người này thật xa cách với mình...

“Đúng là tôi đã nhấn tin với Owen, anh ta dạy tôi...”

“Cậu thích anh ta sao?” Winston lại hỏi, vẫn là giọng nói kiềm chế ấy, nhưng lại có thêm phần nôn nóng. Lần này, hấn nghiêng người về phía Hunt, đầu mũi hấn gần sát với cậu, trong ánh mắt hấn, cậu dường như biến thành trong suốt.

“Làm gì có chuyện đó! Anh ta không phải gu của tôi!” Hunt hoàn toàn không ngờ Winston lại nghĩ như vậy.

“Thế nhưng tôi lại thấy anh ta rất hợp với gu của cậu. Tuy anh ta không phải phụ nữ, nhưng anh ta có gương mặt đẹp như vậy, còn có cả đôi mắt mê hoặc lòng người nữa.” Winston nghiêng mặt sang, tựa như muốn nhìn Hunt rõ ràng hơn từ góc độ ấy.

“Tôi chưa từng thấy anh ta đẹp!”

“Hơn nữa anh ta không phải người cổ hủ, anh ta sẽ tạo cho cậu cảm giác mới mẻ và đầy thách thức.”

“Cái gì? Tôi chẳng có hứng thú gì với anh ta hết!”

“Cảm giác mới mẻ và đầy thách thức” cái quý gì cơ chứ!

“Vậy thì nói cho tôi biết, Hunt... hai người đột nhiên thân thiết như thế, cậu gần như ngày nào cũng nhắn tin với anh ta là vì sao?”

Winston hạ mắt, trán hần sắp chạm vào trán Hunt. Hunt không biết nên làm thế nào, chẳng lẽ lại nói thật với Winston? Nếu bị Winston ghét thì sao? Cậu càng lùi về sau, Winston lại càng bước từng bước về phía trước, cho đến tận khi Hunt phát hiện ra lưng mình đã dán sát vào tường.

Thật là khó chịu! Đừng có dính sát vào tôi như thế... hơi thở của anh, cách anh nhìn tôi, không khí anh mang lại khi dựa vào tôi đều khiến tôi cực kỳ muốn chiếm hữu. Khi đã không còn đường lui, Hunt nắm chặt lấy nắm tay mình. Cứ che giấu mãi thế này khiến Hunt thấy rất vất vả. Cậu vốn là người thành thật, giấu giếm chuyện gì dù chỉ là một phút thôi cũng thấy khó chịu. Nếu đã không thỏa mãn, cậu thà rằng mở miệng yêu cầu nhiều hơn.

“Anh đã từng nói... dù có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng không được phép nhắc tới chuyện tuyệt giao.” Hunt nghiêm túc nói.

Tôi chỉ thích anh mà thôi, vì sao không thể nói? Bị từ chối cũng chẳng có gì to tát, dù sao thế giới cũng chẳng quay quanh tôi. Tôi thích ai, người đó cũng không nhất thiết phải mê tôi đến mức khắc cốt ghi tâm. Một giây trước không nói, lúc này không nói, về sau, vào một giây phút nào đó, anh cũng sẽ nhận ra tôi thích anh. Giống như mỗi lần vào cua, dù có đâm vào gờ giảm tốc cũng phải có quyết tâm vượt qua đối thủ, nếu không, tôi chỉ có thể bị động cho kẻ khác qua mặt!

“Lawrence Owen dạy tôi cách theo đuổi anh.” Hunt ngẩng đầu lên, nhìn vào trong mắt Winston. Không hề né tránh, không hề do dự. Đối với Hunt, đây là thời khắc đáng nhớ nhất cả đời này của cậu. Cậu muốn Winston phải biết thật rõ ràng những điều mình mong muốn.

“Tôi biết nghe chuyện này, anh sẽ cảm thấy nực cười hoặc rất đáng khinh. Dù sao bao nhiêu mảnh quyền rũ anh của tôi cũng đều kết thúc trong thất bại! Tôi cố tình ở bên cạnh anh, cãi cọ với anh, tôi cố tình không mang theo quần áo vào phòng tắm, tôi cố tình rủ anh rung giường, có trời mới biết lúc đó tôi chỉ muốn hôn anh, cắn anh, lột trần anh! Tôi cố tình bắt chước như trong phim vén quần anh dưới gầm bàn, nhưng tôi lại chạm nhầm phải Owen... Tôi cố tình chụp ảnh rồi gửi cho anh, anh cũng chẳng có động tĩnh gì! Được, tôi thất bại rồi! Vậy phiền anh nói cho tôi biết, mẹ nó rốt cục tôi phải làm gì mới có thể khiến anh thích tôi!”

Hunt hùng hực khí thế hết một tràng. Cậu cảm thấy mình thật tài giỏi, đang hồi hộp như thế, từng câu lướt qua đầu còn chưa kịp nghĩ đã nói ra mà không hề bị lấp từ nào. Cho dù Winston có xoay người rời đi, cậu cũng đã chuẩn bị xong tinh thần bám dính không rời. Cậu cứ thế nhìn Winston chăm chú, chờ đợi phản ứng của hắn. Tim đập mạnh đến mức khiến cả thế giới cũng phải rung chuyển, sau khi dừng khí đã bị dùng hết, sự thấp thòm ập đến như muốn nghiền nát Hunt. Cậu không hối hận, thế nhưng nước mắt lại chỉ muốn rơi xuống. Không khí mới này còn khô hanh khó chịu nay như đã trở nên lạnh lẽo.

Hunt nâng mắt lên... lần đầu tiên cậu nhìn thấy Winston mở lớn mắt, để lộ dáng vẻ cực lực kiềm nén nhưng cũng cực kỳ kinh ngạc. Thời gian trôi đi chậm chạp mà vô biên, mỗi một lần tim đập lại giống như một miếng băng bị đặt trên ngọn lửa, nhanh chóng tan chảy, ỉ xèo bốc hơi. Hunt cảm thấy mình thật thành công, trừ cậu ra, ai còn có thể khiến Vann Winston để lộ ra vẻ mặt như thế nữa?

Nhưng về kinh ngạc của hắn bị thay thế nhanh chóng bởi một thứ cảm xúc Hunt không thể nào hiểu được, như thể một ngôi sao đã bị nén chặt đến cực điểm, một khi bùng nổ là có thể khiến cả vũ trụ nổ tung. Hunt vô thức dựa sát về một phía khác, chân còn chưa kịp nhắc lên, bàn tay Winston đã bầu chặt lấy vai cậu. Hắn thành linh đê lên cậu, vừa cố chấp vừa kiên quyết. Hunt còn chưa kịp kêu lên kinh ngạc, đôi môi đã bị vật gì ngậm thật chặt, gây đập mạnh vào tường, cột sống cũng suýt nữa thì thoát vị. Đầu lưỡi người kia ngang ngạnh xộc vào, nguồn sức mạnh nghiêng trời lệch đất xâm chiếm cả lòng ngực cậu trong nháy mắt. Hắn quấy nhiễu như thể phát điên, đầu lưỡi Hunt bị khiêu khích ép buộc, thậm chí phát đau vì những hành động của hắn.

Chuyện gì thế này...

Đầu óc Hunt trắng xóa.

Winston quay mặt sang, Hunt nhìn thấy đôi mắt nhắm rất chặt đang hoàn toàn chìm đắm của hắn, cuối cùng mới ý thức được đây là một nụ hôn.

Winston đang hôn cậu? Hắn mà lại hôn cậu sao?

Đôi tay luôn luôn kiểm soát chặt chẽ vô lăng lập tức mất khống chế. Chúng nâng gương mặt Hunt lên, mạnh mẽ ép buộc cậu mở lớn miệng. Winston đột nhiên ngừng lại, thờ dờn đập như cố gắng hết sức kiềm chế điều gì đó. Hơi thở của hắn như muốn thiêu đốt Hunt đến khi không còn xương cốt.

“Nói lần nữa đi... Nói lần nữa đi...” Giọng nói của hắn kiềm nén mà nóng rực, Hunt chưa bao giờ trông thấy một Winston như thế.

“Nói... nói gì...”

“Cậu muốn gì? Nói cho tôi biết cậu muốn gì...” Bàn tay Winston vuốt mạnh lên mặt Hunt, như thể nếu đáp án của Hunt không giống điều hắn muốn, hắn

sẽ giết cậu ngay.

“Tôi... tôi muốn anh... mãi mãi ở cạnh tôi... tôi thích anh.”

Hunt nuốt “ức” một ngụm nước bọt, sau đó nhìn vào đôi mắt đang tỏa nhiệt của người kia. Cái hôn của Winston mạnh mẽ đến vậy, tồn tại rõ rệt đến vậy, cứ như thể vì đây là lần đầu tiên người trong lòng hắn đáp lại hắn.

“Tôi cũng muốn em... muốn em đến phát điên.” Tiếng nói của Winston tràn ra từ kẽ răng, tựa như mong muốn có được người trước mắt là một chuyện khiến hắn phải nghiêng răng nghiêng lợi, khắc xương khắc cốt.

“Từ bao giờ?” Hunt tròn tròn mắt... Đáp án thế này khiến cậu cảm thấy như mình đang nằm mơ. Chẳng lẽ kế hoạch quyến rũ Winston của mình thành công rồi? Chỉ vì gương mặt tên này thể hiện quá ít cảm xúc, nên mình mới chẳng nhận ra?

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy em.” Lời vừa dứt, nụ hôn của Winston đã lần nữa ập tới.

Cái gì? Lần đầu tiên?

Hunt vô thức mở miệng nghênh đón, khi môi lưỡi tiếp xúc với nhau, máu trong người như cũng điên cuồng thiêu đốt. Winston không biết thế nào là đủ cứ thế đòi hỏi, tựa như muốn mượn nụ hôn này để biến Hunt thành một bộ phận của mình. Va chạm và quấy nhiễu, dung nạp và chiếm hữu, tất cả dường như đều đang kích thích thần kinh Hunt. Nụ hôn này hoàn toàn khác biệt với nụ hôn cậu từng tưởng tượng. Nó tràn đầy sức công phá và dục vọng chiếm hữu của đàn ông. Winston dùng sức quá mạnh, đến mức cơ bắp toàn thân căng chặt của Hunt suýt chút nữa là bị nổ tung vì cái ôm siết của hắn. Bàn tay của hắn không chút kiên nhẫn dạo chơi khắp người Hunt chẳng khác nào muốn bóp nát cậu, khác hẳn với kiểu đối xử dịu dàng chiều chuộng như thể coi cậu là trẻ nhỏ mọi khi.

“Ừm... ừm...” Cảm giác thiếu oxy khiến Hunt cảm thấy choáng váng, mà Winston lại chẳng hề có ý định dừng lại.

Hắn tựa như một chiếc xe đang rong ruổi tung hoành khắp đường đua, chỉ nghĩ đến chuyện hưởng thụ hết mình trong khoang miệng ẩm ướt và mềm mại của Hunt. Hunt không thể không nâng tay đập vào lưng của hắn, đầu lưỡi phản kháng muốn đẩy hắn ra ngoài. Đến khi tìm được chút khe hở, Hunt liền vội vã quay đầu thở hỗn hển. Chưa đầy một giây sau, Winston đã bóp chặt lấy gò má cậu, bắt ép cậu một lần nữa đón nhận nụ hôn với sự quấy nhiễu của đầu lưỡi. Cho dù Hunt có muốn quay mặt đi, Winston cũng sẽ dùng lưỡi của mình ép buộc cậu phối hợp với mình từ chính diện. Hunt cảm thấy như mình đã bị đẩy đến trung tâm gốc của tốc độ cao, bị Winston điên cuồng nghiền nát đến mức sắp sửa chệch hướng lao ra ngoài, vỡ tan thành bụi phấn!

Sau niềm vui đến khó tin, cảm giác sợ hãi không tên lại phủ lấp khắp trái tim. Hunt vô thức nâng đầu gối húc thật mạnh vào bụng Winston. Cậu chỉ muốn giành được một chút quyền không chế, cho dù chỉ là một giây để hít thở thôi cũng được. Không ngờ phản ứng của Winston lại thần tốc vượt qua tưởng tượng của Hunt, hắn dễ dàng đè đầu gối của cậu xuống. Winston vẫn cố hết sức đẩy đưa khi quyết định thối lui, Hunt thờ dòn đập nhưng lại bị Winston nhắc lên vai. Giây phút ấy, cậu có thể cảm thấy bắp vai của người này căng cứng, trái tim cậu cũng vì thế mà siết chặt.

Hunt bị vứt “phịch” một cái xuống giường đến choáng váng đầu óc. Cậu vừa mới chống người dậy, đầu gối phải của Winston đã chen vào giữa hai chân cậu, hai tay của hắn nắm lấy cổ tay Hunt, toàn thân như biến thành dã thú vồ mồi ngả về phía trước. Hunt liền bị hắn áp người lên.

“Tôi không thờ nổi mắt!” Hunt kêu trước lên một tiếng.

Người kia nghiêng mặt sang, đầu lưỡi chạm vào kẽ môi Hunt, nhẹ nhàng liếm láp, đến khi môi cậu ướt đầm rồi mới tiến vào. Cảm giác ấy khiến Hunt không thể chịu đựng được, đầu óc liên văng vát. Đầu lưỡi Winston cong lên, Hunt liền vươn lưỡi ra và chạm với hắn theo phản xạ. Cậu chủ động ngậm lấy môi Winston, còn chưa kịp mút vào đã rơi vào cạm bẫy của người kia.

Phản ứng của Hunt khiến Winston sụp đổ hoàn toàn ngay tức khắc. Tất cả, tất cả những kiềm chế, lý trí, tao nhã, lịch lãm mà Hunt thân thuộc đã vỡ vụn không cách nào tìm thấy. Người này buông thả, điên cuồng, thậm chí thô bạo, tùy ý để khát vọng của mình phun trào. Hunt bị đè chặt trên đệm, đầu óc vẫn còn chấn động, nụ hôn của Winston đã ào tới mãnh liệt như sóng cuộn biển gầm. Cậu vùng vẫy vai thật mạnh, ngón tay người kia liền nắm chặt lấy tay cậu, ép xuống bên tai, khiến cậu không cách nào dùng sức. Lưỡi Winston không hề tiết chế thân mật liếm láp mỗi phân mỗi tấc trong khoang miệng Hunt, hết lần này đến lần khác không biết chán, lượt sau còn mạnh mẽ hơn lượt trước. Khát vọng của hắn hoàn toàn đập vỡ tưởng tượng của Hunt. Người con trai tưởng rằng không mang dục vọng đang ở trước mặt cậu, không hề che giấu, thể hiện một bộ mặt khác của mình.

“Ừm... ừm...”

Hunt bị bắt ép ngửa mặt lên, cái gáy đủ sức chống chịu lực hướng tâm mỗi khi vào cua của cậu đã sắp không chịu nổi nụ hôn của Winston nữa. Nước mắt rơi ra khỏi hốc mắt Hunt, không phải vì sợ hãi, mà bởi vì cậu đã dùng quá sức. Winston cuối cùng cũng buông môi Hunt ra, tiếp đó không chút lý trí hôn lên khóe môi cậu, ngậm lấy cằm cậu, sau khi đầu lưỡi liếm qua liền dùng lực cực mạnh mút mát.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Winston: Tôi phải rút kiếm đây.

Hunt: Anh... anh... anh mà dám rút kiếm, tôi sẽ giờ bài dê tiện!

Winston: Ô, em định đi tiện thể nào?

Hunt: Để anh rút kiếm xong cũng không đâm vào nổi!

Winston: Thật không, đến ga ra dưới lòng đất tôi cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, em còn định đi tiện ở đâu nữa?

Hunt: ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: To Như Chai Coca Ấy

Hunt muốn đẩy hắn ra, thế nhưng lại bị hắn nắm chặt hai tay đến mức không thể cử động. Ngay sau đó, cả người cậu bị lật úp sấp xuống mặt đệm. Nụ hôn của Winston bao phủ tứ phía, nhiệt độ như thiêu như đốt cách lớp quần áo mà cũng có thể cảm nhận được. Hắn kéo áo phông của cậu ra, cổ áo bị xé rách nghe “roẹt” một tiếng. Hunt vừa mới chống người dậy đã bị hắn ghim chặt thắt lưng, hoàn toàn không thể cự quấy.

“Anh muốn làm gì?” Hunt hoảng hốt. Chuyện này không giống như tưởng tượng của cậu... Không giống chút nào... Cậu sợ đến mức những đầu ngón tay cũng run rẩy.

“Cho tôi vào.”

Giọng Winston khàn như giấy ráp chà qua thần kinh Hunt, khiến cả người cậu lập tức nóng bừng lên. Đến lúc hiểu được ý hắn, Hunt hoảng đến mức đầu cũng như muốn nổ tung. Cậu đập hắn ra theo phản xạ rồi định lăn xuống giường, không may lại bị hắn ôm trở lại. Winston dán vào phía sau Hunt, hôn lên gò má cậu. Hơi thở của hắn nóng đến kinh người.

“Tôi muốn em, Hunt... Đừng bắt tôi chờ đợi nữa...” Tiếng nói của hắn tựa như một đóa hoa được điêu khắc từ những cơn gió rét thấu xương giữa trời băng giá, một khi nổ rộ liền đâm vào thần kinh cậu, phong tỏa tất cả của cậu.

“Tôi... tôi...” Lúc này, Hunt đã căng thẳng tới mức sắp mất hết cả năng lực tư duy, đầu lưỡi của cậu cứng đờ, đến cả một câu cũng không nói hoàn chỉnh được.

“Để tôi ôm em... Hunt...”

Tiếng nói ấy khẽ tựa lời thỉnh cầu, thế nhưng cũng mạnh mẽ đến mức nếu như Hunt dám cự tuyệt, cậu sẽ phải chịu treo cổ ngay. Một tay Winston đã tóm lấy lưng quần Hunt, dùng sức kéo mạnh xuống. Hunt vốn khao khát sở hữu người con trai này, nhưng chắc chắn không phải là theo cách như vậy!

“Từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã muốn đẩy em xuống sàn rồi làm chuyện đó với em...”

Cái gì?

“Ngày nào tôi cũng hối hận, tại sao trong con hẻm sau quán bar hôm ấy, tôi lại không động đến em vào ngay cái lúc em thiếu tỉnh táo nhất như thế!”

Hunt trợn trừng mắt. Cậu vẫn nhớ ngày đó, mình bị cái tên này quyến rũ đến mức bốc hỏa, lại thêm việc uống hết ly này đến ly khác, mà nhà vệ sinh của quán bar lại đang sửa chữa, cậu chỉ đành đi về phía sau hẻm giải quyết, còn tên này thì ôm lấy cậu, che giúp cậu. Vậy lúc ấy, hắn đang nghĩ đến những gì?

“Tôi nói tôi muốn mua tàu lặn là để nhốt em lại... khiến em không đi đâu được nữa...”

Lúc nói, hơi thở của Winston kề sát bên tai Hunt, nóng đến mức Hunt không thể không quay mặt đi hướng khác. Winston lại càng được đà dán sát vào tai Hunt hơn, rót tất cả dục niệm của hắn vào óc cậu.

“Mỗi lần nhìn thấy em ngồi trong bồn tắm, tôi đều muốn làm chuyện đó đến khi em phát khóc.”

Sức mạnh trong giọng nói của Winston khiến Hunt kinh hồn bạt vía. Rõ ràng khi ở Dubai, tên này bước vào phòng tắm còn chẳng thèm nhìn mình lấy một lần cơ mà! Đây không phải là lời thổ lộ tôi muốn nghe! Chẳng lẽ không nên là tôi thích anh, anh cũng thích tôi, sau đó chúng ta nhìn nhau mỉm cười ôm nhau thật chặt sao?

“Em nghĩ vì sao tôi lại chơi trò rung giường với em? Là bởi vì tôi cũng muốn hôn em, cắn em, lột trần em.” Winston cắn vành tai Hunt, mà hai tay hắn lại càng lúc càng nóng hổi.

Sắp chết tôi rồi... sắp chết tôi rồi... Hunt đột nhiên ngộ ra mình đang đốt lửa tự thiêu!

Cậu ngồi thẳng lưng, thỉnh thoảng dùng cùi chỏ thúc về sau. Winston rên lên một tiếng nhưng vẫn chẳng buông tay, tiếp tục ấn cậu xuống giường.

“Mẹ kiếp—“

Andrenalin trong người Hunt tăng vọt, cậu bám lấy mép giường mượn lực để chống người dậy rồi lộn một vòng rơi xuống giường. Cái khoảnh khắc đứng bật dậy ấy, Hunt còn nhìn thấy Winston đang quỳ trên giường quan sát mình. Hắn không mang vẻ mặt tức giận do bị từ chối, mà là ý chí chắc chắn phải đạt được sau khi đã hạ quyết tâm...

Hunt căng thẳng đến nỗi không khép được hàm, vội vã xoay người phi ra khỏi phòng. Cậu cực kì chắc chắn Winston cũng đã lao xuống, ngón tay hắn lướt qua vai cậu, suýt nữa đã tóm được cậu về. Hunt mở được cửa rồi chạy như điên trên hành lang. Cậu không đi thang máy, thậm chí đến cả quay đầu cũng không dám. Cậu có một dự cảm, nếu bây giờ cậu dừng lại, chắc chắn đến tính mạng cũng chẳng còn.

Winston muốn thịt mày!

Winston muốn thịt mày!!

Giấc ngủ này cứ vọng đi vọng lại mãi trong đầu Hunt. Cậu phóng ra ngoài khách sạn, thậm chí còn chẳng rõ mình xông về hướng nào. Cậu càng chạy, đầu óc lại càng tỉnh táo. Winston nói ngay từ lần đầu tiên gặp cậu, hắn đã muốn có cậu rồi... Lần đầu tiên... lần đầu tiên hình như là ở nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha! Mẹ nó! Tên này còn giúp cậu kéo khóa quần nữa chứ!

Hắn cố tỉnh! Chắc chắn là hắn cố tỉnh!

Ở buổi đầu giá, hắn còn nói nếu là quần lót của cậu, mười triệu đô hắn cũng đồng ý chi!

Hắn lại còn vừa lái xe vừa nói gì mà thích dụ dỗ hay thô bạo...

Còn cả gì mà “tôi muốn tán cậu” nữa!?

Hunt dừng lại dưới một cột đèn đường nào đó, vươn tay ôm chặt lấy đầu mình... Tất cả đều không phải trò đùa, tất cả đều là những ám hiệu trắng trợn cả! Giờ đây nghĩ lại, mọi điều hai người đã trải qua, hóa ra... đều là vì Vann Winston đang tán tỉnh cậu! Thế giới của cậu như đã nổ tung! Bao nhiêu chuyện trước đây đều như được nhìn dưới lớp kính lọc màu.

“A a a a!”

Hunt chỉ hận sao không thể chém đứt đầu mình cho rồi! Sao mày ngu thế! Ngu thế! Ngu thế! Người ta chỉ đối tốt với mày một tí mày đã vĩnh viễn mặt lên trời! Giờ thì toi rồi! Mày đã thích người ta, còn thích chết đi được nữa! Thế nhưng người ta thì lại muốn làm mày đến chết từ lâu rồi! Mày chỉ cần quay đầu nhìn lại thôi là nhận ra đã rơi vào cái bẫy dụ dỗ Vann Winston cẩn thận bố trí sẵn từ bao giờ!

Nên làm thế nào bây giờ?

Phòng mình cũng không dám quay về, biết đâu Winston vẫn còn ở đó? Hoặc lỡ bị hắn tóm lại trên đường quay về thì sao? Rồi hắn sẽ đẩy ngã mày, tiếp theo là mông mày nở hoa!

Hunt lau mồ hôi chảy đầy mặt, lúc này mới nhận ra mình đang không mặc gì trên người hết, cúc quần còn bị Winston giựt đứt mất, khiến toàn thân trông cực kì thê thảm. Hộ chiếu của cậu vẫn còn ở trong phòng, điện thoại cũng ở đó nốt. Cậu chẳng mang gì cả, lẽ nào phải lang thang đến tận sáng mai? Nếu đi tìm người trong đội đua, họ sẽ sợ chết khiếp vì bộ dạng này của cậu mất...

Có nên tìm Donald không? Vấn đề là khách sạn của Donald ở đâu? Cậu đâu có biết! Chỉ còn mỗi Owen... Hơn nữa tên Owen kia biết chuyện giữa cậu và Winston. Để tên đó cười nhạo giấu cọt cũng được, nhưng ít ra tên đó cũng có thể nói cho cậu biết nên làm gì tiếp theo chứ? Hoặc là... làm thế nào để Winston bình tĩnh lại?

Cậu cứ y nguyên như thế đi đến khách sạn Owen ở. Đã sắp hai giờ sáng, Hunt gõ cửa rất lâu, Owen mới lười biếng đi ra.

“Không phải người đẹp không mở cửa...”

“Lawrence Owen mở cửa! Tôi đòi rồi!”

“Hunt?”

Owen vừa mở cửa ra, Hunt đã lập tức chui vào.

“Winston muốn thịt tôi!”

Hunt không nói thêm câu thứ hai đã mở tủ lạnh mini của Owen, vụng nấp chai coca tu ừng ực.

Cậu cần phải được trấn an ngay lập tức!

Owen sững người ra hai giây rồi mới túm lấy vai Hunt, gương mặt có vẻ vui mừng kinh ngạc: “Nhóc con! Cậu thành công rồi à! Thế bây giờ cậu... còn ở đây làm gì?”

“Hắn muốn thịt tôi chẳng lẽ tôi không nên chạy?” Hunt nhìn Owen bằng ánh mắt khó tin.

“Cậu chạy... Nhóc con cậu đúng là học một biết mười! Còn biết cách giả vờ cự tuyệt cơ đấy? Cậu chạy đi thế này, tà hỏa trong lòng Winston sẽ càng cháy mạnh, cậu ta chắc chắn càng muốn làm chuyện đó với cậu hơn!”

Hunt phun vọt một ngụm coca vào đúng mặt Owen, may mà Owen phản ứng nhanh, nếu không đã đẹp mặt rồi!

“Có phải anh biết Winston muốn thịt tôi từ lâu rồi không?” Hunt túm lấy cổ áo Owen.

“Không phải là chuyện đương nhiên sao? Nếu tôi vừa mất với ai, chắc chắn tôi sẽ muốn làm việc ấy với người đó...” Owen nhún nhún vai.

“Tôi là đàn ông! Vì sao không phải là tôi làm việc đó với hắn!”

“Cậu... cậu có thể gọi điện thương lượng với cậu ta, nói rằng ‘anh không cho tôi làm, tôi sẽ không thích anh nữa’ gì gì đó.” Owen nói một cách vô trách nhiệm.

“Vấn đề là... hắn... ngay từ lần đầu tiên gặp tôi, hắn đã tìm trăm phương ngàn kế để thịt tôi rồi! Gì mà muốn làm bạn với tôi, gì mà để tôi lái Ferrari của hắn đến cháy máy, gì mà đi du lịch cùng tôi... tất cả đều là... đều là cách để hắn tiếp cận tôi... là thủ đoạn để hắn lừa dối tôi đó!” Hunt nhìn Owen bằng vẻ mặt “liệu-anh-có-hiểu-không”.

“Winston còn để cậu lái cháy máy Ferrari?” Owen huýt một tiếng sáo: “Đây không gọi là trăm phương ngàn kế, Hunt, đây gọi là không tiếc đánh đổi tất cả. Đàn ông như Winston sẽ sắp xếp giờ giấc sinh hoạt rất tốt, cũng bao gồm cả chuyện tình cảm. Cậu ta muốn làm chuyện đó với cậu, điều kiện tiên quyết nhất định là vì rất yêu cậu. Nếu như lần đầu tiên nhìn thấy cậu, cậu ta đã muốn có được cậu, vậy chắc chắn cậu ta sẽ phải có được cậu cho bằng được. Trừ phi bây giờ cậu nhảy qua cửa sổ... hơn nữa còn phải toi mạng thì mới thoát được. Nếu cậu không ngã chết, trước sau gì mộng cũng sẽ nở hoa.”

Hunt trầm mặc quay mặt đi.

Cho dù lúc nào ở cạnh nhau, mục đích của Winston cũng là quyến rũ cậu, nhưng chính vì giờ này phút này hiểu được mục đích của hắn, mọi thứ mới trở nên mờ ám, mới trở nên rung động. Cậu rất rõ ràng, Winston trước nay không bao giờ phạm một chút tình lực nào cho những người hắn không coi trọng. Nếu như ngay từ lần đầu gặp gỡ, Winston đã có “ý đồ bất chính” với cậu, vậy hắn hẳn đã phải kiềm chế rất lâu rồi. Cứ kìm nén như thế mãi sẽ bùng nổ mất thôi... Hôm nay là bởi cậu tò mò lòng mình nên hắn mới không thể kiềm chế lâu hơn được nữa. Nếu như cậu mãi mãi không yêu hắn thì sao? Hắn sẽ chịu đựng bao lâu đây? Đến khi hắn rốt cục không chịu nổi nữa, quyết định phá hủy “tình bạn” giữa hai người, hay là hắn sẽ dứt khoát xoay người rồi đi, từ nay không còn gặp lại cậu nữa? Chỉ cần nghĩ đến đây, Hunt đã thấy rất đau lòng...

Nếu như mình thích hắn sớm hơn một chút, biết đâu hắn sẽ không mất khống chế như hôm nay, mình cũng sẽ không phải chạy trốn vào ngay cái lúc hắn mong chờ được mình đáp lại nhất nữa. Kìm nén là một chuyện khổ cực đến thế nào cơ chứ? Hunt nhớ rất rõ mỗi lần phải chịu cảnh bỏ say rượu, cậu đã vừa muốn ngăn cản vừa sợ hãi sẽ mất đi bố vĩnh viễn đến mức nào. Winston... quá nửa cũng là như thế. Hunt đột nhiên thấy thật vui mừng vì mình cũng thích hắn, nếu không, trừ đua xe ra, một Winston đã dốc hết tâm huyết cho mình sẽ phải chịu dày vò và mệt mỏi đến mức nào? Thực ra, không phải Winston quá điên cuồng, mà là bởi mình quá yếu đuối, quá ấu trĩ.

“Nhưng hắn muốn làm tôi... anh có biết chỗ đó của hắn to đến mức nào không!” Ngay sau đó, Hunt lại suy sụp.

“To đến mức nào?” Owen hiển nhiên rất tò mò.

Hunt lắc lắc chai coca trong tay, trợn lớn mắt nói: “To thế này này! Thế này này! Anh có nhìn rõ không! Nếu không đánh thắng được hắn, tôi sẽ bị hắn thịt! Không cần phải nhảy từ cửa sổ xuống, tôi cũng sẽ chết ngay lập tức! Chết ngay đó! Hơn nữa còn chết cực kì thảm!”

Owen kiên nhẫn ần chai coca Hunt đang không ngừng vẩy xuống: “Ai mà biết cậu có đang khoe khoang chỗ đó của người yêu mình tuyệt vời đến mức nào không...”

“Khoe khoang con khi!”

“Chắc chắn là cậu nhìn nhầm rồi! Làm sao to như thế này được!” Owen bó tay nói.

“Tôi đảm bảo không nhìn nhầm! Lúc đó á, cái chỗ ấy còn đâm vào tôi mà! Tôi quay đầu lại nhìn—ôi má ơi! Ôi má ơi! Thị giác năng động của tôi vẫn còn tốt lắm! Sao có thể không nhìn rõ chỗ kia to đến mức nào!” Hunt bắt đầu đứng trong phòng bắt an run rẩy.

Nhìn đáng vẻ lo âu của cậu, Owen thở dài gãi đầu: “Sợ đến mức này cơ à, chẳng nhẽ lại là thật?”

Đúng lúc này, điện thoại của Owen vang lên. Owen cúi đầu nhìn: “Là Winston, chắc chắn cậu ta định hỏi cậu có ở chỗ tôi không đấy.”

Hunt sợ cứng người.

“Đặt chai coca xuống đi! Tôi hỏi cậu câu này, cậu nghĩ cho kĩ rồi hãy trả lời tôi. Bây giờ gạt chuyện Winston muốn làm cậu sang một bên, cậu rốt cục có

thích cậu ta không?”

Hunt đứng yên không nói gì. Người kia ấy à... sao mình có thể không thích cơ chứ?

“Được rồi, một khía cạnh khác vậy, nếu hôm nay cậu cự tuyệt Winston, ngày mai cậu ta lại có tình yêu sét đánh với một người khác, lại có quyết tâm nắm giữ người đó, cậu có chịu nổi không?”

“Cái gì? Tôi sẽ giết chết hắn!” Hunt hét lên, mắt cũng sắp löt tròng.

“Giết ai cơ? Winston à?”

“Đương nhiên là giết cái kẻ hắn muốn chiếm được kia!”

“Ồ... lùi một bước, nếu như Winston không làm chuyện đó nữa, cậu còn muốn ở cạnh cậu ta không?”

“... Muốn... Muốn chứ...” Hunt xoay mặt đi, cả cổ cũng đỏ bừng.

“Ồ.” Owen gật gù.

Winston đã gọi đến số của Owen ba lần liên tiếp.

“Được rồi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết việc này. Cậu ngoan ngoãn đứng ở đây cho tôi. Nếu để tôi gọi điện xong quay trở về lại phát hiện cậu chạy rồi, thì sau này dù cậu có bị Winston làm đến mức bán thân bất toại, tôi cũng sẽ không quan tâm nữa.” Owen nói bằng giọng cực kì nghiêm túc.

“Được! Được! Anh giải quyết hộ tôi đi!” Trong mắt Hunt là hi vọng thiết tha.

Owen liếc nhìn cậu một cái rồi cầm điện thoại đi ra ngoài cửa. Anh ta đi đến cuối hành lang khách sạn, ở đó có một khung cửa sổ nhỏ. Dựa người vào cửa sổ, Owen gọi lại cho Winston.

“Hãy... Winston, không ngờ cậu lại gọi điện cho tôi.”

“Hunter có ở chỗ anh không?” Giọng Winston vang lên giữa đêm nghe có vẻ vừa vội vã vừa lạnh lùng.

“Có chứ. Cậu ta đang sợ chết khiếp. Tôi đã đồng ý sẽ giúp cậu ta giải quyết vấn đề chỗ kia của cậu quá to sẽ đâm chết cậu ta rồi, vì thế, cậu không phiền nếu tôi nói vài câu chứ?”

“... Anh nói đi.”

“Cậu đã chịu đựng lâu như thế rồi, chịu thêm một tẹo nữa cũng chẳng sao đâu nhỉ? Hơn nữa Hunt rất ngây thơ, với cậu ta, tình yêu có lẽ là nắm tay, ôm ấp, hôn môi, đến khi sâu sắc lắm rồi mới có thể lên giường. Cậu vừa mới gì đã lòi hung khí ra, đáng lẽ nên để cho Hunt chút thời gian thích ứng mới phải chứ, đúng không?” Giọng nói của Owen rất bình thản, trên mặt lại là vẻ sung sướng khi người ta gặp họa.

“Tôi biết rồi.”

“Hơn nữa cậu ta là con trai, không phải là phụ nữ. Con trai tuổi này có tự trọng riêng, từ nhỏ đến lớn, cậu ta luôn nghĩ sẽ lên giường cùng bạn gái, nên cho dù là lúc cậu ta có những ý nghĩ đen tối nhất với cậu, cậu ta cũng không nghĩ tới chuyện bị cậu làm đâu. Cậu lòi “anh em” ra đâm cậu ta, sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ta đấy. Không phải cậu giỏi nhất là chuyện dỗ dành cậu ta sao? Cậu nên dỗ dành Hunt đến lúc cậu ta trao thân ra cho cậu thì tốt hơn là khiến cậu ta bị ám ảnh tâm lí chứ?”

“Cảm ơn.”

“Không có gì. Thế nhưng tôi cũng tò mò lắm, chỗ đó của cậu to như chai coca thật đấy à?”

“Tôi tới đón Hunt.” Winston trực tiếp bỏ qua vấn đề này.

“Vậy đến nhanh lên, tôi còn muốn ngủ nữa.”

Owen cúp điện thoại xong, quay về phòng thì nhìn thấy Hunt đang vô cùng căng thẳng ngồi trên ghế sofa: “Lát nữa Winston sẽ tới đón cậu.” Owen nói nhẹ nhàng.

“Cái gì? Anh để hắn đến bắt tôi à?” Hunt trở nên sốt ruột một cách rõ ràng.

“Không phải là bắt cậu, mà là đón cậu. Chắc cậu cũng không muốn bé tắc thế này mãi chứ? Hơn nữa Winston đã đồng ý sẽ không làm gì cậu nữa rồi. Tạm thời là như thế. Cậu ta thuộc tui người đã nói là làm, chuyện đã đáp ứng nhất định sẽ thực hiện, nên cậu có thể yên tâm mà về đi.”

“Hắn đồng ý với anh thật sao?” Đôi mắt Hunt sáng lấp lánh.

“Thật, thật! Còn thật hơn cả chai coca gì gì đó của cậu nữa!”

Owen không khỏi bật cười rồi lười biếng ngáp một cái. Hunt vẫn nuốt “ức” một ngụm nước bọt.

Không đến năm phút sau, phòng Owen đã vang lên tiếng gõ cửa. Owen hást cằm, tò ý Hunt hãy ra mở cửa. Nhưng Hunt cứ ngồi yên chỗ cũ không động tĩnh gì, đáng vẻ vẫn cực kì căng thẳng. Owen thở dài một hơi, thông dong đi ra phía cửa, mở cửa ra.

“Hãy, Winston.”

Nghe thấy cái tên kia, Hunt đã vô thức rùng cả mình. Cảm giác sợ hãi khi bị người kia chế ngự, bị mất đi tự do, hoàn toàn bị cướp đoạt và chiếm hữu lại một lần nữa trào lên trong tim cậu.

“Ừm” Winston chỉ khẽ đáp lại một tiếng, sau đó liền bước vào gọi: “Hunt.”

Hắn vẫn dịu dàng gọi tên cậu như trước, thế nhưng Hunt lại nghe ra một cảm xúc khác.

“Tôi đem quần áo đến cho em này.”

Lòng Hunt có hơi sợ hãi, nhưng cậu vẫn giả vờ tỏ vẻ bình thản đón lấy chiếc áo phong người kia mang tới, mặc vào người, rồi khoác thêm áo khoác. Cậu kéo chiếc áo phong xuống, che đi phần cúc đã bị đứt của quần bò. Owen đứng xem bên cạnh, muốn cười mà lại không thể không kiềm chế.

“Được rồi được rồi! Ngày mai mọi người đều có buổi phỏng vấn cả, mau mau về ngủ đi! Nếu không, mắt có quầng thâm, đến nhân viên trang điểm cũng không cứu giúp được đâu.”

Hunt đứng lên, nhìn Owen thăm thiết.

“Yên tâm, cậu sẽ không chết đâu.” Owen quơ quơ tay.

Winston trầm mặc không nói năng gì đi phía trước, mở cửa phòng ra giúp Hunt. Hunt bắt khuất bước ra, trong lòng đang loạn cào cào. Hai người đi đến trước cầu thang máy, nhìn số tầng tăng lên từng chút một. Hunt liếc Winston mới phát hiện người kia cũng cứ quan sát mình mãi, với ánh mắt thật sâu. Cửa thang máy mở ra, Hunt đột nhiên do dự có nên bước vào không.

Winston nhẹ giọng nói một câu: “Tôi sẽ không làm gì em cả, trước khi em chuẩn bị xong xuôi.”

Hunt cúi thấp đầu bước vào, Winston đứng ngay bên cạnh cậu. Cửa thang máy đóng lại, khi Winston vươn tay về phía Hunt, Hunt lập tức trở nên phòng bị.

“Tôi muốn ở bên em”

Hunt sững sờ, cả cội lòng lại vì câu nói ấy mà ảm áp. Đây là người cậu vẫn luôn yêu mến, là người có thể khiến cậu phó mặc tất cả xông lên phía trước. Cậu cũng rất muốn ở bên hắn, cực kì, cực kì muốn. Thậm chí khi biết hắn cũng thích mình, cậu đã hạnh phúc biết bao nhiêu...

“Ừm”

Hunt nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Winston. Thang máy mở cửa ra, Winston kéo cậu đi về phía trước. Mới có ba giờ sáng, cả thành phố đều chìm trong yên tĩnh. Hắn cứ kéo cậu đi như thế, tuy nghĩ thì có chút kì quái, thế nhưng Hunt vẫn cảm thấy vui mừng, trái tim dường như cũng không đập giống mọi khi nữa. Ngón tay của Winston rất rắn rỏi, lòng bàn tay lại rất ấm áp, giờ này phút này, tất cả đều thuộc về cậu. Winston đưa cậu về khách sạn. Cửa phòng mở ra, Hunt bước vào, Winston lại đứng ở trước cửa.

“Ngủ ngon” Winston nói.

“... Ngủ... ngủ ngon...”

Winston không có ý bước vào, cũng có nghĩa là hắn sẽ tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa, không đối xử với Hunt một cách thiếu kiềm chế như vừa rồi nữa. Khát vọng như muốn hủy diệt cả đất trời đã bị đè xuống, tựa như tất cả chỉ là ảo giác của riêng Hunt. Thế nhưng nhìn theo bóng lưng Winston rời đi, Hunt đột nhiên cảm thấy người con trai kia hẳn là đang buồn lắm.

Khi phòng nghỉ chỉ còn lại có mình Hunt, cậu gơ tay lên chăm chú nhìn ngón tay vừa nãy vẫn còn được Winston nắm chặt của mình. Cậu đi tới bên cửa sổ, vốn định quan sát bóng lưng của Winston, ai ngờ người kia lại chẳng rời đi, cứ đứng ở dưới ngọn đèn bên ngoài khách sạn mà hút thuốc mãi. Hắn đứng đối lưng với Hunt, hơi ngẩng đầu lên, đáng điệu sao mà cô đơn.

Hunt đột nhiên thấy mình thật là ngốc, cậu thích người kia đến thế, làm sao nỡ để hắn buồn lòng đây?

Hunt xoa xoa gáy mình, cảm giác nguy hiểm khi bị Winston túm chặt ấy vẫn còn chưa tan biến, thế nhưng... thế nhưng chuyện này đâu có quan trọng bằng việc hắn đã thích mình rất lâu, ngay từ khi nào mình còn chẳng biết, hơn nữa, hắn còn hao phí biết bao tâm tư để hấp dẫn mình nữa. Cho dù có là mưu kế, thì cũng là bởi vì hắn quá đề tâm đến mình. Hunt trước nay chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó, sẽ có một người cẩn thận từng li, nhường nhịn từng tí với mình như vậy.

Hunt mở cửa, bước nhanh về phía thang máy rồi ấn nút. Khi cậu bước ra khỏi khách sạn, Winston đang cúi đầu, chuẩn bị đốt điếu thuốc thứ hai.

“Anh định đứng đây hút thuốc đến bao giờ?” Hunt hỏi.

“Tôi đang đợi xe.” Winston nghiêng mặt đi.

“Giờ này rồi... đến người còn chẳng có, xe ở đâu ra?”

Winston không trả lời cậu.

Hunt bước lên trước, kéo lấy cánh tay của hắn: “Đi thôi, về ngủ trong phòng tôi.”

“Em không sợ tôi làm chuyện như vừa nãy nữa sao?” Winston hỏi.

“VẬY... anh có thể đừng làm vậy không?”

“Không thể. Bởi tôi không biết phải làm thế nào mới có được em. Thế nhưng quá khứ của tôi, hiện tại, và cả tương lai nữa, đều là của em.”

Hunt không nhìn thấy vẻ mặt của Winston, thế mà đôi mắt vẫn nóng bừng lên, nơi mềm yếu nhất trong lòng đã bị người này đâm một nhát thật mạnh.

“VẬY đêm nay anh đừng có làm... chuyện ai làm ai chúng ta cứ gác lại đã. Bây giờ chỉ ngủ cùng nhau thôi.”

Winston trầm mặc, trầm mặc đến mức khiến Hunt muốn nổi đóa: Cái tên nhà anh mà làm gì, tôi sẽ chẳng còn mạng để sống tiếp nữa!

“... Được.” Cuối cùng, Winston cũng đáp nhẹ một tiếng.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Xin lỗi, tôi sợ quá...

Winston: Không sao, dù sao nói chỗ đó của tôi to như chai coca cũng là một cách khen.

Hunt: Anh không giận thật à?

Winston: Tôi đã mua rất nhiều coca rồi, mỗi tối chúng ta có thể tập dượt trước.

Hunt: Hối hận quá, sao mình lại tỏ tình...

Winston: Em nên mừng vì mình đã tỏ tình rồi đi, nếu không đã chẳng còn liên quan gì đến cái chuyện chai coca nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tôi Sẽ Kiên Nhẫn Dỗ Dành Em

Hunt thở phào một hơi rồi vươn tay kéo ngón tay Winston. Mới đầu, cậu chỉ khẽ chạm vào ngón tay hắn, tiếp đó không quan tâm trời trăng gì nữa nắm chặt lấy tay hắn, cứ thế đi về phía khách sạn.

Cảm giác về vang như thể đang dắt Winston về nhà vậy.

Cậu chẳng còn thiết tấc, chỉ cảm thấy hai mươi tư giờ đồng hồ vừa qua của mình quá kịch tính, chẳng khác gì một giấc mộng. Cậu giờ chán rồi chui vào nằm một bên giường, để lại một khoảng trống lớn cho Winston. Thần kinh Hunt trở nên căng thẳng khi cậu nghe thấy tiếng Winston cời đồ, không phải bởi cậu sợ hãi, mà vì cậu đã trở nên nhạy cảm hơn khi cảm nhận người kia. Winston cũng chui vào, chân gối dần dần lan tỏa mùi hương của hắn. Đó là hương sữa tắm nam và nước cạo râu thanh mát, thoang thoảng và chín chắn.

Winston nằm nghiêng người vươn tay về phía Hunt, thế nhưng Hunt lại bắt đầu căng thẳng. Nghĩ tới nguồn sức mạnh đàn áp mình của hắn, Hunt lại rúc sâu vào trong chăn. Cánh tay vươn ra của Winston khựng lại, hắn xoay người đi, đối lưng với Hunt. Hunt vì thế mà thất vọng.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người nằm chung, đã biết bao lần: ở Áo, ở suối nước nóng Noboribetsu, ở Dubai... thế nhưng lần này lại là lần khiến Hunt cảm thấy xa cách nhất. Cậu dần dần dựa vào hắn, ôm lấy hắn từ phía sau. Ngay cái lúc vòng cánh tay chặt lại, cậu có thể cảm thấy rõ ràng bờ vai

của Winston đang cứng đờ. Hắn nâng tay lên, vô cùng thận trọng phủ lên bàn tay Hunt, chỉ sợ mình dùng sức hơi mạnh một chút thôi, cậu sẽ lại bắt đầu gãy giữa.

Hunt đột nhiên cảm thấy tội lỗi.

Nhưng nói là tội lỗi, chi bằng nói là cậu rất trân trọng một Winston như thế này. Ấn tượng của cậu về hắn luôn là một người lí trí và mạnh mẽ, xác định rất rõ ràng mục đích cũng như những điều cần phải làm. Còn cậu, cậu lại chính là người hắn hết lòng mong có được. Cậu mới là người luôn luôn mơ hồ.

Trán của Hunt nhẹ nhàng dựa sát vào lưng Winston.

“Hunt, em vẫn còn thích tôi chứ?” Winston hỏi.

“Thích.” Rất thích, rất thích.

Cho dù cậu đã sợ đến mức phải chạy trốn, thế nhưng cõi lòng cậu vẫn bị người này hấp dẫn không dừng được.

“Đừng trốn tránh tôi.”

“Vây... vậy thì anh đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện làm tôi...” Mang tai Hunt lại đỏ lên. Chuyện bị người ta đề, hơn nữa còn là người có cùng giới tính... đã làm nhân sinh quan của cậu sụp đổ tan tành!

“Đây là bản năng, tôi không thể không nghĩ đến. Nhưng tôi có thể không ép em, chỉ cần em đừng trốn tránh tôi.”

Hunt đương nhiên biết chỉ cần Winston nói ra điều gì, hắn nhất định sẽ thực hiện được. Cậu bỗng cảm thấy an tâm hơn trước: “Được.”

Hunt nói xong, Winston liền xoay người lại nhìn cậu. Giữa bóng đêm, những điều Hunt vốn không thể nào nhìn thấu trong đôi mắt trầm tĩnh nay bỗng trở nên rõ mồn một. Hunt đợi người về trước, Winston liền nâng cánh tay ôm vòng lấy cậu, cầm đặt trên trán cậu, khẽ khàng thở dài một hơi.

“Sao lại thở dài?” Hunt vừa nghe nhịp tim đập của người kia vừa hỏi.

“Vì khi em chạy mất, tôi đã nghĩ rằng... tôi phải làm sao mới có thể khiến em trở về đây.”

“Ngay từ lần đầu tiên gặp tôi, anh đã thích tôi thật à?”

“Kiếp này là thế. Lần đầu tiên gặp em, tôi đã thích em rồi.”

“Nhưng tôi không tin vào tình yêu sét đánh.”

“Tôi đã quan sát em rất lâu rồi, nên đây không phải là tình yêu sét đánh.”

Winston trả lời nghe thật đương nhiên, môi Hunt chậm chậm nhếch lên.

“Tôi cũng đã quan sát anh rất nhiều lần... Giờ nghĩ lại, lần nào nhìn thấy anh, tôi cũng thích cực kỳ!”

Trái tim Hunt lại một lần nữa nhảy nhót, vừa cất nên lời, cậu đã ngẩn cả người. Khóe môi Winston cũng cong lên, trông kín đáo mà gợi cảm. Hunt trước nay chưa từng nghĩ chỉ một câu nói vô tư của mình thôi cũng đã có thể khiến người kia vui vẻ đến vậy.

Đúng vậy, mình đang keo kiệt điều gì cơ chứ? Người con trai này thích mình, mình cũng để ý đến hắn như thế, còn điều gì hoàn mỹ hơn nữa đây? Đương nhiên... giữa hai người chỉ còn một vấn đề nhỏ nhỏ mà thôi.

Không rõ vì sao, cậu lại hạnh phúc đến mức không ngủ được.

Hunt nâng cằm lên hôn khẽ vào môi dưới của Winston, người kia liền lập tức hôn trả lại. Không còn cảm giác cuồng cuồng và mất khống chế như ban đầu nữa, Winston tựa như đang cực lực kiềm chế bản thân, khiến tất cả trở thành dịu dàng.

Hắn mút hết lần này đến lần khác, liếm đầu lưỡi của Hunt, lần nào cũng dẫn dắt hơi thở của Hunt. Một tay Winston vòng qua cổ Hunt, giữ nhẹ lấy gáy cậu, ngón tay vờ về những sợi tóc của cậu, khiến cậu nghĩ đông nghĩ tây, không thể an ổn. Hunt vô thức nâng tay lên túm cổ áo Winston, kéo Winston lại như thể một đứa trẻ đang đòi ăn kẹo. Phản ứng của cậu khiến Winston càng hôn sâu hơn. Hắn ôm Hunt chặt vào lòng, đầu lưỡi nhẹ quăn lấy lưỡi của cậu, liếm láp hàm răng của cậu.

Hunt nhắm hai mắt kêu khẽ một tiếng “ừm”, bàn tay đang giữ cổ áo Winston chuyển sang ôm chặt lấy hắn. Lưỡi Winston dẫn dắt cậu, như có như không lướt qua môi trên của cậu, tiếp theo là rời đi. Hunt lập tức đuổi theo giữ lấy Winston. Cậu lật người nằm trên người hắn, giữ lấy vai hắn, bắt chước hắn liếm láp kẽ hở giữa đôi môi hắn rồi đến hàm răng, tìm kiếm chiếc lưỡi của hắn, khi được tiếp xúc liền hôn gấp gáp. Winston vươn tay để Hunt tùy ý hôn mình không ngừng, cho đến tận khi Hunt đột nhiên nhận ra điều gì, ngừng đầu lên quan sát Winston, cánh tay của Winston mới ôm lấy cậu.

Hunt có chút căng thẳng. Đây là lần đầu tiên cậu chủ động hôn người ta... Cả người bỗng chốc nóng bừng lên, cậu nuốt “ợc” một ngụm nước bọt. May mà không bật đèn, nếu không, Winston chắc chắn sẽ nhìn thấy mang tai đỏ bừng của cậu mất. Hơi thở của Winston rất nóng, hắn chậm chậm nâng đầu gối lên đỡ lấy Hunt, Hunt cảm thấy như mình đang ngồi trên đùi hắn, ôm lấy hắn vậy.

“Hóa ra... là em thích thế này...”

Giọng nói Winston vang lên giữa những tiếng hít thở mang lại sức quyến rũ rung động lòng người, tựa như một kẻ rớt cục đã tìm ra lối thoát sau khi đã mò mẫm rất lâu.

“Cái gì?”

“Không có gì...” Winston hơi ngẩng đầu lên, hôn một cái vào môi Hunt: “Tôi sẽ đối xử dịu dàng với em, sẽ không bao giờ điên cuồng như vừa rồi nữa. Tôi sẽ kiên nhẫn dỗ dành em theo cách mà em thích.”

“Tôi cũng có phải phụ nữ đâu! Đối xử dịu dàng cái gì! Tôi cũng chẳng phải trẻ con! Chẳng cần anh phải dỗ!” Hunt bắt đầu bất mãn.

Dù rằng bất mãn, thế nhưng sâu trong lòng cậu lại như đang có điều gì chộn rộn, mỗi một chữ Winston nói càng lúc càng trở nên rõ ràng.

“Em tất nhiên không phải phụ nữ, cũng chẳng phải trẻ con ấu trĩ.” Winston vỗ về lưng Hunt, nói bằng ngữ điệu nghiêm túc trước sau như một: “... Em là quốc vương của tôi.”

Cậu như bị ai đó đẩy mạnh cho một cái, khiến một lỗ hổng nứt toác ra trong lồng ngực.

“Tôi cần chết anh!”

Hunt nghiêng răng nghiêng lợi, cậu biết rõ người con trai này đang quyến rũ mình, trước đây là thế, bây giờ lại càng là thế. Cậu hôn lên mặt Winston, cắn chóp mũi hắn. Hắn cười khẽ tránh đi, hôn lên vành tai cậu. Tiếng cười ấy rất trầm, kiềm chế bao nhiêu, lại gọi cảm bấy nhiêu. Bờ vai Hunt run lên, Winston dán sát gò má vào với cậu, cho dù không có ánh sáng, Hunt cũng biết người này đang cười, hơn nữa còn là nụ cười của người lớn đối với trẻ nhỏ. Thế nhưng Hunt lại không giận chút nào.

Cảm giác vừa vui mừng vừa an tâm khiến Hunt thấy buồn ngủ. Cậu nâng tay ôm lấy người kia, trực tiếp áp mặt vào lồng ngực hắn, vốn định cọ vài cái, nhưng lồng ngực của Winston lại khe phập phồng tựa như mặt biển trong đêm, khiến cậu cứ muốn giữ như thế mãi. Dần dần, hơi thở Hunt kéo dài, Winston khẽ nhấc đầu lên, dùng cằm chạm vào đỉnh đầu cậu.

“Hunt?”

Giọng nói nhẹ như thể vỗ về thần kinh, Hunt chẳng muốn mở mắt ra.

“... Ừm...”

Winston vươn tay kéo chăn đắp cho cả hai người, sau đó hôn khẽ lên đỉnh đầu Hunt.

Buổi phỏng vấn của Hunt được sắp xếp vào chiều ngày hôm nay, còn Winston thì vào buổi sáng. Khi tiếng chuông báo thức vang lên, Winston mở mắt, nhận ra Hunt đang nằm sấp trên người mình ngủ rất say, thì đành phải đỡ lấy cậu, định đặt cậu xuống giường. Đúng lúc đó, mí mắt Hunt lại giật giật, cậu chống tay lên vai Winston rồi ngồi dậy.

“Ừm... chào buổi sáng...”

“Ừ. Tôi phải về đội đua rồi.” Winston hôn khẽ lên chóp mũi Hunt: “Em có thể ngủ tiếp đi.”

“Ừ.” Hunt cử động một chút mới phát hiện mình đang ngồi trên người Winston. Cậu vội vàng muốn tự bò xuống, Winston lại giữ lấy thắt lưng cậu, chậm rãi đỡ cậu khỏi người mình.

“Ngủ thêm chút nữa đi.”

Winston kéo chăn giúp cậu rồi đứng dậy cảm áo khoác. Chiếc áo phất nửa vòng trong không khí, rồi cánh tay hắn linh hoạt luồn qua ống tay áo. Hunt không ngủ mà chống cằm ngắm nhìn sống lưng Winston.

“Sao vậy?” Winston quay đầu lại hỏi.

“Không có gì.”

“Tôi đợi em ở trung tâm tin tức... Khi nào buổi phỏng vấn của em kết thúc, chúng ta cùng đi ăn tối nhé?”

“Được.” Hunt gật gù.

Lúc này, Winston mới rời phòng. Khi tiếng đóng cửa vang lên, Hunt hất tung chăn, bước tới bên cửa sổ. Nửa phút sau, cậu nhìn thấy bóng dáng Winston đang bước ra ngoài. Winston đột nhiên xoay đầu lại, Hunt lập tức nghiêng người trốn đi. Vài giây sau, cậu mới thò đầu ra thám thính lần nữa. Winston đã đi xa rồi.

Đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Cậu thổ lộ với Winston suy nghĩ trong lòng mình, sau đó Winston cũng nói thích cậu! Winston còn hôn cậu nữa! Nụ

hôn kia đúng là mẹ nó quá dữ dội! Khi đó, cậu không thờ nổi, đến tính mạng cũng như bị người kia nuốt chửng, giờ nghĩ lại... thực ra lại thấy rất hưng phấn!

Hunt sợ đến mức nhảy dựng lên vì suy nghĩ của mình.

Winston thích mình từ rất lâu, rất lâu rồi. Hắn tiếp cận mình là có ý đồ, mọi bao dung và bầu bạn của hắn đều là vì thích mình cả. Ngày hôm qua mình bỏ chạy như thế mà Winston cũng không làm gì mình, nên thực ra cũng chẳng có gì đáng sợ. Nếu Winston lại muốn ép buộc mình, vậy thì đánh nhau một trận! Xem xem là mình đánh Winston hôn mê, hay là Winston đánh mình hôn mê!

Hunt cảm thấy hăng hái một cách kì lạ, chỉ muốn chạy quanh khắp phòng. Rõ ràng chỉ ngủ có mấy tiếng đồng hồ, Hunt lại cảm thấy tỉnh táo như thể vừa uống đến mười mấy cốc cà phê. Hơn nữa, tim còn đập rất nhanh! Cậu nhảy lên giường, kéo chăn cuộn chặt lấy thân thể, giống như cậu vẫn còn cảm nhận được hơi ấm của Winston. A! Cậu đã nằm ngủ trên người Winston suốt cả một buổi tối, thế mà không bị hắn đẩy xuống! Quá vui luôn!

Thời gian cứ trôi đi như vậy, buổi trưa không biết đã đến từ lúc nào. Hunt dùng bữa trưa cùng cả đội. Cậu lôi điện thoại ra kiểm tra vô số lần mà không nhận được bất cứ một tin nhắn nào Winston gửi cả. Hunt vì thế mà thấy hơi buồn, nhưng cậu lại nghĩ, biết đâu tiết mục phỏng vấn của Winston vẫn còn chưa kết thúc? Hunt xúc một muỗng súp nấm truffle vào miệng, điện thoại trong túi đúng lúc rung lên, cậu vội vã lấy ra ngay.

Tin nhắn của Winston khiến tim Hunt nảy cả lên: Đang ăn trưa à?

Hunt: Đúng vậy. Anh sao rồi?

Winston: Đang định đi ăn.

Hunt mím môi nhìn màn hình điện thoại, không biết vì sao, một ý định bỗng xẹt qua não cậu. Cậu biết người con trai này thích mình, biết hắn rất muốn làm chuyện gì, biết hắn sẽ chịu đựng chỉ vì không muốn khiến mình tổn thương, nên cậu lại càng muốn xấu tính một chút.

Ngón tay cậu lướt nhanh trên điện thoại: Nhưng tôi lại thích liếm môi anh, cắn lưỡi anh hơn.

Gửi tin nhắn xong, Hunt cắt một miếng bít tết to bỏ vào miệng.

Giám đốc truyền thông đi tới, xác nhận với Hunt những câu hỏi có trong buổi phỏng vấn một lần nữa: “Hunt, cứ tự nhiên, đừng có hồi hộp, cười nhiều vào. Người hâm mộ thích nhìn thấy cậu cười nhất.”

“Vâng, tôi biết rồi!”

“Nhất định không được căng thẳng đâu đấy!” Giám đốc truyền thông vẫn còn lo lắng Hunt sẽ không nói được gì khi hồi hộp.

“Trời ơi, ông yên tâm đi! Tôi có không nói nên lời vì hồi hộp thật thì khán giả và truyền thông cũng đều sẽ hiểu thôi!” Hunt lại ngậm một thìa khoai tây nghiền thật lớn.

“Được! Cậu cứ giữ vững trạng thái này nhé! Tốt lắm đấy!”

Giám đốc truyền thông đi khỏi, Hunt vội vàng lôi điện thoại ra. Ố? Thế mà Winston lại không trả lời? Là bởi Winston đã bắt đầu dùng bữa rồi sao?

Đến tận khi Hunt khoác comple đã được chuẩn bị từ trước tới trung tâm tin tức, cậu vẫn không nhận được tin nhắn của Winston. Được rồi... có thể hắn lại bị những nhà báo khác làm phiền rồi.

Hunt cùng đội đua đến gặp tổ thực hiện chương trình. Tất cả đều đang căng thẳng sắp xếp nhưng công đoạn cuối cùng. Người dẫn chương trình lần này là ngài Cacho, một người dẫn có tiếng trong giới F1. Ngài Cacho cứ duyệt lại với Hunt mấy câu hỏi có trong buổi phỏng vấn mãi, làm Hunt vốn chẳng hề hồi hộp nay lại bắt đầu lo lắng. Không giống với những lần có Marcus đi cùng, cũng không giống những lần được Audrey phỏng vấn, lần này là một buổi phỏng vấn truyền hình, thậm chí còn có cả khán giả hiện trường nữa.

“Này Hunt, đừng có lo. Nếu có vấn đề gì cậu không nhớ, hoặc là nhất thời không nghĩ ra để trả lời, tôi sẽ lướt qua giúp cậu, được không?”

“Cảm ơn, ngài Cacho.” Hunt vô thức kéo cổ áo mình.

Còn mười phút nữa chương trình mới bắt đầu, Hunt đi vào phòng vệ sinh. Lối đi toàn là nhân viên công tác, Hunt thờ sâu một hơi, suýt chút nữa đi quá cả phòng vệ sinh, may mà có người túm cậu lại. Nghiêng mặt sang liền nhìn thấy Winston cũng đang mặc comple, Hunt sững cả người. Winston lại kéo Hunt, khiến cậu tí thì đụng vào lồng ngực hắn. Xung quanh người qua kẻ lại, Winston lại dán sát vào Hunt, nhỏ giọng nói bên tai cậu: “Bữa trưa nay, tôi còn chưa ăn no.”

“Hả? Ăn anh ở đâu thế?”

“Tôi muốn liếm môi em, cắn lưỡi em.” Winston dùng giọng nói vừa khẽ vừa chậm đọc lại nội dung tin nhắn Hunt đã gửi cho mình.

“Này!” Tim Hunt nhảy lên như đã bị nụ cười nhạt bên khóe môi của người kia hấp dẫn, chầm chậm để hắn lôi ra khỏi lồng ngực.

Winston không mạnh không nhẹ ấn tay lên thất lưng Hunt, ánh mắt hắn nhìn cậu như thể đang nhìn đứa trẻ hắn yêu thương nhất. Có người đứng lúc này

đi vào phòng vệ sinh. Bàn tay đặt trên thắt lưng Hunt của Winston bỗng nhiên dùng sức lôi cậu đi. Hunt loạng choạng lao về phía trước, Winston lại vững vàng lui về sau, chỉ cần dùng hai bước đã lùi vào gian phòng cách vách. Winston đuổi chân ra cạ vào Hunt, nhân đó dùng mũi chân đóng cửa phòng lại. Chớp mắt cửa bị khóa, Hunt bỗng lại căng thẳng.

“Anh... anh... định làm gì?” Hunt vô thức lùi về sau, dựa lưng vào cửa.

Winston nghiêng mặt mỉm cười: “Em đang nghĩ gì thế? Tôi có thể làm gì với em ở đây được? Sức phản kháng của em mạnh như thế, nếu đẩy đổ cửa, giới truyền thông sẽ nói hai chúng ta bất hòa.”

“VẬY ANH ĐỊNH...”

Hunt vừa hé miệng ra, Winston đã tiến đến gần. Tốc độ quá nhanh, cậu còn chưa dự liệu được gì, Winston đã ngậm lấy môi cậu. Không giống với khí thế áp đảo tất cả như nụ hôn đầu tiên, lần này, hẳn rất nhẹ nhàng. Nụ hôn khiến vai Hunt căng lên, cậu vô thức dựa sát vào hắn. Đầu lưỡi Winston vừa chạm vào đầu lưỡi Hunt đã lướt qua ngay, chuyển sang va chạm với hàm trên của cậu, trượt qua khoang miệng mềm mại, sau đó cuốn lưỡi lên, rồi lại tiếp tục rồi đi trong thoáng chốc. Hunt vô thức bám theo cái lưỡi của Winston. Lưỡi Winston vừa định dứt ra, Hunt đã vội vã đuổi tới đòi môi hắn. Đúng lúc ấy, lưỡi cậu bị cắn khê một cái.

Cảm giác như thể mọi suy nghĩ đều bị xối tung lên, máu chảy khắp tứ phía như muốn phá vỡ cả mạch máu. Hunt hít một hơi mở mắt nhìn người kia. Winston thì mỉm cười hôn lên môi cậu.

“Đi đi, buổi phỏng vấn của em sắp bắt đầu rồi đấy.”

Đây chính là cái “tiếp môi em, cắn lưỡi em” mà Winston đã nói. Hunt đột nhiên không muốn rời khỏi đây nữa.

Winston khẽ cụng trán vào chân mày Hunt: “Em xem... em không cần phải sợ tôi. Tôi sẽ không tổn thương em, sẽ không ăn sống nuốt tươi em.”

Hunt cứ như thể bị thôi miên, cảm thấy những vồ vập và điên cuồng của Winston ngày hôm qua chỉ là ảo giác.

“Ừ...”

Đúng lúc này, có người đứng ngoài đi ra khỏi phòng vệ sinh. Winston giúp Hunt kéo cửa, để Hunt bước ra ngoài.

Tiết mục phỏng vấn bắt đầu ngay lập tức, Hunt ngồi xuống phía đối diện ngài Cacho dẫn chương trình. Khán giả tại hiện trường yên vị, tất cả máy quay phim cũng sẵn sàng. Winston ngồi ở vị trí không quá nổi bật, xung quanh tựa hồ không có ánh đèn nào, thế nhưng Hunt chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy.

Ngài Cacho mở màn một cách thuần thực, giúp nhóm lên ngọn lửa trông đợi Hunt của khán giả có mặt ở đây. Đầu tiên, ông hỏi tương thời điểm Hunt mới gia nhập F1, sau đó tới quá trình không ngừng thăng hạng, xen kẽ còn cho phát vài đoạn vượt mặt kinh điển của cậu. Hunt nhìn màn hình lớn và tỏ vẻ kinh ngạc. Các đoạn video được chỉnh sửa chiếu liên tiếp nhau, lại còn phối thêm âm nhạc khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Hunt chỉ màn hình lớn nói: “Người này... người này là tôi thật sao? Ngài chắc chắn không bắt cần cẩu nhầm màn thể hiện của một tay đua nào khác đấy chứ?”

“Chúng tôi rất chuyên nghiệp, sẽ không mắc những sai sót như thế đâu.” Ngài Cacho trả lời vô cùng nghiêm túc.

Hunt kinh ngạc sờ gáy mình, thấp giọng nói một câu: “Ái chà... tôi đẹp trai ghê!”

Giọng cậu tuy không lớn nhưng cũng đủ để ngài Cacho và những khán giả ngồi phía trên nghe thấy. Mọi người nhất thời đều bật cười.

“Cậu vốn rất đẹp trai mà.” Ngài Cacho cười nói.

Buổi phỏng vấn này đề cập đến những nội dung chuyên sâu tương đối ít, mà quan tâm đến sự trưởng thành của Hunt hơn. Trong quá trình Hunt lột xác ấy không thể không nhắc tới người cha của cậu. Thực ra việc nhắc đến ông trong trường hợp này khiến Hunt trở nên khó xử, thậm chí còn hơi căng thẳng. Giám đốc truyền thông đã chuẩn bị chu đáo kịch bản cho cậu rồi, cậu vốn vẫn nhớ rõ, thế nhưng lúc này lại đột nhiên không muốn nói như vậy.

Cậu nhìn về vị trí Winston ngồi, người kia cũng nhìn lại cậu. Ánh mắt của hắn lúc này hoàn toàn khác với những ánh mắt đang nhìn cậu. Ánh mắt của hắn kiên định, mạnh mẽ, lại cũng thân thiện, tựa như chỉ cần đi trong ánh mắt ấy là cậu có thể bình tĩnh thông dong nhìn lại tất cả những gì đã trôi qua.

“Vốn tôi đã chuẩn bị tinh thần để tưởng tượng bố tôi thành một người có thể khiến tôi trở nên dũng cảm, tự tin; thế nhưng chính ông lại là một người hùng bi lụy, bị thất bại đánh gục... Thực ra nghĩ kỹ lại, ông cũng giống như tất cả những người cha khác. Ông yêu tôi, cho dù là vào thời điểm căng thẳng nhất trong sự nghiệp, ông cũng vẫn luôn bầu bạn bên tôi.”

Hunt nói đến chuyện hồi mình còn nhỏ, để bồi dưỡng lòng tự tin và giúp cậu không còn nói lắp mỗi khi hồi hộp nữa, bố đã làm rất nhiều thử nghiệm. Có những thử nghiệm buồn cười đến mức khán giả hiện trường cũng phải bật cười, mà cũng có những thử nghiệm rất cảm động, khiến đôi mắt của một số khán giả nam đã làm cha long lanh nước.

Cuối cùng nhắc tới đoạn bố từ trần, Hunt nói: “Tôi không hối hận vì mình đã đập nát tất cả số rượu của bố. Tôi chỉ hối hận sao mình không làm như thế sớm hơn. Ông vốn cảm thấy mình đã hoàn toàn thất bại, thế nhưng chỉ cần ông kiên cường thêm một chút thôi, ông đã có thể nhìn thấy tôi của ngày hôm nay rồi. Chẳng lẽ tôi... không xứng đáng là thành tựu cả một đời của ông hay sao?”

Khi giọng Hunt cất lên, toàn hội trường lặng đi vì xúc động. Ngài Cacho đối diện đột nhiên vỗ tay thật vang, tiếp theo đó là tiếng vỗ tay rào rào của toàn hội trường.

“Tôi rất thích người thành thật và những đáp án không được chuẩn bị trước. Câu trả lời của Hunt thực sự khác hoàn toàn với những gì cậu ấy đã chuẩn bị nói cho tôi nghe. Tôi thích câu chuyện đơn giản mà thực tế này hơn trước rất nhiều. Nói hết về cha cậu rồi, chúng ta lại tiếp tục nói về Vann Winston, người bạn thân thiết nhất trong làng F1 của cậu đi. Rất nhiều người trong giới truyền thông đều biết, trong quá trình phỏng vấn, nếu nhắc đến Evan Hunt, Vann Winston sẽ tình nguyện nói nhiều thêm đôi ba câu nữa. Tôi không muốn hỏi về chuyện hai cậu đã quen nhau thế nào, hoặc khi hai cậu ở cạnh nhau đã xảy ra chuyện gì thú vị, bởi vì nhờ có sự thâm nhập đào sâu của cô Audrey Wilson, rất nhiều người hâm mộ đã rõ cả rồi. Đối với những người hâm mộ F1, mười hai năm trước đây là thế hệ của Owen và Charles. Trước khi mùa giải này bắt đầu, Owen đã tỏ ý muốn giải nghệ rồi, thế nhưng ngay vào thời điểm người hâm mộ lo lắng sẽ mất đi tiêu điểm, Winston lại xuất hiện như một lưỡi dao sắc bén, mà cậu cũng dần dần bám theo sau, khiến mọi người nhìn thấy một thời đại hoàng kim mới đang đến.”

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Tôi muốn liếm môi anh, cắn lưỡi anh.

Winston: Vậy à... Tôi thì muốn liếm (pip—) của em, đâm vào (pip—) của em.

Hunt: ... Nhặt... Nhặt nhèo! Kém chất lượng! Kém chất lượng! Kém chất lượng!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Cái Gọi Là “Trẻ Con” Cũng Có Ưu Điểm

“Những cống hiến của Owen và Charles cho F1 là độc nhất vô nhị. Kỹ thuật đua của hai người họ dù trải qua khảo nghiệm mười mấy năm nhưng vẫn luôn đứng sừng sững ở đỉnh cao, họ chính là những kẻ mạnh chân chính. Phải so tài với họ, trực tiếp cảm nhận kỹ thuật của họ mới có thể trưởng thành thực sự. Thời đại hoàng kim vẫn luôn ở đây, tuy rằng chắc chắn có một ngày tính năng của xe đua sẽ áp đảo năng lực của tay đua, thậm chí có một ngày xe đua sẽ không cần đến sự điều khiển của người lái nữa, thế nhưng trước khi những điều ấy xảy ra, thì đây vẫn sẽ là thời đại của con người, chứ không phải thời đại của máy móc. Tôi cảm thấy rất may mắn khi cả tôi và Winston đều được những đối thủ khác coi là mục tiêu, cũng như đều được sinh ra vào thời đại này, một thời đại không ngừng có những cách mạng về khoa học kỹ thuật.”

Giọng nói của Hunt rất điềm đạm, từ biểu cảm của cậu, mọi người có thể nhìn ra cậu kính trọng Owen và Charles thế nào, cũng như trông đợi ở tương lai ra sao.

“Vì thế tôi có thể mời Winston, bạn của cậu lên nói vài lời không?”

“Vâng?”

“Cậu ấy có mặt ở đây, cậu cũng đã nhìn về phía cậu ấy rất nhiều lần rồi.” Ngài Cacho pha trò.

Khán giả ngồi phía trước cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó lần lượt quay đầu lại, sau đó, những tiếng kêu kinh ngạc vang lên nối tiếp.

Ngài Cacho đứng lên: “Winston, cậu không ngại nói vài câu chứ?”

Lúc này, thậm chí có cả nhân viên công tác đẩy một cái ghế đến bên cạnh Hunt. Hunt bắt đầu hỏi hớp. Thế này chẳng phải là đột kích à? Vốn kịch bản chương trình đâu có phần này!

“Hunt, đừng lo lắng, tôi đã có lời mời thì tất nhiên sẽ không để chương trình xáo trộn.” Ngài Cacho cười an ủi Hunt: “Hon nữa theo như điều tra, điều người hâm mộ F1 mong muốn được nhìn thấy nhất là màn phỏng vấn đối giữa cậu và Winston.”

Winston đã đứng lên từ ghế khán giả, tự tin đường hoàng đi về phía ngài Cacho. Khán giả vỗ tay rào rào. Hunt hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Winston đi đến bên cạnh mình rồi ngồi xuống.

“Winston, tôi vẫn nhớ buổi phỏng vấn của cậu diễn ra vào sáng nay, thế nhưng cậu vẫn ở lại đây xem buổi phỏng vấn của Hunt, tôi dám cá cậu cũng rất muốn được phỏng vấn chung với Hunt, đúng không?” Ngài Cacho cất lời.

“Thực ra tôi chỉ đang đợi cậu ấy kết thúc phỏng vấn rồi cùng đi ăn tối mà thôi.” Giọng nói của Winston bây giờ chẳng khác gì những lần phỏng vấn trước,

thể nhưng đáp án của hắn lại khiến khán giả ngạc nhiên.

Có người có thể khiến Winston chờ đợi sao? Đúng là khó tin thật.

“Vậy nguyên nhân nào khiến cậu đồng ý lên đây?”

“Bởi nếu tôi không lên, ngài Cacho sẽ tốn nhiều thời gian hơn để thuyết phục tôi, làm giảm thời gian Hunt được phỏng vấn.” Winston trả lời.

“Thế nhưng theo tôi được biết, trong giới F1, người duy nhất được Winston quan tâm và trông đợi là Hunt, đúng không? Xin hỏi cậu ấy có điểm gì nổi bật, khiến cậu cảm thấy cậu ấy rất hấp dẫn?” Ngài Cacho hỏi.

Hunt đột nhiên phát hiện, dưới bàn phỏng vấn, Winston dám nắm lấy tay cậu!

Này— cái tên kia! Đây là tiết mục phỏng vấn đấy nhé!

Hunt định rút cái tay đang bị Winston nắm lại, không ngờ tên kia lại luồn những ngón tay vào giữa tay cậu, thậm chí còn nhẹ nhàng cọ sát. Hunt bỗng trở nên mất cảm, cậu gần như không còn nghe rõ ngài Cacho nói gì nữa. Những ngón tay của cậu bắt đầu vô thức cảm nhận những ngón tay của Winston, độ dài của chúng, sức mạnh của chúng, và cả sự chuyển động của những khớp tay.

“Điểm hấp dẫn ư? Cậu ấy rất trẻ con.” Giọng nói của Winston khiến Hunt tỉnh lại từ mơ mộng.

“Trẻ con mà cũng có thể coi là ưu điểm à?” Hunt bất mãn hỏi.

“Vì trẻ con nên mới không giỏi che giấu, đến người cậu ấy thích là ai, cậu ấy cũng chẳng giữ bí mật được bao lâu đã nói với tôi rồi.”

Winston nói xong, mặt Hunt lập tức đỏ bừng lên. Rất rõ ràng, “người cậu ấy thích” trong lời Winston là chỉ chính hắn. Rốt cục tên này đang tự kỉ hay đang tự sướng đây!!

Hunt nổi giận tiếp tục giãy tay ra, ngón tay Winston liền cong lên, nắm lấy tay Hunt càng chặt. Hunt không dám dùng sức, sợ bị người ngoài phát hiện. Liếc nhìn gương mặt tên kia lần nữa, vẫn là thần nhiên bình tĩnh, lại còn mang theo cái vẻ lịch sự có học thức như giới truyền thông thường tán tụng nữa chứ. Có ai biết hắn đang nắm lấy tay cậu làm trò gì đâu!

“Từ điểm này ra?” Ngài Cacho đặt câu hỏi với hứng thú tràn trề.

“Mua thực phẩm không xem hạn sử dụng, không biết sắp xếp hành lý, dễ mắc lừa...”

“Ngài Cacho bảo anh kể ưu điểm của tôi!” Hunt đề lộ vẻ mặt không vui.

Ngài Cacho đối diện muốn cười nhưng lại phải nhịn. Lúc này, ngón tay Winston đã men theo ngón út của Hunt, chậm chậm ve vuốt từ đầu ngón tay đến gốc ngón tay cậu. Tim đập bất ổn, Hunt vô thức thay đổi tư thế ngồi. Nóng quá... muốn tháo cúc ở cổ áo ra!

“Nhìn xem, đây cũng là ưu điểm của cậu ấy. Cho dù trước mặt tôi, mọi người có giả vờ nghiêm túc cẩn thận đến đâu, riêng cậu ấy vẫn sẽ luôn thích thể nào thì làm thế ấy.” Winston trả lời.

Giọng nói vốn bình tĩnh lại có chút lạnh lùng ấy lọt vào tai lại khiến Hunt cảm thấy tà ác cực kì. Khán giả đồng thanh bật cười. Winston nghiêng mặt nhìn Hunt, Hunt vội vàng cúi đầu xuống. Đầu ngón tay cái của Winston đâm vào ngón út và ngón đeo nhẫn của Hunt, không ngừng đùa nghịch phân lõm xuống giữa hai ngón tay, tựa như muốn chui vào đó.

Hunt bỗng nhiên nhớ đến một Winston đáng sợ suýt chút nữa đã làm việc đó với mình kia. Cậu hít một hơi, hai vai cử động, ngón tay khép lại càng chặt hơn, ngăn trở sự xâm phạm của Winston. Winston tựa như cũng nhận ra điều gì liền rời ngón tay đi, chuyển thành trạng thái mười ngón giao nhau với Hunt.

“Vậy cậu thì sao, cậu có gì muốn nói với Winston không?” Ngài Cacho nhìn về phía Hunt.

“Một ngày nào đó, tôi chắc chắn sẽ vượt qua anh!” Hunt nói: “Cho dù là trên đường đua hay các phương diện khác!”

“Ồ, ngoài đường đua ra thì còn ở đâu nữa?” Winston trầm tĩnh hỏi.

“Còn ở...” Hunt sững sờ.

Thừa lời! Biết rồi còn cố ý hỏi! Đồ tồi!

“Dù sao cũng là tất cả các phương diện!”

“Cậu ấy rất tôn sùng tôi, đây cũng coi như là ưu điểm.” Winston nói xong, ngài Cacho lại bật cười...

“Tôi tôn sùng anh!” Hunt như thể một chú sư tử con xù lông.

“Đúng, muốn vượt qua Winston trên mọi phương diện đích thực là biểu hiện của sự tôn sùng.” Ngài Cacho sợ thiên hạ chưa đủ loạn hòa theo.

Khán giả có mặt tại trường quay cũng vừa cười vừa vỗ tay. Suốt cả quãng thời gian phỏng vấn sau đó, bàn tay Winston luôn nắm chặt lấy tay Hunt. Hẳn không dùng sức quá mạnh, thế nhưng Hunt lại không dám giãy ra.

“Chặng đua tiếp theo ở Singapore, hi vọng hai cậu có thể đạt được thành tích tốt.”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn!”

Do phải đứng lên bắt tay ngài Cacho, Winston cuối cùng cũng buông tay Hunt ra. Hunt thở phào một hơi, đồng thời cũng bắt đầu nhớ cái cảm giác được tay Winston nắm chặt.

Khi hai người rời trường quay, Hunt vô thức dùng ngón tay kéo cổ áo. Từ khi Winston bước lên, cậu đã cảm thấy rất nóng rồi. Thực ra người con trai này luôn ở cạnh bên mình, sự tồn tại của hắn mạnh mẽ đến bất ngờ.

“Sao anh có thể nắm tay tôi ở đó được!” Hunt bất mãn nhỏ giọng chất vấn.

“Trừ nơi đó ra, còn nơi đâu tôi có thể nắm tay mà không bị em hất ra nữa?” Winston hỏi lại.

Ngữ khí đương nhiên thế kia lại làm Hunt không thể đáp lời lần nữa.

“Muốn ăn gì?” Winston hỏi.

Hunt vốn định nói “Không ăn uống gì hết”, nhưng lời nói đến đầu môi rồi lại không thốt ra nữa, bởi làm thế trước mặt Winston sẽ có vẻ rất trẻ con.

“Hamburger bò. Nghe nói hamburger bò ở đây rất ngon!” Nhắc đến chuyện ăn, Hunt trông tươi tỉnh hẳn.

Ấy, không phải là bị tên này nắm tay sao? Nhưng mình cũng đâu phải không thích để hắn nắm. Nghĩ như thế, cứ như là mình còn được lời ấy nhỉ?

Hunt híp mắt nhìn Winston: “Anh đang cười đúng không?”

“Đâu có.”

“Đâu... rõ ràng là có mà!”

“Thế thì có vậy.”

Đáp án thật qua loa... Nhưng kì lạ thay, Hunt lại thấy rất vui.

Hai người sóng vai đi trên đường. Từ sau khi biết người kia có ý với mình, Hunt lại thấy ngại ngại, không dám dựa vào Winston quá sát. Winston đột nhiên nâng tay lên khoác vai Hunt, kéo cậu về phía mình: “Trừ những điều Owen dạy em, em không tự nghĩ ra được cách nào quyến rũ tôi à?”

“Có thì có... nhưng mà trẻ con lắm, tôi không giỏi diễn trò bằng anh... không áp dụng được...” Hunt ngoảnh mặt đi, hình như lại đỏ mặt rồi.

“Vậy giờ em thử đi.” Winston kẻ sát vào cậu. Hắn cũng đã quay mặt sang, chớp mắt gần như đụng vào chớp mắt cậu.

Hành động thân mật thế này hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của người qua đường. Thời điểm này vẫn còn rất nhiều người hâm mộ F1 chưa rời đi, nếu như để bọn họ nhìn thấy thì ngại lắm!

“Anh sẽ không thấy quyến rũ đâu, bởi vì đúng là trẻ con lắm.” Hunt cúi gầm mặt.

“Thử xem sao.” Winston tựa hồ nói bằng giọng điệu dỗ dành.

“Thôi được rồi!” Hunt đi lượn một vòng, tránh khỏi Winston.

Winston không nói gì đi bên cạnh Hunt. Khi đi ngang qua một cột điện, Hunt đập ngón tay lên trên đó rồi kêu “á” một tiếng.

“Sao thế?” Winston nhìn thấy Hunt cau mày, vội cầm lấy tay Hunt quan sát cẩn thận. May mà không bị thương.

“Anh đã nhìn thấy trong bàn tay tôi có gì chưa?” Hunt nghiêm túc hỏi.

Winston lại nhìn cẩn thận thêm lần nữa, có lẽ hắn cho rằng Hunt đã bị thứ gì đâm vào tay.

“Không thấy gì.”

Ngay lúc ấy, Hunt đột nhiên lật tay lại, nắm lấy ngón tay Winston: “Có anh đây! Tôi bắt được anh rồi!”

Ngón tay Winston hơi run lên, hấn ngẩng đầu nhìn Hunt... Mà Hunt lại đỏ mặt quay đi hướng khác: “Anh xem đi... trẻ con lắm mà... làm sao quyến rũ anh được...”

Giây tiếp theo, Hunt liền cảm thấy môi mình bị thứ gì ấm nóng áp lên thật mạnh. Cậu nâng mắt, Winston lại liên tiếp hôn thêm ba, bốn cái. Hunt bị người kia hôn liên tục đến mức phải lùi vài bước, Winston liền trực tiếp ngậm lấy môi cậu. Rõ ràng hấn đã kiềm chế hết sức, thế nhưng lưỡi của Hunt vẫn nhanh chóng trở nên tê dại. Thắt lưng của cậu bị Winston giữ chặt, hấn ôm lấy cậu liên tục lui về một mái hiên tối cạnh một quán cà phê bên góc phố. Nụ hôn liền càng trở nên cuồng cuồng hơn. Khi Winston ôm cậu, cậu gần như nghe rõ cả tiếng tim đập thật mạnh của người kia.

“Không trẻ con chút nào.”

Tim của Hunt cũng đập càng lúc càng nhanh theo.

Winston ôm Hunt đến gần nửa phút mới buông ra, bởi vì bụng của Hunt đã réo lên “ùng ục”. Winston bật cười: “Tiếng bụng đói cũng hấp dẫn tôi.”

“Này! Đừng có quá đáng nhé!” Hunt cảm thấy nụ cười khê của người con trai này đẹp cực kì.

Hai người đến một cửa hàng hamburger cách trung tâm tin tức không xa, vừa bước vào đã nhìn thấy Owen đang ngồi ở vị trí sát cửa sổ, phía đối diện là Charles. Owen đang chống cằm nghe điện thoại, chiếc hamburger trước mặt cứ vừa được nhắc lên lại bị hạ xuống. Charles ngồi đối diện trông có vẻ sốt ruột. Y đột nhiên giật lấy điện thoại của Owen, tay kia thì thô lỗ nhét hamburger vào miệng đối phương.

Hunt đứng cạnh cửa sổ nhìn mấy giây, sau đó mới vỗ vỗ lưng Winston nói: “Kì lạ nhỉ! Owen rõ ràng không hợp với Charles, thế nhưng sao tôi lại cảm thấy bọn họ rất thân thiết? Lần ở cửa hàng pizza là một, và đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy bọn họ dùng bữa với nhau rồi!”

“Bởi vì trên đời này, người hiểu Owen nhất chính là Charles. Quảng thời gian cùng làm tuyển thủ của hai người họ cũng không còn dài nữa.”

Câu trả lời của Winston khiến Hunt đột nhiên thấy buồn bã. Năm ngoái, bên phía Owen và Charles đã lần lượt truyền ra tin tức giải nghệ. Năm nay... biết đâu lại là mùa giải cuối cùng của hai người?

“Xem ra chúng ta nhất định phải đánh bại hai người kia vào Grand Prix này rồi... Nếu không có lẽ sau này sẽ chẳng còn cơ hội nữa.”

“Đúng vậy.”

Winston bước vào trong cùng Hunt. Owen vừa nuốt được miếng hamburger, nhìn thấy hai người liền giơ tay lên chào: “Hãy— Hunt! Ở đây này! Các cậu cũng đến ăn hamburger bò hả? Ngồi cùng đi!”

Charles cũng quay đầu lại, vừa nhìn thấy hai người, sắc mặt liền sa sầm. Hunt cân nhắc một hồi, thế nhưng Owen vẫn cứ vươn tay ra, tựa như nếu Hunt không qua, anh ta sẽ không hạ tay xuống.

“Đến đó ngồi đi.” Winston nói một câu.

Hunt đành đồng ý, nhưng thật ra... cậu không hề muốn ngồi cùng với Owen. Có trời mới biết tên kia có lại nói chuyện gì khiến người ta xấu hổ không. Hunt ngồi xuống bên cạnh Owen, Winston ngồi xuống phía đối diện cậu.

Owen đột nhiên ngả vào Hunt, dựa đầu lên vai cậu, dáng vẻ sầu não trông thật là đáng thương: “Hunt... Hunt bé bỏng ơi... tôi không sống nổi nữa rồi...”

Winston liếc mắt sang, Hunt lập tức né người đi, thế mà đầu Owen vẫn cứ dán lấy cậu như cũ. May mà Charles ngồi đối diện đã không thể nhìn nổi nữa. Dưới gầm bàn, y dùng chân đá mạnh một cú vào ghế Owen.

“A ha Charles, cậu đổ kị tôi với Hunt có tình cảm sâu đậm đúng không!”

“Tôi thông cảm với thằng nhóc thì có! Tôi cũng đổ kị anh da mặt quá dày!”

“Tôi thấy hai anh đang gọi điện thoại, có chuyện gì xảy ra sao?” Winston hỏi.

“Còn có thể có chuyện gì cơ chứ... fan của tôi nhiệt tình quá!” Owen lấy lại điện thoại từ trong tay Charles rồi chìa ra trước mặt Hunt: “Cậu xem này! Xem này! Phuong thức biểu đạt tình cảm độc đáo thế này cơ mà!”

Linh hồn bé nhỏ của Hunt liền khiếp sợ một phen. Trong bức ảnh chụp phòng Owen, trên giường của anh ta bị vứt đầy xác gián chết, quần áo cũng bị lôi ra vứt trên một vũng màu vàng không biết là nước gì... Hunt nhất thời liên tưởng đến “quả bom nước” mình đã tặng cho McGrady trong nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha...

“Anh có chắc đây là fan của anh không đấy?” Hunt lần đầu tiên khâm phục Owen đến thế, tinh thần của người này đúng là siêu vững vàng.

“Antifan cũng là fan chứ sao!”

“Đội đua Red Bull đã báo cảnh sát rồi. Cảnh sát cũng vừa mới xem băng ghi hình của khách sạn, báo rằng đã nhìn thấy có một nhân viên khả nghi đeo

khẩu trang đi vào khách sạn ngày hôm đó. Bởi trong thời gian Grand Prix diễn ra, tình hình nhân viên rất phức tạp nên khách sạn không bao quát hết được. Tên kia đã vào khách sạn cụ thể như thế nào vẫn còn chưa rõ.” Charles trả lời.

So với phong cách nói chuyện nửa ngày vẫn chưa vào đến trọng điểm của Owen, Hunt nhận ra mình thích Charles trực tiếp dứt khoát hơn nhiều.

“Hơn nữa, quan trọng nhất là cảnh sát đã yêu cầu trong khoảng thời gian này, Owen phải chú ý an toàn. Thế mà tên này vẫn dám loay hoay khắp nơi một mình. Nếu chẳng may đụng phải tên điên kia rồi bị gã cho một nhát thì sao?”

Nghe Charles nói như vậy, Hunt không khỏi bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của Owen.

“Không phải tôi vẫn còn Charles đó sao? Tôi còn chưa kịp tản bộ trên phố được lấy một phút đã bị cậu ta tóm lại rồi! Các cậu nói xem có phải cậu ta cực kì yêu tôi không? Sau khi biết chuyện tôi có fan cuồng, cậu ta liền đến ngay khách sạn hỏi thăm tôi!”

Charles cực kì khinh thường liếc mắt nhìn trời. Thật lòng mà nói, đến Hunt cũng nhìn Owen không vừa mắt nữa rồi.

“Đội Red Bull đã đổi khách sạn, nhưng một khi chưa rõ cách thức tên kia lên vào phòng thì chẳng nơi đâu an toàn cả. Tôi nói với Owen rằng tối nay ngủ cùng trợ lý đi, thế mà tên này đã nói không cần thiết rồi, lại còn muốn gặp riêng tên điên kia...” Trông điệu bộ Charles như thể muốn nhét hết cả hamburger vào não Owen... Đương nhiên, Hunt đã muốn làm thế từ lâu rồi.

Winston không nói gì, đi đến trước quầy gọi đồ ăn cho Hunt.

Owen nháy nháy mắt với Hunt: “Hai cậu tốt quá nhỉ?”

“Liên... liên quan gì tới anh!”

“Ha ha, Hunt bé bỏng nói lấp rồi! Cậu nói lấp dễ thương ghê! Cần thận kẻo Winston cắn một phát tiêu đời luôn đấy!”

Hunt phát hiện mình không cách nào trò chuyện bình thường với Owen được! Winston bung hamburger trở về, đẩy một cốc nước chanh thật to và hai cái hamburger tới trước mặt Hunt.

“Sao lại là nước chanh? Không phải ăn hamburger phải uống coca mới hợp à?”

“Coca là thức uống có ga.” Owen điềm đạm trả lời.

“Nhưng giờ đâu có trong thời gian thi đấu! Còn hơn một tuần nữa mới tới chặng đua tiếp theo cơ mà!”

Hunt rên xiết bằng ánh mắt: Tôi ghét anh! Ghét anh cực kì!

“Hơ, cái thằng nhóc này! Winston làm thế là vì muốn tốt cho cả hai người các cậu!” Owen cười nói.

“Tốt cho hai bọn tôi? Là thế nào?”

Owen nghiêng người về phía Hunt, giả vờ như đang nói thầm với cậu, có điều giọng nói lại vừa đủ để cho tất cả những ai ngồi bên kia bàn nghe thấy: “Coca sát tinh đấy!”

“Hả?” Hunt đờ người.

Charles cũng ha ha bật cười theo.

“Charles, nếu anh thấy lo cho Owen quá, thực ra vẫn còn có một cách giải quyết nữa đấy.” Winston vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng cất lời.

“Cách giải quyết nào?”

“Buổi tối anh ngủ cùng Owen là được.”

Winston vừa mới nói xong, Charles đã như xù hết cả lông nhím “Quý mới ngủ cùng tên này!”

“Hả? Tôi cứ tưởng cậu muốn ngủ cùng tôi lắm! Thất vọng quá đi!” Owen nói.

“Đến cả comple đi dự đám tang của anh tôi cũng đã chuẩn bị xong hết rồi đấy!” Charles giận giữ cắn một miếng hamburger.

Hunt còn đang cảm thấy hai người kia thật buồn cười thì bỗng cảm thấy có thứ gì dán vào mắt cá chân mình. Mũi giày da của người đó đang vén ống quần của cậu một cách rất rõ ràng, lại còn dần dần đi lên nữa. Hunt sắp ngoạm một miếng hamburger liền khựng cả lại. Đối diện với cậu chỉ có Charles và Winston, nhưng với khoảng cách của Charles thì dù y có gác chân lên cũng chẳng đá tới mắt cá của cậu được.

Ngoài Winston ra thì còn ai nữa! Cái tên này định làm gì!

Ấy vậy mà cái tên ngồi trước mắt kia còn chẳng buồn biến sắc, chỉ há mồm định cắn hamburger. Cái dáng vẻ rừ mi của hắn vẫn luôn là dáng vẻ Hunt rất

yêu thích. Dường như để phối hợp với động tác cắn, mũi chân của hắn đã lên tới giữa bắp chân Hunt. Lực tác động của mũi giày không quá mạnh khiến Hunt khó chịu, nhưng cũng không quá yếu để Hunt chẳng thể phát hiện ra. Ông quần đã bị vén lên một nửa, mũi chân của Winston vẫn tiếp tục hướng lên trên, chỉ còn nửa bước nữa thôi là như chui vào quần Hunt được.

Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Hunt nhận ra mình cũng muốn tống hamburger vào não tên Winston này cực kì!

“Tình yêu ơi, đêm nay cậu không tới ngủ với tôi thật à?” Owen chống cằm, tình ý sâu nặng quan sát Charles.

Ánh mắt ấy khiến Hunt cảm thấy da gà da vịt toàn thân nổi hết cả lên.

“Không!”

“Vậy để tôi gọi điện thoại cho Alina đến ngủ cùng vậy! Tôi sẽ đặt một đóa hồng thật to! Còn cả rượu vang nữa!” Owen trông có vẻ bùng bùng hứng thú.

“Alina? Tháng trước không phải là Christina gì đó sao?”

Trong khoảng thời gian Charles và Owen còn đang tranh luận, Hunt đã quyết định để chân mình tránh xa ra rồi. Cậu cố ý bỏ tay xuống dưới gầm bàn xách quần lên, bắt mũi chân của Winston phải rời khỏi đó. Có điều Hunt đã hoàn toàn không nghe lọt những gì Owen và Charles nói nữa, đến cả hương vị của hamburger thịt bò cũng chẳng còn cảm nhận nổi.

Người ngồi đối diện ăn hamburger mà cũng tao nhã như khi hắn cắt bít tết vậy. Hunt vừa nâng mắt lên đã trông thấy Winston dùng lưỡi đưa miếng dưa chuột muối vào trong miệng. Rõ ràng gương mặt người này chẳng tỏ vẻ gì cả, thế mà Hunt trông thấy cảnh này, cổ họng lại thắt chặt. Cậu vội vã cúi gầm mặt.

Vừa lúc này, lại có thứ gì dựa sát vào bên chân kia của cậu, từ bắp chân dần dần hướng lên trên, thậm chí cổ chân của hắn còn ngang ngược áp lên bắp chân cậu! Trái tim Hunt thót lên, tên này lại thế rồi! Nhưng cậu còn chưa kịp tránh đi, mũi chân Winston đã rời khỏi.

—

Lời tác giả

Giờ giải lao:

Hunt: Một ngày nào đó, tôi sẽ vượt qua anh!

Winston: Được.

Hunt: Lần nào tôi cũng sẽ vượt qua anh hết!

Winston: Được.

Hunt: Sao lần nào anh cũng “được” thế?

Winston: Em đi tới trước mặt tôi, tôi mới có thể “đẩy” em chứ. Chúng ta cứ làm thế cho tới vạch đích, có được không?

Hunt: Không được!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: “Thiên Phú” Của Hunt

Hunt vừa thở phào một hơi, Owen ngồi bên cạnh đã dùng chất giọng trên cọt mở đài: “Này Hunt, sao cậu lại chẳng buồn liếc Winston lấy một cái thế? Winston vẫn luôn ngắm cậu này giờ đây này!”

“Đâu... đâu có!” Mang tai Hunt không khỏi đỏ bừng lên.

Charles thở dài một hơi rồi nói với Hunt: “Đa mặt của nhóc con mòng quá đấy! Nhìn tôi đây này, cái tên khốn kiếp kia có nói gì, tôi cũng chỉ khinh thường mà thôi. Cậu chỉ cần thoáng đồ mặt, tiếc quá, thế là cậu thua rồi!”

“Charles...” Hunt nhìn về phía y.

“Muốn sao?” Charles hỏi không vui về gì.

“Tôi hâm mộ anh quá!”

“Ồ? Trước đây cậu không hâm mộ tôi sao? Rất nhiều tay đua bước vào làng F1 là vì hâm mộ tôi đấy!” Charles nở nụ cười phách lối cộc mác của mình.

“Hả? Có người vào F1 vì hâm mộ cậu sao? Ai à?” Owen chưng về mặt vừa kinh ngạc vừa tò mò.

“Enzo đội Lotus! Maiden đội Force India!” Charles nhìn Owen bằng ánh mắt đắc ý.

“Ha ha... mấy cậu ấy đúng là có trình độ thường thức kém!” Owen nhún nhún vai.

Charles vừa định đá một cú vào ghế Owen, ai ngờ Owen lại nâng chân lên đá Charles trước. Có lẽ là vì bị đập trúng ống đồng. Charles rên “hừ” một tiếng, trừng mắt dữ dằn nhìn Owen. Owen trông như thể chẳng hề làm gì, chỉ choàng tay qua vai Hunt: “Hunt là vì hâm mộ tôi nên mới vào F1 đó! Hơn nữa chẳng đua vừa qua, cậu ta còn thắng được cậu... Ha ha ha!”

Hunt dờ người: “Tôi hâm mộ anh lúc nào!”

“Không đúng à?” Ánh mắt Owen u ám như thể đang cảnh cáo Hunt.

Nhớ đến việc biết bao nhiêu chuyện kém tầm mình làm chỉ vì dễ quyến rũ Winston đều bị tên Owen này biết cả, Hunt đành phải ngoan ngoãn gật đầu.

Điện thoại của Hunt vang lên đúng lúc, là Marcus gọi đến: “A lô?”

“Cậu đang ở đâu thế?”

“Tôi đang ăn hamburger ở trung tâm tin tức. Sao vậy?”

“Có phải cậu ghi hình tiết mục phỏng vấn cùng với Winston không?”

Không ổn rồi... chẳng lẽ Marcus lại bắt đầu suy nghĩ lung tung?

“Winston chỉ xuất hiện trong buổi phỏng vấn chưa đến năm phút thôi, tôi...” đảm bảo sẽ không sang đội Ferrari đâu... Hunt còn chưa nói xong đã bị Marcus ngắt lời.

“Cậu có biết thiết kế trường của Versace và phu nhân cũng là khán giả có mặt ở trường quay ngày hôm nay không? Phu nhân vốn đã rất thích cậu, lần này, cậu và Winston lại còn cùng mặc comple tham dự phỏng vấn nữa chứ, khiến bà ấy lập tức cảm thấy thần thái của hai cậu rất phù hợp với những thiết kế của chồng mình! Hơn thế, thiết kế trường cũng rất thích hai cậu! Trước mùa giải năm nay, Versace đã kí hợp đồng để Winston chụp ảnh tạp chí cho bộ sưu tập mùa thu của họ. Còn cậu, bắt đầu từ chặng đua Silverstone, đã được họ chú ý đến rồi. Sau chặng đua ở Nhật Bản, họ đã gửi hợp đồng tới, mời cậu và Winston cùng chụp ảnh!”

“Hả?” Hunt nghĩ là tai mình có vấn đề. Cậu có quen biết với nhãn hiệu thời trang hàng đầu này từ lúc nào vậy? Quan trọng nhất là Winston luôn mang lại cảm giác thời thượng, nói thế nào nhỉ... Chỉ cần đứng trước ống kính, hẳn sẽ tỏa ra khí chất thu hút ánh nhìn, khiến người ta khắc sâu ấn tượng. Mà cậu thì... không phải kém quá xa sao?

“Tôi đã đồng ý rồi! Địa điểm chụp ảnh là New York. Tuy thời gian có hơi gấp gáp, nhưng cũng chỉ tốn mất hai ngày mà thôi. Vừa hay chặng đua này cách chặng đua Singapore hai tuần, cậu chụp ảnh xong thì cùng Winston bay tới Singapore luôn!”

Hunt rất muốn nói... Marcus, ông điên rồi à? Ông mà cũng sắp xếp lịch chụp ảnh quảng cáo cho tôi vào ngay giữa mùa giải thế này cơ à?

“Cậu không cảm thấy chụp ảnh cùng Winston rất thú vị sao? Winston thuộc phong cách nghiêm túc, còn cậu thì thuộc phong cách an nhàn. Nhà thiết kế của Versace muốn hai cậu cùng chụp là để hai loại khí chất tạo nhã và ung dung có cơ hội va chạm và so bì. Hơn nữa hai cậu vốn rất ăn ý, có thể kết hợp hai phong cách này với nhau mà không khiến người ta thấy bất ngờ!”

Hunt có hơi dao động. Cậu vừa cảm thấy chụp ảnh quảng cáo tạp chí rườm rà, vừa chẳng có hứng thú chụp ảnh nên vốn chẳng muốn đồng ý chút nào. Thế nhưng... là chụp ảnh quảng cáo cùng Winston cơ mà...

“Ông... đã kí hợp đồng rồi à?”

“Versace cũng có ý định tài trợ cho chúng ta! Vị thiết kế trường đó rất có tiếng nói, sau lần gặp cậu ở khách sạn Emirates Palace, ông ta đã tìm được cảm hứng, thậm chí còn thiết kế riêng cho cậu một bộ vest nhẹ cơ. Hợp đồng họ gửi sang đã được luật sư cố vấn của chúng ta thẩm định xong rồi. Hôm nay xem xong buổi phỏng vấn của cậu, thiện cảm của ông ta với cậu còn tăng gấp bội! Ông ta hi vọng cậu có thể cùng Winston hoàn thành bộ sưu tập ảnh mùa thu năm nay!”

Nghe xong câu này, Hunt liền cảm thấy mình không thể từ chối được nữa rồi. Tuyển thủ không phải linh hồn của đội đua... phải là tiền tài trợ mới đúng!

Owen và Charles vẫn tiếp tục câu được câu chăng nói về vụ antifa, thỉnh thoảng lại còn cất tiếng cãi cọ. Dừng bữa xong, dù ngoài miệng còn bất mãn với Owen, Charles vẫn rút tay túi quần đi theo anh ta về khách sạn. Hunt ăn hamburger no căng cả bụng, thế mà lại chẳng nhớ chút hương vị gì. Cậu và

Winston đi dọc theo con phố, đều đặn có ý định bắt xe về khách sạn.

“Này, vừa nãy dưới gầm bàn, anh... làm... làm gì thế hả?” Hunt hỏi bằng giọng điệu nghiêm túc. Cậu hi vọng Winston có thể nhìn thẳng vào vấn đề này.

“Tôi làm gì nhỉ?”

“Anh còn mặt dày hỏi mình đã làm gì à? Anh lấy mũi giày vén ống quần tôi! Tôi đã tránh anh một lần rồi, anh lại còn đòi sang chân khác!”

“Ồ... Em từng kể Owen đã dạy em cách quyến rũ tôi, thế mà lần trước em lại dùng chân cọ vào Owen.”

“Hừ... sao anh vẫn còn nhớ cái chuyện đó!!” Hunt lại muốn vò đầu bứt tóc.

“Sau này đừng để Owen dạy em nữa.”

“Cái gì?”

“Tôi có thể đích thân dạy em.” Winston dán sát vào tai Hunt: “Như vừa nãy ấy, em đã hiểu chưa?”

Giọng của hắn vẫn nhẹ nhàng như trước, thế mà lại có thể làm trái tim nhỏ bé của Hunt rung động.

“Giờ tôi... tôi đã chẳng cần quyến rũ anh nữa rồi!”

Rõ ràng nhà anh đã có ý đồ bất chính với tôi từ lâu!

“Vậy sao, tiếc quá nhỉ? Tôi còn định nói cho em biết cách quyến rũ tôi, em chỉ cần làm theo đó là được. Owen vốn không thể dạy em chuyện này.” Winston đáp lại.

Tiếng cười ẩn trong giọng nói của hắn lại một lần nữa khiến Hunt cảm thấy thật hấp dẫn.

“Quả thật tôi vẫn tò mò lắm, tôi phải làm sao mới quyến rũ được anh?”

“Thực ra em vẫn làm những việc như thế rất thường xuyên. Trên đường tới hàng hamburger vừa nãy là một ví dụ vô cùng điển hình. Đó hoàn toàn là phong cách của Evan Hunt.” Winston cười nhẹ trả lời.

“Phong cách của Evan Hunt á? Ví dụ? Sao tôi không biết nhỉ?”

Hunt không biết mình còn có cái gọi là “phong cách” cơ đấy.

“Ví dụ trong chặng đua trước, khi so tài với tôi, trông em như thể phải vượt qua tôi bằng mọi giá vậy, tôi thấy mà hưng phấn, suýt chút nữa thì có phản ứng.”

Tiếng nói của Winston vang lên bên tai Hunt, trầm trầm khàn khàn, gợi cảm chết người.

“Hừ! Cái đồ lưu manh! Đang lái F1 mà anh nghĩ cái quái gì thế hả!”

“Sau đó, cả chặng đua biến thành dẫn vật, tôi nhất định phải cố gắng hết sức để nhanh nhanh kết thúc... Nếu không, tôi sẽ phát điên.”

Hunt như nghe thấy được tiếng động cơ F1 chấn động, cảm nhận được độ ẩm dưới lớp quần áo thi đấu, và cả những khát khao đang xao động.

“Sau khi đua xong, tôi nhốt mình trong phòng vệ sinh, vừa nghĩ đến em vừa tự an ủi.”

Hunt đương nhiên hiểu “tự an ủi” có ý nghĩa gì.

“Anh... anh ngậm miệng đi!” Hunt vờ tay bịt miệng người kia, không muốn để hắn nói tiếp nữa, thế nhưng vừa mới áp tay lên, kẽ tay đã bị một thứ gì đó rất mềm mại chạm vào. Hunt rút vội tay về như thể bị bỏng, kinh hoàng nhìn Winston...

“Anh... cái đồ...”

“Tôi đã sắp giải phóng rồi, thế mà tin nhắn của em lại cứ đến hết lượt này đến lượt khác.”

Lúc này, Hunt mới hiểu vì sao sau khi chặng đua ở Abu Dhabi kết thúc, mình nhắn tin cho hắn mà phải đợi rất lâu sau hắn mới trả lời!

“Điện thoại của tôi cứ rung liên hồi. Nghĩ đến đó là em, tôi lại có hứng ngay lập tức.”

“Đủ rồi! Đủ rồi! Tôi không muốn nghe nữa! Vốn không phải là tôi quyến rũ anh, mà là đầu óc anh có vấn đề...”

“Đúng vậy, chính bởi đầu óc tôi có vấn đề, nên mỗi tin nhắn của em đều có thể hấp dẫn tôi.”

Trời đất ơi, có ai không cứu tôi với! Cái tên Vann Winston vốn là đồ điên!

“Im, tôi không muốn nghe chuyện này nữa!”

“Cũng được, chúng ta đổi chủ đề.”

“Khi thật! Anh vẫn còn à?”

“Em có biết em rất hay nằm sấp trên giường chơi điện thoại không?” Winston hỏi.

“Biết chứ. Vậy thì sao!” Tuy Hunt không biết Winston định nói những gì, thế nhưng cả cổ và mạng tai của cậu nhất định đã đỏ bừng cả.

“Từ vai đến lưng em, tiếp đến nữa là thắt lưng, đặc biệt là đường cong từ thắt lưng đổ xuống...”

Hunt đột nhiên hiểu ra: “Không được nghĩ lung tung nữa! Ông đây chỉ nằm trên giường nghịch điện thoại thôi mà anh cũng có thể nghĩ này nghĩ kia được, đầu óc có vấn đề!”

“Đúng, chính vì đầu có vấn đề nên khi nhìn thấy em như thế, tôi mới muốn kéo cổ áo của em, cắn lên gáy em rồi đến cổ em... mới muốn vén áo phông của em...”

“Mẹ kiếp—đủ rồi đấy!” Hunt thật sự cảm thấy mình sắp nổ tung tại chỗ. Winston quá biến thái! Chẳng lẽ sau này mình sẽ không thể nằm sấp chơi điện thoại được nữa à?

“Em không thích chuyện này hả? Vậy chúng ta lại chuyển sang một chuyện khác.”

“Đừng chuyển nữa, tôi không muốn nghe!”

“Em không muốn nghe hay là không muốn học? Em có thể bắt chước nói với tôi những lời na ná thế.” Trên môi Winston rõ ràng đang nở một nụ cười.

Hunt lấy khuỷu tay huých hấn một cú: “Không muốn học!”

“Tiếc ghê, vì tôi thì muốn nói.”

“Anh còn nói được gì nữa? Anh toàn là nói dối cả!”

“Sao tôi lại cần nói dối?” Winston cười khê một tiếng: “À, còn một chuyện nữa, tôi nói em nghe, không giống nói dối chút nào đâu.”

“Chuyện gì?”

Vừa nói xong Hunt đã thấy hối hận rồi. Mình có bao giờ là đối thủ của tên lưu manh này đâu, còn hỏi nữa làm gì! Đáng lẽ mình nên lạnh nhạt xoay người bỏ đi mới đúng!

“Cái lần ở phòng tắm trong khách sạn Burj al-Arab ấy, không phải suýt nữa là em bị ngã sao?”

“Hả? Rõ ràng lúc đó tôi nhờ anh vào đưa quần áo cho tôi, anh còn chẳng thèm liếc tôi lấy một cái cơ mà!” Hunt nhớ đến chuyện này là lại thấy hậm hực!

“Em ngồi trong bồn tắm, tôi có nhìn cũng có nhìn được gì đâu? Hay là em muốn tôi nhảy vào bồn tắm dẫn vật em đến chết?” Winston hỏi lại, Hunt đột nhiên cảm thấy lúc ấy, mình đã làm một chuyện quá nguy hiểm!

Owen chẳng phải loại người hay ho gì!

Đúng lúc Hunt thở phào một hơi, Winston lại thông thả nói tiếp: “Sau đó em bị ngã trong phòng tắm, tôi bước vào là thấy em đang mắc người trên thành bồn tắm, chẳng mặc gì cả.”

Hunt nhớ khi ấy, vì lo sẽ bị thương, cậu đã sợ đến mức tim đập thình thịch.

“Vừa đi vào, thứ đập vào mắt tôi đầu tiên chính là mông của em. Trên người em vẫn còn đọng nước, nhìn dưới ánh đèn, trông cứ như đang đợi tôi tới cắn vậy.”

Hunt rùng cả mình, vội vã sai bước về hướng khác: “Tôi... tôi nói cho anh biết... tôi... tôi... không có ý đâu!”

“Tôi biết là em không cố ý. Thế nhưng trong thoáng chốc, tôi đã muốn đẩy em xuống sàn, nghe tiếng em kêu khóc xin tôi hãy tha cho em.” Giọng Winston vẫn đầy sức mạnh, tựa như ngày ấy, Hunt đã thực sự dẫn vật hấn đến cực hạn.

Hunt như thể con mồi đã kẻ bên rặng nanh đã thú ngốc nghếch nhìn người kia. Sự điên cuồng giây phút ấy nhất thời tràn vào óc cậu, khiến cậu gần như có thể nhìn thấy cảnh tượng mình bị đè trên lớp gạch men trong phòng tắm, không thể nào chống người ngồi dậy, vùng vẫy mãi mà cứ luôn trượt ngã, khóc lóc kêu gào cầu xin người kia bỏ qua cho mình. Hunt đứng sững một chỗ, không hề biết rằng Winston cũng đang trầm mặc quan sát nét mặt của mình. Mỗi một sắc thái biến hóa nhỏ nhất của cậu, hẳn đều không hề bỏ lỡ, kể cả những kinh hoàng thất thố.

“Ngốc quá.” Giọng nói mang theo chút trêu ghẹo của hắn vang lên.

“Hả?” Hunt nâng mắt nhìn.

Tay Winston vuốt khế lên mặt cậu: “Làm sao tôi nỡ đối xử với em như vậy.”

Hunt ngẩn người, rõ ràng vừa nãy vẫn còn đang sợ hãi, thế mà lúc này lại thấy đau lòng chỉ vì một câu nói của người kia: “VẬY... có phải anh sẽ bay tới New York để chụp ảnh quảng cáo cho Versace không?”

“Em cũng phải đi cùng tôi mà?”

Hunt vươn tay lên, gạt khế cà vạt của Winston, kéo dài giọng nói: “Này nhé— không phải là tôi đi cùng anh, mà là tôi vừa khéo có hoạt động thương nghiệp giống anh thôi! Hơn nữa Marcus nhất định sẽ cử trợ lý bộ phận truyền thông đi theo tôi!”

“VẬY sao? Tôi không giống em, tôi không phải trẻ con cần có người theo sát mới có thể ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ.” Winston nhếch miệng khế cười.

“Hừ...” Hunt vừa định hạ tay xuống đã bị Winston giữ lại.

“Hunt, thực ra em luôn rất có ‘thiên phú’ quyến rũ tôi.” Winston nghiêng mặt sang: “Vừa rồi tôi còn cho rằng em kéo cà vạt của tôi... là để hôn tôi.”

“Giữa đường giữa chợ làm gì có chuyện tôi hôn anh!”

“Đúng nhỉ, tiếc thật đấy.” Winston buông tay Hunt ra.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng cũng về tới khách sạn. Hunt cho rằng Winston sẽ vào trong cùng mình, không ngờ hắn lại chỉ dừng trước cửa.

“Hunt.”

“Hừ?” Hunt xoay người lại.

“Tôi phải chuẩn bị bay sang New York vào tối nay rồi.”

“Ồ...” Hunt có chút thất vọng.

“Hẹn gặp lại ở New York.”

Hunt không hề bước vào khách sạn, chỉ đứng nguyên đó nhìn Winston đi xa. Khi đi đến trước cửa phòng mình, phát hiện ra trên cửa có gài một đóa hoa hồng, Hunt liền dờ người. Chẳng lẽ là do Winston tặng mình? Nhưng lúc nào mà hắn chẳng ở cạnh cậu, lấy đâu ra thời gian mà làm việc này cơ chứ? Hunt cầm lấy bông hoa rồi mở cửa phòng. Đúng lúc này, giám đốc truyền thông gọi điện đến nói với cậu: đội đua đã đặt vé máy bay sang New York vào tối nay cho cậu rồi.

Má ơi, thế mà không nói sớm! Vậy là cậu có thể đi cùng với Winston rồi! Cậu nhất định phải cấp tốc thu dọn hành lý, sau đó nhanh chóng ngồi xe đến sân bay. Hunt vốn muốn báo cho Winston, nhưng nghĩ lại, nếu hai người có thể ngồi cùng một chuyến bay, cậu sẽ khiến hắn ngạc nhiên lắm! Tuy cũng chẳng hy vọng hắn sẽ tỏ vẻ ngạc nhiên đâu...

Hunt lại được dịp phát huy kỹ năng nhét tống nhét tháo của mình, sau năm phút đã thu dọn xong hành lý rồi giục gã trợ lý truyền thông lên đường.

Hôm nay chỉ có mỗi một chuyến bay đêm sang New York, Hunt cực kì chắc chắn mình sẽ gặp được Winston. Khi tới khu chờ của khách VIP cùng trợ lý truyền thông, Hunt chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra Winston đang ngồi đọc báo. Tuy gương mặt của hắn đã bị tờ báo che khuất, thế nhưng Hunt tuyệt đối sẽ không nhận nhầm đôi chân kia. Cậu híp mắt mỉm cười, khế khàng lấy một tờ báo, rồi kiếm một chỗ ngồi cách xa Winston. Trợ lý truyền thông định báo cáo với Marcus hai người đã tới sân bay, nhưng Hunt lại làm động tác tay bảo đối phương hãy nhỏ giọng. Năm phút sau, Hunt rón rén đi tới phía sau lưng Winston, nín thở kề sát vào bên tai hắn.

“Tặng sao cho anh đấy, có nhớ tôi không nào?”

Winston bất ngờ ngẩng đầu lên. Trông thấy Hunt vươn tay ra trước mặt mình, mấy ngôi sao gấp bằng giấy báo rơi là tả, hắn liền nhanh nhảy đỡ lấy.

“Đừng có cầm chặt quá, bẹp mất đấy!”

Hunt ngã người trên thành ghế của Winston cười xấu xa. Lần này mà Winston còn bắt cậu phải cầm sao đến tận khi về tới New York, cậu sẽ không thêm đề ý đến hắn nữa. Winston không nói gì, chỉ nhặt hết những ngôi sao mà hắn đã đỡ được cũng như đang rơi trên người lại rồi cất vào túi áo khoác.

Hunt vừa định ngồi xuống bên cạnh Winston, người kia đã đột nhiên vươn tay, giữ lấy phía sau đầu cậu, cứ thế bắt cậu cúi xuống. Hắn hôn lên khóe môi cậu, liếm vào phần môi hơi hồng xuống, sau đó mới thả cậu ra.

“Đương nhiên là nhớ em.”

Hunt sợ chết khiếp, nhưng liền đó liền phát hiện một tay của Winston vẫn luôn giơ tờ báo lên, không ai có thể nhìn thấy hai người vừa mới làm gì. Ánh cười trong mắt Winston lại thật rõ ràng.

Mấy phút sau, hai người lên máy bay. Sau khi ngồi vào khoang, Hunt mới để ý thấy Winston ngồi ở vị trí ngay đầu tiên của khoang hạng nhất, còn mình thì ngồi ở vị trí cuối cùng. Thất vọng quá đi... Hunt lấy miếng che mắt ra rồi đeo luôn lên mắt.

Khi máy bay đã ổn định bay lên cao, có người bước tới bên cạnh trợ lý truyền thông: “Tôi có thể đổi chỗ ngồi với anh không?”

Giọng Winston vừa vang lên, trái tim Hunt đã giật thót theo cái âm cuối cùng ấy.

“Tất nhiên... tất nhiên là được...”

Trợ lý truyền thông đứng lên, nhường lại ghế ngồi cho Winston.

“Cảm ơn.”

Bởi đây là chuyến bay đêm, không bao lâu sau, đèn trên máy bay đều tắt cả. Winston kê tới bên tai Hunt, nhẹ giọng nói: “Em không hề ngủ, có thể bỏ che mắt ra rồi đấy.”

Hunt không vui nghĩ: Anh nói tôi không ngủ là tôi sẽ không ngủ đấy chắc? Tôi đang ngủ đây này!

Thấy Hunt không có phản ứng gì, Winston chỉ cười khẽ một tiếng: “Trong vòng ba phút, em sẽ phải gỡ che mắt xuống thôi.”

Cái tên này tự phụ quá đi mất!

Không ngờ Winston lại cầm tay cậu lên, khi cặp môi hơi lạnh lạnh và đầu lưỡi của hắn chạm vào ngón tay cậu, Hunt không khỏi rùng mình. May mà đúng lúc ấy, máy bay cũng chao đảo vì gặp một luồng không khí. Hunt điều chỉnh hơi thở của mình, tiếp tục không động đậy. Cậu chẳng tin tên này có thể hôn ngón tay của mình mãi! Nhưng Hunt đã đánh giá thấp Winston rồi, người này càng lúc càng phách lối, đầu lưỡi men dần đến giữa ngón giữa và ngón áp út của cậu. Cái lúc làn da nơi đó bị Winston liếm lướt qua, Hunt suýt chút nữa đã rút tay về. Cả đời này, Hunt cũng không ngờ lại có người hôn tay mình gọi tình đến thế.

Khi Hunt loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân của hành khách từ phía trước mặt truyền tới, Winston đã hôn đến cổ tay của cậu và hoàn toàn không có ý định dừng lại. Hunt không thể không thu tay lại, gỡ miếng che mắt ra rồi trừng mắt nhìn hắn.

“Em tỉnh rồi sao?” Giương mặt Winston chẳng có chút biểu cảm gì.

Hành khách cũng vừa lúc đi ngang qua hai người, suýt chút nữa đã nhìn thấy cảnh hay ho.

“Hay nói cách khác, vẫn luôn tỉnh.”

Trong không gian mờ tối này, đôi mắt Winston là sáng nhất. Đôi mắt ấy ẩn đi cảm giác xa cách, trông giống hệt mặt biển ám áp dịu êm.

“Bay chuyến đêm, anh không ngủ đi... chẳng nhẽ nói chuyện à?”

Thời gian vốn đã chẳng có nhiều, hay đúng hơn là vô cùng gấp rút, sau khi xuống máy bay cũng chỉ còn vài giờ để ngủ thôi là đã bắt đầu phải chụp hình cho Versace rồi.

“Chúng ta có thể làm vài chuyện không cần phát ra tiếng động.”

“Cái gì?”

“Hơn nữa còn là những chuyện em nên học tập chuyên cần một chút.”

Hunt tựa hồ nhận ra Winston muốn làm gì, chỉ tiếc cậu còn chưa kịp quay đầu ra hướng cửa sổ, Winston đã bắt đầu hôn. Nụ hôn của hắn không hề mang lại cảm giác ép buộc. Hắn dùng lưỡi khiêu khích Hunt, rồi dùng môi ngậm lấy môi cậu. Khi cậu bị trêu chọc đến mức phải hé miệng ra, lưỡi hắn đã tiến hẳn vào. Hunt ngưng thở, bao nhiêu cảm quan đều đã bị lưỡi Winston đoạt đi cả. Cậu nhắm hai mắt, rõ ràng đã nói không được phát ra tiếng động, thế nhưng tiếng mút mát lại càng lúc càng rõ ràng...

Hunt rất căng thẳng, chỉ sợ người ngoài phát hiện ra chuyện hai người đang làm, thế nhưng cậu cũng lại chẳng muốn đẩy Winston ra như thế. Chỉ đến khi tiếng bước chân hành khách vang lên, Winston mới buông cậu ra.

“Giờ thì em có thể ngủ được rồi.”

Trái tim Hunt vẫn còn đập điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Sự Gọi Cảm Trời Sinh

Hunt vừa định đeo miếng che mắt lên, Winston liền giữ lấy tay cậu: “Tôi muốn nhìn em.”

“Từ giờ, gần như ngày nào mà anh chẳng nhìn thấy tôi.” Hunt cố chấp đeo miếng che mắt lên, bởi cậu lo lắng sẽ bị Winston nhận ra mình... động lòng đến mức nào với nụ hôn vừa qua.

Suốt mấy giờ đồng hồ, Hunt đeo miếng che mắt mà không cách nào yên giấc. Cậu không ngừng tưởng tượng xem Winston có phải đang nhìn mình hay không...

Máy bay hạ cánh xuống New York lúc hơn hai giờ sáng. Khi bọn họ mang hành lý rời khỏi sân bay, trợ lý truyền thông hỏi: “Hunter, cậu có về nhà không?”

Nghe người ta hỏi thế, Hunt mới nghĩ đến cái giường ở nhà đã bị mình và Winston nhảy sập cả rồi, bây giờ có về cũng chẳng làm ăn gì được nữa.

“Hunter không về nhà đâu. Tôi đã thuê một khách sạn ở gần địa điểm chụp ảnh rồi, tối này cậu ấy sẽ ở cùng với tôi.” Winston nói xong liền hát hàm với Hunt, tỏ ý cậu hãy đi theo mình.

“Vậy tôi thì sao...” Trợ lý truyền thông nhỏ giọng nói. Tuy đội đua cũng đã đặt khách sạn cho Hunt và trợ lý, nhưng nếu như Hunt đi theo Winston thì hai người sẽ phải tách ra.

“Anh ở cùng trợ lý của tôi đi. Ngày mai còn phải dậy sớm, ngủ đủ giấc là quan trọng nhất.”

Chiếc xe Winston đặt trước đưa cả đám tới khách sạn. Mọi chuyện đã được trù định vô cùng hợp lý, trợ lý truyền thông cảm thấy cực kì bất phục khả năng sắp xếp tổ chức của đội đua Ferrari.

Đến phòng khách sạn, Hunt thoải mái nằm ngay lên giường: “Ái dà, thích quá, cuối cùng cũng có thể đuổi chân ra rồi!”

Winston chỉ liếc nhìn cậu một cái rồi đã đi rửa mặt. Còn năm giờ đồng hồ nữa, Hunt chẳng muốn động dậy tí nào. Khi Winston bước ra khỏi phòng tắm, cậu đã dang tay dang chân, ngoẹo đầu về một bên ngủ mất rồi. Winston đi đến bên giường, khụy gối vào đứng giữa hai chân Hunt. Cảm thấy giường lún xuống, Hunt mở trừng hai mắt, lập tức co chân lại: “Ồi... giật cả mình!”

“Tôi chỉ định gọi em dậy đánh răng thôi.”

“Ồ...” Hunt vội vàng ngồi dậy rồi đi vào phòng tắm.

Winston cau mày nhìn theo bóng lưng của cậu, nâng tay vén mấy lọn tóc xõa trước trán về phía sau rồi thở dài một hơi. Hunt lúc này đang đứng trước bồn rửa tay, vừa nhổ bọt kem đánh răng vừa nghiêng đầu suy nghĩ. Vừa nãy, cậu thật sự đã cho rằng Winston định đè lên mình... Còn Winston nhất định cũng cảm nhận được sự phòng vệ của cậu. Hunt cảm thấy mình ngốc quá đi mất, hẳn chỉ định gọi dậy đi đánh răng thôi mà.

Hunt quay về phòng ngủ, nhìn thấy Winston đã nằm trong chăn, đối lưng về phía mình. Hắn nhắm hai mắt lại, những sợi tóc khẽ xõa trên gối, thoạt trông có vẻ lặng yên và vô hại. Hunt giờ một góc chăn, sau khi chui vào liền vươn cánh tay ra ôm lấy Winston. Nhận thấy Winston thở phào một hơi, Hunt liền biết hẳn không hề giận mình, thế là lại hôn khẽ một cái vào gáy hắn.

“Ngốc. Căn thận tôi sẽ làm gì em thật đấy.”

“Anh cứ thử xem, căn thận lại thành tôi làm gì anh ấy chứ!”

Hunt nói xong lại đột nhiên cảm thấy công mình nom nớp lo sợ trước đây đúng thật là lãng phí! Cậu có thể học cách làm sao để áp đảo Winston mà! Winston ngã ra rồi, cậu còn cần gì phải lo lắng đến cái chuyện mình bị thịt đến chết nữa chứ! Chuyển thủ thành công mới là phương án chính xác! Vừa nghĩ đến đây, Hunt đã cảm thấy cuộc đời trần trụi hi vọng, vì thế liền nhanh chóng thiếp đi.

“Hunter, dậy đi, đến giờ dậy rồi đấy.” Giọng Winston vang lên bên tai.

“Ừm...” Hunt vươn cánh tay ôm lấy cái người đang nói bên cạnh mình kia.

Bờ vai Winston dờ ra, hắn dần dần cúi đầu xuống, hôn lên chân mày cậu.

“Ừm... Ừm...” Hunt vô thức cọ cọ vào môi hắn.

Winston thở phào một hơi: “Hunter, em biết sáng sớm là lúc đàn ông khó kiềm chế nhất, đúng không?”

“Hửm?” Mí mắt Hunt run run, thế nhưng cậu không hề mở mắt.

“Nếu em còn không chịu dậy, tôi sẽ vói tay vào quần em đấy.”

Lời vừa nói xong, Hunt đã mở bừng hai mắt, vội vàng ngồi dậy, còn Winston thì lùi một bước về sau, tránh khỏi màn công kích bằng trán của cậu một cách hoàn hảo. Cậu ngơ ngác nhìn Winston, Winston lại chỉ ôm cánh tay ngồi một chỗ, nói xong một câu liền rời khỏi mép giường: “Em đang sợ gì thế? Tôi chỉ nói sẽ vói tay vào quần em, chứ có nói duỗi tay vào cơ thể em đâu.”

Hunt thở dài một hơi, cúi đầu mình thật mạnh. Hunt ơi là Hunt! Mày thật vô dụng! Đảm bảo là mày lại tổn thương Winston rồi!

“Em nhanh rửa mặt đi.” Winston vừa mặc sơ mi vừa nhắc nhở Hunt.

“Ừ!” Hunt đi vào nhà tắm mới nhận ra thuốc đánh răng đã được bóp sẵn từ bao giờ. Cậu đột nhiên cảm thấy vừa ảm áp vừa áy náy.

Khi cậu cúi thấp người đánh răng, Winston đã đi tới trước cửa, đứng dựa khung cửa mà nói: “Hunt, hôm nay phải tiếp xúc trực tiếp với nhân viên trang điểm và nhiếp ảnh gia đấy, em nhớ phải tắm trước đi.”

“Hả? Trên người tôi có mùi gì à?” Hunt kéo cổ áo lên ngửi ngửi. Hình như cậu không chảy mồ hôi, nhưng tất nhiên, tắm rửa một lượt trước khi ra ngoài gặp gỡ cũng là phải đạo.

“Có mùi của tôi.”

Lời của hán tử như một ly cà phê vốn đắng ngắt không cách nào uống trôi bỗng được rưới thêm một lớp sữa ngọt dịu. Hunt nâng mắt lên đã thấy nụ cười khê của Winston trên mặt gương: “Biến! Biến! Biến! Nếu có mùi của anh, làm sao anh cho tôi tắm được! Chắc chắn là mùi hamburger bò rồi!”

Hunt ngậm bọt kem đánh răng nói lúng búng. Winston không ừ hử gì nữa, chỉ lặng im nhìn cậu.

“Tôi tắm đây!” Hunt đi tới bên cửa phòng tắm trịnh trọng tuyên bố, sau đó định đóng cánh cửa lại.

Ai ngờ Winston lại dùng tay chống cửa, dựa sát vào cậu: “Em muốn tắm à, vậy quần áo đâu?”

“...”

“Hôn tôi một cái rồi tôi đưa cho.”

Lúc này Hunt mới phát hiện trên tay Winston có cầm quần áo sạch của mình: “Cái đồ khốn kiếp nhà anh!” Hunt nhú mày lại.

“Ồ, tôi khốn kiếp chỗ nào?”

“Cho dù anh có không đưa đồ cho tôi, tôi cũng sẽ hôn anh. Anh vốn không cần lấy chuyện này ra để trao đổi với tôi.”

Khuôn mặt gần như chẳng có chút cảm xúc nào kia rõ ràng hơi ngẩn ra. Hunt đột nhiên cắn lên môi hán một cái, giật lấy quần áo của mình xong liền lập tức đóng cửa. Winston lùi về sau nửa bước, nâng tay lên chạm vào nơi vừa bị Hunt cắn, sau đó bật cười.

Hunt dùng tốc độ nhanh nhất của mình để tắm rửa và thay quần áo. Không thể không nói Winston rất có gu thẩm mỹ, kiểu dáng áo phông và quần kaki mà hán chọn phối với nhau cực hài hòa, khiến Hunt trông có vẻ vô cùng phóng khoáng.

Hunt ra khỏi cửa, cùng Winston đi tới nhà hàng trong khách sạn, giải quyết một bữa sáng đơn giản. Trước khi nhìn thấy Hunt, trợ lý truyền thông rất sốt ruột, đến khi nhìn thấy cậu rồi lại biến thành ngạc nhiên: “Cậu... cậu dậy rồi cơ à?”

“Hả? Nói thế là sao?” Hunt vừa ăn bánh mỳ phết mứt quả Winston làm vừa nói chẳng rõ lời.

“Cậu có biết việc đánh thức cậu vào mỗi buổi sáng khó khăn đến mức nào không?”

“Thật thế à?” Hunt mở mắt thật to, hoàn toàn không ngờ đến chuyện này.

“Thật!” Trợ lý truyền thông gật đầu thật mạnh, sau đó nhìn Winston bằng gương mặt đầy sùng bái: “Cậu Winston, rốt cục cậu đã gọi Hunt dậy bằng cách nào đấy? Xin hãy truyền dạy cho chúng tôi với!”

Winston thần nhiên phết mứt quả: “Các anh không học được đâu. Nếu có chuyện gì, các anh cứ nói với tôi, tôi có thể giúp các anh gọi Hunt dậy.”

Hunt mắc nghẹn, mà trợ lý truyền thông thì suýt chút nữa đã quỵ sụp xuống trước mặt Winston: “Nghìn lần cảm ơn cậu!”

Ăn sáng xong, mọi người đến studio chụp ảnh mà Versace đã đặt trước— Losey & Carlos.

Cả Losey và Carlos đều là những nhiếp ảnh gia có tiếng trong giới thời trang, hai người họ tình cờ gặp nhau trong một lần du lịch, vì có cùng lí tưởng mà chung tay lập nên studio này. Khi đi cùng Winston vào studio, Hunt cảm thấy tràn ngập tò mò.

Studio này trông giống y một ngôi nhà, trên tường treo đầy những tác phẩm của hai vị nhiếp ảnh gia: có động vật hoang dã, có thực vật tĩnh lặng, còn có cả những bức ảnh hai người chụp chung, thế nhưng lại chẳng có một bức ảnh thời trang nào. Phòng khách của studio thì nồng nàn hương cà phê.

Losey là một người đàn ông có phong thái tao nhã, để mái tóc dài màu bạch kim buộc đằng sau gáy, mặc quần áo đơn giản, còn Carlos trông lại hoang dã hơn nhiều. Ông để râu, ngâm xỉ gà, cổ áo sơ mi mở phanh ra không chút e ngại.

“Hãy, Winston đến rồi đây à.” Carlos rất thân thiết vỗ vỗ vai Winston.

“Vâng, đây là Evan Hunt đội Marcus.” Winston nghiêng người, cánh tay khoác nhẹ lên vai Hunt: “Đây là lần đầu tiên cậu ấy chụp ảnh quảng cáo tạp chí, hơn nữa mọi khi chụp ảnh, ngoài đề tay chữ V ra, cậu ấy chẳng biết tạo dáng gì. Có lẽ các ông sẽ phải tốn nhiều công sức đấy.”

Hắn đây chẳng phải lần đầu tiên Winston hợp tác với hai người, Hunt nghĩ thế mà hồi hộp vô cùng. Vạn nhất mình liên lụy Winston thì sao? Marcus ơi, sao ông đã nhận quảng cáo rồi mà không nhận thêm mấy cái dụng cụ thể thao nữa? Ví như xe đạp địa hình gì đó? Hừm... Hunt thầm than thở.

Losey mỉm cười quan sát cẩn thận vẻ mặt của Hunt, sau đó búng tay một cái bên tai cậu: “Đang nghĩ gì vậy?”

“Dạ? Không... không nghĩ gì cả. Nhưng trước nay tôi không phải là người thời thượng.”

“Không thời thượng? Tôi không nghĩ thế đâu. Cậu chỉ không hiểu được chính mình mà thôi.” Losey vỗ vỗ lưng Hunt, sau đó hất cằm với Carlos: “Tôi đưa Hunt đi nhé, ông trông hung dữ quá, tôi lo Hunt lại sợ chết khiếp.”

Hunt vừa đi theo Losey vừa quay đầu lại nhìn Winston. Không phải đã nói là chụp ảnh cùng nhau sao?

“Cậu đại diện cho phong cách phóng khoáng, Winston thì lại chính trang, vì thế hai cậu phải tách ra chụp riêng mấy loạt ảnh.” Losey giải thích: “Cậu bé đừng lo, tôi sẽ không dữ dằn với cậu đâu, chúng ta cứ từ từ.”

Đội stylist của Versace đã đến. Hiệu suất của họ rất cao, lúc Hunt được trang điểm, thợ làm tóc cũng làm việc đồng thời, mà việc chỉnh sửa quần áo cậu mới thay trên người cũng được thực hiện ngay lúc ấy. Hunt nhìn thế lại chợt nhớ tới cảnh tượng các kỹ sư đồng thời thay lốp trong pit stop.

Khi các stylist tuyên bố hoàn thành công việc, Hunt nhìn vào bản thân mình trong gương mà không khỏi kinh ngạc. Bộ trang phục thoải mái của Versace làm nổi bật phong thái phóng khoáng của cậu. Mái tóc của cậu không quá già dặn, còn có mấy lọn tóc tán loạn khiến cậu thoát hẳn khỏi vẻ cứng nhắc.

“Đẹp lắm.” Losey vỗ vỗ tay.

Nhưng Hunt đứng thật không giỏi tạo dáng, đến khi đứng trước ống kính, tim cậu bắt đầu đập thình thịch loạn cả lên. Losey trực tiếp nói với tất cả nhân viên phụ trách ánh sáng và những nhân viên đang làm việc khác: “Thế này là được rồi. Trừ tôi và Hunt, những người khác cứ ra ngoài đi, thích uống trà thì uống trà, thích lướt web thì lướt web.”

Lúc này, Hunt mới thở phào được một hơi.

Losey đeo máy ảnh ống kính rồi lên ngắm vào Hunt, mỉm cười nói: “Làm ấm người trước đi, tay chữ V nhé?”

“Thôi đi ạ, Winston sẽ cười nhạo tôi mất.” Hunt chẳng biết để tay mình ở đâu, vì thế đành đút vào trong túi.

Losey bật cười ha ha: “Vậy cậu cứ đứng đó, tôi sẽ thử ánh sáng và khoảng cách trước, đến khi nào chụp ảnh chính thức, tôi sẽ báo cho cậu sau.”

“Chúng ta vẫn chưa bắt đầu sao?” Hunt chớp chớp mắt.

“Chưa đâu, đến lúc chụp ảnh thật, ít nhất nhân viên phụ trách ánh sáng cũng phải ở lại đây cơ, cậu ngốc ạ. Tôi cần điều chỉnh ống kính một chút, xem xem thế nào mới hợp với cậu.”

“Ồ!”

Còn chưa bắt đầu đâu! Hunt thở phào một hơi, kéo kéo cổ áo.

“Từ khi gia nhập giới F1 đến nay, cậu thích chặng đua nào nhất? Có phải chặng đua ở Mỹ vừa mới kết thúc không? Cậu đã giành được vị trí thứ ba cơ mà.”

“Thực ra thì không phải.”

“Hay là chặng đua ở Anh?” Losey lại hỏi: “Cậu đã giành được thành tích đáng kinh ngạc ngay trong tình huống bất lợi nhất trên đường Silverstone. Rất nhiều người đã bình luận đây mới thực sự là tinh thần của F1.”

“Cũng không phải chặng ấy.” Hunt nhếch mép mỉm cười. Về mặt cậu vừa có chút xấu xa, vừa có chút ấu trĩ của trẻ nhỏ, thế nhưng lại khiến Losey nhìn chăm chú qua ống kính.

“Vậy thì là chặng nào? Tôi không phải người trong giới truyền thông, nếu cậu có bí mật nho nhỏ nào muốn bật mí với tôi, tôi sẽ không nói với người khác

đầu. Đạo đức nghề nghiệp của nhiếp ảnh gia đấy.” Losey bỏ máy ảnh xuống, điều chỉnh ống kính, sau đó lại nhắc lên lần nữa, trước sau trái phải đi qua đi lại tựa như đang tìm kiếm nơi có ánh sáng hoàn hảo nhất.

“Thực ra là Grand Prix Tây Ban Nha. Ở chặng ấy, tôi đua kém cực kì.” Hunt nghĩ lại những chuyện mình đã làm trong nhà vệ sinh, sau đó tự bật cười: “Thế nhưng... sau chặng đua ấy, tôi đã nói chuyện với Winston lần đầu tiên.”

“...Ồ.”

Hai người cứ thế nói chuyện đến mười mấy phút, Losey bỗng nhiên hạ máy ảnh xuống, nói với Hunt: “Cậu đi thay bộ trang phục khác đi. Bộ này... tôi cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó.” Losey rất khổ não lắc lắc đầu.

“Hả? Nhưng stylist đã trang điểm cho tôi rất lâu đó!”

“Không sao, bọn họ đều là những nhân viên chuyên nghiệp, rất tôn trọng ý kiến của nhiếp ảnh gia. Cậu đi thay đi. Chúng ta vẫn còn thời gian mà.” Nụ cười của Losey ôn hòa đến mức Hunt chẳng cảm thấy chút áp lực nào.

“Dạ, được thôi!”

Quay lại chỗ stylist, Hunt ngại ngùng nói với bọn họ suy nghĩ của Losey. Bọn họ chỉ mỉm cười, lập tức giúp Hunt thay quần áo đổi kiểu tóc.

“Thao tác của mọi người nhanh thật!” Hunt cảm thán.

“Công việc hậu đài trong mỗi buổi trình diễn thời trang gấp gấp hơn thế này nhiều. Chúng tôi đã quen với cường độ này rồi, nếu có chỗ nào cậu không thích ứng được thì nói với chúng tôi nhé.”

“Tôi không sao.”

Hunt quay về trước mặt Losey, hai người lại bắt đầu trò chuyện.

“Theo góc nhìn của một người đàn ông, cậu cảm thấy Winston lịch lãm nhất ở điểm nào?” Losey hỏi.

“Tôi nói ra rồi, ngài sẽ không kể với ai thật chứ?” Hunt đút tay vào túi nghiêng mặt hỏi.

“Thật.”

“Tôi chưa thấy hần lịch lãm bao giờ cả.”

“Ha ha ha ha! Đây lại có vẻ như là đáp án chính xác nhất. Nhưng nói xem, cậu chưa bao giờ thấy cậu ta lịch lãm thật à?”

Hunt hơi ngắc đầu suy nghĩ: “Thực ra... tôi cũng đã từng thấy hần lịch lãm rồi.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ, khi bọn tôi cùng đi du lịch, hần sẽ lên kế hoạch tất cả mọi thứ, tôi chẳng cần động não, chỉ cần đi theo hần là được.”

“Quy củ cũng là một khía cạnh của lịch lãm. Còn gì nữa?”

“Còn cả... hần biết rõ tôi không thành thạo hoặc không thích làm việc gì. Nếu như chúng tôi ở cùng nhau, hần sẽ giúp tôi làm những việc ấy, chứ không bắt ép tôi phải làm bao giờ, chẳng hạn như việc... thu xếp hành lý.”

Losey đang giữ máy ảnh bật cười thật lớn: “Ồ cùng Winston thoát nhìn có vẻ áp lực, bởi cậu ta ít nói, nhưng thật ra lại cực kì thoải mái nhỉ?”

“Ha ha ha, chị Audrey Wilson cũng đã từng nói vậy.”

“Còn nữa không? Cậu có thấy truyền thống cũng là một khía cạnh của lịch lãm không?”

“Lịch lãm gì đó chỉ là để đàn ông ra vẻ cho phụ nữ thấy thôi, đúng không? Thực ra tôi lại cảm thấy hần rất có khí chất quý tộc.”

“Ồ? Ví dụ xem?”

“Ví như khi chúng tôi ngắm cảnh trên mắt London, hần đã dạy cho tôi một bài thơ.”

“Bài thơ nào?”

“Nếu anh có...”

“Giờ cậu vẫn còn nhớ chứ?”

“Tôi...” Hunt sững người lại: “Tất nhiên là nhớ...”

“Hay cậu đọc cho tôi nghe thử đi?” Losey đặt máy ảnh trước ngực, cau mày lại tựa như đang không hài lòng vì một chức năng nào đó.

“Máy ảnh của ông không sao chứ?”

“Không sao. Cho dù là máy ảnh thân thuộc cũng có khi trở chứng.” Losey vỗ vỗ máy ảnh của mình rồi đọc: “Nếu anh có... Đó là một bài thơ rất đẹp.”

“Đúng vậy... Nếu anh có như trời cao đang có, những tấm lụa mây vàng ánh sáng dẹt nên, nếu anh có như hoàng hôn đang có...” Hunt nhắm mắt, nhớ tới khi Winston đang ngồi cạnh bên mình, dưới chân hai người là sông Thames với ánh sáng tuyệt trần. Trước đây, Hunt cho rằng khoảnh khắc ấy thật bình thường, giờ nghĩ lại lại khiến tim cậu đập mạnh không thôi: “Những tấm lụa hồng tím thăm ngả dần đen... Nếu anh có, dưới chân em anh sẽ trải...”

Về mặt Losey cũng dần dần trở nên nhu hòa.

“Bước nhẹ thôi...”

Bước nhẹ thôi, Hunt.

Đừng bắt ước mơ đau.

Đó là lời bày tỏ của Winston với cậu. Lúc ấy cậu chẳng chút nhận ra, chỉ cảm thấy rất đẹp, mà lúc này, cậu lại bỗng nhiên nhớ hẳn rất nhiều...

“Sao vậy?”

“Đột nhiên lại chẳng nhớ nổi câu cuối rồi, ha ha ha...” Hunt ngại ngùng cười.

“Bước nhẹ thôi em, đừng bắt ước mơ đau.” Losey nhìn Hunt, nụ cười tao nhã của ông rất thích hợp để đọc những bài thơ như thế này, thế nhưng nếu so sánh giọng ông với giọng Winston, cậu vẫn thích giọng Winston hơn hẳn. Bởi chất giọng đó vừa âm trầm ảm đạm, lại vừa nghiêm túc cực kỳ.

“Được rồi, Hunt, bài thơ này lại vừa gọi cho tôi một cảm hứng mới, tôi đi bàn bạc với stylist một chút đây. Chúng ta lại bỏ tạo hình này đi, đổi sang một tạo hình khác.” Losey lấy điện thoại ra nói chuyện với đội stylist của Versace.

Hunt đứng dưới ánh đèn híp mắt lại, đột nhiên phản ứng: “... Thực ra này giờ ông đều chụp ảnh đúng không?”

Losey nghiêng mặt cười bất lực: “Ái chà... cậu phát hiện ra mất rồi.”

“Ông đã chụp tôi thật rồi à?” Hunt bước tới: “Ông chụp snapshot sao?” (chụp ảnh bất khoảnh khắc)

Losey giấu máy ảnh ra phía sau lưng: “Bí mật đấy, Hunt ạ. Chụp ảnh xong rồi mới có thể cho cậu xem.”

“Được rồi...” Hunt có chút thất vọng. Hơn nữa, Losey nhaoáng cái đã yêu cầu mình thay trang phục, có lẽ là vì không hài lòng với ảnh chụp rồi.

Về sau, Hunt lại thay thêm vài bộ trang phục nữa, Losey vẫn vừa nói chuyện với cậu vừa chụp ảnh như trước. Khi nói đến chủ đề nào khiến Hunt hào hứng, cậu đích thực quên mất cả chuyện mình đang chụp ảnh, nhưng đa số thời điểm, cậu vẫn rất mất tự nhiên.

Nhiếp ảnh gia chẳng bao giờ có cái khái niệm “đến giờ ăn trưa rồi” cả. Hơn một giờ trưa, Hunt ngồi trong phòng nghỉ ăn trưa với đội ngũ stylist, còn Losey vẫn một mình nghiên cứu máy ảnh trong phòng chụp. Carlos đi đến bên cạnh Losey, vừa liếc mắt nhìn ảnh trên máy đã tỏ vẻ kinh ngạc: “Trời đất ơi... chắc thẳng thóc này sẽ khiến phụ nữ muốn cắn một miếng lắm nhì?”

“Đúng vậy, cậu nhóc có sự gọi cảm trời sinh. Tôi lừa cậu nhóc được hai loạt ảnh, đến loạt thứ ba thì bị phát hiện.” Losey tiếc nuối nói: “Về sau có rất ít tấm khiến tôi hài lòng, bởi thoát nhìn cậu nhóc có vẻ sáng sủa, nhưng thật ra lại rất ngại ngùng. Về ngại ngùng này dễ thương thật đấy, có điều tôi lại muốn thấy một mặt khác của cậu nhóc cơ... Ông thì sao? Ảnh của Winston thế nào?”

“Ông biết Winston thế nào mà. Winston có thể khiến nhiếp ảnh gia cảm thấy mình thật dư thừa. Cậu ta cứ như hormone di động vậy, không phóng ra ngoài nhưng nhìn lâu rồi sẽ cảm thấy rất mãn nhãn. Máy loạt ảnh Versace yêu cầu, tôi gần như đã hoàn thành mà không gặp chút vướng mắc gì.”

“Có thể để cậu ta đến đây giúp tôi một chút không? Hai tiếng thôi là được rồi. Tôi cảm thấy có Winston ở đây, Hunt sẽ tự nhiên hơn.” Losey nói.

“Được chứ. Hơn nữa tiếp sau là đến ảnh chụp chung của hai cậu ấy rồi. Nếu bên ông không hoàn thành, tiến độ chung cũng có kíp được đâu.”

Buổi chụp ảnh chiều sắp bắt đầu, thế mà Hunt lại cảm thấy rất mệt mỏi. Cậu ngã đầu chợp mắt chưa đến năm phút đã bị trợ lý lay dậy.

Ước gì mọi chuyện kết thúc sớm một chút nhì... Nếu chụp ảnh cũng chẳng có chút áp lực gì như hồi ở Dubai cùng với Winston thì tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trang Viên Triệu Đóa Hồng

Hunt bước vào phòng chụp ảnh, ngồi trên chiếc ghế chân cao mà đầu óc vẫn còn lơ mơ buồn ngủ. Losey vừa thấy liền biết ngay Hunt không còn tỉnh thần nữa rồi. Đúng lúc này, Winston đã thay lại đồ của mình đi tới bên cạnh Losey. Losey dùng khẩu hình nói với Winston: “Nhờ cậu nhé”. Winston gật đầu rồi đi về phía Hunt.

“O? Sao anh lại đến đây? Anh chụp xong rồi à?”

“Ừ.” Winston cúi đầu nói khẽ với Hunt: “Chán lắm sao?”

“Hơi hơi.” Hunt xấu hổ cười cười. Dù gì thì Losey cũng đã rất kiên nhẫn rồi.

“Vậy chúng ta biến nó thành thú vị hơn chút nhé.”

“Làm sao thú vị hơn được?” Hunt hỏi.

“Chúng ta chơi một trò chơi thế này: Tôi đứng sau lưng Losey, em bắt chước động tác của tôi, nhưng khi làm theo tôi, em phải nghĩ mọi cách để quyến rũ được tôi.”

“Cái gì?” Hunt suýt nữa lại đỏ hồng cả mặt.

“Bôi lúc chụp ảnh, tôi luôn nghĩ đến em. Tôi không cần phải quyến rũ toàn thế giới, tôi chỉ cần khi nào em nhìn thấy ảnh của tôi, em sẽ muốn hôn tôi là đủ.” Winston cup mắt nhẹ giọng nói.

Hunt nghiêng mặt đi, mang tai đã đỏ dừ: “Nhưng có quyến rũ được anh hay không, tôi cũng chẳng biết được!”

“Bao giờ chụp ảnh xong, tôi sẽ hôn em. Em đếm thứ xem, tôi hôn em bao nhiêu lần, tức là em quyến rũ được tôi bấy nhiêu lần.” Winston búng nhẹ vào trán Hunt: “Thế nào, lúc em học theo những trò không đúng đắn của Owen, sao tôi không thấy em xấu hổ?”

“Anh... anh đừng có coi thường tôi...”

“Tôi nào có coi thường em.” Trên môi Winston là nụ cười nhạt dường có dường không, hần nói nhỏ bên tai cậu: “Nhưng em cũng đừng quá đáng quá, khiến tôi không kìm nổi lòng mình hôn em ngay trước mặt Losey.”

Winston lùi từng bước về sau, còn Losey lại rất tò mò với vẻ mặt ngưỡng ngạo của Hunt. Cậu nhóc ngoảnh mặt đi, hai tay chống trên băng ghế. Kiểu ngưỡng ngạo này hoàn toàn khác với kiểu mất tự nhiên khi phải chụp ảnh hoặc kiểu ngưỡng ngạo không biết phải tạo dáng ra sao trước ống kính. Losey quay đầu nhìn Winston đang đứng sau lưng mình một cái, Winston điềm đạm gật đầu.

Hunt nhìn về phía Winston, tay Winston đang ngoắc hờ vào cổ áo, chậm rãi vẽ một vòng tròn trên đó, dần dần kéo cổ áo xuống dưới, thế nhưng chỉ vừa để lộ một ít đường cong của chiếc cổ thì đã dừng lại.

Hunt cười hi hi, cậu chẳng có tổ chất quyến rũ Winston, chỉ thỉnh thoảng “mèo mù vớ cá rán” chút thôi, thế nhưng nếu coi như đây như một trò chơi, cậu sẽ chẳng còn thấy ngại ngùng. Ngón tay của cậu móc vào trong cổ áo, cảm hơi hếch lên, ánh mắt nhìn thẳng Winston. Đôi mắt màu lam kia rõ ràng cách cậu rất xa, thế mà Hunt lại cảm thấy thật gần. Cậu nhếch môi, cảm vốn đang hắt lên lại chậm rãi hạ xuống, sau đó đột nhiên phi cười.

Losey nâng máy ảnh, không động cựa gì.

Winston nghiêng mặt sang, ngón tay trượt dần từ cảm xuống dưới, lướt qua yết hầu. Cổ họng Hunt bỗng dưng khô đắng, cậu rất muốn tóm ngay cái tên kia tới trước mặt mình.

Cậu nở nụ cười có chút tự giễu, lại thêm phản phóng khoáng “bỏ đi, có gì mà phải lo cơ chứ”. Ngón tay trở của cậu men dần từ cảm xuống, dừng giữa yết hầu rồi lại thả chậm tốc độ lướt qua đường cong nơi đó, xuống tới cổ áo nhưng lại không kéo cổ áo ra. Cậu dần hít thở lại, khóe môi hé mở, lưỡi khẽ liếm răng. Ánh mắt Winston càng lúc càng tối. Hunt chậm rãi quay mặt, mi mắt rũ xuống.

Losey hoàn toàn ngăn ngó ngắm cậu qua máy ảnh. Hunt trong khung hình tỏa ra một sức hấp dẫn trí mệnh, dẫn dắt đường nhìn của người xem, khiến những khát vọng vốn đang yên ổn tức thì rực cháy, khiến người ta chỉ muốn hôn cậu ngấu nghiến. Nhìn Losey vô thức lui về sau một bước, Hunt ngoẹo đầu. Losey liền nâng tay lên: “Xin lỗi nhé, đứng lâu quá nên hơi mỏi chân.”

“Hay ông cũng lấy ghế mà ngồi như tôi này?” Hunt quay trở lại điệu bộ trẻ con lúc đầu.

Winston liền đẩy một chiếc ghế chân cao tới cho Losey.

“Ừ, cảm ơn cậu.”

Hunt thay đổi thêm ba bộ quần áo thường khác, đến khi buổi chụp ảnh kết thúc đã là bốn rưỡi chiều. Cậu rất muốn tới xem ảnh của mình trên máy tính, thế nhưng lại bị người ta ấn lên trán một cái rồi lôi đi.

“Tôi đưa cậu ấy đi ăn tối, giải lao một chút.”

“Được được, hai cậu đi đi, nhưng bây giờ là phải về đây nhé!” Losey mỉm cười nói bye bye với Hunt.

Carlos đi tới trước máy tính của Losey, vừa nhìn thấy ảnh đã suất chút nữa phun cả phê trong miệng ra ngoài.

“Bất ngờ nhỉ...” Losey ngửa đầu nói.

“Đúng là bất ngờ thật... Nhóc này muốn làm phụ nữ mất ngủ, đàn ông thành gay hết hay sao?”

“Phải đấy, vượt qua cả sự hấp dẫn giới tính, vẻ gợi cảm của giai đoạn chuyển tiếp giữa thiếu niên và thanh niên vừa trẻ trung lại vừa tình sắc. Tôi thật lòng rất muốn biết cái trò mà Winston nói muốn chơi với Hunt là gì.”

“Tôi chỉ biết... giờ tôi đang rất chờ mong được xem hiệu quả của những bức ảnh mà hai cậu đó sẽ chụp chung tối nay.” Carlos cười ám chỉ.

“Ồ... ông nói là... hai cậu kia...” Losey để lộ vẻ mặt giác ngộ lí tưởng.

“Ha ha! Không phải chứ! Bây giờ ông mới phát hiện à? Từ khi Winston bước vào cửa, tôi đã cảm thấy cậu ta rất bảo vệ nhóc kia rồi.”

Cũng lúc này, Hunt đang cùng Winston bước ra khỏi phòng chụp: “Ồ, trợ lý truyền thông của tôi đâu rồi?”

“Đi ăn với trợ lý của tôi rồi.”

Khi hai người đi qua gian trà nước, Hunt vẫn còn nghiêng đầu quan sát những bức ảnh trên tường. Đột nhiên, cậu bị kéo mạnh một cái, phản xạ khiến cậu tóm chặt lấy khung cửa, thế nhưng đến khi nhận ra một tay khác của Winston đang ôm lấy thắt lưng mình, cậu liền buông tay, để mặc cho mình bị lôi vào trong. Cửa cũng bị đóng lại.

Bởi tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi ăn cơm tối nên gian phòng cũng tắt đèn. Hunt mò mẫm muốn bật công tắc, có điều lại bị Winston giữ chặt tay lại. Đến lúc người kia rút đầu ngón tay mình, Hunt liền hít sâu một hơi. Winston buông tay cậu ra, hai tay hấn vùi vào trong làn tóc cậu, dần dần vuốt ve xuống đến đuôi tóc, sau đó, một nụ hôn liền rơi xuống.

Không gian ở đây tối om không chút ánh sáng, Hunt không trông thấy gương mặt Winston, thế nhưng lại cảm nhận những va chạm ấm áp càng thêm rõ rệt. Dây thần kinh như bị kéo giãn, hô hấp cũng tựa đi theo lời dẫn dụ của người kia tới một thế giới khác, lưỡi của cậu hết bị liếm rồi lại bị cuốn lấy, đôi môi của cậu thì bị hôn hết lần này đến lần khác. Winston nắm lấy tay cậu, giải phóng tất thảy khát vọng. Đó là thứ tình cảm mãnh liệt như sắp sửa vỡ òa.

Hunt ôm hấn, lòng dạ hồi hộp như thể sắp lao qua vách đích bất cứ tích tắc nào. Đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được một cách rõ ràng mình là người nắm giữ tất thảy tình cảm và xung động của Winston. Sự điên cuồng và mất khống chế của Winston chỉ thuộc về mình cậu.

Hunt cúi thấp đầu, Winston đặt cằm trên đỉnh đầu cậu, điều hòa lại hơi thở của mình. Hunt muốn nhìn thấy vẻ mặt của hấn đến phát điên: “Tôi bật đèn lên tìm khăn giấy cho anh...”

Hunt nâng tay dò dẫm tìm công tắc, Winston liền nắm cổ tay cậu, gương mặt của hấn kề sát lên má cậu: “Đợi một chút... Đợi thêm chút nữa thôi... Ôm tôi đi.”

Ngay giây phút ấy, Hunt cảm thấy trái tim mình như sắp bị những đợt thủy triều ấm áp nhấn chìm, thế nhưng cậu lại cam tâm tình nguyện tiếp tục chìm đắm như vậy: “Được...”

Hunt vòng tay quanh thắt lưng Winston, ôm lấy hấn, nghe tiếng tim hấn đập. Mãi đến mấy phút sau, Winston mới nhấc tay bật đèn, vẻ mặt trông chẳng khác bình thường. Hunt quan sát hấn mà thấy có chút thất vọng.

“Đi thôi, chúng ta chỉ còn có một tiếng để ăn tối.”

“Ừm...”

Hai người rời khỏi gian trà nước, cả một bầu không khí vốn đang tràn ngập hương vị nam tính của Winston bỗng tan biến ngay khi vừa mở cửa. Hunt lại bắt đầu luyến tiếc. Cậu thâm hạ quyết tâm nhất định phải học cách áp đảo người con trai này, để sau đó có thể quang minh chính đại nhìn về mặt mắt không chê của hấn!

Hai người tìm một nhà hàng phục vụ đồ tây gần studio rồi gọi mỳ Ý và rượu vang đơn giản. Tất nhiên, Hunt chỉ có nước cam.

“Em đã đếm được xem tôi hôn em bao nhiêu lần chưa?” Winston vừa cuộn mỳ Ý vừa hỏi.

“Hả?” Hunt giờ mới nhớ đến màn cá cược của mình và Winston: “Ai mà nhớ nổi! Làm sao đếm được cơ chứ!”

“Tối nay có cần đếm lại không?”

“Không cần!” Nhờ đâu “lau súng cướp cò”, sau đó là một màn chém giết toi bời trong phòng thi sao! Lúc này cậu còn chưa tu luyện xong, nhưng đợi đến khi thành thần rồi, cậu sẽ khiến Winston kinh ngạc!

Winston cười thản nhiên. Hunt nhanh chóng giải quyết xong món mỳ Ý rồi dụi dụi mắt. Winston nói: “Em sang bên này ngồi với tôi.”

“Vì sao?”

“Dựa vào tôi mà ngủ một lúc.”

“Anh không thấy mệt sao?”

“Tôi quen rồi, không thấy gì cả.”

Đúng vậy, Winston vừa bước vào giới F1 đã trở nên nổi tiếng, hoạt động kinh doanh và đại diện phát ngôn của hắn chắc chắn phải bận rộn hơn mình rất nhiều. Hunt đi tới bên cạnh Winston, nghiêng người dựa vào vai hắn, chẳng mấy chốc đã thiếp đi. Nhân viên phục vụ đến thu dọn chén đĩa, Winston áp tay xuống bàn tỏ ý người đó hãy nhẹ tay.

Nửa giờ sau, Winston đưa Hunt quay về studio, tiết mục chụp hình lại được tiến hành. Hunt cảm thấy rất an tâm, bởi lần này, cậu đã có Winston bên cạnh. Khi hai người đi tới trước phòng nền, tất cả nhân viên công tác đều theo lệ rồi đi, chỉ còn hai nhiếp ảnh gia ở lại hướng dẫn và chụp hình ở những góc độ khác nhau. Hunt phóng khoáng và Winston trầm tĩnh đã tạo thành sự đối lập rất mới mẻ.

Quá trình chụp ảnh diễn ra tương đối thuận lợi, thế nhớ của Losey đã đầy, mọi người nhân đó nghỉ ngơi mười phút. Hunt rút tay túi quần tức cười nhìn Winston, lấy mũi chân đá vào bắp chân của hắn một cái: “Này, anh mặc áo gió có nóng không?”

“Hay là em thử xem sao?”

“Thử thế nào? Anh cời ra để tôi mặc hả?”

“Em ngồi xuống đây.”

Hunt nghe theo lời người kia, ngồi xuống chiếc ghế chân cao. Winston dang rộng áo khoác ra rồi bao lấy cậu từ phía sau, chỉ để lộ cái trán và đỉnh đầu cậu.

Hunt bật cười bên dưới lớp áo khoác của Winston: “Ha ha ha, nóng quá đi mất! Anh có chảy mồ hôi không đấy? Sao chẳng có mùi gì nhỉ?”

Hunt đang định nghiêng mặt sang người thử, gò mà đã dán đứng vào ngực Winston. Winston cúi đầu xuống, hôn khẽ lên đỉnh đầu Hunt: “Em cứ động đấy suốt như thế, chắc chắn tôi sẽ nóng cho xem.”

Hunt đoán chắc mình lại đỏ mặt rồi, nên vội dùng cánh tay huých Winston ra. Winston lùi một bước về sau, Hunt rời khỏi sự che chở của lớp áo khoác mới nhận ra Losey và Carlos đã nâng máy ảnh lên chụp lia lịa! Hừ, tên Winston kia chắc chắn là biết!

Đến tận mười một giờ, buổi chụp hình mới kết thúc.

“Tôi cảm thấy cứ như mình vừa trải qua cả một mùa giải...” Hunt vừa đi vừa nhắm chặt mắt như sắp ngủ gục đến nơi. Cậu khoác một cánh tay lên vai Winston, hoàn toàn dựa vào người kia để xác định phương hướng.

“Này, mai gặp ở trang viên Triệu đóa hồng nhé!” Losey tạm biệt Hunt.

“Trang viên Triệu đóa hồng là gì?” Hunt cộng trán vào lưng Winston.

“Là một biệt thự nghỉ dưỡng trông tới mấy chục ngàn đóa hồng. Nơi ấy là biệt thự tư nhân của thiết kế trưởng Versace, lần này sẽ dành cho chúng ta chụp ảnh.”

“Hoa hồng? Hai chúng ta đàn ông đàn ông lấy chủ đề là hoa hồng?” Hunt nghĩ sao cũng thấy khó tin.

“Hoàng tử và dã thú.” Winston nhẹ giọng nói một câu.

“Ha ha ha ha, vậy đảm bảo anh là hoàng tử, tôi là dã thú nhỉ?” Nhìn thế nào cũng thấy toàn thân Winston tỏa ra khí chất quý tộc.

“Thật sao?” Winston chỉ thản nhiên đáp lại một câu: “Muộn lắm rồi, ngủ sớm đi.”

Đi tới quầy lễ tân, trợ lý truyền thông của đội Marcus hỏi han Hunt: “Có cần phải đặt cho cậu một phòng nghỉ khác không? Chụp ảnh vốn đã rất mệt rồi, tôi sợ hai người các cậu ngủ chung cũng không hay...” Ai mà chẳng có thói quen sinh hoạt và bí mật riêng của mình. . .

Hunt còn đang nghĩ phải trả lời ra sao, Winston đã giành trước: “Không cần đâu, thời gian nghỉ cũng ít, nếu như còn phải sắp xếp hành lý nữa thì tốn thời gian lắm. Sáng sớm mai tôi còn phải gọi cậu ấy dậy nữa.”

Lý do danh chính ngôn thuận làm sao!

Trợ lý truyền thông gật đầu tỏ ý biết ơn. Dù sao anh ta cũng không có bản lĩnh gọi Hunt dậy!

Về đến phòng nghỉ, Hunt nằm sấp trên giường nhắn tin với Owen.

Owen: Cậu vẫn còn sống đấy chứ?

Hunt: Đáng nhẽ tôi mới là người hỏi câu này chứ nhỉ? Antifan không làm gì anh chứ?

Owen: Hôm nay đi uống cà phê, tôi có ghé vào nhà vệ sinh một chuyến, lúc quay lại uống tiếp thì suýt nữa nuốt phải lưỡi dao lam.

Tim Hunt run lên, cậu không ngờ antifan lại làm tới tận mức này: Vậy anh đã báo cảnh sát chưa?

Owen: Báo rồi. Có điều tiệm cà phê chỉ lắp camera ở quầy tính tiền, trên dao lam và trên cốc cũng không phát hiện dấu vân tay.

Hunt: Anh phải giữ mình cho cẩn thận đấy!

Owen: Ha ha ha ha! Cậu cứ bảo vệ phía sau cho cẩn thận đi đã!

Hunt đen cả mặt, mình có tốt bụng cũng chả được báo đáp... Thế nhưng cái kiểu antifan này... đúng là đáng sợ quá thật!

Cậu bỗng cảm thấy có cái gì men dần từ vai mình xuống cột sống, thậm chí đến giữa thắt lưng vẫn không dừng lại... Cậu kinh ngạc hít một hơi, quay mặt sang thì quả nhiên trông thấy Winston. Tên kia đang nằm nghiêng chống cằm nhìn Hunt, đặt một tay lên người cậu. Cậu đột nhiên nhớ ra Winston đã từng nói: Nằm sấp trên giường nghịch điện thoại là một trong những lúc cậu gọi cảm nhất.

Đừng căng thẳng... Đừng căng thẳng... Trán tỉnh! Winston đã nói hắn sẽ không làm gì cả rồi!

“Đánh răng rửa mặt, đi ngủ.” Winston mở miệng. Tuy là một câu sai khiến, thế nhưng lại rất dịu dàng.

“À, tôi đi ngay đây!” Hunt đang định đứng lên đã bị Winston giữ lấy điện thoại.

“Em đang nhắn tin với Owen sao?”

“Đúng vậy, chỉ quan tâm đến anh ta chút thôi mà! Nhớ đến khi quay về, chúng ta lại phải đi dự tang lễ của anh ta thật thì sao?”

Winston nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hunt, đáy mắt thoáng qua một ánh cười: “Không thể nào.”

“Cái gì mà không thể?”

“Không ai có thể ám sát Lawrence Owen. Lừa gạt em thì còn có thể.” Winston hơi hếch cằm cười khể.

Tầm nhìn của Hunt như thể xuất phát từ con ngươi, men theo dây thần kinh thị giác đánh mạnh vào sâu trong đại não. Hunt giả vờ bình tĩnh đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Mẹ kiếp, vừa nãy muốn cắn tên kia một miếng quá!

Bởi đã phải chụp ảnh cả ngày, đêm hôm trước lại không ngủ đủ, Hunt vừa ngã xuống giường là đã thiếp đi. Sáng sớm ngày tiếp theo, hai người ngồi xe đi tới trang viên “Triệu đóa hồng”.

Trang viên này được thiết kế nhằm kỉ niệm mười năm bên nhau của ngài thiết kế trưởng và phu nhân, chỉ riêng phí nhân công dành cho việc chăm sóc hoa hàng ngày cũng đủ để khiến người ta xuýt xoa. Hunt vốn chẳng có hứng thú gì với hoa hồng, thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy cả một biển hoa tươi thắm này, cậu cũng thật sự thấy rung động. Trước mặt ngợp một màu đỏ rực, tựa như chỉ cần bước về trước một bước thôi, sẽ bị cả cái thế giới ấy nuốt chửng.

Đội ngũ chụp ảnh bắt đầu sắp đặt vị trí tấm phản quang. Carlos và Losey thì đang thảo luận bố trí cảnh sao cho thật nên thơ. Chụp ảnh ngoại cảnh nên không có phòng thay đồ kín, Hunt đành phải thay đồ thật nhanh ngay dưới ánh sáng mặt trời. Winston cũng ở cách cậu không xa, đôi chân dài thẳng như kẻ chỉ của hắn lại càng trở nên rõ ràng dưới ánh nắng. Cậu trông mà không khỏi thở dài một hơi.

“Vì sao lại thở dài?” Nhân viên trang điểm của Hunt mỉm cười hỏi: “Đêm qua ngủ không ngon sao?”

“Không phải đâu... tôi chỉ ngưỡng mộ đôi chân thật dài của Winston...” Hunt cảm thấy mình không cần phải che giấu việc tán thưởng người kia.

Ái ngờ nhân viên trang điểm lại bật cười: “Hunt ơi là Hunt... Trước nay cậu không cảm thấy chân của mình cũng rất đẹp à? Lúc giúp cậu sửa lại phần lưng áo tôi đã nhận ra rồi, ví như đáng người cậu nhé, chân cậu đã dài hơn rất nhiều người mẫu nam chuyên nghiệp rồi.”

“Thật chứ?”

“Thật.” Nhân viên trang điểm nghiêng người về phía Hunt nhỏ giọng: “Hon nữa lúc cậu quay lưng về phía Winston, Winston cũng đã ngắm chân cậu hơn mười giây liền...”

“Làm... làm gì có chuyện đó?”

“Dù cũng có thể là do không còn nơi nào khác để mà nhìn.”

Hunt nghiêng mặt sang liền nhận ra Winston đích thị đang nhìn mình. Tên kia vẫn chẳng biểu lộ cảm xúc gì, thế nhưng Hunt lại có thể cảm giác được sức nóng trong ánh mắt hắn... Cậu vội vã ngoảnh đầu đi, tiếp tục bắt chuyện với nhân viên trang điểm.

Đừng có nhìn tôi nữa! Người khác cũng nhận ra rồi đó thấy không!

Winston vẫn vận một bộ comple đen, chỉ khác cúc cổ áo sơ mi của hắn lại không được cài, cả vạt cũng nói lỏng đeo trên cổ. Khi hắn cầm một bó hoa thật to, để hoa chúc xuống dưới mà đi giữa vườn hồng, người ta liền cảm thấy hắn là một kẻ ngỗ ngược chẳng chịu ràng buộc, đối nghịch hẳn với hình ảnh gò bó thường ngày.

Hunt đứng bên cạnh nhìn mà mắt tròn mắt dẹt. Về mạnh mẽ và hấp dẫn đầy nam tính của hắn càng thêm nổi bật giữa vườn hoa, cậu không cần nhìn ảnh chụp cũng cảm thấy trái tim mình như muốn vỡ tung!

“Được rồi, chủ đề của ngày hôm nay là hoàng tử vô tư lự rất tin tưởng dã thú và dã thú định mưu sát hoàng tử. Winston, cậu có kinh nghiệm rồi thì hướng dẫn Hunt nhé. Chúng ta tranh thủ thời điểm nắng đẹp nhất hoàn thành bộ ảnh này, sau đó mọi người có thể vui vẻ chia tay!” Carlos vỗ tay cao giọng nói.

“Hả?” Hunt không bắt được trọng tâm vấn đề, hoàn toàn mù tịt.

Losey đi tới bên cạnh Carlos, nhỏ giọng hỏi: “Ông nghĩ Winston sẽ chọn làm hoàng tử hay là dã thú?”

“Hắn cậu ta sẽ tình nguyện làm dã thú ăn thịt hoàng tử bé rồi.” Carlos nghiêng mặt cười với Losey một nụ cười thiếu đánh.

“Ha ha.”

“Hunt, em chỉ cần ngồi yên ở đây nhìn tôi không động đậy là được rồi.” Winston vừa nói vừa đặt khẽ một đóa hoa vào lòng bàn tay Hunt: “Cầm lấy.”

“Được.”

Hunt cầm hoa hồng ngồi trên thảm cỏ. Hình như còn chưa bắt đầu chụp ảnh, cậu cảm thấy cứ cầm hoa hồng thế này trông thật ngớ ngẩn, vì thế liền gác hoa lên vai mình, chờ đợi Losey ra hiệu. Khi cậu vẫn còn đang nghĩ xem Winston sẽ làm gì, Winston đã tay rút túi quần quỳ một gối xuống bên cạnh, dáng điệu nghiêng mặt như thể định hôn cậu trước mặt bao nhiêu người!

Máu nóng toàn thân Hunt chảy rần rạt như muốn trào từ tim ra ngoài. Cậu vô thức nghiêng người muốn né tránh, thế nhưng Winston lại ngậm lấy cánh của đóa hoa nằm trên vai cậu, cắn khẽ một cái, chậm rãi giựt ra. Đóa hoa vì lực tác động của Winston mà lệch đi, Hunt cũng lập tức cảm thấy trái tim mình chẳng khác gì bị Winston cắn khẽ, lia bỏ cơ thể.

“Trời đất ạ... sao trước đây tôi không nhận ra Vann Winston gọi cảm đến thế nhỉ?” Carlos vừa ấn nút chụp vừa nói.

“Vì ông không phải Evan Hunt.” Losey mắng đối phương không chút nể nang.

“Bây giờ em muốn làm gì với tôi?” Winston nói chỉ để cho mình Hunt nghe thấy.

“Đề lên anh, nhìn anh bật khóc.” Chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa nãy tên này chắc chắn vừa quén rũ mình, Hunt đã muốn nổi ý xấu.

“Vậy em cứ thử xem sao. Có nhiều người ở đây thế này, có thể tôi sẽ nhường em đấy.” Winston nói.

“Ha ha!” Ánh mắt Hunt xẹt qua một tia nhìn giảo hoạt.

Winston thoáng ngẩn ra, chỉ thấy Hunt đứng bật dậy, ngoắc ngoắc ngón tay với mình, dáng vẻ vừa ngông nghênh lại vừa có phần tà ác. Winston vừa mới đứng lên, Hunt đã túm lấy cái cà vạt nói lỏng của hắn, xoay người một cái, trên tay là bó hoa lớn vừa rồi Winston giữ, cậu ngang tàng ném thẳng về phía ống kính.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quén Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hoàng Tử Và Dã Thú

Hunt kéo Winston len qua vườn hoa um tùm tiến về phía trước, cất giọng đầy cao ngạo: “Ta là quốc vương của người. Ta bảo người ngã, người phải

ngã, ta bảo người khóc, người cũng phải rơi nước mắt vì ta!”

Hunt chưa từng có cơ hội nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Winston. Yết hầu Winston trượt lên xuống, thế nhưng hắn vẫn chỉ lạnh lùng nhìn bóng lưng Hunt.

“Mẹ kiếp... không phải ông nói cậu nhóc kia có vẻ gọi cảm trời sinh gì đó sao? Tôi thấy phải là vẻ gọi cảm ngang tàng mới đúng!” Ngón tay ấn nút chụp của Carlos đã sắp chuột rút tới nơi.

Losey thờ dãi: “Cậu nhóc nên thấy mừng vì có chúng ta ở đây, nếu không...”

“Nếu không, Winston đã làm cậu nhóc đến chết ở ngay đây rồi.” Carlos cười chẳng hề nhân hậu.

Tiếp theo đây sẽ là màn dã thú mưu sát hoàng tử.

“Tôi không muốn để anh giết đâu...” Hunt bắt mẫn làm bầm.

Sao lại có chủ đề chụp ảnh như thế này cơ chứ?

“VẬY GIẢ NHƯ BỊ TÔI ĂN THỊT CŨNG ĐƯỢC.” Winston nói

“Hừ...”

Hunt đang bận cúi đầu nghiên cứu xem bông hồng trong tay rốt cục thuộc chủng loại nào thì đột nhiên, có một bàn tay giữ lấy cảm cậu, ép buộc cậu phải ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt xanh lam của Winston. Trong đôi mắt ấy là dục vọng chiếm hữu mạnh mẽ tựa như đang muốn thoát ra khỏi sự kiềm tỏa của mặt biển, xông lên giết chết Hunt. Winston cũng đang nắm trong tay một nhành hoa, để cuống của nó đâm mạnh về phía lồng ngực Hunt.

Cuống hoa đâm chỉ đâm trúng cúc áo, thế nhưng trong chớp mắt, cậu lại đau đớn thật sự. Hunt cảm thấy mình như vừa bị đâm xuyên, vừa bị hủy diệt, vì thế cậu cứ trừng lớn mắt quan sát Winston mãi. Biểu cảm sợ hãi khó tin của cậu đã để hai nhiếp ảnh gia chớp được.

“Tuyệt quá...” Losey cảm thán.

“Tôi có một dự cảm... tôi nay cậu nhóc này sẽ đau đến mức kêu trời trách đất.” Ngữ khí của Carlos nghe cực kì tà ác.

“Làm gì... tôi lại cảm thấy Winston chẳng nở đâu.”

Hunt huých Winston bằng khuỷu tay: “Đờ mờ! Anh làm tôi sợ chết khiếp!”

Winston buông hai tay ra, tỏ ý Hunt không cần phải sợ, đóa hoa trong tay hắn cũng theo đó rơi xuống đất. Hắn nói: “Đã bắt đầu chụp ảnh từ nãy rồi, thế mà em vẫn còn chơi.”

“Tôi sợ đến nỗi đêm nay sẽ gặp ác mộng mất thôi!”

Winston lại nghiêng đầu sang: “Em cho rằng tôi sẽ giết em sao?”

“Không phải...” Tôi cho rằng... còn nghiêm trọng hơn cả giết tôi ấy chứ!

“Làm thêm lần nữa đi! Vừa rồi làm tốt lắm! Dã thú mưu sát hoàng tử, Winston! Giết cậu ta thêm lần nữa đi!” Carlos cao giọng nói.

“Vẫn phải bị giết?” Trông Hunt như thể sắp khóc đến nơi: “Ngài nói xem tôi phải bị giết bao nhiêu lần đây!”

Losey đang ngắm Hunt qua ống kính không khỏi phì cười.

“Phải bị giết rất nhiều lần!” Carlos trả lời.

Winston đi tới bên cạnh Hunt, thấp giọng nói: “Biểu cảm vừa nãy rất tự nhiên, chắc em không làm lại được nữa đâu, đúng không?”

“Hắn rồi.” Hunt khó hiểu nhìn Winston: “Vì sao lại là tôi biến thành hoàng tử, anh biến thành dã thú? Chẳng phù hợp với ấn tượng của mọi người gì cả!”

“Tôi muốn em trở thành một vị hoàng tử ngây thơ, vô tư lự, mãi mãi tin tưởng tôi. Còn những chuyện bày mưu tính kế, cản trở bước đi không phải phù hợp với tôi hơn là với em sao?”

“Ngây thơ, vô tư lự”... có lẽ rất nhiều người, ví dụ như Marcus, đều cho rằng cậu là kẻ như thế. Nhưng chỉ có mình Hunt biết, cậu đã định trước không thể là một người vô lo vô nghĩ từ rất lâu, rất lâu về trước rồi... Vậy mà Winston lại có thể nói “tôi muốn em trở thành một vị hoàng tử ngây thơ, vô tư lự, mãi mãi tin tưởng tôi”, rõ ràng là vì hắn luôn rất hiểu cậu...

“Được thôi.” Hunt cười nói.

“Cứ tin tôi đi.” Winston cời cà vạt ra, nhẹ nhàng bịt lên mắt Hunt.

Winston thất cả vạt lại, trước mắt cậu liền tối sầm. Hunt chỉ biết Winston đặt đóa hoa hồng vào lòng bàn tay mình, sau đó nắm lấy tay mình nhấc lên. Cậu cảm thấy đã chẳng còn chuyện gì đáng để tâm nữa, bởi lưng cậu có thể cảm nhận được nhịp tim của Winston, mà mu bàn tay cậu cũng cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ lòng bàn tay hắn.

Losey và Carlos đều ngẩn người. Cảnh tượng trước mắt là Hunt không nhìn thấy gì cầm hoa hồng trong tay, mà Winston lại nắm lấy tay Hunt, đâm cuống đóa hoa về phía cổ mình.

“Làm sao tôi nỡ giết em. Cho dù em không giao chính mình cho tôi đi nữa...” Winston nói khẽ bên tai Hunt.

Bả vai Hunt thoáng cái đã cứng lại. Giọng nói của người kia lạnh lùng đến thế, khiến cho cậu đột nhiên chỉ muốn ôm hắn thật chặt.

Buổi chụp ảnh tại trang viên Triệu đóa hồng kết thúc vào bốn giờ chiều, khi ánh sáng đẹp nhất cũng đã qua.

Stylist của Versace nói hai người có thể giữ bộ trang phục dùng trong loạt ảnh cuối cùng lại làm kỉ niệm. Sau này Hunt tham gia bất cứ dạ hội hay hoạt động thương nghiệp nào, Versace đều có thể may cho cậu những bộ trang phục với số đo riêng. Hunt bỗng cảm thấy chuyện này cũng không tệ, ít nhất về sau, mình sẽ không ăn mặc giống như nhân viên phục vụ nữa rồi.

Losey và Hunt ôm tạm biệt nhau: “Tôi sẽ gửi tạp chí cho cậu. Cần thận đừng có yêu luôn chính mình đấy nhé.”

“Ha ha ha, trình độ của ngài cao đến nỗi có thể khiến tôi yêu chính mình sao?” Hunt nói nửa đùa nửa thật.

“Tài chụp ảnh có cao siêu hơn nữa cũng không thể biến những thứ xấu xí thành xinh đẹp, tầm thường thành đặc biệt được. Bọn tôi chỉ gọi bắt khoảnh khắc mà thôi.” Losey che tai Hunt nói thầm: “Đừng sợ hãi sự điên cuồng của cậu ấy, bởi trên thế giới này, cậu ấy chỉ đề ý duy nhất cậu.”

Hunt rung động cả cõi lòng.

“Cảm ơn.”

Hunt và Winston ngồi xe quay về thành phố. Hai người đã đặt vé bay từ New York tới Singapore vào buổi chiều ngày mai. Marcus khá nhân đạo, biết Hunt rất vất vả nên cho phép cậu được ngủ nướng sáng mai.

“Tôi muốn quay về nhà trọ lấy quần áo.”

“Được, tôi đi cùng em.”

“Thực ra tôi tò mò lắm, trước nay anh không cần quay về Anh lấy đồ dùng sao?”

“Trợ lý sẽ giúp tôi làm những việc ấy.”

Hunt chợt nhớ ra Winston có một người trợ lý sinh hoạt. Đáng ngưỡng mộ ghê...

Về đến nhà trọ, khi cửa thang máy mở ra, hai người vừa lúc chạm mặt với ngài đáng chuẩn và nàng gọi cảm nhà cách vách. Cô nàng thấy Hunt thì mỉm cười, đến lúc liếc Winston lại chớp chớp mắt. Hunt có chút buồn bực quay đầu lại nhìn Winston, khi nhận ra hắn vẫn luôn nhìn thẳng, cậu cũng trở về với vẻ thân nhiên. Ra khỏi thang máy, Winston mở miệng nói: “Cô ta biết tôi và em là một đôi.”

“Hả? Thế mà cô ta còn đá lông nheo với anh?”

“Cô ta chỉ đang trêu chọc chúng ta mà thôi.”

Hunt đi tới trước cửa, đang định lấy chìa khóa thì nhìn thấy trên cửa phòng mình có gài một bông hoa hồng.

“Ồ?” Hunt ngạc nhiên vừa gỡ được bông hoa xuống, Winston đã nắm lấy ngón tay cậu.

“Cẩn thận chút.”

“Không phải... không phải là do anh tặng sao?” Hunt hỏi.

“Nếu là do tôi tặng, tôi sẽ trực tiếp đặt nó vào tay em.”

Trên bông hoa còn dính một tấm thiệp nhỏ, Hunt vừa định nhìn đã bị Winston lấy đi mất.

“Gi vậy? Trên đó viết gì?”

“Em cũng có fan cuồng.” Winston nắm chặt tay lại, tấm thiệp đã hoàn toàn nhăn nhúm.

Hunt thấy cả người hắn phát ra khí lạnh như vậy thì không dám hỏi trên thiệp viết gì thêm nữa. Cậu cúi đầu xuống, rút chìa khóa ra, khi mở cửa, khe cửa dường như cũng vương phải một thứ gì đó rất giống một phong thư.

Chẳng lẽ là thư tình?

Hunt nuốt “ức” một ngụm nước bọt. Cậu không dám cúi người xuống nhặt, chỉ nhìn Winston một cái. Người kia hiếm khi lăm mồm cau mày, cúi mình nhặt phong thư lên. Phong bì được mở ra, không ngờ bên trong chỉ toàn ảnh là ảnh! Ngón tay Winston bấu chặt lấy những bức ảnh, khớp xương cũng trắng bệch. Hunt nhìn thấy sát khí trong ánh mắt hắn.

“Ảnh gì đấy?”

“Có người theo dõi em.”

“Cái gì?” Hunt tròn trừng mắt, vươn tay lấy những bức ảnh kia. Có ảnh cậu đang nói chuyện cùng nhân viên trong đội, có ảnh cậu vừa ra khỏi phòng khách sạn, có ảnh cậu vừa đi vừa chơi điện thoại, thậm chí còn có ảnh cậu đang đứng trong phòng thay quần áo nhưng quên mất kéo rèm... Tựa hồ tất cả những bức ảnh này đều được chụp lúc cậu ở một mình.

“Sao... sao tôi lại không biết...”

Winston đã lấy điện thoại báo cảnh sát, hơn nữa còn báo cho Marcus, yêu cầu ông không được để Hunt ở một mình.

“Thảo nào, trước lúc rời Travis, cửa phòng tôi cũng có gài một bông hồng!”

“Tên đó biết địa chỉ khách sạn của em, biết nhà trọ ở New York của em, biết cả lịch trình của em nữa. Tôi đã báo cảnh sát rồi, bọn họ sẽ kiểm tra camera an ninh ở quanh đây. Trước khi tìm ra tên này, em nhớ phải ở cạnh bên tôi.” Bàn tay Winston ấn lên trán Hunt.

“Biết rồi.” Anh không nói tôi cũng chẳng dám ở một mình đâu!

Winston gọi một cú điện thoại để cửa hàng giặt là gửi trả quần áo lần trước của Hunt, rồi sắp xếp lại cho cậu. Sau đó, hắn dùng tốc độ cực kì nhanh để thu dọn những bộ đồ Hunt hay mặc.

“Đi thôi. Khi nào mùa giải này kết thúc, em không thể ở đây được nữa.”

“Vậy tôi biết ở đâu?” Hunt gãi đầu gãi tai.

“Em không ở cùng tôi, còn muốn đi đâu nữa?” Winston nhú mày lại, Hunt không còn gì để nói.

Rõ ràng Winston cho rằng chuyện Hunt bị chụp trộm là vô cùng nghiêm trọng, thậm chí hắn còn liên hệ cho một văn phòng luật sư rất có tiếng ở New York, để họ đại diện tham gia vào quá trình điều tra của cảnh sát.

“Nếu chỉ là một fan cuồng bình thường thôi thì sao?”

“Điên cuồng và điên khùng là hai chuyện khác nhau. Tôi cũng yêu em điên cuồng, chỉ khác tôi sẽ không đứng ở đối diện khách sạn, bắc ống nhòm chụp ảnh em đâu.” Winston lạnh lùng nói.

Hunt sờ sờ mũi, trầm nghĩ quãng thời gian ở Dubai, không phải anh cũng chụp lên tôi rất nhiều tấm sao? Thế nhưng nghĩ tới cảnh ngộ của Owen, Hunt không khỏi có chút lo lắng.

Hai người thuê một khách sạn ở gần sân bay để Hunt có thể ngủ thoải mái một giấc. Cậu tắm xong ngồi xuống đầu giường nhắn tin với Owen: Tôi cũng có fan cuồng gài hoa hồng trên cánh cửa, còn nhét rất nhiều ảnh chụp trộm tôi vào khe cửa nữa.

Cậu chẳng muốn khoe khoang gì với Owen, chỉ muốn mình có thể đứng vững như anh ta, cho dù có là khi gặp phải kẻ điên.

Owen: Ha ha ha, không biết vì sao dạo này cái tên thần kinh kia không còn làm phiền tôi nữa. Có thể là tên đó đã chạy sang tìm cậu rồi!

Hunt: Antifan của anh là nam à?

Owen: Những việc tên đó làm rất logic, không giống với fan nữ. Mà cậu đấy, chụp trộm thì nam nữ gì mà chẳng làm được, thế nhưng cái chuyện nài ảnh xong còn gửi cho cậu xem để chứng minh sự tồn tại đến quá nửa sẽ là do đàn ông làm. Nếu là phụ nữ, bọn họ thường thiên về xu hướng giữ ảnh làm của riêng, rồi tự tạo ra một cuộc gặp gỡ tình cờ, cuối cùng là lên giường với cậu hơn.

Winston vừa tắm xong cũng đi tới bên giường.

“Em lại nhắn tin cho Owen đấy à?”

Hunt có thể nghe ra Winston đang không vui từ trong giọng nói của hắn: “Ừm... ừm... Owen nói người chụp trộm tôi quá nửa là đàn ông.”

“Sao vậy? Nguyên vọng được lên giường với fan nữ của em tan tành rồi à?” Winston hỏi lại.

“...” Hunt rất muốn nói, từ hồi bị nhà anh dọa đến giờ, tôi đã không còn mơ mộng gì đến cái chuyện giường chiếu nữa!

“Tên đó đích thật rất có thể là đàn ông. Tôi đã nói từ lâu rồi mà, em rất có tiềm năng thu hút fan biến thái.” Winston cúi đầu nhắn tin: “Bông hoa kia vẫn còn rất tươi, chứng tỏ đối phương đến chưa bao lâu, chúng ta đã quay về rồi. Cảnh sát xem camera dưới nhà trọ đã điều tra ra hai ngày hôm nay, có một kẻ mặc sweater trùm đầu đeo khẩu trang ra vào tầng lầu nhà em.”

“Sweater? Trùm đầu?” Hunt cau mày lại: “Sao nghe giống cái tên quỷ rối đã đột nhập vào phòng Owen rồi gián chết thế?”

“Em nên tự cẩn thận một chút.” Winston nâng tay lên vò đầu Hunt: “Ngủ đi. Ngày mai chúng ta còn phải bay tới Singapore đấy.” Thấy Hunt liếc nhìn về phía cửa sổ khách sạn, hắn lại nói thêm: “Tôi đã kéo rèm rồi, cửa cũng khóa trái.”

“Được đó.”

Hunt lúc này mới kéo chăn lên, nghĩ nghĩ lại thấy trong lòng hơi ngứa ngáy, liền vươn dài cánh tay, ôm lấy Winston. Người kia cọ cọ mũi vào gò má cậu, sau đó hôn lên khóe môi cậu. Lần đầu tiên Hunt cảm nhận được nụ hôn của đối phương không hề mang theo sự uy hiếp, ngược lại còn khiến cậu cực kì an tâm.

Hunt ngủ một giấc tới tận gần trưa. Winston thức dậy sớm hơn, thế nhưng hắn không gọi cậu, chỉ tựa vào đầu giường xem lướt tin tức trên điện thoại. Hunt hiếm hoi lắm mới có lúc được giống như một đứa trẻ, một chân gác lên đùi Winston, toàn thân ôm lấy thắt lưng hắn, trán kê lên người hắn, đến cả lúc chép miệng cũng vô thức cọ vào hắn. Winston cất điện thoại đi, nhìn ngắm Hunt một hồi rồi vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng mon men tròn vành tai Hunt, ngón cái dịu dàng vuốt ve gò má cậu.

“Ừm... ừm...” Hunt phát ra tiếng nỉ non khe khẽ.

Winston quan sát Hunt thật lâu, cho đến tận hơn mười một giờ, nghe bụng Hunt kêu lên những tiếng “ùng ục”, hắn mới ngồi thẳng dậy.

Hunt mò điện thoại nhìn đồng hồ: “Tôi ngủ giời thật!”

“Ừ.” Winston lật chăn ra, đi về phía nhà tắm: “Chúng ta sẽ đến sân bay ăn trưa, sau đó bay tới Singapore.”

“Được! Tự nhiên tôi thấy hăng hái quá! Chẳng Singapore, tôi sẽ vượt mặt Charles thêm lần nữa, để chứng minh tôi không hề gặp may trên đường đua Austin!”

Khi hai người thuận lợi vào ngồi ở phòng chờ thương gia trong sân bay New York, trợ lý truyền thông lại một lần nữa hạnh phúc đến rớt nước mắt. Hunt chưa bao giờ giống như bây giờ, tất cả đều đúng thời gian, tất cả đều thuận lợi đến bất ngờ.

Đường đua Grand Prix Singapore có tên Marina Bay, các tuyến thủ phải đua tổng cộng 61 vòng. Đường đua này có hai đoạn đường thẳng nổi tiếng và rất nhiều góc cua tốc độ thấp. Lướt đua chính thường được tổ chức vào buổi tối. Khu vực gần đường đua có tới năm trạm tàu điện ngầm, những khách sạn xung quanh cũng tương đối sang trọng. Hunt thầm hi vọng Marcus có thể đặt khách sạn cùng chỗ với đội Ferrari.

“Em không phải lo, tôi đã nói chuyện với Marcus rồi, hai đội đua của chúng ta ở cùng một khách sạn. Hơn nữa, tôi còn nói thêm, ông ấy lấy danh nghĩa em để đặt phòng, nhưng thực tế em sẽ ở cùng với tôi. Nếu như có chuyện gì, ông ấy sẽ gọi tới phòng tôi thông báo.”

“Tôi thấy có lẽ tên điên ấy chỉ hoạt động mạnh ở Mỹ thôi, chắc gì đã đuổi tới tận Singapore?”

“Em đừng coi thường kẻ điên.” Winston đáp lại.

“Thôi được rồi...”

Tiếng động cơ nghìn lần như một của chuyến bay đường dài khiến Hunt nhanh chóng thấy buồn ngủ. Cậu ngả đầu lên vai Winston rồi thiếp đi.

Singapore là một thành thị được quy hoạch rất tốt, đường xá cũng được phủ xanh. Hunt và Winston ngồi cùng một chiếc xe tới khách sạn. Trong đại sảnh khách sạn, Hunt vừa khéo trông thấy Owen đang nói chuyện gì đó với nữ nhân viên tiếp tân, khiến mặt cô gái đỏ bừng lên.

“Hãy! Owen! Anh vẫn còn sống đấy à!”

“Ồ! Nhóc Hunt!” Owen nhìn thấy Hunt liền dang rộng cái ôm. Hai người suýt nữa đã ôm được nhau thì Hunt bị Winston xách cổ áo, lôi về phía sau người. Owen nghiêng mặt nhìn Winston: “Cậu đúng là vô lương tâm.”

“Anh cho rằng tôi không rõ anh đang mưu tính chuyện gì sao?” Winston cũng nghiêng mặt nhìn Owen: “Anh muốn làm tôi phân tâm bằng Hunt. Anh vốn không hề thành tâm dạy dỗ cậu ấy.”

Hunt giác ngộ lý tưởng, hóa ra ấy mới là mục đích của Owen!

“Vậy trên đường đua, khi nghĩ đến Hunt, cậu có thấy cương đến mức khó chịu không?” Owen cười xấu xa hỏi.

“Đương nhiên cương đến mức khó chịu, vì vậy nhất định phải nhanh chóng lao qua vạch đích.”

Hunt đã không còn muốn nghe hai tên kia nói tiếp nữa rồi.

“Hunt, em định đi đâu?” Winston tóm lấy cậu thanh niên đang cúi đầu đi lướt qua bên người mình.

“Tôi đi gặp đội!” Hunt thử tránh khỏi tay Winston. Cậu không muốn nghe những kiểu câu như “đương nhiên cương đến mức khó chịu, vì vậy nhất định phải nhanh chóng lao qua vạch đích” thêm lần nào nữa.

“Tôi đi cùng em.” Winston nói.

“Anh không cần đi gặp đội mình sao?”

“Khi nào nhìn thấy em và đội đua Marcus gặp nhau rồi, tôi mới đi.”

Hunt thầm nghĩ: Thôi cũng được. Thực ra tên chụp lên ấy là đồ thô để, nếu tào tợn thật thì tên đó đã xông tới trước mặt mình từ lâu rồi. Chụp trộm thì có gì ghê gớm cơ chứ!

Hunt gõ cửa phòng Marcus, đến khi nhìn thấy Marcus và Hunt ôm lấy nhau, Winston mới gật đầu với Marcus rồi rời đi. Trong phòng Marcus còn có cả chuyên gia công nghệ và Thẩm Xuyên. Mọi người cùng thảo luận về những đặc điểm của đường đua Marina Bay, Thẩm Xuyên cũng báo cho Hunt biết những trọng điểm điều chỉnh của đội ngũ kỹ sư, còn Hunt chỉ cần đua hết mình là được.

Hội nghị diễn ra suốt cả một ngày, sau đó Hunt, Thẩm Xuyên và cả Thẩm Khê cùng ăn bữa tối. Nói chuyện với Thẩm Xuyên rất vui, thế nhưng Hunt phát hiện, Tiểu Khê cứ cúi đầu lướt điện thoại mãi.

“Tiểu Khê sao thế?” Hunt hát hàm hỏi.

“Mùa giải sau, chúng tôi sẽ nghiên cứu xe đua mới nên cần rất nhiều số liệu, mà phân tích số liệu xong cũng cần xây dựng mô hình. Tiểu Khê tìm được một người bạn cùng trường rất giỏi về số học trên diện đàn.” Thẩm Xuyên đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Marcus nói cậu có fan cuồng hả? Đến cả Winston luôn trầm tĩnh biết chuyện cũng có vẻ rất căng thẳng.”

“Đúng đấy, ha ha ha! Vì thế tôi định lát nữa sẽ tới phòng Marcus đặt trước cho mình xem sao. Nhớ đâu lại có một nhánh hoa gài cửa nữa thì sao?”

“Cậu thật là... Tôi đi cùng cậu vậy.”

“Cần gì?”

“Tôi quyết rồi.”

Ăn xong bữa tối, Hunt và Thẩm Xuyên cùng đi tới trước cửa phòng. Hunt dùng khóa thẻ điện tử mở cửa ra, sau đó liền buồn bực: “Sao phòng lại nhỏ thế!”

“Bời cậu có ở đây đâu.” Thẩm Xuyên trả lời như lẽ đương nhiên.

“Tôi không ở nên cho tôi phòng nhỏ à? Tiết kiệm quá rồi đấy!” Hunt kéo rèm cửa, thò đầu ra ngoài, nhắm hai mắt lại cảm nhận không khí của thành phố: “Phong cảnh cũng đẹp đấy.”

“Được rồi, vì lý do an toàn, cậu đừng có ở một mình.” Thẩm Xuyên vỗ vỗ vai Hunt: “Đi thôi, tôi đưa cậu về chỗ Winston.”

“Này, tôi với anh thuộc cùng một đội đua, sao anh không nghĩ đến việc ngủ cùng tôi?” Hunt bất mãn nói. Cậu có cảm giác mình bị toàn đội bỏ rơi.

“Vi tôi không gọi người đang giả vờ ngủ dậy được.” Thẩm Xuyên cười cười.

Mấy ngày thích ứng ở Singapore diễn ra rất bình thường, có điều hoạt động truyền thông lại nhiều hơn trước. Khi phiên chạy thử sắp đến, cả đội đua đều cực kỳ hy vọng vào những gì Hunt sẽ thể hiện ở chặng đua này. Đến Singapore được ba ngày, Hunt chóng cảm nhận Winston đang ngồi đầu giường đọc bản tin tài chính.

“Sao vậy?” Winston nghiêng đầu nhìn cậu.

“Buồn quá đi mất! Nếu buổi tối nào ở với anh cũng thế này, tôi thấy chán lắm.” Bây giờ mới có chín giờ tối, thế mà hai người đã ngồi trên giường ai làm việc nấy rồi, thế có giống nếp sinh hoạt của các bộ lão không cơ chứ!

“Em thích thú vị à?” Đôi mắt màu lam của Winston khiến Hunt thấy ngứa ngáy cả lòng.

“Đúng!” Hunt thầm nghĩ, lẽ nào Winston lại có trò gì mới? Đừng khinh thường người này, thực chất hắn rất chịu chơi!

Winston đặt báo xuống đầu giường, xoay người rồi đột nhiên tóm lấy cổ tay Hunt, đẩy ngã cậu xuống đệm. Áo phông mặc đi ngủ vốn rất rộng, Winston liền vén áo lên đến tận cổ Hunt.

“Này! Anh định làm gì hả!”

Chương 67: Cút Đi

Lòng Hunt bỗng giống lên một hồi chuông cảnh báo.

“Em nói xem?”

Winston cúi đầu, cọ mũi vào gò má Hunt rồi hôn lên cổ cậu. Lưỡi của hắn đi tới đâu, máu Hunt chảy cuộn cuộn về phía đó. Hunt lấy một tay chống giường, thắt lưng cũng nâng lên ý đồ hắt người con trai đang đè trên người mình xuống. Đầu gối Winston liền đẩy một chân Hunt, khiến cậu hoàn toàn mất đi điểm tựa lực.

“Đồ khốn! Đồ khốn! Đồ khốn!” Hunt cảm thấy cực kì không cam tâm phần nợ gào tướng lên, một bên tay vẫn bị Winston ép chặt xuống gối.

Rõ ràng cậu không yếu, thế nhưng trước mặt Winston, sức lực của cậu vẫn nực cười như của một đứa trẻ. Winston cười khề nhìn cậu, Hunt có thể nhận ra dự vọng nổi lên trong đôi mắt hắn dần dần bị dập tắt. Hắn cúi đầu xuống, khề liếm vào khoe môi đang mím chặt của Hunt, lộn tóc hắn lướt qua gò má Hunt ngửa ngửa.

“Còn muốn chơi nữa không?” Winston hỏi.

“Không...” Hunt vô dụng đáp.

Đội luyện thành tài rồi, ông đây sẽ đề anh không ngóc đầu dậy nổi!

“Vậy em thích chán hay không chán?” Cầm Winston cọ cọ lên chóp mũi Hunt.

“Tất nhiên là chán! Cuộc sống về đêm không cần phong phú đến vậy! Chẳng còn mấy ngày nữa là đến phiên chạy thử rồi!” Hunt hô to.

“Vậy hả? Còn ba ngày nữa mới tới phiên chạy thử cơ mà. Đêm nay tôi lại muốn làm mấy chuyện thú vị hao tổn sức lực, nhưng đảm bảo đến phiên chạy thử, em sẽ hồi phục, đúng không?”

Giọng nói của Winston trầm khàn, Hunt cảm thấy nhiệt độ cơ thể của hắn đã tăng lên một cách rõ rệt, vì thế cậu liền dùng chân quấy đạp: “Tôi buồn ngủ rồi! Anh xuống ngay— tôi muốn đi ngủ!” Hunt ra sức giãy giụa, bởi áo phông đã bị vén hết lên, cậu gần như dán dính vào người Winston.

“Còn động đây nữa à, em muốn chết sao?” Winston đột nhiên cúi đầu áp người lên Hunt.

Hunt toàn thân cứng đờ, không dám cử động nữa, trái tim đập mạnh như sấm đánh.

“Làm giúp tôi.”

Giọng Winston nghe rất kiềm chế, Hunt lại chẳng dám nhúc nhích gì. Hai giây nữa trôi qua, Hunt quay mặt đi, nhận ra gân xanh trên trán Winston đã nổi hết lên, còn ngón tay hắn lại dùng sức mạnh như thể muốn bóp nát cổ tay cậu.

“Hunt...”

Lần gọi tên cậu này mang theo cả cảm giác khó chịu và khẩn khoản, khác hẳn với bình thường.

“Anh... anh cứ buông ra... tôi sẽ giúp anh...”

Winston máy móc buông ngón tay ra, Hunt vừa mới chạm vào hắn, hắn liền ngậm ngay lấy môi cậu. Nụ hôn này không được dịu dàng lắm, Hunt chỉ đành ngẩng đầu chịu đựng.

“... Nhanh lên.”

“Tôi đã nhanh lắm rồi! Không thì anh tự làm đi...”

Nụ hôn của Winston lại phủ xuống. Hunt không nói được câu nào, tai đỏ bừng lên chỉ mong chuyện này nhanh nhanh chấm dứt. Nửa giờ đồng hồ sau, Hunt quay lưng về phía Winston, gương mặt tỏ vẻ không vui, buồn bực nói: “Tôi nghĩ tôi vẫn nên ngủ một mình thôi. Nếu anh lo lắng, tôi sẽ ngủ cùng tiến sĩ Thâm.”

“Xin lỗi vì làm dây ra người em.” Winston rút khăn giấy đưa cho Hunt.

Đây vốn không phải là chuyện có dây ra người tôi hay không!

Hunt nhìn bàn tay mình trong chăn, bàn tay dù có nắm vô lăng suốt hơn hai giờ đồng hồ cũng không có cảm giác khó chịu hay nóng như phải bỏng thế này. Hòn nữa, Hunt chắc chắn mình không thể cho Winston tiến thêm bước nữa được, nếu không, cậu không chết trên đường đua, mà sẽ chết ở một nơi cực kì đáng xấu hổ lắm. Hunt nhận tờ giấy ăn một cách bạo lực, chà mạnh lên vùng bụng, sau đó không buồn nhìn đã ném thẳng giấy lên người Winston.

Winston nhặt mảnh giấy đã bị vo tròn lên rồi vứt đi, tiếp đó ôm chặt lấy Hunt, thì thầm sau lưng cậu: “Em giận à?”

“Đâu.”

“Thế em có sợ không?”

“Không!” Không sợ mới lạ ấy! Nhưng tôi thừa nhận được chắc?

“Vậy để tôi giúp em.”

“Không cần! Ai da!! Anh bỏ tay ra!”

“Đừng cự quạ, nhờ may bị thương thì sao?”

“Buông tay ra... a...”

“Em thích làm thế này hả?”

“Ngậm miệng lại...”

“Em thích tôi nói chuyện bên tai em thế này mà.”

“... Ừm...”

Hunt cuộn tròn người lại, người kia ôm chặt cậu vào lòng.

“... Dính vào chần rồi!! Khốn nạn!”

“Sao em ra nhanh thế?” Giọng Winston còn chất chứa tiếng cười, nghe vừa trầm, vừa gợi cảm.

“Vì tôi là người bình thường!” Hunt giận dỗi huych khuỷu tay vào người phía sau.

“Em cứ ngộ ngộ lung tung nữa xem, chúng ta có thể giúp nhau tới sáng.”

Hunt lại dờ người, không động đậy nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hunt vừa mới bò khỏi giường đã muốn bỏ chạy, Winston kéo cậu về: “Em đi đâu?”

“Ăn sáng với tiến sĩ Thảm!”

“Sau đó thì sao?”

“Hợp! Anh yên tâm đi, tôi sẽ không ở một mình đâu!” Nói xong, cậu đánh răng rửa mặt nhanh như chớp rồi chạy khỏi phòng.

Winston ngồi ở đầu giường, bóp trán thở dài một hơi: “... Đến khi nào mới thực sự được chạm vào em đây?”

Hunt và Thảm Xuyên dù ăn sáng xong, thực tế cũng chẳng có cuộc họp nào, thế nhưng Hunt không quay về phòng Winston mà đi tìm một người khác.

Owen mở cửa nhìn thấy Hunt thì rất kinh ngạc: “Hả? Sao chỉ có mình cậu thế này? Winston đâu?”

Hunt liền chui ngay vào trong phòng, ngồi trên ghế sofa, nói với điệu bộ suy nghĩ sâu xa: “Tôi đã nghiêm túc tổng kết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh dạy tôi cách đè Winston đi!”

Owen vừa lấy chai nước khoáng, uống được một ngụm liền phun hết ra ngoài, tiếp đó cúi đầu ho khò khè.

“Này...”

Owen xua xua tay, cau mày quan sát cậu: “Cậu nghiêm túc tổng kết được chuyện này đó à?”

“Thì sao nào...” Hunt ngoạo đầu: “Hay là anh không làm được?”

“Không phải tôi không làm được, mà là cậu không làm được.” Owen cười trông có vẻ cực kì ảm ý.

“Tôi không làm được?” Hunt nghiêng đầu phì cười.

Owen ngồi xuống mép giường: “Cậu rất hấp dẫn, Hunt, thế nhưng... thiếu chút khí thế áp đảo người ta.”

Vậy mà ngay giây tiếp theo, Owen đã lập tức nhận ra có một bóng đen áp sát trước mặt. Cho dù phản ứng của anh ta có nhạy bén đến mức sắp lao vào khu run off cũng có thể thông dong lái xe vòng trở về đi nữa, hai cô tay vẫn bị ghi chặt xuống đệm. Khi gáy bị chấn động đến mức suýt hôn mê, Owen mở trừng mắt, phát hiện Hunt đã ngồi trên người mình từ lúc nào, mà hai tay mình còn bị cậu ghi chặt ở hai bên tai. Trái tim như rơi tọt xuống, cơ thể cũng theo đó run rẩy, bởi giờ này phút này, Owen cảm thấy mình đã trở thành thú săn của đối phương.

“Bây giờ thì sao?” Hunt nghiêng mặt lạnh lùng hỏi.

Owen nuốt “ợc” một ngụm nước bọt, nhìn Hunt mà giác như mình đã bị đối phương đuổi cùng giết tận: “Rất lợi hại.”

Owen nhếch môi, đột nhiên nâng gối lên thúc vào bụng Hunt, thế nhưng Hunt lại vuron tay đè đầu gối Owen một cách chuẩn xác. Đúng lúc này, Owen dùng tay đẩy Hunt đang chiếm ưu thế xuống. Hunt ngã “phịch” xuống giường chửi rủa một câu rồi bật dậy. Owen ung dung mở nắp chai nước khoáng, uống thêm một ngụm nữa.

“Sao tôi cứ cảm thấy cái cách cậu dùng để chế ngự tôi vừa nãy đến quá nửa là do Winston dùng với cậu từ trước đó nhỉ?”

Hunt âu sầu không buồn nói chuyện.

“Thực ra cậu có áp đảo được Winston thì đã ích gì? Áp đảo được Winston không có nghĩa là cậu đã chế ngự được cậu ta. Giống như tôi vừa nãy ấy, cậu đẩy ngã được tôi, thế nhưng lại bị tôi hất xuống một cách nhanh chóng!”

“Vậy thì dạy tôi kỹ thuật hất hấn xuống đi! Dù sao tôi cũng không muốn bị đè!” Hunt nghĩ một lúc lại bổ sung: “Tôi không muốn bị hấn chế ngự!”

“Chuyện này còn khó hơn cả việc dạy thăng ngục nhà cậu cách quyến rũ Winston đến mức phun máu nữa...” Owen ngẩng đầu thở than, suy tư mất vài giây đồng hồ: “Hừm... nghĩ kĩ lại thì cũng hay đấy chứ! Tuy kết quả chẳng thay đổi được đâu, nhưng ít nhất cũng có thể làm tiêu hao thể lực của Winston chứ nhỉ?”

“Hả?”

“Đến đây, đến đây! Chúng ta cùng nghiên cứu chút nào, cậu chàng kia đã làm gì mà lần nào cậu cũng bị đè không ngóc dậy nổi vậy?” Owen vẩy vẩy tay với Hunt.

“Anh mới bị đè không ngóc dậy nổi ấy!”

“Ái chà... Hunt ơi là Hunt, chúng ta phải dám đối diện với thất bại mới có thể bước tới thành công!”

Owen ném chai nước khoáng đi, trực tiếp ngã xuống giường.

“Anh làm gì vậy?”

“Mô phỏng thử xem, bây giờ tôi là cậu, cậu là Winston.”

Hunt lập tức trở nên hăng hái bắt chước dáng vẻ đêm hôm qua của Winston, hai tay nắm chặt lấy cổ tay Owen, chân trái và đầu gối đẩy chân phải của Owen lên.

“Ồ! Cậu đúng là làm ra hai chuyện thất bại! Thứ nhất, sao cậu có thể để cho cậu ta có cơ hội đẩy chân mình lên? Khi cảm thấy chân cậu ta cử động, đáng lẽ cậu phải lập tức nghiêng người đi, hai chân khép vào một bên mới đúng. Sao cậu lại để cho cậu ta cơ hội chế ngự vùng có lực công kích mạnh nhất của mình?”

“Vậy thất bại thứ hai của tôi là gì?” Hunt tò mò hỏi.

“Cậu ta đã đè cậu như thế rồi, tiếp theo cậu ta định làm gì, có dùng đầu ngón chân cùn nghĩ ra.”

“Đầu ngón chân của anh nghĩ hấn định làm gì?”

“Đương nhiên là cú đầu xuống cường hôn cậu rồi!” Owen bắt lực thở dài một hơi: “Lúc này, đồ ngục nhà cậu quá nửa sẽ chỉ biết mím chặt môi ngoảnh mặt đi!”

“Thế tôi nên làm gì?”

“Lúc này, bộ phận có lực công kích mạnh nhất chính là đầu của cậu!”

Nói thì chậm diễn biến thì nhanh, Owen đột ngột nâng đầu đập mạnh vào sống mũi Hunt, Hunt lập tức ngẩng đầu lên né tránh.

“May mà cậu tựa không gần lắm, thử dựa sát vào thử xem, tôi đảm bảo cậu đỏ mầu rùng rùng!”

Hunt hé miệng nhìn Owen.

“Chú em không cần quá sùng bái tôi đâu.” Owen hếch cằm “Còn không dậy đi à? Muốn tôi đập gãy mũi cậu thật sao?”

Hunt vội vã bò dậy. Ngay lúc này, cậu cảm thấy khâm phục Owen từ tận đáy lòng.

“Vậy lần thứ nhất cậu sợ quá bỏ chạy thì sao? Winston làm sao chế ngự được cậu?” Owen lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Không nhớ nữa... tôi chỉ nhớ mình nằm sấp trên giường, tên đó giữ lấy thắt lưng tôi... Mẹ kiếp, sức hấn mạnh lắm, tôi không làm thế nào mà bò lên được!”

Bàn tay Owen thỉnh linh đặt lên đầu Hunt.

“Cậu ngốc thế! Ngốc thế hả! Cậu còn quay lưng lại với Vann Winston nữa à? Cậu không biết cậu ta muốn vào tù đàng nào đúng không?” Owen tỏ vẻ “nhóc-con-cậu-đúng-là-hết-thuốc-chữa”.

“Trước đây tôi nào có biết vào bằng đường nào!” Hunt oan ức phản đối.

Owen vuốt mặt: “Là không biết hay là không nghĩ tới?”

“Chính xác thì là... không nghĩ tới...”

“Vậy thì từ giờ nhớ lấy, không được quay lưng về phía cậu ta. Nếu làm như vậy, có lẽ cậu sẽ chẳng còn đường sống nữa, gọi luôn xe cấp cứu đi là vừa!”

“Nhưng hôm đó tôi đã chạy thoát đấy thôi!” Hunt nói.

“Cậu cho rằng mình có thể chạy thoát lần thứ hai sao?” Owen cười lạnh.

Trái tim Hunt lạnh thấu như vừa bay từ Hawaii đến Nam cực.

“Nếu như cậu vô ý để chuyện này xảy ra lần thứ hai...” Owen xoay người, ngoắc ngoắc tay với Hunt. Hunt hiểu ý tóm lấy thắt lưng Owen.

“Nhớ đấy, không bao giờ được đạp chân ra sau, bằng vào phản ứng của Winston, cậu ta sẽ dễ dàng giữ được mắt cá chân cậu, bắt cậu phải nằm sấp trên giường ngay.”

Hunt gật đầu thật mạnh. Owen đúng là quá đỉnh! Dự đoán được cả chuyện này cơ đấy!

“Cậu nên giả bộ ngã sang một bên, sau đó lập tức đá mạnh vào thắt lưng cậu ta!”

Owen đột nhiên ngã nhào, Hunt giữ lấy thắt lưng anh ta, thế nhưng Owen lập tức mượn lực lúc nghiêng người, thu chân đá vào một bên thắt lưng Hunt. Hunt kinh ngạc vội buông tay ngăn cản chân Owen, không ngờ Owen lại chỉ đang giả bộ, nhân cơ hội Hunt buông tay để bỏ chạy.

“Nhìn đã hiểu chưa?” Owen chống hông hếch cằm.

“Hiểu rồi!”

“Mong là cậu có cơ hội dùng.” Owen có vẻ không tin tưởng Hunt lắm.

Vì thế, hai người tốn gần một giờ đồng hồ để luyện tập, cho đến khi chuông điện thoại của Hunt reo lên, tên của Winston nhá sáng.

“Ồ, đúng là giây nào phút nào cậu ta cũng phải nhìn thấy cậu.”

Hunt làm động tác tay tỏ ý im lặng, sau đó nhận điện thoại: “A lô, Winston à?”

“Em đang ở đâu?”

Giọng nói trầm thấp vang lên. Hunt không khỏi hoài nghi về tính hữu dụng của những gì mình vừa tập vừa nãy: “Tôi đi mua hai thanh Snickers, về ngay đây!” Hunt hiểu rõ Winston gọi điện thoại nghĩa là hẳn chắc chắn đã biết mình không ở cạnh Thẩm Xuyên rồi.

“Ừ.”

Sau khi tiện miệng nói thêm hai câu nữa, Hunt mới cúp điện thoại. Cậu khệnh khạng mở tủ lạnh mini của Owen, cầm lấy hai thanh Snickers vầy vẩy. Owen bắt lực cười cười: “Cút đi!”

Hunt mở cửa ra, quay về phòng Winston: “Ồ? Hội nghị của anh kết thúc rồi à?”

“Ừm.” Winston hơi cau mày lại: “Không phải tôi đã nói với em rồi sao, trong khoảng thời gian này, em không được ở một mình.”

“Tôi luôn ở những khu vực có người mà. Hơn nữa chắc gì tên đó đã tới Singapore!”

Hunt cười cười ngồi xuống ghế sofa. Cậu cảm nhận được Winston nghiêng mặt sang, dựa sát vào gần cậu, sau đó, một nụ hôn rơi xuống... Cái hôn này dùng rất nhiều sức, Hunt chỉ có thể vừa hôn vừa vô thức lùi sang bên cạnh. Đến lúc cậu suýt chút nữa ngã khỏi sofa, Winston liền giữ lấy lưng cậu, hôn càng thêm mạnh mẽ. Mãi đến khi Hunt sắp ngạt thở, Winston mới buông ra.

“Em làm tôi lo quá.”

Tiếng thở dài khiến Hunt mềm lòng: “Xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận mà.”

“Ừ.” Winston nhắm mắt lại, khẽ cọ chóp mũi mình vào trán Hunt: “Em lúc nào cũng nói ở bên tôi rất chán, đúng không?”

Trái tim Hunt kêu lên một tiếng “thích—” khe khẽ, nhớ đến cái chuyện “thú vị” đêm hôm qua khiến cậu không khỏi có chút căng thẳng. Cậu một mặt cảm thấy trình độ của Winston cao hơn mình rất nhiều, một mặt lại cho rằng mình cũng có thể thử nghiệm một chút. Cậu đã luyện tập cùng Owen lâu như thế rồi, liệu có tác dụng gì không đây!

“Tối nay anh muốn làm gì?” Hunt hỏi.

“Chơi trò chơi với em. Không thì em muốn sao?” Winston hỏi ngược lại.

Hunt thăm thò phào một hơi: “Được! Được! Chơi trò chơi!”

Chuyện này an toàn đây! Sẽ không đau chút nào!

Vì thế, hai người ngồi lại trên giường, cầm lấy điện thoại bắt đầu đại chiến “Ném bom ngày tận thế”. Vừa mở màn, Winston đã thắng hết trận này đến trận khác, Hunt không khỏi hoài nghi, tên này đã luyện mạng luyện tay nghề vào những lúc mình không để ý chứ gì?

Nhưng chơi lâu, Hunt cũng dần dần quen tay, kết hợp với việc có một đối thủ lợi hại như Winston, cậu không tiến bộ cũng không được. Hunt đã sắp hết kiên nhẫn vốn sẽ định từ bỏ cái trò chơi này nếu còn không thắng hẳn, bất ngờ, sau mười mấy vòng đấu, lần đầu tiên trong lịch sử, cậu lại thắng được Winston. Cậu thấy như mình đã theo đuổi đối thủ trên đường đua suốt năm mươi mấy vòng, đến vòng cuối cùng mới có thể phản kích vậy.

“A!! Tôi thắng rồi! Cuối cùng cũng thắng được anh rồi!”

Hunt ném điện thoại đi, suýt nữa thì văng qua Winston rơi xuống giường, may mà Winston nhanh tay bắt được. Winston chẳng nói gì cả, chỉ dựa người vào đầu giường. Hunt lại đột ngột xoay người, tay trái chân trái gác hết lên mình hắn.

“Đúng, em thắng rồi. Nếu không thắng nữa, có lẽ em sẽ đổ tại điện thoại của em không tốt bằng của tôi.”

“Tôi là người gây sự vô lý thế sao?” Hunt bất mãn nói.

“Chẳng lẽ em không phải?” Winston mỉm cười, có trời mới biết, Hunt thích nhất là khi hắn cười khê như thế.

Dưới ánh đèn đầu giường dịu dàng, Hunt nhìn ngắm Winston, đột nhiên nghĩ mất thẩm mỹ mười mấy năm qua của mình thật kì lạ. Đôi mắt của Winston, sống mũi của Winston, độ cong khỏe mỗi hán... tất cả đều đẹp cực kì. Máu dồn lên não, Hunt không còn biết trời trăng gì nữa, cứ thế ngồi phịch lên người Winston. Người con trai kia hán là đang kinh ngạc, ngay khi hán định nâng tay lên ôm lấy Hunt, Hunt bỗng ấn cổ tay đang gờ lên của hán xuống đầu giường.

“Này, tôi vất vả lắm mới thắng được anh, thế nào cũng phải có chút phần thưởng cho tôi chứ nhỉ?”

Hunt nói xong câu ấy, tim liền đập như nổi trống. Lỡ đâu Winston lại nói vừa nãy hán đã thắng vô số lần, rồi đòi vô số phần thưởng từ phía cậu thì sao, cậu làm sao đáp ứng nổi.

“Em muốn phần thưởng gì?” Winston nâng cao cằm nhìn Hunt.

Ánh mắt của Winston tối đi, có điều độ ẩm lại tăng dần. Hunt biết chuyện mình đang làm chẳng khác gì lấy lửa tự thiêu, thế nhưng cậu vẫn muốn tiếp tục. Hơn nữa phiên chạy thử sắp bắt đầu rồi, Winston chắc chắn sẽ không làm cậu bị thương.

“Dù tôi có làm gì, anh cũng không được cử động.” Hunt nói.

“Không thể được.” Winston đáp lại rất nhanh. Hunt còn chưa kịp thất vọng, hán đã nói tiếp: “Mười phút. Tôi cho em mười phút làm gì tùy ý. Nếu không, em đừng có cách.”

“Được thôi!” Tuy Hunt cảm thấy chiếm quyền chủ động bằng cách này không được nhân đạo cho lắm, thế nhưng... ai mà thèm quan tâm!

Hunt đặt đồng hồ mười phút trên điện thoại, Winston còn chưa nói hết câu: “Em định làm...”, cậu đã ném điện thoại đi, đột nhiên lấy một tay giữ cằm Winston, đè hẳn xuống hôn. Gần như không cần thời gian phản ứng, khi Winston mở miệng ra, Hunt liền gấp gấp chui vào trong, hôn cuồng nhiệt.

Winston vừa định cuốn lấy lưỡi cậu, Hunt đã đột ngột lùi lại, nhìn vào mắt hắn mà nói: “Này, đã nói là không được cử động rồi, kể cả lưỡi anh cũng thế!”

Hunt nói xong câu này cảm thấy vô cùng đắc ý.

“Em sẽ hối hận đấy, Hunt.” Winston nhìn cậu, trong đôi mắt trầm tĩnh như thể có một nguồn sức mạnh nào đó muốn trời dậy.

Hunt rất ghét dáng vẻ nắm chắc mọi thứ trong tay này của hắn.

“Hối hận cái shit!”

Nói hết câu, Hunt lại đè xuống lần nữa, làm loạn khắp khoang miệng Winston tựa như đang báo thù. Quá trình hôn như thể mang theo cả sự không cam tâm và bất lực của cậu. Cơ bắp toàn thân Winston gồng cứng lên, Hunt biết người này muốn cử động nhưng chỉ có thể cố chịu đựng, có điều nếu được động đây, hắn sẽ làm gì đây? Đầu tiên là đáp trả cuồng nhiệt, sau đó sẽ là đè lại cậu. Nhưng dù là thế nào, Hunt cũng biết, Winston làm thế là vì phản ứng bản năng, chứ không phải để tranh quyền chủ động.

Nghĩ đến đây, Hunt vốn hôn một cách tùy tiện bỗng dần dần chậm lại, đầu lưỡi cũng khẽ khàng lướt qua cả hai bên lưỡi của người kia. Xúc cảm bỗng trở nên rất nhạy, hơi thở của Winston, hơi ấm của Winston, từng chuyển động của yết hầu hắn... Hưng phấn ban đầu của Hunt lắng lại, những rục rịch trong lòng chảy tràn lan.

Cậu ngậm lấy môi trên của hắn, đầu lưỡi tuần tra trên khõe môi hắn. Hunt hưởng thụ cảm giác lúc này hơn những nụ hôn cạnh tranh bạo lực rất nhiều. Cậu buông cổ tay Winston ra, ngón tay luồn vào mái tóc hắn. Đây là lần đầu tiên cậu chạm vào tóc Winston, chúng mềm mượt hơn tưởng tượng của cậu rất nhiều. Hunt cúi thấp đầu hôn trán hắn, hôn tóc hắn, cứ tiếp mãi cho đến tận chân tóc.

Winston nâng cánh tay đã được tự do lên, Hunt lại lập tức ấn xuống: “Đã bảo không cử động, đã hết giờ đâu!”

Winston nhắm mắt lại, cảm hơi nâng: “Đừng có quá đáng quá... Hunt.”

“So với anh ngày hôm ấy... thì tôi vốn chẳng làm chuyện gì quá đáng cả!”

Hunt bắt mẫn nói. Cậu lại cúi đầu hôn cằm Winston, lấy lưỡi liếm lên đường cổ gọi cảm đầy nam tính của hắn rồi khẽ cắn một cái. Cho dù đã từng nói muốn cắn đứt tất cả đường nét của Winston, thế nhưng Hunt biết mình không nỡ. Cậu hôn hắn qua lớp quần áo, bỗng nhiên nhận ra tất thấy của người con trai này, mình đều yêu thích cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Fan Bt Lên Sàn

Hunt quay về với môi Winston rồi tiến vào trong khoang miệng hắn khiêu khích mà không phải chịu chút khống chế nào. Trong đầu Hunt chỉ còn duy nhất một tiếng nói: Là của cậu. Tất cả đều là của cậu. Winston tuyệt đối sẽ không dành những điều này cho bất cứ ai khác.

Cậu chuyển sang ôm chặt lấy hắn, để đầu lưỡi mình chạm vào hắn rồi tiến sâu hơn. Cậu biết rằng mình rất xấu xa, vì cậu đang báo thù lần Winston có ý đồ vào trong cậu, khiến cậu sợ chết khiếp. Thế nhưng Hunt càng lúc càng xúc động, cậu càng lúc càng yêu mến sự ảm áp và chịu đựng của người con trai này. Dần dần, cậu đã không còn rõ mình đang làm gì nữa, đầu óc trở nên trống rỗng, để tất cả tùy theo bản năng...

Đúng giờ phút dầu sôi lửa bỏng, chuông điện thoại của Hunt bỗng reo vang.

Vai run lên, cậu ý thức được một chuyện, tư duy đang trôi xa liền lùi lướt ào về. Cậu hít sâu một hơi, chống hai tay bên vai Winston rồi ngồi thẳng dậy, nghiêng người vươn tay về phía điện thoại. Có điều ngay khi đầu ngón tay cậu chạm được vào điện thoại, thắt lưng đã bị người ta giữ lại. Hunt vừa quay đầu liền đối diện với đôi mắt của Winston. Một luồng sức mạnh ập đến không hề báo trước kéo cậu xuống. Winston nghiêng mặt ngẩng đầu ngậm chặt lấy môi cậu. Nụ hôn này dùng sức quá mạnh, Hunt không giữ thăng bằng được ngã sấp xuống.

“Ừm...”

Hunt định ngồi dậy, Winston lại lấy cánh tay cuốn chặt lấy cơ thể cậu, ràng buộc cậu trong lòng mình. Nụ hôn của Winston ập tới cực kì mãnh liệt, Hunt chẳng kịp dự liệu gì, đến cả nước bọt cũng không kịp nuốt. Winston cong chân có ý đè lên người Hunt, lần này Hunt rốt cục cũng phản ứng kịp thời vươn tay xuống dưới giữ đầu gối Winston. Ai dè Winston lại hôn mạnh mẽ hơn, quấy đảo đến mức Hunt choáng váng. Sau đó, hắn dùng một tay chống mép giường, cứ thế mà kéo cậu xuống. Hunt nghiêng người ngã trên giường còn định giãy giụa, Winston liền dùng một cánh tay ôm cậu, còn tay kia giữ chân cậu.

“... Làm giúp tôi.” Winston vừa hôn Hunt vừa nói.

Cả môi và lưỡi cậu đều đã tê dại vì nụ hôn của người kia. Hunt nhận ra mình đã vừa đi quá giới hạn... Hơn nữa, cậu lại chống cự thất bại rồi! Nhưng ai bảo lần này, Winston hành động khác hoàn toàn với những gì mình và Owen mô phỏng cơ chứ!

“Làm giúp tôi... Hunt...” Winston lại hôn lên tai Hunt, cắn lên mang tai cậu, đến răng cũng tựa như đang run khẽ.

Đây rõ là một lời uy hiếp chứ chẳng phải khẩn cầu gì. Nếu mình không giúp, tên này đảm bảo sẽ không chịu đựng nữa đâu.

“Hunt...” Winston hôn cậu thêm lần nữa, vừa kiềm chế lại vừa mạnh bạo. Trái tim Hunt sắp bị hấn cuốn đi, đến cả máu chảy toàn thân cũng như muốn phun ra khỏi những mao mạch li ti nhất.

Hunt động đậy cánh tay, Winston liền chống tay sang hai bên người cậu, để lại không gian cho hai tay cậu hoạt động. Hơi thở của người này nóng bỏng cực kì, đến nỗi cả người Hunt trở nên bối rối. Cậu không biết đã qua bao lâu, gương mặt Winston vẫn cứ chôn ở vùng cổ của cậu mãi, chỉ để lại bên tai cậu nhịp thở dồn dập như muốn nổ tung.

Khó khăn lắm mới quay về được trạng thái bình tĩnh, Winston vẫn nằm đè trên người Hunt như trước, ôm lấy cậu, tựa như đối với Hunt, mọi chuyện đã xong xuôi, thế nhưng đối với hắn, tất cả vẫn còn xa lắm.

“Nếu như tôi nào em cũng... muốn chơi trò này, tôi có thể chơi cùng em.” Tiếng nói của Winston truyền tới.

Hunt không vui nâng đầu gối lên, vốn định cho người kia biết mặt một phen, kết quả lại chỉ có thể dán lên thất lưng hắn, cứ như cậu vẫn còn chưa thỏa mãn vậy... Hunt càng thêm bức bối. Học tập lâu như thế, cuối cùng vẫn cứ vô dụng!

“Tôi chẳng cần anh chơi cùng.”

“Vậy em cần ai?” Winston nghiêng mặt sang, Hunt chỉ có thể nhìn thấy một bên mắt của hắn, thế nhưng dù chỉ có một bên, ánh mắt ấy vẫn cực kì mạnh mẽ.

“Tôi... tôi chẳng cần ai...”

Bàn tay Winston khẽ vuốt trán Hunt, đùa bỡn với mái tóc của cậu: “Hunt, tôi có thể chịu đựng mọi việc, kể cả việc lòng em mâu thuẫn không muốn để tôi ôm... Thế nhưng có một số việc, tôi tuyệt đối không thể khoan dung.”

“Anh sẽ bỏ đi như mẹ tôi sao?” Hunt vô thức hỏi.

“Rời bỏ em sao?” Câu hỏi ngược của Winston mang theo cả chút tàn nhẫn, vậy mà ngón tay hắn vẫn ôn hòa đến mức khiến người ta quyến luyến: “Tôi sẽ bóp nát em... rồi không bao giờ tin tưởng vào những lý do chó má như nhẫn nại hoặc dịu dàng sẽ khiến em yêu tôi nữa...”

Nếu như anh không rời bỏ tôi, vậy thì những chuyện khác... tôi sẽ không quan tâm nữa...

Hunt không nói gì cả, chỉ quay mặt sang chăm chú đặt một nụ hôn lên mắt Winston. Ngay khi Winston vẫn còn đang ngẩn người, cậu đã cúi đầu xuống, nhắm chặt hai mắt lại.

Những buổi phỏng vấn trước trận đua diễn ra lần lượt, bao gồm cả các tiết mục dự đoán kết quả, thế nhưng điểm nóng nhất đã không còn là ai sẽ giành vị trí thứ nhất nữa, mà là Evan Hunt đội Marcus có thể đạt được thứ hạng nào.

Khi Hunt đang trả lời phỏng vấn ở căn phòng do khách sạn sắp xếp, nhà báo nào cũng đều chú ý đến Vann Winston của đội Ferrari đang khoanh tay dựa cửa. Bởi cánh nhà báo đặt câu hỏi quá dồn dập, buổi phỏng vấn kéo dài thêm gần năm phút, mà trong suốt năm phút ấy, Winston chỉ yên lặng chờ đợi. Rõ ràng Vann Winston trước nay chẳng bao giờ đợi chờ ai, thế mà hắn lại cực kì kiên nhẫn với buổi phỏng vấn của Hunt.

Đến khi phỏng vấn xong, Hunt bước ra khỏi phòng, hai người mới sóng vai cùng nhau rời khỏi hiện trường. Cánh nhà báo sôi nổi phỏng đoán: Mùa giải sau, có phải Hunt sẽ rời bỏ đội Marcus, gia nhập Ferrari?

Marcus không thể không cải chính: “Mọi người đừng hiểu nhầm! Hunt và Winston chỉ là bạn tốt thôi! Đội đua chúng tôi và Hunt đã kí hợp đồng cho mùa giải năm sau rồi!” Nhưng cho dù Marcus có gào khóc cổ, đám nhà báo vẫn cho rằng đây là diêm báo Hunt sẽ thay đổi ông chủ. Sau khi thoát khỏi trùng trùng vây bọc, Marcus lập tức gọi điện thoại cho Hunt: “Ê— Hunt!! Trước khi chặng đua này kết thúc, cậu không được dính lấy Winston nữa!”

“Hả? Sao thế?”

“Cứ thế này mãi, cậu sẽ trở thành người của Ferrari mất thôi! Còn về vấn đề fan cuồng của cậu, tôi sẽ cử trợ lý đi theo cậu hai mươi tư giờ!” Marcus lo lắng tin đồn nhằm truyền động truyền tây sẽ biến thành sự thật mất!

“Tôi không muốn ngủ trong cái phòng tí tẹo thế đâu!” Hunt nhanh chóng tỏ ý phản đối, nhưng thực chất, cậu rất muốn ở cùng Winston.

“Tôi sẽ đặt cho cậu một căn phòng lớn! Siêu lớn! Phòng tổng thống luôn!”

Hunt há hốc miệng, hình như hoàn toàn không tìm được lý do gì để tiếp tục từ chối. Cậu nhìn Winston và nhỏ giọng nói: “Có vẻ chuyện cánh nhà báo đồn anh kéo tôi về Ferrari đã hoàn toàn kích động Marcus rồi. Ông ấy không cho tôi ở cùng anh nữa.”

Hunt có chút căng thẳng, cậu rất muốn biết liệu Winston có lộ ra chút tiếc nuối nào không.

“Ông ấy có cử người ở cạnh em không?” Winston hỏi.

“Có chứ. Chính là người trợ lý anh đã gặp lần trước ấy.”

“Như vậy cũng tốt. Em ở cùng với người trong đội đi.”

Giọng điệu của Winston rất bình tĩnh, Hunt nghe thế mà thấy tiếc nuối trong lòng. Cậu lạnh mặt bước nhanh về phía thang máy: “Được rồi, tôi về chỗ anh thu dọn đồ đạc vậy.”

Vừa bước vào phòng, Hunt chẳng nói chẳng rằng liền cất nẹp hành lý của mình. Từng chiếc từng chiếc áo khoác vốn đã được Winston treo gọn trong tủ quần áo bị cậu lôi hết ra, tùy tiện dúi vào trong va li. Còn Winston, hẩn cứ đứng một bên nhìn cậu mãi.

Từ sau chặng đua Nhật Bản, hành lý của Hunt gần như đều do Winston xếp giúp, thế nhưng lần này, chỉ cần hẩn tới gần, Hunt sẽ cố ý chần chừ trước mặt hẩn, không cho hẩn chạm vào đồ của mình. Ngay khi Hunt sắp dựng va li lên, Winston đột nhiên ôm lấy cậu từ phía sau, áp gò má của mình lên gò má cậu.

“Em đang giận, Hunt.”

Lúc này, Hunt cũng nhận ra mình đang gây sự vô lý. Hai người đã chẳng còn là trẻ con nữa, vì một chuyện như thế này mà nổi giận cũng có chút nực cười.

“Tôi cho rằng anh không lúc nào là không muốn ở cạnh tôi.”

Mấy giây trôi qua, Winston không nói gì cả.

“Tôi trẻ con quá phải không?” Hunt ngại ngần vuốt mũi: “Đến khi chặng đua bắt đầu, thời gian nghỉ ngơi sẽ trở nên vô cùng quý giá. Nếu ở cùng anh, tôi sẽ làm phiền anh mất.”

“Hunt, nếu tôi nói thật với em, em có thể bảo đảm mình sẽ không nổi giận không?” Winston nói.

“... Sao vậy?” Hunt hiểu kì nghiêng mặt.

“Em nằm bên cạnh tôi, tôi đích thực sẽ không ngủ được.” Winston nhẹ giọng.

“Điều! Sáng tinh dậy rõ ràng tôi thấy anh...”

Đến bây giờ Hunt mới ngộ ra, Winston vốn sinh hoạt quy củ mà lại ngủ nướng cùng với mình, rất có thể là vì buổi tối hẩn không ngủ được thật.

“Tôi ngủ không yên làm phiền anh ư?” Hunt cảm thấy áy náy.

“Không phải... em nằm trong lòng tôi rất ngoan.”

Hunt ngượng ngùng vì thấy mình như vừa được người kia khen ngợi. Thế nhưng nếu như tôi không làm phiền anh, tại sao anh lại không ngủ được?

“Em nằm trong lòng tôi, tôi sẽ phải cố chịu đựng không làm gì em... Vậy nhưng càng nói với bản thân không được nghĩ nữa, lại càng nghĩ nhiều hơn.”

Hunt sững cả người, chính cậu còn có xao động, đặc biệt là khi ngửi thấy mùi hương của người kia, khi cảm nhận được cái ôm của người kia... hướng chỉ là Winston?

“Vậy... vậy cũng không trách tôi được.”

“Từ ngày mai là phiền chạy thử bắt đầu rồi.”

“Biết rồi, tôi sẽ ngủ ở phòng Marcus sắp xếp vậy...”

Hunt thở dài một hơi, thế nhưng Winston vẫn không buông tay ra.

“Trận đua tới gần, tôi sẽ càng nhớ tới cảm giác em theo đuổi sau lưng mình, sau đó sẽ càng thêm khó kiềm chế. Tôi sợ tôi sẽ làm gì em thật.”

Câu nói của Winston khiến Hunt ngỡ ngàng. Khả năng kiềm chế của người con trai này luôn khiến Hunt tin tưởng trăm phần trăm, hẩn đã hứa hẹn chuyện gì, Hunt đều cho rằng hẩn chắc chắn sẽ làm được. Cũng chính vì như thế, Hunt biết mình mới có thể khiêu khích lòng hẩn nại của hẩn không chút kiêng dè.

“Tôi vẫn còn nhớ cái ngày em đẩy cửa chạy trốn đó, tôi có đuổi theo cũng không bắt kịp em. Trước nay, tôi không ngờ rằng em có thể chạy nhanh đến thế... Nhưng cũng may em trốn thoát, nếu để tôi bắt được... tôi chắc chắn sẽ làm chuyện đó với em” Giọng nói của Winston trầm thấp mà mạnh mẽ.

Hunt vốn nghĩ hai người có thể cứ ở bên nhau thế này đã là một chuyện rất hạnh phúc rồi, không ngờ bản thân lại trở thành gánh nặng cho người ấy.

“Em tin tưởng tôi quá mới có thể ngủ say bên cạnh tôi như vậy. Có điều nếu cứ thế này, tôi sợ mình sẽ hủy hoại tất cả những chặng đua sau của em mất.”

Hunt hít sâu một hơi, vỗ khế vào tay người kia: “Được rồi, trước khi chặng đua kết thúc, tôi sẽ ngủ một mình vậy.”

“Đừng có chạy lung tung. Nếu thật sự nhàm chán quá muốn quấy rầy ai, đừng có liên hệ với Owen, cứ nhắn tin cho tôi nhé.”

Hunt đột nhiên phì cười, sau đó quay người lại ôm lấy hán: “Anh cứ nói như vậy, tôi sẽ không rời xa đâu!”

Winston xoay mặt chạm khế vào gò má Hunt: “Thử xem em có thể vượt qua tôi trong chặng này không.”

“Tôi sẽ đè bẹp anh cho xem!” Nhắc đến thi đấu, tâm trạng của Hunt liền tốt lên ngay.

Winston cất tiếng cười trầm thấp, Hunt nghe thế mà ngứa ngáy, chỉ muốn cắn ngay vào cổ hán.

“Hình như đây cũng chẳng phải lần đầu tiên em muốn đè bẹp tôi.” Winston nâng tay lên sờ đầu Hunt: “Thế nhưng ngày sau còn dài... thế nào cũng có một ngày, tôi sẽ trở thành người liều chết đuổi sau lưng em”

Hunt đã tuổi hơn rất nhiều: “Vậy tôi có thể cho rằng anh không muốn ngủ cùng tôi, là do anh cực kì cực kì thích tôi không?”

“Không phải là tôi cực kì cực kì thích em...” Winston buông tay ra, chuyển sang vuốt ve gương mặt Hunt, vô cùng nghiêm túc đối diện với ánh mắt cậu: “Mà là em không thể tưởng tượng được tôi yêu em đến nhường nào đâu.”

Hunt cảm thấy mình chắc chắn đã rung động vì người kia rồi. Đây là lần đầu tiên Winston bày tỏ với cậu mà không có lấy một chút trau chuốt, một chút uyển chuyển nào. Ngay khắc ấy, Hunt đột nhiên cảm thấy dù có chết vì người này, cậu cũng sẽ cam lòng.

“Marcus đã đặt cho em phòng nào xác định chưa?”

“Rồi, ông ấy vừa nhắn tin cho tôi xong”

“Tôi sẽ đưa em qua đó. Chuyện nào hứa với tôi rồi, em nhất định phải làm được.”

“Rõ rồi, tôi sẽ không đi lung tung, tôi sẽ ở bên cạnh người đội đua chỉ định.” Hunt gật đầu nói. Mà thực ra chắc gì cái tên fan cuồng thích theo dõi chụp ảnh ấy đã tới Singapore!

Lần này, Marcus đúng thật đã đặt phòng tổng thống cho cậu. Hunt ngủ ở trong phòng, còn người trợ lý Jonny được cử tới sẽ ngủ ở bên ngoài. Khi nhìn thấy Winston kéo hành lý vào trong phòng giúp Hunt, Jonny căng thẳng đến mức không nói được câu nào.

“Tôi giao Hunt cho anh nhé. Trong thời gian Grand Prix diễn ra, anh hãy chú ý đến cậu ấy, đừng để cậu ấy đi một mình tới bất cứ đâu.” Winston nói với Jonny.

Jonny nhất thời cảm thấy mình được đối phương coi trọng: “Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ chú ý! Xin cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ Hunt cẩn thận!”

Hunt đen sì cả mặt. Jonny bé một mẩu thế kia, nếu kẻ xấu xuất hiện thật, cũng chả biết ai sẽ bảo vệ ai đâu!

Trong mắt Jonny, Winston như mang hào quang của một vị thần, đến cả động tác lột cái áo khoác bị vo tròn của Hunt từ trong hành lý ra giữ giữ cũng đẹp đến ngây ngẩn. Hunt nghiêng mặt cười với Jonny, lấy một tay gác lên vai Winston: “Người đàn ông của gia đình, nhỉ?”

Jonny gật như giả vờ, sau đó lại vội vàng lắc đầu.

Quần áo đã được treo hết lên, Hunt đóng cửa phòng ngủ lại, ngã người về chiếc giường King size phía sau rồi duỗi eo: “Anh chắc chắn không ngủ cùng tôi à?”

Winston quỳ một chân lên giường, cúi mình chống tay bên người Hunt. Nhìn hán từ góc độ này, những lọn tóc rũ xuống, đôi mắt xanh lam rất sáng, đúng là đẹp trai vô cùng.

“Tôi mà ngủ ở đây, em có đảm bảo sẽ không đột ngột bỏ trốn không?”

“Vậy anh hôn tôi một cái trước khi đi đi?”

Winston nhắm mắt bật cười trông có chút bất lực, thế nhưng nhiều hơn cả là vẻ yêu chiều khiến trái tim Hunt mềm nhũn. Hán dựa sát vào Hunt, hôn môi cậu. Nụ hôn khá kiềm chế, thậm chí hán còn không vưon lưỡi ra.

Hunt biết mình không nên thêm dầu vào lửa, đành khế nói: “Gặp nhau trên đường đua.”

“Ừ, gặp nhau trên đường đua.”

Winston đứng dậy mở cửa rồi đi. Trước khi đi, hắn còn không quên gật gật đầu với Jonny. Jonny lại một lần nữa cảm nhận được trách nhiệm nặng nề trên vai.

Nghe thấy tiếng Winston đóng cửa rồi đi, Hunt liền ngồi dậy gãi đầu gãi tai: “Tại sao... lại nhớ hắn ngay rồi...”

Thôi thôi, chặng đua sắp bắt đầu, chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải tập trung tinh lực. Hunt đang tiến hành mô phỏng đường đua Marina Bay trong đầu, điện thoại bỗng rung rung. Cậu cầm lên xem thì thấy tin nhắn do Owen gửi tới: Antifan của tôi theo tới Singapore rồi.

Hunt có thể tưởng tượng Owen không chỉ gửi tin nhắn này tới một mình cậu, mà đảm bảo anh ta phải gửi tới tất cả những người anh ta có thể làm phiền, ví dụ như Charles. Hunt trả lời: Ồ, antifan lại làm gì thế?

Owen: Tặng tôi một món quà đặt trước cửa. Tôi mở ra xem thì thấy một cái chân gà dính máu.

Hunt vốn rất muốn ngoác miệng cười to nhưng bỗng cảm thấy chuyện này có phần nghiêm trọng. Cậu nhắn tin: Chân gà dính máu mang ý đồ đe dọa nhỉ?

Owen: Đúng thế, tôi sợ đến mức đêm không ngủ nổi. Nhóc Hunt tới ngủ cùng đi?

Hunt: Tôi cũng là người đáng thương có fan cuồng theo đuổi. Anh rủ Charles ngủ cùng là hơn!

Đến tối, Hunt đặt khách sạn thức ăn mang tới tận phòng. Tiếng gõ cửa vang lên, Jonny vẫn còn đang trong phòng tắm, Hunt đứng dậy đi mở cửa. Nhân viên phục vụ của khách sạn đẩy xe đồ ăn vào phòng, sau đó mở nắp chụp thức ăn ra. Hunt ngây người, đó là một phần đồ tây trông khá đẹp mắt, thế nhưng cậu chỉ gọi mỳ Ý sốt kem với măng tây rất đơn giản thôi mà.

“Anh... anh đưa nhầm phải không?”

“Không nhầm đâu. Đây là phục vụ đặc biệt.”

Phục vụ đặc biệt? Chẳng nhẽ là Winston gọi cho mình?

Hunt ngẩng đầu lên nhìn người nọ, đột nhiên cảm thấy người phục vụ này có hơi quen mắt. Hai, ba giây sau, Hunt bỗng nhận ra điều gì, thần kinh liền trở nên căng thẳng.

“Merlin? Cậu... là nhân viên phục vụ của khách sạn này à?”

“Không hay sao? Tôi luôn luôn, luôn luôn muốn được phục vụ cậu.” Merlin bước về phía Hunt, ánh mắt nóng cháy khó lòng che giấu.

“À, sao lại không hay được! Hay quá đi ấy chứ!” Hunt muốn nặn ra một nụ cười, chỉ tiếc cậu không quen cười giả tạo.

Mà Jonny thì vẫn đang tắm, sao tên này lại tắm rửa vào đúng cái thời khắc quan trọng thế cơ chứ? Đã thế còn bật nhạc của “30 seconds to Mars” rõ to trong phòng tắm.

(30 seconds to Mars là một ban nhạc rock người Mỹ đến từ Los Angeles, thành lập năm 1998, đến nay đã phát hành được bốn album phòng thu)

“Tôi đích thân làm những món này đấy. Tôi có thể bón cho cậu ném thử không?” Merlin cắt một miếng thịt bò đặt lên đĩa ăn, xiên vào đĩa rồi đi về phía Hunt.

Hunt lùi từng bước về sau, ngồi lên sofa. Ánh mắt Merlin thành kính đến mức Hunt cảm thấy bất an. Hunt thật lòng không rõ mình có thể ăn miếng thịt bò kia không, thế nhưng ít nhất đến giờ, cậu đã có thể nghi ngờ cái kẻ vẫn luôn theo dõi chụp trộm mình chính là Merlin.

Lòng bàn tay Hunt chảy mồ hôi, cậu bắt đầu lên kế hoạch trốn thoát khỏi Merlin. Miếng thịt bò đã được đưa tới bên mép, Hunt dự cảm nếu mình không mở miệng, cái tên Merlin này chắc sẽ phát điên mất. Tuy rằng... có khả năng tên này vốn đã điên rồi.

Đúng lúc này, điện thoại Hunt để trong túi quần lại rung rung. Hunt như vớ được cộng rom liền cười rất lịch sự: “Đội một chút nhé, tôi xem có phải thông báo gì từ đội đua không. Sắp đến lúc thi đấu rồi, những chuyện cần chú ý và thông báo sẽ khá nhiều.”

Hunt rút điện thoại ra nhưng lại không dám tùy tiện gọi trợ giúp ngay trước mặt Merlin, chỉ đành giả vờ kiểm tra tin nhắn. Owen: Tôi cô đơn quá, cậu đến với tôi đi! Tôi luyện giường chiếu với cậu!

Nếu như là vừa nãy, Hunt đã đùa cợt lại một câu “đội tôi ở trên giường” gì đó, thế nhưng bây giờ, Hunt chỉ muốn biết phải làm thế nào mới có thể báo động cho người khác biết vị fan cuồng này đang ở trong phòng mình đây?

Merlin đột ngột vươn tay giằng lấy điện thoại của Hunt, Hunt tránh né nhanh như chớp, ai ngờ Merlin thoáng cái đã biến sắc.

“Không phải là người trong đội đua Marcus, là Lawrence Owen!”

Hunt tròn tròn mắt, làm sao Merlin biết được?

Mà quan trọng hơn, phản ứng của Hunt đã khiến Merlin chắc mẩm phỏng đoán của mình. Gương mặt Merlin vốn thấp thòm vì lo Hunt sẽ không thích thức ăn mình đem đến, thế mà bây giờ, biểu cảm ấy đã bị sự u ám thế chỗ.

“Merlin...” Hunt chưa bao giờ gặp tình huống thế này, nhất thời chẳng biết phải nói sao.

“Bạn muốn hỏi làm sao tôi biết được ư?”

Merlin ngoẹo đầu quan sát Hunt, vớt bữa đĩa và miếng thịt bò trên xe ăn, rồi dần dần tiến sát tới phía cậu: “Bởi tôi luôn luôn dõi theo cậu... lúc nào cũng dõi theo cậu! Thế giới này có bao nhiêu người... nhưng trong mắt tôi chỉ có mình cậu!”

Merlin vươn tay ra áp lên gò má Hunt, Hunt hoảng hốt ngã về sau, dựa sát vào sô pha.

“Tôi lúc nào cũng thích cậu, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu điều khiển xe đua, tôi đã chú ý đến cậu rồi! Từ đám truyền thông nói cậu là cái gì mà thiên tài bên bị, đến những đội đua lớn muốn lôi kéo cậu, và cả Vann Winston, cái kẻ mà cậu gọi là bạn kia nữa... tất cả đều không quan tâm cậu, chỉ có tôi để ý cậu từ rất lâu rồi!”

Hunt hít sâu một hơi, Winston nói không sai, trên sa mạc Dubai, đối tượng Merlin muốn tiếp cận là cậu chứ không phải hân!

“Khi cậu tụt lại phía sau, tôi cổ vũ cậu! Khi cậu buồn bã, tôi an ủi cậu! Tôi cực kì muốn ở bên cậu, cực kì muốn ôm chặt lấy cậu khi cậu luống cuống trước mặt truyền thông! Tôi đã quan sát cậu bước từng bước để đến được vị trí ngày hôm nay!” Merlin cắn răng cắn lợi nhìn về phía Hunt.

Ổn định tên này! Đừng có kích động tên này! Hunt tự nói với mình.

“Cảm ơn cậu, Merlin. Nếu không nhờ cậu động viên, tôi sẽ không có được ngày hôm nay.” Hunt giơ tay lên vỗ vỗ vào vai Merlin.

Jonny, anh là phụ nữ đấy à! Anh định tắm bao lâu đây!

“Vậy sao, sự động viên của tôi rất quan trọng với cậu đúng không? Cậu có nhận được hoa hồng tôi tặng không? Cậu có thích không?” Merlin cười hỏi Hunt.

“Thích chứ, tất nhiên là thích rồi...”

Tôi cũng có phải con gái đâu! Anh tặng tôi hoa hồng làm gì!

“Lừa đảo! Lừa đảo! Cậu là đồ lừa đảo!”

Merlin đột nhiên kích động, giọng nói hạ xuống rất thấp, thế nhưng vẫn mang theo sự tức giận khó lòng kiềm chế.

“Anh đang nói gì thế? Tôi đâu có lừa anh...” Hunt sắp bật khóc đến nơi, làm sao cậu có thể thích được một người xa lạ tặng hoa hồng cơ chứ?

“Cậu vốn không thèm giữ hoa hồng tôi gài trên cửa! Hoa đã bị lao công vứt vào túi đựng rác rồi! Tấm lòng của tôi chẳng quan trọng với cậu chút nào!”

“Merlin, cậu không hề kí tên, làm sao tôi biết đó là do cậu tặng? Hơn nữa căn phòng ấy nhỏ quá, tôi cũng có nghi ở đó đâu. Tôi đã chuyển sang đây rồi nè.” Hunt nói bằng giọng cực độ kiên nhẫn.

“Hóa ra là vậy... tôi còn đang nghĩ cậu không chịu nhận hoa của tôi có phải là vì không có bình hoa hay không...”

Hunt thấy Merlin dần dần bình tĩnh trở lại mà thở phào một hơi. Chẳng may, điện thoại của cậu lại rung lên lần nữa. Merlin như bị điện giật nhanh chóng cướp điện thoại đi, Hunt đang có ý giật về, không ngờ Merlin lại rút con dao Thụy Sĩ giắt bên thắt lưng ra, chỉ vào Hunt: “Cấm cử động!”

Chặng đua đã tới gần, Hunt không thể bị thương, để con dao kia đâm trúng sẽ chẳng phải chuyện đùa đâu. Hunt chỉ đành đứng sững một chỗ. Rốt cục là tin nhắn của ai? Là của tên khốn kiếp Owen hay là Winston?

“Owen! Owen! Lại là Lawrence Owen! Cậu đang quen với hân ta đúng không? Vì sao? Vì sao! Vì gương mặt của hân ta rất đẹp à? Hay là bởi hân khiến cậu chết mê chết mệt trên giường!?” Merlin nắm điện thoại rất chặt, tiếng gào thét mất khống chế rốt cục cũng xuyên qua được cánh cửa phòng tắm.

Jonny quây khăn tắm đẩy cửa phòng: “Tiếng gì...” Đến khi nhìn thấy Merlin đang cầm dao, anh ta sợ nhảy dựng lên: “Cậu... cậu là ai! Cậu muốn làm gì!”

Merlin vừa nhìn thấy Jonny, vẻ ngạc nhiên thoáng biến thành thịnh nộ. Tên này ném mạnh điện thoại của Hunt đi, Hunt trừng mắt lập tức đứng bật dậy định bắt, thế nhưng điện thoại lại lướt qua đỉnh đầu cậu với tốc độ cực nhanh, đập đúng vào đầu Jonny.

“Á—” Jonny rên lên đau đớn rồi ôm lấy đầu, máu chảy từ thái dương xuống trông thê thảm không nổi nhìn.

Hunt cũng sợ nhảy dựng, vừa định lao về phía đó, Merlin đã nhanh hơn một bước đi tới bên cạnh Jonny, tóm lấy cổ Jonny, dí con dao vào cầm anh ta.

“Thượng đế ơi...” Jonny luống cuống tay chân, đứng cũng không còn vững nữa.

Hunt vươn hai tay ra: “Merlin, cậu đang định làm gì thế? Cậu đừng kích động, nếu như có bất kì hiểu lầm gì, chúng ta có thể làm rõ ngay bây giờ.”

“Tên này cũng là người của cậu đúng không! Đêm nay cậu sẽ ngủ với tên này sao?” Merlin nói bằng thứ giọng cổ chấp mà điên cuồng.

“Tên của anh ấy là Jonny, là trợ lý sinh hoạt ngài Marcus sắp xếp cho tôi. Trợ lý sinh hoạt ấy mà, cậu hiểu không? Là người giúp tôi thu xếp quần áo, gọi đồ ăn cho tôi khi tôi đói, và nếu tôi muốn ra ngoài thì sẽ đi cùng tôi ấy.”

Hunt vốn hoảng loạn lại càng trở nên căng thẳng, nhất là khi nhìn thấy mũi dao gần như đã đâm vào cổ Jonny kia, mồ hôi lạnh liền toát khắp sống lưng.

“Vậy Lawrence Owen thì sao?”

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tao Là Người Đàn Ông Duy Nhất Của Cậu Ấy

“Owen chỉ là bạn của tôi thôi! Chúng tôi đều là tuyến thủ... nên sẽ thường xuyên trao đổi kinh nghiệm, anh ta còn kể cho tôi nghe một số chuyện liên quan đến các tay đua khác nữa. Tôi không hiểu rốt cục nguyên nhân gì đã khiến cậu hiểu lầm tôi và Owen... có kiểu quan hệ đó.”

“Nói dối! Sao cậu lại lừa tôi! Rõ ràng tôi đã nhìn thấy hai người hôn nhau!” Merlin lại bắt đầu trở nên kích động.

Máu trên trán Jonny đã chảy cả vào mắt, hòa cùng nước mắt rồi rơi xuống.

“Tôi và Owen hôn nhau? Làm gì có chuyện đó!” Hunt cực kỳ bối rối, Merlin đã nhìn thấy ở đâu cơ chứ? Hay là tên này mắc bệnh hoang tưởng?

“Tôi đã chụp được! Tôi đã chụp được đây này!” Merlin ném điện thoại của mình cho Hunt: “Mặt khẩu là sinh nhật của cậu! Cậu tự xem đi!”

Hunt hoàn toàn không ngờ Merlin lại còn biết cả ngày sinh của mình. Rõ ràng sinh nhật của cậu năm nay đã trôi đi mà không hề được bất cứ ai trong đội ghi nhớ. Cảm giác chỉ có fan BT nhớ sinh nhật của mình thật là khó tả...

Hunt mở điện thoại của Merlin, màn hình đang để ảnh chụp cậu mở cửa sổ ngắm phong cảnh khi vừa mới tới Singapore. Hóa ra Merlin đã đi theo cậu ngay từ ngày đầu tiên cậu tới đây rồi!

“Cậu nhìn cho rõ bức ảnh thứ mười chín trong bộ sưu tập ấy! Cậu nói cho tôi biết hai người đang làm gì!” Merlin giận dữ gào lên.

Hunt mở bộ sưu tập xem hình: cậu và Thẩm Xuyên dùng bữa tại nhà ăn, cậu và Thẩm Khê bàn luận về hệ thống treo, cậu và giám đốc truyền thông sắp xếp thời gian phỏng vấn... tấm nào cũng là hình chụp cậu. Bức thứ mười chín chụp cảnh Hunt đến phòng Owen lần đầu tiên, anh ta quần khăn tắm ra mở cửa cho cậu. Hunt đứng trước cửa bị Owen kéo vào trong, người anh ta hơi nghiêng về phía trước, mặt vừa khéo bị đầu cậu chắn mất. Nhìn từ góc độ này... hai người không hôn nhau, chẳng lẽ là chơi trò đọ mắt? Đến chính Hunt cũng cảm thấy giống hôn nhau!

“Chúng tôi không hôn nhau! Tôi làm sao mà hôn anh ta được! Owen rất thích trêu chọc người khác, lúc này, anh ta cũng chỉ đùa với tôi thôi.”

“Ảnh này không phải hôn thì cậu nói cho tôi xem bức phía sau là thế nào? Đừng nói với tôi hai người đang chơi trò gì trên giường đấy!”

Hunt y lời vuốt về sau, bức ảnh liền khiến cậu dựng tóc gáy. Ảnh được chụp từ ngoài cửa sổ phòng Owen vào: Hunt đang ngồi trên bụng Owen, ấn chặt hai tay Owen, đè anh ta xuống dưới giường. Hơn thế, đầu cậu hơi cúi xuống, rõ ràng là sắp sửa hôn đối phương.

Bức tiếp theo, Owen nghiêng người nói lời trêu ghẹo gì đó với Hunt, mà Hunt thì vẫn còn đè lên Owen, khiến cảnh chụp được trông mờ ám đến mức người xem đỏ mặt. Hai người thân thiết như thế đang làm chuyện mà ấp mỗi kẻ trước khi hành sự!

Về sau còn có ảnh Hunt giữ thất lưng Owen, Owen nằm sấp trên giường dạy Hunt cách tránh thoát. Có điều vì bị khung cửa sổ che mất, nhìn từ góc độ này, hai người như thể đã bắt đầu thật rồi vậy. Hunt nhớ tới đó, hai người còn luyện tập đến tận hơn một giờ đồng hồ trong phòng Owen!

Lawrence Owen! Sao anh mẹ nó không biết đường kéo rèm cửa! Giờ tôi phải giải thích thế nào! Phải giải thích thế nào đây!

“Cậu không nhìn thấy chúng tôi đều vẫn đang mặc quần áo sao? Cậu đã nhìn thấy ai làm việc đó mà vẫn còn mặc nguyên quần áo chưa? Cậu lúc nào cũng nói mình là fan của tôi, vậy mà cậu lại nghĩ tôi ra thế này à?” Hunt quyết định nên cứng rắn với Merlin một chút thì hơn là tỏ ra sợ hãi. Chỉ có làm như vậy mới có thể chứng minh mình với Owen trong sạch.

Merlin sững người, hạ con dao găm trong tay xuống, thực sự đã bị câu nói của Hunt trấn áp.

Hunt không ngừng ra hiệu bằng tay với Jonny, hy vọng Jonny có thể nhận cơ hội nhanh chóng chạy thoát, ai ngờ tên thô để kia còn chẳng dám động dậy gì, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ làm con tin cho Merlin. Hunt thầm mắng Marcus tối tăm mặt mũi, cứ ai không cứ, lại đi cứ cái tên chạy cũng không nổi thế này để “bảo vệ” mình!

“Vây... vây hai người đang làm gì?” Merlin đúng thật đã tin tưởng lời của Hunt đến năm phần.

“Chúng tôi giúp nhau giãn gân giãn cốt. Cậu theo đuôi tôi lâu như thế, chẳng lẽ không biết các tay đua đều phải duy trì sự dẻo dai của xương khớp sao?” Hunt nói: “Những lời Owen nói trong tin nhắn cũng là để chỉ việc này, chỉ do anh ta đen tối quá nên mới thích trò cười kiểu ấy thôi.”

Giờ thì Hunt đã rõ, cái kẻ ném gián chết lên giường Owen, rồi lại gửi cả chân gà dính máu cho anh ta đích thị là Merlin rồi! Mà nghĩ kĩ lại, đáng đời Owen!

“Đưa dao cho tôi đi, được không?” Hunt tiến lại gần Merlin, dang rộng hai tay.

“Không! Cậu đang lừa tôi!” Merlin cảnh giác nhìn Hunt.

“Đâu có. Tôi vốn không thích Lawrence Owen...”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa bỗng nhiên truyền tới. Merlin giật bản mình nắm chặt lấy dao găm.

“Đừng sợ, đừng sợ, để tôi ra xem ai đến.”

Hunt đang định đi ra phía cửa, Merlin đã thét lên: “Không được động dậy!”

Tiếng gõ cửa không hề có ý định dừng lại. Giọng Winston truyền tới: “Hunt, em có ở trong không?”

Hunt ngậy người, hóa ra là Winston.

“Hunt, tôi gọi điện mà không thấy em bắt máy. Em có trong phòng không?” Âm sắc độc đáo của Winston khiến Hunt bình tĩnh lại.

Có lẽ là do điện thoại của mình đã bị Merlin ném hỏng rồi, Winston mới không gọi tới được. Merlin nhìn chăm chăm Hunt, lắc lắc đầu tỏ ý Hunt không được phép lên tiếng. Không ngờ còn chưa đến hai giây sau, điện thoại của Jonny đã réo vang. Không cần nhìn Hunt cũng biết là do Winston gọi. Jonny cài nhạc chuông Lady Gaga, tiếng hát làm Hunt run cả vai. Cậu không rõ Winston ở ngoài cửa có nghe thấy không.

“Cho tôi ra mở cửa đi. Nếu bây giờ không trả lời, hấn sẽ nhờ lễ tân mở cửa đấy.” Hunt nói.

“Cậu... cậu muốn bỏ trốn!”

“Bỏ trốn? Sao tôi lại phải trốn nhỉ? Cậu lúc nào cũng nói cậu luôn đi theo tôi, luôn muốn an ủi tôi, luôn ủng hộ và khích lệ tôi... vậy mà đến người tôi yêu nhất là ai, cậu cũng không biết sao? Cậu hết nghi ngờ trợ lý của tôi, lại nghi ngờ đến những tay đua tôi qua lại!” Hunt hừ lạnh một tiếng.

“Người... người cậu thích rốt cuộc là ai? Cậu không nói tôi sẽ giết tên này!” Merlin siết chặt cổ Jonny, Jonny muốn ho khan cũng phải nén lại.

Hunt trầm mặc không nói. Cậu hiểu Merlin càng muốn biết người cậu thích là ai, lại càng không thể giết Jonny. Cậu phải từ từ dẫn dụ Merlin về phía mình: “Tôi không muốn để Jonny biết, bởi anh ta sẽ kể cho cả đội đua nghe. Đội đua mà biết rồi, cậu sẽ không thể gặp lại tôi được nữa. Lại đây, tôi chỉ nói cho cậu nghe thôi.” Hunt vẫy vẫy tay với Merlin.

Merlin đứng như trời trồng, suy tính xem Hunt có ẩn ý gì. Hunt biết cơ hội chỉ có được trong chớp mắt, nếu để Merlin nhận ra mình bị lừa, rất có thể, tên này sẽ chỉ còn để ý đến chuyện trả thù thôi.

Merlin thả Jonny ra, hung tợn nói với anh ta: “Mày chỉ cần động cựa một cái thôi, tao liền phi dao đâm thủng đầu mày!”

Jonny đã quay cuồng đầu óc từ đời trước nào, chỉ có thể ôm đầu ngồi dựa sát vào tường. Hunt dang rộng hai tay, trông không chút phòng vệ, tựa như rất muốn ôm chầm lấy Merlin. Sự cảm dỗ ấy khiến ánh mắt Merlin dấy lên sự vui mừng. Merlin bước từng bước về phía Hunt, đến khi chỉ còn cách Hunt nửa cánh tay, mới nhìn Hunt bằng ánh mắt đầy trông đợi: “Nói cho tôi biết... người đó là ai...”

“Người đó là...” Hunt ngả người về phía Merlin, cứ như muốn nói thầm bên tai tên này. Bất ngờ, ngón tay của cậu tóm lấy bàn tay đang nắm chặt cán dao của Merlin, dùng sức mạnh đến mức có thể bóp vỡ tay đối phương.

“Á!!” Merlin gầm lên, có điều không biết sự cố chấp nào đã khiến Merlin không chịu buông con dao trong tay, thậm chí còn húc mạnh vào người Hunt.

Hunt thuận thế giữ lấy vai Merlin rồi nhanh như chớp vặn cánh tay Merlin, nâng đầu gối húc vào lưng kẻ nọ. Jonny còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì xảy ra đã thấy Hunt đề được Merlin xuống đất, dao găm thì rơi phía xa xa.

“Sao cậu có thể đối xử với tôi như thế! Sao cậu có thể lừa gạt tôi! Cậu dám lừa gạt tôi sao! Tôi yêu cậu đến thế! Chuyện gì tôi cũng có thể làm cho cậu!” Merlin đỏ bừng hai mắt, phần nộ giã giữa dưới mặt đất.

Jonny chưa từng nhìn thấy cảnh tượng thế này bao giờ.

“Jonny! Đẻ Winston vào! Ngay bây giờ! Nhanh lên!” Hunt rống to với Jonny, Jonny cuối cùng cũng bừng tỉnh, lao đảo đứng dậy đi ra ngoài, lần mò hồi lâu mới mở được cửa. Winston vừa nhìn thấy Jonny chảy máu đầy đầu đã vội vã bước nhanh vào trong.

“Winston!” Hunt ngẩng đầu nhìn về phía người kia.

Thấy Winston đến, Hunt có hơi thả lỏng, nào ngờ lại tạo cơ hội cho Merlin đột nhiên xoay người đá ngã mình rồi vồ lấy con dao ý đồ đâm về phía này. Hunt nhìn thấy mũi dao nhọn hoắt sáng loáng cang ngày càng gần với bụng, thế nhưng lại chỉ nghe “cách” một tiếng. Winston không biết đã tới bên cạnh cậu từ bao giờ, không chút chần chừ bẻ ngược cổ tay Merlin. Khuôn mặt nhìn nghiêng của Winston lạnh lùng như băng đá. Đây là lần đầu tiên Hunt nhìn thấy sát ý không chút che giấu dâng lên trong mắt hắn.

“Á! Á!!” Merlin điên cuồng gào rú, Hunt hoài nghi Winston đã bẻ gãy cả cánh tay của kẻ kia rồi.

“Tao phải giết mày! Giết mày!” Merlin run rẩy khớp hàm, định bụng dùng cánh tay còn chưa bị thương để nhặt con dao rơi dưới đất, thế nhưng Winston lại là người giành trước.

“Jonny, gọi cảnh sát.” Giọng nói lạnh như băng trở thành sự tồn tại sáng suốt nhất trong không gian này, Jonny lúc này mới tỉnh táo trở lại, bò đến bên cạnh điện thoại của mình bấm số gọi điện.

“Tên này chính là kẻ đã theo dõi chụp ảnh lên em à?” Winston cup mắt nhìn Hunt.

“À... ừ.” Hunt nuốt nước bọt, gạt đầu một cái.

Winston vron tay ra, vững vàng kéo Hunt về phía mình. Hắn hơi khuyu gối xuống trước mặt Merlin: “Mày chụp nhiều ảnh của cậu ấy như thế là do mày say đắm cậu ấy sao?”

Người con trai này có một gương mặt tuấn tú, mà sự lạnh lùng của hắn còn như đi kèm với một sức mạnh chí mệnh.

“Tao yêu cậu ấy... thế nhưng cậu ấy lại yêu người khác...” Merlin roi nước mắt.

Hunt không tài nào hiểu được sự điên cuồng này, thế nhưng cậu cũng vẫn thấy buồn.

“Ồ, cậu ấy yêu ai?”

“Lawrence Owen! Cái tên rỗng tuếch ấy! Cậu ấy bị về ngoài của tên đó mê hoặc! Chắc chắn là như thế!” Merlin lại bắt đầu quá khích.

“Mày điên rồi... thế nhưng tao còn điên cuồng hơn mày nữa. Tao không cho phép bất cứ ai ngoài tao được say đắm Evan Hunt, cũng không chấp nhận mọi khả năng cậu ấy coi trọng kẻ khác.”

Merlin ngây sững cả người, mấy giây sau mới có thể tỉnh ngộ: “Là mày... không ngờ lại là mày...”

“Đúng thế, nếu mày thực sự chú ý đến Hunt như thế, sao lại không biết mỗi đêm cậu ấy ngủ trong lòng ai, mỗi lần cậu ấy hôn môi ai?” Giọng nói của Winston mang cảm giác tàn nhẫn.

Hunt lần đầu tiên nhìn thấy một Winston như vậy. Hắn chọc thủng tất cả những huyền tưởng và mong đợi không thực tế, chẳng giữ lại chút đường lui nào cho đối phương. Hunt có chút lo lắng gọi: “Winston...”

“Hôn tôi, Hunt.” Winston nghiêng mặt nhìn Hunt, giọng hắn nghe nhẹ nhàng, nhưng lại chẳng khác gì mệnh lệnh.

Hunt cúi đầu xuống, hôn lên môi Winston, dù hé miệng nhưng lại không hề vron lưỡi ra. Ngay khi cậu định ngẩng đầu lên, Winston lại cắn vào môi dưới của cậu. Hunt chỉ đành duỗi lưỡi vào trong, sau va chạm, những cái mút ngập tràn cảm giác chiếm hữu liền ập đến.

“Á!!” Tiếng gầm thét của Merlin vang vọng khắp phòng.

Winston bỗng nhiên nhặt dao găm lên, vừa dử dần vừa quyết tuyệt đâm tới vị trí giữa hai chân Merlin. Merlin đồ người, mũi dao vừa khéo rạch thủng quần, chỉ cần thêm một ni li nữa thôi là đổ máu. Trái tim Hunt suýt nữa nhảy ra ngoài, thế nhưng tay của cậu vẫn bị Winston nắm rất chặt.

“Bắt đầu từ giây này phút này, mày không được phép tơ tưởng đến Evan Hunt, không được có ý đồ theo dõi cậu ấy mây may, không được vin vào chuyện theo đuổi hay danh nghĩa tình yêu để xuất hiện trước mặt cậu ấy nữa. Bởi nếu như mày không làm được, tao sẽ giết mày.” Ngừ khí của Winston không lên không xuống, khiến bầu không khí như bỗng ngập tràn nước lạnh, sau đó bị ngưng kết, đè nén vào ngay cái khoảnh khắc người ta vẫn còn đang run sợ.

Merlin bàng hoàng nhìn Winston.

“Tao là người đàn ông duy nhất của cậu ấy.” Winston đứng dậy, mắt nhìn xuống Merlin. Hắn tựa như kẻ mạnh bẩm sinh, không có bất cứ điều gì có thể đứng cao hơn hắn. Trong mắt hắn, tất cả những gì Merlin đã làm chỉ như một màn hài kịch vừa yếu đuối vừa nực cười. Merlin ngồi nguyên trên sàn, bật

khóc hu hu. Bảo vệ khách sạn và cảnh sát đã ập đến, kéo Merlin từ dưới đất lên.

Hunt quan sát Winston, người vừa đập nát hoàn toàn hy vọng và tự tôn của Merlin. Winston xoay người đang chuẩn bị nói chuyện với cảnh sát, mũi chân lại đá phải một vật gì đó. Ngay cái thoáng hấn cúi người, Hunt lập tức nhận ra vật đó là điện thoại của Merlin!

“Winston!” Hunt xông tới, ngón tay còn chưa chạm được tới mép điện thoại, Winston đã giơ điện thoại lên cao. Hấn dùng một tay giữ lấy Hunt, một tay khác mở bộ sưu tập: bức ảnh đầu tiên chính là cảnh Owen nằm sấp trên giường, còn Hunt thì đang đè trên thắt lưng anh ta.

Hunt có thể thấy rõ ràng con người của Winston run lên. Cậu sốt ruột vội vàng giải thích: “Anh nghe tôi nói đã! Đây là ảnh chụp trộm! Bọn tôi đều đang mặc quần áo! Không lên giường cùng nhau đâu!”

Winston không nói một lời, tay vẫn giơ cao điện thoại, ngẩng đầu xem những bức ảnh tiếp theo.

“Anh đừng xem nữa! Đừng xem nữa!” Hunt cảm thấy lần này mình có nhảy sông cũng chẳng rửa sạch được nỗi oan.

“Vậy bức này thì sao?” Winston xoay cổ tay, quả nhiên là bức ảnh Owen quấn khăn tắm mở cửa cho Hunt, hai người đang “hôn nhau”.

Hunt thực sự sắp bật khóc đến nơi.

“Bọn tôi không hôn nhau đâu!”

Hunt nghĩ mình đúng là càng tẩy càng đen.

“Vậy sao? Tôi vốn đâu có nói em và Owen đang lên giường, hoặc là đang hôn nhau gì đó.” Winston nhìn Hunt, ánh mắt hấn khiến Hunt nhớ lại tình cảnh cái hôm hấn muốn đè mình... Quần áo của cậu tựa như bị đốt sạch, xương cốt của cậu tựa như bị nghiền nát, thứ gì của cậu cũng bị người kia chiếm đoạt cả.

“Thưa cậu, chiếc điện thoại này là vật chứng, chúng tôi cần phải thu giữ.”

Cảnh sát tỏ ý Winston hãy đưa điện thoại cho bọn họ. Winston gật đầu đưa điện thoại ra. Hunt cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi. Đúng lúc này, Marcus và Thẩm Xuyên cũng kịp tới hiện trường. Marcus ôm cứng lấy Hunt: “Nhóc con! Tôi đã sợ chết khiếp đi được! May mà cậu không sao! May mà cậu không sao!”

Marcus vỗ bôm bốp vào lưng Hunt, Hunt vì vậy lại bắt đầu cảm động. Sự quan tâm của Marcus xuất phát từ tấm lòng, không liên quan chút gì đến lợi ích. Đối với ông, Hunt giống như một đứa trẻ ông đã được tận mắt dõi theo quá trình trưởng thành, chỉ cần có bất cứ chuyện gì xảy đến với cậu thôi, ông sẽ không khỏi đau lòng. Thẩm Xuyên nhìn thấy vết máu trên sàn nhà liền biến sắc, đến khi trông Hunt không có vẻ gì là bị thương mới có thể thở phào.

Xe cứu thương đến, Jonny với cái đầu đầy máu được đưa đi, có lẽ bây giờ đã có không ít nhà báo biết chuyện một tay đua trẻ nổi tiếng suýt nữa bị fan cuồng gết chết rồi. Ngày mai, cảnh sát còn yêu cầu mọi người đến đồn một chuyến để trần thuật lại toàn bộ sự việc.

“May mà ngày kia mới bắt đầu phiên chạy thử, hy vọng mọi việc có thể giải quyết xong trong một lần.” Hunt thở dài một hơi.

“Cánh nhà báo có lẽ sẽ nghe tin rồi tới đây rất nhanh thôi. Marcus, nếu ông không để ý, tôi muốn Hunt ở cùng với mình đêm nay.” Winston mở miệng nói.

“Ồ, đương nhiên... như vậy cũng tốt. Đám nhà báo có thể nhanh chóng tra ra đội chúng tôi đặt những phòng nào rồi đứng đầy trước cửa, khi ấy muốn ngủ ngon một giấc cũng khó.”

“Được rồi, sáng ngày mai tôi sẽ đưa Hunt tới đồn cảnh sát luôn.”

Hunt hé miệng, sao lại có cảm giác mình vừa bị bán đi thế này?

“Ừm... tôi vẫn không nên làm phiền Winston thì hơn. Đến khách sạn khác đặt một phòng mới thì sao?” Hunt vội vàng mở miệng. Cậu dự cảm Winston sẽ không buông tha cho mình dễ dàng như thế. Coi những bức ảnh kia, không khéo cậu sẽ mất mạng mất thôi! Hunt vẫn còn nhớ rõ mỗi câu Winston nói với Merlin, lúc ấy nghe thì thấy rung động, mà bây giờ lại cảm thấy đồng cảm với Merlin vô cùng. Đảm bảo Winston sẽ tìm thời điểm thích hợp để tính sổ với cậu!

“Ừm, như vậy cũng được. Giờ tôi sẽ đi tìm khách sạn khác cùng cậu.” Winston mở tủ quần áo, tiện tay bắt đầu thu dọn những bộ đồ Hunt thường mặc. Hấn đã thành công chặn được miệng Hunt, khiến cậu đành phải chia tay với thành viên trong đội.

“Đúng là đối khách sạn rất dễ tránh được thị phi.” Đến cả Thẩm Xuyên cũng tỏ vẻ đồng tình.

Hunt nhìn Thẩm Xuyên: Người anh em à... anh muốn tôi chết sao?

“Khi nào chúng tôi tới được khách sạn sẽ gọi điện báo lại sau.” Winston gật đầu với Marcus.

“Vậy phiền cậu để ý Hunt nhé. Vốn nên để người của đội đưa chúng tôi chăm sóc Hunt mới đúng... thế nhưng cậu cũng nhìn thấy tình trạng của Jonny rồi đấy. Có lẽ ở bên cạnh cậu đích thực sẽ khiến Hunt cảm thấy an toàn hơn.” Marcus thở dài một tiếng, dáng điệu như thể đang giao cục cưng của mình

cho một người bạn cực kì chính trực đáng tin tạm thời chăm sóc.

Này! Này nhé! Ở cùng tên này tôi mới thấy không an toàn ấy! Nội tâm đang hét gào, miệng lại không cách nào bày tỏ. Cái đáng về đáng thương của Hunt lại làm Marcus lâm tưởng cậu vẫn còn sợ hãi vì sự kiện fan cuồng vừa qua.

“Được rồi, Hunt này... khi nào chẳng đua này kết thúc, tôi sẽ thuê thêm vệ sĩ cho cậu!” Marcus lại ôm Hunt thêm một lần nữa.

Sau khi chẳng đua này kết thúc? Sợ là tôi đã xanh cò rồi!

“Chúng ta đi thôi.” Winston nắm nhẹ cổ tay Hunt, kéo cậu ra khỏi phòng.

Khi bước vào thang máy, Hunt lập tức cúi gầm mặt, bắt đầu huyền thuyên giải thích: “Tôi thật sự chẳng có ý gì với Lawrence Owen cả! Cái bức ảnh anh trông như hôn nhau ấy chỉ là do góc chụp mà thôi! Anh xem phim hân cũng biết đến kỹ thuật mượn góc máy nhỉ? Cái ảnh này cũng đạt được hiệu quả như vậy!” (kỹ thuật mượn góc máy thường để quay những cảnh hôn nhau hoặc cảnh phòng the giả sao cho giống thật nhất.)

“Thật sao? Môi của anh ta có mềm không?” Winston lạnh lùng hỏi.

Hunt ngẩn người, chẳng lẽ Winston không chịu nghe những lời giải thích này giờ của cậu sao? Không chịu nghe, hay là vì muốn làm khó cậu? Đúng lúc ấy, cửa thang máy mở ra, Winston bước ra ngoài. Thoáng chốc, Hunt đã định nhấn nút đóng cửa thang máy, sau đó nhân cơ hội đi lên một tầng khác. Ai ngờ Winston lại xoay người ấn lên nút mở cửa rồi hếch cằm nói: “Còn không ra đi?”

“Ra đây ạ...”

Hai người bước ra khỏi khách sạn. Xe cảnh sát đã giải tán hết, thế giới lại trở nên yên tĩnh như chưa hề có việc gì xảy ra. Cách khách sạn này khoảng mấy trăm mét còn có một khách sạn khác chất lượng khá ổn. Winston khoác ba lô hành lý của Hunt trên vai, đường phố lúc này có rất ít người đi lại, hân liền với tay ra phía sau, nắm chặt lấy cổ tay Hunt, kéo cậu đi về phía trước. Ý đồ của Winston rất rõ ràng, ấy là tuyệt đối không cho Hunt cơ hội trốn thoát.

“Em vẫn chưa trả lời tôi, môi của Owen mềm lắm sao?”

“Tôi đã hôn bao giờ đâu, làm sao mà biết được!”

“Vậy em thích nơi nào của anh ta? Cũng là đôi mắt sao?”

Có mấy chiếc xe lao sượt qua người Winston, ánh đèn pha như muốn chia cắt bóng hình hân.

“Tôi chưa từng thích anh ta.” Hunt bắt đầu thấy đau lòng. Merlin nhìn thấy những bức ảnh ấy sẽ phát điên, còn Winston nhìn thấy những bức ảnh ấy, cho dù không phát điên giống như Merlin, thế nhưng chắc chắn hân sẽ buồn.

“Vậy vì sao em lại ở cạnh anh ta? Là do tôi lúc nào cũng muốn làm chuyện đó với em, khiến em sợ hãi, còn Owen lại có thể để mặc em làm gì tùy thích sao?”

Hunt biết Winston đang nói đến bức ảnh mình đè chặt thắt lưng Owen: “Bọn tôi chỉ đang đùa giỡn thôi mà! Có phải đàn ông nào tôi cũng sẽ thích đâu! Tôi... tôi...” Hunt dừng bước chân lại.

Winston đang kéo cậu đi cũng ngừng bước, thế nhưng lại chẳng quay đầu: “Em thế nào?”

“Tôi chỉ thấy duy nhất đôi mắt của anh đẹp, tôi sẽ chỉ không chớp mắt khi nhìn duy nhất anh... Anh đã bao giờ thấy tôi nhìn chăm chăm Lawrence Owen quá ba giây chưa?”

“Vậy thì hai người đang chơi trò gì thế?” Winston hỏi lại.

Hunt nghẹn lời, làm sao có thể nói cho Winston biết mình và Owen đang luyện tập cách phản kháng để không bị đè được?

Winston biết Hunt sẽ không trả lời câu hỏi này, vì thế lại xoay người kéo Hunt tiếp tục đi về phía trước. Hunt cúi đầu, nắm chặt lấy bàn tay Winston. Mấy phút sau, hai người tới khách sạn, Winston đăng kí phòng xong liền cùng Hunt đi vào thang máy.

Hai người vẫn luôn trầm mặc. Ngay vào lúc cửa thang máy gần mở, Winston đã chuẩn bị bước chân ra ngoài, Hunt lại đột ngột kéo hân quay trở lại. Cậu nghiêng mặt hôn Winston, không hề có chút kĩ xảo nào, cũng không hề có bất cứ suy tính gì, chỉ muốn được cảm nhận hơi ấm của người con trai này, cũng như sự mềm mại của đôi môi hân.

Winston ngẩn cả người, hân không đẩy Hunt ra, thế nhưng cũng không có ý định hé miệng. Hunt biết hân vẫn còn đang giận, vì thế liền dùng lưỡi liếm khóe môi hân. Cửa thang máy sắp đóng lại, Winston đột ngột đẩy Hunt ra, vươn tay giữ lấy cửa thang máy rồi kéo Hunt bước ra ngoài.

Hunt lập tức thấy vô cùng thất vọng. Winston giận thật rồi. Đây là lần đầu tiên mình làm hân giận. Thế nhưng... thế nhưng nếu Winston cũng có những bức ảnh như vậy mà để mình trông thấy, mình cũng sẽ tức giận cực kỳ! Cho dù Winston không làm gì hết, mình cũng vẫn sẽ nổi giận! Vừa nghĩ như thế, Hunt liền cảm thấy mình đã phạm phải tội ác tày trời.

Thế khóa từ kêu vang, cửa phòng mở ra, Winston tiện tay vút hành lý của Hunt xuống đất, sau đó chẳng nói chẳng rằng. Hunt nhận mệnh cúi người nhặt hành lý của mình lên, trong đầu vẫn đang nghĩ phải làm sao mới có thể khiến Winston hết giận. Vậy mà ngón tay còn chưa kịp chạm tới hành lý, cậu đã bị người kia kéo lên.

“Win...”

Bàn tay Winston giữ lấy gáy Hunt, đôi môi của hắn áp lên với khí thế kinh người. Không ai có thể ngăn trở hắn tiến sâu vào bên trong khoang miệng Hunt, như thể muốn phá hủy tất cả những gì nằm giữa răng môi cậu.

“Ừm...” Hunt muốn vươn tay ôm lấy Winston, có điều Winston lại cho rằng đây là dấu hiệu cự tuyệt của cậu, vì thế liền mạnh bạo bẻ quặt hai tay cậu ra phía sau lưng. Hắn không ngừng hôn cậu, ép cậu từng bước lùi về sau, cho đến khi bắp chân cậu chạm vào mép giường.

Winston hôn mạnh hơn, Hunt ngẩng đầu lên định đáp lại hắn, thế nhưng lại hoàn toàn bị đầu lưỡi của hắn nghiền nát. Cậu mở to mắt, nhìn thấy Winston đang cau mày. Hóa ra nụ hôn của hắn không hề thể hiện hắn bằng quan, ngược lại, hắn đang rất đau lòng.

Hunt ngã ngồi xuống giường, Winston cuối cùng cũng buông hai cánh tay bị bắt chéo sau lưng của cậu ra, chuyển thành ấn cậu xuống giường. Nụ hôn của hắn cũng thuận thế áp đến mang theo cảm giác vừa hỗn loạn vừa kiềm chế, ngay cả đến cả thoáng đầu lưỡi cử động cũng như có điều gì muốn nói lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Để Tôi Dạy Em Cách Phản Công

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hunt tùy ý để hai tay Winston hoạt động trên cơ thể mình. Cậu rất rõ, chỉ riêng nhiệt độ từ lòng bàn tay người kia thôi đã hoàn toàn chứng minh được hắn để ý tới mình đến mức nào.

Winston vốn chỉ nghiêng người cuối cùng cũng nhấc một chân, từng bước áp lên thân Hunt. Ngay cái lúc tay Winston nắm lấy quần bò của Hunt định kéo xuống, Hunt liền gồng người lên, thoáng chốc đã định làm động tác nghiêng mình né tránh. Tất cả đều tựa như phản ứng bản năng, hoặc cũng có thể là kết quả sau rất nhiều lần luyện tập cùng Owen. Có điều rốt cục Hunt cũng không trốn tránh, bởi cậu không còn muốn làm Winston buồn nữa. Winston dừng động tác, hai tay hắn chống hai bên tai Hunt, ánh mắt trầm lắng như mặt biển.

“Đây mới chính là nguyên nhân khiến em ở cùng Owen, đúng không?”

Hunt dờ người, biết mình đã bị Winston nhìn thấu.

“Trước đây anh ta dạy em cách quyến rũ tôi, còn bây giờ dạy em... cách cự tuyệt tôi.”

“Không phải! Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện cự tuyệt anh! Chưa từng!”

“Vậy tôi đã có thể ôm em chưa?” Winston hỏi.

Giọng điệu của hắn vẫn nhẹ nhàng như trước, là giọng điệu chỉ dùng khi nói chuyện với Hunt, thế nhưng lúc nào cũng có thể làm Hunt dễ dàng dao động. So với chuyện bị làm đến chết đi sống, cậu càng không nỡ để người kia đau lòng. Thậm chí đối với cậu, phiên chạy thử hay trận phân hạng cũng chẳng thể nào quan trọng bằng Winston được. Hunt ngẩng mặt lên, nhìn vào mắt Winston mà nói: “... Rồi.”

Giây tiếp theo, quần áo của cậu liền bị cởi phăng, đến quần bò cũng không thoát khỏi số phận. Mọi hành động nối tiếp vùn vụt chẳng khác gì sóng cuộn biển gầm, Hunt nhắm tịt hai mắt, đến cả thở mạnh cũng không dám. Cậu cắn chặt hàm răng, cảm giác như bất cứ lúc nào mình cũng có thể lao khỏi đường đua với tốc độ cực nhanh, sau đó đâm vào khu run-off, vỡ thành bụi phấn.

Khi Winston dán sát vào cậu, trái tim cậu nhảy tót từ cổ họng ra ngoài... Có điều, cậu không ngờ Winston lại chỉ dịu dàng hôn lên gò má mình.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện giết em... Cho nên em không cần tỏ vẻ thấy chết không sờn như vậy.”

Giọng nói sẽ sàng khiến Hunt lập tức hiểu ra tất thảy những điều Winston vừa làm chỉ là thăm dò. Hắn muốn biết rốt cục Hunt đã có thể tiếp nhận mình chưa, thế nhưng kết quả lại làm hắn thất vọng.

“Chúng ta cứ từ từ thôi.” Ngón tay Winston lướt qua xương máy Hunt: “Thực ra điều khiến em sợ hãi không phải là tôi sẽ làm em đau, thậm chí là bị thương... Em chỉ chưa quen giao hoàn toàn bản thân cho tôi mà thôi. Giao bản thân em cho tôi sẽ không khiến em đánh mất chính mình, cũng tuyệt đối không khiến em đánh mất tôi.”

Đôi mắt Hunt nóng bừng lên, yết hầu cũng run run. Rõ ràng những chuyện cậu đã làm khiến Winston không vui, hẳn ngược lại lại là người an ủi cậu.

Người thân ra đi sớm khiến cậu đã sớm quen với việc chuyện gì cũng tự mình gánh chịu, thế mà bây giờ, Winston lại tình nguyện giúp cậu giải quyết tất cả phiền hà, bao dung cậu, trân trọng cậu. Nếu như cậu đã giao hết tất cả những hy vọng và chờ mong trong cuộc sống của mình cho người con trai này rồi mà lại mất đi hẳn... Hunt không biết mình sẽ phải chịu đựng như thế nào nữa. Cậu ôm lấy Winston thật chặt, dán sát vào người hẳn rất lâu không muốn buông.

“Ngốc quá. Sau này đừng để Lawrence Owen dạy em cách áp đảo tôi nữa.”

“... Làm sao anh biết tôi nhờ Owen dạy chuyện này!” Hunt cực kỳ kinh ngạc. Lẽ nào tên Owen cận kề kia phản bội cậu?

Winston thở dài một hơi: “Đầu óc em cũng chỉ nghĩ được những chuyện này thôi.”

Hunt nảy sinh cảm giác thất bại khi bị người kia coi thường.

“Lần sau nếu em muốn áp đảo tôi, tôi sẽ dạy em.” Đáy mắt Winston bây giờ chan chứa sự ảm áp và bao dung vô hạn mà Hunt hết lòng yêu mến, khác hẳn với sự hờ hững và khó đoán vừa rồi.

“Anh dạy tôi? Anh chắc chắn sẽ dạy tôi chuyện này á? Tôi không tin đâu!” Hunt trừng lớn mắt.

Winston hôn ngay lên môi cậu: “Nếu em muốn dựa vào vũ lực để áp đảo tôi thì quả là ngốc ngoại hạng.”

“Vì sao? Hai chúng ta đều là tuyển thủ đua xe, đều trải qua huấn luyện thể chất và sức mạnh, vì sao lần nào tôi cũng bị anh đánh bại cơ chứ?” Hunt đã suy tư trăm mối mà vẫn không thể giải thích nổi vấn đề này.

“Bởi tôi sử dụng các bộ phận cơ thể linh hoạt hơn em nhiều.” Winston trả lời.

“Tất cả các bộ phận sao?” Hunt ngoẹo đầu nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.”

“Vậy thì hôn tôi đi. Đừng có làm như vừa nãy.”

Winston hơi sững người lại.

“Tôi biết vừa nãy anh tức giận... thế nhưng bây giờ anh hết giận rồi, vì thế... tôi muốn...”

Hunt còn chưa nói hết câu, Winston đã vươn lưỡi ra chạm vào môi trên của cậu. Cảm giác mềm ẩm thoáng qua rồi biến mất khiến Hunt lập tức rút vào. Rõ ràng cậu là người yêu cầu Winston hôn mình, vậy mà kết quả lại trở thành cậu chủ động hôn hẳn, biến những luống cuống ban nãy thành nguyên nhân của những đòi hỏi giờ phút này. Winston nhắm hai mắt, đáp lại nụ hôn của Hunt, mãi cho đến khi Marcus gọi điện tới, hẳn mới vươn cánh tay cầm điện thoại.

“A lô, hai cậu đã ở trong khách sạn rồi chứ?”

“Vâng, xin ông cứ yên tâm.” Winston lấy một tay chống người ngồi dậy, nhìn vào mắt Hunt mà nói.

Lúc này, mái tóc Winston hơi rối, cổ áo phông cũng trễ về một bên, lộ ra xương quai xanh gợi cảm. Hunt vô thức vươn tay chạm vào. Bàn tay Winston đặt bên tai Hunt nắm chặt lại. Hunt nghiêng đầu, đang định thò ngón tay vào cổ áo Winston, ai ngờ hẳn lại đột nhiên xoay người siết lấy tay cậu.

“Vâng, tôi sẽ đưa Hunt tới đồn cảnh sát. Ngày mai gặp lại.” Winston đặt điện thoại xuống, cau mày nhìn Hunt: “Em muốn chết sao?”

Hunt lắc lắc đầu: “Ngủ! Chúng ta ngủ thôi!!”

Cậu xoay người định vòng tay ôm thắt lưng Winston, ai dè Winston lại đứng lên: “Em ngủ ở đây đi, tôi ra sofa ngủ.”

“Vì sao?” Hunt ngồi bật dậy.

“Bởi tôi không nhịn được, còn em sẽ rách quần chạy mất.” Winston quay mặt đi, ánh mắt của hẳn khiến Hunt thấy thật khó chịu.

“Tôi... tôi cũng có sợ anh đâu...” Lòng Hunt bắt đầu thất vọng.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không nhịn được.” Một khi Winston đã quyết định chuyện gì, không ai có thể thuyết phục nổi.

Suốt cả một đêm, Hunt cứ lật qua lật lại trên giường suốt, không tài nào ngủ được, dù rành rành Winston nằm cách cậu có mấy mét, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy được bóng lưng. Hẳn nằm nghiêng trên sofa, vì chân quá dài nên mắt cá chân vươn ra khỏi ghế. Trên người hẳn có đắp thảm, thế nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhận ra đường cong của thắt lưng. Hunt bỗng bắt đầu hoài nghi, phải chăng đây mới là hình phạt thực sự Winston dành cho mình?

Vì người con trai này đã yêu mình từ rất lâu rồi, Hunt không khỏi tưởng tượng: vào vô số những buổi đêm mình không biết trước đây, Winston có phải cũng giống như mình giờ này phút này, ruột gan cồn cào, khao khát trào dâng nhưng chỉ có thể cắn răng nín nhịn?

Hunt kéo chăn lên trùm qua đỉnh đầu. Nhiệt độ của hắn, hơi thở của hắn, cách hắn hôn mình, thậm chí đến cả động tác đầy ép buộc khi hắn kéo quần bò của mình xuống, Hunt bỗng lại thấy cực kỳ mong mỏi.

Không nhìn nữa! Ngủ! Ngủ! Ngủ!

Sáng sớm ngày hôm sau, Hunt được Winston gọi dậy. Hai người dùng bữa ở khách sạn xong liền đi tới đồn cảnh sát. Hunt và Winston sẽ được tách ra để trần thuật với cảnh sát những chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Khi đến nơi, hai người bất ngờ nhìn thấy Owen.

“Ồ, Owen... sao anh cũng tới đây...”

Owen nhếch miệng cười đi tới trước mặt Hunt: “Nhóc thối, lần này tôi bị cậu hại quá thâm!”

“Cái gì...” Hunt đã hiểu đại khái vì sao Owen lại tới đây.

“Hóa ra antifan lúc nào cũng đe dọa tôi lại là fan cuồng của cậu! Vừa nãy tên Merlin đó đã thừa nhận rồi, vì luôn tưởng rằng tôi và cậu có quan hệ nên mới chĩa mũi nhọn vào tôi, bắt tôi rời xa cậu... Nhưng hẳn là tên đó đã chọn sai đối tượng rồi nhì!” Owen bắt lực nhún nhún vai, sau đó nhìn sang Winston đầy ẩn ý.

Winston chẳng có biểu cảm gì, chỉ khi Owen định khoác tay lên vai Hunt, hắn mới lấy tay cản lại: “Những chuyện anh với Hunt làm khi ở cùng nhau, tôi đã biết cả rồi.”

Winston vừa nói xong, Hunt đã có cảm giác không ổn, mí mắt cũng giật giật.

“Ồ— vậy cậu định làm gì? Nhóc Hunt muốn đề cậu đấy.” Owen cười trên nỗi khổ của người khác.

“Về sau tôi sẽ dạy cậu ấy làm việc đó sao cho vui vẻ, còn những thủ đoạn vô dụng của anh, anh cứ giữ lại tự nghiền ngẫm đi.”

Owen ghen hòng vì câu nói này, thế nhưng ngay lập tức, anh ta hồi phục về bình tĩnh, lại mỉm cười như có như không: “Vậy cậu định làm sao để Hunt chấp nhận cậu? Nghe nói chỗ đó của cậu to bằng cả chai coca cơ à?” Owen hạ tầm mắt xuống: “Tôi không thể không lo cho hạnh phúc của hai cậu được.”

Winston nhìn về phía Hunt cúi gằm mặt đang định bỏ chạy. Hắn túm lấy cổ áo cậu, kéo cậu quay lại bên mình: “Anh không cần phải lo lắng về vấn đề này. Tôi giải quyết được.”

Hunt thừa nhận bản thân đang vô cùng kinh hãi... Anh giải quyết được? Anh định giải quyết thế nào đây? Chuyện này vốn không thể giải quyết được! Trừ phi anh để tôi nằm trên!

“Nếu anh còn dạy Hunt những thứ tào lao nữa, tuy tôi không thể đảm bảo lần nào cũng tống anh ra khỏi đường đua được, thế nhưng tôi đảm bảo sẽ làm được những chuyện khiến anh khó chịu trong mỗi chặng đua.”

Về mặt Winston chẳng khác trước, vậy mà lại có thể khiến Hunt nhớ đến chuyện hắn chèn ép McGrady trước đây.

Owen cười khê rồi nhìn Hunt: “Tôi nói với cậu tên này sẽ ăn miếng trả miếng rồi mà, cậu đã tin chưa? Bây giờ cậu bắt cậu ta chịu đựng, sau này cậu ta sẽ đòi nợ ở trên giường.”

Nói xong, Owen liền huyýt sáo bỏ đi. Hunt run rẩy nhìn Winston đang đứng bên cạnh, Winston lại nâng tay vỗ về gáy Hunt: “Tôi sẽ không làm vậy đâu.”

“Phù...” Hunt thở phào một hơi. Tuy Winston sẽ ăn miếng trả miếng, nhưng ít nhất, hắn sẽ thực hiện được những chuyện hắn đã đảm bảo.

“Có điều tôi sẽ bắt em phải yêu cầu tôi ôm lấy em.”

Nghe lọt câu này, Hunt liền cảm thấy mình như vừa bị sét đánh.

Khi hai người sắp rời khỏi đồn, Hunt lại nghe thấy tiếng Merlin gào thét: “Tôi yêu cậu ấy! Yêu cậu ấy! Vậy thì vì sao tôi không thể tặng cậu ấy hoa hồng! Vì sao tôi không thể làm đồ ăn cho cậu ấy! Vì sao tôi không thể đi tìm cậu ấy! Vì sao!”

Hunt dừng bước chân, vô thức ngoảnh mặt lại quan sát. Winston liền vươn tay, trực tiếp cản tầm nhìn của cậu. Hơi ẩm bàn tay hắn lập tức chiếm cứ mọi suy nghĩ của Hunt: “Em xem, em cứ như vậy nên mới thu hút fan biến thái.”

“Hả?” Hunt xoay người: “Vì sao tôi lại thu hút fan biến thái?”

“Em quá đơn giản, không biết giữ khoảng cách với những người không quan trọng, khiến ai ai cũng cảm thấy có thể dễ dàng chiếm được em. Em cho Merlin hy vọng, rồi lại đáp trả hy vọng của Merlin, khiến tên đó nảy sinh những mộng tưởng đẹp đẽ, khiến tên đó cảm thấy em chính là người của mình. Ngay bây giờ, khi tên đó cao giọng gào thét yêu em, em sẽ lại mềm lòng, sẽ lại dẫn đo không biết mình có nên trả lời không.”

Hunt biết Winston nói hoàn toàn đúng: “Có phải ngay từ lúc du ngoạn ở sa mạc Dubai, anh đã cảm thấy Merlin không bình thường?”

Đừng nghĩ Winston lúc nào cũng lạnh lùng mà lắm, ánh mắt của hắn chuẩn xác hơn cậu rất nhiều...

“Tôi không biết Merlin có bình thường không, nhưng tôi biết tình cảm tên đó dành cho em vượt qua tình cảm của một người hâm mộ. Vì thế, tôi rất đồ kị.” Winston trả lời thật thản nhiên.

“Anh đồ kị á? Anh là Vann Winston cơ mà... Anh mà cũng biết đồ kị?” Hunt không thể tưởng tượng nổi, số lượng người hâm mộ Winston không hề ít hơn Charles và Owen đã xưng bá trong giới F1 suốt hơn mười năm trời, thế mà lúc đó hắn lại đồ kị vì mình có một người hâm mộ nhiệt tình sao?

“Tôi đồ kị vì em quá kiên nhẫn và dành nhiều thiện cảm cho tên đó. Còn tôi đã yêu thương em bao nhiêu năm như thế, mà lại chưa từng được đối xử như vậy.”

“Anh... anh yêu tôi rất nhiều năm? Làm gì có chuyện đó, đây là năm đầu tiên tôi tham gia F1 mà! Chẳng lẽ trước đây anh... anh quan tâm đến Karting? Tôi nhớ anh xuất thân từ F3 cơ mà!”

Winston không trả lời câu hỏi này, chỉ nâng tay chỉnh sửa những lọn tóc vểnh lên của Hunt: “Đến hôm nay tôi mới biết mình đồ kị gì với Merlin.”

“Đồ kị gì?”

“Tôi đồ kị Merlin có thể điên cuồng mà không cần kiêng kị. Tất cả những chuyện Merlin muốn làm, tôi cũng đều muốn làm... Ví dụ như giây nào phút nào cũng dõi theo em, trả thù tất cả những người tiếp cận em, hoặc là lên vào phòng của em chẳng hạn.”

Hunt đột nhiên nhớ tới việc hai người vẫn thường lấy những đoạn đối thoại trong “Sát nhân tốc độ” ra để đùa cợt. Lẽ nào từng lời, từng lời đều là đáp án thực sự của Winston?

“Tôi muốn đối xử với em thật thô bạo, muốn báo thù em đã khiến tôi đánh mất chính mình, muốn em khóc vì tôi, muốn em cầu xin tôi tha thứ, muốn em nói với tôi rằng “Em xin lỗi, Winston, xin lỗi, làm sao em có thể không yêu anh cho được”. Thế nhưng tôi không thể làm như thế, bởi sự ghét bỏ của em chính là điểm trí mạng của tôi.” Winston không nói tiếp nữa. Hiếm khi lắm hắn mới nói với Hunt một đoạn dài đến vậy...

Người con trai này đứng chờ cậu dưới bầu trời Singapore xanh thẫm, khi những lọn tóc bị làn gió thổi hất lên, Hunt đột nhiên hiểu ra khoảng cách lớn nhất giữa mình và Winston trong quan hệ tình cảm này là gì. Winston yêu sâu đậm hơn cậu rất nhiều, còn cậu của bây giờ vẫn chưa thể nào bù đắp cho tất cả những gì hắn dốc sức và trả giá được.

Hunt tiến lên sống vai cùng Winston, bước chân không nhanh không chậm. Thực ra, Winston à, mỗi một giây trôi qua, tôi đều phát hiện mình yêu anh nhiều hơn một chút. Hunt vươn tay, khẽ cầm lấy ngón tay Winston. Người kia không nói gì cả, cũng chỉ cong lại ngón tay mình.

Ngày hôm sau, phiên chạy thử trên đường đua Marina Bay bắt đầu.

Trước mắt, nhiệt độ trung bình của thành phố vào khoảng ba mươi độ, còn nhiệt độ của đường đua vào khoảng ba mươi ba. Thẩm Xuyên lãnh đạo đội kỹ sư căn cứ vào sự ảnh hưởng mật thiết của nhiệt độ mặt đường đua và không khí để điều chỉnh xe đua và một loạt những công năng khác. Trong chặng đua này, xe đua phải chuẩn bị mang theo khá nhiều nhiên liệu, tạo thêm gánh nặng cho lớp xe, có nghĩa là Hunt phải vào pit ít nhất hai lần, nếu xuất hiện tình huống đặc thù, không loại trừ khả năng phải vào pit đến lần thứ tư.

“Theo số liệu, mỗi năm, có đến gần một phần tư số tay đua phải bỏ cuộc tại đây. Đường đua này có tính thử thách rất cao.” Chuyên gia công nghệ nhắc nhở Hunt: “Tôi biết cậu liều mạng... nhưng lần này, cậu phải cẩn thận một chút. Điều chúng tôi mong đợi nhất không phải là cậu lại một lần nữa vượt mặt được tay đua lão làng như Charles, mà là cậu có thể an toàn hoàn thành chặng đua, bảo vệ được thành tích của mình trên bảng xếp hạng.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Hunt gật đầu.

Chuyên gia công nghệ có chút kinh ngạc: nếu là vào mấy chặng đua trước, Hunt nhất định sẽ tỏ vẻ không cam tâm, cho rằng đội đua không tin tưởng mình, vậy mà lần này, ông có thể nhìn thấy được nét trưởng thành và sự trầm lắng của lý trí trong đôi mắt Hunt.

“Xem ra suốt ngày ở cạnh Winston cũng có điểm tốt.” Chuyên gia công nghệ cười nói.

“Hả? Tốt chỗ nào?”

“Lúc tĩnh lặng suy nghĩ, trông cậu càng ngày càng giống Winston.”

“Ông đừng nói câu này ra trước mặt Marcus nhé. Trái tim nhạy cảm của ông ấy sẽ cho rằng tôi muốn gia nhập Ferrari mất.” Hunt che miệng nhỏ giọng nói với chuyên gia công nghệ. Chuyên gia công nghệ ngẩn người hai giây rồi phì cười.

Phiên chạy thử thứ ba kết thúc, Hunt đã cảm thấy cực kì quen với con đường này. Trận phân hạng sắp sửa bắt đầu, Hunt theo lệ đi tìm nơi hút thuốc, có điều lần này, cậu lại quên mang bật lửa.

Hunt thờ dãi lời điện thoại ra, chưa kịp nhấn tin hỏi xem Winston đang ở đâu, người kia đã tới ngồi xuống bên cạnh, chuẩn bị châm lửa giúp cậu rồi. Trước kia cứ tưởng hành động này là ần ý, bây giờ Hunt đã hiểu, thực ra đây chính là sự cung chiều Winston dành cho mình.

Hunt cảm điều thuốc lên, ngâm hờ trong miệng: “Tôi nghĩ lần này có lẽ là lần cuối cùng tôi hút thuốc với anh trên đường đua rồi.”

“Em vốn không hút nhiều thuốc mà, định cai sao?” Winston bình thản hỏi.

Hunt nghiêng mặt sang, nhả một vòng khói về phía người kia, vậy mà hắn thậm chí không buồn chớp mắt.

“Anh thấy hôn nhau thì sao?” Hunt hỏi.

“Em đang an ủi tôi đấy à? Bởi em cho rằng tôi không vui vì chuyện của Merlin?”

“Không phải.” Hunt lắc lắc đầu: “Thời gian tôi ở bên anh cũng giống như thời gian một điều thuốc cháy vậy, càng lúc sẽ càng ít đi. Nếu đã là như thế, chi bằng dùng khoảng thời gian hữu dụng để hôn nhau?”

Winston lấy điều thuốc của Hunt hút một hơi: “Em chắc không?”

“Sao nào?”

“Tôi tưởng em thích đáng về hút thuốc của tôi hơn nhiều.” Winston nhẹ giọng trả lời.

“...” Hunt ngó cả người. Chẳng lẽ lần nào mình nhìn tên này hút thuốc, tên này cũng biết cả? Biết đâu hắn lại còn cực kì hưởng thụ cảm giác ấy nữa chứ? Mà thực ra, cả điều bộ hắn rũ mắt hút thuốc lẫn dáng điệu ngón tay hắn đặt khế bên môi đều rất gọi cảm. .

Winston nghiêng người trả điều thuốc cháy còn một nửa về giữa khoe môi Hunt. Hunt vừa mới hé miệng, Winston đã rời điều thuốc đi, thay thế bằng đôi môi mình. . . Đôi môi hắn rất ẩm, vẫn luôn khiến Hunt cảm thấy tràn đầy chờ mong, dù có nếm qua bao nhiêu lần đi nữa.

“Gặp nhau trên đường đua.”

Winston quơ điều thuốc bên môi Hunt, Hunt cắn chặt lấy điều thuốc, nói với vẻ không vui: “Cẩn thận lần này bị tôi chen lên đấy!”

“Vậy sao? Vậy thì tôi sẽ chen vào.”

Cái từ “chen vào” này có ý lộ liễu quá, Hunt nhếch miệng cười.

Winston đã rất rõ ràng việc cậu sợ cái “anh bạn lớn” của hắn rồi. Trước khi chuyện của Merlin xảy ra, hắn vẫn còn có chút kiêng dè, thế nhưng bây giờ, hắn sẽ thẳng thừng bày tỏ ý muốn trước mặt cậu. Có lẽ hắn vẫn còn đề tâm tới những “toán tính” của mình và Owen nhỉ? Hunt cảm thấy mình đã rơi tọt xuống một cái hố, đến quá nửa là không bò lên nổi.

Trận phân hạng diễn ra vào tối ngày hôm ấy.

F1 không quá được chú ý ở châu Á, vậy nhưng mảnh đất Singapore vẫn được đón tiếp không ít người hâm mộ từ khắp nơi trên thế giới. Trên tám mươi phần trăm số vé vào cửa đã được bán ra, vị trí ngồi trên ba khán đài nổi tiếng nhất đã được mua sạch. Hunt hít sâu một hơi, vừa nâng mắt lên là có thể trông thấy những biểu ngữ có tên mình lẫn vào giữa những hàng khán giả kèn chặt ních.

“Người hâm mộ cậu đứng thật càng lúc càng đông.” Kỹ sư cơ khí Mark cười nói.

“Ha ha...” Hunt bắt đầu dĩ bất cười.

Phải chăng có càng nhiều người hâm mộ cũng có nghĩa là những người cực đoan và điên cuồng như Merlin sẽ càng nhiều? Cả Winston nữa, hắn đã từng nói, luận về sự điên cuồng, hắn chỉ có hơn chứ không hề kém Merlin.

Hunt nhìn bầu trời Singapore, nhắm hai mắt lại âm thầm cầu nguyện: Ước gì tôi có thể sống vai cùng tiến với Vann Winston trong chặng đua này!

Ngay từ lượt đầu tiên, đường đua Marina Bay đã ra đòn phủ đầu với các đội đua. Tay đua Kurt của đội Williams mắc sai lầm ở góc cua số Bảy, suýt nữa còn liên lụy đến Maiden của Force India. Winston bảo vệ vị trí dẫn đầu, Owen bám đuôi, ngay phía sau là Hunt và Charles đang cạnh tranh vị trí thứ ba và thứ tư. Ba phút cuối cùng, Hunt kim chân được Charles, chiếm lấy vị trí thứ ba.

Lượt thứ hai bắt đầu, Owen và Hunt cạnh tranh thứ hạng kịch liệt. Sau khi thay xong lốp mềm, Owen đã lập được thành tích kinh người bứt phá khỏi Hunt, thậm chí còn vượt qua Winston ở cuối lượt đua.

(Lốp xe là một trong những bộ phận quan trọng nhất của một chiếc xe đua, góp phần quyết định sự thành bại của một tay đua. Lốp xe phải chịu được sức ép lớn (tối hơn một tấn) và nhiệt độ cao (do lực ma sát, nhiệt độ ở điểm bánh xe tiếp xúc với mặt đường có thể lên đến 125 độ C). Khi xe đi với vận tốc nhanh nhất, bánh xe phải quay khoảng 3000 vòng/phút. Lốp xe được chia làm ba loại: lốp khô, lốp trung bình, lốp ướt để sử dụng trong ba kiểu thời tiết: không mưa, mưa nhẹ và mưa nặng hạt. Lốp khô được chia làm 5 loại: cực mềm, siêu mềm, mềm, trung bình và cứng. Lốp mềm có khả năng bám đường tốt hơn nhưng dễ bị mòn hơn lốp cứng.)

Sự cạnh tranh càng diễn ra kịch liệt hơn trong lượt phân hạng cuối cùng. Winston có ý đồ vượt mặt Owen, đồng thời Hunt cũng tập trung tinh thần bắt kịp với tốc độ một vòng của Winston. Trận phân hạng này khiến người xem cực kì căng thẳng. Phút cuối cùng, khi vượt qua một góc cua phải, Duch y đội McLaren mất lái, đâm vào khu run-off. Khán giả liên tiếp kêu lên kinh hãi.

Hunt đã tập trung tất cả tinh thần, trước sau như một khóa chặt lấy mục tiêu của mình— Vann Winston. Trên thế gian này, anh chính là người tôi muốn vượt qua nhất. Nếu như tôi đã định trước phải để anh chiếm hữu, vậy thì ít nhất ở trong lĩnh vực cả tôi và anh đều quan tâm này, tôi nhất định phải chiếm được tầm nhìn và phương hướng của anh!

Winston cũng như cảm nhận được quyết tâm của Hunt, vậy nên cho dù chỉ còn ba mươi giây đếm ngược, hắn cũng không hề buông lỏng cảnh giác, bảo vệ ưu thế dẫn trước cho đến tận cuối cùng. Vị trí xuất phát trong trận đua chính thức đã được xác định: Charles đội Mercedes giành pole, vị trí thứ hai là Owen, tiếp sau là Winston và Hunt.

Hunt lái xe về vị trí, ngẩng cao đầu, còi đồ thi đấu ra buộc ở quanh hông, sau đó mở chai nước uống một ngụm lớn. Đúng lúc này, có tiếng vỗ tay vang lên, Hunt đặt chai nước xuống, nhận ra người đến là Nicky.

“Anh đến tặng hoa đấy à?” Hunt cười hỏi.

“Ha ha, nếu là một người hâm mộ bình thường tặng hoa cho cậu thì đã tốt. Để Vann Winston phát hiện ra tôi tặng hoa cho cậu, hắn sẽ giết chết tôi mất.” Nicky kéo ghế qua, ngẩng đầu quan sát Hunt.

Tên này là nhà tài trợ lớn của đội đua, có lẽ hôm nay đến kiểm nghiệm xem mình đầu tư có xác đáng không.

“Anh chỉ tặng hoa cho tôi thôi, Winston cũng giết anh được á?” Hunt thấy buồn cười, cũng kéo một cái ghế khác tới rồi ngồi xuống trước mặt Nicky, đóng đưa một chân trên tay vịn ghế.

“Ấy là điểm lợi hại của Winston. Hắn có thể khiến những người không hiểu hắn cho rằng hắn là người lạnh lùng, nghiêm túc, bình tĩnh; có thể khiến những người quen hắn biết rằng sự điên cuồng của hắn là không giới hạn; lại có thể khiến cậu cho rằng ở bên hắn, cậu rất an toàn.” Nicky cúi đầu bật cười.

“Chẳng lẽ ở bên hắn, tôi lại không an toàn?” Hunt hỏi vặn.

“Cậu có hiểu được tính chiếm hữu của tên đó không? Cậu có biết hắn đã đầu tư nào là quán bar, nào là câu lạc bộ cao cấp ở khắp nơi trên thế giới không? Tất nhiên tôi cũng có cổ phần ở một số trong đó, còn một số là do Lawrence Owen đầu tư...”

Hunt hí mắt lại: “Quán bar, câu lạc bộ gì?”

Nicky cười thành tiếng: “Ví dụ như cái câu lạc bộ tôi và cậu gặp nhau lần đầu tiên ấy. Về sau nhân viên có nói với tôi, khi tôi và cậu ở cạnh nhau, Winston đã đứng trước camera quan sát.”

“Cái gì?!” Hunt cau mày: “Tôi cứ tưởng hắn đứng ở cửa chờ tôi mãi!”

“Nhảm rồi. Cậu nên thấy may mắn vì lần đó cậu không để tôi hấp dẫn, không bị tôi tấn công, nếu không, Winston chắc chắn sẽ xông vào, trực tiếp làm cậu đến chết trong căn phòng đó.”

“Gi cơ!” Hunt chuẩn bị xì lông: “Cái tên khốn kiếp đó!!” Vậy thì những gì cậu nói lúc đó, hắn đã nghe thấy hết rồi còn gì! Những lời ấy đều là những lời cậu giấu kín trong lòng! Thế mà lại để Winston nghe hết ráo!

“Hắn đầu tư những nơi ấy... không phải là để có thể nhìn thấy tôi trong phòng điều khiển đấy chứ?”

“Có lẽ là vì cậu có một con tim phóng túng, Winston mới đành phải đặt cậu trong phạm vi quản chế của mình, để dù cho con tim cậu có chạy nhảy thế nào, cũng không có ai dám đụng chạm tới cậu. Còn hắn thì lại vừa có thể dựa vào những nơi cậu thích ấy để tiếp cận cậu, vừa có thể quản lý cậu... Tôi không thể không nói cái kế hoạch này của hắn vừa dốt tiền lại vừa đáng đánh.”

Hunt nắm chặt nắm tay. Nếu là như vậy, chưa biết chừng ngay từ trước khi hai người gặp nhau ở nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha, Winston đã mưu đồ những việc này rồi.

“Có phải bây giờ cậu rất muốn lao ra đánh cho hắn một trận không?” Nicky ngoẹo đầu cười hỏi.

“Anh nói những chuyện này với tôi là vì muốn tôi giận hắn hả?” Hunt liếc xéo.

“Cậu không nổi giận à? Cậu đáng lẽ phải không vui vì cảm thấy bị người ta sắp đặt, thậm chí còn sớm bị người ta nắm trong lòng bàn tay chứ?”

“Thừa lời! Nếu những câu lạc bộ và quán bar ấy đều do hắn mở, vì sao hắn lại không cho tôi thẻ VIP! Vì sao hắn lại vẫn bắt tôi trả tiền! Lần đó, tôi còn bị anh lừa mất mấy chục nghìn đô nữa chứ! Winston còn nói hắn sẽ giúp tôi trả lại tiền cho Owen gì đâu! Bày trò nửa ngày, hóa ra tiền của tôi đều chui vào túi hắn cả!” Hunt gờ ngón giữa.

Nicky nhìn nhìn Hunt, hai giây sau mới nghiêng mặt phì cười.

“Anh cười cái quái gì?”

“Cậu đúng là thích hắn quá nhỉ? Dù hắn có sắp đặt cậu, cậu cũng chẳng hề giận đấy.”

Hunt ngăn người hít một hơi, sau đó nhún vai trả lời: “Tôi thà rằng bị hấn sắp đặt, còn hơn trước sau chẳng biết hấn là ai.”

“Hunt, cậu có biết lần đầu tiên gặp cậu, tôi đã bị cậu hấp dẫn rồi không?” Nicky chống cằm, đôi mắt tựa như đang nhớ về một thứ gì khó lòng quên lãng.

“Đừng có nói với tôi. . . là anh đang tỏ tình.” Hunt có phản luống cuống tay chân.

“Cậu của ngày đó ngây thơ đến mức gọi cảm, khiến tôi chỉ muốn cậu say mê tôi. Cậu của bây giờ lại đã khác rồi. Khi cậu lao qua đường đua, cậu giống như một người đàn ông vừa tắm máu trở về, trưởng thành và quả cảm. Còn lúc nhắc đến Winston, cậu lại thần nhiên đến mức khiến người ta ngưỡng mộ. . . Vì thế, hãy lái đi xa chút nữa, phi đi nhanh chút nữa, dứt ra khỏi tưởng tượng của tôi, để tôi không cần phải dùng ánh mắt đuổi theo cậu nữa.” Nicky mỉm cười vươn tay ra với Hunt.

“Cảm ơn.” Hunt cũng nắm lấy tay Nicky.

“Cảm ơn về việc tôi thực sự trở thành fan của cậu, hay cảm ơn tôi đã nói cho cậu biết bí mật nhỏ của Winston?”

“Cả hai.” Hunt mỉm cười đứng dậy: “Tối mai trận đua chính thức bắt đầu, nhớ tới xem nhé.”

“Tất nhiên.”

Hunt quay về khách sạn cùng với đội đua. Vụ Merlin kết thúc rồi, thêm nữa, Winston cũng đã tuyên bố trước trận đua sẽ không ngủ cùng nhau, nên đêm nay, Hunt sẽ ngủ một mình.

Hunt bước vào đại sảnh khách sạn cũng vừa lúc gặp người của đội Ferrari quay về, trong đó có cả Winston. Hấn mặc quần áo thể thao, gương mặt chẳng có chút biểu cảm, thế nhưng Hunt biết, người này đã dùng ánh mắt liếc nhìn mình rất nhiều lần.

Tại sao lần nào mình cũng rơi vào bẫy của hấn cơ chứ? Hơn nữa lại còn rơi vào ngay từ đầu?

Cho dù bây giờ Hunt có cam tâm tình nguyện bị hấn sắp đặt, hơn nữa còn vì thế mà thấy vui vui, nhưng nghĩ tới cái mặt bình thản của tên này. . . là cậu lại thấy tức giận. Mấy tấm ảnh mình và Owen bị chụp trộm rõ ràng không phải tư thế lên giường, thế mà đêm đó, tên này còn không thèm ngủ cùng mình. . . Hunt quyết định phải cho hấn biết mùi một phen, nếu không đợi đến lúc bị hấn đè thật rồi, tâm lý sẽ trở nên mất cân bằng đến mức không thể cải tạo được nữa mất.

Hunt dứt tay túi quần đi tới bên cạnh Winston, lấy mũi chân đá vào mắt cá chân của hấn: “Hãy, có chuyện cần nói với anh.”

—

Thông tin bổ sung:

Đường đua Marina Bay có độ dài 5.065 km, với tổng cộng 23 góc cua (13 góc cua trái và 10 góc cua phải). Các tay đua phải đua tổng cộng 61 vòng quanh vịnh Marina theo chiều ngược kim đồng hồ. Đường đua Marina Bay là một trong những đường đua đường phố đẹp nhất và cũng là nguy hiểm nhất trên thế giới, tốc độ trung bình các tay đua đạt được chỉ vào khoảng hơn 170km/h. Chặng đua được bắt đầu vào chiều tối, dưới ánh đèn cao áp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Chức Quán Quân Đầu Tiên

Winston gật đầu với nhân viên đứng bên cạnh rồi đi cùng Hunt tới một góc khác. Hunt lạnh mặt nhìn người kia: “Này, trước đây anh nói anh ứng tiền đi câu lạc bộ giúp tôi đúng không? Anh thực sự không thấy ngại khi kiếm tiền của tôi à?”

Winston quả nhiên hơi ngăn người, nhưng lại lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh: “Nicky hay Owen nói cho em thế?”

“Sao nào? Anh định trả đũa người ta à?” Dù là Nicky hay Owen, Hunt cũng rất vui vẻ khi thấy hai kẻ đó bị quạ báo. Mà. . . từ từ đã, thôi thì bỏ qua cho Nicky đi, dù sao tên đó cũng đã cung cấp cho mình một thông tin vô cùng quan trọng.

“Câu lạc bộ thuộc về tôi, em tiêu tiền ở đó thì hiển nhiên em phải trả tiền cho tôi rồi, không phải sao? Hơn nữa cho tới giờ, tôi cũng đã lấy một cắc nào của em đâu.”

Winston nói hợp tình hợp lý, Hunt không cách nào phản bác.

“Ồ, vậy có phải anh đã đứng trong phòng điều khiển quan sát tôi và Nicky làm gì nói gì từ đầu đến cuối không?” Hunt hếch cằm, dù sao cậu cũng có lý

trong chuyện này chứ?

“Nếu tôi không nhìn thấy, làm sao tôi biết em thích đôi mắt của tôi? Làm sao chắc chắn được bao nhiêu tâm huyết tôi dành ra để tiếp cận em là có tác dụng? Làm sao biết thực ra em và Nicky chẳng làm gì với nhau, em không hề có hứng thú với hắn?”

Winston hỏi một câu tiến một bước, rõ ràng chẳng có ý đồ bức ép, thế mà lại khiến Hunt cảm thấy mình thấp hơn hẳn cả một cái đầu. Cho đến khi lưng chạm vào tường, Hunt mới vô thức nuốt một ngụm nước bọt, có điều cậu vẫn nhìn thẳng vào mắt Winston như trước.

Khi biết người con trai này thực sự đã không từ mọi phương thức để chiếm hữu từng hướng đi trong cuộc sống của mình, theo lý, cậu phải cảm thấy sợ hãi mới đúng, thế nhưng lúc này, Hunt lại chẳng hề có cảm giác như khi đối diện với Merlin. Ngược lại, cậu cảm thấy, phải chăng ngoại trừ đua xe, Winston đã dồn hết tinh lực cho mình?

Có thể là vì nhìn thấy quyết tâm không chịu thỏa hiệp trong ánh mắt Hunt, Winston chậm chậm cúi đầu xuống, tựa trán vào trán cậu: “Đừng giận tôi.”

Hunt không nói gì.

“Em thích chơi bời, không phải sao? Vì thế tôi mới dùng cách đó để tiếp cận em. Rất bình thường còn gì.”

“Nếu không muốn tôi giận, anh cũng không được để tâm đến những bức ảnh chụp tôi và Owen nữa!”

“Được.” Winston nhắm mắt gật đầu.

“Nếu đã không để tâm nữa, tối nay phải ngủ với tôi.” Cảm giác áy náy vì trước đây mình đã bàn bạc với Owen cách phản công bằng bay biển hết theo lần gối.

“Hunt...” Winston cau mày: “Tôi đã nói rồi, tôi không nhận được.”

Trước đây nghe câu này, có lẽ Hunt sẽ cảm thấy nguy hiểm, cảm thấy lưng cũng bắt đầu đau, thế nhưng bây giờ, cậu lại cảm thấy... có chút đắc ý: “Không nhận được cũng phải nhận.” Nói rồi, cậu tay vào túi đi ngang qua người Winston.

Vì thế, buổi tối hôm ấy của Hunt là buổi tối của sự dằn vò...

Hai người về tới khách sạn đã là hai giờ sáng. Hunt thay quần áo rộng rãi xong là chui ngay vào chăn, Winston lại cứ thông thả thay đồ. Hunt dựa vào đầu giường, vuốt cảm thương thức tâm lưng của Winston, sau đó lên giọng: “Ờ— anh cởi nhanh lên chút được không? Dù sao cũng phải ngủ cạnh tôi thôi!”

Sao lại chưa bao giờ cảm thấy đắc ý như bây giờ nhỉ?

“Em sẽ hối hận đấy.” Winston nói.

“Anh yên tâm, tôi sẽ hối hận trong mơ.” Hunt gật gù đáp.

Winston cũng chui vào chăn, nhấc tay tắt đèn đầu giường: “Ngủ đi.”

“Ừ, trước khi ngủ hôn một cái.”

Winston vốn còn cố gắng giữ khoảng cách, kết quả Hunt lại xông tới, dùng nửa người đè lên người hắn.

“Hunt!” Winston thấp giọng cảnh cáo.

“Tham gia trận phân hạng lâu thế rồi, chỗ đó của anh chắc chắn cũng sẽ mệt! Chúng ta chỉ hôn một cái thôi thì có vấn đề gì! Không phải anh thích hôn tôi lắm sao?”

Môi Hunt chỉ vừa mới chạm khẽ vào gò má Winston, tên này đã tránh mặt đi thật. Hunt trực tiếp vươn tay giữ lấy cằm Winston, kiên quyết hôn lên môi hắn.

Hôm nay Nicky còn khen mình nam tính cơ mà!

Ai ngờ còn chưa đến ba giây, Winston đã thành linh tóm lấy vai Hunt, đè hẳn lên người cậu. Nụ hôn mạnh bạo đã khơi thông dự vọng chiếm hữu Winston kìm nén bấy lâu, Hunt để hẳn hôn đến mức hoa mắt chóng mặt, đồng thời cũng cảm nhận được nguy hiểm, bởi cái chỗ kia kia của Winston đã nóng chẳng khác gì đốt lửa trên người cậu.

Mịa!! Sau trận phân hạng mà anh vẫn còn tinh lực thế à!

Tay Hunt bị Winston túm chặt kéo xuống dưới, Hunt giãy giụa muốn thu tay về, Winston lại dùng sức mạnh như muốn bóp nát cổ tay cậu.

“Làm giúp tôi.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói bên tai Hunt.

“Anh tự làm đi!”

“Nếu để tôi tự làm, tôi sẽ đi vào đây.” Winston chỉ nói thôi mà cũng rất dùng sức, Hunt đơ cả người, chỉ có thể vừa để tên kia hôn điên cuồng, vừa giúp hắn giải quyết.

Má nó! Ngày mai còn phải cảm vô lăng đó!

Hunt vốn còn muốn mượn cơ hội này để dẫn dắt Winston, ai ngờ đầu rớt cục lại bị người ta dẫn dắt lại!

Ngày hôm sau, Hunt ngủ liền một mạch tới gần bữa trưa, khi tỉnh dậy thì Winston đã không còn ở cạnh nữa rồi. Hunt vươn tay chạm vào vị trí người kia đã từng nằm, vẫn còn hơi ấm, rõ ràng hắn đã ở lại đây với cậu rất lâu.

Trước trận đua chính, những đội đua lớn như Ferrari tất nhiên phải có những sắp xếp kỹ thuật cuối cùng. Winston không thể tự do như Hunt được. Giấy nhô trên đầu giường có nét chữ của Winston: “Chờ được độ sức với em”. Hunt lướt ngón tay qua đó, cảm nhận được vết hằn của nét chữ, khóe môi liền khẽ nhếch lên.

Buổi chiều, Hunt cùng cả đội quay trở lại trường đua. Lượt đua này sẽ bắt đầu vào tám giờ tối. Truyền thông đang đưa tin trước trận đấu, khán giả không kìm nổi sự hào hứng trong lòng, cả đất nước Singapore cũng như sôi sục.

Hunt ngồi ngả người lên lưng ghế, hít sâu một hơi. Hai chân cậu vờ như đang điều khiển bộ ly hợp, hai tay thì nắm chặt vô lăng. Đường đua Marina Bay có một mặt xinh đẹp, nhưng cũng có một mặt vô tình. Đường đua chật hẹp và những góc cua nguy hiểm khiến cho tay đua một khi lái quá mau sẽ rất dễ mất lái, thậm chí ở cuối những đoạn đường thẳng, nếu đua với tốc độ quá nhanh hoặc không thắng phanh kịp thời, tay đua còn có nguy cơ văng ra ngoài biển. Cậu nhất định phải hoàn thành chặng đua. Hunt biết mình phải vượt qua được Winston trên đường đua này mới thực sự có ý nghĩa.

Trận đua sắp bắt đầu, Hunt liếc nhìn chiếc Ferrari màu đỏ ở phía trước, ánh mắt như đốt lửa. Nếu như lần này tôi có thể thắng anh, tôi sẽ để anh muốn làm gì thì làm, coi như quà đền bù, được không?

Hunt nhếch khóe môi lên cao, ánh mắt lại càng thêm sắc bén. Nháy mắt khi năm ngọn đèn đều đã tắt phụt, Hunt lao về phía trước. Charles ở vị trí pole giữ vững ưu thế, phóng thẳng đến góc cua đầu tiên mà không cho Owen đang bám sát phía sau chút cơ hội uy hiếp nào. Owen đua cẩn thận nhưng tốc độ không vì thế mà chậm lại, cung đường trôi chảy giúp anh ta duy trì khoảng cách với Winston ở phía sau.

Hunt có ý đồ vượt qua Winston trên góc cua chật hẹp, nhưng bao nhiêu kế hoạch và mưu tính đều bị cậu ném ra sau đầu, chỉ còn lại bản năng chi phối. Thành viên trong đội đua Marcus cứ tưởng đây chỉ là một lần thử nghiệm của Hunt trên đường đua Marina Bay, riêng Winston đang bị cậu theo đuổi thì rất rõ ràng: Hunt đã kéo bức màn đấu tranh rồi!

Hunt không chế đường đua rất sắc sảo, Winston cực lực phòng thủ, thậm chí còn phải giảm tốc độ vì suýt lao khỏi vạch kẻ đường, thế nhưng hắn lại nhanh chóng ổn định đường đi, từ thủ vị trí. Dưới con mắt của khán giả, điều Winston làm trong thoáng chốc vừa rồi có vẻ cực kỳ mạo hiểm, chỉ có mình Hunt biết, tên kia chắc chắn là cố ý!

Vào cái lúc Hunt nảy sinh ý đồ vượt mặt Winston, Enzo đội Lotus phía sau cũng đang theo sát, đồng thời tìm cơ hội vượt qua cậu. Lần độ sức trước đây khiến Enzo nhận ra mình không thể coi thường năng lực phòng thủ của cậu tiểu tướng trẻ tuổi này được, vì chỉ cần một chút sơ sẩy, người theo đuổi sẽ đánh mất tuyến đường đẹp nhất cho vòng đai phòng thủ của cậu ngay. Trong một góc cua chậm, Enzo định vượt qua Hunt, thế nhưng Hunt lập tức điều chỉnh đường đi, linh hoạt thoát cua, mà xe Enzo lại lái vượt ra ngoài vạch kẻ một khoảng lớn, khiến Enzo suýt nữa thì không thể tiếp tục thi đấu.

Vòng đua thứ mười bảy, Charles vào pit thay lốp cứng, khi ra khỏi pit tạm thời rơi xuống vị trí phía sau Owen. Ngay tại vòng đua tiếp theo, Winston và Owen lần lượt vào pit, lúc trở lại đường đua, Owen lại tạm thời chạy sau Charles.

Hunt hoàn thành một pha vào pit vô cùng đặc sắc ở vòng đua thứ mười chín, sau đó tiếp tục truy đuổi Winston trên đường đua chật hẹp. Cái kiểu theo đuổi sát sao và cảm giác căng thẳng khi vào cua, Hunt gần như dẫn trước nhưng rốt cục vẫn bị Winston giành lại ưu thế này khiến khán giả chảy mồ hôi đầy tay...

Hunt của lúc này như thể đã quên tiết đây là một chặng đua, chỉ còn cảm thấy tất thảy năng lực phán đoán Winston thể hiện cũng như những cung đường hắn vẽ ra vô cùng thú vị. Được độ sức với người con trai này khiến thần kinh Hunt trở nên linh hoạt và nhạy bén chưa từng có.

Mấy lần độ sức trong đường cua, Hunt lúc nào cũng bị Winston chế ngự vào ngay những tích tắc cuối cùng. Dưới tình huống ấy, vậy mà hai người vẫn còn có thể lần lượt tạo ra những kỉ lục mới về tốc độ một vòng đua! Hunt càng lúc càng hưng phấn, uy hiếp cậu dành cho Winston cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng.

“Cậu ta trưởng thành nhiều quá, mỗi lúc một sắc sảo, đã gác được cả đao lên cổ Winston rồi.” Audrey Wilson ngồi ở vị trí dành cho truyền thông lên tiếng cảm thán.

“Đúng vậy, ai có thể nghĩ được một thằng nhóc khi mới gia nhập F1 liền tiếp rơi xuống top cuối trong suốt ba chặng đua, lại có thể khiến tất cả những đội đua lớn thấp thỏm như bây giờ cơ chứ.” Ngài Cacho cũng tỏ vẻ tán thưởng.

Ngay khi Winston và Hunt đang so tài đến tột lửa, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ép đối phương trèo lên vạch kẻ trắng, xe của Owen ở phía trước bỗng nhiên xoay tròn ở lề đường, thân xe nằm ngang hướng về phía đỉnh góc cua. Cũng chính lúc này, Winston là người lái xe vào góc cua ấy. Vì tranh đoạt vị trí trung tâm góc cua với Hunt, Winston rà phanh muộn, chiếc xe của hắn đâm về phía Owen với tốc độ nhanh nhất!

Hunt bám sát phía sau Winston tròn lớn mắt, vô thức hét lên: “Winston!!!!”

Winston phản ứng cực kỳ nhạy bén lập tức điều chỉnh phương hướng, tách ra khỏi Owen ngay khi suýt nữa suýt qua anh ta. Ai ngờ xe của Owen lại xoay thêm một vòng nữa vì hệ thống treo phía trước gặp trục trặc. Có thể thấy sau khi lướt qua Winston, anh ta sẽ đâm về phía Hunt đang vào cua ngay sau đó! Hunt cắn chặt hàm răng, lập tức chuyển hướng, thế nhưng góc cua này quá hẹp, cậu rất có khả năng sẽ không đủ không gian để né tránh!

Winston vốn đã sắp an toàn lại nhanh như chớp nghiêng thân xe va chạm với Owen. Thân trái của xe Winston đụng vào cánh gió trước của xe Owen, khiến những mảnh vỡ thoát chốc văng tứ tán. Winston trực tiếp dùng thân xe cản lại Owen, khiến Owen leo lên kerb, giành cho Hunt khoảng trống để lái qua.

Cái chớp mắt khi vượt qua góc cua ấy, cậu tựa như cảm nhận được tất cả dư âm của lực nén mà Winston đã phải chịu đựng ập tới. Cả thế giới dường như điên cuồng vỡ vụn ngay trước mắt cậu. Nhìn thấy cánh gió trước của Owen hình như đâm vào cơ thể Winston, xương cột toàn thân Hunt cũng tựa hồ đau đớn kịch liệt đến mức không cách nào chịu đựng nổi cùng người ấy.

Tích tắc ngắn ngủi xẹt qua Winston, Hunt có thể trông thấy hán đang ra hiệu với mình: Đi!

Trái tim căng lên, Hunt đã không còn cơ hội quay đầu nữa rồi.

Winston thì sao?

Winston ra sao rồi?

Hunt chỉ muốn nhìn thấy hán! Cậu điên cuồng tăng tốc, cậu nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thành vòng đua này mới có thể biết hán ra sao!

Winston... Winston...

Đầu Hunt tràn ngập hình ảnh người con trai kia dùng thân xe cản lại Owen đang mất lái. Tất cả những mảnh vụn ấy như găm chặt vào thần kinh Hunt liên tiếp không ngừng.

Đau quá!

Đau đớn quá!

Charles chạy đầu tiên cũng mơ hồ cảm nhận được đằng sau xảy ra chuyện. Khi nhìn thấy phía sau có người đang điên cuồng truy đuổi, y ngạc nhiên nhận ra đó là Hunt! Hunt tựa như muốn đẩy Charles ra khỏi đường đua, có điều cậu luôn dừng lại ở giới hạn để không đến nỗi phạm quy. Sự đeo đuổi sát sao của cậu khiến Charles nghiêng chặt răng. Chẳng đua trước y đã thua Hunt rồi, lần này tuyệt đối không được như thế nữa! Rõ ràng đường đua này coi trọng kỹ thuật điều khiển hơn hẳn tốc độ, thế mà Charles lại không tiếc tăng tốc, chỉ hòng cản Hunt lại.

Cút ngay!

Tất cả cút ngay!!

Hunt chỉ muốn quay lại vị trí xảy ra sự cố ngay lập tức. Cậu cho rằng mình đã phát điên, chỉ mong có thể bứt tung mọi gông cùm, quay về bên cạnh người con trai ấy.

Lần đầu tiên Charles nảy sinh cảm giác bị kẻ khác dồn vào đường cùng, đã mấy lần suýt lái ra khỏi vạch trắng. Y không biết chuyện xảy ra vừa này là chuyện gì mà lại có thể khiến Hunt trở nên bất cần như vậy. Hunt có thể không để xảy ra bất cứ sai sót gì khi điều khiển xe với tốc độ cao thế này khiến Charles cảm thấy thật đáng sợ.

Cuối cùng, Hunt cũng quay trở lại được nơi xảy ra sự cố. Xe của Owen và Winston vỡ tan tành nằm bên ngoài kerb, trông thảm thương đến không nỡ nhìn, nhưng người đã không còn ở đó nữa.

Winston đâu rồi?

Hunt cắn chặt hàm răng, đầu óc trở nên trắng xóa, con đường đua trước mắt đã không còn ý nghĩa.

Giọng nói của Marcus truyền đến từ vô tuyến điện trong xe: “Hunt! Cậu nghe đây! Không được xúc động! Winston không sao, cậu ấy vừa gọi điện đến đây nhờ bọn tôi báo cho cậu— hãy thay cậu ấy hoàn thành chặng đua này!”

Những tư duy tán loạn thoáng cái đã quay trở về, cả thế giới cũng lùi lại ủa vào trong mắt. Cậu có thể tưởng tượng được điệu bộ Winston cảm điện thoại nói chuyện, hán hán sẽ hơi rử mi xuống, trông vừa bình tĩnh vừa chín chắn.

Hunt, thay tôi hoàn thành chặng đua này!

Hunt hít một hơi thật sâu, hàm răng cắn chặt đến nỗi vang lên tiếng lách cách.

Tôi sẽ hoàn thành chặng đua này! Tôi sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tới gặp anh!

Đường đua Marina Bay lên xuống trập trùng đòi hỏi rất cao ở tính năng của xe đua. Vào thời điểm Hunt bám sát Charles tiến vào đường đua trong phố, Enzo đội Lotus chạy phía sau lại xảy ra sự cố thân xe va chạm với xe của Penny đội Renault. Xe của Penny rơi mất kính chiếu hậu, thế nhưng mặt bên của xe Enzo lại chịu tổn hại, khiến Enzo bắt buộc phải từ bỏ cuộc chơi. Lúc này, chặng đua mới tiến hành được hơn hai phần năm, vậy mà tỷ lệ bỏ cuộc đã khiến biết bao người trong giới truyền thông không ngờ đến.

Trên đường đua trong phố chật hẹp, Hunt vẫn không ngừng tạo ra uy hiếp cho Charles. Khi cậu có ý đồ bứt lên, cự ly giữa hai xe nhỏ đến mức Marcus suýt nữa thì bật khóc: “Thằng nhóc ngốc nghếch này định làm trò gì vậy? Đã nói với nó Winston không sao rồi còn gì? Thay cậu ta hoàn thành chặng đua, chứ có phải thay cậu ta chịu chết đâu!”

“Cứ tin vào Hunt đi, ngài Marcus. Hunt biết mình muốn làm gì, cũng biết mình nên làm gì. Những tay đua khác thường đưa ra những quyết định thiếu lý trí khi căng thẳng, còn Hunt... những khi hồi hộp, cậu ta sẽ vượt xa tưởng tượng của chúng ta.” Thẩm Xuyên đứng bên cạnh an ủi.

Một vòng nữa lại kết thúc, Hunt vẫn là tay đua gây nhiều sức ép nhất với Charles.

Nếu như vào năm vòng bị Hunt bám đuôi đầu tiên, Charles cảm thấy thằng nhóc này đang phát điên, thì bây giờ, Charles chỉ cảm thấy sợ hãi. Là điều gì đã khiến cho một thằng nhóc lần đầu tiên đua chính thức trên đường đua Marina Bay có thể khống chế đường và phanh vừa hoàn hảo vừa có tính công kích như thế? Mỗi lần độ sức trên đường cua, cậu đều gửi cho Charles thư thông báo từ vong, không nghiền nát y không chịu dừng.

Charles và Hunt lần lượt vào pit lần thứ hai.

Donald chạy ngay phía sau nhân dịp này tạm thời vươn lên dẫn đầu, thế nhưng Charles vừa ra khỏi pit đã đoạt lại vị trí vào vòng đua thứ hai. Hunt cũng ngay lập tức vượt qua Donald, cách cậu vượt mặt khiến Donald tức đến lộn cả ruột: “Được! Được! Nhóc con, chúc cậu thuận buồm xuôi gió!”

Hunt chỉ cảm thấy dường như có một nguồn sức mạnh nào đó đang dần tích tụ lại bên trong cơ thể mình. Một vòng, một vòng rồi lại một vòng, tâm tư cậu như thủy triều từng đợt vỗ bờ, rõ ràng đến từ một nơi xa xôi, đã vượt qua biết bao sóng gió, thế nhưng lúc vỗ vào vách đá vẫn mạnh mẽ không yếu đi chút nào.

Lại đến một góc cua tốc độ thấp, Hunt thực hiện vượt mặt thêm lần nữa. Charles cắn chặt hàm răng, giữ vững khoảng cách ưu thế, vậy mà đến khi thoát cua, hai xe vẫn gần như là sóng vai! Charles tăng tốc trên đoạn đường thẳng nhưng không thể bỏ rơi được Hunt, hai người lại tiếp tục so tài trên đường cua, khiến mặt đường cũng gần như bốc cháy khi ma sát với bánh xe. Giờ đây, sự chú ý của truyền thông đều dồn cả vào màn cạnh tranh quán quân của Charles và Hunt!

“Đáng sợ quá! Đua xe kiểu này... sẽ khiến cậu ấy gặp chuyện mất! Lúc này phải giữ bình tĩnh mới được!” Audrey Wilson nắm chặt tay, cô nhìn thấy rất rõ ràng cảnh tượng trong chớp mắt ấy: Winston đã sắp an toàn tránh được Lawrence Owen, thế nhưng phản ứng sau đó của hắn chắc chắn là vì cố ý muốn cản Lawrence Owen lại. Winston làm vậy chỉ vì một lý do, bảo vệ Hunt đang theo vào phía sau. Thế nhưng tất cả những gì Hunt làm bây giờ không còn có chút lý trí nào, thực sự phí hoài những hi sinh Winston đã làm cho cậu.

“Không... Evan Hunt không phải loại người sẽ mất lý trí trên đường đua chỉ vì kích động bởi bất cứ vấn đề gì. Ngược lại, kỹ thuật điều khiển của cậu ta đến nay vẫn không hề để lộ thiếu sót. Cần thận quan sát đường đi và cách thắng phanh của cậu ta mà xem, trên đường đua Marina Bay này, số lần lốp xe của cậu ta rời mặt đất thậm chí còn ít hơn các tay đua khác. Cậu ta muốn đánh bại Charles, cậu ta rất rõ mình đang làm gì.” Ngài Cachó chống cằm, mắt ánh lên sự tán thưởng không che giấu.

Cuộc đua đã tiến đến tám vòng cuối cùng. Hunt vẫn bám sát Charles như trước, mỗi lần thắng phanh khi vào cua sau của cậu lại muộn hơn lần trước một chút, thậm chí xe cậu còn men sát theo vạch kẻ trắng.

Charles nhận ra thằng nhóc này đang làm quen đường đua với một tốc độ nhanh đến kinh ngạc. Mỗi độ cong của góc cua, mỗi độ dài của đường thẳng đều bị kỹ thuật điều khiển của cậu chinh phục. Cậu không cần phải dẫn đo về cái gọi là “kỹ thuật” nữa, tất cả chỉ cần tuân theo bản năng. Tay đua dựa vào bản năng để thi đấu là một chuyện vô cùng đáng sợ...

Thế nhưng Hunt... tôi và Owen đại diện cho cả một thời đại. Thời đại của chúng tôi sẽ không dễ dàng bị cậu vượt qua như thế đâu!

Charles và Hunt sau trước thay nhau khiến khán giả hò reo không ngớt. Cả đường đua như đã bị hai chiếc xe bẻ gãy. Hai người liên tiếp tạo ra những kỉ lục về tốc độ đua một vòng.

Màn so tài ở vòng đua chót cuối cùng cũng tới. Tất cả những tay đua khác trở thành phông nền, tiêu điểm của toàn trường đua dồn cả vào Charles và Hunt.

Máu nóng chảy rần rật nơi đầu ngón tay tựa như muốn thoát khỏi mọi ràng buộc, hô hấp của Hunt nén dưới yết hầu. Một phần ba vòng đua đã qua, Hunt vẫn chưa thể vượt qua Charles, thế nhưng ngay khi khán giả toàn trường đua đều cho rằng thắng bại đã phân, Hunt lại tăng mạnh tốc độ, mở rộng tuyến đường trên một góc cua tốc độ chậm. Trông cậu như thể sắp lao vào khu run off đến nơi! Người xem đứng bật dậy, Audrey Wilson nâng tay che hai mắt lại, thời gian như bị đảo lộn...

Cảm xúc của Hunt rơi xuống từ trên cao, tựa như vì cậu đã xông vào đáy bể sâu sắc trầm tĩnh nhất trong đôi mắt Winston vậy. Hai cánh tay điều khiển vô lăng, cả thế giới xoay tròn bên tai, cậu vượt qua đỉnh cua như một kỳ tích, giành trước một bước thoát cua, lao vào đoạn đường thẳng!

Marcus trợn mắt há mồm đứng bật dậy, ánh mắt của khán giả toàn trường đua như thể nổ tung.

Hunt điên cuồng lao đi trên đoạn đường thẳng như thể chọc thủng sự o bế của thời gian, Charles hết sức đuổi theo, hai người gần như đồng thời cán đích!

Thoáng chốc, thế giới bỗng trở nên yên tĩnh, tiếng động cơ gầm rú thoáng cái đã bị vô số những ánh nhìn kinh ngạc nhấn chìm. Cả thính lực và thị lực của Hunt đều như lập tức mất đi vào ngay thời khắc ấy. Trái tim cậu vẫn đang đập cuồng loạn, hô hấp cậu trở nên dồn dập, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng gào thét như phát điên của Marcus qua vô tuyến điện: “Hunt, Hunt!! Cậu là quán quân chặng này! Cậu nhanh hơn Charles 0.4 giây! Cậu thắng rồi! Thắng rồi!!”

Cuối cùng, cậu cũng rõ cái thứ cứ tích tụ mãi trong cơ thể là gì. Đó là nước mắt của cậu. Cậu kê đầu trên vô lăng, không nén nổi roi nước mắt thấm ướt mũ bảo hiểm...

“Hunt! Cậu lái xe đi lĩnh giải đi! Hunt! Chúng ta phải mở champagne chúc mừng thôi! Hunt... ời... Hunt... Đồi này tôi chưa từng mơ sẽ có một ngày như hôm nay...” Marcus nói năng lộn xộn.

Thế nhưng Hunt lại đáp bằng chất giọng khàn khàn và nghẹn ngào: “Winston... hấn đang ở đâu? Tôi muốn nghe hấn nói...”

Muốn nghe hấn khe khẽ gọi tên tôi. Muốn được hấn ôm vào lòng. Muốn nghe tiếng tim đập trong lồng ngực hấn. Mọi thứ thuộc về hấn... Hunt đều muốn cực kỳ.

“Winston... đang ở trong bệnh viện...”

Hunt ngồi bật dậy: “Ông nói... ông nói gì?”

Trái tim lạnh thấu, sự cuồng nhiệt đến khó thở trên đường đua bỗng chốc đông cứng lại. Cảm giác sợ hãi nhất thời nhấn chìm cậu.

“Cậu đừng lo, Hunt. Nghe tôi nói đây... hình như là cánh gió trước của xe Owen bắn vào thân xe của Winston, sau đó đập trúng vào vai Winston. Cậu ta đã tránh được rồi... có điều chắc cũng vì thế mà bị trật khớp vai hay cánh tay gì đó... Thế nhưng đảm bảo là không nghiêm trọng! Không chảy chút máu nào đâu! Đội ngũ bác sĩ cho rằng cậu ta nên đi kiểm tra toàn diện một lần, mà đây cũng là chuyện đương nhiên thôi! Chúng ta vẫn luôn giữ liên lạc với đội đua Ferrari, có kết quả gì, bọn họ sẽ báo cho chúng ta ngay lập tức.”

Hunt đã sắp không nắm nổi vô lăng nữa. Winston bị thương sao? Vai của hấn...

Thứ mà tuyển thủ đua xe cần nhất là thể lực và khả năng phản ứng, một vết thương cực kỳ nhỏ cũng có thể tác động đến năng lực, thậm chí ảnh hưởng đến cả cuộc đời của anh ta.

Hunt đang định lái xe về chỗ, cậu không muốn nhận giải nữa, cậu phải đến bệnh viện thôi... Đúng lúc này, vô tuyến điện lại truyền tới giọng của Winston. Winston đã kết nối điện thoại của hấn rồi truyền sang đây, giọng nói rất nhỏ, còn nghe thấy cả tiếng nhân viên trong đội đua của cậu đang cao giọng reo hò.

“Hunt, chúc mừng em giành được ngôi vị quán quân chặng này.”

Giọng nói của Winston vang lên, cho dù cả thế giới có huyền ảo đến mức ỉnh tai nhức óc, Hunt cũng vẫn có thể dễ dàng chất lọc, tìm thấy tiếng nói của người ấy. Hunt hé miệng, nhưng rồi lại nhận ra mình chẳng thốt nên lời.

“Hunt, em phải tham gia lễ trao giải, rồi đứng ở vị trí cao nhất hỏi thăm Charles giúp tôi.” Giọng nói của Winston vẫn trầm tĩnh như trước giờ, thế nhưng lại ảm áp đến mức khiến mắt Hunt nóng bừng lên.

“... Được.”

“Em nhất định phải cười cho thật tự tin vào, tôi sẽ quan sát em đấy. Tôi cũng đã nhờ chị Anne chụp ảnh cho em rồi.”

“Được.” Hunt gắng sức trả lời.

“Đừng có để tay chữ V, trông ngốc lắm.”

“Được.” Hunt thoáng cái phì cười, thế nhưng nước trong mắt lại rơi càng nhiều hơn.

“Nhớ phải khoác tay lên vai Charles, làm thế, trông anh ta sẽ càng khó chịu hơn đấy.”

“... Anh xấu tính quá.” Hunt cười càn rỡ đội.

“Tôi vốn chẳng phải người tốt lành gì.” Winston đáp lại.

Charles cũng vừa lúc lái xe tới bên cạnh Hunt. Y tức giận giơ ngón giữa với cậu rồi gào lên: “Nhóc con! Cậu còn định chết giẫm ở đây bao lâu nữa! Mọi người đều đang đợi cậu đấy!”

Hunt nắm chặt vô lăng hét trả: “Anh vội vàng thế làm gì! Anh cũng có phải quán quân đâu!”

“Mẹ kiếp!! Cậu muốn chết à!” Charles tức xì cả khói.

“Vậy anh đâm tôi đi!”

“Cậu cứ đắc ý tiếp đi! Chẳng sau tôi sẽ bắt cậu khóc tu tu!”

Đây không phải là lần đầu tiên Hunt đứng ở bục trao giải, thế nhưng lại là lần đầu tiên cậu đứng ở vị trí cao nhất. Cậu đã lập nên lịch sử của mùa giải F1 năm nay, khi một tay đua thuộc một đội đua trung bình nhỏ giành được ngôi vị quán quân chặng.

Charles đứng vị trí thứ hai, Donald đứng vị trí thứ ba. Donald giành được thứ hạng thế này mà nước mắt ngấn dài. Lúc chụp ảnh, Hunt khoác vai Donald đang cười toe cười toét, nhưng đến khi vươn tay còn lại quàng lên vai Charles, người này quả nhiên huých vai một cú rất thô bạo.

“Nhóc con định làm trò gì? Bỏ tay ra!”

“Chụp ảnh chứ gì!” Hunt trả lời một cách đương nhiên.

“Chụp ảnh cũng không cần khoác vai!”

“Truyền thông sẽ cho rằng chúng ta không hòa hảo lắm.” Hunt nhỏ giọng nói.

“Tôi với cậu vốn không hề hòa hảo!” Chân mày Charles đã nhíu xệch.

“Bọn họ sẽ còn nói anh hẹp hòi, không chịu nổi việc tôi thắng anh.”

Charles biết đây không phải ảo giác, giọng nói của Hunt nghe thật là dễ chịu. Y chỉ còn cách để cánh tay Hunt tùy ý dè lên vai mình: “Thằng nhóc thói tha, đắc ý đến chết đi!”

“... Có gì mà đắc ý đâu... người quan trọng nhất của tôi không ở đây.”

Chỉ là một câu nói rất khế, Hunt cho rằng Charles sẽ không nghe thấy, ai ngờ người này lại quay mặt đi, vành mắt hình như cũng đỏ hồng. Đúng vậy, sao cậu có thể quên được, Owen cũng gặp chuyện mà. Hai người họ đã là đối thủ suốt mười mấy năm, Charles lúc này hẳn cũng đang vô cùng lo lắng.

Nghi thức trao giải kết thúc là tới thời gian truyền thông phỏng vấn. Có điều, Hunt lấy đâu ra tâm trạng để mà phỏng vấn nữa? Cậu đi tới trước mặt Marcus, vừa định mở miệng. Marcus đã vỗ vai cậu: “Còn đứng ngây ở đây làm gì? Winston đã kiểm tra xong rồi, cậu ta chỉ bị thương nhẹ mà thôi, không gây ảnh hưởng gì tới cuộc đua của cậu ta hết! Mỗi tội pha va chạm này làm tiêu tùng mất một chiếc Ferrari, tên Miller kia hẳn là đau lòng rớt nước mắt mất!”

Nghe Winston không sao, Hunt cuối cùng cũng không phải cố giả vờ nặn ra một nụ cười nữa.

“Cậu ta quay về khách sạn rồi. Phỏng vấn sau chặng đua cứ giao cho tôi và giám đốc truyền thông là được! Tôi chuẩn bị xe đưa cậu đi cả rồi đấy! Nhanh chân nhanh tay lên đi!”

Bây giờ, khu vực của đội đua Marcus đã bị giới truyền thông vây chặt như nêm. Hunt thuần thục cởi đồ đua xe, thay bộ áo liền quần của kỹ sư do trợ lý mang tới, đội mũ lưỡi trai sùm sụp rồi theo mấy kỹ sư khác chui ra khỏi vòng vây. Sau đó, cậu nhìn thấy Thẩm Xuyên đang ngồi trên xe chờ mình.

“Ê, Hunt, tôi biết cậu lái xe rất giỏi, thế nhưng lần này cứ để tôi đưa đi.” Thẩm Xuyên vẫy vẫy tay.

Lòng Hunt cảm thấy thật ấm áp, ai ai cũng nghĩ cho cậu, từ Marcus cho tới Thẩm Xuyên. Bọn họ nhất định lo Hunt sẽ gặp tai nạn trên đường nếu lái xe trong tình trạng kích động như thế.

Hunt vẫn luôn thấp thỏm cực kỳ. Cậu không biết đến khi gặp được Winston, mình nên nói những gì.

Là “cảm ơn” sao?

Trước mặt người con trai ấy, hai chữ “cảm ơn” là quá nông cạn. “Cảm ơn” thậm chí còn không phù hợp với tình cảm sâu trong lòng Hunt dành cho Winston. Mũi chân Hunt đang run rẩy, ngón tay chốc chốc lại gõ cửa kính xe, chốc chốc lại vịn cổ tay, đáng vẻ đứng ngồi không yên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bình Thản Yêu Người

“Hunt, Winston chắc chắn không sao đâu. Cậu đừng lo.” Thẩm Xuyên an ủi.

“Tôi... tôi chỉ không biết phải làm sao để hắn hiểu... hắn quan trọng với tôi đến mức nào...” Giọng nói của Hunt run rẩy.

Càng gần gũi với Winston, cậu lại càng căng thẳng. Khi Winston yêu mình, tìm cách tiếp cận mình, phải chăng hắn cũng sẽ như mình bây giờ? Lần đầu tiên trong đời, Hunt cảm nhận được một cách sâu sắc, có lẽ người con trai ấy thực sự đã trả giá nhiều hơn những gì hắn biểu hiện ra nhiều lắm.

Thẩm Xuyên ngăn người chưa đến hai giây đã nở nụ cười sáng tỏ: “Hunt, đừng keo kiệt sử dụng từ ngữ của mình. Có những lúc, cho dù chúng ta hiểu rõ đối phương, cho rằng không cần mở miệng, đối phương cũng sẽ hiểu, thế nhưng... ngôn ngữ vẫn luôn là quan trọng nhất. Bình thân đối diện với chính mình, bình thân yêu mến đối phương, chính là thứ ngôn ngữ đẹp đẽ nhất.”

“... Cảm ơn.” Hunt nhìn về phía Thẩm Xuyên.

Thẩm Xuyên đã biết về mối quan hệ tình cảm giữa Hunt và Winston, thế nhưng vì là bạn bè, Thẩm Xuyên sẽ hoàn toàn cổ vũ và thấu hiểu. Hunt cảm thấy vô cùng vui vẻ khi nhận ra điều này. Có những người bạn dù không biết cậu thích ăn gì nhất, cũng không cùng cậu chia sẻ những chuyện riêng tư, vậy nhưng họ lại có thể thấu hiểu và tôn trọng điều quan trọng nhất nằm sâu trong trái tim cậu.

Xe dừng lại dưới chân khách sạn, Thẩm Xuyên dùng ánh mắt tiễn Hunt đang chạy như bay.

Hunt ấn nút, nóng ruột chờ đợi thang máy đi xuống từng tầng, từng tầng một. Tim của cậu đang đập rất nhanh, cứ như muốn lao ra ôm lấy cả thế giới. Đầu óc cậu như thể đã bị người con trai kia chiếm lĩnh toàn bộ, khiến mọi chuyện cậu làm đều chỉ là vì hắn.

“Vì sao vẫn chưa xuống?”

Hunt vốn không thể nào đứng yên được, hết đi qua đi lại trước cửa thang máy lại đến vịn vịn cổ tay. Khó khăn lắm mới đợi được thang máy tới nơi, cậu liền chen vào ngay khi cửa mới hé được một khe hở nhỏ. Cậu không thể ấn chuẩn số tầng ngay từ lần đầu tiên, bởi trong lòng cậu cực kỳ nôn nóng, đến tốc độ đi lên của thang máy cũng khiến Hunt cảm thấy chậm chạp đến phát điên.

Tôi nhớ anh! Nhớ anh! Nhớ anh quá!

Hunt thực lòng muốn lao ra khỏi thang máy, trực tiếp chạy thang bộ cho rồi. Vất vả lắm mới đến được tầng Winston ở, cậu liền phi nhanh ra ngoài, nhưng bỗng nhiên đâm sầm vào một người. Đối phương vừa định lên giọng, đến khi nhìn thấy là Hunt thì lại chỉ tay ra phía sau: “Winston ở trong phòng!”

“Cảm ơn!”

Hunt phóng tới trước cửa phòng Winston mà thở hổn hển, vừa mới định đưa tay lên gõ cửa, cổ họng đã nghẹn ngào như bị ai bóp nghẹt. Cậu biết mình đang căng thẳng. Trái tim cậu như sắp sửa nổ tung, nghiêm trọng hơn nghìn lần vụn vỡ những khi cậu cán qua vạch đích. Bên kia thế giới là tất cả của cậu.

Cậu chỉ vừa mới gõ cửa một lần, còn chưa kịp gõ đến lần thứ hai, cửa đã được mở ra. Người con trai tuấn tú đứng đối diện với cậu, đôi mắt xanh lam sâu thẳm ngập tràn bóng hình cậu. Mọi thứ thuộc về người ấy đều khiến Hunt cảm thấy đẹp đẽ không bút nào tả xiết. Dù đã biết người con trai này rất đẹp đẽ rất quyến rũ từ lâu rồi, thế nhưng bây giờ, Hunt vẫn cảm thấy tại sao con mắt mình lại mù lòa đến thế? Rõ ràng đến từng sợi tóc của hắn cũng hoàn mỹ tột cùng.

“Hunt.”

Đôi môi Winston khép mở, phát ra giọng Anh – Anh tiêu chuẩn, tiếng nói tuy lạnh lùng nhưng lại có thể đốt lửa trong trí óc Hunt. Hunt lần đầu tiên nhận ra chỉ riêng việc nhìn ngắm một người thôi mà cũng có thể tham lam đến thế. Cậu hé miệng, hoàn toàn không cất được lời. Winston mỉm cười, khoe môi mang độ cong khiến người ta phát cuồng nhất mà Hunt từng thấy.

Hắn vươn tay, dịu dàng đan vào mái tóc Hunt. Những cái chạm khẽ khàng của đầu ngón tay hắn khiến trái tim Hunt như nhảy thót ra ngoài: “Chúc mừng em giành chức quán quân chặng.” Rồi hắn nghiêng mặt, nhận ra Hunt chẳng có chút phản ứng gì, chỉ cứ ngẩn ngơ nhìn mình mãi: “Hunt... em sao thế? Có phải chuyện của tôi đã khiến em sợ hãi không? Em đừng lo, tôi không sao. Không sao thật đấy.” Winston duỗi cánh tay, ôm Hunt vào lòng thật chặt.

À... chính là thứ cảm giác này đây. Hunt áp mặt thật sát vào người hắn, muốn chui vào lồng ngực hắn đến phát điên.

“Hunt, sao em không nói gì? Sao thế?” Ngón tay Winston chạm khẽ vào vành tai Hunt, men theo độ cong nơi đó dần dần trượt xuống. Hắn làm như thế hết lần này đến lần khác, chỉ vì muốn vỗ về người trong lòng.

Hunt cố sức mở miệng, cậu muốn nói chuyện, thế nhưng tất cả dường như đã tắc nghẽn lại, không thể thoát ra một lời nào. Cậu muốn Winston hiểu được, muốn người con trai này hiểu được trong lòng cậu, hắn quan trọng hơn mọi thứ trên đời...

“A...” Hunt cố gắng đến đỏ cả mặt, có điều vẫn chẳng nói được gì.

Vì sao không cho tôi nói chuyện, vì sao!?

Hunt tóm chặt yết hầu của mình, cảm hận cái thói quen xấu cứ căng thẳng là không sao nói được!

“Hunt, đừng đối xử với bản thân như vậy. Đừng sốt ruột.” Winston lập tức nắm lấy ngón tay Hunt kéo chúng khỏi cổ cậu, sau đó, hắn dắt cậu lùi về sau

từng chút một, đến chỗ đặt ghế sofa.

Winston ngả về sau, ngồi lên ghế, ôm lấy thắt lưng cậu, kéo cậu về phía mình. Hunt trực tiếp ngồi trên đùi Winston. Winston nhấc cậu lên, tách hai chân của cậu ra, đặt chúng ở hai bên người.

“Em xem, tôi vẫn ở đây mà... Nếu em muốn cảm ơn tôi, tôi hiểu cả. Nếu em muốn nói lời xin lỗi, vậy thì chẳng cần đâu, bởi nếu em là người đưa trước tôi, tôi chắc chắn em cũng sẽ làm như thế. Còn ví như em muốn nói em yêu tôi, tôi cũng biết... tôi luôn biết vậy mà.”

Winston lấy một tay ôm lưng Hunt, tay kia vén những sợi tóc buông trên trán cậu. Hắn tựa sát vào sofa ngẩng đầu ngắm nghía Hunt. Tất cả những mộng tưởng của Hunt, những kỳ vọng và những điều cậu có thể làm bất chấp không chút sòng phẳng đều nằm gọn trong đôi mắt hắn.

Thẩm Xuyên nói, đừng có keo kiệt ngôn từ, vậy nhưng giờ này phút này, ngôn từ cũng không cách nào miêu tả được những sự sôi nổi trong lòng cậu.

Winston có lòng kiên nhẫn vô hạn, hắn cứ thế ôm lấy cậu, vỗ về cậu như vỗ về một đứa trẻ được cưng chiều: “Đừng sợ, Hunt. Tôi sẽ bảo vệ chính mình thật tốt, tôi sẽ không rời bỏ em đâu. Không bao giờ.”

Vẫn cứ là chất giọng như thế.

Rất nhiều người nói Winston có lòng chiếm hữu điên rồ với cậu... Thế nhưng chẳng phải cậu cũng muốn điên cuồng chiếm hữu hắn đó sao? Ước gì có thể dốc hết những lời trong lòng ra. Cả cơ thể cậu như một cái bình đựng đầy nước biển bị đóng chặt nắp, những tình cảm chất chứa trong lòng cậu đã sắp sửa va chạm đến mức nổ tung, thế mà cậu vẫn không thể thốt lên nổi một lời.

Hunt nhìn vào mắt Winston, gương mặt của mình cũng sâu sắc, cũng xa xôi như vậy. Thế nhưng cậu lại cảm thấy ánh mắt của mình vẫn quá thiện cảm, vốn không thể khiến người kia hiểu rõ mình muốn có được hắn đến mức nào.

“Tôi sẽ mãi mãi đợi em. Chúng ta có rất nhiều thời gian, em không cần căng thẳng...” Winston cọ vào trán Hunt, nhắm mắt nhẹ giọng nói.

Hunt cử động bờ vai rồi nâng tay trái của mình, vươn ra trước mặt Winston. Lòng bàn tay cậu đầy những vết mực đen đã bị mồ hôi làm nhòe đến mức khó nhận ra. Winston vừa liếc mắt nhìn đã sửng người một lúc lâu. Tất cả những phồn hoa huyên náo trong cái thế giới xoay tròn vội vã này bỗng dừng dần dần lắng lại...

“Tôi gặp được người

Tôi nhưng nhớ người

Thành phố này, chốn yêu đương trời định

Linh hồn người trời sinh đồng điệu với tôi.”

Hunt ngoảnh mặt đi, mang tai của cậu, gương mặt của cậu đều đã đỏ rực. Máu chảy dồn về phía lòng bàn tay, cậu dường như có thể cảm nhận được ánh mắt ngưng đọng của Winston. Hunt lại bắt đầu thấp thòm.

Tôi nhớ rất kỹ từng câu chữ, từng bài thơ anh nói với tôi. Tôi không nỡ giao chúng cho bất cứ người nào khác. Winston, anh có hiểu không? Anh có hiểu tôi không?

“Em từng nói... em muốn giữ bài thơ này đến khi cầu hôn mới dùng...”

Winston cố nén lại sự run rẩy của bản thân, giọng nói của hắn khàn đến mức gần như tan vỡ. Bàn tay Hunt vẫn giơ trước mắt hắn, không hề có ý định chuyển rời. Winston nhìn cậu, Hunt có thể cảm nhận được cánh tay ôm thắt lưng mình càng lúc càng chặt, đầu ngón tay hắn như muốn khảm vào cơ thể cậu.

Hôn nhân mang lại cho Hunt cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung. Kể từ khi mẹ lựa chọn rời bỏ người bố đắm chìm trong men rượu của cậu, cậu đã không còn tin vào cái thứ mang tên “trọn đời trọn kiếp” nữa.

Winston nhắm mắt ngẩng đầu, hơi thở của hắn lọt vào tai Hunt nghe như tiếng gió biển thổi từ một nơi xa xăm nào tới, làm xáo động tầng tầng sóng biển, đẩy chúng lên càng lúc càng cao, cuối cùng là chạm tới đỉnh trời. Hắn nghiêng mặt, hôn lên lòng bàn tay Hunt với một thái độ cực kỳ thành kính. Đôi môi của hắn rất ấm, hôn lên từng đường vân trên bàn tay Hunt bằng bao nhiêu khát vọng bị kìm nén. Hắn nắm tay cậu, ấn thật mạnh vào lòng mình. Rõ ràng ngón tay đã sắp bị hắn bóp nát, Hunt lại vẫn cho rằng cảm giác đau đớn ấy khiến lòng mình tràn đầy hoan hỉ.

Winston cúi đầu, Hunt có thể nhìn thấy lông mi của hắn khẽ run, yếu đuối mà vẫn đẹp đẽ đến mức cậu muốn giữ thật chặt, đến chết cũng không muốn buông lời. Winston đột nhiên ngẩng đầu, đem tới một nụ hôn thậm chí còn điên cuồng và mãnh liệt cả khi Hunt tỏ lòng lần đầu tiên với hắn.

Tất cả những tình cảm vốn không thể giải bày bằng ngôn ngữ, nhờ có nụ hôn môi lưỡi giao hòa ngập tràn ham muốn chiếm hữu này mà tràn lan khắp tứ phía không chút kiêng dè, cắt gọt thần kinh Hunt, làm tan rã ý chí phản kháng của cậu. Ngay lúc ấy, Hunt chợt nhận ra việc mình luôn mâu thuẫn, lo sợ bị người con trai này chiếm hữu nực cười đến bậc nào. Giờ này khắc này, cái hôn khiến Hunt không cách nào hít thở của Winston, cái hôn như muốn ép nát xương sọ cậu của hắn, bỗng khiến cậu cảm thấy yêu thương vô cùng.

Winston bế Hunt lên, đỡ lấy hai chân cậu. Khả năng tự kiểm chế của hắn đã bị Hunt đoạt đi mất, cho dù chỉ là một động thái đáp trả rất khế của đầu lưỡi

Hunt thôi, Winston cũng có thể phát cuồng.

“Ừm... ừm...” Đầu Hunt ngả ra sau vì cái hôn quá mạnh bạo của Winston, mà Winston lại vẫn chưa thỏa mãn tiếp tục lần tới.

Hunt không ôm được bờ vai Winston, chỉ còn cách níu lấy cổ áo hắn. Sau khi đặt Hunt xuống, thả cậu vào giữa lớp chăn đệm mềm mại, Winston liền trực tiếp đè lên cậu. Nụ hôn của hắn vẫn vô cùng mạnh mẽ đi tới khắp khoeo mắt, gò má cậu. Hunt thở hổn hển, nụ hôn của Winston lại nhanh chóng vòng trở về, thỏa thích chinh phạt trong khoang miệng cậu.

Khi bàn tay còn chưa chịu thỏa mãn của Winston cách bộ đồ áo liền quần đầy mùi dầu máy lướt qua cơ thể Hunt, Hunt liền run giọng nói: “Anh... anh...”

Tay khựng lại, toàn thân căng lên, Winston hơi giãn ra khoảng cách với Hunt, lông mày cũng cau lại rất chặt: “Xin lỗi... tôi lại khiến em sợ rồi.”

“Anh... muốn... muốn làm gì... cũng được...”

Hunt khó khăn lắm mới nói được thành lời liền ngại ngần không chịu nổi, tim đập như muốn điếc cả màng nhĩ, cậu quay mặt đi không dám nhìn người kia, mang tai đỏ dừ hơn cả khi này.

Hunt của bây giờ có những lọn tóc còn chưa kịp cắt ngắn vì bận thi đấu xoắn tung trên ga giường trắng tinh, ánh mắt nhìn về hướng khác, hàng lông mi dày vẫn còn ẩm hơi nước, đường cong của chiếc cổ vươn dài như sinh ra chỉ để quyến rũ Winston.

Winston lại hôn nồng nhiệt. Hắn đã không cần phải kiềm chế, không cần phải tỏ vẻ lịch lãm trước mặt người hắn yêu thương nhất nữa rồi. Hắn đã có thể tựa như dã thú mất đi lý trí cắn chặt lấy mạch sống của cậu, nuốt gọn cậu vào bụng.

Thế giới nứt ra, Winston vì Hunt mà kiến tạo lại một hình thái mới.

Bốn giờ sáng, ga trải giường nhàu nhĩ gần như tuột khỏi đệm, chăn tùy ý che lên thân hai người. Hunt nghiêng mình, rúc vào lồng ngực Winston.

“Xin lỗi... anh khiến tôi thỏa mãn như thế... tôi lại...” Hunt không nói tiếp được nữa.

Gian phòng rất yên tĩnh, cho dù Hunt có nói nhỏ hơn nữa, Winston vẫn nghe thấy rõ ràng. Hắn cúi đầu xuống hôn cậu: “Không đâu, em cũng khiến tôi rất thỏa mãn. Hơn nữa, tôi không ngờ chỉ dùng ngón tay thôi mà em đã có cảm xúc đến thế.” Winston vừa ôm Hunt, vừa lấy ngón tay vuốt ve từ gò má đến mang tai cậu.

Nghe đến đây, Hunt lại càng rúc xuống thấp hơn, sau đó kéo chăn che kín đầu mình, rầu rĩ nói: “Không vào được... là do anh quá to... không được trách tôi...”

“Thế nhưng nơi mang lại cảm giác cho em lại ở rất sâu, nếu không vào, không dùng sức thì làm sao chạm tới được. Có điều chúng ta chưa kịp chuẩn bị gì cả, nếu cứ làm thế, chắc chắn em sẽ bị thương.” Winston nói bằng giọng rất khẽ, nghe chẳng giống như hắn đang thảo luận một vấn đề khiến người ta mặt đỏ tim đập chút nào.

Mặt Hunt đã sắp bốc cháy, thế nhưng có nằm mơ cậu cũng không dám mơ tới cảnh một người con trai cao ngạo như Winston lại có thể giúp mình giải phóng bằng cách ấy. Chỉ cần nghĩ tới đây thôi, Hunt lại thấy mình có hứng.

“Em không sao chứ? Cổ họng có đau không? Xin lỗi, tôi không khống chế được mình.”

“Có hơi đau... lưỡi cũng tê tê... khoang miệng hình như hơi rách rồi.” Hunt nói thế rồi lại nhớ tới cái khoảnh khắc thoáng thấy vẻ mặt chìm đắm của Winston. Cả thế giới này, chỉ có mình mình là có thể khiến hắn mất kiểm soát. Cảm giác thành tựu tràn đầy cõi lòng Hunt. Cậu nghĩ có lẽ mình còn vui hơn cả khi giành được ngôi vị quán quân chung cuộc nữa.

“Không phải lúc nào em cũng nói muốn cắn tôi sao? Đến lúc cho em cắn thật rồi, em lại chẳng cắn nổi.” Winston nói nghe thật thân nhiên, Hunt lại rất muốn đập hắn một cú.

Đúng lúc này, Winston bỗng hơi vén chăn lên định đi ra ngoài, Hunt thò đầu ra khỏi chăn: “Anh vào nhà tắm à?”

“Ừ. Tôi lấy khăn mặt lau chân cho em.”

“Ồ... thực ra không lau cũng không sao...” Hunt nhỏ giọng nói.

“Cái gì?” Winston chống một tay bên tai Hunt, cúi đầu hỏi.

Nụ cười gắt bên khoeo môi ấy gọi cảm cực kì, Hunt rõ ràng đã bị dày vò đến mức đầu óc có phần mệt mỏi rồi lại bắt đầu chộn rộn.

“Dù sao cũng là của anh...”

“Thế nhưng tôi thích giữ nó ở trong hơn phơi ra ngoài thế này nhiều.” Winston nhéo tai Hunt.

Trái tim Hunt lại bị bắn trúng, cậu rúc đầu xuống, chỉ để lộ vài sợi tóc ở ngoài chăn: “Đã bảo rồi... là anh không vào được... không được trách tôi...”

“Ừ, không trách em.” Winston thò tay vào trong chăn, vuốt ve đỉnh đầu Hunt.

“VẬY ANH... CÓ THOÀI MÁI THẬT KHÔNG?” Hunt lại hỏi.

Bởi cậu quá căng thẳng, Winston đã phải rất kiên nhẫn mới có thể khiến cậu thả lỏng, thế nhưng cuối cùng, hẳn mới chỉ tiến vào có chút ít đã thất bại. Hunt cắn rách cả miệng, hơn nữa cậu còn chẳng có kinh nghiệm lẫn kỹ thuật gì, Winston rốt cục không chịu nổi nữa, phải tìm chỗ khác giải quyết.

“Tôi thực sự rất vui mừng. Ngài Marcus cũng đã nói rồi, chín giờ sáng mai em còn có một cuộc phỏng vấn. Đây là buổi phỏng vấn chính thức đầu tiên sau khi em giành vị trí quán quân chặng, em không thể đến muộn được. Tôi sửa soạn giúp em một chút, em cứ ngủ đi, nếu không ngày mai chắc chắn không kịp.”

“Ừm.” Hunt gật gật đầu mà có phần tiếc nuối.

Ai ngờ Winston còn bổ sung một câu: “Nếu em thích của tôi đến thế, lần nào tôi cũng có thể giữ lại cho em. Dù sao tạm thời cũng chẳng có cách vào trong.”

Hunt tròn mắt nhìn Winston, gương mặt tên này trông có vẻ xấu xa cực kì. Cậu liền lấy chân đạp hất: “Tôi cần gì anh giữ lại!”

Winston bật cười thành tiếng. Tiếng cười trầm thấp khiến trái tim người nghe đập loạn nói cho Hunt biết hẳn đang thực sự rất vui. Winston lấy khăn mặt nóng lau hết dấu vết trên người Hunt.

“Hình như lau đỏ cả người rồi, em có đau không?” Winston trở lại ôm Hunt rồi hỏi.

“Không đau, chỉ thấy nóng thôi.” Hunt ăn ngay nói thật.

Winston lại cười. Đêm nay, số lần hẳn cười đặc biệt nhiều.

“Chộp mắt chút đi. Ngài Cacho là người phỏng vấn em đấy. Ông ta có tư duy linh hoạt, tôi sợ em ngủ không đủ sẽ không theo kịp đâu.”

“... Vai anh không sao thật chứ?” Hunt không yên tâm hỏi.

“Nếu có vấn đề gì, làm sao tôi còn ôm được em nữa? Chi bị thương nhẹ thôi mà.”

“Thế nhưng chặng đua Malaysia... nghe nói anh không thể tham gia?” Hunt cau mày.

“Em cũng biết đấy, F1 là một môn thi đấu có cường độ rất mạnh. Đội đua làm thế cũng là vì cân nhắc tới tiền đồ của tôi. Chặng đua Singapore và chặng đua Malaysia nối tiếp nhau, không có đủ thời gian nghỉ dưỡng, chẳng may xảy ra vấn đề gì trong khi thi đấu, mức độ ảnh hưởng có lẽ sẽ lớn hơn bây giờ nhiều. Chuyện này rất bình thường mà. Chặng đua sau nữa, tôi sẽ quay trở lại.”

“Ừm.” Trong lòng Hunt vẫn tràn đầy tiếc nuối.

Vốn chỉ cần nghĩ tới chuyện mình và Winston cùng có mặt trên một đường đua, Hunt đã cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi, thế nhưng lúc này, cậu đột nhiên cảm thấy rất cô đơn.

“Tôi vẫn chưa được chính mắt quan sát em thi đấu ở hiện trường bao giờ, mà lần này rốt cục cũng có cơ hội. Cũng có thể đây là cơ hội duy nhất để tôi được theo dõi em, về sau chúng ta lại tiếp tục làm đối thủ.”

Winston nói như vậy, con tim trống trải của Hunt liền thỏa mãn ngay lập tức.

“Ngủ đi. Đến giờ tôi sẽ gọi em dậy.”

“Ừ...” Hunt cũng mệt thật rồi. Cả căn phòng đều là mùi hương của Winston, bên tai là tiếng Winston hít thở, thần kinh của Hunt thả lỏng, khiến cậu nhanh chóng rơi vào giấc ngủ êm đềm.

Ngày hôm sau, khi bị Winston gọi dậy, Hunt vẫn còn chưa thoát khỏi trạng thái lơ mơ. Winston không hề bắt cậu phải lập tức tỉnh táo, mà đẩy cậu vào phòng tắm, cùng tắm rửa và vệ sinh răng miệng với cậu. Hai người tắm chung cho tiết kiệm thời gian, bởi hôm nay cả hai đều có buổi phỏng vấn.

Tuy tới ngày hôm qua đã nhìn rõ mồn một tất cả rồi, thế nhưng hôm nay chẳng có gì che đậy thế này, Hunt vẫn vừa muốn nhìn, lại vừa ngại không dám nhìn. Winston đứng bên cạnh Hunt, gọi đầu giúp cậu. Những ngón tay của hắn khiến Hunt nhớ tới cảm giác khi còn nhỏ, mình thường ngồi trong bồn tắm để mẹ gọi đầu cho. Sau khi mất cả bố lẫn mẹ, cậu luôn cho rằng nhất định sẽ chẳng còn ai yêu chiều mình được như thế nữa, vậy mà hiện thực lại đang chứng minh điều ngược lại.

“Hunt.” Giọng nói của Winston như tràn qua dòng nước ấm, khiến tim Hunt lại đập lệch mất một nhịp.

“Hà?”

“Nếu em muốn nhìn tôi thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, không cần phải nhìn lén đâu.” Winston nói.

“Tôi... tôi mà thèm nhìn lên anh á! Tôi nhắm mắt này giờ đây này!” Hunt kêu lên.

“Ồ? Thế mà em lại không nhìn à?” Winston lấy vôi hoa sen xả nước vào đầu cậu.

Hunt vừa mở mắt ra nhìn thấy nơi đó của Winston, nước liền xộc vào mũi, khiến cậu ho đến long cả phổi.

Winston vuốt tóc ra sau đầu giúp Hunt, bóp sữa tắm ra lòng bàn tay Hunt, sau đó khẽ thở dài: “Không nhìn thấy nữa rồi.”

Hắn muốn nói đến bài thơ Hunt đã viết ở lòng bàn tay. Hunt không ngờ bài thơ chỉ vì lo mình sẽ không nói nên lời mới viết ra lòng bàn tay này lại có thể khiến Winston để tâm đến thế.

“Có sao đâu. Sau này anh dạy tiếp cho tôi cũng được mà. Tôi có thể nhớ được hết những gì anh dạy, sau đó sẽ viết ra cho anh.” Hunt nói xong liền cảm thấy cực kỳ xấu hổ vì những lời chưa kịp nghĩ của mình: “Nhưng... nhưng chữ của tôi chẳng đẹp được như anh...”

Winston hôn lên môi Hunt cách dòng nước chảy: “Em cứ dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ dành tôi nữa đi... Tôi sợ hôm nay sẽ chẳng ai đi hoàn thành buổi phỏng vấn được mất.”

“Hử? Như vậy mà cũng gọi là lời ngon tiếng ngọt hả?” Hunt rất kinh ngạc.

Winston chỉ mỉm cười, không đáp lại.

Hunt không mang quần áo theo, chỉ còn cách mặc áo sơ mi và quần kaki của Winston để quay về phòng mình. Giám đốc truyền thông đã đợi rất lâu rồi, Hunt vội vàng thay comple.

“Này Hunt, cái sơ mi này của cậu trông đẹp đấy, chỉ có phần vai là hơi rộng chút thôi.”

“Ha ha, của Winston đó.” Hunt híp mắt cười.

“Nhóc con, trông cậu hôm nay như bay lên trời được ấy nhỉ? Có phải điều gì của Winston cậu cũng thấy rất thích không?” Giám đốc truyền thông nửa đùa nửa thật hỏi.

“Đúng vậy, tôi thích tất cả của hắn.” Hunt chỉnh lại cổ áo.

“Ngày hôm qua sốt sáng như thế, Marcus còn nói cậu bật khóc nữa cơ. Tối qua được nói chuyện với Winston là cậu hồi phục rồi hả?”

Hunt chỉ cười cười không nói. Cậu với Winston không chỉ có nói chuyện thôi đâu.

Hunt rốt cục vẫn tới phòng phỏng vấn đúng giờ. Khi cậu đến nơi, ngài Cacho đã đang ngồi đó chờ đợi: “Hunt ơi Hunt, lần trước tôi nhìn thấy cậu, cậu vẫn chỉ là một thằng nhóc to đầu mà thôi, thế mà chặng Singapore này lại khiến tôi cảm thấy cậu đã đột nhiên trưởng thành.”

Hunt cúi đầu cười cười.

“A ha, lần trước phỏng vấn cậu cũng cười như thế, nghe nói có rất nhiều người hâm mộ đã cap lại ảnh cậu để làm hình nền điện thoại đó.”

“Ồ? Thật sao?”

Ngài Cacho lại không nén được nụ cười: “Cái vẻ mặt hoàn toàn không biết mình rất hấp dẫn này của cậu cũng là điều khiến người hâm mộ yêu thích nhất.”

Sau khi ngồi xuống, hai người bắt đầu giao lưu thẳng thắn với nhau. Những vấn đề ngài Cacho đưa ra đều rất chuyên môn, bao gồm những phân tích về kỹ thuật của Hunt cũng như chiến lược của đội đua trong chặng đua này. Trước đây, khi thảo luận đến những vấn đề ấy, Hunt thường rơi vào tình trạng không tìm được từ ngữ thích hợp để biểu đạt, cần phải để ngài Cacho bổ sung, vậy mà lần này, cậu lại diễn đạt lưu loát, tư duy cũng hết sức rành mạch, khiến ngài Cacho gật gù liên tục.

“Hunt, có rất nhiều chuyên gia nhận định rằng khi đó, Winston hoàn toàn có thể tránh được Owen, thế nhưng vì cậu ở phía sau, cậu ta mới quyết định lấy thân mình cản Owen, bảo vệ cậu. Đương nhiên cũng có rất nhiều người cho rằng chuyện này là vô lý. Winston thuộc đội Ferrari, còn cậu lại là đối thủ, lần bị thương này sẽ gây tổn thất cực lớn trong xếp hạng thành tích của Ferrari, một người lý trí như Winston sao có thể làm chuyện như thế được. Cậu thấy sao? Tôi nghĩ, thân là người trong cuộc, cậu mới là người hiểu rõ chân tướng nhất.”

Hunt trầm mặc hai giây, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

“Trên đường đua, chúng tôi là đối thủ không nghi ngờ gì nữa. Tôi muốn vượt qua hắn, mà hắn cũng muốn luôn luôn đua phía trước tôi. Những điều tôi học được và đạt được thông qua hắn mãi mãi nhiều hơn những người, cũng như những sự kiện làm tôi tổn thương. Tôi tin tưởng hắn cũng sẽ như thế. Đối thủ là ân đức trời ban, cũng là lời tán dương tốt đẹp nhất về thực lực của chúng tôi. Để vượt qua được đối phương, chúng tôi sẽ không tiếc phải trả bất cứ giá nào, và cũng sẽ vì bảo vệ đối phương mà không hề chùn bước. Bởi nếu không có Winston, sự tồn tại của Evan Hunt sẽ không còn ý nghĩa, ngược lại cũng vậy.”

Thoáng chốc ánh mắt giao nhau, ngài Cacho có thể nhìn ra rất nhiều điều mà trước đây chưa từng có trong đôi mắt Hunt. Chúng chân chất mà mạnh mẽ.

Buổi tối ngồi xem buổi phỏng vấn này trên TV, giám đốc đội đua Ferrari, ngài Miller thở dài một hơi. “Nghe thằng nhóc kia nói thế, tôi cũng chẳng nổi trách móc gì Winston nữa.”

Giám đốc truyền thông của Ferrari cười cười: “Lượng fan của Winston tăng đột biến cũng chẳng phải chuyện gì tồi tệ.”

Khi bước ra khỏi phòng phỏng vấn, Hunt liền nhìn thấy Owen. Anh ta đang đứng khoanh tay, có vẻ như đã đợi cậu từ rất lâu rồi.

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Party Hồ Bơi

“Hãy... Sao anh lại tới đây?” Hunt liền đi về phía đó.

Owen thân thuộc khoác cánh tay lên vai Hunt: “Nhóc con, cậu được đấy, lại thắng Charles rồi! Tối hôm qua, tên đó uống rượu với tôi đến tận nửa đêm, còn mửa hết cả ra người tôi nữa.”

Hunt cúi đầu phì cười rồi xoay người ôm chầm lấy Owen. Owen sững người, sau đó mới vỗ vỗ vào lưng Hunt.

“May mà anh không sao.” Hunt nói. Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Owen bằng ngữ khí nghiêm túc như thế.

“Xin lỗi nhé... hệ thống treo của tôi gặp trục trặc, suýt chút nữa đã làm cậu và Winston bị thương.” Owen thở phào một hơi.

“Nếu chẳng may anh gặp vấn đề gì trên đường đua, khiến tôi ám ảnh cả đời thì mới tính là tổn thương thực sự.” Hunt hồi đáp.

“Ô hô, không ngờ tôi lại quan trọng với cậu đến thế.” Owen cười nói.

“Đương nhiên là quan trọng rồi. Nhớ hồi còn đua Kart, tôi hay xem anh và Charles thi đấu lắm. Khi đó, tôi đã luôn mơ mình có thể trở thành tay đua giống như các anh vậy. Thế nên Owen...”

“Rõ rồi.” Owen cũng ôm lại Hunt: “Vì đã từng là ước mơ của cậu nên tôi nhất định sẽ hoàn thành hành trình của mình một cách thật hoàn mỹ, để cậu mãi mãi noi theo.”

Hunt nở một nụ cười thật tươi.

“Mà lúc nào mặt mũi Charles cũng sầm sì thế thôi, chứ cậu ta cũng vui mừng như tôi vậy, bởi nếu không có những đối thủ như Winston và cậu xuất hiện, chúng tôi sẽ trải qua những tháng ngày cực kì nhàm chán. Bọn tôi đã giành được nhiều chức quán quân lắm rồi, thế nên... so với mấy chức quán quân đó, bọn tôi muốn có được những đối thủ xứng tầm hơn nhiều.”

“Ha ha ha, vậy tôi sẽ cố gắng làm một đối thủ xứng chức, khiến các anh phải sống những ngày thật khó khăn!”

“Vừa phải thôi, nhóc con. Chẳng đua tiếp theo diễn ra trên đường đua Sepang, Winston không thể tham dự, cậu sẽ phải một mình đối mặt với gọng kìm của tôi và Charles đó. Có thua cậu cũng đừng ăn vạ.”

Owen mỉm cười đẩy Hunt ra, sau đó bước đi.

Hunt nhắn tin cho Winston, biết rằng đội Ferrari vẫn còn một buổi phỏng vấn vào chiều nay, cậu đành phải đi ăn trưa với các thành viên trong đội. Có điều ăn trưa không thôi thật là nhàm chán, Hunt nghĩ một lúc, quyết định gọi điện cho Donald.

“Hãy, Donald thân mến, chúng ta tổ chức một buổi tiệc chúc mừng anh giành được vị trí thứ ba đi, được không?”

Donald vừa nhận điện thoại đã ho khò khè. Hắn ta đâu còn dám mở tiệc tùng gì với Hunt nữa, cho nên lần cần mãi mới nói được một câu: “Hừm... chẳng đua sau sát nút rồi, đội đua anh quán chặt lắm, chúng ta tổ chức vào lần... lần sau nhé?”

Hunt nghĩ kỹ một hồi, hình như từ lần party cô thờ bị hoãn vì Donald đau bụng đến nay, lần nào nói đến tiệc tùng, tên này cũng tìm có thoái thác: “Sao tôi lại nghe thấy tiếng tổ chức tiệc bên các anh nhỉ? Anh quá đáng thật, tổ chức tiệc mà chẳng thèm mời tôi bao giờ! Chúng ta tuyệt giao đi!”

Donald bỗng trở nên hoảng loạn. “Chỉ... chỉ là một party hồ bơi rất bình thường thôi... Là tiệc của đội Sauber tại anh ấy mà... Không có mấy người đáng chuẩn đầu, nhạt nhẽo cực kì! Thật đấy!”

Hunt vừa nghe thế, mắt đã sáng rực lên. Party hồ bơi á! Thế mà Donald không đánh tiếng với cậu tí nào, quá quắt thật! Đúng là quá quắt thật!

“Không có mấy người đáng đẹp thì thôi, nhưng làm sao anh biết được tôi có thích hay không!”

“Không... không phải anh không muốn mời cậu... mà là nếu anh dám mời cậu, anh sẽ thê thảm lắm...” Giọng nói của Donald có vẻ đặc biệt ai oán.

“Há? Mời tôi thì anh sẽ thê thảm lắm? Nghĩa là...” Hai giây sau, Hunt đột nhiên ngộ ra: “Có phải là vì Winston không?”

Sau những câu chuyện về bar và câu lạc bộ kia, Hunt đã thu nhận được thêm rất nhiều kiến thức mới về Winston.

“Cậu... cậu đã biết rồi... còn hỏi anh làm gì...”

Giọng Donald nghe thật đáng thương, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện tên này đã lừa dối mình lâu như thế, Hunt lại không còn muốn cảm thông gì nữa: “VẬY ĐỂ TÔI HỎI XEM WINSTON CÓ ĐỒNG Ý CHO TÔI ĐI KHÔNG NHÉ?”

“Há? Cậu hỏi cậu ta á, hai cậu... hai cậu tốt đẹp rồi hả?” Donald hỏi.

“Liên quan đến anh không!”

“À... tốt quá! Tốt quá rồi!”

“Đã bảo không liên quan đến anh cơ mà! Anh tốt cái gì!”

Hunt nói xong liền cúp điện thoại, sau đó gửi một tin nhắn cho Winston: Tôi muốn đến party hồ bơi của Donald chơi một lúc. Mấy giây sau, Winston gửi một tin nhắn trả lời: Đi cũng được, nhưng tôi không thích người khác chạm vào em. Hunt lập tức vui vẻ ra mặt, nhắn lại: Tôi cũng không thích người khác chạm vào anh. Sau cùng còn thêm một cái mặt cười siêu dễ tiện.

Hunt quay về khách sạn một chuyến để tìm quần bơi, sau đó vừa ngâm nga hát vừa đi tới chỗ Donald. Địa điểm tổ chức nằm ở tầng thượng của một khách sạn sân vườn, nghe nói đến đây bề cũng được làm bằng thủy tinh, phòng tổng thống ở tầng dưới chỉ cần nâng mắt lên là có thể nhìn thấy người đang bơi lội.

Chỉ cần nghĩ đến việc có thể chơi đùa cùng mọi người trong hồ bơi, thuận tiện bắt nạt cái tên Donald không có nghĩa khí này một chút, ví như đẩy hẳn ta ngã sấp mặt xuống hồ bơi thôi là Hunt đã thấy sung sướng. Vậy mà khi đến được hồ bơi tầng thượng, cậu hoàn toàn sững sờ...

Party hồ bơi quái quỷ gì thế này! Đàn ông thì mặc áo phông quần đùi, phụ nữ thì choàng khăn lụa, có người còn mặc áo sát nách...

“A! Hunt, cậu đến rồi đấy à!” Donald dang hai tay nhiệt tình ôm Hunt: “Để anh giới thiệu cho cậu mấy người bạn!”

“Hôm nay lạnh lắm à? Party hồ bơi mà các anh mặc lắm đồ thế?” Hunt đen sì cả mặt.

“Ồ thì... tầng thượng gió to, mặc ít quá dễ nhiễm lạnh chứ...”

Hunt chán như con gián...

“Đừng buồn chứ Hunt! Bia rượu tràn ngập nhé! Cậu được phép uống ở Singapore đấy!”

“Ừm...” Thế này thì chẳng thà nằm trong phòng ngủ...

Nhưng Hunt vốn là một người dễ thỏa mãn, cậu nhanh chóng làm quen được với mọi người, rồi cùng cả đám ngồi ghế dài chơi bài poker. Hồi trung học, học lực của Hunt thường thường, thế nhưng cậu lại chơi cực kì giỏi. Hôm nay cũng thế, vừa mới chơi mà cậu đã thắng được mấy ván. Cứ thắng mãi thế này mãi cũng chán, Hunt nghĩ một thoáng rồi gờ tay đề xuất: “Ai thua phải nhảy xuống hồ!”

Thành viên của đội đua Sauber đều là những người chịu chơi, ai nấy đều nhao nhao đồng ý. Khi Donald nhận ra sự thật muốn cản lại thì đã muộn...

Hunt vẫn bảo vệ được thành tích như trước, thắng nhiều đến nỗi khiến tuần nam nữ nữ nhảy hồ rào rào. Nhìn những nữ trợ lý trẻ tuổi và thành viên đội marketing ướt nhẹp bỏ từ dưới hồ lên, khăn lụa và áo phông đều dính sát người, muốn thấy gì cũng rất rõ ràng. Hunt vô cùng hải lòng cười xấu xa. Có điều ngày vui ngắn chẳng tày gang, Hunt cuối cùng cũng thua. Mọi người ai nấy hò reo nâng cậu lên cao, ném thẳng xuống hồ nghe “rào” một tiếng. May mà Hunt đã có sự chuẩn bị nên mới không sặc nước. Cậu đứng giữa hồ, vuốt nước đọng trên mặt đi, bật cười cùng với mọi người.

“À há... mặc áo phông nên không nhìn thấy, hóa ra Evan Hunt cũng ngon mắt ghê! Nhìn thất lưng kia, đẹp đấy!” Một trợ lý truyền thông đang bàn tán với đồng nghiệp đứng bên cạnh.

“Ừ nhỉ, muốn lên giường với cậu ta ghê. Cô xem buổi phỏng vấn kỳ trước của ngài Cacho chưa? Cậu ta dễ thương cực!”

Donald muốn khóc mà không rót nổi nước mắt: Sao mọi người lại thích cái thằng quỷ này, sao không nghĩ đến việc chọn tôi cơ chứ? Mọi người không

đụng vào thắng quỹ này được đâu!

Hunt vùng vẫy trong nước rồi bơi vào bờ, vừa mới ngẩng đầu lên khỏi mặt nước, mở mắt ra đã nhìn thấy ngay một đôi giày da đứng bên thành hồ. Người kia để lộ một phần mắt cá chân đẹp để khiến Hunt trầm tán thưởng một hồi. Đến khi thấy hần hơi khom người xuống, nhận ra đó là Winston, Hunt mới nhất thời cảm thấy trình độ thưởng thức của mình thật cao siêu. Sao chỗ nào của Winston trông cũng đẹp hết thế này?

“Còn muốn chơi nữa không?” Winston nhẹ giọng hỏi, sau đó vươn tay ra, xoa xoa đỉnh đầu Hunt.

“Sao anh lại tới đây? Donald nói với anh à?” Hunt híp mắt nghiêng đầu, trông như một chú mèo đang được vuốt lông.

Thành viên nữ trong đội đua Sauber đứng phía sau đều nhỏ giọng kêu lên “dễ thương quá”.

“Ừm.” Winston nắm lấy cổ tay Hunt, vững vàng kéo cậu lên.

Hunt vốn còn định xấu tính kéo Winston xuống nước, ai ngờ Winston lại đứng quá vững, tựa như đã có sự chuẩn bị từ trước rồi vậy, đến cả khoe môi hình như cũng mang một nụ cười dí dỏm. Hunt nhìn mà có chút hậm hực—quả nhiên mình không lừa được tên này!

“Hay chúng ta đi ăn tối đi! Bọn họ chẳng thắng nổi tôi! Không chơi nữa!”

“Được. Mang theo quần áo không?”

“Có có! Tôi đi thay ngay đây!”

Hunt vẫy vẫy tay với Donald: “Tôi đổi rồi, đi ăn tối với tên này đây!”

“Được! Được! Cậu đi ngay đi!” Donald như được trút bỏ gánh nặng.

Winston khẽ gật đầu với Donald rồi nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Nhân viên nữ có mặt ở hiện trường lại bắt đầu thảo luận.

“Vann Winston quá đẹp trai luôn!”

“Lạnh lùng mà vẫn đẹp trai chứ lại!”

Donald đột nhiên cảm thấy cuộc đời thật đáng buồn: Mấy cô không cần mơ tưởng làm gì, Winston không đời nào thèm liếc mắt tới các cô đâu!

Mấy phút sau, Hunt mặc áo phong khô bước ra, mọi người trong đội Sauber đều vẫy tay chào cậu:

“Hunt à! Lần sau tới chơi tiếp nhé!”

“Nếu ở đội đua Marcus chán quá thì tới gia nhập Sauber nha!”

Sau khi Hunt rời đi, thành viên đội Sauber liền quây quanh Donald.

“Này, chính anh đã nói nếu chúng tôi mặc quần áo khi Hunt đến chơi, anh sẽ cho chúng tôi mỗi người một nghìn đô!”

“Đây! Đây! Đây! Tôi không quýt đâu mà lo!”

“Nói xem, vì sao phải làm thế? Tôi còn định cho Hunt chiêm ngưỡng dáng chuẩn của mình đây này!”

“Đúng vậy, tiếc quá!”

Donald không còn gì để nói: Mấy người khoe thân cũng phải xem đối phương có tâm trạng nhìn không chứ! Đã nhìn thấy Winston vai rộng chân dài thế kia rồi, mấy người... sẽ không có gì đáng nhìn nữa!

Winston đưa Hunt đi thưởng thức ẩm thực Singapore ở một nhà hàng gần đó. Bắt đầu từ sau tối ngày hôm qua, tâm trạng của Hunt đã cực kì tốt, lúc nào cậu cũng ở trạng thái phấn khích, rõ ràng mới ngủ có mấy tiếng, thế mà lại không thấy mệt chút nào.

Ẩm thực Nyonya khiến Hunt được ăn uống một trận đã đời. Hồi ở Nhật Bản, cậu đã học được cách sử dụng đũa, lần này tới Singapore, tuy cậu vẫn chưa dùng quá quen tay, thế nhưng đã có thể gấp thức ăn một cách thảnh thơi.

(Ẩm thực Nyonya là một nét đẹp văn hóa của người Peranakan. Người Peranakan là hậu duệ của thương nhân Trung Quốc tới Singapore làm ăn và người Malaysia bản địa. Người nam Peranakan được gọi là Babas, còn người nữ được gọi là Nyonya. Món ăn Nyonya của phụ nữ Peranakan đòi hỏi quá trình chế biến công phu và được truyền từ đời này sang đời khác.)

Hunt vừa ăn vừa quan sát Winston ngồi đối diện.

“Sao em cứ nhìn tôi suốt thế, thức ăn suốt nữa đây ra người rồi đấy.”

“Vì anh đẹp mà!” Hunt không kịp nghĩ đã buột miệng.

Winston rũ mắt, khoe miệng rõ ràng đang nhếch lên cười: “So với mấy người đẹp mặc bikini thì sao?”

Lúc này Hunt mới nhận ra, có lẽ việc mình đi dự party hồ bơi đã khiến Winston không vui rồi thì phải?

“Anh đẹp hơn.”

“Điều.” Winston lại phì cười.

Hunt đột nhiên nhận ra chỉ cần mình nói lời thật lòng là có thể khiến Winston bật cười, mà một khi Winston mỉm cười, mình sẽ cảm thấy cực kỳ thành công.

“Mắt, mũi, miệng, cổ, vai, từ eo đến chân, chỗ nào cũng siêu siêu đẹp!” Hunt lại một lần nữa nói lời chân thật. Nụ cười bên môi Winston vẫn chưa thu lại, Hunt thấy thế lại càng vui vẻ hơn. Cậu hí hóp mắt cười nói: “Quan trọng nhất là... tất cả đều thuộc về tôi.”

Winston chống cằm, quay mặt đi chỗ khác. Hunt nghiêng mặt theo về phía ấy thì nhận ra ánh cười đã tràn đầy trong đáy mắt người kia.

“Em đã thích tham dự party hồ bơi đến thế, hay tới nay chúng ta cùng đi bơi đi?” Winston nói.

“Được! Được luôn!”

Chặng Malaysia diễn ra quá gần kề, hai người không thể đi chơi như hồi kết thúc chặng Abu Dhabi được, thế nhưng dù chỉ xả hơi một chút thôi, Hunt cũng thấy rất vui.

Dùng bữa xong, Winston đưa Hunt đến một hồ bơi nước nóng cũng nằm trên tầng thượng của một khách sạn, chỉ khác trần nhà đã được kính che kín. Nơi này không có gió, nước cũng rất ấm, khỏi lo cảm lạnh, hơn nữa nằm trong nước giữa mặt trời còn có thể ngắm sao.

Hunt thay quần bơi, vừa làm ấm người xong đã nhảy tùm xuống nước, sau đó nằm sấp gần bờ, ngắm nghía Winston bước ra, nhìn cặp chân thẳng tắp của hấn mà lòng dạ ngứa ngáy.

“Sao cái bể bơi này chẳng có ai thế?” Hunt hí hóp mắt cười, đã biết rõ còn cổ tình hời.

Winston đứng bên thành bể, cúi đầu xuống nói thầm bên tai Hunt: “Có người thì làm sao làm việc xấu xa được nữa?”

Trái tim Hunt thót lên, không nghĩ ngợi gì đã tóm lấy cánh tay Winston kéo hấn xuống nước. Cậu thấy hấn ngã chìm ngấm, sau đó lại từ từ đứng lên, vuốt mái tóc dầm nước ra sau đầu. Gương mặt vẫn còn ướt nước của hấn trở nên cực kì mê hoặc lòng người dưới bầu trời sáng tỏ. Hunt liếm môi, nhớ lại chuyện mình đã từng mơ tưởng đến cảnh kéo Winston đang ngồi trên mép bồn tắm xuống nước mà đột nhiên thấy nóng cả người.

“Có thỏa mãn ảo tưởng của em không?” Winston dựa sát vào người cậu và khẽ hỏi.

Ái chà? Nhà anh còn chui vào cả đầu tôi rồi đấy à? Sao mình nghĩ cái gì, tên này cũng biết thế nhỉ!

“Không! Còn chưa hôn nhau dưới nước nữa!”

Hunt nói xong liền giữ lấy vai Winston, đè hấn xuống khiến bọt nước văng tứ tung. Cậu vốn đã nín thở từ trước liền dốc hết hơi thở vào miệng Winston, không cho hấn cơ hội hô hấp. Winston nằm vào trong nước, Hunt đè lên người hấn, nhiệt tình hôn môi hấn, thân mật đến mức không thể tách rời, không tạo ra một kẽ hở nào cho nước trong hồ lọt vào.

Lực đẩy của nước không dễ chống chế, không đến hai giây sau, Winston đã áp lên người Hunt. Cái hôn của hấn đầy ý ám chỉ, khuấy động khiến cả khoang miệng Hunt đều cảm thấy râm ran. Gần mười lăm giây sau, Hunt rút cuộc không chịu nổi nữa, Winston đã hoàn toàn tính trước đến chuyện này lập tức đưa cậu lên khỏi mặt nước, còn cậu thì bắt đầu ho khò khộ.

“Còn muốn chơi nữa không?” Winston cười khẽ hỏi.

“Chơi chứ! Sao lại không chơi! Anh nói xem, anh có thể làm cho tôi ở dưới nước được không?” Hunt nháy nháy mắt, gương mặt háo hức tò mò.

Winston mỉm cười: “Chúng ta có thể thử xem.”

Sau đó, hấn bắt chọt kéo tuột Hunt vào trong nước. Hunt thiếu chút nữa đã hét toáng lên.

Hai người chơi mãi đến khi bể bơi đóng cửa. Ngồi trên xe quay lại khách sạn, Hunt thở dài một tiếng vô cùng tiếc nuối.

“Sao thế?” Winston ngồi bên cạnh hỏi.

“Từ nay về sau... tôi sẽ chẳng còn hứng thú gì với party hồ bơi nữa...” Về mặt của Hunt bị ai cùng cực.

“VẬY Ờ? TÔI CÒN TƯỞNG EM SẼ NÓI RẰNG TỪ NAY VỀ SAU CÓ THÊM MỘT CHUYỆN TÌNH THÚ NỮ.”

“CÁI GÌ?”

“BƠI CÙNG TÔI ẤY.”

Nghe Winston trả lời, Hunt lập tức ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Winston vốn đang bị thương, có thể quay về Anh điều dưỡng, vậy mà hắn lại chọn cùng Hunt đi tới Malaysia. Buổi tối hôm ấy, Winston thông thả thu dọn hành lý giúp Hunt, còn Hunt thì dựa lưng Winston đọc tin tức trên điện thoại. Winston cúi người, Hunt sẽ ngửa về sau, Winston thẳng lưng, Hunt cũng ngồi thẳng dậy. Việc này tuy ầu trĩ, thế nhưng Hunt lại thấy rất vui.

“ẤY... ĐỘI ĐUA LOTUS SẼ THAY TAY LÁI MỚI TRONG CHẶNG MALAYSIA.”

“ENZO BỊ THƯƠNG MÀ.”

“Ừ. CÓ LẼ ENZO PHẢI NGHỈ ÍT NHẤT LÀ BA CHẶNG ẤY NHÌ. TÔI CHƯA NGHE THẤY TÊN NGƯỜI THAY HẮN RA TRẬN BAO GIỜ, ĐỌC THẾ NÀO ĐÂY? THÂN MẠC BÁCH?” Hunt ngoẹo đầu hỏi.

Winston ngưng lại một chút rồi mới nói: “TRẦN MẠC BÁCH.”

“Ồ? ANH BIẾT NGƯỜI NÀY Ờ?”

“TAY ĐUA NGƯỜI TRUNG QUỐC, BƠI CÓ THÀNH TÍCH XUẤT SẮC KHI THAM GIA F3 NÊN MỚI ĐƯỢC LOTUS XIN CHO GIẤY PHÉP LÁI F1.”

“TAY ĐUA NGƯỜI TRUNG QUỐC? HIẾM CÓ QUÁ NHÌ!” Hunt sờ gáy.

Winston xoay người giữ lấy hai vai Hunt, nói một cách cực kì nghiêm túc: “ĐỪNG CÓ BUÔNG LÒNG CẢNH GIÁC. THỰC LỰC CỦA TRẦN MẠC BÁCH KHÔNG KÉM HON ENZO ĐAU.”

Hunt ngẩn người. Winston rất ít khi công nhận thực lực của người khác, xem ra cái người tên Trần Mặc Bạch này thật sự rất lợi hại.

“CẬU TA RẤT GIỎI TRONG VIỆC KIỂM SOÁT PHANH, ĐỘ SỨC KHÍ VÀO CUA VÀ CŨNG NHƯ XÁC ĐỊNH THỜI ĐIỂM THOÁT CUA THÍCH HỢP. NẾU NHƯ CẬU TA ĐÃ XUẤT TRẬN, NGOÀI VIỆC ĐỀ Ý TỚI OWEN VÀ CHARLES, EM CÒN PHẢI CẦN THẬN SAU LƯNG MÌNH NỮA.”

“TÔI BIẾT RỒI.” Hunt cũng nghiêm túc theo Winston, sau đó liền vô thức đọc lại tên của tay đua nọ: “TRẦN MẠC BÁCH...”

Đột nhiên Winston lại hôn lên môi cậu, Hunt ngẩng đầu nhìn hắn.

“TÔI KHÔNG THÍCH EM GỌI TÊN NGƯỜI ĐÀN ÔNG KHÁC MỘT CÁCH NGHIÊM TÚC NHƯ THẾ.”

Con tim Hunt lại như bị ai gãi nhẹ.

“GÌ ĐÂY! ANH CÓ THỂ ĐỌC ĐƯỢC CÁI TÊN TRUNG QUỐC NÀY CHẮC CHẮN LÀ VÌ ANH ĐÃ NÓI RẤT NHIỀU LẦN RỒI!” Hunt giả vờ bất mãn.

“CẢ MỘT ĐỜI NÀY, TÔI SẼ CHẴNG GỌI TÊN BẤT CỨ KẸ NÀO NHIỀU HƠN TÊN EM ĐƯỢC.” Winston đáp lại.

Trái tim Hunt lại như nở ra vì vui sướng. Winston là người không bao giờ thề thốt những chuyện “trời tàn đất tận”, nhưng một khi đã nói điều gì, hắn sẽ không bao giờ thay đổi. Có điều dù gặp đối thủ thế nào đi nữa, Hunt cũng đã thầm hạ quyết tâm, nhất định phải giành được chức quán quân chặng này!

Ngày hôm sau, dùng bữa trưa xong, Hunt liền đi theo đội đua tới sân bay. Hunt vốn cảm thấy tiếc nuối vì phải tạm chia tay Winston, ai ngờ đội đua Marcus và đội đua Ferrari lại bay cùng một chuyến.

Bước vào khoang hành khách, ngài Miller thân làm giám đốc của một đội đua lớn lại bất ngờ chủ động chào hỏi Marcus. Marcus lấy đó làm mừng, nói chuyện với giám đốc truyền thông bên cạnh: “ÔNG CÓ NGHE THẤY KHÔNG? MILLER ĐỘI FERRARI CHÀO HỎI TÔI CƠ ĐÂY!”

Giám đốc truyền thông thờ dài nhẹ giọng nói: “ÔNG KHÔNG LO MILLER TỎ RA THÂN THIỆN ĐỂ RƯỚC HUNT ĐI SAO?”

Được cảnh tình như thế, Marcus lập tức nâng cao cảnh giác, nụ cười trên mặt cũng biến mất tăm. Ông ngoái đầu lại, vừa khéo có thể nhìn thấy một phần lưng ghế của Hunt. Winston ngồi bên cạnh Hunt, còn cậu thì hưng phấn búng búng không biết đang nói chuyện gì với hắn...

Trước đây, Hunt luôn cảm thấy khoảng thời gian ngồi máy bay vừa nhàm chán vừa vô nghĩa, thế nhưng lần này, kể từ khi máy bay tiến vào trạng thái ổn định, Hunt lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào, hơn thế còn quay trái quay phải không rõ đang nghĩ gì.

“TÔI ĐƯA EM MIẾNG CHE MẮT CỦA TÔI NHÉ?” Winston nghiêng mặt hỏi.

Hunt dựa về phía Winston, nhỏ giọng nói: “ANH KHÔNG MUỐN THỬ TRÊN MÁY BAY SAO?”

Ánh mắt Winston sững lại, Hunt liền biết hắn cũng nổi hứng rồi.

“Ngốc, đây có phải là chuyến bay đêm đầu. Hai người cùng chui vào phòng vệ sinh là mọi người sẽ để ý ngay.”

Hunt tiếc nuối thở dài: “Phim ảnh đúng là lừa đảo.”

Winston mỉm cười, lấy tay che một bên tai Hunt rồi nói thầm: “Lần sau chúng ta đặt vé bay đêm.”

Mặt Hunt liền đỏ bừng, cậu cúi đầu “ừm” một tiếng: “Vay anh đưa tôi miếng che mắt đi. Tôi ngủ vậy.”

“Ừ.” Winston đưa miếng che mắt của mình cho Hunt dùng. Hunt nghiêng đầu, chưa đến hai phút sau đã phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Marcus cực kì âu sầu: “Tôi cứ cảm thấy Hunt rồi sẽ bị Winston dắt đi mất. Winston nghĩa khí cần xe Owen giúp Hunt như thế, sau này cậu ta có nói gì, Hunt chắc chắn cũng sẽ đáp ứng thôi, đúng không?”

Chỉ cần nghĩ đến chuyện mùa giải năm nay chỉ còn mấy chặng đua nữa là Marcus lại thấy lo.

“Ông nghĩ theo hướng khác đi. Winston đã cam tâm bỏ thi đấu để bảo vệ Hunt, biết đâu Hunt lại có thể dắt cậu ta về đội mình thì sao.”

Không thể phủ nhận, lời của giám đốc truyền thông đã an ủi Marcus rất nhiều.

Máy bay đáp xuống Kuala Lumpur, Malaysia vào buổi tối. Xung quanh đường đua Sepang có rất nhiều khách sạn, vậy mà hai đội đua lại không ở cùng một nơi, có điều vì Winston không tham gia thi đấu nên ở đâu cũng được.

Đường đua Sepang có rất nhiều vị trí phải rà phanh, muốn hoàn thành cả chặng cũng khá khó khăn, thêm nữa vì khó có cơ hội vượt lên nên thành tích của trận phân hạng là cực kì quan trọng. Năm nay đội đua Marcus sử dụng động cơ của Ferrari, vấn đề mã lực không còn gì đáng lo, thế nhưng đường đua vẫn đặt ra yêu cầu rất cao về hệ thống treo.

Đường đi tới khách sạn vừa khéo ngang qua đường đua Sepang. Kể từ khi được xây dựng hoàn thiện đến nay, Sepang đã trở thành mô hình cho rất nhiều đường đua mới. Hunt say sưa nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ.

“Không có gì đáng lo đâu. Sở trường của Tiểu Khê là hệ thống treo, đến cả Ferrari và Mercedes cũng không tìm được kỹ sư nào sánh bằng.” Winston ngồi bên cạnh mở miệng nói.

“Ừ, ừ nhỉ!” Hunt hí hóp mắt bật cười.

Sâu trong lòng, cậu vẫn cảm thấy lo lắng không yên, bởi Winston không tham gia chặng đua này từ đầu đến cuối. Trước đây, cho dù hai người là đối thủ, nhưng chỉ cần hắn xuất hiện trên đường đua, Hunt sẽ biết mục tiêu của mình nằm ở đâu.

“Ở đây nóng hơn Singapore...” Hunt giật giật cổ áo.

“Ừ, đây là một trong những chặng đua nóng nhất mùa giải. Nhiệt độ và độ ẩm cao sẽ khiến em tiêu hao lượng nước nhiều hơn.”

“Ừm.”

“Tôi đã nói chuyện với Thẩm Xuyên rồi, đội đua nhất định phải kiểm tra hệ thống cung cấp nước trên xe em cho thật cẩn thận.” Winston xoa trán Hunt.

(Trong quá trình thi đấu, nhiệt độ mặt đường đua và nhiệt độ trong khoang lái đều tăng lên rất cao, vì thế, lượng nước và lượng chất béo tiêu hao của mỗi tay đua là rất lớn, việc bổ sung nước trở nên cực kì quan trọng. Hệ thống cung cấp nước sinh ra để giải quyết vấn đề này bao gồm ba bộ phận: bộ phận trữ nước, ống bơm nước và ống dẫn nước vào miệng các tay đua. Các tay đua điều khiển hệ thống này bằng nút ấn trên vô lăng.)

Nghe Winston nói, Hunt liền cảm thấy an tâm. Cậu chợt nhớ đến chuyện năm ngoái, cũng chính trên đường đua này, hệ thống cung cấp nước của Winston gặp trục trặc, vậy mà hắn vẫn có thể dừng mảnh hoàn thành nốt một phần ba chặng đua sau trong tình trạng không hề được bổ sung nước. Người này quả đúng là có khả năng chịu đựng giỏi như thần.

“Đường Sepang có nhiều góc cua, bề mặt cũng tương đối gồ ghề, cho nên mức độ mài mòn lốp khá lớn. Em nhất định phải cảm nhận và đánh giá thật kỹ đường đua trong phiên chạy thử, có như vậy mới xây dựng được chiến thuật thích hợp trong trận đua chính.”

“Tôi biết rồi.” Hunt gật gật đầu.

Đến Malaysia đêm đầu tiên, đội đua vốn không hề sắp xếp bất kì hoạt động nào, nhằm tạo điều kiện để các tay đua thích ứng với điều kiện thời tiết. Winston chạy bộ cùng Hunt ở khu vực gần khách sạn, thế nhưng rõ ràng Hunt đang rất căng thẳng, tựa như người thi chạy cùng Winston, hồn lại bay đâu mất.

“Hunt.” Winston cản lại Hunt suýt nữa thì đâm vào cây cọ.

“Hả?”

Sau khi hồi thần, Hunt mới nhận ra mình đang được Winston ôm vào lòng. Du khách xung quanh nhìn sang đây, cậu ngại ngùng định lùi về sau, Winston lại ôm thật chặt.

“Em không cần lo lắng.”

“... Ừm.” Hunt gật đầu.

“Cũng không cần tạo áp lực quá lớn cho mình. Em không cần tranh giành thứ gì cho tôi cả, em chỉ cần làm chính mình là được rồi.”

Hunt vuốt vuốt mũi: “Quả nhiên tôi vẫn chưa trưởng thành nhỉ?”

“Không phải em chưa trưởng thành, mà do em quá dễ ý đến tôi thôi.” Winston nói.

“Tôi thực sự rất muốn... giành quán quân lần nữa, rồi đem tặng nó cho anh.”

—

Thông tin bổ sung:

Đường đua Sepang có chiều dài 5.543 km, với 15 góc cua (10 góc cua phải, 5 góc cua trái) và các tay đua phải thực hiện 56 vòng chạy theo chiều kim đồng hồ. Đường đua sở hữu hai đoạn đường thẳng rất dài ngay khi vừa xuất phát và trước khi về đích, khiến vận tốc tối đa có thể lên tới hơn 300 km/h. Đây cũng là địa điểm lý tưởng để các tay đua thay đổi thứ hạng của mình. Tuy nhiên, thời tiết khu vực này luôn là một bài toán khó cho công suất của xe đua cũng như thể lực của tay đua sau mỗi buổi thi đấu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Yes, My Majesty

“Hunt... mỗi lần tôi nhìn em, quốc vương của tôi cũng sẽ nhìn lại tôi. Em là người thống trị tôi, vì thế, em đừng bao giờ hoài nghi chính mình. Em hoài nghi bản thân, cũng có nghĩa là em đang hoài nghi tôi.” Giọng Winston nghe vừa chậm rãi vừa trịnh trọng, nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ.

Hunt nhìn người kia mà vô thức bật cười.

“Em còn hồi hộp không?” Winston hỏi.

“Không hồi hộp nữa rồi.” Hunt nói: “Thế nhưng lại thấy rất hưng phấn! Hưng phấn đến mức muốn chạy vòng vòng!” Sau khi chạy quanh Winston một vòng, cậu lại nghiêng đầu ngó hắn: “Bôi tôi là quốc vương của anh! Nghĩ thôi cũng đã thấy hưng phấn!”

Hunt vừa nói xong đã chạy ra xa, Winston cười khẽ một tiếng rồi cũng bước theo.

Có điều tới tận buổi tối quay về khách sạn rồi, Hunt vẫn không có ý định bình tĩnh lại. Cậu lúc thì lục tủ đồ, hiêm hoi lăm lăm mới được dịp tự thu dọn quần áo, lúc lại nói hình như va li hỏng rồi, sau đó kéo đi qua đi lại. Mãi đến khi Winston quần khăn bước ra khỏi phòng tắm, Hunt mới hơi ngưng lại một lúc, ngẩn ngơ ngắm nhìn Winston đang lau tóc rồi đột nhiên thốt lên: “Cục cưng ơi, anh đẹp giai quá đi mất! Muốn cắn khắp cả người anh ghê!”

Winston hơi cau mày, đi tới gần giành lấy va li trong tay Hunt: “Đi tắm đi.”

Hunt không buồn nghĩ ngợi đã ôm chặt lấy Winston, thật sự cắn một cái lên bả vai hắn rồi mới lao vào phòng tắm.

“Hunt, em chưa cầm quần áo.” Winston nhắc nhở.

“Tôi không khóa cửa, anh đem vào hộ đi!” Hunt nói vọng ra.

Winston thở dài một hơi rồi giúp Hunt tìm quần áo, thế nhưng khi hắn vừa mới đẩy cửa ra, cánh tay Hunt đã vươn tới, trông cứ như định kéo tụt khăn tắm của hắn vậy. Có lẽ tên nhóc này đã trốn sau cửa từ lâu rồi, Winston phản ứng nhanh nhảy tóm được cổ tay Hunt, mạnh mẽ kéo cậu vào lòng, sau đó hôn cậu đến khi cậu choáng váng đầu óc, không còn nghĩ ngợi được gì nữa, chỉ có thể từng bước lùi về sau, răng môi đều mặc cho hắn khuấy đảo. Khi bấp chần cậu đã dán vào mép bồn tắm, Winston liền đẩy mạnh một cú nghe “rào rào”, nhưng lại vẫn giữ cổ tay cậu, giảm khả năng va đập gây nếu cậu ngã ngửa ra sau, còn để phần từ thắt lưng của cậu trở xuống ngấp trong nước.

“Ngoan ngoan tắm rửa đi.”

Đôi mắt màu lam nhạt trầm tĩnh quan sát Hunt, tựa như bao nhiêu nhiệt tình của nụ hôn vừa nãy chỉ là mơ tưởng của riêng mình cậu.

“... Anh không muốn ngồi vào trong này chơi với tôi sao?” Hunt ngả đầu cười xấu xa.

“Không. Chỉ vì em đang căng thẳng trước chặng đua nên mới muốn tìm cách đánh lạc hướng thôi. Nếu em để tôi ngồi vào cùng thật, ba mươi giây sau, em sẽ chẳng còn khả năng làm được gì nữa đâu.” Câu trả lời của Winston không mang chút gọn.

Hunt nghe mà thất vọng tràn đầy, còn Winston lại chậm rãi cúi mình, đến khi chắc chắn cậu đã ngồi vào bồn rồi mới thả tay ra. Hắn quay lại phòng thay quần áo ngủ, sau đó ngồi dựa đầu giường, bắt đầu xem tin tức ngày hôm nay.

Hunt còn chưa ngồi trong bồn tắm được đến năm phút đồng hồ đã quần khăn chạy ra, nhào vào người Winston, đến khi vội vã kéo chăn lại phát hiện bên dưới Winston có mặc quần ngủ, cậu liền tỏ vẻ bất mãn: “Sao anh lại mặc quần ngủ! Anh là trẻ con đấy à!” Hunt kêu to, hoàn toàn quên mất mình cũng có thói quen tương tự.

Cậu nằm bò trên người Winston, khăn tắm quần thất lung tuột ra, Winston chỉ cần xê dịch tờ báo là có thể nhìn thấy rõ mồn một đường cong từ thắt lưng đến bắp chân của cậu, những đường cong dẻo dai và dồi dào sức trẻ chỉ thuộc về nam thanh niên. Hắn thở một hơi thật nặng nề, đáp lời với gương mặt không chút cảm xúc: “Nếu tôi không mặc, em nhìn thấy lại chẳng sợ chết khiếp ra?”

“Bây giờ tôi muốn nhìn rồi!” Hunt định kéo chăn đang đắp ngang bụng Winston ra.

Winston ngay lập tức giữ chặt đầu cậu, đẩy cậu nằm xuống bên cạnh: “Chơi trò gì trên điện thoại đi.”

“Không muốn chơi Anipop!”

Hunt vừa ngả khỏi người Winston, hắn đã kéo chăn trùm lên người cậu, sau đó ngồi dậy bỏ đi.

“Winston! Anh định vào phòng tắm à? Tôi giúp anh cũng được mà! Anh không phải ngại đâu!”

Hunt mở mắt thật to nói vậy, thế nhưng Winston lại chỉ mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc quần lót rồi ném thẳng vào mặt Hunt: “Mặc vào!”

Hunt bị trấn áp liền vội vã tròng quần lót, ngồi ngoan trong chăn không động đậy gì.

“Không được ồn ào nữa. Tôi chơi “Ném bom ngày tận thế” với em.” Winston quay lại giường, đặt tờ báo sang chỗ khác rồi lấy điện thoại ra.

“... Cũng được... chúng ta chơi game...”

Rõ ràng Hunt đang thiếu tập trung, Winston gần như chưa cần đến một phút đã có thể chiến thắng. Hơn nữa, Hunt còn hoàn toàn không ngồi yên được, cứ lẩn qua lộn lại trong chăn mãi, chốc thì nghiêng người, chốc thì nằm bò, chốc thì gác chân lên người Winston, chốc lại hít thở thật sâu, đã sắp đuối được cả trăm màn mà cậu vẫn không thắng nổi một ván. Đến lúc cậu đã sắp sửa ném điện thoại đi, Winston liền đột ngột nắm lấy tay cậu.

“Thôi được rồi, em nhắm mắt vào.” Giọng nói hơi lạnh lùng của Winston vang lên, khiến tâm trạng bức bối của Hunt hòa hoãn hơn chút ít.

Bây giờ đã là mười một giờ đêm, đích thực đã tới giờ đi ngủ, thế nhưng cả lòng bàn tay lẫn gan bàn chân Hunt đều rất nóng, nhịp tim cũng đập như mất không chế. Cậu biết mình vẫn đang căng thẳng, có điều cậu lại không tìm ra cách thoát khỏi tình trạng này.

Đây vốn chẳng phải chặng đua đầu tiên của cậu, mà đường đua Sepang có khó khăn đến mức nào cũng phải đợi đến phiên chạy thử mới có thể cảm nhận. Hai tầng áp lực do Charles và Owen tạo ra khiến cậu nóng nảy, cậu cũng biết Winston sẽ quan sát mình, vậy nhưng cũng chính vì lý do ấy, cậu lại càng không thể thua cuộc.

Đúng cái lúc Hunt nhắm hai mắt nhưng chân cậu vẫn còn muốn khua khoáng lung tung, Winston đã giữ chặt đầu gối cậu rồi tách sang hai bên. Người kia tới trước mặt cậu từ khi nào không biết. Hắn chen thắt lưng vào giữa hai chân cậu, còn đôi mắt cứ nhìn cậu mãi.

“Tôi giúp em bình tĩnh lại một chút, ngoan nào.” Giọng Winston có phần mệnh lệnh, thế nhưng cũng cực nhu hòa.

“Được...” Hunt cau mày lại.

Nửa tiếng sau đó, Winston đã làm những gì, Hunt không còn nhớ nổi, chỉ biết mình đã giải phóng tới mấy lần. Mới đầu, cậu còn kìm nén chỉ phát ra tiếng rên khe khẽ, sau đó chuyển sang xin xỏ người kia đừng dùng sức quá mạnh, cuối cùng lại thành đốt lửa cho cả Winston. Hắn đè cậu ra, suýt chút nữa còn khiến cậu tưởng rằng hắn muốn đi vào.

Qua qua lại lại đến tận mười hai giờ đêm, Winston ôm Hunt vào lòng, thấy cậu mơ mơ hồ hồ chuẩn bị thiếp đi rồi, mới thở phào được một hơi.

“Winston...” Hunt nhắm hai mắt, nhỏ giọng gọi tên hắn.

“Ừ, tôi ở cạnh em.” Winston cúi thấp đầu, đặt một nụ hôn lên chóp mũi cậu.

“Xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?”

“Tôi đã biết anh phải kiểm chế... thế mà còn bắt nạt anh...”

Hai giây sau, Hunt phát ra tiếng thở khe khẽ, Winston tắt đèn đầu giường, khoe môi nhếch lên trong bóng đêm: “Không sao cả... sau này tôi sẽ bắt nạt lại em”

Tám giờ sáng ngày hôm sau vốn là lúc Hunt nên dậy tham gia buổi huấn luyện làm quen, thế nhưng Winston lại gọi một cú điện thoại cho huấn luyện viên thể lực của cậu.

“Đêm qua Hunt ngủ không ngon hả? Sao vậy? Vì chưa quen với khí hậu của Malaysia nên khó chịu à?” Huấn luyện viên rất lo lắng.

“Không sao đâu, cậu ấy căng thẳng quá nên đi ngủ muộn thôi.” Winston vừa nói vừa liếc nhìn cái người đang trùm kín chăn, chỉ để lộ nửa cái đầu nhưng chắc chắn đã chiếm cứ hơn nửa cái giường đôi.

“Hunt mà cũng có ngày căng thẳng à? Hồi mới tham gia thi đấu, thành tích lúc nào cũng lẹt đẹt mà có thấy nó tỏ vẻ quan tâm gì đâu, không ngờ bây giờ lại đã biết lo lắng rồi cơ đấy.” Huấn luyện viên thể lực hình như lại nghĩ ra chuyện gì: “Không phải là vì Hunt đã đọc được một số tin tức truyền thông rằng nó đoạt được chức quán quân ở chặng Singapore là do ăn may, bởi cả cậu và Owen đều phải bỏ cuộc đấy chứ?”

“Cậu ấy rất muốn giành được ngôi vị quán quân trong chặng Malaysia, thế nhưng lần này, cậu ấy sẽ phải đơn thương độc mã đối mặt với cả Charles và Owen.” Winston trả lời.

“Charles hóa ra lại rất rộng lượng. Nhà báo phỏng vấn Charles hỏi cậu ta có cảm thấy chiến thắng Hunt giành được là nhờ may mắn không, cậu ta liền trực tiếp hỏi lại, ‘trừ Winston và Owen, các người coi tôi là người chết à?’. Cậu này có nghĩa là Charles đã thừa nhận thực lực của Hunt rồi.”

“Charles là một tay lái rất vô tư.”

“À... cảm ơn cậu đã lắng nghe tôi nói nhiều như thế. Hunt lại phải phiền cậu chăm sóc nữa rồi... Chắc cậu vẫn phải quay về họp với đội Ferrari chứ hả?”

“Cũng không vội lắm, sau khi phiên chạy thử kết thúc, tôi mới phải đưa ra những đề xuất kỹ thuật cho tay đua tham gia thi đấu thay mình.”

Cúp điện thoại rồi, Winston đi vào phòng tắm, vắt khô khăn ẩm rồi vén một góc chăn của Hunt lên. Quần lót đã tụt xuống tới dưới đầu gối Hunt từ bao giờ, thế mà cậu vẫn không chịu nằm yên. Khi Winston đang dùng khăn lông lau sạch những gì còn sót lại từ đêm qua, Hunt lại như có ý thức ngo ngoáy: “... Đừng lau...”

Winston hơi ngán người, đắp lại chăn cho cậu rồi cúi mình xuống, cách một lớp chăn hôn lên phía sau cậu.

Sau khi tỉnh dậy, Hunt cảm thấy rất hăng hái. Cậu ăn hết sạch phần thức ăn chuyên gia dinh dưỡng chuẩn bị, trông cũng không còn vẻ lo lắng như trước nữa. Winston cuối cùng cũng có thể yên lòng quay về Ferrari tham gia hội nghị kỹ thuật.

Phiên chạy thử tới rất nhanh. Đây là lần đầu tiên Hunt được lĩnh hội những đặc điểm của đường đua Sepang, vậy mà càng lúc, thời gian đua một vòng của cậu lại càng nhanh. Tuy trước phiên chạy thử, cậu đã hỏi hộp đến nỗi Marcus cũng phải căng thẳng theo, thế nhưng cậu không gặp bất cứ vấn đề gì về phong độ. Khi phiên chạy thử thứ ba kết thúc, Hunt đã khá quen thuộc với đường đua rồi.

Thời tiết có phần nóng bức. Trong lúc nhân viên đội đua đang tiến hành những bước thu dọn cuối cùng, Thẩm Khê lại ngâm một que kẹo vị socola, hơi ngồi xôm xuống, áp tay lên mặt đường đua như thể đang cảm nhận điều gì. Hunt đứng bên cạnh quan sát Thẩm Khê đang chuyên tâm nghiên cứu liền dùng tay che nắng cho cô: “Lân sau nhớ đội mũ nhé.”

“Ừ.” Thẩm Khê khẽ đáp lại một tiếng, nhưng Hunt không cho rằng cô sẽ để ý nghe chuyện này.

Khi hai người cùng đứng lên, Hunt chợt nhìn thấy bóng một người con trai tóc đen, mặc quần áo tuyển thủ của đội đua Lotus đang thong dong thả bước phía bên đường đối diện. Hunt chưa bao giờ nhìn thấy người này, bởi những tuyển thủ gốc Á tham gia F1 vốn rất ít. Cậu đột nhiên ngộ ra: Đây chính là Trần Mặc Bạch, cái kẻ đã khiến Winston phải yêu cầu cậu cẩn thận đối phó.

Người này có vóc dáng cao ráo, ngũ quan rõ nét hơn đa số những người châu Á khác, đôi mắt lại thâm sâu, mang theo cả khí chất biểng lười mà bí ẩn. Anh ta nhếch môi, nở một nụ cười khe khẽ với Hunt, Hunt liền vô thức gật gật đầu. Ngay sau đó, ánh cười trong đôi mắt người nọ càng trở nên sâu sắc, thế nhưng Hunt bỗng lại thấy bất mãn, tên này đang khiêu khích mình sao?

Khi gặp lại Winston đang nói chuyện cùng đồng đội trên đường đi, Hunt liền vội vã kể lể: “Winston! Tôi gặp cái tên Trần Mặc Bạch anh kể rồi! Tên đó vừa khiêu khích tôi!”

“Khiêu khích em? Cậu ta sẽ không làm những chuyện như thế đâu.” Winston trả lời.

Hunt không lấy thế làm vừa lòng. Anh hiểu tên đó lắm sao? Làm sao anh biết tên đó không khiêu khích tôi?

Winston cứ như biết tông Hunt đang nghĩ gì: “Cậu ta đã làm gì mà em lại nghĩ là cậu ta đang khiêu khích em?”

“Khi tôi đang quan sát đường đua cùng Tiểu Khê, tên đó đứng bên kia đường đua cười với tôi.” Hunt nghiêng đầu nhếch miệng, cười trông cực kỳ khó coi.

Winston vỗ vỗ vai cậu: “Em nghĩ nhiều quá đấy, cậu ta có cười với em đâu.”

“Vậy tên đó cười với ai? Đối diện chỉ có hai chúng tôi, làm gì còn ai khác!”

“Cậu ta cười với Tiểu Khê.”

“Hả?”

“Được rồi, đừng nghĩ ngợi nhiều thế. Em nhất định phải giành được vị trí thật tốt trong trận phân hạng đấy.”

“Đương nhiên rồi!”

Buổi chiều ngày hôm đó, trận phân hạng bắt đầu.

Hunt nghe chuyên gia công nghệ dặn dò những lời cuối cùng, còn các kỹ sư máy thì nói với cậu: “Hãy, hãy để cho chúng tôi đặc ý trước mặt những đội đua lớn thêm một lần nữa nhé!”

Hunt vuốt mũi cười cười, chỉ có Thẩm Xuyên nhận ra cậu đang căng thẳng, bởi mũi chân cậu vẫn cứ không ngừng gõ lên mặt sàn. Thẩm Xuyên dang tay, vỗ lưng Hunt: “Hunt, cậu phải nhớ cho kỹ, tất cả những vinh quang cậu giành được đều không phải nhờ may mắn, mà là do thực lực. Vì thế, chúng sẽ đến với cậu hết lần này tới lần khác.”

“Cảm ơn.” Hunt nhắm hai mắt, tựa như nhìn thấy được từng ánh mắt chăm chú nghiên cứu trắng đêm, thấy được hình ảnh Thẩm Xuyên và các kỹ sư trong đoàn ngày ngày đêm đêm vất vả để hoàn thiện từng linh kiện dù là nhỏ nhất. Bao nhiêu suy tư hỗn loạn dần dần lắng xuống. Cho dù Winston không ở cạnh bên cậu, cho dù hẳn không chạy phía trước dẫn đường, cậu cũng sẽ không lạc hướng. Cậu sẽ phi như bay trên đường đua, sẽ dụng tâm cảm nhận từng góc chuyển ngoặt, từng sự điên cuồng của con đường này.

Q1 bắt đầu, cuộc cạnh tranh diễn ra vô cùng kịch liệt, Charles và Owen thay nhau giành pole, trong khi Hunt trước sau ổn định ở vị trí thứ ba.

“Không biết có phải vì thẳng nhóc kia thích bám theo cậu không mà bây giờ, phong cách đua của cậu ta càng lúc càng giống cậu rồi, cũng trầm tĩnh náu mình, chờ đợi cơ hội xông lên phá vỡ ràng buộc.” Giám đốc đội đua Ferrari, ngài Miller lên tiếng.

“Trước giờ, cậu ấy vốn không chỉ bám theo tôi... Tôi còn lo lắng cậu ấy sẽ vượt qua mình nữa.” Ánh mắt Winston chăm chú quan sát màn hình, theo dõi tình hình xếp hạng.

Miller chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm này của Winston, tựa như Evan Hunt không chỉ đơn giản là đối thủ được cậu ta thừa nhận, mà còn là tất cả hy vọng và trông mong của cậu ta nữa.

Q2 hoàn toàn chìm trong bầu không khí tranh chấp một mất một còn. Charles nén thở, tốc độ đua một vòng của y vượt qua Owen, giành vị trí thứ nhất. Hunt càng đua càng hăng máu, cậu thể hiện khả năng phi thường, vượt qua Owen ở giai đoạn giữa Q2, trực tiếp ép sát Charles.

“Thẳng nhóc này nhanh đến phát khiếp... Tôi bắt đầu lo nó sẽ lái cháy máy xe của đội ta rồi đấy...” Marcus hít thật sâu một hơi.

“Không đâu... Chuyện ấy sẽ không xảy ra đâu...” Thẩm Xuyên an ủi.

Trước khi Q2 kết thúc, Hunt vượt qua Charles, lần đầu tiên giành lấy vị trí dẫn đầu trong trận phân hạng.

Winston lúc này chống cằm hơi cau mày lại, thì thầm chỉ để cho mình mình nghe thấy: “Đừng nóng vội, Hunt. Thận trọng là tốt nhất.”

Hunt bước vào Q3 với tư thế dẫn đầu. Từng chiếc từng chiếc xe đua vun vút lao đi, sóng nhiệt như muốn lật úp cả đường đua. Owen không cam tâm tụt hậu, tốc độ tăng mau, phản kích Charles ở giữa Q3, sau đó liên tục áp lực cho Hunt đang giữ pole. Anh ta có thể cảm nhận được những suy nghĩ của Hunt đang dần dần thống trị đường đua này, hơn nữa, cậu lại càng lúc càng trở nên tự tin. Sự tự tin này sẽ trở thành động lực khiến cậu dang cánh bay xa, để không ai có thể chạm vào đôi cánh của cậu nữa. Owen cắn chặt hàm răng, liều mạng lao nhanh như tên bắn, nhờ vào khả năng thoát của cao siêu mà tiết kiệm thời gian, cuối cùng cũng vượt qua Hunt, giành lấy vị trí thứ nhất.

Trận phân hạng này khiến khán giả cực kỳ hưng phấn. Hunt nắm chặt vô lăng, lâu thật lâu không chịu buông tay. Owen giành được pole, Hunt đứng thứ hai, Charles thứ ba, sau đó là Duchovny đội McLaren và Penny đội Lotus. Trần Mặc Bạch lần đầu tiên tham gia F1 giành vị trí thứ sáu.

Hunt quay về đội mình, Marcus vỗ tay nói: “Làm tốt lắm! Hunt! Đây là trận phân hạng xuất sắc nhất của cậu kể từ khi gia nhập F1 tới giờ!”

Hunt thở dài một hơi: “Tôi xin lỗi vì không giành được pole.”

“Đừng có nghiêm khắc với bản thân như thế. Đến cả Owen và Charles cũng không thể đảm bảo lần nào mình cũng giành được pole cơ mà.” Chuyên gia công nghệ vỗ vỗ vai Hunt.

Hunt đón lấy chai nước, ngửa đầu dốc nước vào miệng. Marcus và chuyên gia công nghệ đều nhận ra Hunt vẫn chưa thể thoát khỏi trạng thái căng thẳng.

“Thật ra, Hunt này, so với việc xuất phát ở vị trí pole để rồi lúc nào cũng phải nom nớp những người theo sau mình, cậu lại càng phù hợp với vai trò lật đổ ngai vàng hơn.” Thẩm Xuyên đến bên Hunt nói.

“Cảm ơn anh.” Cuối cùng thì Hunt cũng mỉm cười: “Tôi ra ngoài hút thuốc đây.”

“Đi đi.”

Trận đấu chính thức sẽ bắt đầu sau vài giờ nữa, thời gian để Hunt tập trung tinh thần đã không còn bao nhiêu. Cậu ngồi xuống một góc khuất nào đó, hơi ngửa đầu lên, vẫn còn cảm nhận rõ ràng tiếng động cơ gầm rú đến rách màng nhĩ cùng đường đua cao thấp quanh co.

“Muốn hút thuốc, hay là muốn hôn môi?” Tiếng nói của Winston vang lên bên tai cậu, rất khê, rất dịu dàng, còn mang cả nét lạnh lùng khiến tâm tư người ta an ổn.

Hunt nghiêng mặt, chẳng chút do dự đáp lời: “Hôn môi.”

Người con trai trước mắt để lộ nụ cười nhạt chín chắn và gọi cảm, sau đó, hần từ từ dựa sát lại đây, chạm khê vào môi Hunt một cái. Hunt đang nhắm hai mắt trần đây chờ mong liền hôn đuối theo, ai ngờ người kia lại xoay đầu tránh khỏi.

“Ê!” Trông Hunt có vẻ giận dữ.

“Đợi đến khi chặng đua kết thúc, tôi sẽ hôn em tới mức em ngất xỉu mới thôi, còn bây giờ thì chưa được.” Winston nâng tay, đẩy đầu Hunt ngã vào bờ vai mình, nhẹ giọng nói: “Em nhắm mắt vào, hoàn toàn thả lỏng đi, để thần kinh căng thẳng của mình được thư giãn.”

“Nhưng tôi sợ một khi thả lỏng, tôi sẽ không thể căng lên được nữa.”

“Hunt, đừng có theo đuối hoàn mỹ chỉ vì tôi. Khe hở vừa khéo sẽ là nơi được ánh sáng chiếu rọi. . . Điều chúng ta theo đuối không phải là tốc độ nhanh nhất, mà chính là sự kiểm soát. Đừng để tốc độ điều khiển em, em phải là người hưởng thụ tốc độ. Một khi em đã không còn miễn cưỡng chính mình, mỗi một góc cua sẽ tồn tại chỉ vì em.”

Đến giờ, Hunt mới nhận ra người con trai này phóng khoáng biết bao nhiêu, điều hần theo đuối chưa bao giờ là cái thứ mang tên “quán quân” cả.

Không khí nóng ẩm dường như trở nên mát mẻ hơn, Hunt dựa vào bờ vai Winston rồi thiếp đi mất. Không biết qua bao lâu, có người vỗ nhẹ vào vai cậu: “Hunt, Hunt! Dậy đi.”

“Ừm. . .” Hunt nhớ ra chuyện gì liền mở bừng hai mắt.

Cái nóng ẩm trong không khí dán lên chóp mũi cậu, dán lên làn da cậu, âm thanh ồn ã của đường đua truyền từ xa tới đây, khiến cậu cảm thấy mình tựa như vừa từ lãnh địa của Winston quay trở về trái đất.

“Tôi ngủ quên mất à?” Hunt khó tin hỏi. Rõ ràng đêm trước khi thi đấu, cậu còn làm phiền Winston đến mức hần ngủ không ngon, trước trận phân hạng, cậu vẫn không ngồi yên được phút nào, thế mà vừa này, cậu lại có thể thiếp đi như thế sao?

Winston vẫn cứ ôm cậu, ngón tay se sẽ lướt qua gò má cậu. “Ngủ quên không hay sao? Khi em không còn quá quan tâm đến cái gọi là quán quân nữa, em sẽ vượt qua được nó sớm thôi.”

Nhìn sâu vào mắt Winston, Hunt đột nhiên hiểu ra điều gì đó. Cậu vơn tay ôm lấy cổ người kia, thì thầm bên tai hần: “Ước gì có thể dựa vào bờ vai anh như thế suốt cả cuộc đời.”

Winston bật cười: “Không phải em đã từng nói rồi sao, nơi nào của tôi cũng thuộc về em cả, bờ vai tất nhiên cũng là như thế.”

Hunt đuối thất lưng đứng thẳng người dậy. Điều cậu muốn chinh phục không phải là Owen hoặc Charles, cũng chẳng phải cái thứ mang tên “ngai vàng”, mà chính là thế giới của Winston.

“Tôi đi đây, nhớ phải luôn luôn quan sát tôi đây.”

Hunt cúi đầu xuống, nhìn ngắm Winston vẫn đang ngồi nguyên chỗ cũ. Người kia nhẹ nhàng nâng tay cậu lên, hạ thấp đầu hôn xuống mu bàn tay cậu. Nhìn từ góc độ này, Hunt có thể thấy hàng mi rủ xuống nhả nhận của hần như quét qua trái tim mình.

“Yes, my Majesty.”

Hunt cảm thấy lần này mình nhất định sẽ bay lên tới bầu trời. Ngoại trừ đường đua, Hunt còn muốn nhìn thấy người con trai này điên cuồng và mất khống chế ở một nơi khác hơn nhiều. Cậu khom lưng, hôn lên đỉnh đầu hần: “Nếu tôi giành được quán quân chặng này, anh nhất định phải dành cho tôi dải ngọc của quốc vương đây.”

Không chờ đến khi Winston đáp lại, Hunt đã đứng dậy rồi đi. Giờ này phút này, trái tim cậu sục sôi ý chí chiến đấu. Khác với cảm giác căng thẳng lúc

đầu, bây giờ, cậu nóng lòng được thử sức, hơn nữa, cậu còn có một dự cảm mạnh mẽ. Cậu sẽ vượt qua được tất cả, xông vào được lãnh địa của Winston, điều khiển phương hướng của người con trai ấy.

Khi quay về với đội mình, Hunt vừa lúc trông thấy Charles đang buộc trang phục thi đấu quanh eo ngẩng mặt tiến về phía này. Người nọ hơi hất cằm, làm động tác cắt đứt cổ với cậu, trông tràn đầy phong cách “cool ngầu” rất Charles. Hunt chỉ nở một cười thần nhiên, giơ ba ngón tay ra trước mặt y rồi lướt đi.

Hai giây sau, Charles vừa kịp phản ứng liền đỏ bừng cả mặt.

Điều cậu làm có nghĩa: Tôi sẽ vượt qua anh lần thứ ba.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này đúng là mất dạy!!”

Chặng đua này chẳng phải là chặng đua đầu tiên Hunt tham gia, thế nhưng đây lại là chặng đua cậu xuất phát ở vị trí gần với người dẫn đầu nhất, đồng thời cũng là trận đấu duy nhất không có Winston tham dự. Ngón tay Hunt nắm chặt vô lăng, ánh mắt trở nên lạnh lùng nhìn về Owen phía trước mặt.

Marcus lúc này ngẩng đầu nhìn màn hình, nói với Thẩm Xuyên đứng bên cạnh: “Cậu có biết không, mỗi lần Hunt xuất trận, tôi đều cảm thấy rất lo lắng. Trước đây là lo lắng nó không có kinh nghiệm, hoặc lo lắng nó không thể dốc sức ứng phó... Sau này lại lo lắng nó quá tài giỏi, sau khi chen chân vào giữa hàng ngũ của những tuyển thủ hàng đầu rồi, nó sẽ hủy hoại chính mình vì tốc độ quá cao...”

“Vậy lần này thì sao? Ông đang lo lắng điều gì?” Thẩm Xuyên xoay mặt sang hỏi.

Marcus lắc đầu nói: “Lần này, tôi lại hoàn toàn không lo lắng. Có lẽ là vì Hunt đã từng giành được ngôi vị quán quân, thế nên... tôi không còn những mơ tưởng quá xa xôi với nó nữa?”

“Không phải đâu, là vì ông đã càng lúc càng tin tưởng Hunt rồi. Kể từ khi tôi nhìn thấy Hunt trên đường đua Silverstone đến nay, cậu ấy đã không còn mắc thêm sai lầm nào nữa.”

Thẩm Xuyên vừa nói vậy, Marcus đã cúi đầu bật cười: “Đúng vậy... ngẫm lại mà thấy cứ như là kỳ tích.”

Năm ngọn đèn dần dần tắt phụt, những suy nghĩ vẫn vơ trong đầu Hunt cũng theo đó bị lọc ra khỏi não. Khi Owen phía trước lao đi, dây cung trong lòng Hunt cũng đột ngột căng lên. Cậu xuất phát linh hoạt như rút đao, phóng trên đoạn đường thẳng điên cuồng như bão táp. Sau khi Hunt vào số 6, vận tốc đạt tới 310 km/h, về nên một đường vòng cung trong mắt khán giả, màn cạnh tranh kịch liệt cũng nhân thế mờ màn.

Hunt và Charles tạo nên những áp lực cực lớn cho Owen đang dẫn đầu. Màn thử nghiệm trên đường của của Hunt khiến Owen quả quyết triển khai thể phòng ngự. Owen rất rõ, Hunt kiên nhẫn hơn về ngoài của cậu nhiều. Biết bao nhiêu trận đua đã qua, thằng nhóc này luôn bám chặt đối thủ cho đến tận vòng cuối cùng mới phản kích. Bởi không hề thả lỏng chút nào trước áp lực, vào vòng đua thứ năm, Owen đã phá kỷ lục tốc độ đua một vòng nhanh nhất trên đường đua Sepang được tạo ra từ năm ngoái.

Cho đến tận vòng đua thứ sáu, khi bám sát gót Owen cùng lái tới cuối đoạn đường thẳng, Hunt lại đột nhiên giảm tốc để vượt qua góc cua đầu tiên, tiếp đó vẽ một đường cong tuyệt đẹp ở góc cua trái, chuẩn bị tinh thần vượt qua Owen.

Khán giả kinh ngạc ồ lên, đến cả chuyên gia công nghệ của Ferrari cũng không khỏi trầm trồ: “Giỏi lắm nhóc—”

Hunt và Owen sóng vai ở trung tâm góc cua, thế nhưng Owen vẫn dựa vào chút lợi thế nhỏ nhoi để trở thành người thoát cua trước.

“Tiếc quá!” Ngài Miller, giám đốc đội đua Ferrari thở dài.

Còn Winston đứng bên cạnh lại rất bình thản cất lời: “Cậu ấy mới chỉ đang tính toán và thăm dò mà thôi.”

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Tôi Có Thể Bốc Đồng Một Chút Không?

Trong khi Hunt công kích Owen suốt ba vòng liên tiếp, Charles sau lưng cậu cũng cực kỳ kiên nhẫn bám theo. Cuối cùng, ở một góc cua cần tăng tốc, Charles quyết đoán vào cua, khiến lớp xe ma sát với mặt đường gần như tóa lửa. Hunt phản ứng linh hoạt điều chỉnh tuyến đường, ép Charles suýt chút nữa thì lao ra ngoài vạch trắng, có điều y vẫn vững vàng không chệch được phương hướng. Vào thời điểm quyết định, y gần như sượt qua đầu xe Hunt để giành trước một bước thoát cua, sau đó lập tức lao vào góc cua hình chữ S.

“Mẹ kiếp! Charles điên rồi à!” Marcus thấy thế mà kinh hồn bạt vía.

“Nhưng làm vậy cũng không tính là phạm quy. Đúng là không hổ danh cao thủ mười mấy năm kinh nghiệm.” Thẩm Xuyên hí hóp nói.

“Mong Hunt sẽ không chịu ám ảnh gì.”

Lúc này, Hunt đã bị bỏ lại phía sau Charles. Màn vượt mặt vừa nãy không hề gây nên chút đã kích nào với cậu, ngược lại, chính vào thời khắc ấy, cậu đã cảm nhận được cái gọi là “khoái cảm tốc độ” mà Winston nói. Cảm giác ấy khiến Hunt càng nóng lòng muốn thử thách bản thân hơn, muốn thực hiện được một màn vượt mặt cao siêu hơn cả màn vượt mặt Charles vừa thể hiện vừa.

Sự hưng phấn lúc này khiến đầu óc Hunt càng trở nên tỉnh táo. Trên đoạn đường hình chữ S, Hunt hiện đang là tay đua giữ tốc độ thoát của nhanh nhất. Khán giả quan sát cậu vừa đổ mồ hôi lạnh sợ cậu lao ra ngoài đường đua, lại vừa trầm trồ với kỹ thuật bẻ lái của cậu. Sau khi vượt qua góc của này, Hunt phát hiện có người đang bám theo mình.

Là người của đội Lotus... kỹ thuật của tên này khá đấy!

Trước khi Hunt đến với góc của tiếp theo, tốc độ của cậu đã lên tới 280 km/h, thế mà tên bám đuôi kia vẫn không hề kém cạnh, cứ như đang không ngừng giăng lưới, ý đồ kéo Hunt mắc vào trong.

Tên của người này là gì ấy nhỉ?

— Trần Mặc Bạch!

Trần Mặc Bạch vốn xuất phát từ vị trí thứ sáu, không ngờ lại leo lên vị trí thứ tư nhanh đến thế, mà Duchovny và Penny cũng có phải hạng để chơi đâu! Winston đã từng nói, người này có sở trường độ phanh. Được lắm, vậy thì tôi sẽ thử sức với anh!

Vào đến góc của số Bảy, hệ số lực hướng tâm lên tới 2.8, thế nhưng cả Hunt và Trần Mặc Bạch đều gần như đồng thời rà phanh muộn. Dưới tốc độ như vậy, người bình thường hẳn đã gãy cổ rồi, vậy mà Hunt lại nhếch mép cười. Rất nhiều khán giả đã ò lên kinh ngạc khi nhìn thấy hai chiếc xe gần như song song phóng qua đỉnh cua, sau đó gần như đồng thời chuyển hướng. Có điều, Hunt vẫn giữ vững ưu thế của mình để là người tiến tới góc của tiếp theo trước.

Cuộc cạnh tranh vẫn cứ tiếp diễn.

Phong cách vuron lên ổn định của Trần Mặc Bạch không hề làm Hunt thấy sốt ruột, ngược lại, cậu còn thấy hưng phấn như một đứa trẻ tìm được món đồ chơi mới mẻ. Sự hưng phấn này mang lại cho Hunt một linh cảm bất ngờ. Linh cảm này hợp với đường đua, hợp với xe đua của cậu thành một thể, tạo ra nguồn sức mạnh bộc phát khiến người ta khó lòng tưởng tượng.

Các tay đua nối nhau vào pit, Hunt và Trần Mặc Bạch cũng vậy. Sau khi ra khỏi pit, Hunt tựa như bước vào trạng thái điên cuồng. Sau hai vòng đua, tốc độ của một vòng của cậu đã vượt qua cả Owen, người đang tạm giữ vị trí thứ nhất.

“Tôi bỗng nhiên có một cảm giác rất kỳ lạ...” Marcus mở miệng nhưng lại không thể hình dung chuẩn xác thứ cảm giác này.

“Đường đua Sepang tồn tại là để khẳng định cậu ấy.” Thẩm Xuyên đáp lại.

Marcus hơi ngần ngại rồi nhìn Thẩm Xuyên đứng bên cạnh: “Nó tồn tại cũng là để khẳng định chúng ta.”

Hai góc của số Mười ba và Mười bốn là hai góc của phải được thiết kế rất đặc biệt, sẽ ảnh hưởng đến tốc độ của Hunt khi tiến vào đoạn đường thẳng tiếp theo. Sau lưng Hunt vẫn là Trần Mặc Bạch đang thể hiện kỹ thuật truy đuổi cao siêu. Góc của trước, Trần Mặc Bạch gần như vượt qua Hunt, thế nhưng đến góc của sau, Hunt nhạy bén chuyển số 2 ở đỉnh cua, đáp trả Trần Mặc Bạch một cách điệu nghệ, là người giành được quyền vào đoạn đường thẳng trước. Sau khi thoát được Trần Mặc Bạch, cậu liền điên cuồng tăng tốc, truy đuổi Charles ở ngay trước mặt.

Charles không để cho Hunt có cơ hội thực hiện hiệu ứng kéo trên đoạn đường thẳng, hai xe lần lượt tiến vào góc của gât. Charles vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra Hunt có ý đồ vượt lên ở đỉnh cua thứ hai, thế nhưng y cũng lập tức hiểu ra, đây chỉ là sự thăm dò của Hunt, cũng là bức chiến thư của cậu.

Một vòng sau, hai người đã sắp sửa phóng tới góc của phải mà Charles đã vượt qua Hunt trước đó. Dưới ánh nhìn chăm chú của khán giả, Hunt quyết liệt như rút dao chém nước, chẳng khác nào sẽ lao vào khu run off đến nơi, vậy mà cậu lại vững vàng đè lên vạch kẻ trắng, chuyển hướng, để rồi sau một thoáng sóng vai cùng Charles, cậu trở thành người thoát của trước. Charles trợn mắt, nhìn về phía Hunt nay lại dẫn trước mình.

“Hây, Charles... tôi để lại Trần Mặc Bạch cho anh đấy!” Hunt nhếch mép cười.

Hai giây sau, ngài Cacho đang ngồi trên ghế truyền thông mới có phản ứng: “Cậu chàng này chơi ngông thật! Cách cậu ta vượt qua Charles vừa rồi chẳng khác gì cách Charles vượt qua cậu ta cả! Có khác thì khác ở chỗ, Hunt cứ như đã tổng kết kinh nghiệm của Charles, khiến cung đường của cậu ta càng trở nên...”

“Càng trở nên hoàn hảo và thông dong hơn.” Audrey Wilson tiếp lời. Cô cảm thấy cực kỳ, cực kỳ ngạc nhiên, không ngờ Hunt đã trưởng thành hơn chẳng đua trước nhiều đến thế.

Cùng lúc ấy, Winston đã đứng trước màn chiếu không hề động đậy suốt hơn một giờ đồng hồ. Hắn giữ vững tư thế quan sát chăm chú, như thể toàn bộ suy tính, toàn bộ tư duy và toàn bộ nhiệt tình nằm sâu trong lòng hắn đều đã bị chiếc xe kia kéo theo mất.

Vượt qua Charles, Hunt giành lại vị trí thứ hai bắt đầu truy đuổi Owen suốt sáu vòng liên tiếp. Đối với Owen, mỗi phút mỗi giây trôi qua đều là một trải nghiệm vô cùng quý báu, bởi sự tồn tại của Hunt khiến anh ta nảy sinh thêm biết bao cảm xúc mới mẻ với đường đua Sepang. Anh ta nhất định phải lợi dụng từng đoạn cua, từng góc độ, dốc hết khả năng cắt đuôi Hunt.

Trong những vòng đua còn lại, vì theo đuổi Owen, Hunt quyết định vào pit thêm lần nữa. Cả đội đua Marcus hăng máu, giúp Hunt ghi được kỉ lục lần vào pit có thời gian ngắn nhất. Mười mấy vòng đua cuối, Hunt lao về phía trước nhanh như cười gió.

Kỹ thuật điều khiển và sắc sảo của Hunt trên từng góc cua góc độ khác nhau khiến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên lưng Owen, làm anh ta suyt chút nữa đi chệch hướng mấy lần. Hunt đã vượt ngoài dự liệu của Owen suốt ba lần liên tiếp, thế nhưng Owen vẫn cương quyết giữ vững vị trí của mình.

Thời gian dần dần rút ngắn, hai người bước vào năm vòng đua cuối cùng. Sự cạnh tranh của Hunt và Owen khiến tim người xem ngừng đập. Trong suốt ba góc cua liên tiếp, hai người lái sống vai lớp độ lớp, hệ thống treo của hai bên tựa như có thể va chạm bất cứ lúc nào.

“Sao, cậu thấy Evan Hunt thế nào?” Ngài Miller hỏi Winston đứng cạnh.

“Tôi rất ghen tị với Owen. Đáng lẽ tôi mới chính là người khiến Hunt một lòng một dạ theo đuổi như thế.”

Ngài Miller ngẩn ngơ, bởi ông có thể cảm nhận được giọng của Winston rất rít, tựa như cái cậu thanh niên đang mặc sức rong ruổi trên đường đua kìa trời sinh đã thuộc về Vann Winston, không một kẻ nào có đủ tư cách ảnh hưởng đến phương hướng của cậu.

Hunt lúc này nắm chặt vô lăng, cậu biết mình đã hoàn toàn thích ứng được với đường đua rồi.

Winston, nhìn tôi đi. Nhất định, nhất định phải nhìn tôi đây!

Khi vượt qua những góc cua liên tiếp, Hunt lợi dụng phanh để tạo ra sự chênh lệch thời gian với Owen. Thoạt nhìn, cậu như đã lái chệch khỏi đường đi, đến cả đầu xe cũng vượt ra khỏi vạch trắng. Marcus căng thẳng đến mức toàn thân đột nhiên ngã về phía trước, nhân viên trong đội không hện mà cùng ngẩng cao đầu, còn Winston lại bước những bước dài lên trước, nhìn về con đường Sepang.

Winston nắm chặt nắm tay, hẳn rất rõ ràng Hunt sẽ không thất bại, cậu chắc chắn sẽ không thất bại!

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Hunt mạnh mẽ chuyển hướng, gần như dán dính vào thân xe Owen, rà phanh chuyển số làm liền một mạch. Lúc trước, xe trông còn như lạc khỏi cung đường, lúc này lại như để giúp cậu tích đủ lực hướng tâm vậy. Sau khi qua đỉnh cua, cậu vượt trước Owen một phần ba thân xe, đến khi thoát cua, cậu đã hoàn toàn vượt qua Owen, trực tiếp lái vào góc cua số Bảy. Khi hai người so tài cùng nhau, tâm trạng Hunt vừa lạnh lùng vừa sôi nổi, mọi thứ xảy ra trước mắt cậu như thể được quay chậm, khiến mỗi một giây đều được cắt thành từng tấm, từng tấm phim. Hunt phóng ra khỏi góc cua, Owen đã bị cậu bỏ lại phía sau rồi!

“A ha!!” Marcus nắm chặt tay nhảy cẫng lên.

“Thằng nhóc này... chẳng phải người...” Đội đua Ferrari cũng truyền ra từng tiếng kêu kinh ngạc.

Mà khi được tận mắt chứng kiến hình ảnh này, Winston cũng như bùng cháy sau trạng thái ngưng kết.

Hai vòng sau đó, Hunt thể hiện được kỹ thuật phòng ngự trước nay chưa từng có. Owen luôn luôn bám sát sau lưng cậu mà chẳng cách nào vượt lên. Cả đường đua như nước biển sôi trào, Hunt dẫn đầu đoàn quân đi ngược thủy triều, chọc thủng tất thảy, nhắm chìm thế giới...

Giờ này phút này, bao nhiêu âm thanh của thế gian vốn bị cậu bỏ ngoài tai lại tràn về trong óc. Hunt thở hổn hển, lồng ngực cũng như thể nổ tung. Cậu thắng rồi sao?

Winston? Anh có nhìn thấy không? Anh có ngưỡng mộ không? Có đố kị không? Có vạn phần tiếc nuối vì không thể trở thành đối thủ của tôi trong chặng đua này không? Có phút phút giây giây quan sát tôi? Cũng giống như tôi cố chấp bám theo anh vậy?

Hunt nện thật mạnh vào lồng ngực mình, cảm thấy mọi chuyện có phần không chân thực. Khi ánh mắt cậu lướt ra khỏi đường đua, nhìn thấy bóng hình đứng thẳng ở phía xa xa, cậu bỗng muốn từ bỏ tất cả để lao vào lòng người con trai kia biết mấy.

“Quán quân! Hunt! Cậu lại giành thêm một chức quán quân chặng nữa rồi!!”

Trong lòng Hunt là những sướng vui vô hạn. Cậu không biết phải làm sao mới có thể khiến Winston cảm nhận được tâm tình của mình lúc này. Chức quán quân này có thể không mang lại vô hạn vinh quang như ngôi vị quán quân chung cuộc, nó cũng sẽ chỉ là một bộ phận nhỏ trong vô số những chặng đua mà cậu và Winston cùng trải qua, thế nhưng đối với Hunt, nó lại mang ý nghĩa quan trọng cực kỳ. Nó là chức quán quân Hunt giành được ngay dưới sự quan sát của Winston.

Tôi dâng tặng nó cho anh đây, liệu anh có như tôi, cảm thấy sung sướng như thể phát cuồng?

Xa quá, Hunt không nhìn rõ được biểu cảm của Winston.

Tiếng của Marcus truyền tới từ vô tuyến điện: “Hunt! Cậu giỏi lắm! Giỏi lắm! Tôi yêu cậu! Bọn tôi yêu cậu!”

Những ngón tay nắm chặt vô lăng của Hunt khe khẽ run rẩy. Khán giả đang hò reo, không khí cũng dường như sôi trào.

“Tôi có thể bốc đồng một chút không?” Hunt nhẹ giọng hỏi.

“Được! Được chứ! Cậu muốn bốc đồng thế nào mà chẳng được! Chỉ cần không lao xe vào khu run off là được rồi!”

Hunt nhếch cao khóe miệng rồi đột nhiên nắm chặt vô lăng. Xe của cậu thỉnh linh xoay một vòng, lốp xe ma sát kịch liệt với mặt đường sinh ra tia lửa. Khán giả cũng trở nên kích động. Thế giới xoay tròn cực nhanh. Niềm vui của cậu lao đi bốn phương tám hướng.

Owen bắt lực cười cười: “Ngài Marcus không tiếc của à? Lại để cho thằng nhóc kia đốt lốp như thế cơ đấy.”

Charles khinh bỉ: “Mẹ kiếp! Thua thằng nhóc con kia ba chặng liên tiếp rồi!”

Lần chụp ảnh này, Hunt tươi cười xán lạn vô cùng. Khi cậu đứng trên bục nhận giải cùng Owen và Charles, Charles vẫn mang vẻ mặt khó đăm đăm, còn Owen lại đặt một tay lên lưng cậu, rình ngay cái lúc cậu cười rạng rỡ nhất để véo mạnh một cái.

“Auuu!!”

Kết quả, bức ảnh cuối cùng chụp được cảnh Hunt nhăn mặt đau đớn.

Sau khi chặng đua này kết thúc, Hunt chạy như bay trên lối đi. Cậu lao đến vị trí của đội đua Ferrari, nhìn thấy người con trai lạnh lùng kia đang trò chuyện với người đồng đội giành vị trí thứ năm của mình.

“Ái chà! Hunt tới kia!”

Cả đội đua đã chẳng còn gì kinh ngạc với sự xuất hiện của Hunt nữa, đến cả giám đốc đội đua, ngài Miller cũng chẳng có cảm xúc gì.

“Thằng nhóc này thích đến đội Ferrari chơi thế, tại sao không gia nhập luôn cho rồi?”

“Cẩn thận kẻo bị Marcus ném bom đấy.”

Kể từ khi nghe thấy tiếng bước chạy vội vã của Hunt truyền tới từ phía xa, Winston đã không còn biết mình đang nói gì với đồng đội nữa. Trông bóng hình Hunt càng lúc càng gần, Winston đã thoáng dang hai cánh tay, thế nhưng vẫn không dự tính được tốc độ chạy của cậu. Cậu xông tới, tựa như kéo theo không khí của toàn thể giới cùng niềm hạnh phúc của chính mình. Sau một tiếng “phịch”, Winston cũng như thế vỡ tan, lao đảo lui ba bước rồi mới ôm chầm lấy Hunt.

“Anh đã nhìn thấy chưa? Đã nhìn thấy chưa?” Bao nhiêu hưng phấn của Hunt đều dâng hết lên nét mặt. Đây chẳng phải lần đầu tiên Hunt lao vào lòng ngực Winston, cũng chẳng phải là lần đầu tiên Winston ôm cậu lên cao như vậy.

“Ai không biết sẽ tưởng thằng nhóc chạy đến đây để khoe khoang mất... muốn đập chết quá...” Ngài Miller không vui nói.

“Sao tôi lại cảm thấy trông giống như Winston đang khoe khoang hơn nhỉ? Kiểu như cậu ta đang nói, kể cả khi tôi không ở đó, Hunt của tôi cũng có thể bảo vệ được ngôi vị quán quân...”

Vừa nghe lời bàn như thế, ngài Miller đã trông thấy Winston đang ngẩng cao đầu, cả ánh mắt lẫn cánh môi đang cười khe khẽ đều thể hiện niềm hạnh phúc và tán thưởng không hề che giấu. Winston ôm lấy Hunt bước vài bước về phía trước. Hunt bỏ trên người hần, hưng phấn nói liên miên: “Anh đã nhìn thấy chưa? Cái tên Owen khôn kiếp đó! Tên đó dám cầu tôi! Charles lại thua tôi nữa rồi! Nhìn mặt y mà sướng chết được!”

Winston nghiêng người, đẩy cửa nhà vệ sinh rồi bước vào trong.

“Tôi giành quán quân rồi! Tôi lại giành quán quân rồi! Tuy không phải quán quân chung cuộc nhưng có lẽ tôi đã càng lúc càng tiến gần tới anh rồi!”

Winston ôm Hunt xoay nửa vòng, bước vào một gian buồng rồi dùng mũi chân đóng cửa lại. Hunt vẫn ngây ngất trong men say chiến thắng, đôi mắt cậu tràn đầy hình ảnh ánh mắt Winston, cậu chẳng hề quan tâm mình đã được Winston ôm tới đâu nữa.

Cậu hé miệng, thậm chí còn chẳng rõ chính mình đang nói những gì, chỉ biết nụ hôn của Winston đã ập tới. Đầu lưỡi của hần không nói lời nào đã tiến vào trong. Hunt rên rĩ hai tiếng, đang định đáp trả người kia, Winston đã không đợi nổi nữa bắt đầu mút mát.

Hunt trượt dần từ trong lòng Winston xuống, Winston lại xốc cậu lên, hai cánh tay giữ chặt lấy thắt lưng cậu. Niềm khát vọng khó lòng kiềm nén nựng nịu này truyền từ đầu lưỡi Hunt tới tận từng lỗ tóc, từng đầu ngón tay cậu. Nhiệt độ cơ thể Winston rất cao, cách lớp quần áo thì đầu chưa kịp cời cũng có thể cảm nhận được, nhưng cho dù có là như thế, Hunt vẫn muốn dựa vào người hần gần gũi thêm chút nữa.

Winston ôm Hunt lùi một bước về sau rồi ngồi xuống, Hunt liền ngồi mặt đối mặt trên đùi hần luôn. Winston ngẩng đầu hôn cậu, tránh làm nhàu quần áo cậu. Tất cả bỗng chốc trở nên hỗn loạn và tùy ý, chỉ đến khi Winston cắn cằm cậu, bắt cậu ngẩng đầu lên nhưng cánh tay hần vẫn giữ chặt lấy lưng cậu, Hunt mới nhận ra mọi chuyện là chân thực. Chuyện cậu giành ngôi vị quán quân lần thứ hai là thật, chuyện cậu được Winston ôm thật chặt thế này là thật, người con trai này cực kỳ say mê cậu cũng là thật nốt.

“Anh muốn... ăn luôn tôi ở đây sao?”

Hunt hỏi bằng giọng khàn khàn. Ngón tay cậu luồn vào mái tóc Winston, tựa hồ nếu làm như vậy, cậu sẽ đến được gần hơn với suy nghĩ của hắn. Winston vẫn tiếp tục những nụ hôn của mình, sau khi đầu lưỡi trượt từ yết hầu của cậu xuống, hắn rõ ràng muốn cắn nhưng lại chỉ có thể kiềm chế bản thân dùng răng khẽ lướt qua, tiếp đó bắt đầu hôn mát.

Hắn chôn mặt vào lòng Hunt, giọng nói nghe cũng khàn khàn: “Không phải em muốn có được đái ngọ của quốc vương sao? Tôi phát điên vì em chẳng lẽ lại không phải?”

Hunt bật cười nói khẽ bên tai Winston: “Vậy thì tiếp tục đi.”

Winston ngẩng đầu nhìn ngắm cậu, sức mạnh trong ánh mắt như có thể ấn chặt Hunt lên cánh cửa, để muốn làm gì tùy ý. Những chuyện xảy ra sau đó đều nằm trên bờ vực mất khống chế, Hunt ôm chặt lấy bờ vai Winston không dám phát ra bất cứ tiếng động gì, còn ngón tay Winston lại trở nên thiếu kiên nhẫn hơn trước, cứ như tồn tại chỉ để dẫn vật Hunt.

Chuông điện thoại của Hunt không ngừng reo rất, đầu tiên là Marcus gọi, sau nữa là giám đốc truyền thông và Thẩm Xuyên. Những giọt mồ hôi trượt từ mái tóc Hunt, rơi xuống lưng Winston. . .

Không biết bao lâu sau, hai người mới ra khỏi gian phòng. Khi ấy, hai chân Hunt đã mềm nhũn, còn Winston lại đứng rửa tay bên bồn rửa. Hắn nhìn điệu bộ lao đảo của Hunt rồi giữ lấy cánh tay cậu: “Tôi còn chưa làm gì mà em đã ra nông nổi này. Nếu để tôi làm thật, chắc hẳn em có muốn khóc cũng không khóc nổi mất.”

Hunt giờ chân đạp vào bắp chân Winston, người kia đứng nguyên chẳng hề động đậy: “Hơ, sao anh không tránh?”

Winston nghiêng mặt như để quan sát biểu cảm của Hunt kĩ càng hơn: “Đây là đái ngọ dành cho quốc vương của riêng em”

Mặt Hunt gần như bốc cháy.

Đúng lúc này, có một nhân viên bước vào phòng, Hunt cúi thấp đầu định tránh đi, Winston lại nắm cổ tay cậu, lôi cậu quay về bên mình. Hắn nói khẽ bên tai cậu: “Tôi nay tiếp tục.”

Cái nơi vốn đã bình thường trở lại kia suýt chút nữa lại có phản ứng.

Trong buổi phỏng vấn sau chặng đua, Hunt có thể cảm nhận được sự tôn trọng và nghiêm túc của những nhà báo phỏng vấn mình. Cậu còn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi cậu vốn cho rằng Charles hẳn phải rất thù hận mình, vậy mà y lại có những bình luận rất khách quan, rất công bằng về mình trước truyền thông.

“Những gì Hunt đã thể hiện được trong chặng đua này khiến người ta không thể bắt bẻ. Hơn nữa, ở độ tuổi này, cậu ta là một tay đua có sự bền bỉ và nhẫn nại vô cùng đáng ngưỡng mộ. Trừ phi đã cán đích, nếu không, bất cứ tay đua nào đối đầu với cậu ta, dù chỉ buông lỏng 0.1 giây thôi, cũng sẽ có khả năng thất bại trong gang tấc.” Charles nói xong liền chen ra khỏi đám đông truyền thông.

Còn câu trả lời của Owen lại khiến Hunt không còn gì để nói: “Mọi người nói về nhóc Hunt của đội đua Marcus ấy à? Cậu ta tất nhiên phải thắng rồi! Nếu không thắng, cậu ta chắc chắn sẽ bị Winston chinh đốn cho không thể tham gia chặng đua sau mắt.”

Nhìn nụ cười hí hước cùng vẻ mặt đắc tiện kia, Hunt thật sự vô cùng hối hận vì sao mình lại không đẩy Owen ra khỏi đường đua. Thế mà vẫn còn nhà báo không sợ loạn cùng pha trò hỏi: “Ồ? Winston sẽ chinh đốn Hunt thế nào?”

“Bằng một cách thức vận động siêu siêu kịch liệt, có thể khiến toàn thân đều xuất hiện dấu tích ấy!” Owen nháy nháy mắt, khi thấy đám nhà báo bắt đầu suy nghĩ xa xôi mới bổ sung nốt một câu: “Ví dụ như quyền anh!”

Đến lúc này, cánh nhà báo mới bừng tỉnh ngộ, tự cho rằng Winston sẽ đánh Hunt một trận toi đời.

“Ông dám chết bây giờ!” Hunt nghe thấy đoạn này mà tức không để đâu cho hết.

Hunt vốn tưởng Marcus sẽ hào phóng tặng cậu một kỳ nghỉ, cho phép cậu ngủ nướng hai ngày, ai ngờ đầu ông ta lại nói ngày mai có buổi phỏng vấn, hôm sau có hoạt động kinh doanh, hôm sau nữa cũng vẫn có thể có hoạt động kinh doanh. . . Hunt nghe mà trợn tròn cả mắt: “Ông không định cho tôi ngủ à? Cũng không cho tôi thời gian để cân bằng hormone luôn?”

“Cân bằng hormone? Chắc chỉ có phụ nữ mới cần chứ nhỉ? Cậu cứ giữ vững trạng thái hormone nam tăng cao là tốt nhất.” Về mặt Marcus nhìn Hunt như thể đang nói “đùng-có-mà-lãng-phí-tính-lực”.

Mãi đến tận sáng sớm, Hunt mới quay về được phòng nghỉ. Phòng của cậu lúc này đã bày đầy hộp quà và hoa tươi đủ loại, thế nhưng Hunt còn chẳng buồn liếc mắt, chỉ chạy khắp nơi tìm kiếm Winston.

“Winston! Winston!” Hunt kêu gọi hồi lâu mới chịu thừa nhận Winston không có ở đây. Cậu đột nhiên lại cảm thấy vô cùng buồn bã.

Hunt gọi cho Winston một cú điện thoại, người kia nhấc máy rất nhanh: “A lô? Em đã quay lại khách sạn rồi đấy à?”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng trò chuyện, có vẻ như buổi phỏng vấn của đội Ferrari vẫn còn chưa kết thúc. . .

“Tôi về rồi... vẫn còn đang phỏng vấn mà sao anh lại nhận điện thoại của tôi?”

“Tôi sẽ nhận điện thoại của em bất kể lúc nào.” Giọng nói của Winston rất dịu dàng, khác hẳn với ngữ khí bình thường hắn dùng để nói chuyện với truyền thông.

Hunt ôm điện thoại chạy một vòng nhỏ khắp phòng, bởi đáp án như vậy khiến cậu cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Đúng lúc này, điện thoại loáng thoáng truyền đến tiếng một nhà báo đặt câu hỏi: “Cậu có thể cho vài lời bình luận về những gì Hunt, bạn cậu đã thể hiện trong chặng đua này không?”

Hunt cảm thấy có chút căng thẳng, Winston sẽ bình luận như thế nào đây? Tên này vừa nghiêm túc lại vừa theo đuổi sự hoàn mỹ, dù mình có giành được ngôi vị quán quân cũng không có nghĩa là hắn sẽ không có bất cứ ý kiến hoặc nhận định gì.

“Từ bước khởi đầu cho đến khi chạm vạch đích, dù có ở đường đua, tôi cũng sẽ không tìm được cơ hội vượt qua cậu ấy.”

Ngay khoảnh khắc ấy, trái tim Hunt như có thể bay bổng tới trời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thơ Pushkin

“Này, phải một lúc nữa tôi mới xong phỏng vấn, em ngủ trước đi nhé?”

“Được rồi.” Hunt thăm cảm thấy tiếc nuối, rõ ràng lúc trước còn nói “tối nay tiếp tục” cơ mà...

Dù trời đã rất khuya, Hunt vẫn chẳng hề buồn ngủ. Đẳng nào trong phòng cũng đang tràn ngập quà cáp, hay là bóc quà đi vậy! Hunt cảm thấy như được quay về thuở còn nhỏ, mình ngồi dưới gốc thông bóc quà giáng sinh. Đa số các món quà đều do người hâm mộ tặng, có quần áo thể thao, vật dụng du lịch... và cả kẹo que.

“Mình giống trẻ con lắm à? Sao lại tặng nhiều đồ ăn vặt thế này?” Kẹo sữa? Socola thủ công? Khoai tây chiên? Điều an ủi duy nhất là hình dáng kẹo mút rất bình thường...

Có một gói quà khá nặng, Hunt liếc nhìn mảnh giấy nhãn dính phía trên, không ngờ là do Lawrence Owen tặng! Cậu nghĩ thế nào cũng cảm thấy không nên bóc gói quà này thì hơn, biết đâu lại tự khiến mình tức chết... Vì thế, cậu dùng mũi chân đá hộp quà sang một bên rồi bóc khoai tây chiên ra thưởng thức, vậy nhưng gói khoai đã hết một nửa rồi mà cậu vẫn không kìm nổi tò mò.

Rất cục cái tên Owen này tặng mình quà gì nhỉ? Chặng đua mới kết thúc chưa bao lâu, thế mà quà tặng của Owen đã đến cùng lúc với quà của người hâm mộ, hẳn là vì tên này đã chuẩn bị xong xuôi từ trước khi chặng đua diễn ra. Nhưng là cái gì mới được cơ chứ?

Hunt càng muốn kìm nén sự tò mò lại càng cảm thấy tò mò hơn. Khoai tây chiên có hương vị thế nào, cậu cũng không nhận ra nữa. Cuối cùng, Hunt vẫn quyết định dùng ngón chân kéo hộp quà về phía mình.

Ái chà, nặng gớm nhỉ? Được rồi, dù sao cũng đã tặng cho mình, nếu lại là món đồ gì kì quái như lần trước nữa thì vứt luôn đi là xong!

Hunt mở hộp quà, bất ngờ phát hiện bên trong có một chiếc máy tính bảng.

“Í dà, Owen mà lại tặng một thứ... thực dụng thế này á?”

Trên máy tính bảng còn gắn một tờ giấy nhỏ, Owen viết: Nhóc Hunt, hơn một trăm bộ phim trong máy tính bảng là quà tôi tặng cho cậu. Tận hưởng hết mình, tăng cường học tập nhé!

“Hả? Phim á?” Hunt gãi đầu gãi tai. Owen không những tặng máy tính bảng cho mình, lại còn lưu cả phim điện ảnh trong đó nữa cơ à? Phim cũng có cần được người đầu, cứ xem thử xem đã. Không biết trình độ thưởng thức của Owen cao tới đâu nhỉ?

Hunt ôm máy tính bảng ngồi đầu giường, sau khi khởi động máy, cậu nhận ra trong máy đúng thật có siêu nhiều phim ảnh, chỉ có điều tên của những bộ phim này nghe thật kì dị, gì mà “Đêm khuya cuồng nhiệt”, gì mà “Dây thừng – Nút thắt tình yêu”,... Hunt đành chọn bừa một bộ phim. Phim vào đề một cách đơn giản rõ ràng, mở đầu bằng hình ảnh hai người đàn ông đang dán dính lấy nhau “làm việc”. Hunt thấy vậy liền sợ đến mức làm rơi cả máy, may mắn, ngón tay cậu đã tóm được một góc trước khi máy tính bảng tiếp đất. Tim cậu đang đập điên cuồng, mặt cũng đỏ hồng ngay tức khắc.

“Owen chết tiệt!”

Hunt nổi giận dùng dùng ném máy tính bảng sang một bên, nhưng những âm thanh trong phim vẫn vang lên như mang theo một lực hấp dẫn có khó lòng kháng cự. Hunt nuốt một ngụm nước bọt, lại thăm nghĩ xem một tí cũng chả việc gì, hai người đàn ông thì có thể làm được trò gì cơ chứ!

Suốt cả nửa tiếng đồng hồ, hai người đàn ông trong phim không hề dừng lại, hơn nữa còn biểu diễn hàng thật giả thật hân hoan. Hai nhân vật đã thay đổi năm sáu tư thế, hơn nữa toàn là những tư thế Hunt chưa từng thấy bao giờ. Điều khiến cậu thấy khó hiểu nhất là, chỉ cần nghĩ đến những tư thế ấy thôi, cậu đã thấy ê ẩm toàn thân, thế mà hai nhân vật trong phim lại có thể tận hưởng đến quên trời đất...

Cái kia kia to như thế... không đau sao? Winston lúc nào cũng giúp cậu dần thích ứng, nhưng nhiều nhất cũng chỉ dùng đến hai ngón tay thôi, thêm nữa là cậu sẽ bắt đầu căng thẳng.

Nghĩ đến ngón tay Winston, Hunt lại bỗng thấy có cảm hứng. Trong phòng chẳng còn ai khác, Hunt liền vừa nghe âm thanh của bộ phim vừa tự an ủi. Thế nhưng thật oái oăm, vào đúng cái lúc Hunt đang cực kì nhập tâm, cửa phòng lại bật mở!

Hunt giật mình giải phóng ngay lập tức, còn Winston thân mặc comple cũng dần bước vào. Cậu luống cuống tay chân vội vàng mặc quần, vậy nhưng bộ phim trong máy tính bảng chưa kịp tắt, lại còn đang đến hồi phát ra nhưng âm thanh dữ dội nhất. Chấn Winston vốn dài, hần chỉ mất hai, ba bước là đã đi tới trước giường, đến khi nhìn thấy dáng vẻ Hunt thì đứng cả hình. Hunt vốn đang cực kì xấu hổ, nhưng nghĩ tới chuyện người kia đã nhìn rõ từng lỗ chân lông của mình rồi, cậu lại mặt dày cười cười: “He he... anh không ở đây, tôi tự giải quyết một tí ấy mà.”

Có gì to tát chứ, hồi trước mình cũng đã làm chuyện này cùng bạn học rồi còn gì!

Âm thanh trong phim vẫn đang tiếp tục, Hunt vươn tay muốn tắt đi, ai ngờ Winston lại bước tới gần, nghiêng người, cầm máy tính bảng lên bằng một tay: “Em thích những tư thế này à?” Winston cười khề một tiếng, cầm hơi hếch lên, ngón tay móc vào nút tắt cả vạt giật mạnh xuống, đường cong xung quanh bà vai liền thu lại. Hunt vô thức nuốt một ngụm nước bọt.

“Không... không thích...” Nếu như trả lời là “thích”, về sau còn mạng sống tiếp không?

“Nhưng tôi lại luôn muốn thử tư thế này.” Winston chia máy tính bảng ra trước mặt Hunt, cổ tay xoay một vòng tao nhã, hình ảnh trong phim như thể bùng nổ.

Kiểu này thì thử thế nào được! Chết người như chơi đó!

Winston tiến đến gần vành tai Hunt, nhỏ giọng nói: “Lúc tự làm, tôi thường nghĩ về em như thế đấy.”

“Anh... anh thích nghĩ thì nghĩ, nhưng không được làm thế này!” Hunt nhìn Winston bằng ánh mắt vạn phần phòng bị...

Sau đó, nụ cười trên khóe môi Winston lại càng thêm rạng rỡ. Máy tính bảng bị vứt xuống sàn, Winston chống một tay bên người Hunt, hôn lên môi cậu. Đây là một nụ hôn tràn đầy cảm giác mê hoặc, hoàn toàn khác biệt với nụ hôn chỉ thể hiện bản năng thuần túy trong phim. Đầu lưỡi Winston chạm tới đầu, thân kinh của Hunt cũng tựa như thiêu đốt theo tới đó.

“Sau này đừng có xem những kiểu phim như vậy nữa.” Winston vừa hôn chớp mũi Hunt vừa nói.

“Hả?” Cứ tưởng là anh thích xem cơ chứ! Rõ ràng... anh biết nhiều đến thế, chắc chắn là vì đã xem rất nhiều rồi!

“Em hiểu kì chuyện gì, tôi cũng có thể nói với em.” Winston nhấc tay cởi chiếc áo comple.

Hunt chỉ cần nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống thôi, lòng dạ đã thót lên: “Ừm...”

“Em muốn xem cái gì, tôi cũng có thể cho em xem.”

Ngón tay Winston chậm rãi cởi chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi của mình.

“Nếu như em muốn biết cảm giác đó như thế nào, tôi cũng có thể giúp em tìm hiểu.”

Winston hôn lên môi Hunt một lần nữa rồi vươn tay lấy giấy ăn ở đầu giường, giúp Hunt lau sạch vết tích vừa nãy để lại.

“Tôi không thích em nhìn cơ thể của những tên khác, hiểu không?”

Giọng nói của Winston rất khẽ, chẳng khác nào dỗ dành Hunt chìm vào giấc ngủ.

“Biết rồi.”

Vì thế, Hunt lại bị Winston dẫn vật đến tận rạng sáng mới được nghỉ ngơi. Một hết cả người, thể lực còn tiêu hao nhiều hơn cả khi đua F1 nữa! Trước khi thiếp đi, Hunt tự nói với mình, sau này cậu sẽ không nhận bất cứ một món quà nào của Lawrence Owen nữa, dù là kẹo mút hay máy tính bảng cũng vậy!

Ngày hôm sau, Hunt ngủ đến tận mười một giờ mới tỉnh. Khi cậu vươn tay tới vị trí bên cạnh, Winston đã đi rồi, thế mà cái máy tính bảng tối qua lại vẫn còn nằm ở đó.

“Sao cái này vẫn nằm ở đây!”

Hunt tỏ vẻ bức tức, thế nhưng cậu lại thấy tờ giấy nhắn dính trên máy tính bảng có nét chữ của Winston: Tôi đã xóa hết phim và cài thêm cho em một vài

phần mềm hữu dụng rồi.

Khi bật máy lên, nhận ra hình nền đã được đổi thành bức ảnh mình và Winston chụp chung ở mắt London, Hunt cảm thấy rất vui: “Mình thích tấm ảnh này!”

Những bộ phim “hành động đặc biệt” đã bị xóa sạch sành sanh, thay vào đó là rất nhiều ứng dụng hữu ích, ví dụ như ứng dụng quản lý thể chất, dự báo thời tiết, phiên dịch, cách phối hợp đồ khi đi dự tiệc và những trò chơi Hunt yêu thích.

“He he.” Nếu Owen là một virus cứng đầu, Winston chắc chắn sẽ là phần mềm diệt virus cực mạnh, có khả năng diệt sạch bóng quân thù.

Sau bữa trưa là hàng loạt những buổi phỏng vấn do Marcus sắp xếp, Hunt gần như không còn chút thời gian nào mà nghỉ ngơi. Chặng đua tiếp theo diễn ra trên đường đua Sochi, Liên Bang Nga còn cách những hai tuần nữa, Hunt đi tới bên cạnh Marcus, hỏi bằng thái độ đầy trống ngỗng: “Tôi có được nghỉ ngơi vài ngày không?”

Nếu người đề xuất là những tay đua khác, Marcus sẽ lo lắng người đó quá thả lỏng, gây ảnh hưởng đến phong độ thi đấu của chặng sau, thế nhưng rõ ràng, Hunt không hề gặp vấn đề trên phương diện này. Thời gian cần thiết để cậu tập trung tinh lực rất ngắn, thông thường ngoài việc ngủ nướng, cậu sẽ không bỏ qua huấn luyện thể chất.

“Lại muốn lêu lổng ở đâu?”

“He he.” Thực ra Hunt cũng chưa nghĩ đến. Lập kế hoạch là sở trường của Winston, không phải của cậu.

“Lại đi chơi với Winston đấy à?” Marcus nhún mày không hài lòng.

Đội đua nhỏ và vừa như Marcus thả cho tay lái đội mình thì đã đành, nhưng tại sao Ferrari cũng không nghiêm nghiêm với tay lái đội mình một tí nh? Nhưng hình như là vì Winston tự quản rất tốt, không cần chịu quản lý thì phải...

“Cậu muốn chơi thì tốt nhất là tới Nga mà chơi, hết hai ngày thì tới Sochi. Còn mấy chặng nữa là mùa giải năm nay kết thúc rồi.”

“Vâng.”

Ai mà biết Winston có thời gian rảnh hay không, có khi lại chỉ có mình cậu lang thang bên bờ hồ Baikal ấy chứ...

Sau khi các hoạt động truyền thông chấm dứt, Hunt liền nhắn cho Winston một tin: Chúng ta tới Moscow chơi hai ngày đi!

Hunt đang định nhét điện thoại vào trong túi, Winston đã trả lời: Ừ.

“Chỉ nói có một chữ ‘ừ’ thôi à? Thất vọng quá đi mất.” Giọng nói trêu chọc vang lên bên tai Hunt.

Hunt ngoảnh mặt sang, đối diện với đôi mắt màu lục của Owen: “Anh... sao anh lại ở đây?”

“Tôi cũng có buổi phỏng vấn mà.” Owen trông rất đứng đắn kẻ sát tới bên Hunt: “Cậu đã xem phim tôi tặng chưa?”

“Chưa.” Hunt nguyệt đôi phương.

“Làm gì có chuyện...” Owen vẫn còn chưa định buông tha: “Tôi tốn nhiều tiền mua lắm đó.”

“Tám mươi nghìn đô à?” Hunt lạnh lùng hỏi lại.

“Tính cả giá máy tính bảng nữa, một nghìn hai trăm đô.”

Cút cái “nhiều tiền lắm” của anh đi!

“Máy tính bảng thì tôi giữ để chơi Anipop, mấy cái khác Winston xóa hết rồi.” Hunt nhún vai nói.

“Cái gì? Xóa hết rồi? Hai cậu nên nằm cùng nhau, sau đó bốc hòa đến mức cậu không thể tham gia chặng tiếp theo được mới phải chứ?”

Cuối cùng, Hunt cũng hiểu vì sao Owen lại tặng mình mấy bộ phim kia. Đơn giản chỉ là vì Owen muốn trả thù chuyện mình đã vượt qua bọn họ mà thôi.

“Anh tự chơi một mình đi. Hay là tôi cũng chuẩn bị một cái máy tính bảng tương tự, tải đủ các thứ về, sau đó lấy danh nghĩa của anh tặng cho Charles nhé?”

“Hunt... tôi nghĩ rằng Winston là một người cực kì xấu xa...” Owen vô cùng lo lắng nói.

“Hả? Liên quan gì tới Winston?”

“Cậu ở bên cậu ta lâu quá, không còn ngây thơ nữa rồi.” Owen mang vẻ mặt tiếc nuối khôn nguôi, còn Hunt đã không thiết nghe anh ta nói thêm một câu nào nữa.

Quay lại phòng khách sạn, Hunt liền nhìn thấy Winston đang thu dọn hành lý của cả hai người. Hunt chống cằm ngắm nghía, Winston bây giờ chỉ mặc áo sơ mi, hình ảnh hân vượn dài cánh tay với lấy quần ngủ cậu vút linh tinh trên giường tự nhiên lại khiến cổ họng cậu ứa lệ.

“Đang nhìn gì thế?” Winston cong lưng nghiêng mắt nhìn về phía Hunt.

“Nhìn anh chứ sao! Tôi thấy mình đúng là hên thật đấy! Vì anh biết làm mọi việc, tôi sẽ chẳng cần động tay động chân động não gì nữa cả.”

“Vây sẽ dễ mắc chứng Alzheimer lắm đấy.” Winston đẩy chiếc va li đã sắp xếp xong giúp Hunt tới trước mặt cậu: “Đi thôi. Tôi đã đặt vé từ nãy rồi.”

“Bay muộn thế! Lại phải ngủ trên máy bay à...” Hunt kiểm tra lại vài thứ, Winston đã để miếng che mắt ngủ của cậu ở ngay phía ngoài.

“Không phải em muốn bay chuyến đêm sao?” Winston cúi đầu dựa sát vào Hunt, trên mặt là nét cười thấp thoáng. Tim Hunt đập “thịch thịch”, mang tai cũng nóng bừng lên.

Suốt cả đêm ấy, trong phòng vệ sinh của máy bay, Hunt bị Winston dẫn vật đến mức không đứng vững nổi. Lần này, Winston cực kỳ kiên nhẫn nhưng cũng cực kỳ xấu xa, sau khi Hunt ôm chặt lấy cổ hân nói “không chịu nổi nữa rồi”, hân mới chịu rút khăn giấy lau sạch cho Hunt, rồi hai người quay trở về vị trí của mình.

Hunt vốn tưởng rằng có thể nghỉ ngơi một lúc, ai ngờ bàn tay Winston vẫn còn mò xuống dưới chăn, quấy rối Hunt ngay trước mặt hân thiên hạ. Hunt tóm chặt lấy tay Winston, không muốn để người kia cử động bừa bãi, thế nhưng Winston lại khẽ sát tới, nhẹ giọng nói: “Em định xuống máy bay rồi cũng vẫn nắm lấy tay tôi thế này sao?”

Hunt hít sâu một hơi, cậu quá rõ một khi Winston đã giờ thói thì toàn thế giới cũng chẳng tưởng tượng nổi hân sẽ xấu xa thế nào. Cậu chỉ đành cắn răng cắn lợi không dám phát ra tiếng động, để mặc cho hân làm loạn.

Máy bay hạ cánh, Winston vẫn chẳng chịu thu tay, trái tim Hunt như nhảy cả ra ngoài lồng ngực. Chỉ đến khi tiếng thông báo hành khách đã có thể mở khoang hành lý vang lên, Winston mới rút tay về. Hunt suýt chút nữa không đứng lên nổi. Có trời mới biết cậu sợ tiếp viên hàng không phát hiện ra thứ dính trên chăn đến mức nào...

Trên lối đi, hai chân Hunt vẫn còn hơi run, Winston một mình giữ hành lý của cả hai người, đứng chờ Hunt ở gần đó. Đợi khi Hunt vất và lảo đảo mới đi tới nơi, hân còn ngoẹo đầu nói: “Có cần tôi ôm em không?”

“Anh đã cầm hành lý của cả hai rồi mà còn ôm được tôi à? Nào nào, thử xem!” Hunt vốn đã hơi phát hỏa vì bị người kia hành hạ suốt.

Ai dè Winston lại hỏi ngược một câu: “Sau này có bay chuyến đêm nữa không?”

“Bay chứ!” Hunt giật dỗi đi lướt qua vai Winston.

Khi hai người ngồi taxi đến khách sạn Winston đặt trước, Hunt vô cùng kinh ngạc quan sát phong cảnh dọc đường. Kiến trúc ở đây lấy gam màu ấm làm chủ đạo, trông tao nhã mà bề thế. Đường phố được quy hoạch theo hình vòng tròn kéo dài ra phía ngoài, con đường rợp bóng cây xanh và những kiến trúc mang màu sắc ấm áp như tôn nhau lên.

Hunt dần cảm thấy mệt mỏi, thoáng chốc đã dựa vào Winston ngủ quên. Winston không nói gì, cứ yên lặng để cho cậu dựa vào người như thế. Mỗi lần qua ngã rẽ, hân sẽ vươn tay nhẹ nhàng giữ lấy mặt Hunt.

Winston vốn là người có yêu cầu chất lượng cuộc sống cao, khách sạn hân đặt cũng là một khách sạn lớn ở Moscow, không những rất gần Quảng trường Đỏ và Điện Kremlin, mà khi đặt chân vào đại sảnh, du khách còn có thể nghe thấy tiếng diễn tấu piano nữa. Winston đang làm thủ tục check-in, Hunt thì đứng dưới người.

“Muốn vào phòng ngủ một lúc hay ra ngoài ăn sáng cùng tôi?”

“Ăn sáng! Sau đó đi chơi!”

Dù sao Hunt cũng còn trẻ tuổi, cuộc sống thường ngày ngoại trừ huấn luyện cũng chỉ có đua xe, vì thế, cậu rất thích đi chơi. Nếu như bây giờ lại chui vào phòng ngủ thì thời gian rảnh khó lắm mới tranh thủ được sẽ trôi qua mất!

Winston không đưa Hunt đi ăn ngay trong khách sạn mà chọn một quán ăn nhỏ bên đường. Ngồi bên cạnh cửa sổ thủy tinh, Hunt ăn pizza kiểu Nga, nghiêng đầu ngắm cảnh tượng bên ngoài. Nhìn thấy rất nhiều cô gái Nga tóc vàng mũi cao xinh đẹp đi ngang qua, Hunt khẽ cất giọng cảm thán.

Cậu cứ giữ nguyên cái tư thế ấy cho đến khi ăn hết miếng pizza trong tay, sau đó lại vô thức vươn tay tìm bánh mì chân giò hun khói. Sau một hồi sờ mó mà vẫn chẳng thấy gì, cậu mới nâng mắt lên, phát hiện Winston ngồi đối diện đang quan sát mình, còn giỏ đựng bánh mì đã bị kéo tới bên cạnh tay hân.

“Các cô gái Nga có đẹp không?” Winston nhẹ giọng hỏi.

Trái tim Hunt liền run lên: “Không... không đẹp bằng anh...”

“Vây sao? Thế mà em cứ nhìn họ mãi, chẳng liếc tôi một cái nào.”

Dưới ánh nắng ban mai Moscow, đường nét trên khuôn mặt Winston trông thật dịu dàng, vậy mà Hunt lại có dự cảm chẳng lành: “Tôi... tôi còn phải ngấm anh cả đời cơ mà, thế nên nếu tôi có giành chút ít thời gian ra ngấm người đẹp, anh cũng không nên để ý chứ! Mà tôi cũng có chạm vào họ đâu!”

“Em nói cái gì?” Winston dùng một tay chống cằm, tay kia gõ nhẹ vào giỏ đựng bánh.

“... Tôi cũng có chạm vào họ đâu...”

“Câu đầu tiên.” Winston nhắc.

“Câu đầu tiên?” Hunt hoàn toàn không nhớ nổi mình vừa nói gì nữa, ngắt nổi nếu cậu không nhớ ra, Winston nhất định sẽ có cách khiến cậu mất vui rất lâu.

“Không nhớ thì thôi vậy.” Winston đẩy giỏ bánh mì tới trước mặt Hunt. Hắn hơi cup mắt xuống, trông có vẻ bao dung và chín chắn, ý vị hơn hẳn những người đẹp bên ngoài cửa sổ.

“Tôi sẽ ngấm anh cả đời.” Hunt mở miệng nói.

Sau đó, Winston liền nghiêng mặt bật cười. Hắn cười trông rất đẹp mắt, trái tim Hunt cũng vì thế đập càng nhanh hơn.

“Em luôn không bao giờ nhớ được những câu nói ngẫu hứng của mình.”

“Vậy nên lời tôi nói vừa nãy hoàn toàn không phải là ngẫu hứng.” Hunt cầm lấy bánh mì chân giò hun khói, cắn một miếng thật to.

Winston cùng cậu đi thăm Quảng trường Đỏ và Điện Kremlin. Đây là lần đầu tiên Hunt không nhớ Winston chụp ảnh cậu giơ tay chữ V nữa, bởi cậu biết, nhân những lúc cậu không chú ý, Winston nhất định sẽ lưu giữ được những dáng vẻ đẹp nhất của cậu.

Buổi chiều, hai người tới Bảo tàng Pushkin. Nơi đây trưng bày rất nhiều tác phẩm nghệ thuật đến từ khắp nơi trên thế giới. Hunt chẳng có chút tế bào nghệ thuật nào đứng đút tay vào túi nhìn quanh bốn phía, còn Winston lại tỉ mỉ thưởng thức từng bức họa một.

“Vừa nãy người thuyết minh có nói nơi đây đã được đổi tên nhằm tưởng nhớ Pushkin. Pushkin là nhà thơ đúng không?” Hunt đi tới bên cạnh Winston, dựa sát vào người hắn nhưng cũng không dám thể hiện quá lộ liễu.

“Giỏi đấy, em lại còn biết Pushkin là nhà thơ cơ à?” Winston nghiêng mặt cười khê.

Hunt cũng mỉm cười theo: “Vậy Pushkin đã viết bài thơ gì, há ngài Winston tốt nghiệp trường công Eton?”

Winston có biết thơ Anh cũng chẳng có gì kì lạ. Vậy thơ của Nga thì sao?

Nụ cười bên khóe môi Winston tựa như trở nên rõ ràng hơn, hắn khẽ tới bên tai Hunt, nhỏ giọng đọc: “‘Em thật dễ thương’, tôi thốt lên mà chưa kịp nghĩ, nhưng nghĩ lại rồi, lời cũng vẫn thế thôi.”

Hơi thở của hắn lướt qua vành tai Hunt, gương mặt của Hunt thoáng cái đã đỏ bừng: “Đây là viện bảo tàng đấy, anh đang nói gì thế...”

“Thơ Pushkin, chứ em nghĩ là gì?” Âm cuối của Winston kéo dài, trái tim Hunt cũng theo đó mà ngứa ngáy.

“Chẳng nghĩ gì hết.” Hunt lập tức xoay người bỏ đi. Winston vẫn cứ đi phía sau, cách cậu một khoảng không xa. Khi hai người rời khỏi bảo tàng, Hunt vô thức quay đầu liếc nhìn một cái: “Nghe nói Pushkin đã quyết đầu tới chết vì vợ mình.”

“Ừ. Nhưng thực ra màn quyết đầu này là cái bẫy Sa hoàng tạo ra để trừ khử Pushkin.”

“Ồ... ra là vậy. Nhưng nếu có kẻ nào dám cướp anh khỏi tay tôi, tôi nhất định cũng sẽ quyết đầu cùng kẻ đó, không tiếc bất cứ giá nào. Kẻ cả đó có là cạm bẫy đi nữa.”

Hunt đút tay vào túi đi về phía trước, mấy giây sau, nhận ra Winston không đi theo mình, cậu mới xoay người lại. Hóa ra người kia vẫn đứng nguyên chỗ cũ. “Này, sao thế hả?” Hunt nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ cảm thấy những lời như ‘quyết đầu’ sẽ hợp với mình hơn.” Winston gục đầu mỉm cười rồi sai bước đến bên Hunt.

“Há? Có tình địch mới cần phải quyết đầu chứ? Tình địch của anh đâu hả?” Hunt tiếc nuối vuốt chóp mũi mình. Nói về việc hấp dẫn sự chú ý của cả những người cùng giới và khác giới, Winston luôn luôn giỏi hơn Hunt nhiều.

“Nếu như tôi không theo đuổi em, em sẽ yêu rất nhiều người, cũng sẽ yêu rất nhiều lần. Chẳng qua bây giờ tôi không cho em cơ hội ấy nữa mà thôi. Thế nhưng em vẫn có khả năng bị những người khác thu hút, không phải sao? Chẳng hạn như Lawrence Owen.”

“Hơ... đừng có nhắc đến tên đó nữa được không?” Giờ đây, Hunt chỉ cần nghe thấy cái tên kia là đã đau đầu.

“Audrey Wilson.”

“Bây... bây giờ tôi đã không còn thích chị ấy nữa rồi, hoàn toàn không có hứng thú gì luôn ấy! Mà anh cũng không đến nỗi quyết đấu với phụ nữ chứ hả?” Hunt chia hai tay.

Winston lại mỉm cười. Dưới ánh chiều tà, trông hắn có vẻ quyến luyến mà dịu dàng: “Vậy những cô gái Nga em ngắm sáng nay thì sao?”

Hunt hoàn toàn không còn lời nào để nói. Cậu cảm thấy mình nên nghiên cứu và thảo luận vấn đề này thật cẩn thận với Winston.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Giọng Nói Của Em

“Nếu trước giờ anh chưa từng theo đuổi tôi... Ồ, anh đã làm những việc đáng gọi là ‘theo đuổi’ rồi à?” Hunt nghĩ một hồi rồi tự nhiên lại cảm thấy mình có chút thiệt thòi: “Có khi bây giờ tôi đã có kinh nghiệm yêu đương phong phú rồi. Thế nhưng dù có cộng tất cả những khả năng ấy lại, chắc chắn cũng chẳng nhiều bằng việc tôi yêu anh. Mỗi lần nhìn anh, tôi lại cảm thấy... ái dà mẹ ời... trừ tên này ra, có lẽ mình sẽ không thể yêu ai được nữa. Tôi chẳng hề cảm thấy không cam tâm chút nào, bởi anh cũng yêu tôi. Anh đừng có nghĩ đến những chuyện như quyết đấu cùng ai nữa... vì tôi mới là người thích hợp suy nghĩ những chuyện đó hơn.”

Winston quan sát Hunt, vẫn giữ nụ cười nhẹ trước sau như một. Một giây sau, Hunt bỗng nhận ra điều gì đó liên đảm mạnh vào hắn một cú: “Anh cố tình chứ gì!”

“Cố tình gì cơ?” Winston hỏi lại.

“Cố tình dụ tôi tỏ tình với anh!”

“Thật sao? Em vừa tỏ tình với tôi đấy à?”

Biểu cảm nhẹ nhõm như không của hắn khiến Hunt cực kỳ muốn đảm.

“Thực ra chuyện giữa tôi và em hoàn toàn khác với chuyện giữa Pushkin và vợ.”

“Khác chỗ nào?”

“Thơ ca là sinh mệnh của Pushkin, có điều người vợ Natalia của ông lại chẳng cách nào thấu hiểu và thương thức, chỉ cảm thấy khô khan. Bà chẳng cảm nhận được linh hồn của Pushkin, vậy nên dù Pushkin có cảm thấy mình yêu người phụ nữ này, hai người họ cũng sẽ chẳng thể yêu nhau thực sự.”

“À! Cả anh và tôi đều có lòng cuồng nhiệt với F1, hơn nữa chúng ta còn tán thưởng nhau!”

“Hunt, đối với Pushkin, thơ ca cao hơn tất cả. Nhưng đối với tôi, em chính là tất cả, em chẳng cần phải nghĩ sẽ quyết đấu với ai đâu.”

Hunt hí mắt cười.

“Có điều, em vẫn cứ ‘nhớ thương’ party với mấy cô thô mại nhỉ? Bữa sáng ngày hôm nay, nhìn nụ cười trên mặt em là tôi biết, chắc chắn em lại đang nghĩ đến một buổi tiệc với mấy cô thô người Nga rồi, đúng không?” Winston hỏi.

Hunt nghẹn lời, tự dừng lại cảm thấy cuộc sống không còn quá tươi đẹp nữa, bởi cậu nghĩ gì Winston cũng biết, chẳng còn chút bí mật nào nữa cả!

“Xem ra đúng là vậy rồi.”

“Có hay không có party cô thô cũng có vấn đề gì đâu!” Hunt vội vàng phủi sạch.

“Không sao cả, sau khi chặng đua này kết thúc, tôi sẽ tổ chức cho em.” Winston nói bằng giọng điệu “tôi-sẽ-mua-coca-cho-em-uống”.

Hunt lập tức cảm thấy bất ổn: “Không... không cần đâu! Không cần thật mà!” Đây rõ ràng là điệu bộ Winston sẽ khiến cho bao nhiêu huyền tượng của cậu về party cô thô hoàn toàn tan thành mây khói!

Buổi tối ngày hôm ấy, khi Winston đang tắm rửa, Hunt lại nằm bò ra giường như mọi khi để nhắn tin cho Marcus. Đúng lúc này, điện thoại đầu giường bỗng reo vang. Hunt vươn tay tiếp cuộc gọi, giọng phụ nữ dịu dàng liên truyền tới: “Chào ngài, xin hỏi có phải ngài yêu cầu phục vụ đặc biệt không?”

“Phục vụ đặc biệt?” Tiếng Anh của người nọ nghe không được tự nhiên, Hunt nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Uống rượu, tiếp chuyện, ở cùng ngài cả một buổi tối cũng được.”

Cuối cùng Hunt cũng rõ đây là một cuộc gọi thế nào: “Xin lỗi cô, tôi đã có người yêu rồi, tôi đang ở cùng người yêu của tôi.”

Hunt đang định cúp điện thoại, đối phương lại nói thêm câu nữa: “Giọng nói của ngài hay thật. Tôi rất tiếc khi không được cùng ngài trải qua một quãng thời gian vui vẻ.”

Winston vừa lúc quần khăn tắm bước ra, ngồi xuống bên mép giường. Hắn nhìn Hunt cầm điện thoại nói “cảm ơn” rồi với tay đặt điện thoại về chỗ cũ, cái lưng vurun dài ra, dưới áo phông để lộ một vùng eo nhỏ.

Winston vurun tay khẽ hỏi: “Ai gọi điện thế?”

“Điện thoại cung cấp một số kiểu phục vụ đặc biệt ấy mà!” Hunt chớp chớp mắt nói rồi lại hơi híp mắt, ngón tay Winston dùng sức thật vừa phải, khiến cậu cảm thấy thật thoải mái.

“Thật sao? Em muốn phục vụ đặc biệt lắm à? Lại còn nói cảm ơn với bên kia.”

Hunt méo miệng, Winston lại thế nữa rồi...

“Cô ta khen giọng của tôi rất hay, tôi lịch sự đáp lại thôi mà!”

“Cô ta không nói dối đâu, giọng của em đúng là rất hay... Đặc biệt là vào lúc tôi phục vụ đặc biệt cho em.”

Winston ngả người xuống, gần như áp lên người Hunt, tay của hắn thò xuống phía dưới, kéo quần thể thao của cậu ra.

“Này! Anh làm gì thế?”

“Phục vụ đặc biệt.”

Cơ thể Hunt thoáng run lên, hai người “quần quai” trong chuyến bay đêm lâu vậy rồi mà bây giờ vẫn còn phải tiếp tục à? Hunt hoài nghi mình sẽ chết héo ở độ tuổi hai mươi mất...

“Em không muốn sao?” Winston thì thầm bên tai Hunt đầy mê hoặc.

“Muốn chứ! Tất nhiên!” Tôi dám nói không muốn chắc?

Trong cơn mơ màng, Hunt nghe thấy có người nói bên tai mình: Em là người có chất giọng hay nhất mà tôi từng nghe.

Sau hai ngày ở Moscow, hai người đến thẳng Sochi. Đường đua Sochi là một phần của công viên Olympic, chạy dọc đường đua có thể nhìn thấy núi cao biển lớn, mỗi vòng đua có tổng cộng mười chín góc cua.

Lần này, đội đua Marcus và đội đua Mercedes ở cùng một khách sạn. Khi Hunt chạm mặt Charles ở đại sảnh, cậu giơ bốn ngón tay ra với đối phương. Charles lập tức biến sắc, phát tay áo, trông như chuẩn bị xông lên ẩu đả. Đồng đội bên cạnh Charles vội vàng kéo y lại: “Này, Charles, anh sao thế?”

“Cậu không nhìn thấy động tác tay vừa nãy của Evan Hunt sao!?”

Đồng đội ù ù cạc cạc: “Tôi nhìn thấy mà! Nhưng cậu ta cũng có giờ ngón giữa với anh đâu, sao anh lại phải kích động thế?”

“Cậu ta tỏ ý sẽ vượt qua tôi lần thứ tư trên đường đua Sochi này đấy!”

Gương mặt đồng đội hoàn toàn mờ mịt...

Hunt vừa bước vào thang máy vừa quan sát nét mặt của Charles, trong lòng thầm cười toe toét. Chỉ tiếc một nỗi đội đua Ferrari lại không ở khách sạn này, hơn nữa đây là trận đầu tiên Winston quay trở lại thi đấu, có lẽ hắn cần phải ở cùng đội đua của mình.

Đường đua Sochi nhận được những lời bình phẩm bất nhất, có một số người trong giới truyền thông và người hâm mộ cho rằng chặng đua này rất nhàm chán, bởi đường đua không có điểm vượt mặt nào thú vị cả. Nhưng những tay lái đã từng đua trên cung đường này đều biết, những góc cua rộng rãi nơi đây sẽ sản sinh rất nhiều kết quả thú vị và nằm ngoài dự đoán.

Giới truyền thông trở nên kích động, bởi chặng đua này có quá nhiều điều đáng xem. Đầu tiên, Hunt đã giành được ngôi vị quán quân suốt hai chặng đua liên tiếp liệu sẽ giành được thành tích như thế nào trên đường đua này? Thêm nữa, Winston nghi thi đấu vì chấn thương đã có thể hồi phục phong độ vào chặng đua này chưa? Còn cả Charles và Owen nữa, hai tay đua này sẽ thể hiện được những gì? Theo dự đoán trước trận đấu của rất nhiều người trong giới truyền thông, đây hẳn sẽ là một trận tỷ thí đỉnh cao.

Chiến lược sơ bộ của Hunt trong chặng đua này là một pit-stop. So với sự căng thẳng trong chặng đua ở Malaysia, ở chặng này, Hunt có vẻ khá bình tĩnh trước phiên chạy thử. Kỹ thuật cầm lái của cậu trôi chảy, nhìn từ tốc độ đua một vòng, phong độ của cậu cũng rất tốt.

Khi Hunt kết thúc phiên chạy thử, mọi người đang chuẩn bị thu dọn quay trở về khách sạn, cậu nhìn thấy Winston đang đứng bên ngoài đường đua nói chuyện cực kỳ tập trung với một người nào đó. Người nọ không phải là nhân viên của đội Ferrari, cũng không phải đồng đội của Winston, mà là Trần Mặc Bạch của đội Lotus. Người con trai phương Đông kia mang khí chất thông dong và biếng nhác, đặc biệt là khi dựa vào tấm biển quảng cáo nói chuyện, khí chất của anh ta mang lại cảm giác thật vui mắt vui lòng. Nhưng điều khiến Hunt ngạc nhiên nhất lại là phản ứng của Winston. Hần thình thoảng sẽ gật đầu, thậm chí còn nói ra những suy nghĩ của mình một cách vô cùng hào phóng.

Hunt thấy rất kì lạ, Winston thân thiết với Trần Mặc Bạch như thế từ khi nào vậy? Phải rồi, Winston đã rất coi trọng Trần Mặc Bạch từ trước cơ mà. Trong chặng đua Malaysia, hẳn còn nhắc nhở mình chú ý đến Trần Mặc Bạch thay Enzo xuất trận. Nếu như đó là lượt đua đầu tiên kể từ khi Trần Mặc Bạch tham gia F1, vậy thì vì sao Winston lại có thể hiểu rõ thực lực của anh ta đến thế? Vô số nghi ngờ xẹt qua não Hunt.

Người con trai phương Đông đứng bên đường đua đối diện dường như cảm nhận được ánh mắt của Hunt, đuôi mày anh ta hơi nhếch lên, nụ cười mang theo ẩn ý khó lòng hình dung.

Khiêu khích, chắc chắn là khiêu khích rồi! Quan trọng nhất là khi cái tên Trần Mặc Bạch kia xoay mặt tiếp tục nói chuyện với Winston, sự chú ý của Winston cũng hoàn toàn bị kéo theo, hẳn không may mắn nhận ra Hunt đang đứng phía bên kia! Điều này khiến cảm giác buồn bực khó hiểu bỗng xộc thẳng vào tim Hunt.

Buổi tối, Hunt vẫn nằm bò trên giường chơi điện tử như thường lệ, chỉ khác là điện thoại nay đã nâng cấp lên thành máy tính bảng... Khi Winston bước vào trong phòng, Hunt vẫn nằm nguyên một chỗ, không hề có ý ngẩng đầu liếc nhìn hắn. Winston vừa cởi áo khoác ngoài vừa đi tới bên giường. Khi nhận ra có một bóng đen phủ lên, Hunt liền xoay người, ôm máy tính bảng né ra một chỗ khác. Winston không nói gì, nằm bên cạnh Hunt, lấy ngón tay chọc vào gò má cậu: “Sao vậy?”

Hunt không mở miệng.

“Theo như tính cách của em, nếu tôi không hỏi tiếp nữa, em nhất định sẽ tui thân chết mất, chi bằng cứ nói thẳng với tôi đi, em đang giận dỗi việc gì thế?”

Winston vừa nói vậy, Hunt đã cảm thấy mình có chút nực cười. Winston cũng có quyền kết bạn chứ, hẳn đương nhiên có thể nói chuyện giao lưu kinh nghiệm với các tay đua khác rồi. Thế nhưng... Hunt vẫn cứ luôn cảm thấy Winston đối xử đặc biệt với Trần Mặc Bạch, có vẻ như hắn đề ý tới người này hơn bình thường một chút, tôn trọng người này hơn bình thường một chút.

“Không có gì, chúng ta ngủ thôi. Mai còn có trận phân hạng đấy.” Hunt cảm thấy mình nên rộng lượng hơn mới phải.

“Hunt, nếu em còn không chịu nói thật, em sẽ chẳng thể tham gia trận phân hạng ngày mai được đâu.” Ngón tay Winston mò vào lưng quần thể thao của Hunt, không cần nói cũng rõ ý đồ của hắn.

Hunt lập tức nghiêng người ấn chặt tay người kia, sau đó nhận ra ánh mắt hắn nhìn mình vô cùng nghiêm túc: “Tôi... Hôm nay, tôi nhìn thấy anh nói chuyện cùng Trần Mặc Bạch đội Lotus. Đã thế lại còn nói rất lâu.” Hunt trả lời.

“Thì sao?” Winston nhẹ giọng hỏi.

Thì... vốn cũng có gì đâu!

“Tôi nhìn anh rất lâu, anh thì lại chẳng liếc tôi lấy một cái. Sau đó cái tên Trần Mặc Bạch kia nhìn thấy tôi, xéch mồm cười với tôi, như thế này này.”

Hunt lao bỏ tới bên Winston, khoe miệng nhếch lên, mồm trái nhíu xệch trông thật kì quái. Winston cúi đầu xuống, tựa vào cổ Hunt cười buồn bực.

“Anh cười cái gì?” Không phải cười tôi ấu trĩ đấy chứ!

“Tôi đang cười chính mình.” Winston đáp lời.

“Sao lại cười?” Hunt thắc mắc hỏi.

“Quãng thời gian ở Dubai, khi không biết em nhắn tin với ai, tôi đã khó chịu rất lâu.” Winston nhấc tay lên, nhẹ nhàng đùa bỡn những lọn tóc Hunt.

“Gì cơ?” Hunt ngần ngại ba giây rồi mới nhớ ra khi đó, Winston đã rất nghiêm túc hỏi cậu có phải đang yêu ai không.

“Tôi muốn làm chuyện đó với em từ rất lâu rồi,” Winston thuận tay vuốt từ gáy Hunt xuống phía dưới: “Thế mà em còn chẳng nhận ra. Hi vọng gì vào việc em sẽ nhận ra tôi bực mình vì em cứ luôn nhắn tin với người khác đây?”

Hunt hừ khê một tiếng.

“Lúc đó tôi đồ kị Owen, thậm chí còn muốn ép anh ta ra khỏi đường đua. Thế nhưng Owen rất tài giỏi, tôi không có được cơ hội ấy. Giờ đây em không hài lòng Trần Mặc Bạch, chẳng phải cũng giống tôi khi ấy không hài lòng Owen sao? Em cho rằng bản thân ấu trĩ, vậy có nghĩa là tôi cũng ấu trĩ.”

Nghe được lời như thế, Hunt lại bắt đầu thấy ngại ngùng.

“Nhưng tôi cũng chẳng hề để ý chuyện em không ưa Trần Mặc Bạch chút nào đâu, tốt nhất là em cứ ghét cậu ta đến mức hất cậu ta ra khỏi đường đua luôn cũng được.” Winston nói bên tai Hunt.

“Vi sao?” Hunt ngồi dậy, vẻ mặt khó hiểu.

Winston dùng một tay chống người lên rồi hôn khẽ vào môi cậu một cái, nhưng hình như vì như sợ “lau súng cướp cò”, hẳn không dám quá thoải mái.

“Anh còn chưa nói vì sao kia!” Hunt kéo cổ áo Winston nghiêm túc nói.

Winston cúi đầu bật cười: “Em cũng đã bao giờ tin vào chuyện kiếp trước tôi kể đâu.”

“Dù không tin nhưng tôi thích nghe.” Hunt ngẩng đầu nói.

“Kiếp trước, sau khi tôi mất em, Owen và Charles cũng lần lượt giải nghệ, chỉ có Trần Mặc Bạch là đối thủ của tôi.”

Hunt nhìn thấy sự cô độc sâu sắc trong ánh mắt Winston, cứ như thể thế gian này rộng lớn là thế, trần trụi sự nồng nhiệt là thế, chỉ có riêng trái tim Winston là giá lạnh.

“Chẳng qua là Trần Mặc Bạch đang không chuyên tâm thôi. Cậu ta mà đã chuyên tâm rồi, đến tôi cũng khó lòng phân cao thấp.”

“Không thể nào!” Hunt để lộ vẻ khó tin, sau đó nói cực kì nghiêm túc: “Nếu đã là như thế, đời này tôi sẽ không cho anh ta cơ hội thắng được mình đâu.”

Thấy dáng vẻ thề nguyện son sắt của cậu, Winston cười càng rạng rỡ hơn.

Trước trận phân hạng ngày hôm sau, Hunt cảm thấy bầu không khí có chút gì đó kì quái. Ví như khi gặp mặt Donald trên lối đi, tên này cười với cậu vừa xán lạn vừa ngại ngùng.

“Sao thế? Sau chặng đua, đội các anh lại tổ chức party hồ bơi mặc áo phông đấy à?”

“Party hồ bơi thì có là gì chứ...” Donald vẫy vẫy tay rồi đi.

Sau đó, Hunt lại chạm mặt Owen trong phòng vệ sinh. Tên này mang dáng vẻ thiếu đánh đáng chết, Hunt đang đứng xả nước, tên này lại còn dám thò cổ nhìn: “Ái chà! Nhóc Hunt dễ thương đã man!”

Hunt lập tức muốn giơ tay che, thế nhưng cậu còn đang xả, không che được.

“Anh.. anh làm trò gì đấy!”

“Sao tôi lại quên được nhỉ, chỉ có Winston mới được nhìn thôi!” Owen vừa cười vừa bỏ đi: “À quên quên, không ngờ sở thích của cậu lại... lại thiếu độc đáo đến thế.”

Thiếu độc đáo? Cái gì thiếu độc đáo cơ? Hunt vẫn mang vẻ mặt mơ hồ.

Khi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cậu lại đụng phải tên Charles trời đánh không chết. Đối phương liếc cậu bằng một ánh nhìn đầy khinh thị của bậc vương giả. Hunt vốn định xòe bốn ngón tay chỉ đành nín nhịn không manh động nữa, bởi trông Charles đã đủ tức giận rồi, Hunt không muốn bị tên này đánh gục trên đường đua chút nào...

Cậu còn nhớ mang mang một lần, có lẽ là khi vợ trước trước trước của Charles nảy sinh quan hệ với một tay lái trong một đội đua nhỏ nào đó, Charles đã thật sự động thủ với hắn ta ngay trước trận đấu, còn Mercedes đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể giải quyết được. Hunt không muốn giẫm vào vết xe đổ của người ta một chút nào.

“Tôi sẽ không để cậu đắc ý đâu! Cũng sẽ không lắc hông với cậu!”

“Hả?” Hunt lại tiếp tục ngẩn ngơ. Anh lắc hông với tôi làm gì? Tôi chẳng muốn xem tí nào đâu!!

Đi ngang qua máy bán nước tự động, cậu lại gặp được Trần Mặc Bạch đội Lotus. Anh ta đang cầm một chai nước, khi xoay người, vẻ mặt vẫn như thoang thoáng nét cười giống hệt mọi khi. Đây là lần đầu tiên Hunt quan sát người con trai phương Đông này ở một khoảng cách gần đến thế. Phong thái biếng nhác của người này còn thoáng để lộ một nguồn sức mạnh tiềm ẩn.

“Này, Hunt.”

“Sao thế?” Hunt dừng bước chân nhìn anh ta.

“Cậu thấy ai sẽ là quán quân chặng này?”

Thật ngạc nhiên, tiếng Anh của Trần Mặc Bạch rất chuẩn xác, hơn nữa còn mang theo sự thông dong.

“Tôi.” Hunt nghĩ đến lời Winston từng nói, chặng này mình nhất định phải để Trần Mặc Bạch nếm mùi.

Trần Mặc Bạch bật cười: “Ồ, tôi mới mắt trông chờ.”

Hunt không nhiều lời với người kia nữa, cứ thế quay lưng rời đi.

Hunt cho rằng trận phân hạng mở màn trong bầu không khí thật kì quái, còn Marcus và giám đốc công nghệ thì lại cảm thấy rất bình thường.

Lượt đua thứ nhất, cậu đã cảm nhận được sự cạnh tranh sôi sục. Tay lái nào cũng như đang nín nhịn. Hunt thậm chí hoài nghi đây không phải là trận phân hạng, mà là vòng quyết đấu cuối cùng. Kết thúc lượt đua này, Hunt chỉ đứng thứ năm, Charles tạm thời dẫn đầu.

Lượt đấu thứ hai vẫn đằng đẵng sát khí. Hunt dần dần nhận ra dường như tất cả mọi người đều lấy Winston làm mục tiêu, muốn vượt qua hắn bằng mọi giá, thậm chí đến cả tên Donald kia cũng trở nên hăng máu. Thế nhưng Winston phát huy phong độ ổn định, tốc độ giữ vững ở vị trí thứ ba. Hunt đấu tay đôi thắng Trần Mặc Bạch, leo từ vị trí thứ năm lên thứ tư.

Lượt phân hạng cuối cùng vẫn chẳng có lấy một cơ hội để nghỉ xả hơi. Đến ngay cả bình luận viên cũng phải nói trận phân hạng của chặng đua này đấu đá khốc liệt, thứ hạng khó lòng dự đoán. Winston tham gia trận phân hạng đến phút thứ mười lăm thì vẫn ở vị trí thứ ba, thế nhưng lại bung hết sức lực ở mấy phút cuối cùng, đẩy cả Owen và Charles xuống, giành lấy vị trí pole. Charles đứng thứ hai, Hunt đứng thứ ba, tiếp sau là Owen và Trần Mặc Bạch.

Trận đua chính sẽ bắt đầu sau ba giờ đồng hồ. Hunt đang định tìm chỗ nào hút thuốc, không ngờ lại nghe thấy Charles và Owen đang nói chuyện gì đó.

“Chết tiệt, sao anh lại để Winston giành pole!” Là giọng của Charles, nghe như y đang giận dữ ngút trời.

“Ồ... không phải cậu cũng không giành được pole sao?” Giọng Owen nghe vẫn có vẻ lười biếng.

“Làm sao giống nhau được? Tôi đã có hết sức rồi!”

“Tôi cũng có hết sức rồi mà! Nhiệm vụ truy đuổi Winston giao cho cậu nhé!” Owen vỗ vỗ vai Charles, nói vô cùng nghiêm túc.

“Anh không lo lắng chút nào sao?”

“Có gì mà phải lo nhỉ? Thua thì cùng lắm hi sinh bản thân một chút thôi mà! Cũng là một trải nghiệm cực kì mới mẻ đấy chứ!” Owen đáp lời.

Hunt ngoẹo đầu, cậu cứ cảm thấy có một chuyện gì đó ai ai cũng biết chỉ mình mình không biết...

Owen quay đầu lại, vừa nhìn thấy Hunt đã mỉm cười vẫy vẫy tay: “Hãy, nhóc Hunt!”

Charles vừa nhìn thấy Hunt, tất cả biểu cảm đều thu lại, chỉ khẽ hừ một tiếng.

“Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta cứ thiếu thân thiện thế đấy.”

Hunt biết lời nào xuất phát từ miệng Owen cũng đều là giả dối, vì thế cậu lại tiếp tục đi tìm nơi hút thuốc. Khi đi tới một góc đường ngo, Hunt phát hiện ra Winston đã ngồi ở đó từ lâu lắm rồi. Cậu lặng lẽ tới ngồi bên cạnh hắn, ngả đầu yên lặng ngắm nhìn. Không biết vì sao nhìn ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn thế này, Hunt lại cảm thấy lòng mình vừa bình tĩnh vừa mạnh mẽ.

“Em định cứ nhìn tôi thế này, không cần làm gì khác hả?” Winston nhắm mắt mở miệng hỏi.

Hunt cười cười lấy điều thuốc của mình ra, dùng cánh tay nhẹ huých hắn một cái: “Tài trợ cái bật lửa nào.”

“Không phải em đã nói sau này sẽ hôn môi thay thế hút thuốc sao?” Winston nhẹ giọng hỏi.

Hunt nở nụ cười đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, hạ người xuống, nghiêng mặt sang, khẽ kháng chạm vào bờ môi hắn.

“Thế thôi à?”

“Chính miệng anh nói mà, làm thế này sẽ khiến anh nhớ nhưng tôi trên đường đua, muốn phi nhanh tới vạch đích, mau chóng kết thúc thi đấu để có thể tới hôn tôi.” Hunt hí mắt cười nói.

Người kia vươn tay ôm thắt lưng cậu, nói nhẹ nhàng một câu: “Được.”

“Có phải anh đang căng thẳng không?” Hunt tựa cằm lên đỉnh đầu hắn hỏi. Tuy rằng căng thẳng chẳng phải là phong cách của Winston.

“Bối lần này, tôi nhất định phải giành được quán quân chặng.” Winston cười nhạt đáp lại.

“Ồ... tôi cảm thấy chắc Owen và Charles sẽ phải chịu áp lực đấy.”

“Tôi không muốn thắng bọn họ, mà là thắng em.”

Winston nói xong, trái tim Hunt liền như bị ai đó đập vào một cái. Đúng vậy, cái thời đại cạnh tranh giữa cậu và Winston rốt cục cũng đã đến rồi! Trong lòng cậu như có một luồng sức mạnh muốn thoát khỏi đầu ngón tay, phóng đi bốn phương tám hướng.

Trận đua chính trên đường đua Sochi chuẩn bị bắt đầu, các tay đua đã vào vị trí, Hunt nhìn chiếc Ferrari màu đỏ trước mắt, ngón tay gõ lên vô lăng theo nhịp điệu.

“Hunt, cậu có vẻ vui nhỉ!” Giọng Marcus truyền tới từ vô tuyến điện mang theo chút trêu chọc, tựa như đáng về căng thẳng đến nỗi nhồi máu cơ tim trước đây của ông đã chẳng còn nữa, Hunt rất lấy làm tiếc nuối.

“Bời Winston quay lại rồi!” Giọng nói của Hunt ngập tràn hưng phấn.

Marcus bắt lực nhìn Thẩm Xuyên bên cạnh rồi nói: “Winston quay lại chẳng phải nghĩa là tỉ lệ giành quán quân giảm đi sao?”

Thẩm Xuyên mỉm cười nói: “Đối với Hunt của hiện tại, đường đua hẵn sẽ rất giống công viên. Đối thủ xứng tầm sẽ khiến cậu ấy chơi càng thêm hưng phấn và vui vẻ.”

Marcus mỉm cười lắc lắc đầu.

Chặng đua Sochi vừa bắt đầu đã mang một bầu không khí cực kì căng thẳng. Những người trong giới truyền thông cho rằng chặng đua này sẽ rất yên ả đã phải thay đổi quan điểm ngay lập tức.

—

Thông tin bổ sung:

Đường đua Sochi dài 5,848 km với 18 góc cua (12 góc cua phải, 6 góc cua trái), là một đường đua có tốc độ trung bình. Các tay đua phải đua tổng cộng 53 vòng thuận chiều kim đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Một Bầy Thỏ Đục

Ngay từ góc cua số Một, khán giả đã toát mồ hôi lạnh vì màn cạnh tranh giữa ba chiếc xe của Winston, Charles và Hunt. Rõ ràng Hunt bám theo Charles rất sát, nhưng không ngờ đến góc cua số Ba, cậu lại bị Owen chặn lại, khiến bánh của hai chiếc xe gần như va chạm. Hunt nhếch miệng, không thể phủ nhận màn bất kíp của Owen có trình độ rất cao.

Mấy vòng tiếp theo, những tay đua phía sau không cam tâm yếu thế, Hunt bị Trần Mặc Bạch theo sát khóa chặt. Vị cao thủ rà phanh này suýt nữa đã ép Hunt phải lao ra ngoài vạch trắng trong góc cua số Mười sáu. Hunt ghì khí thế của mình lại, cậu không thắng cái tên chỉ cần cười một cái đã làm cậu khó chịu này không được!

Ở mấy góc cua sau đó, Trần Mặc Bạch đều thực hiện được những màn vượt mặt cực kỳ có tính uy hiếp. Thần kinh Hunt như vô số sợi tơ bị thất thật chặt đang vận hành hết công suất để không cho Trần Mặc Bạch bất cứ cơ hội nào.

Mỗi lần Trần Mặc Bạch thực hiện một màn vượt mặt, Hunt lại càng thấu hiểu anh ta hơn. Kỹ thuật của anh ta, cách hãm phanh của anh ta đều tựa như số liệu chảy vào trong đầu cậu. Quan trọng nhất là Trần Mặc Bạch luôn thử nghiệm những kiểu vượt mặt khác nhau ở cùng một góc cua, nhưng rốt cùng, sở trường của anh ta lại trở thành vũ khí để Hunt chống lại chính anh ta. mấy vòng tiếp theo, Hunt kích động đến mức muốn chạy vòng vòng. Cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao Winston lại nói Trần Mặc Bạch kế tục Charles và Owen, trở thành đối thủ duy nhất của hắ ở kiếp trước rồi.

“Hừ... trừ tôi ra, không ai được làm đối thủ của Winston nữa!” Hunt cản lại pha vượt lên của Trần Mặc Bạch ở góc cua số Mười tám một lần nữa. Cậu biết nếu mình chỉ phòng ngự Trần Mặc Bạch thì vô dụng, nên để dành cái tên khó dây này cho người bị cậu vượt mặt thôi!

Trước mắt cậu là Charles bị Owen đánh bại. Hunt nhếch môi, thầm gờ bốn ngón tay lên với Charles. Sau khi về nên một đường tròn tựa ở góc cua số Bảy, kết hợp kỹ thuật rà phanh muộn học được từ Trần Mặc Bạch, cậu suýt chút nữa đã vượt được Charles.

Charles của bây giờ đã có lòng phòng bị Hunt. mấy vòng sau, y đều cản cung đường đẹp nhất của Hunt lại, để Hunt thấy được khả năng phòng thủ mạnh mẽ của mình. Charles đua càng lúc càng nhanh, rõ ràng y vẫn có ý muốn giành lại vị trí của mình từ tay Owen.

Còn Winston, hôm nay, hắ có phong độ cực kì tốt, thực sự xứng danh “bão táp ngày tận thế”, đến Owen chạy phía sau hắ cũng ngứa cả răng.

Ai ai cũng có thể cảm nhận được chặng đua này ngập ngụa mùi khói súng, như thể bất cứ vị trí nào trên đường đua Sochi cũng đầy rẫy biến số.

Hunt và Trần Mặc Bạch lần lượt vào pit thay lốp. Trước chặng đua này, đội ngũ kĩ sư của Thẩm Xuyên đã cải tiến cần siết hơi, cả đội chỉ mất 2.7 giây đã thay xong lốp mềm, biến đây trở thành màn thay lốp nhanh nhất chặng.

Sau khi ra khỏi pit, hai người vẫn giữ vững thứ hạng như trước, Trần Mặc Bạch cũng trở nên quyết liệt hơn trong những màn vượt mặt Hunt. Hunt gắng sức đuổi theo Charles trước mặt, kéo dài cự ly với Trần Mặc Bạch nhanh như chớp.

Góc cua số Mười ba gần như là một góc cua vuông, Hunt vẽ ra nửa vòng tròn tuyệt đẹp rồi lập tức tập kích Charles. Khán giả bùng nổ vì kinh ngạc, Hunt đánh bại Charles rồi nghiêng ngang phóng đi. Có trời mới biết cậu muốn giờ ngón tay với Charles đến mức nào, thế nhưng có lẽ Charles sẽ tức đến mức cắn đứt ngón tay của cậu mất, thế nên đành thôi vậy. Hunt tăng hết mã lực, cười thầm “Chúc Trần Mặc Bạch và Charles thân tương ái đến tận vòng cuối cùng!”

Chính lúc này, Owen và Winston cũng đang truy đuổi nhau. Owen vừa vượt được Winston chưa đến nửa vòng đã bị Winston phản công, màn giao tranh trình độ cao thực sự khiến khán giả phát cuồng. Sau khi chặng đua kết thúc, khán giả đều nhất trí cho rằng mỗi một góc cua trên đường đua Sochi đều cực kì đáng xem, ngập tràn kích thích.

Owen chưa thành công ở góc cua số Hai liền lao ngay vào góc cua lớn số Ba theo Winston, nhưng ai ngờ bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng, trong khi Winston vẫn giữ vững tuyến đường của mình, Owen lại bắt đầu phải độ sức với Hunt ở trung tâm góc cua.

Hunt rà phanh cực kì táo bạo, lực hướng tâm như muốn bẻ gãy cổ cậu, vậy mà cậu vẫn bình tĩnh qua cua, sóng vai cùng Owen. Đường đua tựa như bốc cháy. Owen cắn chặt hàm răng kiểm soát đường đua, thế nhưng khi thoát cua, anh ta vẫn bị Hunt mạnh mẽ chặn đánh. Hunt là người thoát cua trước cú thể phi băng băng về phía Winston.

Tới lúc này, ngài Cacho ngồi trên ghế truyền thông cũng trở nên kích động: “Đẹp lắm!”

Đến cả Owen cũng không thể không thừa nhận chiêu vừa rồi thật cao siêu, Hunt có phản ứng thật quyết đoán.

Sau hai vòng đua, Hunt cuối cùng cũng chạm trán với Winston ở góc cua số Ba. Chính tại góc cua này, Hunt đã chiến thắng một vài đối thủ, còn giờ đây, tìm đập nhanh hơn, cậu hưng phấn không gì sánh được. Winston vốn không hề có ý định chặn đường Hunt mà chỉ dựa vào tốc độ và phanh xe để tiếp tục dẫn trước. Hunt nhếch môi, biểu hiện giang rộng vòng tay mặc cậu công kích thế này của Winston như thể đang nói: “Come on, baby.”

Tại góc cua gắt số Năm, một góc cua gần như là góc vuông, Hunt và Winston tựa hồ đồng thời rà phanh, khiến bánh của hai chiếc xe cà vào mặt đường tạo ra âm thanh chói tai. Winston dựa vào chút ưu thế cực nhỏ để trở thành người thoát cua trước. Hunt cảm thấy mình chẳng khác gì đang bị Winston đè lên người, không làm sao nâng thất lưng lên nổi.

Cuộc cạnh tranh diễn ra suốt ba vòng liên tiếp, khán giả ồ lên kinh ngạc vì màn độ sức của hai người hết lần này đến lần khác. Cuối cùng cũng đến hai góc cua số Mười ba và Mười bốn. Hunt nín thở. Kỹ thuật của Winston thoát nhìn phóng khoáng, thế nhưng Hunt hoàn toàn có thể cảm nhận được sự thao túng của hắn với đường đua, cũng như sự hòa hợp của đường đua với hắn đã đạt tới trình độ đỉnh cao. Điều Winston thể hiện không chỉ là một màn đua xe, mà còn tựa như một màn đạo diễn đầy tính nghệ thuật trên ranh giới của sự mất khống chế.

Hunt lớn gan vượt mặt ở góc cua số Mười ba, khiến Winston gần như bị ép sát vào phía trong đường đua. Không khí nóng lên cực nhanh, nhiệt độ bốc hơi cũng như thiêu đốt luôn chút lí trí cuối cùng. Ngay trong khoảnh khắc ấy, Hunt cho rằng rốt cuộc mình cũng đã nắm bắt được một cơ hội chi phối vụt qua rồi biến mất, vì thế, cậu liền lao lên trước mặt Winston!

“Ồi!” Marcus giờ tay, hưng phấn đến nỗi suýt thì nhảy cẫng lên.

Thế nhưng ở ngay đỉnh góc cua tiếp theo, Winston bạo dạn chuyển hướng, sóng vai cùng Hunt rồi lại nhanh chóng giành quyền vượt lên trước. Hunt có thể cảm nhận được tốc độ của Winston khi hắn phóng vọt qua thân mình. Cậu cuối cùng cũng rõ, màn vượt mặt khi này của mình đã nằm trong dự tính của Winston từ lâu rồi! Hunt cảm thấy như thể mình khó khăn lắm mới đề được lên người Winston, nhưng còn chưa kịp thở phào một hơi đã bị tên này đẩy xuống.

“Mẹ kiếp.” Hunt thấp giọng chửi bới.

Tiếp đó, hai chiếc xe cứ như phát cuồng, không ngừng lập kỉ lục tốc độ nhanh nhất qua mỗi vòng đua. Đường đua tựa như nổ tung vì không chịu nổi tốc độ cực nhanh của họ.

“Cảm giác cứ như đang tán tỉnh nhau ấy...” Ngài Cacho đột nhiên mở miệng nói.

“Hả?” Audrey Wilson ngồi bên cạnh nhìn sang.

“Môi lưỡi giao tranh, hai bên đều muốn chiếm quyền chủ động, sau đó hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi thấy đối phương hưng phấn vì kĩ thuật của mình.” Ngài Cacho vuốt vuốt cằm: “Nhưng đừng có viết vào chuyên mục của cô như thế nhé, tôi chỉ đang nói đùa mà thôi.”

Hai chiếc xe rớt cuộc cũng lao tới đoạn đường thẳng cuối cùng bằng tốc độ cháy máy, chẳng khác gì muốn cắt rồi đường đua, cũng như kéo theo tất cả sự chú ý của thế giới. Kết quả, cả hai chiếc xe cán đích với sự chênh lệch cực kì nhỏ: Winston chỉ dẫn trước Hunt chưa đến nửa thân xe!

“Ồi!” Đến tận bây giờ, Marcus mới có thể thở phào một hơi.

Khi Hunt cảm thấy bóng hình màu đỏ kia đang ở ngay bên cạnh mình, sánh vai cùng mình, trái tim cậu liền thỏa mãn như muốn nổ tung. Winston vươn tay về phía Hunt, mà Hunt cũng vươn dài cánh tay mình. Khoảnh khắc ấy, hai người tựa như đã vượt qua tất cả mọi khoảng cách, khiến không khí cũng trở nên dư thừa. Hunt tưởng tượng Winston đang nắm lấy tay mình. Ngón tay của hắn, lòng bàn tay của hắn, tất thảy của hắn đều khiến cậu muốn lao ra

khỏi xe, ôm chặt lấy hắn.

Cuối cùng, tôi đã có thể ở gần sát bên anh ngay trong chặng đua anh có mặt rồi!

Khi hai người đứng trên bục nhận giải, Hunt để lộ nụ cười tiêu chuẩn của mình, bởi cậu rất vui, thực sự rất vui, tuy vẫn còn một chút nữa mới có thể thắng được Winston, thế nhưng cậu vẫn vô cùng vui vẻ.

Đây không phải lần đầu tiên Winston giành được chức quán quân chặng, thế nhưng nếu những lần trước đây, hắn luôn tỏ vẻ mặt lãnh đạm “đây chẳng phải chuyện gì to tát, sao mọi người lại phải hào hứng thế”, thì lần này, hắn lại cười khe khẽ. Hunt có thể cảm nhận được bờ vai mình đau đớn vì cái nắm thật chặt của Winston.

Charles xếp ở vị trí thứ ba. Vị trí thứ tư, hiếm có thay, lại là Trần Mặc Bạch của đội Lotus chứ không phải Owen.

Thành tích trong chặng đua này đã nâng tổng điểm của Hunt lên vị trí thứ tư trên bảng xếp hạng. Đây là thành tích chưa từng có được của đội đua Marcus, kể từ khi thành lập đến nay.

Thời gian sau khi chặng đua kết thúc vốn dành cho phỏng vấn, thế mà đội đua Ferrari lại không tìm thấy Winston, còn đội đua Marcus cũng đau đầu vì Hunt của đội mình đã chạy đi đâu mất rồi!

“Có lẽ là đi hút thuốc ở đâu đó?” Giám đốc truyền thông nói.

“Hút hít cái gì! Hunt đâu có nghiện, nó chỉ hút chút ít trước mỗi trận đấu thôi!”

“Hay đi vệ sinh?” Chuyên gia công nghệ nói.

“Đi gì mà mặt cả nửa tiếng đồng hồ?” Marcus cau mày lại: “Nó rơi vào hố xí rồi à?”

“Hay hôn hít cô nào?” Trợ lý kỹ sư Amanda nói một cách thiếu chắc chắn.

“Sao thằng nhóc không hôn cô? Không phải cô là mỹ nữ số một trong đội ngũ kỹ sư sao?”

“Nghe cũng có lý thật, tôi không thể tìm ra lý do phản bác...”

Thực ra lúc này, Hunt đang gần như không thờ nổi vì cái hôn của Winston. Đầu lưỡi của hắn thật là nóng bỏng, Hunt hoài nghi mình sẽ bị người này nghiền nát rồi ấn vào trong cơ thể hắn mất...

Khi cậu đi ngang qua phòng chuyên dụng của nhân viên, có người đột nhiên xuất hiện từ phía sau giữ lấy miệng cậu, kéo cậu vào trong căn phòng đó. Cửa vừa khóa xong, cậu liền đâm ngay phải một hàng đồ dùng sạch sẽ khiến đồ đạc rơi xuống rầm rầm. Người kia đứng chắn trước mặt cậu, kéo cậu vào lòng, cuồng nhiệt hôn cậu. Dựa vào cách đầu lưỡi triển miên, dựa vào lực mút không kiêng nể... Hunt không cần mở mắt cũng biết đối phương là ai.

Trước đây, khi thứ tình cảm mãnh liệt này bùng nổ, Hunt sẽ sợ hãi, nhưng giờ đây, cậu chỉ thấy mừng rỡ tới phát cuồng. Cậu biết, giống như cậu mừng rỡ điên cuồng vì bản thân đã có thể đạt tới cùng một trình độ với Winston, Winston cũng sẽ không nên nổi hưng phấn khi rốt cùng cậu cũng đã tới được bên cạnh hắn.

Hunt chỉ khe hôn đáp trả một cái thôi đã có thể khiến Winston mất lý trí. Người kia nâng cậu lên cao, áp cậu vào sát tường mà chẳng thèm để ý tới đám đồ đạc đang đè lên người mình. Nụ hôn dần dần trở nên thái quá, trong không gian mờ tối chẳng có ánh đèn, hai người cùng lúc lấy lòng nhau, như thể tất cả mọi thứ bên kia cánh cửa đều chẳng liên quan tới họ.

Cuối cùng, khi cơn xúc động đến điên cuồng đã lắng xuống, hai người ôm chặt lấy nhau hít thở. Hunt hôn lên má Winston, người kia ôm lại cậu thật chặt, nói bằng giọng khàn khàn: “Em muốn làm ở đây thật đấy à?”

“Nếu anh đã muốn thì phải tính xem làm thế nào để ôm tôi ra ngoài đây.” Hunt cười xấu xa đáp lại.

“Vậy thì đừng có làm càn nữa.” Winston chôn đầu vào cổ Hunt, nhịp tim hắn như những đợt thủy triều phóng tưng, mãi vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Hunt ôm Winston, đột nhiên nhớ có lần hắn nói, chỉ cần mình đưa sau xe của hắn thôi, hắn đã hưng phấn đến mức nào. Thậm chí sau chặng đua, hắn còn đứng trong nhà vệ sinh của trường đua, vừa nghĩ đến mình vừa giải quyết...

Điện thoại rơi xuống đất từ đôi nào vẫn rung rung một cách đáng thương, hiển thị số điện thoại của Marcus. Hunt thầm kêu một tiếng “toi rồi”, sau đó cúi người xuống nhặt điện thoại lên: “A lô, Marcus...”

“Cậu chết ở đâu thế hả! Bây giờ mới nhận điện là thế nào!”

Hunt không cần nhìn thấy Marcus cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm của ông lúc này. Cậu tìm được một lý do mà đến chính cậu cũng cảm thấy vô lý: “Tôi chỉ đi lạc thôi mà...”

Winston đang vừa hôn khắp gò má cậu, mang tai cậu, vừa lau sạch thứ dính trên người cậu, rồi giúp cậu mặc quần vào.

“Lạc đường? Sao cậu không nói là cậu ngã xỉu và đang nằm trên xe cứu thương đi!”

Ờ? Lý do này cũng hay thật, sao vừa nãy lại không nghĩ ra nhỉ?

“Đi thôi.”

Rời khỏi đây rồi, Hunt lại đột nhiên cảm thấy quyền tuyến cái không gian chật chội đến mức tay chân khó hoạt động này.

Khi Hunt vội vã đi tới chỗ Marcus, giới truyền thông đã tiến hành phỏng vấn được một nửa. Những gì Hunt thể hiện trong chặng đua vừa qua vẫn khiến mọi người chú ý như trước, thế nhưng gương mặt của giám đốc đội đua, ngài Marcus lại cực kì khó coi.

Hunt vốn còn lo cánh nhà báo sẽ “thảo phạt” mình vì tội đến muộn, ai ngờ bọn họ lại vô cùng kiên nhẫn, nguyên nhân nằm ở một câu nói của ngài Cacho trước hội trường phỏng vấn: “Nghe nói đội đua Ferrari cũng không tìm thấy Vann Winston. Có lẽ hai cậu ấy đang trao đổi kinh nghiệm và chia sẻ niềm vui được trùng phùng trên đường đua rồi.”

Là một người hoạt động truyền thông có thâm niên và là một bình luận viên chuyên nghiệp, ngài Cacho rất có sức ảnh hưởng trong giới truyền thông. Lúc này, ngài Cacho cũng là người đại diện hỏi câu hỏi đầu tiên trong buổi phỏng vấn: “Hơn nửa tiếng đồng hồ cơ đấy, xem ra cậu và Winston giao lưu vô cùng sâu sắc và triệt để nhỉ?”

Tuy chỉ là một câu nói đùa làm sôi động bầu không khí, thế nhưng mặt Hunt lại đỏ bừng lên. Sau khi truyền thông chụp được bức ảnh này, người hâm mộ lại bắt đầu thấy tim bay phấp phới.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Hunt mới nghe nói tất cả những tay đua khác đều vô cùng tiếc nuối vì cậu không vượt qua được Winston. Buổi tối ngày hôm ấy, Hunt ngồi dựa đầu giường nhắn tin với bọn Owen và Donald, còn Winston thì ngồi bên cạnh đọc một cuốn tiểu thuyết khó hiểu đến mức Hunt chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể hôn mê ngay lập tức.

Donald: Ài, Hunt ạ, cậu không thể chạy nhanh hơn nửa giây sao?

Hunt: Ồ? Anh cũng có lọt vào top 5 đâu, tôi có thể giành chức quán quân chẳng hay không thì có liên quan gì tới anh?

Owen: Sớm biết cậu là đối thủ có sức uy hiếp nhất với Winston, tôi đã nhường cậu nhiều hơn, giúp cậu cản những người khác lại rồi.

Hunt: À há?

Owen: Charles lại hét nhè nồn mửa cạnh tôi rồi. Cậu ta nói nếu biết vậy từ sớm, cậu ta đã nhường cậu cả đường, không tranh chấp gì với cậu nữa.

Hunt cứ cảm thấy mọi người có vẻ quái quái. Cậu lấy đầu gối huých người kia: “Ê! Winston! Anh nói xem tại sao quan hệ của anh với các tay lái khác lại tồi thế hả! Mọi người đều trông chờ tôi thắng anh đấy!”

“Có lẽ là vì tôi đã thắng quá nhiều lần rồi, bọn họ hy vọng em sẽ tạo ra một kết cục mới.” Winston trả lời.

Hunt chớp chớp mắt: “Anh đang khen tôi à?”

“Chẳng lẽ tôi lại đang tự ki?” Winston tựa sát vào Hunt, đặt một nụ hôn lên môi cậu.

Hunt vốn cho rằng nụ hôn này sẽ kéo dài hơn, không ngờ lại chỉ thoáng cái là đã kết thúc. Sau đó, điện thoại trong tay cậu bị Winston cướp mất. Hunt biết người này vẫn luôn không hài lòng mỗi khi mình nói chuyện với Owen, thế nhưng hành động lăng lẳng cướp điện thoại của hắn vẫn khiến người ta buồn bực quá đi mất...

“Này, anh đừng có lấy trộm điện thoại của tôi!” Hunt nghiêng người vuron cánh tay, suýt nữa thì chạm được ngón tay vào điện thoại, thế nhưng Winston lại thẳng tay ném điện thoại lên tủ đầu giường. Điện thoại trượt một đường chéo, tí thì rơi xuống đất.

“Được thôi, tôi không trộm điện thoại của em cũng được. Tôi trộm em.”

“Hả? Trộm tôi?”

Hunt đột nhiên nhận ra Winston đã duỗi một tay khác vào trong từ lúc nào không biết: “Này! Đừng có nắm linh tinh!”

“Tôi có nắm linh tinh đâu.”

Hunt được nhắc nhở lên. Cậu thật lòng vô cùng lo lắng, liệu cái giường hai người ngủ chung này có cùng chung kết cục với cái giường ở nhà trọ của cậu không?

Sáng sớm ngày hôm sau có hoạt động truyền thông, thế mà Hunt vẫn còn vùi đầu trong chăn, giả vờ không nghe thấy tiếng thoại kêu inh ỏi. Winston ngồi dựa bên cạnh cậu, lấy tay đùa bỡn tóc cậu: “Hunt, nên dậy đi thôi.”

“Trong chăn không có người!” Hunt không vui đáp lại.

“Vậy sao, hay là tôi lật chăn lên làm một lần nữa với không khí nhỉ?”

Mang tai Hunt lập tức đỏ bừng, tối qua, khu vực giữa hai chân cậu đã bị người này đụng chạm đến bông cả da đây này.

“Tôi không dậy đâu.” Hunt giữ chặt chăn.

“Ồ, sao thế?” Giọng của Winston rất nhẹ nhàng, nghe vào trong tai lại khiến Hunt ngứa ngáy.

“Hôm qua vừa dậy rồi!”

Bờ môi Winston vẽ ra một đường cong xinh đẹp, hân hân người kia cách một tấm chăn.

Thế nhưng đáng tiếc, Hunt rốt cuộc vẫn bị giám đốc truyền thông và một người trợ lý do Marcus cử đến dựng dậy.

Hoạt động truyền thông kéo dài đến tận trước bữa tối. Hunt ngáp một cái, thấy điện thoại nhận được một tin nhắn đến từ Donald: Hunt, tối nay có party cô thờ, địa điểm đã gửi vào điện thoại của cậu rồi. Chỉ có một lần duy nhất, bỏ lỡ là thôi đấy!

Hunt dụi dụi mắt, cậu không nhìn nhầm đấy chứ? Cái tên Donald này tiến bộ rồi! Lại còn tổ chức cả party cô thờ cơ đấy! Hunt hưng phấn cực kì, cầm điện thoại chạy ba vòng xung quanh Thảm Khê đang đứng gần đó.

“Hunt sao vậy?”

“Tối nay tôi sẽ tham dự một bữa tiệc siêu thú vị!” Hunt ẩn vai Thảm Khê nói.

“Siêu thú vị? Mọi người có đi cùng không?”

“Không không không, mình tôi thôi!”

“Hunt này... tôi cảm thấy nào Hunt có vấn đề rồi đấy.” Thảm Khê nói.

“Ai đứng trước mặt một thiên tài như Tiểu Khê mà nào chả có vấn đề!”

Hunt chạy được một quãng xa, tới khi ra đến cửa, cậu mới nhớ tới việc nhắn tin cho Winston: Donald mời đi dự party cô thờ, tôi cực cực muốn đi, thế không làm loạn!

Sau đó Hunt lại thấy có chút căng thẳng, có khi nào Winston sẽ không cho cậu đi không nhỉ?

Sự thực chứng minh, sự lo lắng của cậu là dư thừa. Không đến mười giây sau, Winston đã trả lời: Chơi vui về nhé.

“À há? Chơi vui về nhé?” Hunt ngoẹo đầu, đột nhiên lại cảm thấy mình không được người kia coi trọng. Rốt cuộc là do Winston tin tưởng cậu quá? Hay là vì địa vị của cậu sụt giảm rồi? Nhưng mà... ai quan tâm chứ!

Party cô thờ! Party cô thờ! Tao tới đây!!

Hunt đến khách sạn Donald đã chỉ định. Khách sạn thoạt trông rất mới, Hunt vừa bước qua cửa lớn, nhân viên khách sạn đã chào đón vô cùng nhiệt tình rồi đưa cậu lên phòng Tổng thống trên tầng cao nhất. Hunt gọi điện thoại cho Donald: “Hay! Tôi đến rồi! Mở cửa mau!” Nhớ bữa tiệc bên hồ bơi lần trước, thân hình của các cô gái trong đội Sauber cũng khá được đấy chứ.

Cửa phòng mở ra, trong phòng không hề bật đèn. Hunt sững người lại, chẳng lẽ cái tên Donald này lừa mình?

“Surprise!!”

Đèn vừa mới được bật sáng, thấy gương mặt của Donald xuất hiện, Hunt liền kinh hãi!

Cái tên trước mặt đang mặc một bộ đồ đen bó sát, đường cong từ vai đến eo rõ nét cực kì, chỉ tiếc rằng Hunt không thương thức nổi. Hắn ta còn mặc cả quần da bó sát, nhưng Hunt lại cảm thấy sao mà dị hợm thế... Cậu ngẩng đầu lên lần nữa, không ngờ trên đầu Donald còn đeo một đôi tai thỏ xù lông. Đến lúc này, cậu không kim nổi liền bật cười ha ha: “Donald... anh... anh đang làm gì thế!”

“Giả làm cô thờ!” Donald mang biểu cảm “tôi-cũng-không-muốn, nhưng-biết-làm-sao”.

“Đừng có nói là trong party cô thờ của đội Sauber các anh... mọi người đều như anh đấy nhé?” Hunt đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Đây không phải tiệc của đội Sauber bọn tôi. Đây là một bữa tiệc tổ chức cho riêng mình cậu.” Donald vỗ vỗ tay, căn phòng phía sau bỗng bừng sáng. Khi hắn ta hơi xoay người, liếc thấy đuôi thỏ phía sau chiếc quần da kia, Hunt thật sự cảm thấy tam quan sụp đổ.

“Chào mừng đến với vương quốc thờ. Hunt, hôm nay ngài là quốc vương nha.”

Giọng nói hài hước của Owen vang lên. Nhìn thấy trước mắt là một tên đeo tai thỏ, mặc quần da và đồ đen bó sát, hóa trang giống y hệt Donald, Hunt

liền cho rằng mình đã đi nhầm sang một thế giới khác.

“Các... các anh định làm gì? Cái gì mà vương quốc thổ...” Hunt lại nói lấp mắt rồi.

“Party cô thổ chứ gì! Cục cưng ơi, chúng em đều là thổ của ngài!” Owen dang hai tay muốn ôm Hunt.

Hunt cảm thấy chắc chắn là mình đang nằm mơ. Khi gác cảm lên vai Owen, cậu lại hoảng hốt phát hiện không ngờ Charles cũng đang đeo tai thổ!

Những tay đua khác ngồi trên giường cũng đều hóa trang thành thổ, bao gồm Penny đội Renault, Duchovny đội McLaren, Kurt đội Williams, Maiden đội India Force... Gần như tất cả những tay đua lọt vào top 15 trong chặng đua này đều ở đây!

“Anh... các anh chơi vui vẻ nhé... tôi... tôi...” Hunt thầm nghĩ mình chắc chắn đang nằm mơ, cậu cần bị người ta đập cho một cú thật mạnh để tỉnh táo lại.

“Cậu nghĩ nguyên nhân khiến ai ai cũng sống chết lao về phía trước trong chặng đua này là gì?” Charles dừ dừ hỏi.

“Tranh quán quân!” Đây chẳng phải là đáp án đương nhiên sao!

“Là bởi Winston đã nói, nếu cậu ta có thể giành được vị trí quán quân trong chặng trở lại này, mọi người sẽ phải hóa trang thành thổ để tổ chức tiệc cho cậu!” Về mặt Charles vô cùng suy sụp.

Hunt ngó cả người, trước đây Winston đã nói sẽ tổ chức party cô thổ cho cậu, cậu còn chẳng coi là thật, nhưng bây giờ thì đúng là... không thể hay hơn được nữa! Đây đâu phải là party cô thổ cậu mong muốn. Thổ thì trông thấy thật đấy, nhưng toàn là thổ đực thôi!

“Cậu nghĩ xem, thằng nhóc nhà cậu mà cố gắng thêm chút nữa, thắng được Winston thì bọn tôi đã không phải biến thành thổ này rồi!” Penny mở miệng nói. Penny là cây thường xuân trong giới F1, một người lúc nào cũng khiêm tốn như anh ta không ngờ cũng tham gia vào vụ này.

“Các anh... các anh có thể mặc kệ hấn mà!” Hunt câm nín.

“Mặc kệ làm sao được? Cậu ta gửi mail cho tất cả bọn tôi! Cậu ta còn nói nếu thua, cậu ta sẽ đeo tai thổ cho bọn tôi chụp ảnh!” Donald cười nói.

Hunt biết Donald sẽ chấp nhận lời khiêu chiến này, bởi tên này không biết thế nào là giới hạn, có bảo hấn ta đeo tai thổ gắn đuôi thổ đi ra ngoài dạo một vòng cũng chẳng sao. Còn lỡ như Winston không giành được quán quân, hấn ta lại có thể chụp ảnh Winston đeo tai thổ nữa chứ!

Owen là người chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn lạc, Charles thì chắc chắn đã bị khiêu khích đến mức không thể không tham gia, còn những người khác có lẽ cũng nghĩ như Donald vậy. Có điều trước mắt cậu toàn là thổ “cường tráng” thế này... thật chẳng còn tí mỷ cảm gì nữa cả.

“Winston đâu...” Hunt hỏi. Kẻ đầu têu lý nào lại không tới hiện trường?

“Cậu ta nói nếu đến đây, cậu sẽ không high nổi.” Donald đáp.

Nhưng vấn đề là... khi đối diện với những tên cơ bắp này, Winston cũng không high nổi!

“Đã đến đây rồi thì hường thụ nhiệt tình đi!” Owen vớ được một cặp tai thổ không biết ở đâu ra rồi đeo lên đầu Hunt.

“Ê... Tôi không muốn đeo cái này...”

Hunt còn chưa kịp nói xong đã bị Charles giữ tay lại. Những người khác đi tới bên cạnh Hunt, Owen còn kiếm được cả một cái gậy tự sướng, kéo dài gậy ra, chụp tách một cái, rồi lấy điện thoại về gửi ảnh.

“Này! Anh định gửi ai!”

“Winston!” Owen cười đáp.

“Đừng!” Hunt vươn tay cản lại mà không cản nổi.

Ngay sau đó, cậu bị nâng lên cao, rồi lại bị ném thẳng xuống giường: “Các anh... các anh muốn làm gì!” Hunt tròn trừng mắt.

“Ngài là vua thổ mà! Tất nhiên phải ngồi ngai vàng rồi!”

Rất hiển nhiên, Owen là một tên chủ trò khôn kiếp.

Nhân lúc này, Donald định cởi cái nơ bướm trên cổ áo mình, nở nụ cười khiến toàn thân Hunt nổi da gà: “Anh... anh muốn làm gì?”

“Bọn anh lần lượt nhảy thoát y cho cậu xem!” Donald vuốt râu trên cằm, trình diễn một tư thế của Marilyn Monroe: “Anh không gọi cảm sao?”

“Gọi cảm cái đầu anh!” Hunt vội vàng bò dậy.

Owen quỳ một chân bên người Hunt, cười trông còn dễ sợ hơn Donald: “Dù sao cũng đã đến rồi, hưởng thụ nhiệt tình đi chứ! Còn nơi nào tổ chức được một bữa tiệc cô thỏ đặc biệt thế này!” Anh ta chuẩn bị vén vạt dưới của chiếc áo bó sát lên, để lộ loáng thoáng đường cong thắt lưng mạnh mẽ chỉ thuộc về các tay đua.

Hunt cảm thấy cứ tiếp tục thế này, cậu sẽ bị ám ảnh tâm lý với party cô thỏ mất! Cậu xoay người định đá Owen ra, thế nhưng tên kia lại tránh được, đứng nguyên một chỗ cười ha ha. Những người khác cũng thừa cơ bỏ lên, bao vây lấy Hunt. Hunt chẳng còn chỗ nào để trốn nữa...

“Được rồi! Bọn tôi cũng có phải Winston đâu, làm gì được với cậu cơ chứ! Cậu không thể đeo tai thỏ lên giống như bọn tôi rồi chơi bời vui vẻ được hay sao?” Owen tựa về phía Hunt nói.

Đúng lúc này, đồng đội của Donald đẩy rượu bia bước vào: “Mọi người uống thỏa thuê nhé! Mở Lafite 82 cũng được! Tất cả đều tính cho Winston!”

“Lần nào cũng bị cậu ta chèn ép! Lần này phải uống trả thù!”

Đến tận bây giờ, Hunt mới dám tin đây là một bữa tiệc, chứ không phải một thủ đoạn mới nào để trêu chọc mình cả. Cậu vừa định vươn tay lấy bia thì đã bị Charles cản lại: “Nhóc con bia rượu gì? Uống nhiều nhiều sữa vào!”

Mọi người lập tức bật cười.

“Ừ nhỉ, đột nhiên phát hiện Hunt là người nhỏ tuổi nhất trong đám chúng ta!”

“Vì thế mới được yêu chiều nhất còn gì!”

Hunt sắp tức đến nổ cả mắt, định cướp lại bia của Owen nhưng Owen tránh được: “Không được đâu nha! Hunt vẫn chưa đủ hai mươi mốt!”

“Có phải đang ở Mỹ đâu!”

“Bia rượu không có lợi cho quá trình trưởng thành đâu! Hunt vẫn còn phải cao tiếp!”

“Cao quá xe đua sẽ phải chờ nặng! Cao chừng này vừa khéo!” Hunt liều mạng cướp bia, có điều lại bị Charles bên cạnh dè lại.

“Nhóc con nhà cậu ngoan ngoãn chút được không?”

“Ha ha ha, bọn tôi đều hứa với Winston sẽ không để cậu uống rượu rồi, đây cũng là điều kiện để cậu ta không đích thân tới đây xem bọn tôi xấu mặt.” Owen nói.

“Một bầy thỏ đực thì cũng thôi! Đến cả bia cũng không cho uống thì còn gọi gì là party nữa!” Sự bất mãn của Hunt leo lên đến đỉnh điểm.

“Đừng sốt ruột chứ! Thỏ cái sắp đến rồi!”

Owen vỗ vỗ tay, một cánh cửa khác trong phòng được mở ra, vài cô gái Nga tóc vàng dáng chuẩn bụng đủ loại nước ngọt bước vào. Hunt cứ thế nhìn chòng chọc.

“Không được uống bia rượu, nhưng nước ngọt thì tùy ý!” Owen vỗ vỗ vai Hunt an ủi.

Hunt mừng rót nước mát, đây mới là những cô thỏ chân chính chứ!

“Có thể nhìn, có thể rót dãi, có thể tưởng tượng trong đầu, nhưng không được chạm vào!” Owen nhắc nhở.

Vừa nghe đã biết là thứ quy tắc quái gở do Winston định ra!

“Sờ tai thỏ hoặc đuôi thỏ một tí cũng không được à?” Hunt lộ vẻ tiếc nuối.

Tai và đuôi cũng không cho sờ sao?

“Hừm... Donald, cậu nhấn tin hỏi Winston xem?” Owen cười cợt nói.

Hunt lập tức nhận ra ngay: party cô thỏ này chẳng khác nào một màn tuyên bố chủ quyền của Winston với những người trong ngành cá! Hunt có cảm giác sau này mình sẽ không thể vui vẻ chơi bời được nữa...

Chiếc giường kingsize này là chỗ ngồi của mọi người. Cả đám cùng xem những cô thỏ Nga xinh đẹp với vóc người nở nang biểu diễn nhiều tiết mục khiến người ta chộn rộn.

Chương 79: Socola Nhân Rượu

Mắt của Hunt gần như lờ mờ, tiếc là cậu đã bị ghim chặt xung quanh, chỉ có thể nhìn, không thể làm gì khác. Những cô gái kia vừa xinh đẹp vừa gợi cảm, thế nhưng khi nghe nhạc và nhìn ngắm những động tác đong đưa của họ, trong đầu Hunt lại hiện lên hình ảnh Winston biểu diễn thoát y cho cậu xem lần trước. Hunt thậm chí bật cười khanh khách: Một khi đã được nhìn thấy điều gợi cảm nhất thế gian, những thứ khác đều trở nên vô nghĩa.

“Hãy, Hunt... mấy cô em này đã uốn vẹo cả thắt lưng rồi, thế mà hình như cậu chẳng có chút phản ứng gì thì phải?” Owen nói thầm vào tai Hunt.

“Liên quan tới anh không!”

Owen thấp giọng bật cười.

Party chèn chéo dài đến tận sáng ngày hôm sau. Owen và một người đẹp trong nhóm đã liếc mắt đưa tình rất nhiều lần, chỉ đợi party kết thúc, Owen liền viết số điện thoại của mình lên vai đối phương, cười nói rằng trước khi rời khỏi Sochi, anh ta nhất định sẽ tìm gặp cô. Đến cả Donald cũng có dấu son môi chỉ chít trên mặt, trên người. So sánh như thế, Hunt liền cảm thấy mình có phần đáng thương. Thân là “vua thô” trong bữa tiệc này, thế mà cậu lại chẳng có gì hết, ngoại trừ một bụng đầy nước ngọt!

Khi ánh nắng ban mai lại tới với thành phố này một lần nữa, tất cả mọi tay đua đều gỡ bỏ tai thỏ và đuôi thỏ, thay lại quần áo của mình. Owen hí hóp mắt cười nói với Hunt: “Winston cán đích giành quán quân chỉ vì cậu thôi đấy, thấy sao hả?”

“Cũng... cũng ổn...”

Tuy rằng bữa tiệc này hoàn toàn khác với party cô thỏ trong tưởng tượng của cậu, thế nhưng cậu có kinh ngạc, cũng có vui mừng.

“Grand Prix Nga đã trở thành sân khấu để các cậu biểu diễn ái ân rồi, đúng là không thể chịu đựng nổi.” Owen lắc lắc đầu.

Hunt nhếch miệng cười nói: “Nếu anh không muốn xem thì giải nghệ luôn trong năm nay đi! Bởi biết đâu sau này, bọn tôi sẽ biểu diễn ái ân trên tất cả mọi chặng đua đấy.”

Charles tóm lấy cổ áo Owen, kéo anh ta dậy: “Đủ rồi đấy! Để cho thằng nhóc này đắc ý một mình đi!”

Có điều không ai trong đám người này ngờ được, về sau, party cô thỏ đã trở thành một thông lệ quan trọng trong giới F1 suốt mười mấy năm liền. Gần như năm nào cũng sẽ có những tay đua thua Winston trên đường đua Sochi phải đóng giả “thỏ đực” trong party.

Khi Hunt quay trở về phòng khách sạn, cậu không nhìn thấy Winston đâu cả. Hunt xem giờ bằng chiếc đồng hồ đeo tay giống hệt với chiếc của Winston, thậm chí chắc người kia đã ra ngoài chạy bộ sớm rồi.

Hunt nằm bò ra giường, nghĩ đến cái câu “Winston cán đích giành quán quân chỉ vì cậu” Owen nói, trái tim cậu liền nhảy lên thình thịch. Cậu kéo chăn lăn tới lăn lui, sau đó lại nằm lên cái chỗ Winston đã nằm đêm qua, hít sâu một hơi.

Mất phút sau, căn phòng vang lên một tiếng “cách”. Winston đẩy cửa phòng, ngay khi hắn xoay người đóng cửa lại, có người bỗng bất ngờ áp sát tới. Người kia ép hắn vào cửa, hôn môi hắn, sau khi đầu lờ lăm lăm loạn một hồi thì bắt đầu tùy ý mất. Winston thoáng chốc kinh ngạc, nhưng rồi hắn quyết định tựa luôn vào cửa, ôm lấy thắt lưng người kia, tùy ý để người kia càn quấy.

Không cần đến ba giây lửa băng thiêu đốt, Winston đã mạnh mẽ ấn Hunt về phía mình, bắt đầu một nụ hôn cuồng nhiệt. Hunt vốn tấn công bất ngờ lại không chống đỡ nổi, đành phải lùi từng bước về sau. Winston nâng thắt lưng cậu, ôm cậu lên, đi về phía chiếc giường. Ngay khi vừa đặt người xuống đệm, Hunt đột nhiên bật cười nói: “He he, quên mất một thứ rồi!”

“Thứ gì?” Giọng Winston vừa trầm thấp vừa có vẻ khàn khàn.

“Cảm ơn anh đã dày công chuẩn bị party cô thỏ cho tôi. Thế nhưng sao bữa tiệc có thể thiếu anh cơ chứ?” Hunt lúi tai thỏ giấu sau lưng ra, đeo lên đầu Winston.

Winston chống hai tay bên tai Hunt, cười khẽ nhìn cậu: “Vậy em có thích bữa tiệc tôi tổ chức không?”

Hunt không nói gì, chỉ nằm nguyên một chỗ nhìn lại hắn.

“Sao vậy? Vì tôi không cho em chạm vào mấy cô thỏ nên em giận à?”

Hunt chậm rãi nở nụ cười, nâng tay lên vuốt ve tai thỏ Winston đang đeo trên đầu: “Nhà anh... sao đeo tai thỏ rồi mà trông vẫn đẹp trai thế nhỉ?”

“Vậy thì xin lỗi nhé.”

“Tôi đích thực không thích bữa tiệc này, bởi anh không tham dự. Nhưng bây giờ, tôi hài lòng rồi.” Hunt híp mắt cười khe khẽ, đến cả những lọn tóc rơi trên đệm cũng nhẹ rung theo.

Winston nhấc tay, ngón tay dịu dàng vén những sợi tóc con rơi trên trán Hunt.

Hunt nâng đầu gối, huých huých vào thắt lưng Winston: “Anh nói xem, có phải anh cực kì sợ tôi ngoại tình không? Nên anh mới không cho tôi chạm vào phụ nữ, đến cả sờ đuôi thỏ giả một tí cũng không cho.”

“Em cần cứ vào đâu mà cho rằng tôi sợ em ngoại tình?” Winston nhẹ giọng hỏi.

“Vi lúc nào anh cũng quá mức nghiêm túc với mọi việc! Hơn nữa anh còn mắc bệnh sạch sẽ, bao giờ cũng phải thu dọn mọi thứ gọn gàng sạch đẹp mới được! Tôi cảm thấy xét trên phương diện tinh thần, anh chắc chắn là người yêu cầu sự thuần khiết tuyệt đối.”

Winston hạ người, nghiêng mặt, chạm khẽ lên môi Hunt: “Vậy thì em vẫn chưa hiểu rõ tôi rồi. Lần đầu tiên tôi bắt chuyện với em, nếu như em đang yêu ai khác, chẳng nhẽ tôi lại từ bỏ?”

Hunt trở nên tò mò: “Thế nếu như tôi ngoại tình thật... tôi chỉ ví dụ thôi nhé... thì anh định làm gì?”

“Em ngoại tình hoàn toàn không phải là giới hạn cuối cùng của tôi. Tôi đã trải qua... chuyện tàn khốc hơn ngoại tình rất rất nhiều.”

Ngay khoảnh khắc ấy, trái tim Hunt liên rung lên, tựa như bị bóp nghẹt giữa những ngón tay Winston. Nếu như giới hạn cuối cùng của Winston không nằm ở việc ngoại tình, vậy thì rốt cuộc nó nằm ở đâu?

Winston nhắm hai mắt, lại hôn một cái lên chóp mũi Hunt: “Nếu em yêu một người đàn ông khác, tôi sẽ đánh bại gã đó, khiến gã đó không chốn dung thân, cảm thấy hổ thẹn khi ở bên em. Tôi sẽ lôi kéo ánh mắt em, khiến em chỉ cần xoay người lại sẽ nhận ra, cả thế giới này, chỉ có tôi mới xứng đáng để em chuyên tâm nhìn ngắm.”

“Còn nếu như tôi yêu một cô gái thì sao?” Hunt lại hỏi.

“Vậy thì tôi sẽ cho cô ta hiểu thế nào là sự tàn nhẫn của đàn ông, khiến cô ta biết sự yếu đuối của mình sẽ chỉ là gánh nặng cho em, là phụ nữ thì mãi mãi không thể hiểu được con người chân chính của em. Vì thế, dù là nam hay nữ, tôi sẽ đều giành lại em.”

Đôi mắt Winston sâu thẳm như mang một nguồn sức mạnh có thể khóa chặt lấy Hunt. Sau đó, hắn nhếch môi để lộ một nụ cười nhạt, gỡ tai thỏ trên đầu ra, đeo vào cho Hunt: “Em đừng có quên, em cũng đã thua tôi rồi.”

“Này! Tôi không có cá cược gì với anh đâu nhé!” Hunt định với tay gỡ tai thỏ xuống nhưng lại bị Winston giữ cổ tay lại.

“Im nào, để tôi nhìn một lúc.” Winston khẽ nói.

“Có... có gì đẹp đâu mà nhìn...” Hunt đỏ mặt thăm nghĩ, Winston đã dẫn vật biết bao nhiêu tay đưa nổi danh như thế vì mình rồi, mình đeo tai thỏ cho hắn nhìn một lúc cũng chẳng sao.

“Lúc còn trong buổi tiệc, em đã nghĩ những gì?” Winston hỏi.

“Nghĩ về anh.” Hunt nghiêng mặt đáp lại.

“Nghĩ gì về tôi?” Winston lại hỏi.

“... Nghĩ về anh thì là nghĩ về anh thôi, còn có thể nghĩ gì được nữa?”

“Vậy thì lúc đó, tôi trong đầu em đang làm gì?”

Đến tận lúc này Hunt mới nhận ra, người con trai này đích thực là thuốc độc. Cậu thậm chí hoài nghi màn nhảy thoát y lần ấy cũng là do Winston đã tính toán từ trước. Hắn vùi trong lòng cậu một hạt mầm, để hạt mầm ấy lặng lẽ đâm chồi, vuron cành tới mỗi góc dù là nhỏ bé nhất trong tâm tư cậu.

“Nói cho tôi đi, Hunt. Em đã nghĩ những gì?” Winston cúi thấp đầu, cọ cọ vào chóp mũi Hunt.

Trái tim Hunt cũng như bay lên theo đó...

“Nghĩ đến màn nhảy thoát y của anh... lần đó quần của anh còn chưa...” Hunt không nói tiếp nữa.

“Tôi đột nhiên hiểu vì sao em lại thích party cô thỏ đến thế rồi.” Winston rút điện thoại ra, che tai Hunt nói nhỏ: “Em đeo tai thỏ trông cứ như là đang chờ tôi tới ăn vậy.”

Hunt nhấc đầu gối định huých Winston, ai ngờ lại bị bàn tay Winston đè xuống.

“Tôi biểu diễn cho em xem thêm lần nữa.” Winston mỉm cười.

Hắn dùng một tay lướt điện thoại, ấn chọn bài nhạc lần trước dùng để biểu diễn nhảy thoát y cho Hunt xem.

Hô hấp chậm rãi như bị kéo dài, bản nhạc khơi gợi thần kinh Hunt. Cậu chỉ thấy Winston kéo vạt áo phông lên cao, để lộ phần thắt lưng và cơ ngực săn chắc nhưng không đến mức cuộn cuộn, tiếp đến là đường cong giàu sức sống của bờ vai. Hắn tùy tiện vớt áo sang một bên: “Ai bảo với em tôi mắc bệnh sạch sẽ? Dù em có bắn chết khiếp, tôi vẫn sẽ ăn sạch em.”

Hunt nhìn ngắm người kia không rời mắt.

“Hơn nữa tôi đảm bảo, lần này tôi sẽ coi hết cho em xem.”

Cả buổi sáng hôm đó, Hunt đã hiểu thế nào là “coi hết cho em xem”. . . Nội hàm của nó bao gồm cả quần áo của chính cậu. Cậu bị Winston dẫn vật một hồi lâu, bên tai là bài hát phát đi phát lại. Hunt nghĩ rằng sau này, dù nghe thấy bài hát này ở bất cứ đâu, mình cũng sẽ có phản ứng. . . Bài hát này chắc chắn còn hiệu quả hơn cả những cô thỏ không mặc đồ nữa!

Chặng Nga kết thúc, hai người chuẩn bị khởi hành sang Đức. Hunt và Winston kết bạn đồng hành, hai người làm thủ tục kiểm tra an ninh vô cùng suôn sẻ, bước vào phòng chờ còn sớm đến gần một giờ đồng hồ.

Winston và Hunt cùng ngồi ở một quán cà phê trong sân bay. Hunt chơi điện thoại, còn Winston thì ngồi đối diện đọc tin vắn. Hunt biết, ngoài lĩnh vực đua xe, Winston vẫn còn không ít những sản nghiệp khác. Nghĩ đến những câu nói như “tôi sẽ cho cậu một đời không lo cơm áo” của Winston, Hunt đột nhiên lại thấy một Winston cần cù nghiêm túc, không chịu nói chuyện với mình như thể này cũng rất dễ thương!

Hunt thầm cười xấu xa, nhớ tới chuyện tên này đã từng “giáo dục” mình dưới gầm bàn, cậu liền cời giày ra, vươn chân về phía hắn, nhẹ nhàng vén ống quần thể thao của hắn rồi từ từ men lên trên. Winston vốn đang mang một gương mặt không cảm xúc dần rũ khốc môi, có vẻ rất hưởng thụ sự “quấy rối” của Hunt.

Khi mũi chân cậu đi tới giữa bắp chân Winston, Winston đột ngột tóm lấy mắt cá chân cậu. Hunt muốn thu chân về, Winston lại không cho phép. Ngón cái của hắn di động quanh mắt cá chân Hunt, mắt thì vẫn cứ đọc tin tức như cũ.

“Không chơi nữa.” Hunt thử rút chân lần nữa, người kia vẫn còn giữ chặt.

“Em khai dậy hứng thú của tôi thành công rồi, tôi tất nhiên không thể dễ dàng từ bỏ em được.” Winston nói mà mặt chẳng đỏ, tim cũng chẳng đập nhanh hơn.

Hunt nghiêng đầu: “Được rồi, vậy anh cứ giữ thế tiếp đi.” Rồi lại cầm điện thoại lên, tiếp tục chơi Anipop.

Ai ngờ mấy phút sau, có người ngồi xuống bên cạnh Hunt.

“Ái dà! Các cậu bay sang Đức mà cũng phải bay cùng nhau cơ à!” Giọng nói thiếu đánh của Owen vang lên.

“Đúng thế. Không có ai ở cạnh anh, chắc anh cô đơn lắm nhỉ?” Hunt hỏi mà còn chẳng buồn ngẩng đầu.

“Có các cậu, tôi sẽ không cô đơn nữa!”

Hunt bấu môi, quý mới thêm quan tâm đến anh. Quả nhiên, đến cả Winston ngồi đối diện cũng chỉ hơi ngẩng đầu lên coi như chào hỏi. Nhưng cho dù Owen có tới, Winston cũng chẳng buông chân Hunt ra. Ngược lại, hắn thỉnh thoảng còn vuốt ve bàn chân Hunt cách một lớp tất, như thể đang vuốt ve chú mèo nằm trên đùi mình vậy. Hunt rõ ràng rất ngứa ngáy trong lòng nhưng lại chỉ có thể giả bộ như không.

Owen gọi một tách Cappuccino rồi ăn điểm tâm một cách rất nghiêm túc. Tên này chắc chắn biết chân của Hunt đang gác lên đùi Winston, thế nhưng lại tỏ ra chẳng biết gì. Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lại vang lên: “Ô! Mọi người đều tập trung ở đây cả à, tôi ngồi cùng không sao chứ?”

Hunt ngẩng đầu lên, hóa ra là Nicky: “Sao anh lại ở đây!”

“A ha! Sao tôi lại cảm thấy cậu có vẻ không vui vẻ gì khi trông thấy tôi thế nhỉ? Đừng quên, tôi là cây tiền của cậu đấy nhé!” Nicky giơ tay lên, cũng gọi một tách cà phê.

“Anh là cây tiền của Marcus, không phải cây tiền của tôi.” Hunt cố ý nói với vẻ mặt ghét bỏ.

Nicky cúi đầu, trông thấy tay Winston đang nắm một chân Hunt thì đành lắc đầu bất lực: “Diễn trò ân ái cũng có mức độ thôi nhé. Cẩn thận tôi mà mất cân bằng tâm lý một cái là sẽ làm thịt tất cả các cậu đấy.”

Owen rất tán thành gât gù.

Hóa ra Nicky cũng vừa xem xong chặng đua Nga, đang chuẩn bị bay sang New York xử lý việc kinh doanh. Lúc ngang qua tiệm cà phê, vừa khéo nhìn thấy Hunt và Winston, hắn ta mới quyết định tới ngồi cùng.

Hunt thầm cắn nhai, vì sao Owen không ở cùng với đội Red Bull ấy! Vì sao Nicky không đi máy bay tư nhân ấy!

“Nhóc Hunt, nghe nói sau chặng đua này, có mấy tay đua tổ chức party cô thờ... Vì sao cậu lại không rủ tôi hả?” Nicky chớp chớp mắt vô cùng tiếu nuối: “Nếu như tôi đóng giả cô thờ, chắc cậu sẽ chọn rợn trong lòng lắm nhỉ?”

“Hả?” Nicky vừa nói xong, Hunt đã vô thức khởi động chế độ tưởng tượng. Nicky trong sáng đeo tai thả thích thực rất rung động lòng người!

“Ái da!”

Ngón tay Winston bấm mạnh một cái lên mắt cá chân Hunt. Hunt suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại.

“Ha ha ha!” Nicky bật cười.

“Hunt à...” Owen nghiêng mặt: “Vừa nãy cậu uống sữa sao?”

“Anh mới uống sữa ấy! Vừa nãy tôi uống Cappuccino!” Hunt tỏ thái độ vạn phần bất mãn với hành vi trợn mắt nói dối của Owen.

“Cậu... trên miệng cậu vẫn còn bọt sữa kia kìa...” Owen chỉ vào mép mình.

“Hả? Thật sao?” Hunt vron lưỡi liếm khoe môi mình.

“Đây nữa, đây nữa, chỗ này cũng có.” Owen tiếp tục vẽ vờ.

Hunt thè lưỡi liếm nửa vòng. Game online đang đến hồi gay cấn, Hunt cúi đầu vừa liếm vừa chơi. Nicky ngồi đối diện cậu đã hoàn toàn rơi vào trạng thái nhìn ngẩn ngơ. Owen thì lộ vẻ đắc ý.

Giây tiếp theo, Winston đột nhiên bỏ giấy tờ xuống, vron cánh tay ra, lấy bàn tay che ngay trước miệng Hunt. Hunt chưa kịp rút lưỡi vào liền liếm ngay vào kẽ tay hắn. Cậu ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt chẳng chút ánh cười của Winston. Toàn thân hắn đang tỏa ra khí áp thấp. Đến tận lúc này, Hunt mới nhận ra ban nãy mình uống cả phê trong tách nhỏ, có dùng cốc to đâu, làm sao bọt sữa dính trên mặt được.

“Đầu lưỡi của Hunt dễ thương nhỉ?” Owen chống cằm nhìn Nicky phía đối diện.

“Rất dễ...” Nicky còn chưa nói xong đã nhận ra vấn đề: “Có dễ thương hơn nữa cũng là của Winston!”

Owen bắt lực thờ dài: “Cậu thật là vô dụng! Đến khen thôi mà cũng không dám.”

Nicky cũng tỏ vẻ bó tay. Khen đâu mà khen, với Winston thì đó là “tư tưởng không an phận”, mất mạng như chơi ngay.

“Chúng ta đi thôi, sắp đến giờ lên máy bay rồi.” Cuối cùng, Winston cũng buông tha cho mắt cá chân Hunt.

Hunt lập tức đi lại giày, cầm lấy túi đi theo phía sau Winston. Cậu không muốn ở cùng với Owen nữa rồi!

“Thấy chưa, anh đã chọc giận Winston rồi đấy, làm tôi chẳng được ngắm Hunt nữa rồi.” Nicky nói với gương mặt vô cùng tiếu nuối.

“Sao nào, cậu chỉ muốn ngắm thôi hả?” Owen đùa cợt nói.

“Tất nhiên là tôi muốn làm như thế kia với cậu ta.” Nicky trông có vẻ mong ngóng: “Anh không biết lần đầu tiên tôi gặp cậu ta, trông cậu ta ngây ngô đến mức nào đâu.”

“Nhưng cậu cũng chỉ có thể ngồi mà nghĩ được thôi. Vann Winston sẽ làm thịt cậu đấy.” Owen vron người, mình cũng phải đứng dậy lên máy bay thôi.

Hunt kéo miếng che mắt của mình xuống, chuẩn bị đi ngủ.

“Hunt.” Giọng nói của Winston khe khẽ vang lên bên tai cậu.

“Hả?” Hunt đáp lại một tiếng.

“Lát nữa có muốn cùng đi vệ sinh không?” Winston nói chỉ để mình cậu nghe thấy.

“Anh đang nói gì thế hả!” Hunt tháo miếng che mắt xuống trừng người kia, chuyến bay này không chỉ có Owen mà còn có cả Trần Mặc Bạch đội Lotus nữa đấy! Sau đó, nhìn thấy nụ cười bên khoe môi Winston, cậu liền biết ngay, tên này lại đang trêu mình đây mà: “Anh cũng phiền phức như Owen ấy.”

Hunt định đeo lại miếng che mắt, ai ngờ Winston đã tóm lấy cổ tay cậu: “Tôi làm sao mà giống Owen được.”

“Không giống chỗ nào?”

“Anh ta chỉ có thể lừa em thè lưỡi ra, còn tôi lại có thể mút nó.”

Hunt hằm hè kéo miếng che mắt xuống, nghiêng đầu đi, thế nhưng tim cậu lại đập rất nhanh, đầu cũng không ngừng tưởng tượng cảm giác đầu lưỡi

Winston ngang ngược quấy rầy...

Đúng là cũng muốn cùng đi vệ sinh thật...

Hai người đến được đường đua Hockenheim, Tây Heidelberg vào buổi tối. Hiếm có thay, lần này, đội đua Marcus và đội đua Ferrari lại cùng chọn một khách sạn. Hunt vì thế mà thấy rất vui: “Sao Marcus lại đặt khách sạn này? Nghe nói năm ngoái đầu có ở đây?”

Thẩm Xuyên cười cười, nói thầm bên tai Hunt: “Bởi tôi nói với Marcus rằng tôi và Tiểu Khê cực kì thích khách sạn này, nếu ông không đặt ở đây, tôi sẽ đưa Tiểu Khê tới đây ở.”

“Anh đúng là anh em tốt của tôi!” Hunt vui vẻ vỗ vai Thẩm Xuyên.

Hơn nữa, Hunt còn phát hiện phòng nghỉ của mình ở ngay cách vách phòng Winston. Tuy hai phòng vốn là không cần thiết, thế nhưng Hunt vẫn thấy rất mừng. Khi mở cửa phòng ra, cậu bất ngờ nhìn thấy một hộp quà đang được đặt trên ga trải giường trắng tinh. Hunt ngẩn người, đột nhiên nhớ tới Merlin lại thấy hơi sợ hãi: “Trong này không có bom đấy chứ?”

Đúng lúc này, điện thoại nhận được một tin nhắn của Nicky: Vô cùng vinh hạnh khi cậu đã lựa chọn khách sạn của tập đoàn Nicky. Trên giường là món quà tôi đặc biệt đặt làm cho cậu, đừng yêu thích quá nhé.

“Ồ? Thì ra là do tên Nicky tặng.”

Hunt tò mò mở hộp quà, phát hiện hóa ra là một hộp socola. Hình dạng của socola bên trong có vẻ rất kì lạ, xung quanh socola có đường vân, ở giữa còn có hoa văn gì trông như kẻ hở. Hunt cầm trên tay nhìn ngó nửa ngày trời.

Trong hộp còn có một tấm thẻ ghi tên các thành phần thì phải, thế nhưng lại không viết bằng tiếng Anh, Hunt chẳng hiểu gì cả.

“Không có độc đấy chứ?” Hunt hoàn toàn không dám ăn, đặc biệt là khi nhớ đến lần trước, Nicky đã đóng giả phụ nữ đánh lừa mình.

Tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc, nhịp điệu cố định, không nhanh không chậm, Hunt lập tức đứng lên mở cửa: “Winston! Phòng anh ở ngay sát phòng tôi đây!”

Winston kéo va li bước vào, vừa cười khê vừa liếc nhìn cậu: “Em nhấn mạnh việc tôi ở phòng sát vách là vì tối nay không muốn ngủ cùng tôi, đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó!”

Winston trông thấy hộp quà đã bị bóc đặt trên giường liền đi thẳng tới đó, cầm hộp lên nhìn tựa như vô ý. Hunt đột nhiên lại thấy phấp phồng, Winston làm việc gì cũng có vẻ vô ý thế thôi, thực ra tên này chắc chắn có suy tính.

“Quà do Nicky tặng tôi đấy, cảm ơn vì tôi đã chọn ở trong khách sạn của tập đoàn Nicky.” Hunt lập tức giải thích: “Mà tôi cũng chưa ăn đâu!”

“Ừ.” Winston khê đáp lại một tiếng, cầm tờ giấy đẹp để ghi tên thành phần lên xem: “Không sao đâu, em ăn cũng được.”

“Thật á?”

“Ừ, trước chẳng đua bỏ sung thêm chút calo cũng tốt.”

Hunt đi đến bên cạnh hắn, nằm xuống cùng hắn: “Nhưng hình dạng của socola kì quái lắm...” Hunt cầm một thanh lên, quan sát một lúc thông qua lớp giấy gói: “‘Đặc biệt đặt làm’ có ý chỉ cái hình dáng kì quái này sao?”

“Hay là em ăn thử một cái xem.” Winston nghiêng mặt nói.

“Được! Ăn thử một cái xem sao!”

Hunt đưa thanh socola vào giữa hàm răng rồi cắn một miếng, không ngờ bên trong lại còn có nhân!

“Ồ... là socola nhân rượu!” Hunt bụm miệng định ngời dậy.

“Đừng dậy, sẽ chảy ra đấy.” Winston nghiêng người, cầm lấy thanh socola đã bị Hunt cắn mất một góc: “Mở miệng.”

“A...” Ngay lúc ấy, Hunt liền bưng tỉnh. Winston chống tay nằm bên cạnh mình, gương mặt hơi cúi xuống, cổ tay nâng lên cao trông như đang rót rượu vào giữa hai môi mình vậy.

Khi chất lỏng hơi lạnh lạnh chảy vào kẽ môi Hunt, Winston liền tiến lại gần, dùng lưỡi liếm rượu chảy men theo khóe môi cậu. Tâm trí Hunt cũng như rơi vào trong rượu, lay động theo cổ tay hắn.

“Nhận ra rượu gì chưa?” Winston nhẹ giọng hỏi.

“Dù sao cũng không phải bia.” Hunt nhìn Winston, ánh mắt đuổi theo ngón tay hắn, thấy hắn đưa thanh socola mình đang ăn dở vào miệng.

“VẬY em ném lại xem.” Winston lại lấy một thanh socola khác, có điều lần này, hắn cắn trước một miếng.

Tiếng “cạch” kia như rơi vào trái tim Hunt, khiến cậu đột nhiên rất muốn kéo người con trai trước mắt này lại, cắn rở hôn một phen. Thế nhưng người kia lại chỉ đưa socola tới sát miệng Hunt, đổ rượu vào miệng cậu thông qua lỗ hồng trên thanh kẹo. Cảm giác mát lạnh giao hòa với ánh mắt của Winston rồi tựa như đồng loạt bốc cháy.

“Ném được chưa?” Winston hỏi.

“Không phải vang đỏ.” Hunt mỉm cười đáp lại người kia. Thực ra vì không uống nhiều rượu nên cậu vốn chẳng đoán được gì.

Winston nghiêng mặt hôn lên cằm Hunt rồi lại lấy thêm một thanh socola, cắn nhẹ một miếng, tiếp đó đổ rượu vào giữa kẽ môi cậu.

“Không phải Champagne.”

Hunt đột nhiên thấy yêu thích món quà Nicky tặng cực kì. Trong mắt Winston là ánh cười rất nhẹ nhàng, Hunt hoàn toàn có thể nhận ra.

Nhân rượu đã bị Hunt uống hết từ lúc nào không hay, chỉ để lại có mình socola nằm chổng chơ trong hộp. Hunt vẫn vô thức thè lưỡi ra, liếm vào bụng ngón tay mềm mại của Winston. Cậu thấy hơi nóng người, còn Winston trước mắt trông vẫn chẳng khác mọi khi.

“Hunt.”

“Ừm...” Hunt khẽ đáp lại một tiếng, cảm thấy mình thật là lười biếng. Cậu dùng chút sức cắn nhẹ vào đầu ngón tay Winston, bởi cậu muốn ở cùng với hắn càng lâu càng tốt. Ngón tay Winston không hề rời đi, thậm chí nó còn vỗ về lưỡi Hunt, nhẹ nhàng chuyển động, cho tới khi Hunt nhả ra mới từ từ rút về.

Không biết từ bao giờ, Winston đã xoay người đè lên Hunt rồi dịu dàng hôn cậu. Hunt vô thức lấy tay kéo ga giường bên tai, Winston nắm lấy cổ tay cậu, để chúng ôm lấy thắt lưng mình.

“Tôi có thể thử một chút không?”

Giọng Winston vốn rất nhẹ, lọt vào tai Hunt lại có vẻ thật nóng bỏng, có điều sự nóng bỏng ấy rất dễ chịu, khiến cậu chỉ muốn dựa dẫm hoàn toàn.

“Ừm...”

Sau khi đáp khẽ, Hunt liền nghênh đón một nụ hôn đầy chìm đắm. Cậu không biết mọi chuyện là thế nào, chỉ biết tất thảy mọi thứ thuộc về bản thân mình đã bị người con trai trước mắt khống chế.

Hunt phát ra những tiếng nỉ non đến chính cậu cũng thấy khó tin. Cơ thể của cậu trở nên mềm mại hơn hẳn bất cứ lần gần gũi nào trước đây, bởi khi cậu giải phóng, Winston rút cục cũng có thể thuận lợi dùng được ba ngón tay rồi.

“Chỉ còn một chút nữa thôi...” Winston vùi đầu bên tai Hunt nói một cách đầy kiềm chế.

Cơ thể Hunt vẫn cuộn tròn trong lòng Winston như trước. Cậu ngậy ngấn nghiêng mặt nhưng chỉ nhìn thấy tai Winston. Kích thích mãnh liệt ban nãy chưa hề tan đi, Hunt vô thức cắn một nhát lên mang tai hắn. Winston bên cạnh ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt trầm xuống, tiếp theo lại là một nụ hôn mãnh liệt.

Sáng sớm ngày hôm sau, huấn luyện viên thể lực của đội đua Marcus lại được thể buồn bực, bởi Hunt lại một lần nữa vắng mặt trong buổi huấn luyện rồi. Cậu nằm trên giường ngủ quên trời quên đất, còn Winston thì đã hoàn thành xong buổi huấn luyện sớm và quay lại phòng nghỉ. Hắn ngồi bên giường, ngón tay lặng lẽ chơi đùa những sợi tóc con trên trán Hunt. Vì tóc quá dài nên Hunt đã cắt một lần ở chạng Malaysia, nhưng tóc có ngắn đi một chút cũng không đến nỗi trở thành đầu đinh, vẫn mang cảm giác mềm mại khi chạm vào.

“Hừm...” Hunt khẽ lẩm bẩm một tiếng, Winston cúi đầu định nghe cho rõ cậu nói gì, Hunt lại ôm chần xoay người đi. Winston ở bên cạnh cậu liền cùng nằm xuống, vươn cánh tay ôm chầm lấy cậu.

Đến gần giữa trưa, Hunt mới tỉnh dậy. Cậu ngồi đờ đẫn ở đầu giường rất lâu, sau đó mới gỡ gậy, liếc nhìn hộp socola bị mình đá xuống giường từ tối hôm qua. Winston rút một cốc nước nóng đưa cho cậu.

“Sao hôm qua tôi cứ thấy mình quái quái thế nào ấy nhỉ?”

Cứ như mọi thứ xung quanh đều đến từ một thế giới khác, còn Winston... thì lại gọi cảm và đẹp đẽ đến bất thường.

“VẬY sao? Tôi lại cảm thấy tối qua em rất bình thường, rất thả lỏng.”

Hunt nhìn ngón tay người kia đang cầm cốc, mặt liền đỏ bừng lên. Tối hôm qua, Winston đã dùng tới ba ngón tay, còn Hunt lại cảm thấy mình điên cuồng mất khống chế hơn tất thảy mọi lần. Cậu biết Winston đã định đi vào rồi, thế nhưng cuối cùng lại vẫn còn cần thêm một chút nữa.

“VẬY... vậy cái hộp socola này có nhân rượu gì thế?” Hunt tò mò hỏi.

“Sake.” Winston trả lời, khóe miệng rõ ràng mang nụ cười dí dỏm.

“Cái gì?” Hunt sững người: “Vì sao tôi lại không đoán ra?”

Cậu không giỏi uống bia, champagne và vang đỏ cũng ít khi nếm, còn Sake chính là thứ rượu cậu uống kém nhất, Winston hẳn là hiểu rõ. Chắc chắn là tên này cố ý rồi! Hắn còn từng nói muốn mua tàu lặn, trong khoang chỉ bày Sake và kê một chiếc giường nữa chứ!

“Có lẽ do tôi là người cho em uống?” Winston dựa sát vào Hunt, khóe mắt đuôi mày đều mang nụ cười mờ nhạt.

Người này đang rất vui. Hunt biết vậy là vì tối hôm qua, chỉ cần Winston cương quyết thêm một chút nữa thôi là có thể vào rồi, thế nhưng cậu có bị thương hay không lại là chuyện không ai rõ. Nhưng dù sao, cậu cũng đã tiến bộ rất nhiều so với trước đây rồi.

Hunt đột nhiên nhận ra điều gì vội hất chân bước xuống đất, nhặt hộp socola lên.

“Hóa ra... hóa ra socola hình... hình chỗ đó! Mẹ kiếp! Cái thằng cha Nicky này lại đang chế giễu tôi đây mà!”

—

Thông tin bổ sung:

Đường đua Hockenheim là một đường đua có lịch sử rất lâu đời. Đường đua có chiều dài 4.574 km, gồm 17 góc cua, là sự kết hợp giữa các đoạn thẳng với các góc cua tốc độ thấp và trung bình. Các tay đua phải đua tổng cộng 67 vòng theo chiều kim đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quỵén Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Sao Có Thể Tặng Chính Mình Cho Anh Được Tới Hai Lần?

Hunt tức đến nổi trợn trừng cả hai mắt.

“Tôi thấy nơi đó của em dễ thương hơn socola Nicky tặng nhiều.”

Nghe giọng Winston khẽ tựa tiếng đàn cello kéo dài, vừa trầm thấp vừa có vẻ mập mờ, Hunt cảm thấy mọi chuyện hồng hồng hết cả rồi.

“Uống nước đi.” Winston an ủi.

“Ừ...”

Hunt vừa nhận lấy cốc nước, câu nói tiếp theo của Winston đã lại làm cậu suy sụp.

“Giọng em đêm qua nghe rất hay.”

Giương mặt Winston nghiêng nghiêng khiến những sợi tóc trượt xuống khỏi mang tai, còn lông mi của hắn lại gần sát tựa như muốn trêu ghẹo con người cậu. Hunt nuốt nửa thì phun nước ra ngoài. Cậu không vui về gì bởi lại một câu: “Giọng anh nghe cũng hay lắm!”

“Hay là thế này nhé, nếu em có thể thắng được tôi trên đường đua Hockenheim, tôi sẽ kêu lên những tiếng hay hơn nữa cho em nghe.”

Winston hơi hếch cằm, ánh mắt chứa đựng sự quỵén rũ vô điều kiện với Hunt. Trái tim Hunt như thể bị giam cầm trong đôi mắt ấy. Cả giọng của Winston, giọng nói trầm thấp khàn khàn mà gọi cảm ấy nữa... Cậu chỉ cần nghĩ đến hơi thở kề bên tai mình của hắn khi hắn ôm lấy mình hôm qua thôi mà suýt nữa đã lại có phản ứng.

Khi Winston đứng lên, trong lòng Hunt như có một ngọn lửa bùng cháy. Cậu nói: “Được đấy, tôi đã biết anh nhảy thoát y như thế nào rồi, giờ đây, tôi muốn biết ‘những tiếng kêu hay hơn nữa’ mà anh vừa nói ra sao!”

Trông dáng điệu một tay đặt đầu gối, một chân xoạc rộng, ống quần ngủ tuột xuống của Hunt, Winston chỉ quay đầu liếc mắt một cái rồi xoay người đi ngay.

Hunt nổi nóng, chẳng nói một câu nào là sao! Tôi nhất định sẽ cho anh sáng mắt ra trong chặng đua này!

Phiên chạy thử trên đường Hockenheim mở màn trong sự hưng phấn của Hunt. Vì đường đua này có những đoạn đường thẳng và những góc cua chậm nối tiếp nhau, Thảm Khê đã sử dụng hệ thống treo khá cứng, còn Thảm Xuyên cũng lãnh đạo đội ngũ kỹ sư điều chỉnh giảm lực nén xuống. Việc Hunt đạt được thành tích đua một vòng nhanh nhất trong phiên chạy thử đã khiến Marcus vô cùng kinh ngạc, cũng khiến cho toàn thể đội đua đặt rất nhiều kỳ vọng vào trận phân hạng sau đó.

(Lực nén xuống có tác dụng ép xe xuống mặt đường, giúp lốp xe bám đường tốt hơn.)

Đội Marcus tình cờ gặp đội Lotus khi rời khỏi trường đua. Trần Mặc Bạch với biểu hiện xuất sắc trong hai chặng đua trước đã chính thức nằm trong đội hình cố định của đội đua. Anh ta là một đối thủ cần phải lưu tâm. Hunt vẫn còn nhớ người này đã vượt qua cả Owen trong chặng đua trước.

Khi hai người đi lướt qua vai nhau, Trần Mặc Bạch vẫn nở nụ cười đầy ẩn ý. Hunt đột nhiên nhớ ra: Tại sao tên này lại không tham gia “party thô độc” nhỉ? Nếu tên này cũng phải đeo tai thỏ thì giờ đây mình đã có cơ hội chế giễu rồi!

“Có phải cậu đang nghĩ vì sao tôi lại không đeo tai thỏ không?” Trần Mặc Bạch hỏi.

“Hử?”

“Bởi Winston có thực lực vượt lên, mà tôi cũng có thực lực cạnh tranh với các tay đua, ít nhất gồm có cậu, Owen và Charles. Tỷ lệ chiến thắng của tôi thấp nhất là một phần năm, vậy nên tôi sẽ không chấp nhận lời khiêu chiến của Winston chỉ vì thể diện.” Trần Mặc Bạch mỉm cười rồi đi.

Thoạt nghe cũng có lý, Hunt chẳng thể đáp lại lời nào.

Sau đó, Hunt lại chạm mặt đội đua Mercedes. Charles vốn định giả vờ không nhìn thấy Hunt rồi bỏ đi, thế mà Hunt lại xấu tính xấu nết khoác vai y, làm như thể hai người thân thiết lắm: “Winston có đánh cược gì với anh trong chặng đua này không đấy?”

“Không.” Charles kéo tay của Hunt xuống.

“Tiếc quá nhỉ.”

Đột nhiên, Charles dùng cánh tay kẹp thật chặt đầu Hunt: “Nhóc con thôi tha, cậu cho rằng cậu vẫn có thể thắng tôi trong chặng đua này chứ gì?”

Trông sự lạnh lùng của Charles, Hunt lần đầu tiên cảm nhận được sát khí của vị đàn anh này: “Tôi không biết mình còn có thể thắng được anh hay không, nhưng tôi tự nói với bản thân nhất định phải thắng anh.”

Charles không thể nhìn rõ ánh mắt Hunt, có điều giọng nói của cậu thoạt nghe rất trịnh trọng.

“Nghe vậy còn được.” Charles thả lỏng cánh tay, đẩy lưng Hunt một cú rồi hếch cằm nói: “Nếu như cậu vẫn thắng được tôi trong chặng đua này, tôi sẽ mời cậu uống bia.”

Hunt đứng nguyên chỗ cũ nhìn y, vừa cười vừa vuốt mũi: “Tôi đột nhiên hiểu ra vì sao anh quen Owen nhiều năm như thế mà vẫn chưa hoàn toàn trở mặt với anh ta rồi.”

“Vì sao?”

“Vì anh sợ cô đơn chứ sao! Có một đàn em như tôi đây, anh mới hết cô đơn!” Hunt nói xong liền chạy mất hút.

Charles thoáng ngẩn ra rồi lập tức biến sắc: “Nhóc con nói gì cơ!”

Đúng vào lúc truyền thông cho rằng Charles và Hunt có mâu thuẫn với nhau thì họ lại được trông thấy cảnh Hunt đứng ở cửa ra vào, xoay người cười toe toét với Charles, còn Charles thì đang bắt lực lắc lắc đầu. Ngài Cacho nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải phì cười: “Cậu nhóc này...”

Trận phân hạng ngày hôm sau đúng là một trận khổ chiến. Chính mối nhục “cô thờ” mà các tay đua có tiếng phải chịu trong chặng đua trước đã khiến họ dốc hết sức lực giành lấy một thứ hạng tốt trong chặng đua này. Đến Thảm Xuyên ngồi trước màn hình cũng có thể cảm nhận được lực ma sát của lốp xe với mặt đường và nguồn sức mạnh của tinh thần liều mạng.

Ở Q1, Winston bảo vệ ưu thế dẫn đầu, còn những tay đua khác lại không ngừng phá kỉ lục đua một vòng nhanh nhất của chính bản thân. Trong mắt những người đang theo dõi, cuộc chiến này chẳng giống một trận phân hạng, mà giống một màn ganh đua xem ai có thể bay lên trời trước hơn.

Hunt và Winston tựa như đã bước vào trạng thái quyết đấu. Hai chiếc xe với khí thế đề bẹp đối phương điên cuồng lao đi trên đoạn đường thẳng, rồi lại cùng lúc giảm tốc khi lái vào một góc cua. Cảm giác ẩn ý cả về tốc độ lẫn đường đi này khiến người xem vừa căng thẳng lại vừa như cảm nhận được một nguồn lực nằm sâu thẳm trong tim.

Q1 kết thúc, Winston tạm thời dẫn trước, Hunt đứng thứ hai với chênh lệch cực nhỏ, tiếp theo là Owen và Charles.

Hunt có chút không vui. Cậu có thể nhận ra Owen và Charles vẫn chưa hoàn toàn phát huy hết khả năng trong Q1, hai người họ chỉ đang giữ thái độ xem kịch vui. Trước khi Q2 bắt đầu, Hunt cố ý giơ bốn ngón tay lên với Charles, tỏ ý “anh muốn bị tôi vượt qua lần thứ tư chứ gì”.

Quả nhiên, Charles như phát điên trong Q2. Y đua với tốc độ nhanh nhất, trực tiếp uy hiếp Winston và Hunt. Owen theo sát phía sau, dùng chút ưu thế nhỏ nhoi để chạy phía trước Hunt. Hunt đột nhiên phát hiện: Vị trí của mình đang ở gần với Trần Mặc Bạch, cái tên không đeo tai thỏ và có nụ cười khiến người ta khó chịu kia!

Sao có thể thế được?

Nhớ lại cảm giác bị tên này bám đuôi sát sạt trong chặng trước, Hunt lập tức tập trung hết mức, vượt qua Owen.

“Cậu nói xem, có phải trước khi Q2 bắt đầu, Hunt đã chọc giận Charles không?” Marcus hỏi Thẩm Xuyên bằng thái độ không chắc chắn.

“Có lẽ thế... Chắc hẳn Hunt cũng phải có địa vị trong lòng Charles thì mới có thể chọc giận ‘Cá mập trắng’ được.”

“Cậu đang an ủi tôi đó à?” Marcus hy vọng Hunt có thể an phận biết bao.

“... Cứ coi như là vậy đi.”

Q3 tiếp tục diễn ra trong trạng thái vô cùng căng thẳng. Không ít khán giả đã phải vươn dài cổ mỗi khi các tay đua vượt qua cua, chỉ cần nghe thấy tiếng động cơ tới gần đã vô thức đứng bật dậy. Tình huống bốn chiếc xe bám sát nhau cùng lúc qua cua thậm chí còn xuất hiện trong trận phân hạng này. Đến cả bình luận viên cũng chỉ có thể há miệng, không thể cất lời.

Trận phân hạng cuối cùng cũng kết thúc với kết quả: Charles giành pole, Winston thứ hai, Hunt thứ ba, tiếp đó là Owen và Trần Mặc Bạch.

Hunt về với đội đua của mình, còi mũ bảo hiểm ra rồi thở phào một hơi. Bốn giờ đồng hồ sau, trận đua chính thức sẽ bắt đầu.

“Nhóc con, mục đích của chặng này là giành quán quân hả?” Marcus định xoa đầu Hunt nhưng đành từ bỏ, bởi mái tóc cậu đang ướt mồ hôi.

“Tất nhiên.” Hunt cười cười.

“Hunt... Dù hỏi cậu câu này trước khi chặng đua chính thức kết thúc cũng không thích hợp lắm, nhưng sau khi chặng này kết thúc, chặng đua Úc ngay sau đó sẽ là chặng cuối cùng rồi... Cậu vẫn ở lại đội đua của bọn tôi chứ?” Marcus hỏi với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Không ở lại đây thì còn đi đâu nữa?” Hunt ngẩng đầu uống những ngụm nước thật lớn.

“Ví dụ như Ferrari hoặc Mercedes, cả McLaren và Red Bull nữa, có lẽ đều do cậu tùy chọn.”

“Thì sao? Hợp đồng của chúng ta còn chưa hết hạn mà?” Hunt nói với vẻ mặt “hoàn-toàn-không-hiếu-ông-đang-lo-lắng-chuyện-gì”.

“Tiền vi phạm hợp đồng vốn chẳng đáng để những đội đua lớn quan tâm.”

“Ha ha ha! Rốt cuộc ông cũng đã nhận ra giá trị của tôi rồi à! Năm sau ông nhất định phải tăng lương cho tôi đấy nhé!” Hunt vỗ vỗ vai Marcus.

“Cậu không đi thật à?”

“Đi đâu bây giờ? Tay đua nào muốn trở nên nổi bật thì tay đua ấy nhất định phải có một đối thủ nổi bật. Winston ở Ferrari, Owen ở Red Bull, Charles ở Mercedes. Tôi sẽ không gia nhập đội đua của đối thủ đâu. Tôi không muốn thỏa hiệp với những thứ như chiến thuật, chiến lược hay kế hoạch của toàn đội. Ở đây có đội ngũ thợ máy và kỹ sư coi tôi như linh hồn, có giám đốc truyền thông bao dung tôi bốc đồng, còn có cả chính ông, giám đốc đội đua lúc nào cũng lo lắng cho tôi nữa. Tôi hiểu rõ mà, đối với ông, tôi không phải một món hàng, mà là một thành tựu.” Hunt trả lời.

Đôi mắt Marcus hơi nóng lên. Ông đáp lại Hunt bằng một cái ôm: “Được rồi, hãy hoàn thành chặng đua này và chặng đua sau với đội hình tốt nhất của chúng ta!”

“Tất nhiên!”

Hunt đột nhiên sờ soạng khắp người Marcus.

“Này này này! Nhóc con cậu làm gì thế hả!”

“Ồ, tìm thuốc. Ông nghiêm túc thế này làm tôi cũng căng thẳng theo rồi đấy!” Hunt cười nói.

“Đừng sờ nữa! Tôi tìm cho!” Marcus đưa một miếng thuốc xin của kỹ sư cơ khí cho Hunt: “Đừng có đi xa quá!”

“Biết! Biết!”

Tuy Marcus vẫn cảm thấy nên để chuyên gia công nghệ chỉ dẫn trước chặng đua lần cuối cho Hunt, thế nhưng ông lại mơ hồ nhận ra, cậu đã không còn cần đến những chỉ đạo như vậy nữa rồi. Hunt sở hữu khả năng phán đoán già dặn cũng như sự ăn ý đã được bồi dưỡng cùng đội đua, Marcus tin tưởng so với những đội đua lớn, đội đua của mình và Hunt giống một chỉnh thể hơn nhiều.

Hunt ngồi xuống một góc nhỏ, lấy đầu ngón tay vuốt điều thuốc lá mà chẳng hề có ý định châm.

“Em đang ngồi đây đợi tôi hôn em trước chặng đua sao?” Winston ngồi xuống bên cạnh cậu.

Hunt lơ đãng bật cười: “Tôi đang ngồi tưởng tượng, sau khi tôi thắng được anh, anh sẽ kêu lên những tiếng được anh coi là “hay” như thế nào đây.”

Winston chống một tay trên bậc thang, chậm rãi kể tới bên tai Hunt, hếch cằm nói: “Không phải chỉ cần tôi nói thầm bên tai em thế này, em đã thấy hay rồi à?”

Hơi ấm đôi môi Winston mang lại khiến bụng dưới của Hunt như sa xuống. Cậu vội dùng đầu gối đẩy Winston, nhưng lại bị Winston cản lại. Người kia cười khê, đến cả nếp nhăn bên khóe mắt cũng gọi cảm đến vô cùng.

“Vậy nếu tôi vẫn thắng em thì sao?” Winston lùi lại tạo chút khoảng cách rồi chống cằm nhìn Hunt hỏi.

“Thì tôi sẽ tặng anh một món quà.” Hunt đáp lời.

“Quà? Theo tôi, chẳng có món đồ nào đáng được gọi là quà, trừ phi em tự gói mình lại rồi tặng cho tôi.” Giọng Winston mang cảm giác thật trong trẻo.

“Ồ, vậy thì tôi chẳng bao giờ tặng nổi quà cho anh rồi.” Hunt vỗ tay đứng lên. Cậu đang định rời đi, bắp chân đã bị Winston giữ lại.

“Vì sao?” Winston ngẩng đầu lên hỏi.

Hunt cảm thấy mình như đã rơi vào đôi mắt Winston khi quan sát hần từ góc độ này: “Vì...” Hunt nhếch môi: “Tôi đã là của anh rồi. Sao có thể tặng chính mình cho anh được tới hai lần chứ?”

Winston cúi đầu bật cười rồi nghiêng mặt hôn lên bắp chân cách bộ quần áo tuyến thủ rất dày của Hunt. Máu khắp toàn thân và toàn bộ cảm giác của Hunt như hướng hết về nơi ấy. Chóp mũi của Winston dựa hờ vào bắp chân cậu, đôi mắt nhắm lại thành khăn và có cháp: “Tôi sẽ không để em thắng đâu.”

“Cứ thử xem xem.” Nhân lúc người kia buông tay, Hunt liền sai bước chạy xa.

Khi lướt đua chính bắt đầu, Hunt cười cười nhìn Winston đang ở chếch phía trước.

Nhớ lại thời kỳ mới bước chân vào F1, chính mình đã từng sa sút tinh thần và hoài nghi thiên phú của bản thân chỉ vì có cố gắng thế nào cũng không thể nắm được trọng điểm ra sao, Hunt lại cảm thấy thuở ấy, mình thật chẳng khác gì một đứa trẻ con chưa hiểu sự đời, tự chuốc lấy phiền não. Lúc ấy, cái tên “Vann Winston” tựa như một thần thoại xa xôi, mà bây giờ, cậu lại có thể tiến đến gần người ấy đến thế. Những tay đua trước đây cậu sùng bái và ngưỡng mộ, chẳng hạn Owen và Charles cũng đều đang ở xung quanh. Hunt chưa bao giờ tỉnh táo như ngày hôm nay. Cậu nhận ra mình cũng đã trở thành một trong số những tay đua đẳng cấp rồi.

“Marcus, tôi phải đua đây.” Hunt nói.

“Ừ.”

Khi năm ngọn đèn đều đã tắt phụt, Hunt như nín thở lao đi vùn vụt rồi thuận lợi gài số ba để vượt qua khúc ngoặt đầu tiên. Cậu không vội vàng giao tranh với Winston phía trước mặt mà ổn định bám theo hần và đề phòng Owen ngay sau lưng. Nói thật, cảm giác bị một tay đua đẳng cấp khóa chặt rất mới lạ, bởi trong đa số các tình huống trước đây, Hunt đều là kẻ vượt lên chứ ít khi là người phòng thủ.

Sau khi vượt qua khúc ngoặt đầu tiên, Hunt gài số hai để tiến vào góc cua số Hai. Phương pháp rà phanh và đường đi của cậu rất đẹp đẽ, cũng mang lại chút uy hiếp nhỏ cho Winston.

Màn đọ sức giữa Winston và Charles ở sáu vòng sau đó khiến người xem vô cùng căng thẳng. Hần có thể bám sát gót đối thủ nhưng cũng đồng thời có thể phòng thủ cậu, Hunt cảm thấy mình đã học được rất nhiều điều từ cách xử lý tuyến đường cũng như khả năng khống chế góc cua của hần. Trên quãng đường thẳng, Hunt gài số sáu, khiến tốc độ cuồng phong lên đến gần 320 km/h. Cậu đã vạch được một đường thẳng rất đẹp, tựa như khắc được trong lòng tất cả mọi người một dấu vết không thể xóa nhòa.

Nếu là ở các chặng đua trước, Marcus nhất định đã căng thẳng đến mức vỡ tim, bởi ngay cuối đoạn đường thẳng này sẽ là một góc cua rất gắt. Thuở ấy, Marcus luôn lo lắng sự thiếu kinh nghiệm và xúc động muốn giành chiến thắng sẽ khiến Hunt mất lái trong các góc cua, thế nhưng bây giờ, Marcus hiểu rất rõ, Hunt thoát trông thì giống như đang làm một việc vô cùng mạo hiểm, trên thực tế, cậu đã có những kế hoạch cụ thể đối với cả đường đua rồi.

Đúng như dự đoán, Hunt gài số hai rồi vào cua một cách đẹp đẽ, xây dựng tuyến đường hoàn toàn kín kẽ, đến cả Owen vốn có ý đồ vượt lên cũng không thể không giữ vững khoảng cách nhất định theo sau.

Không qua bao lâu, những tay đua top đầu đã lần lượt vào thay lớp. Hunt vào pit sau Winston, đến khi cậu lái ra, Owen vốn chạy sau cậu đã tạm thời dẫn trước một góc cua. Hunt với ánh mắt trầm tĩnh trước sau như một bám sát Owen. Nhờ có lớp mới thích hợp với đường đua, tốc độ một vòng của cậu không ngừng tăng lên.

Cùng lúc này, Trần Mặc Bạch phía sau lưng cậu bắt đầu giao tranh quyết liệt. Đối với những tay đua bình thường, kỹ thuật rà phanh muộn của Trần Mặc Bạch hẳn sẽ dày vò họ đến mức suy nhược thần kinh, bởi thi đấu với Trần Mặc Bạch chẳng khác nào tham gia một trò chơi may rủi, dù có cố gắng thế

nào cũng không thể vượt qua được khả năng khống chế phanh đỉnh cao người này, thế nhưng đối với Hunt, đây lại chỉ là một màn khiêu chiến.

Sau một đoạn đường thẳng phải tốn tới mười hai giây để vượt qua, hai người lần lượt điều khiển xe đua vào góc cua gắt. Hai chiếc xe đua cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Trần Mặc Bạch và Hunt suýt soát phạm quy, thế nhưng nhờ lại cách xử lý của Winston trên góc cua gắt, Hunt liền bắt chước làm theo: Nhường Trần Mặc Bạch vượt lên với chút ưu thế ở góc cua đầu tiên, sau đó bám sát phía sau, lợi dụng đoạn đường ngắn nhất để tiến thẳng vào góc cua tiếp theo, cuối cùng phối hợp kỹ thuật bẻ lái và sức mạnh cực lớn của lực xoắn động cơ tranh thoát cua trước.

Những gì cậu vừa làm được linh hoạt và đẹp đẽ đến mức khiến người ta nghĩ tới hình ảnh lưỡi dao vạch qua mặt băng. Ngài Cacho ngồi trên khán đài vỗ tay thật lớn: “Đẹp lắm!”

Hunt quan sát Owen phía trước và mỉm cười thần nhiên: Đến lượt anh rồi!

Hunt dừng mãnh phi thường truy đuổi Owen ở một góc cua trái. Hai chiếc xe gần như xoay ngang, lớp xe ma sát với mặt đường khiến tia lửa văng bắn khắp nơi. Những khán giả cực kỳ am hiểu đường đua Hockenheim đều đổ mồ hôi lạnh, chỉ sợ hai người kia sẽ khiến xe nổ lốp. Hunt xoay vô lăng, lợi dụng thời gian chênh lệch để lao tới trước mặt Owen. Sau khi lái xe vào tuyến đường thẳng, tốc độ của cậu lại tiếp tục tăng vọt.

“Thằng điên này...” Marcus cắn môi dưới nói.

“Không cho cậu ta theo đuổi Winston, cậu ta tất nhiên sẽ phát điên.” Thẩm Xuyên đáp lời.

Tốc độ đua mỗi vòng của Hunt tiếp tục tăng cao, cậu cách Winston càng lúc càng gần. Từ khi chặng đua bắt đầu cho tới bây giờ, Winston đã công kích Charles vài lần nhưng tạm thời vẫn chạy phía sau y. Hunt vừa mới theo sát Winston bước vào khu vực “sân vận động” đã lập tức tổ chức một đợt tấn công trên đoạn đường cua có tính uy hiếp nhất đường đua này.

(Khu vực “sân vận động” tức khu vực góc cua số Mười hai trên đường đua Hockenheim. Sau khi vượt qua góc cua chậm số Mười một, các tay đua sẽ tiến vào một đoạn đường đua thẳng rất dài khiến tốc độ của xe đua sẽ tăng lên nhanh chóng, vô cùng thuận lợi cho việc chuẩn bị vượt lên. Để bảo vệ được thứ hạng cũng như vượt qua đối thủ trước mắt, các tay đua phải điều khiển xe đi với tốc độ nhanh nhất.)

Màn vượt mặt được khán giả chờ mong vạn phần này đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Hunt và Winston lần lượt gài số một để vào cua. Khi xe giảm tốc, khả năng phán đoán và năng lực phản ứng của hai người đã phân tách rõ ràng như thể bước vào đường hầm thời gian.

Dù biết hai chiếc xe vẫn giữ một khoảng cách an toàn trong khi đang độ lốp, người ta vẫn không khỏi cảm thấy chúng gần nhau sát sạt, có thể va chạm rồi hủy diệt đối phương bất cứ lúc nào. Winston rốt cục vẫn giành quyền thoát cua trước rồi linh hoạt gài số hai để tiến tới góc cua tiếp theo. Hunt không hề có ý định từ bỏ, lúc nào cũng bám sát sau lưng hắn.

Trong chặng này, Charles đã thực hiện được những điều hoàn hảo như thể tính từ khi đường đua được xây dựng xong đến nay, không ai có trình độ vượt qua y vậy. Charles và vinh quang suốt mười mấy năm của mình đã phát huy cực hạn khả năng, khiến y hết như sở hữu lực vạn vật hấp dẫn thu hút tất cả kẻ trước người sau tới khiêu chiến, thế nhưng dù có ra sao, y vẫn luôn là người đứng đầu.

Winston và Charles đã độ sức tới ba lần trong vòng đua cuối. Ở góc cua cuối cùng, Charles dường như không tiếc thứ hạng hiện giờ, cho dù có đâm vào khu run-off cũng phải bảo vệ vị trí. Y rà phanh chậm đến 0.01 giây rồi mạo hiểm vào cua, giữ lấy cho mình cung đường đẹp nhất.

Charles, Winston và Hunt điên cuồng lao đi trên đoạn đường thẳng. Họ độ sức với nhau lần cuối trên đường đua Hockenheim.

“Ô— Ô—” Ngài Cacho ngẩng cao đầu.

Khán giả cũng nắm chặt nắm tay.

Đây là lần đầu tiên trong mùa giải này, khoảng cách giữa ba người đứng đầu lại gần đến thế, gần đến mức kể cả khi họ đã cán qua vạch đích rồi, mọi người vẫn không thể xác định thứ hạng.

Hunt lấy tay đấm mạnh lên ngực mình, chờ đợi thời khắc kết quả được công bố. Cuối cùng, Charles giành vị trí quán quân trong chặng này, Winston xếp thứ hai, còn Hunt là thứ ba. Owen chiếm vị trí thứ tư, ngay sau đó là Trần Mặc Bạch.

Hunt thở phào một hơi, đây không phải là lần đầu tiên cậu đứng trên bục nhận giải, thế nhưng tiếng tim đập của cậu vẫn rộn ràng như trước. Vốn tưởng Charles sẽ tỏ vẻ vui mừng, thế nhưng biểu cảm của y vẫn thật là nghiêm túc, không chút đặc ý như thường ngày. Chỉ khi Owen đi ngang qua người y, y mới nâng tay lên, ấn ý chạm tay ăn mừng với đối phương.

“Đua tốt lắm” Owen nói thầm bên tai y: “Coi như đã cho hai thằng nhóc kia biết mặt rồi.”

“Cẩn thận sau lưng anh đi. Nghe nói anh bị Trần Mặc Bạch đội Lotus bám đuôi thăm thương lắm hả?”

“Cậu cũng phải cẩn thận đấy, đừng có tặng ngôi vị quán quân chung cuộc cho người khác trong chặng đua cuối cùng.” Owen thần nhiên cười. Hai người họ không phải là những tay đua hết thời, Charles lại một lần nữa chứng minh được thực lực của mình trong chặng đua này.

Khi ba người đứng chụp ảnh, Charles cảm thấy cực kì bất mãn, bởi đang đứng giữa Hunt và Winston, y buộc phải nghe những “lời thỏ thẻ” của hai tên này.

“Em thua tôi rồi.” Winston mở miệng.

Thoạt tiên, Charles tưởng Winston đang nói với mình, còn định bảo sao cái tên Winston này dở dẩn thế, rõ ràng là thua y mà còn nói thắng? Không ngờ Hunt bên cạnh lại bĩu môi: “Được rồi, được rồi, tới New York với tôi, tôi tặng quà cho anh!”

“Còn bắt tôi phải tới New York cùng em mới có quà à? Rốt cuộc là ai thắng ai vậy?” Giọng Winston thoáng nghe thì thán nhiên không nhấn mạnh, thế nhưng Charles biết, đây là giọng điệu chỉ mình Hunt mới được nghe.

“Anh không lấy nữa cũng được!” Hunt thờ ơ nhún vai.

“Ế này...” Charles nhìn Hunt rồi lại liếc Winston: “Nếu một trong hai cậu giành được quán quân trong chặng đua sau thì cứ hôn nhau chúc mừng phút đi cho rồi!”

Phiền chết đi được! Chụp ảnh nhận giải mà cũng phải đứng cùng nhau!

“Anh dám không?” Hunt nhìn Winston đầy khiêu khích.

“Có gì mà không dám.” Winston trả lời.

“Mất fan đó.” Hunt giả vờ nói rất nghiêm trọng.

“Rất nhiều fan nữ hy vọng chúng ta đến với nhau, bởi nếu như vậy, họ sẽ có thêm nguồn hình nền mới.” Ngay khi tiếng màn trập máy ảnh vang lên, Winston đáp lại.

Charles khinh thường liếc nhìn trời. Đủ rồi đấy nhé, rõ ràng y là người giành quán quân, thế mà trong lòng lại bức bối đến cùng cực! Y đột nhiên vô cùng nhớ những khi đứng nhận giải cùng với Owen, hai người sẽ công kích nhau sau lưng truyền thông!

Chặng đua kết thúc, Hunt quay về với cả đội, Marcus ôm cậu thật chặt: “Cậu biết bây giờ thành tích của cậu đã đứng thứ tư trên bảng xếp hạng chưa?”

“Biết, nếu giành quán quân trong chặng cuối, tôi có thể leo lên vị trí thứ ba rồi!” Hunt vuốt vuốt cằm: “Đáng tiếc ghê, tôi giỏi như thế ngay từ khi mới gia nhập F1 có phải là tốt không!”

“Không sao, năm sau cậu sẽ còn được đua bằng những chiếc xe mới xịn hơn nữa.” Thẩm Xuyên đi tới cụng tay với Hunt.

“Ừm... sau chặng đua này, tôi muốn về New York một chuyến.” Hunt sờ gáy: “Có chút chuyện quan trọng.”

Marcus hơi ngẩn ra rồi bật cười: “Tôi biết là việc gì rồi. Cậu đi đi.”

“Ông mà biết là gì á?”

“Tất nhiên. Cậu nghĩ tôi chỉ quan tâm tới trình độ đua của cậu mà không hề chú ý đến đời sống tinh thần của cậu sao?”

“Hả? Tôi nghĩ thế thật!”

“Nhóc con thôi tha, cậu thích chết à!”

Vì thành tích chói mắt của Hunt, đội đua Marcus tiến vào quá trình chuẩn bị cho chặng đua cuối trong trạng thái hưng phấn tăng cao.

Winston và Hunt đi máy bay trở về New York. Máy bay cất cánh vào buổi sáng, có lẽ vì không thể làm những chuyện như trong “chuyến bay đêm”, Winston nghiêng mặt tựa lưng ghé ngủ thiếp đi.

Hunt biết trước khi lên đường, Winston đã phải giải quyết một số chuyện làm ăn, nên giờ hắn cần phải nghỉ ngơi cho đủ. Cậu cũng rõ mỗi lần mình ngủ thiếp đi trên máy bay, Winston đều ngắm nhìn mình suốt. Tên này không thích cậu đeo miếng che mắt, bởi hắn sẽ không thể nhìn thấy mắt cậu, cho nên số lần đặt chuyến bay đêm cũng tăng lên. Còn thời điểm cậu nhìn ngắm gương mặt nghiêng nghiêng say ngủ của hắn thế này là cực kỳ, cực kỳ ít.

Tay Winston luôn nắm tay Hunt, khi Hunt nghiêng người muốn nhìn Winston rõ hơn, Winston liền mở bừng mắt: “Sao vậy?”

“Không. Tôi sẽ không bị mọi cổ khi nhìn anh kiểu này thôi.” Hunt hí mắt cười nói.

“Em nhìn tôi chăm chú như thể em rất yêu tôi vậy.” Winston cười khê nói.

“Tôi vốn rất yêu anh mà.” Hunt trả lời mà mặt không đỏ, trống ngực cũng chẳng đập dồn.

“Cẩn thận tôi kéo em vào nhà vệ sinh đấy.”

“Được thôi. Nhưng chắc chắn phải quay lại trước khi máy bay chuẩn bị hạ cánh.” Hunt tiếp tục mặt dày, nhưng tất nhiên, cậu rất cực vẫn ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế cho đến khi máy bay hạ cánh thôi.

Khi cả hai ra khỏi sân bay, bầu không khí quen thuộc khiến Hunt nhắm mắt hít sâu một hơi.

“Về nhà trọ trước hay đi ăn trước?” Winston hỏi.

“Đương nhiên là đi ăn trước!” Hunt xoa xoa bụng: “Có phải anh không biết đồ ăn trên máy bay không vừa miệng tôi đâu.”

“Được.” Winston cười khẽ gật đầu.

Lúc hai người đứng xếp hàng đợi taxi, Hunt phát hiện có không ít người đợi xe đang vô tình hoặc cố ý nhìn về phía Winston. Dù có mặc quần áo thể thao rộng rãi, người con trai này cũng vẫn lộ ra khí chất thật là tao nhã. Hunt cố tình gác trán lên lưng người kia, Winston nghiêng mặt nhẹ giọng hỏi: “Sao thế? Mệt lắm à?”

“Không. Lưng anh vốn là của tôi mà, dựa tí khẳng định chủ quyền.”

Hơi thở của Winston dường như cũng mang theo ý cười, hần vuron tay về sau nắm tay Hunt, ngón tay cũng len vào giữa những kẽ tay cậu rồi dần dần cong lên, như thể thứ hần nắm giữ không chỉ có bàn tay Hunt, mà còn có cả nhịp tim và hơi thở của cậu vậy...

“Anh làm gì thế hả?” Hunt liếc xéo, nhận ra mọi người đều chú ý đến chuyện hai bọn họ nắm tay.

“Tay em vốn là của tôi mà, nắm một lúc khẳng định chủ quyền.”

Giọng Winston thản nhiên bình tĩnh, thế mà lại có thể khiến Hunt rung động lạ kỳ. Hai người không phải minh tinh nổi tiếng đến mức ai nấy đều biết, thế nhưng khi Winston công khai cho cả thế giới biết quan hệ của cả hai thế này, Hunt vẫn cảm thấy vô cùng vui sướng.

Ngồi vào taxi, Winston hỏi Hunt: “Em muốn ăn ở đâu?”

“Có một nhà hàng tôi thích lắm, gà cuộn phô mai ở đó ngon cực kì!”

“Được, đến nhà hàng đó đi.”

Nhà hàng Hunt nói là một nhà hàng vô cùng bình thường nhưng lại có rất đông khách. Hunt và Winston chọn một bàn hai người kê sát cửa sổ. Không đợi Winston nói gì, Hunt đã gọi hai suất gà cuộn. Đôi mắt cậu như có vô vàn những vì sao nhỏ đang lấp lánh.

“Em không tới Úc chuẩn bị cho chặng đua cuối mà lại quay về New York thế này, hơn nữa...” Winston ngả người về sau dựa vào lưng ghế, khoanh tay nhìn Hunt: “Em đã nói, nếu em thua tôi ở chặng Đức, em sẽ có quà tặng tôi.”

Hunt nhếch môi nhìn ra ngoài cửa sổ. Về mặt của cậu rất trầm tĩnh, hoàn toàn khác xa với dáng vẻ thiếu niên chẳng biết muộn phiền mọi khi: “Đây là nơi trước kia bố thường đưa tôi tới ăn mỗi khi mẹ không có nhà. Bố tôi thường nói gà cuộn phô mai ở đây có hương vị rất giống với hương vị mẹ tôi làm, ăn đồ ăn ở đây cũng giống như được ăn ở nhà vậy.”

Winston dần dần hạ cánh tay xuống, nhìn về phía Hunt.

“Winston, tôi biết anh có rất nhiều tiền, cho dù tính theo thu nhập của một tay đua hay của một thương nhân, tôi đều không theo kịp. Có điều trước khi chặng đua cuối cùng diễn ra, tôi vẫn muốn trao món đồ quan trọng nhất của mình cho anh.” Hunt nghiêng mặt, nhìn sâu vào ánh mắt Winston.

“Là nhẫn cầu hôn sao?” Winston hỏi.

Hunt thoáng ngẩn người rồi không khỏi bật cười: “Cái gì? Nhẫn cầu hôn á? Anh muốn thứ đó à?”

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Làm Sao Để Thời Khắc Này Kéo Dài Vĩnh Cửu?

“Vi tôi đã từng giữ một chiếc nhẫn cầu hôn. Tôi cho rằng em đã yêu một người nào đó mà tôi không biết, thế nhưng lúc đó, tôi đã không còn cơ hội hỏi em xem rốt cuộc em muốn tặng chiếc nhẫn ấy cho ai nữa rồi. Tôi chỉ có thể tự an ủi bản thân rằng em muốn tặng nó cho tôi.”

“Cái gì? Tôi mua nhẫn lúc nào! Cả đời này tôi mới chỉ mua một chiếc đồng hồ, mà còn tặng cho anh rồi nữa...” Hunt hơi ngẩn ra rồi lại cau mày như đột nhiên tỉnh ngộ: “Ồ, anh đang gợi ý tôi tặng anh nhẫn cầu hôn chứ gì!”

“Thôi được, em có thể coi như tôi đang gợi ý.”

Giọng Winston nghe rất bình tĩnh, thế nhưng trong đôi mắt hắn lại như có một luồng suy tư nào đó cuộn cuộn ập đến từ một quá khứ xa xôi, đủ để nhấn chìm cả Hunt. Khát vọng của người con trai này là thực, cho dù hắn chẳng được ai thấu hiểu.

“Nếu như... Thực ra anh cũng có thể coi đây là nhẫn cầu hôn của tôi, dù kích cỡ chắc là không vừa lắm” Hunt vuốt vuốt chóp mũi, gò má cũng hơi đỏ hồng lên. Cậu còn chưa dám nhìn vào đôi mắt Winston mà mang tai đã nóng rực.

“Thật sao?” Winston lập tức vươn tay về phía Hunt: “Nếu em thực sự chuẩn bị nhẫn cho tôi, tôi ắt sẽ có cách đeo vừa.”

Về mặt Winston rất nghiêm túc. Trái tim Hunt cũng nảy lên vì căng thẳng. Cảm giác căng thẳng này cũng giống như cảm giác căng thẳng khi cậu bước vào vòng đua cuối cùng vậy. Hunt muốn xoa dịu sự căng thẳng của mình, thế nhưng cậu vẫn không khỏi hít sâu một hơi.

Winston vẫn giữ nguyên tư thế tay, như thể nếu không có được thứ mình mong muốn, hắn sẽ mãi mãi đợi chờ. Hunt dứt tay vào trong túi, lấy ra một vật gì đó. Tiếng kim loại va chạm khiến thần kinh của cậu khe khẽ rung lên. Thời khắc ấy, Hunt cảm thấy mình trịnh trọng chẳng khác nào đang đứng trước bực thờ, trao đi một lời thề trọn đời trọn kiếp.

Tay trái của cậu nâng ngón tay của Winston, tay phải đeo chiếc vòng bằng kim loại vào ngón đeo nhẫn của hắn. Dưới chiếc vòng bằng kim loại, một chiếc chìa khóa và một thiết bị bluetooth rơi xuống. Winston dường như đã hiểu ra điều gì, đầu ngón tay hắn cũng khẽ run rẩy theo bàn tay Hunt.

“Tôi... tôi mua lại được ngôi nhà mình đã sống từ nhỏ đến lớn rồi. Đây là chìa khóa nhà và chìa khóa ga ra. Tôi đã từng hứa sẽ giữ lại một vị trí trong ga ra cho anh, thế nhưng giờ đây, tôi lại nhận ra mình không chỉ muốn dành ga ra cho anh nữa... Tôi biết anh nhất định có rất nhiều nhà vừa to vừa đẹp... không chừng anh còn có cả một tòa thành ở Anh nữa cơ. Đối với anh, căn nhà của tôi hẳn là rất nhỏ... nhưng đối với tôi, nơi đó chính là “nhà”. Có điều... đã là nhà thì sao có thể thiếu đi người tôi yêu thương nhất?”

Hunt không lớn tiếng, thậm chí càng lúc lại càng nói nhỏ. Đôi mắt cậu hơi đỏ lên, thế nhưng bàn tay nâng tay Winston lại nhất quyết chẳng buông rơi. Winston lật ngược bàn tay mình lại, nắm lấy tay Hunt.

“Giờ đây, đó đã là nhà của chúng ta rồi.”

“Ừm, đúng!” Hunt gật đầu thật mạnh.

“Ăn trưa xong, chúng ta cùng đi thăm nhà mình.”

“Nhưng trong nhà chẳng có đồ đạc gì cả.”

“Tôi và em cùng đi mua.”

“Ừ!”

Hunt cắn một miếng gà cuộn phô mai, không quên hỏi Winston ngồi phía đối diện: “Ngon không?”

“Ngon lắm.” Winston ăn rất chậm, dáng điệu trông tao nhã đẹp mắt thật đấy, có điều Hunt vẫn muốn trêu chọc hắn một phen. Khi mũi giày của Hunt vừa mới chạm được vào bấp chân Winston, hắn đã tức khắc ngừng đầu lên, nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Em vừa nói nhà cửa trông trơn à, có giường không?”

“Hả? Sao tự nhiên lại hỏi thế? Đã mua đâu...”

“Không có giường thì em đừng có trêu tôi dưới gầm bàn.” Giọng Winston nghe vô cùng nghiêm túc: “Trừ phi... em thích nằm dưới đất.”

Hunt lập tức rút chân về: “Tôi... tôi có cố ý đụng vào anh đâu!”

“Còn nữa, muốn làm những chuyện như thế này thì đi giày da sẽ mang lại nhiều cảm xúc hơn, chứ còn giày thể thao thì...” Winston thông dong uốn nắn Hunt.

“Anh trả lại chìa khóa nhà cho tôi đây!” Hunt vươn tay.

“Không trả.” Winston lấy chùm chìa khóa trong túi ra, đeo vào ngón giữa rồi cố tình lắc lắc trước mặt Hunt. Hunt bật cười khanh khách. Đây là lần đầu tiên cậu trông thấy một Winston “bốc đồng” đến vậy...

Ăn trưa xong, Hunt và Winston cùng đi đến khu biệt thự. Cha của Hunt từng là một nhà môi giới cổ phiếu có tiếng, gia đình Hunt cũng đã từng ở trong một khu người giàu khá danh giá trong thành phố New York. Ở nơi đây, lúc nào cũng có những chiếc xe đắt tiền qua lại.

“Đáng nhẽ nên để anh lái Ferrari tới đây.”

“Ừ, vừa khéo đỗ trong ga ra luôn.”

Hunt không khỏi đắc ý bật cười.

Đây là tòa biệt thự ba tầng có vườn hoa ở cả trước và sau nhà, nhưng vì đã được xây từ hai mươi năm trước nên phong cách kiến trúc không được hiện

đại bằng những toà biệt thự mới mà hai người đi ngang qua.

Vườn hoa đã tàn lụi, tấm biển “Bán nhà” cũng đã được gỡ xuống. Hunt đứng trước cửa, thở phò một hơi, sau đó xoay người nói với Winston bên cạnh: “Này, tôi có nên mừng vì suốt mấy năm nay chẳng có ai mua nhà... do mọi người thấy xui xẻo vì người môi giới cổ phiếu trước đây đã khuynh gia bại sản không?”

Winston vươn tay xoa đầu Hunt: “Để tôi mở cửa rồi chúng ta vào trong xem xem.”

“Được.” Hunt gật đầu.

Cửa mở ra, bên trong phòng trống trơn. Những xô pha, ti vi, bàn ăn, tủ kính trước đây đã bị chuyển đi ngay sau khi cha của Hunt tuyên bố phá sản. Sàn nhà không còn nhìn thấy đường vân vì quá cũ, khi giẫm lên còn phát ra tiếng cọt kẹt, tựa như có thứ gì đó nứt vỡ ra từ hồi ức sâu thẳm.

“Hồi trước ở đây có một cái ghế xô pha to cực kì! Bố tôi thường ôm đầu nằm ở đây, còn mẹ thì xem hoạt hình cùng với tôi.” Hunt kể.

“Ừ, còn ti vi thì đặt ở đây hả?”

“Ừm.” Hunt đi tới bên tường, khoa tay múa chân cho Winston tưởng tượng: “Còn ở đây kê tủ kính, trong tủ kính bày rất nhiều ảnh: Có ảnh tốt nghiệp từ tiểu học đến trung học của tôi, có ảnh tôi tham gia Grand Prix Karting giành chiến thắng từ hồi thiếu niên, còn có cả ảnh bố mẹ ôm tôi lúc tôi vừa ra đời nữa... Nhưng bây giờ chẳng biết đã mất đâu hết rồi...” Hunt sờ sờ gáy.

“Đi thôi, chúng ta lên tầng nào. Tôi rất muốn xem phòng ngủ của em đây.”

“Ừ!”

Hunt đi lên tầng, mở cửa một căn phòng ở tầng hai. Căn phòng này không lớn, cửa sổ đối diện với vườn hoa. Ngoài vườn có trồng một cây ngô đồng, cành cây vươn về phía cửa sổ. Căn phòng cũng chẳng có đồ đạc gì, Hunt mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài.

“Anh có biết không, lúc nhỏ, tôi luôn tưởng tượng mình sẽ làm một căn nhà trên cái cây kia kìa. Khi nào bố nổi giận, tôi sẽ trèo lên đó trốn, sau đó cất thang đi. Có điều hồi đó cây nhỏ quá, không làm được việc ấy, còn bây giờ tuy cây đã lớn hơn, tôi lại chẳng còn mơ mộng gì về căn nhà cây ấy nữa rồi.”

“Giường của em kê ở đây à?” Winston hỏi.

“Ừ, làm sao anh biết?”

“Vì có vẽ bức tường phía đối diện đã từng được dán áp phích. Là áp phích ai thế?” Winston xoay mặt sang hỏi: “Mấy cô thờ hả?”

Hunt hơi ngẩn người, cậu không dám nói với Winston đó là áp phích của Owen và Charles khi hai người ấy vẫn còn thuộc đội đua Lotus. Trong chặng Grand Prix cuối cùng nào đó, họ đã giành được ngôi vị quán quân và á quân, đảm bảo vị trí quán quân toàn mùa giải cho Lotus.

“Không phải cô thờ. Là mộng tưởng từ hồi tiểu học lên đến trung học của tôi. Tôi đã từng cho rằng giấc mơ ấy rất xa vời, nhưng bây giờ xem ra, lại thực sự rất gần... Vì tôi đã gặp được anh.” Hunt cười nói.

Winston dựa sát lại gần, thom một cái lên tai cậu: “Vẻ mặt của em rất thành thật, trông không giống nói dối.”

“Anh cứ thế là tôi ghét đây.”

“Tầng này còn có gì nữa?”

“Phòng làm việc của bố tôi, ăn xong cơm là ông ấy thường tự nhốt mình trong đó nghiên cứu cổ phiếu và đầu tư. Giờ căn phòng đó có thể để cho anh... hẳn là anh có nhiều sách lắm nhỉ?”

Winston rút tay túi quần, liếc nhìn căn phòng: “To nhỉ.”

“Ừ, để được nhiều sách lắm đấy.”

“Nhưng tôi chẳng cần phải cất quyền sách nào nữa rồi.”

“Vì sao?”

“Bởi tôi có dùng cả đời mình cũng chẳng đủ để hoàn toàn thấu hiểu em, vậy thì còn cần trưng bày nhiều sách như thế để làm gì nữa?”

Hunt hơi sững người quay đầu lại: “Nhưng hình như anh thích đọc sách lắm mà.”

“Tôi thích đọc sách là bởi tôi thấy buồn chán, là bởi tôi không ở gần em.”

“Ồ? Vậy phải làm gì với căn phòng này bây giờ?”

Winston đi tới bên cạnh Hunt, ôm lấy vai cậu, trả lời rất nghiêm túc: “Kê một cái bàn chơi bóng bàn đi. Tôi thích nhìn em nhặt bóng.”

Hunt: “... Đổi sang cái khác được không?”

“Bàn bi-a cũng được. Ví như khi em cúi rạp người xuống mặt bàn để đánh bóng, tôi có thể đứng sau thưởng thức, và rồi...”

“Thôi thôi...”

“Hoặc là đặt mô hình xe đua.”

“Được đấy!”

“Nhưng tôi lại không thích lựa chọn này. Tôi vẫn thích bàn chơi bóng bàn hoặc bi-a hơn.”

Giọng của Winston trầm ấm khiến lòng Hunt vô cùng ngứa ngáy, cả mang tai cũng đỏ dừ lên.

“Đi thôi, đi xem phòng ngủ chính.”

“Được.”

Căn phòng này rất to, còn có cả ban công nữa..

“Trước đây, chỗ này kê giường, còn chỗ này kê bàn trang điểm của mẹ...”

Hunt vẫn còn nhớ mọi chuyện trong quá khứ rất rõ ràng.

“Ừ, hai người chúng ta có thể bỏ bàn trang điểm đi, thế nhưng phòng cất quần áo thì phải to hơn một chút, em thấy sao?”

“Chắc anh có nhiều comple lắm nhỉ?”

“Không. Tôi đang nghĩ sẽ lắp một mặt kính trong căn phòng đó. Khóa cửa phòng lại, làm trước gương chắc sẽ có cảm xúc lắm.”

Hunt cố tình lùi về sau, định lấy chân đạp một cú thật mạnh vào chân Winston, có điều cậu còn chưa kịp phát lực, người kia đã giữ eo cậu, ôm cậu vào lòng. Hơi thở của hắn kề bên tai Hunt, rất ngứa ngáy, rất nóng. Còn cả tiếng cười trầm thấp của Winston cùng với lồng ngực rung lên theo tiếng cười của hắn...

“Đi nào.”

“Đi đâu?”

“Đi mua đồ nội thất, lấp đầy ngôi nhà của chúng ta.”

“Đi ngay bây giờ á?”

“Ừ, chúng ta ở lại đây chẳng được mấy ngày, hôm nay đi chọn đồ, mai hàng được gửi đến, hôm sau nữa chúng ta có thể hưởng thụ một ngày.” Về mặt Winston cực kì nghiêm túc.

“Được đấy! Đi thôi!”

Hai người đi đến trung tâm đồ nội thất đắt đỏ nhất nằm ở trung tâm thành phố. Hunt chưa từng đến một nơi như thế này bao giờ.

“Này, đồ dùng ở đây chắc chắn cực kì đắt đỏ! Mà ngày mai chắc cũng không kịp giao hàng đâu!”

“Có tiền là kịp hết.” Winston trả lời.

“Gi?”

“Đề tôi chọn đồ nội thất được không?” Winston hỏi.

“Được chứ, tôi thì sao cũng xong mà!”

Khi mấy nhà thiết kế đứng xung quanh hai người giới thiệu tác phẩm của mình, Winston lấy bản vẽ nhà ra, vừa chọn đồ nội thất, vừa đưa ra những kiến nghị thay đổi. Bồi ngôn ngữ thông thường không thể miêu tả rõ ràng được, Winston bèn lấy bút chì ra vẽ lên bản phác thảo. Hunt vô cùng kinh ngạc, những thứ Winston vẽ ra rất tương tự với những gì đã từng ở trong ngôi biệt thự, cứ như hắn đã từng đến nhà cậu, hoặc là đã từng nhìn thấy những món đồ ấy rồi vậy.

Vì đa số đồ nội thất đều được tiến hành sửa đổi dựa trên những thành phẩm hoàn chỉnh nên số tiền Winston phải thanh toán đắt gấp ba lần bình thường. Bên kia đồng ý sẽ đẩy nhanh tiến độ ngay lập tức, tối mai sẽ đưa đồ tới nơi.

Khi Winston cầm tay Hunt định đi tiếp, Hunt kéo hấn lại hỏi: “Này... anh từng đến nhà tôi rồi đấy à?”

“Chưa.”

“Vậy sao anh biết nội thất cũ của nhà tôi trông thế nào?”

Hai người sóng vai đi trên đường phố New York, Winston hoàn toàn chẳng để ý tới ánh mắt người ngoài, nắm lấy ngón tay Hunt: “Tôi phát hiện bản thân mình chỉ chấp nhận em, vậy nên mọi chuyện liên quan đến em, tôi đều chú ý cả. Có một bài báo được viết ngay sau khi em giành được chức quán quân Karting giải Grand Prix thiếu niên, nội dung có đề cập đến quá trình trưởng thành của em, còn có cả mấy bức ảnh chụp trong nhà em nữa.”

“Thế mà anh cũng nhớ được à?”

“Em có thể nhớ rõ từng lời tôi nói với em không?”

“Chắc chắn rồi.” Hunt trả lời rất tự tin. Cậu là người chẳng thích đọc sách, thế nhưng cậu lại có thể nhớ rõ từng bài thơ Winston đọc.

“Thế thì vì sao em lại nghi ngờ việc tôi có thể nhớ được mọi chuyện liên quan đến em nhỉ?” Winston mỉm cười.

Hunt không nói gì nữa, chỉ nhìn lại hấn.

“Sao thế?”

“Tôi cứ cảm thấy... mỗi lần nhìn thấy anh cười với tôi, là cuộc đời của tôi lại trở nên xán lạn.”

Winston ngoảnh mặt đi: “Em cứ nói với tôi như thế suốt, tôi cũng muốn chạy vòng vòng.”

“Ha ha!” Hunt nhìn đồng hồ: “Đến giờ ăn tối rồi mà vẫn chưa thấy đói, chúng ta làm gì đây?”

“Hay chúng ta đi chọn đệm? Mai là giường tới rồi, không có đệm làm sao được?”

“Đúng đấy!”

Hai người thẳng tiến tới trung tâm chăn ga gối đệm. Winston lại đưa Hunt đến một nơi rất cao cấp.

Hỏi cậu còn nhỏ, bố mẹ luôn là người lựa chọn những thứ này, Hunt vốn chẳng có chút ấn tượng gì cả. Thế nhưng khi thấy một đôi vợ chồng trí thức đưa con đi chọn đệm, nhìn đứa bé cứ lăn lộn nhảy nhót trên đệm mãi, cậu lại đột nhiên nghĩ tới mình. Những hình ảnh mơ hồ trong kí ức bỗng trở nên rõ ràng. Khi ấy, mình vui sướng nhảy nhót trên đệm, bố mẹ thì đứng ở gần bên.

“Hình như Evan thích cái đệm này lắm.”

“Ha ha, vì nó có thể nhảy được rất cao trên đó hả?”

Lúc này, Winston đã nằm xuống một chiếc đệm, dang cánh tay ra: “Hunt, em không muốn nằm xuống thử xem à?”

“Đàn hồi tốt không?”

“Em nằm thử xuống là biết ngay.”

Hunt khẽ mỉm cười, nằm lên cánh tay Winston mà không thềm quan tâm đến ánh mắt của tất cả mọi người.

“Đệm nằm thoải mái không?”

“Cũng được.” Hunt híp mắt đáp.

“Đệm thoải mái có thể giúp tôi được ngủ với em không?” Winston nói bằng giọng rất nghiêm túc.

Mặt Hunt lại bắt đầu đỏ lên, cậu liền vùi mặt vào cổ hấn: “Không thể.”

“Ồ, tiếc quá nhỉ.” Giọng Winston còn ẩn chứa tiếng cười.

“Bởi anh hấp dẫn hơn đệm nhiều.” Hunt trả lời.

“Lúc này em đã nghĩ gì khi đứng bên giường thế?”

“Nghĩ tới chuyện lúc nhỏ. Khi bố mẹ đưa tôi đi chọn đệm, thấy tôi nhảy nhót trên đệm không chịu xuống, mẹ tôi đã nói: Evan, đây là đệm đấy, không phải bệ nhún đâu.”

Winston nghiêng mặt sang, hôn lên trán Hunt, sau đó hôn lên đôi mắt cậu: “Vậy thì, Evan của tôi, em có thích cái đệm này không?”

Hunt ngẩn cả người. Cậu đã từng tưởng tượng giọng điệu của Winston khi gọi tên mình vô số lần, bởi hai người đã thân mật lắm rồi, thế nhưng khi Winston thốt lên mấy tiếng “Evan của tôi” vừa chậm rãi vừa rõ ràng, trái tim Hunt vẫn vô cùng rung động, tựa như đã được lấp đầy.

Giọng người ấy thâm trầm và trong trẻo, tựa như tiếng đàn Cello.

“Anh gọi lại tôi đi.”

“Evan.” Ngón tay Winston vuốt ve gáy Hunt.

“Gọi thêm lần nữa.”

“Evan.”

Hunt bật cười.

“Giờ thì tôi thích cái đệm này lắm.”

“Vậy thì gọi tên tôi đi.”

“Vann.” Hunt đột nhiên thấy rất hạnh phúc. Cậu ngồi bật dậy: “A ha! Chắc chắn có rất ít người dám gọi thẳng tên anh! Hẳn là mọi người đều cảm thấy phải hết sức tôn trọng anh! Mà anh còn có tước vị nữa, đúng không?”

“Vậy nên em cũng không thể gọi tên tôi tùy tiện được.”

“Hả... Tôi muốn gọi tên anh mà còn phải cần anh cho phép à?”

“Đúng. Em nhất định phải giữ sự tôn kính tuyệt đối với tôi. Chỉ khi nào em cảm thấy vô cùng vô cùng yêu tôi, vô cùng vô cùng muốn có tôi, em mới có thể gọi tên tôi.” Winston vẫn nằm nguyên chỗ cũ, cười khẽ nói với cậu như vậy.

“Tôi phải thỏa mãn cả hai điều kiện mới được gọi tên anh à?”

“Đúng, thứ nhất là khi em cảm thấy vô cùng yêu tôi, thứ hai là khi em cảm thấy rất muốn có được tôi.” Winston chậm rãi chống người ngồi dậy, hơi nâng cằm nhìn vào mắt Hunt: “Như thế, tôi sẽ biết được khi nào mình có thể nâng cao một chút, phóng túng một chút, mạnh bạo với em một chút.”

Hunt chống cằm nghiêng mặt sang: “Tự nhiên tôi lại không thích cái đệm này nữa rồi.”

Winston để bật ra tiếng cười trầm thấp, rất êm tai nhưng lại có thể chinh phục thính giác Hunt.

“Vậy thì tôi cũng nên đặt quy tắc cho anh chứ nhỉ?”

“Gì hả?”

“Ví dụ như khi anh cực kì cực kì yêu tôi, cực kì cực kì muốn tôi, anh mới có thể gọi tôi là Evan?”

“Quy tắc này hoàn toàn vô nghĩa.”

Hunt liền hiểu được ý hấn ngay lập tức.

“Vậy thì chúng ta thay đổi điều kiện một chút. Chỉ khi nào anh cực kì vui vẻ, cực kì hưng phấn, anh cảm thấy chỉ cần nhìn thấy tôi thôi đã không thể kiềm chế được niềm hạnh phúc trong lòng, anh muốn để tôi cho anh ôm, thì anh mới được gọi tên tôi. Hơn nữa, anh không được gọi quá một lần một tháng.”

“Em quá nhiên là một đứa trẻ hư.”

“Trẻ hư đói bụng rồi, phải đi ăn tối thôi!”

“Ừ.”

Cuối cùng, Winston vẫn quyết định mua cái đệm kia.

Hai người tản bộ trong màn đêm New York. Đây là lần đầu tiên trong đời, Hunt cảm thấy cuộc sống ở New York của mình vừa phong phú vừa đầy đủ.

Vì trong nhà không có nội thất, mà cái đệm ở phòng trọ của Hunt cũng đã hỏng vì hai người nhảy từ lần trước rồi, cả hai đành phải nghỉ đêm trong khách sạn. Khi Hunt tắm xong bước ra, cậu nhìn thấy Winston đang tựa vào bệ cửa sổ khách sạn gọi điện thoại. Bóng lưng của hấn rất đẹp đẽ, tạo cho người ta cảm giác thật thanh thoát và cũng thật kiên cường. Rõ ràng chỉ lớn hơn mình có mấy tuổi, thế mà trông Winston lại vô cùng chín chắn và vững chãi.

“Anh đang nói chuyện với ai thế?” Hunt dựa vào người hấn hỏi.

“Trợ lý của tôi, chị Anne. Tôi nhờ chị ấy chuyển phát nhanh vài thứ đồ tới đây.” Winston ôm lấy vai Hunt: “Nhà của chúng ta chắc chắn phải có đồ dùng của tôi chứ, đúng không?”

Hunt không khỏi bật cười.

Sau khi cả hai tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Winston cùng Hunt trở lại nhà trọ cậu đã thuê trước đây, thu dọn tất cả đồ đạc của cậu vào va li để mang đi. Khi hai người đi ngang qua trước cửa phòng của ngài đáng chuẩn, bạn gái của hắn ta nghe tiếng kéo vali trên hành lang liền mở cửa ra.

“Cậu... rời khỏi đây đấy à?” Cô nàng kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế.” Hunt cười nói.

“Là do bọn tôi làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của cậu sao?”

Nhìn từ biểu cảm của cô ta, Hunt biết cô ta thật sự áy náy: “Không, là do tôi sẽ về nhà mình.”

Cô nàng nhìn thấy Winston đang mỗi tay kéo một va li bước ra thì hỏi: “Cậu sẽ sống cùng hắn sao?”

“Đúng vậy. Trừ hắn ra, tôi chẳng nghĩ ra bất cứ ai có thể chịu được tính khí tùy tiện của tôi nữa.”

Cô ta bật cười sáng tỏ: “Cậu không cần lo lắng hắn phải chịu đựng mình đâu.”

“Cái gì?”

“Hắn rất yêu cậu. Tôi là phụ nữ, chỉ cần trông cái cách hắn nhìn cậu là biết, thế giới của hắn chẳng có bất cứ mối quan tâm nào, chỉ có mình cậu. Cậu phải hạnh phúc đấy nhé, cậu Hunt tùy tiện.”

“Chị cũng thế.”

Khi hai người quay trở lại biệt thự, một số đồ dùng không cần sửa đổi quá nhiều đã được đưa đến. Hai người để công nhân kê đồ vào đúng vị trí. Hunt nằm trên sofa xoay người, cười nói: “Ồ, giờ muốn trông thấy cái sofa làm lại theo kiểu xưa thế này là khó lắm!”

Winston ngồi xuống bên cạnh, lấy một tay ôm cậu.

Tùng món từng món đồ được kê vào nhà, ví dụ như kệ để ti vi hay bàn ăn chẳng hạn. Thậm chí Winston còn đặt mua cả dao nĩa trong phòng bếp nữa. Đồ bát và chén trà đều mang đậm phong cách Anh Quốc.

Đến hơn bốn giờ chiều, kiện hàng do Anne, trợ lý của Winston gửi đã tới nơi. Hunt tràn trề hứng thú xé hộp giấy của Winston, bên trong có một số đồ dùng thiết thân và cả một cái giá treo ảnh được gói bọc rất kỹ.

Hunt có chút tò mò bóc ra xem, phát hiện tấm ảnh trên cao nhất chính là tấm ảnh chụp khi cậu vẫn còn là em bé được bố mẹ ôm vào lòng. Tấm ảnh này được giới truyền thông sử dụng khi tiến hành phỏng vấn cậu trong lần đầu tiên cậu giành được giải quán quân Karting giành cho thiếu niên. Nó được cắt rời từ tạp chí, lòng cẩn thận trong khung, màu ảnh vẫn tươi tắn như cũ, không có bất cứ một nếp gấp nào.

Đôi mắt của Hunt lại nóng bừng lên: “Anh kiếm được ở đâu thế?”

“Tôi đã từng nói rồi mà, sau khi nhận ra mình yêu em, tôi đã bắt đầu thu thập mọi thứ về em. Tôi mua được quyền tạp chí này từ một người hâm mộ em với giá cao đấy.” Winston ôm lấy Hunt từ phía sau: “Tôi không ngờ có một ngày, những thứ tôi thu thập được lại được dùng như thế này.”

Hunt che miệng bật cười, thế nhưng suýt chút nữa đã rơi nước mắt: “Chắc chắn anh đã yêu em từ lâu lắm rồi.”

“Ừ... lâu hơn em tưởng tượng nhiều lắm. Quãng thời gian tôi mất đi em cũng dài hơn quãng thời gian em ở bên tôi rất nhiều. Vậy nên, từ nay trở đi, em không được rời bỏ tôi. Mỗi khi tôi nhớ lại quãng thời gian đau khổ nhất, không cam tâm nhất ấy, em nhất định phải khiến tôi cảm thấy an tâm, bởi mọi chuyện đã qua rồi.”

“Được.”

Hunt đặt bức ảnh vào trong tủ ly. Bên cạnh đó là bức ảnh lần đầu tiên cậu giành được vị trí quán quân chặng trong F1, bức ảnh lần đầu tiên cậu và Winston đứng trên bục nhận giải, còn có cả những bức ảnh cậu và Winston chụp chung ở Mắt London cũng như tháp Burj Khalifa, Dubai nữa.

“Này, tự nhiên em lại thấy cái tủ này hơi nhỏ.”

“Vậy à?”

“Vi em nghĩ sau này chúng ta nhất định sẽ đặt thêm rất nhiều ảnh vào trong đây! Đúng rồi, còn cả cúp của chúng ta nữa chứ!”

Winston mỉm cười.

Đệm thì đã tới rồi nhưng giường thì vẫn chưa, Hunt chẳng muốn quay lại khách sạn chút nào, hai người liền nằm thẳng trên đệm ngủ qua đêm. Gần trưa ngày hôm sau, giường mới được đưa tới. Tổ công nhân kê giường vào trong phòng ngủ chính, Hunt và Winston đặt đệm lên trên. Anne đã chuẩn bị ga giường sạch sẽ, Winston nhanh nhẹn trải ra rồi lồng vỏ gối, đến cả gian đựng quần áo trong phòng cũng được sắp xếp rất gọn gàng.

Khi đứng trước cửa cảm ơn tổ công nhân vận chuyển, quay đầu lại là Hunt có thể trông thấy Winston đang thong dong bước xuống cầu thang. Hôm nay, hắn mặc một chiếc áo len nhẹ màu kem, để lộ đường cong đẹp đẽ của chiếc cổ, đến cả cái quần kaki cũng không thể che giấu nổi nét đẹp của đôi chân dài. Hắn nghiêng mặt quan sát Hunt, nhỏ giọng nói một câu: “Chuẩn bị xong hết rồi.”

Hunt đứng nguyên tại đó, chẳng có động tĩnh gì.

“Sao vậy?” Winston hỏi cau mày lại.

“Không sao... Em chỉ cảm thấy ánh đèn nhà ta đẹp quá, anh đứng đó trông tỏa sáng ngời ngời, hơn nữa chỉ có mình em mới được trông thấy anh như vậy.”

Hunt bước qua, ánh mắt mãi dừng lại trên người Winston. Winston vươn tay ra với cậu. Hunt mỉm cười, chỉ cần chạy vài bước là đã tới trước mặt Winston. Winston lại lùi về phía sau một bước, để Hunt đứng ở phía trên. Sau đó, hắn đột nhiên ôm lấy chân cậu, bế bổng cậu lên.

“Ê! Cần thận ngã bây giờ!” Hunt ôm chặt lấy cổ Winston.

Người con trai ấy chỉ cười khề nhìn cậu: “Evan của tôi... cũng rất chói sáng dưới ánh đèn nhà ta.”

Tim Hunt đập chệch mất một nhịp. Cậu tất nhiên vẫn còn nhớ rõ ý nghĩa mỗi lần Winston gọi tên mình.

“Trước đây em đã từng nói nếu em thắng được anh, anh sẽ phải kêu lên những tiếng thật hay cho em nghe. Dù kết quả là em thua anh rồi, thế nhưng nếu bây giờ anh muốn gọi tên em, thì anh phải dỗ dành em đi.”

Winston nhìn vào mắt Hunt rồi bật cười. Hắn ôm Hunt đi lên tầng bằng tốc độ chậm rãi nhất. Mỗi một bước đi, Hunt đều ôm chặt lấy hắn, chỉ sợ mình hơi cử động sẽ khiến hai người ngã cầu thang. Nhưng cánh tay Winston tựa như một pháo đài vĩnh viễn không sụp đổ, luôn rất mạnh mẽ, vững vàng đỡ lấy Hunt.

“How does a moment last forever, how can a story never die. It is love we must hold onto. Never easy but we try. Sometimes our happiness is captured, sometimes our time and place stand still. Love lives on insides our hearts and always will. Minutes turn to hours, days to years and go on...”

Không có nhạc nền, giọng hát của Winston trầm thấp mà vẫn có thể gói gọn tất cả tình cảm của hắn, gửi vào cái mang tên “vĩnh hằng”.

Hunt nhớ lại hồi mình còn bé, khi bố cầm một bó hoa về nhà, mẹ trông thật là hạnh phúc. Sau đó, bố mẹ ôm lấy nhau, nhảy một điệu nhạc Jazz trong phòng khách.

Đến khi tất cả đã tan vỡ, đến khi Hunt đã không còn tin vào thứ mang tên “vĩnh hằng” này nữa, Winston lại gom góp từng chút một, thậm chí những gì hắn gom góp được còn hoàn hảo đến mức Hunt không dám tin là thật.

Hắn khề hát bài “How does a moment last forever” bên tai cậu, khiến cậu cảm thấy mình đã bước chân tới “vĩnh hằng”.

“Em muốn vĩnh viễn được ở cạnh bên anh, Vann.” Khi Winston ôm Hunt đứng dựa vào cửa phòng ngủ, Hunt đã nói như vậy.

Winston đột ngột hôn cậu, tựa như giọng hát khe khẽ trầm lắng và du dương của hắn, đầu lưỡi của hắn quấn quanh Hunt, chẳng khác gì một con sông lặng yên chảy trôi bỗng nhiên sôi trào cuộn sóng.

Nụ hôn của hắn như thể niêm phong nhịp tim và hơi thở của Hunt, bàn tay hắn nóng bỏng như thể lưu lại cả kí hiệu trên người cậu. Hunt dùng hết sức mình đáp trả, lưng của cậu dán chặt vào cửa, còn sự mạnh mẽ điên cuồng của Winston dường như lại có thể khiến cậu đè nát cánh cửa vậy.

Cầm Hunt không khỏi ngẩng cao, khi Winston hôn nó, Hunt không thể không vươn một tay ra, mở cánh cửa phòng. Cả người cậu ngã về sau, Winston dùng một tay giữ thắt lưng cậu, một tay vẫn ôm cậu thật chặt như cũ. Cái ôm của hắn rất chặt chẽ, chặt chẽ đến mức dường như có thể siết ngạt cậu, thế nhưng Hunt vẫn cảm thấy vô cùng an toàn.

Hắn mút cổ Hunt thật mạnh, khi Hunt ngã xuống giường, hắn liền vội vã đè lên trên. Nụ hôn của hai người không còn là màn giao tranh giữa chiếm hữu và phòng thủ nữa, mà giống như một màn dung hòa bất chấp tất cả hơn.

Hunt chống người lên muốn tiếp xúc gần gũi với Winston hơn, Winston nhiệt tình hôn đuổi theo. Hunt chống tay không ngừng lùi về sau, cho tới khi dựa lưng vào thành giường. Winston nghiêng mặt, hôn cậu một cách trọn vẹn. Tay hắn áp lên tai Hunt, vừa quàng quýt vừa mạnh mẽ. Cậu giác như cả thế giới này đã thu nhỏ lại, chỉ còn cái ôm của người con trai ấy...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Em Muốn Uống Nước!

“Đừng trốn tránh tôi...” Winston hơi thả lỏng cho Hunt rồi nhẹ giọng nói.

Hunt không đáp lời, chỉ quay mặt sang, chạm khẽ một cái vào môi hắn: “Hãy cứ như bài hát anh vừa hát ấy... Đừng bao giờ rời bỏ em”

Ánh mắt Winston lắng lại. Hắn vội vã coi đồ của Hunt như thể chỉ một giây nữa thôi, thế giới này sẽ hủy diệt hai người, thời gian sẽ bị nén lại, và cái ôm của hai người cũng sẽ vỡ tan.

“... Có phải chúng ta không nên làm vậy trước khi chặng đua cuối cùng...” Winston nói bằng chất giọng khàn khàn. Hắn gần như dán sát vào Hunt, hơi thở rõ ràng nóng rực, thế nhưng hắn vẫn cố gắng giữ chặt lấy Hunt hông kiềm chế chính bản thân mình.

Hunt nhếch mày, khoe miệng cũng cong lên, trả lời vô cùng ngang tàng: “Kệ mẹ nó cái chặng cuối đi... Còn lâu mới đến mà!”

Chỉ một thoáng sau, Winston đã vừa gấp gấp vừa mạnh mẽ đè người lên, khiến môi lưỡi của hai người giao hòa như sinh ra được lửa. Hunt có thể cảm nhận được sức mạnh và hơi ấm người con trai này mang lại. Hai mươi năm trời của cậu tựa như đã trôi qua uống phở, chưa bao giờ cậu khao khát một người đến vậy. Hơi thở như muốn nổ tung, tất cả đều nóng đến mức bốc hơi để một nguồn sức mạnh xông ra phá vỡ tất thảy.

“Trước đây tôi nghĩ nếu có hết sức vẫn không thể khiến em yêu tôi... tôi cũng sẽ không nỡ hủy diệt em đâu... Nhưng tôi làm rồi...”

Hắn vừa va chạm với cậu, vừa nói bằng thứ giọng nghiêng răng nghiêng lợi.

“... Anh sẽ thế nào?” Trái tim Hunt đập rất nhanh.

“Giống như bây giờ đây... làm em tới chết...”

Một vị trí nào đó nằm sâu trong trí óc Hunt cũng như chấn động vì những va chạm mãnh liệt của hắn. Lại một lần chiếm hữu nghiêng trời lệch đất nữa. Hắn hôn cậu dưới tất cả các góc độ. Hunt vốn cho rằng đây đã là nguồn sức mạnh lớn nhất của hắn rồi, thế nhưng những khát khao và đòi hỏi mà hắn thể hiện ra lúc nào cũng vượt quá tưởng tượng của cậu.

“Đề em... nghỉ chút đã...”

Hunt mơ màng rướn nửa người trên về phía trước, vừa mới bầu được tay vào mép giường đã bị người kia kéo về. Một nụ hôn cuồng nhiệt rơi xuống gáy cậu. Winston giữ nguyên tư thế đẩy cậu vào tường, lại tấn công bằng nguồn sức mạnh ấy cho đến khi hủy diệt cậu hoàn toàn.

Trước đây, khi xem những phân cảnh này trong phim “hành động”, Hunt đều cảm thấy rất đều, có điều mỗi lần Winston nâng cậu lên cao rồi lại đột ngột hạ cậu xuống thấp, ôm siết cậu vào lòng, cảm giác đau đớn và sợ hãi của cậu lại bị nhấn chìm trong nụ hôn mãnh liệt kia.

Sau khi đạt tới cao trào, cậu những tưởng mình đã có thể thả lỏng, hạ dần từ độ cao ngàn thước xuống để có thể tìm lại hô hấp và nhịp tim của mình, thế nhưng người con trai lạnh lùng này tựa như một ngọn lửa không bao giờ tàn lụi, hắn lại nghiêng người hôn cậu một lần nữa. Đi từ những nụ hôn nhỏ vụn đây an ủi cho đến những chiếm hữu càng lúc càng khó kiềm chế, cảm xúc của cậu đã hoàn toàn đảo lộn, để Winston thống trị toàn phần.

Mọi chuyện vừa hỗn loạn vừa hỗn độn, tất cả nguyên tắc đều đã bị đập tan, tất cả định luật đều đã bị phá vỡ, chỉ có những va chạm của người con trai này vượt lên mọi điều chân thực trên thế gian. Nếu như phải chết vì người con trai này, Hunt nghĩ... vì sao lại không thể nhỉ?

Mười một giờ trưa, ánh mặt trời lọt qua khe cửa, chiếu lên chiếc giường bừa bộn. Hunt khẽ hé môi, mảy hơi hơi chau lại. Winston ôm lấy cậu, xoa xoa cái trán đã nóng bừng của cậu. Các vết tích phủ khắp người Hunt, ngón tay Winston lướt qua dấu vết xanh tím trên yết hầu cậu.

“Úm...”

“Tôi dùng nước lạnh lau người cho em nhé. Em đang sốt đấy.”

“Úm...” Hunt ôm chặt lấy Winston, hiển nhiên không cho phép hắn bỏ đi: “Đã lau rồi còn gì...”

Winston cúi thấp đầu, khẽ chạm vào đôi mắt không mở ra nổi vì mệt mỏi của Hunt. Khi Hunt đã ngủ say rồi, Winston mới từ từ ngồi dậy, bước tới bên cửa sổ.

“Tôi cần một bác sĩ tư... Hunt đang phát sốt.” Winston nâng tay vuốt mạnh tóc ra đằng sau tai: “Tôi không biết phải mời bác sĩ nào ở New York mới được.”

“Sốt à... Cậu làm gì thế?” Giọng nói của đối phương pha chút hài hước.

“Elvin... cậu ấy đã sốt đến gần ba mươi chín độ rồi.”

Winston kim nhịp thở, nói bằng giọng không lớn nhưng lại mang đầy vẻ đàn áp. Hắn quay đầu lại, liếc nhìn Hunt đang cuộn mình trong chăn.

“Cậu điên rồi hả? Trước Grand Prix cuối cùng mà... sao buông thả thế hả?”

Elvin là tên tiếng Anh của Trần Mặc Bạch. Chàng trai vẫn luôn nói bằng chất giọng biếng nhác kia đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Tôi cần bác sĩ.” Winston lạnh giọng nói.

“Bác sĩ? Ông bác sĩ tôi quen lại vừa ra nước ngoài giao lưu rồi. À mà cậu chịu được cảnh bác sĩ khám chỗ bị thương cho Hunt sao?” Trần Mặc Bạch hỏi lại nhưng chẳng nhận được câu trả lời của Winston: “Thôi được rồi... cũng là bạn bè, người khác có thể tặng cậu ‘áo mưa’ hay gì đó, nhưng thứ tôi tặng rõ ràng thực dụng hơn nhiều.”

“Cái gì?” Winston híp mắt lại.

“Còn nhớ lần trước tôi tặng cậu một cái hộp nhỏ, nói với cậu trong đó có thuốc, cậu phải luôn mang theo bên người không?”

“Nhớ, vẫn còn đây.” Winston đi nhanh tới chỗ đặt hành lý, tìm được chiếc hộp nằm trong một tầng cửa va li, mở ra xem rồi bảo: “Toàn là tiếng Trung.”

“Hunt không bị dị ứng với thuốc hạ sốt đấy chứ?”

“Không.”

“Nghiên viên thuốc màu nâu thành bột, sau đó đắp lên chỗ bị thương của cậu ta. Số còn lại uống ba lần một ngày, mỗi lần hai viên. Thuốc tôi cho cậu là thuốc y học cổ truyền Trung Quốc. Nếu đến ba giờ chiều mà cậu ta chưa có dấu hiệu giảm sốt, cậu nhất định phải đưa cậu ta đến bệnh viện, dù cậu có không muốn cơ thể cậu ta bị người khác nhìn thấy đến mức nào, OK?”

“Cảm ơn.”

“À mà tiện đây... tôi hỏi thêm một câu nhé... Cậu kể cho tôi nghe xem đêm qua cậu dẫn vật cậu ta bao nhiêu lần mà để đến nỗi cậu ta phát sốt đi? Thể chất và khả năng chịu đựng của tay đua nào cũng đều rất tốt...”

“Tôi nợ cậu lần này.” Nói xong, Winston liền cúp luôn điện thoại.

Đến ba giờ chiều, Hunt rút cục cũng hạ sốt. Winston se sẽ vuốt ve những lọn tóc con của cậu, thở phào một hơi. Mí mắt Hunt giật giật rồi mở ra:

“Winston...”

“Ừm?” Winston cúi người hôn cậu.

“Em muốn uống nước...”

“Ừ, để tôi đi rót.”

“Em đói bụng quá...”

“Tôi làm đồ ăn cho em.”

“Chắc là chúng ta không bắt kịp chuyến bay sang Melbourne nhỉ?”

“Em yên tâm, tôi đã gọi điện cho ngài Marcus rồi.”

“Ừm, được rồi...” Cô họnt Hunt rất khàn, cậu đột nhiên sực nhớ ra chuyện gì liền ngồi bật dậy. Cả một vùng từ thắt lưng đến chân đều đau như dầm khiến cậu cau mày lại: “Vậy Marcus nói gì?”

“Không nói gì cả. Tôi bảo rằng nhà của chúng ta gặp chút vấn đề, nếu không giải quyết xong, em sẽ không an tâm thi đấu.” Winston ngồi bên cạnh cậu, khe khẽ vuốt ve tai cậu.

“Ồ...”

Marcus nhất định không thể ngờ đây chỉ là lời nói dối của Winston mà thôi.

Winston đưa cốc nước cho Hunt, Hunt hiển nhiên rất khát, cậu ngẩng đầu uống hai, ba ngụm đã hết sạch.

“Chậm thôi.”

Nước không kịp nuốt trôi men theo khóe miệng Hunt, chảy xuống cằm cậu, rơi xuống ga giường. Yết hầu của cậu trượt lên xuống, khiến những dấu vết cũng nhấp nhô theo. Winston đang lấy tay lau khóe môi Hunt liền dừng khựng lại.

“Gi thế?” Giọng Hunt rất khàn, không lớn tiếng, lại còn mang theo chút nghi vấn.

Đôi mắt Winston tối sầm, hấn lại đột ngột đè cậu xuống gối. Hunt chấn động đến mức văng đầu hoa mắt, lại thêm cả việc xương cốt và cơ bắp đều như đang bị tháo rời khiến cậu đau đến mức phải rên hừ hừ, đến cả khóe mắt cũng có nước.

“Xin lỗi em...” Winston cúi thấp người xuống, cạ trán vào trán Hunt: “Tôi không kiềm chế được...”

Hunt sững người, nghĩ đến cái nơi đã tê dại nhưng vẫn còn đau âm ỉ của mình, cậu nói bằng giọng điệu cực kì đáng thương: “Em cũng muốn tiếp tục... Ngoài một số tư thế rất đáng sợ tối hôm qua... thì em thấy rất... thích...”

Giọng Hunt nhỏ như tiếng muỗi. Winston đỡ người ra, nhưng Hunt lại có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể hấn tăng vọt.

“Thật à... em thấy tư thế nào đáng sợ?”

Hơi thở của Winston chồn vồn bên môi Hunt, khiến Hunt cũng bắt đầu nhận nhạo.

“Lúc... lúc anh bế em lên ấy...”

“Nhưng tôi lại thấy rất thích. Vì lúc sợ, em sẽ ôm tôi rất chặt, phía dưới cũng rất chặt.”

Winston không khỏi lại hôn lên môi Hunt, bàn tay duỗi vào trong chăn. Mây Hunt lập tức cau chặt lại: “Anh đừng có động vào... đau đau...”

Hồi lâu sau, Winston mới thở ra một hơi, đứng dậy bước vào phòng tắm. Hunt khó khăn trở mình, nhìn bóng lưng Winston cười xấu xa: “Anh cũng có ngày hôm nay cơ đấy.”

Lúc này, Hunt mới chợt hiểu ra, trong quãng thời gian mình và Winston đi nghỉ ở Dubai, Owen bắt mình tính khoảng thời gian Winston ở trong phòng tắm để làm gì: “Cái tên Owen này...”

Winston đã ở trong nhà tắm đến gần một tiếng đồng hồ, Hunt đang ngồi tựa đầu giường lại bắt đầu dùng chất giọng khào khào đốc thúc: “Em đói lắm rồi! Em muốn ăn cơm! Anh ra đây ngay!”

Rất hiển nhiên, Winston không hề có ý đáp lại cậu.

Hunt liếm khóe môi, tiếp tục ôn ào, dù sao từ trên xuống dưới, cậu chỉ còn cái hòng là có thể cử động được một chút mà thôi: “Em đói quá... em muốn ăn trứng cuộn phô mai...”

Winston vẫn chẳng thèm để ý đến cậu.

“Winston, sao anh vẫn chưa ra hả? Anh mà tiếp tục nữa là chỗ đó sẽ đi tong đấy!”

Hai giây sau, giọng nói đầy kiềm chế và có phần giận dữ cách cửa truyền tới, mang theo cả sức mạnh xuyên thấu: “Em nói thêm một câu nữa xem, tôi sẽ ra ngoài làm em đến chết ngay.”

Hunt kinh hoàng, lập tức ngậm miệng không nói thêm câu nào nữa. Đêm ngày hôm qua, khi mới bắt đầu, Winston còn rất kiềm chế, nhưng về sau hấn đã mãnh liệt thế nào, Hunt chỉ cần thoáng nghĩ thôi cũng có thể cảm thấy việc mình còn sống là một kì tích.

Lại tốn thêm mười mấy phút nữa, Hunt cuối cùng mới nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Người kia vừa bước ra, Hunt đã lập tức rút người vào trong chăn, che kín đầu, mãi cho đến khi hấn đi xuống tầng, cậu mới vén chăn ra nhìn thử người mình.

Chẳng có một chỗ nào bình thường cả, thê thậm đến nỗi không nỡ nhìn thêm. Nếu như lại thêm một lần nữa... a, nửa lần nữa thôi, mình sẽ mất mạng thật mất.

“Nguy hiểm quá...”

Hunt quyết định về sau mình nên làm những chuyện chơi lừa tự thiêu thế này ít ít thôi thì hơn. Hậu quả của đắc ý thường là rất thảm. Trước đây không nhận ra, nhưng bây giờ, cậu đã thấu suốt rồi.

Mười mấy phút sau, Hunt đã có thể ngửi thấy mùi thức ăn phảng phất. Winston bung khay bước lên tầng rồi ngồi xuống bên cạnh cậu: “Vì chỗ đó của em bị thương, tôi không cho thêm thịt muối vào trong bánh trứng.”

“Ừ!” Hunt vươn tay đón, thế nhưng đến lúc bung khay, cậu mới nhận ra tay mình đang run rẩy. Cánh tay rõ ràng luôn nắm chặt vô lăng F1 suốt hơn hai giờ đồng hồ, cánh tay đã từng hoàn thành vô số lần chuyển hướng nay lại tê mõi như lười vận động từ trước đến nay... Có lẽ là vì đêm qua cậu ôm Winston quá chặt, hơn nữa lại còn trong một khoảng thời gian... lâu như tham gia mấy chặng đua liền nữa...

“Đề tôi giúp em” Winston cầm đĩa, lấy đĩa đâm một miếng bánh trứng rồi đưa tới bên mép Hunt: “Ngon không?”

“Ừm... hương vị rất giống hương vị của quán gà cuộn phô mai Mexico em thường đi!”

Winston cười khê. Lúc này Hunt mới rõ, Winston vốn nấu đồ ăn căn cứ theo khẩu vị của mình mà.

Đợi cậu ăn xong bánh trứng, Winston mới nhìn cậu nói: “Lát nữa uống chút thuốc rồi ngủ một lúc.”

“Ừm...”

Có điều sau khi hạ sốt, Hunt lại không thấy buồn ngủ nữa. Cậu nhàm chán nằm trên giường, chơi điện thoại bằng một tay, còn Winston thì xuống nhà nhận bưu kiện kí gửi hỏa tốc. Mấy phút sau, Hunt nhìn thấy Winston vừa bước vào vừa cầm vật gì đó trông rất giống một cuốn tạp chí.

“Giấy đây? Anh đặt tạp chí à?”

“Do Losey gửi tới, là bộ sưu tập hồi chúng ta chụp chung ấy.”

“Thật á? Em xem nào!”

Hunt chẳng để ý tới phía sau còn đâu đã định chống người lên, Winston liền đặt ngay bộ sưu tập lên trên gối. Hunt vội vã lật ra xem. Trang đầu tiên chính là bức cậu đang gác hoa hồng trên vai, Winston thì cúi đầu xuống sát bên cạnh cậu, cắn cánh hoa hồng trên vai cậu. Về mặt của hắn trông vừa mờ ám vừa gợi cảm đến mức khó có thể tả thành lời.

Hunt nuốt ‘ức’ một ngụm nước bọt, khí nóng lại dồn xuống bụng dưới.

Lật sang trang khác, là tấm Winston ôm cậu từ phía sau, mắt cậu bị cà vạt của hắn bịt lại, còn tay hắn thì cầm chặt đóa hoa hồng tự đâm về phía mình.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện tối qua người này đã làm đủ thứ trò với cơ thể mình, mang tai Hunt lại đỏ bừng lên. Winston lúc này đang nằm nghiêng bên cạnh cậu, tay của hắn đã thò vào trong chăn, làm cái việc... người khác chắc chắn sẽ không bao giờ nghĩ là Vann Winston sẽ làm!

“Anh... anh còn muốn à?” Lòng Hunt chộn rộn, đặc biệt là khi nhìn vào đôi mắt lam nhạt đầy khát vọng của Winston, cậu liền cảm thấy toàn thân nóng bừng.

“Tôi sợ thêm lần nữa thì em sẽ chết thật mất.”

“Thế anh còn cho tay vào đây làm gì!”

“Bởi chính chủ vẫn còn ở đây, thế mà em lại có cảm xúc với một bức ảnh?” Winston dựa sát lại gần cậu hỏi vặn.

Hunt nóng đến mức sắp bốc hơi: “Em muốn uống nước!”

“Tôi giải quyết cho em trước rồi sẽ đi rót nước cho em.” Nói xong, không ngờ Winston liền rúc đầu vào trong chăn, làm cái việc đúng thật có thể khiến Hunt phát cuồng!

Sáng sớm ngày hôm sau, Hunt ngồi dậy vận động hai bả vai của mình. Winston đã dậy từ lâu, Hunt cũng mặc quần áo, đi xuống dưới tầng, phát hiện hình như trong lò đang nướng bánh, còn Winston thì đang vừa kẹp điện thoại vừa cắt hoa quả thành từng lát, có vẻ như hắn định ép nước quả cho cậu.

“Cảm ơn thuốc của cậu, Hunt hạ sốt rồi.”

Winston nghe thấy tiếng bước chân của Hunt liền nói tạm biệt với người kia, sau đó xoay người lại, quan sát Hunt đang nghiêng đầu lấy tay đút tui.

“Em khỏe rồi à?”

“Chắc là vậy.” Hunt cử động bả vai, lại còn vặn cả thắt lưng: “Trừ cái chỗ kia còn hơi trướng trướng... những chỗ khác hình như đều không đau nữa.” Hunt thò đầu vào định nhìn điện thoại của Winston, hắn lại đã nhét điện thoại vào trong túi: “Anh cho em uống cái thuốc gì đấy! Tác dụng ghê!”

“Không thể uống thuốc linh tinh được. Nhưng... em hồi phục nhanh như thế, tôi lại đột nhiên cảm thấy sự chịu đựng trước nay của mình không đáng giá.”

Winston quay người, đứng dựa vào bồn rửa tay nhìn ngắm Hunt. Ánh mắt hắn mờ ám đến mức trái tim Hunt lại đập loạn nhịp.

“Anh... Chắc chắn anh chịu đựng là đáng giá chứ! Nếu em không hạ sốt thì sao?” Hunt đột nhiên cảm thấy đáng lẽ mình nên tiếp tục rúc trong chăn, giả bộ đáng thương lâu hơn.

“Ngốc lắm” Winston cúi đầu, cười khê nói. Hunt lại cảm thấy cứ như có một cọng lông vũ vừa phất qua tim mình.

Ngồi trước bàn ăn, ăn bánh Winston nướng, Hunt nói bằng chất giọng tràn đầy khâm phục: “Sao anh lại biết làm nhiều thứ thế nhỉ! Em thì chả biết làm gì.”

“Tìm cách làm trên điện thoại là được mà, chỉ cần không có vấn đề gì về trí tuệ là làm được thôi.” Winston đưa nước quả ép cho Hunt.

“Thế thì... là trí tuệ em có vấn đề à?” Hunt đột nhiên cảm thấy nước táo ép đã không còn ngon mấy nữa.

Winston chỉ mỉm cười không đáp lại.

Hunt rất thích cảm giác ở bên nhau thế này, thế nhưng chặng đua cuối cùng vẫn là quan trọng nhất. Hai người ngồi chuyển bay tới Melbourne vào ngày hôm sau. Marcus đích thân tới đón Hunt, vừa gặp Hunt là đã ôm Hunt thật chặt.

“Ồi, nhóc con đáng thương... phòng bếp đã sửa xong chưa?”

“Hả? Phòng bếp?” Hunt nghi hoặc quay đầu lại nhìn Winston đang đeo hành lý của cả hai người.

“Ừ, Winston nói với tôi lúc cậu đang hâm nóng bắp rang bơ thì lò vi sóng phát nổ. Lò vi sóng nổ cũng khiến phòng bếp nổ theo! Cậu đau lòng đi tìm người xử lý khắp nơi...”

Hunt lại ngoái đầu nhìn Winston. Lý do bất thường thế mà anh cũng nghĩ ra được à?

“Ừm, phòng bếp sửa xong rồi.”

So với việc lo lắng cho cái bếp nhà tôi, ông nên lo cho thất lưng của tôi thì hơn đấy!

“Vậy tôi đưa Hunt về khách sạn, cũng tiện chở cậu luôn nhé, Winston?”

“Cảm ơn.”

Vừa lái xe, Marcus vừa nói: “Có lúc tôi cảm thấy thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt một cái, Hunt đã từ một con gà cút qua cửa là sẽ phạm lỗi cơ bản trở thành một người có cơ hội đoạt chức quán quân mỗi chặng đua rồi.”

“Cảm ơn ông lúc nào cũng nhớ đến lịch sử đen tối của tôi nhé.” Hunt nhìn Winston bên cạnh, nhún nhún vai.

“Còn cả Owen và Charles nữa, thoảng cái mà hai cậu ấy đã tham gia F1 được mười lăm năm.”

“Sao thế? Sao tự nhiên ông lại nhắc tới chuyện này?”

“Bởi hai ngày nay cậu vất vả nên tôi còn chưa nói, ngày hôm kia nhận buổi phỏng vấn của ngài Cachó, Owen đã tỏ ý muốn giải nghệ rồi.”

“Cái gì? Vì sao lại giải nghệ? Vì anh ta ba mươi sáu rồi à? Nhưng thể lực và khả năng phán đoán của anh ta vẫn đang ở trạng thái rất tốt mà!”

“Có lẽ là vì muốn rút lui khi vẫn còn đang ở trạng thái đỉnh cao. Anh hùng mà bước tới đường cùng thì đáng buồn lắm.” Marcus nói.

Hunt hé miệng chẳng nói gì.

“Đội đua Red Bull ở khách sạn nào?” Hồi lâu, Winston mới hỏi.

“Hả? Ở cùng với chúng tôi.” Marcus trả lời.

Winston nghiêng mặt nói với Hunt: “Đi gặp anh ta đi. Trong bụng em đầy lời muốn nói, nếu không nói ra cho anh ta nghe, em sẽ chẳng thu quân hoàn mỹ trong chặng này được.”

“Cảm ơn anh.” Hunt không ngờ Winston sẽ nói như thế.

Lần này, Winston không đi cùng Hunt, mà để Hunt đi một mình tới phòng Owen. Cậu gõ cửa phòng Owen, giọng nói quen thuộc của anh ta liền vang lên.

“Là người đẹp hả? Không phải người đẹp không mở cửa.”

“Tôi không phải người đẹp, nhưng là người hâm mộ anh.”

Sau hai giây yên lặng, Owen bên kia cánh cửa mới mở cửa ra, nhìn thấy Hunt đang đứng đút tay túi quần: “Ồ, là cậu đấy à.”

“Đúng, tôi đây.”

Hunt bước vào, Owen lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh mini ra rồi ném cho cậu. Hắn đứng dựa khung cửa sổ, cười hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại chạy tới tìm tôi?”

Người đàn ông này tựa như chẳng thay đổi gì so với mười mấy năm trước, khi lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh ta đua xe. Nhưng nếu quan sát kỹ hơn, mọi người sẽ phát hiện anh ta cũng đã thay đổi rất nhiều. Đôi mắt anh ta đã ẩn giấu đi sự cố chấp với thắng bại, thay vào đó là vài phần xa lánh người đời.

“Tôi đến thổ lộ với anh.”

Hunt vừa nói xong, Owen đã ho khù khụ: “Đầu... đầu óc cậu không có vấn đề gì đấy chứ? Hay là cậu đang định trả thù tôi? Không phải cậu với Winston vẫn đang rất tốt đẹp à?” Owen vội vàng xoa tay.

“Tôi sợ tôi không nói, sau này sẽ không nhất thiết phải nói với anh nữa.”

“Cái gì?”

“Anh có biết vì sao lần nào anh giúp đỡ tôi, dù biết rõ mục đích của anh luôn là trêu chọc tôi và xem trò vui, tôi vẫn cứ lựa chọn tin tưởng anh không?” Hunt nhìn Owen bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Ồ, vì sao?”

“Lần đầu tiên biết tới F1, tôi mới có bảy tuổi. Lúc đó, anh và Charles vẫn còn cùng cống hiến cho đội đua Lotus. Hai người các anh hợp sức, giúp Lotus lên bục nhận chức quán quân mùa giải năm đó.”

“Cảm ơn cậu đã nhắc tôi nhớ ra năm đó cậu mới bảy tuổi, tôi lớn hơn cậu đến gần mười sáu tuổi.” Owen cười nói.

“Phòng tôi có dán áp phích của anh và Charles.” Hunt nói.

Nét tươi cười trên gương mặt Owen lui dần, anh ta cũng nghiêm túc nhìn lại Hunt: “Cảm ơn cậu...”

“Nguyên vọng lúc ấy của tôi là có một ngày, tôi có thể cạnh tranh cùng các anh, lĩnh hội kỹ thuật cao siêu của các anh. Các anh dung hòa được cả thời gian và kinh nghiệm, gây dựng nên một thời đại không ai có thể dễ dàng đánh đổ. Tôi không làm được, Winston cũng không làm được. Chúng tôi có thể vượt qua thành tích của các anh, nhưng mãi mãi không vượt qua được những gì các anh đã tạo ra.”

“Hunt...”

“Anh có biết cái lúc nhận được giấy phép lái F1, tôi đã vui mừng đến thế nào không? Bởi khi ấy, anh và Charles vẫn còn ở trên đường đua! Trời mới biết trong ba chặng đua đầu tiên, tôi đã cố gắng đến mức nào. Tuy rằng tôi càng cố gắng, kết quả lại càng đáng xấu hổ, thế nhưng... tôi muốn anh và Charles biết rằng có một thằng nhóc đã theo đuổi các anh suốt mười mấy năm.”

Owen nhìn Hunt, ánh mắt chứa đầy kinh ngạc.

“Owen, chúng ta rồi sẽ đến lúc bị vượt qua. Trước đây, có người dù đã năm mươi tuổi vẫn hãy còn tiếp tục làm một tay đua F1. Cách mạng công nghệ nở rộ, khả năng tập trung và thể lực của con người trở nên giới hạn, nhưng trong lòng anh chắc cũng rất rõ ràng, anh còn chưa tới giới hạn...”

“Tôi thấy mệt rồi, Hunt ạ. Băng băng trên đường đua suốt mười mấy năm có lẽ là những năm tháng quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Trừ bỏ đường đua và tiếng động cơ ồn ã, tôi đột nhiên phát hiện... tôi không rõ mục tiêu của mình rốt cục là gì nữa.”

Owen bước tới vỗ vai Hunt.

“Nhưng anh cam tâm sao? Cam tâm từ bỏ thời đại anh và Charles đã cùng nhau gây dựng? Anh chắc chắn sẽ có người gánh vác thời đại của các anh à?” Hunt nhìn Owen, ánh mắt của cậu có một nguồn sức mạnh to lớn khiến trái tim vốn đã mệt mỏi của Owen đột ngột cháy bùng lên mãnh liệt.

“Hay là anh sợ mình bị vượt qua? Anh cảm thấy tôi và Winston rất đáng sợ, nên trước khi xuống dốc không phanh, anh quyết định tự động bước xuống bục trước?” Hunt hỏi.

“Thằng nhóc này, sao cậu đáng ghét thế hả?” Owen bất lực nói.

“Tôi vốn không giỏi làm vừa lòng người khác. Chính vì tôi đáng ghét nên anh mới dạy dỗ tôi, không phải sao? Mà nơi duy nhất anh có thể dạy dỗ tôi chính là đường đua! Một khi anh rút khỏi đây, tôi sẽ cười nhạo anh không đánh đã chịu thua suốt mười mấy năm sau đó.” Hunt nghiêng mặt nhìn Owen: “Ba mươi sáu tuổi vẫn còn trẻ chán.”

“Được rồi, Hunt, chúng ta cá cược đi?” Owen khẽ cười nhìn Hunt.

“Cược gì?”

“Trong chặng đua cuối cùng này, nếu cậu có thể vượt được tôi, vượt được Charles, vượt được Winston mà giành được vị trí quán quân, thì năm sau, tôi sẽ tiếp tục thi đấu, cho đến khi cậu có thể đánh bại tôi và Charles trên bảng thành tích, để chúng tôi hoàn thành sự nghiệp, giao lại sân đấu này cho các cậu mới thôi.” Owen nâng tay, chỉnh lại một bên cổ áo bị lệch của Hunt: “Lần cá cược này không có bất cứ cạm bẫy nào, chỉ có thắng thua.”

“Được.” Hunt nhận lời. Giọng nói của cậu không mang theo chút do dự nào, kiên định đến mức Owen hoài nghi phải chăng cậu đã giành được quán quân chặng này rồi.

“Bây giờ thì cậu có thể về rồi đấy. Còn tôi sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức, chắc chắn không để cậu giành ngôi. Tôi mong ngắm quang cảnh sau khi giải nghệ lắm.” Owen cười nhạt trả lời.

“Anh cứ đợi đấy!” Hunt làm động tác cắt cổ.

Khi Hunt rời khỏi phòng, Owen lại cao giọng nói: “Đừng có để Winston biết cậu vừa tỏ lộ với tôi nhé. Tôi sợ cậu ta sẽ giết chết tôi mất.”

Hunt lại giờ ngón giữa với anh ta, nhưng vừa ra khỏi cửa, cậu đã đụng phải Charles.

“Ê, nhóc con! Đi phải nhìn đường chứ!”

“Biết rồi!” Hunt không thèm ngoảnh đầu đã đi thẳng ra thang máy.

“Thằng nhóc làm sao thế nhỉ?” Charles hỏi Owen.

“Cậu ta gửi chiến thư cho tôi.”

“Ồ, vì anh tỏ ý muốn giải nghệ với ngài Cacho hả?” Charles tự nhiên mở tủ lạnh mini của Owen, lấy ra một chai nước cam.

“Đúng thế.”

“Owen, anh còn nhớ lần đầu tiên uống rượu cùng nhau, chúng ta đã hẹn sẽ cùng giải nghệ không?” Charles cúi đầu hỏi.

“Nhớ chứ. Bởi chúng ta được phát giấy phép đua F1 vào cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, lại còn cùng gia nhập vào Lotus trong một ngày nữa chứ.”

“Vậy nên khi xem buổi phỏng vấn giữa anh với ngài Cacho, tôi vẫn luôn muốn hỏi anh câu này.”

“Câu gì?”

“Có phải anh thấy tôi phiền nhiễu không? Chúng ta đã làm đối thủ suốt mười mấy năm trời, nên anh thấy mệt mỏi vì cứ phải đối địch với tôi?” Charles vẫn nhìn chăm chăm chai nước cam như trước.

“Sao đột nhiên lại nói vậy?”

“Anh biết hôn nhân của tôi thất bại, tôi có hai đứa con, thế nhưng chúng gần như không nhớ nổi dáng vẻ của tôi nữa. Vì cái tính tự cao tự đại, tôi cũng chẳng có bạn bè gì cả. Nếu đến một ngày phải rời bỏ F1, tôi nhất định sẽ rất cô đơn. Tôi lúc nào cũng cho rằng anh là đối thủ của tôi cả đời, cũng là người duy nhất trên thế giới này thấu hiểu tôi.” Charles tiếp tục.

“Tôi vẫn là đối thủ cả đời của cậu, cũng là người thấu hiểu cậu nhất trên thế giới mà. Charles, được làm đối thủ của cậu là vinh quang to lớn nhất cả đời này của tôi.”

Ngón tay Charles run lên, y nhìn về phía Owen.

“Cho nên, thời đại của chúng ta phải hạ màn rực rỡ. Chúng ta phải khiến cho những thế hệ tiếp nối mãi mãi ghi nhớ chúng ta.” Owen nói.

“Đương nhiên.” Charles nhếch môi, trong mắt ngập tràn ý chí chiến đấu.

Hunt đột nhiên chẳng muốn quay về phòng của mình chút nào. Bốn bức tường vậy sẽ khiến cậu cảm thấy ngột ngạt, trong đầu cậu có một thứ gì đó đang lỏng lẻo điên cuồng, nếu không tiêu hao thể lực, cậu sẽ không thể nào bình tâm.

Hunt mò lấy một bao thuốc, đi tới cột đèn đường bên ngoài khách sạn, đứng dựa vào cột đèn rồi đốt thuốc lên. Có người đi tới bên cạnh cậu, mũi cậu có thể ngửi thấy mùi hương nước cạo râu và sữa tắm nam quen thuộc. Hunt ngoảnh mặt sang, híp mắt cười nhìn người kia.

“Lúc em mệt mỏi, anh sẽ xuất hiện. Lúc em không vui, anh sẽ xuất hiện. Còn bây giờ, em mới chỉ thấy hơi cô đơn một chút thôi, anh cũng đã xuất hiện rồi.”

“Em đã nói hết với Owen chưa?”

“Ừm. Owen và Charles đại diện cho một thời đại của F1. Anh cảm thấy cách tốt nhất để tôn trọng thời đại này là gì?”

“Đánh bại hai người ấy.” Winston trả lời.

“Em thích anh như thế này lắm.” Hunt vẫn híp mắt cười: “Chặng đua này, em sẽ dùng hết sức lực để ứng phó. Đừng có bị em đánh bại quá dễ dàng đấy nhé, Vann Winston.”

“Đừng có đắc ý thế.” Winston cười hờ hững.

Đường đua Melbourne thuộc kiểu đường đua trong phố, không có quá nhiều góc cua 90 độ, lộ trình cả tuyến đường khá là trôi chảy, còn ở trung tâm đường đua là một mặt hồ đẹp đẽ.

Trước phiên chạy thử, cả đội tổ chức hội nghị kỹ thuật. Hunt rất chăm chú lắng nghe tất cả những kiến nghị về kỹ thuật cũng như những phân tích về

đường đua. Thẩm Xuyên cũng đã chỉ đạo đội ngũ kỹ sư hoàn thành những điều chỉnh cuối cùng để xe đua thật phù hợp với chặng đua này.

Thông tin bổ sung:

Chặng đua Melbourne được tổ chức ngay trên mặt đường rất phẳng và mịn của công viên Albert, một trung tâm văn hóa thể thao lớn nằm phía Nam thành phố Melbourne. Đường đua có độ dài 5.303 km, với 16 góc cua (6 góc cua trái, 10 góc cua phải). Các tay đua phải đua tổng cộng 58 vòng theo chiều kim đồng hồ quanh một hồ nước lớn. Đây là một trong những đường đua rất được các tay đua yêu thích bởi cảnh tượng nơi đây rất nên thơ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Vương Quốc Tốc Độ

Khi quan sát gương mặt đang chăm chú kiểm tra những số liệu cuối cùng của Thẩm Xuyên và Thẩm Khê, Hunt đột nhiên lại cảm thấy an tâm vô cùng.

“Sao vậy? Cậu cứ nhìn tôi suốt như thế là tôi sẽ lo mình bị Winston sát hại đấy.” Thẩm Xuyên ngẩng đầu cười thần nhiên.

“Tôi chỉ cảm thấy mình là người cực kì hạnh phúc mà thôi.” Hunt nói.

“Vì sao?” Thẩm Xuyên đặt máy tính bảng xuống, nghiêng mặt nhìn Hunt.

“Vì những kỹ sư ưu tú và xuất sắc như anh và Tiểu Khê sẽ xuất hiện càng ngày càng nhiều trong cái lĩnh vực này, tính năng của xe đua cũng sẽ có những bước phát triển càng lúc càng mạnh mẽ. F1... đã tiến vào thời đại vũ bão rồi.”

“Thì sao nào?”

“Vì thế, giá trị của một tay đua sẽ càng lúc càng mờ nhạt, mà yêu cầu đối với một tay đua lại sẽ càng lúc càng cao. Thế nhưng cũng chính nhờ những thiên tài như anh tồn tại, tôi mới có khả năng đánh bại những đội đua lớn đang làm mưa làm gió trên bảng xếp hạng. Tôi hạnh phúc lắm. Và điều khiến tôi càng hạnh phúc hơn nữa là tôi có thể nắm giữ được giấc mộng chứng minh giá trị của bản thân, cũng có đối thủ cùng sánh vai khiến tôi không cam lòng tụt hậu... Đúng thật, tôi rất hạnh phúc.” Hunt nói với vẻ chân thành.

“Nếu như trưởng thành sẽ khiến cậu nói ra những lời cảm tính như thế, tôi thà rằng cậu cứ vô tư trẻ con như trước đây.” Thẩm Xuyên vờn cánh tay ấn một cái lên trán Hunt rồi nhìn về phía sau lưng Hunt, tò ý có người muốn nói chuyện với cậu.

Hunt quay đầu lại liền nhìn thấy McGrady: “Ồ... McGrady...”

McGrady trông có vẻ ngáp ngừng. Gã trầm mặc mất mấy giây, tựa như không biết nên bắt đầu từ đâu: “... Chắc cậu cũng biết, sau chặng đua này, hợp đồng của tôi và đội đua Marcus sẽ hết hạn.”

“Ừm, tôi biết. Mà nghe nói chắc đến tám, chín phần là đội đua Williams sẽ kí hợp đồng với anh.”

“Cậu biết không, thời gian đầu, cậu đích thực chẳng phải là một đồng đội tốt.”

“Tôi biết chứ.”

“Bây giờ cũng vẫn thế.”

“Thôi được rồi... tôi sẽ dần dần thay đổi...”

“Thế nhưng cậu của bây giờ lại khiến tôi kiêu ngạo. Về sau có nhắc đến chuyện chúng ta từng là đồng đội, có lẽ tôi cũng sẽ thấy tự hào.”

Hunt hơi ngẩn người, đôi mắt đột nhiên nóng lên. Cậu nhớ lại việc mình đã xô xát với McGrady trong nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha. Thực ra lúc nào cậu cũng hiểu rõ, điều khiến McGrady để tâm luôn là thái độ của cậu đối với F1. Hunt vờn cánh tay ra, ôm McGrady thật chặt: “Chúng ta phải cùng tận hưởng chặng đua cuối cùng này.”

“Đương nhiên, dù xảy ra chuyện gì cũng không được quay đầu.” McGrady vỗ mạnh vào lưng Hunt.

Trong phiên chạy thử, Hunt đã cẩn thận và nhạy bén cảm nhận sự quanh co của đường đua hơn tất cả những chặng đua trước. Trong khi cảm nhận sự bám đường của lốp xe và lực hướng tâm tác động lên cổ vào mỗi lần qua cua, đầu cậu đã nảy sinh vô số giả thiết, để đến sau đó, cậu sẽ luân phiên thực

hành trong lượt đua thử sau.

Phiên chạy thử kết thúc, Thẩm Xuyên lãnh đạo đội ngũ kỹ sư điều chỉnh hệ thống thắng xe êm ái hơn nữa để thích ứng với đường đua. Để đảm bảo cho lực mô men mỗi khi xe đua qua cua, hệ thống thắng bằng cũng phải được điều chỉnh.

Trước trận phân hạng, Hunt tự nhốt mình trong phòng nghỉ, không bật đèn, cũng không nói chuyện với bất cứ người nào. Marcus đứng ngoài phòng nghỉ cũng bắt đầu lo lắng theo: “Tôi chưa bao giờ thấy thẳng nhóc thế này... Ta có nên đề bác sĩ tư vấn tâm lý của đội đua nói chuyện với nó không? Hunt chỉ cần cố hết sức là được rồi, cho dù nó có trở thành tay đua cuối cùng hoàn thành chặng, tôi cũng hài lòng.”

Thẩm Xuyên kéo Marcus đi: “Cậu ta chỉ đang tập trung tinh thần thôi mà. Muốn đạt được thành công lớn hơn trước nay, thì cần phải bỏ ra thật nhiều tâm huyết.”

Thế nhưng Marcus vẫn căng thẳng chết đi được.

Đến khi Hunt bước ra khỏi phòng nghỉ, gương mặt cậu trông vừa trầm lặng lại vừa có vẻ thông dong. Lúc đi ngang qua Marcus, cậu chợt nắm tay vào ông một cái: “Tôi chưa từng giành được pole trong trận phân hạng.”

Marcus loạng choạng lùi về sau một bước nhỏ.

“Cho dù là Owen, Charles, hay cả Winston nữa, có lẽ đều đã quá quen với việc tôi ở phía sau uy hiếp, hoặc là vượt qua bọn họ. Nhưng cứ như thế mãi thì nhàm chán nhỉ?”

Hunt cười cười nhìn Marcus. Vẻ mặt cậu vừa có chút tùy hứng trẻ con, vừa có chút kiêu căng ngạo mạn, thế nhưng không biết vì sao, Marcus vốn đang căng thẳng cứng cực bỗng nhiên thông suốt.

“Lần này, tôi sẽ thử hưởng thụ cảm giác giành pole. Tôi muốn tất cả mọi người phải bán mạng chạy phía sau truy đuổi tôi.”

Hunt bước đến trước xe của mình, cúi đầu xuống, dán sát tai vào động cơ. Tư thái của cậu vừa thành kính vừa trịnh trọng.

“Đi thôi.” Thẩm Xuyên khoanh tay hất cằm.

“Không giành được pole, tôi sẽ giết điện chết Hunt.” Thẩm Khê nói cực kì nghiêm túc.

Marcus thì thở phào một hơi: “Đầu chỉ có bọn họ mới liều mạng chạy phía sau truy đuổi cậu, cả bọn tôi nữa chứ.” Hunt đeo mặt nạ phòng hỏa lên, Marcus đích thật đội mũ bảo hiểm lên giúp cậu.

Trong trận phân hạng này, Hunt đã sử dụng cho bằng hết những hiểu biết về đường đua mà cậu đã tích lũy được trong phiên chạy thử. Cậu vào cua và thoát cua thanh thoát đến mức bình luận viên cũng phải đứng lên cổ vũ. Lúc tăng tốc trên đường thẳng cũng như lúc rà phanh trước khi vào cua, cậu thực hiện hoàn mỹ đến độ người ta sôi trào nhiệt huyết.

Q1 kết thúc, tốc độ của Hunt ổn định ở vị trí thứ ba. Đứng vị trí thứ nhất là Owen và Winston, còn Charles lại trở thành kẻ có sức uy hiếp nhất đối với thứ hạng của Hunt.

Rõ ràng mới chỉ là trận phân hạng thôi, bình luận viên và khán giả đã có thể cảm nhận được rõ rệt trình độ xử lý mỗi lần qua cua và rà phanh rất cao của các tay đua. Trận phân hạng này tựa như sẽ quyết định sống chết của họ vậy.

Sự kịch liệt trong màn độ sức ở Q2 lại tăng lên một mức độ mới. Thậm chí vì để cạnh tranh tốc độ đua một vòng, Charles và Hunt còn suýt nữa xảy ra va chạm ở một góc cua. Khán giả xem thôi cũng thấy kinh hồn bạt vía, thế nhưng Hunt và Charles lại vẫn giữ khoảng cách chỉ bé như một khe hở để thoát cua, tiếp tục sóng vai lao đi trên đường thẳng.

Charles nắm chặt vô lăng, như thể cảm nhận được ý chí chiến đấu của chiếc xe đua đang áp sát mình tóa ra. Trái tim y vô cùng căng thẳng, cho dù là ở góc cua chậm nhất, y cũng cảm thấy mình như đang đi trước đầu mũi dao.

Đến giữa Q2, tốc độ đua một vòng của Hunt đã ngang hàng với Owen, ba vị trí đầu tiên bắt đầu không ngừng thay đổi. Màn so tài diễn ra tựa như nếu ba người không đè bẹp nhau, không nghiền nát nhau thì sẽ không ngơi nghỉ vậy. Hunt vượt qua Owen, giành lấy vị trí thứ hai, trực tiếp uy hiếp Winston đang giữ pole.

“Tốt lắm, tốt lắm...” Tay Marcus run rẩy.

“Giành pole... giành pole... giành pole...” Cả nhóm thợ máy và kỹ sư đều vô cùng ngóng đợi.

Lượt phân hạng thứ ba vừa mở màn đã là một bữa tiệc thịnh soạn của tốc độ. Tốc độ của Hunt dường như có thể khiến đường đua tóa lửa, cậu chẳng khác gì muốn lấy mạng Winston.

Tốc độ trở thành vũ khí sắc bén có thể xé tan không khí, rạch toác con người, tốc độ vòng đua của hai người đã tạo nên một kỷ lục mới. Đến cả ngài Miller, giám đốc đội đua Ferrari cũng phải ôm chặt lấy đầu.

“Cậu ta muốn đốt lốp à! Cậu ta muốn đốt lốp à!”

Càng đuổi theo sát vận tốc của Winston, Hunt lại càng thấy đầu óc mình tỉnh táo. Trong lòng cậu tựa như có một nguồn sức mạnh đang bị cậu cố gắng kiềm chế, đợi đến thời khắc quan trọng mới bùng lên. Cậu có thể cảm thấy tốc độ của Winston không hề gây trở ngại với mình. Ngược lại, nó tựa như một nguồn sức mạnh to lớn đẩy cậu vượt qua mỗi góc cua, lao vút đi trên mỗi đường thẳng, để vượt ra ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người. Hunt đã dựa vào khả năng khống chế góc cua nhạy bén của mình để hoàn thành Q3.

“...” Marcus hé miệng, rốt cục ai là người nhanh hơn?

“Là Hunt! Là Hunt! Là Hunt của đội ta!”

“Cậu ta giành pole rồi!”

“Hunt giành pole rồi!”

“Ôi... Ôi...” Marcus trừng lớn mắt, xoay người lại ôm chặt lấy Thẩm Xuyên đang đứng cạnh bên: “Là pole đấy!”

Trận phân hạng lần này đã đẩy khán giả rơi vào trạng thái cuồng nhiệt. Sau khi giành được pole, Hunt vẫn đội mũ bảo hiểm đập đập đầu vào vô lăng.

“Cuối cùng, từ vị trí kẻ theo đuôi, cậu ta cũng đã trở thành người được khiêu chiến rồi.” Ngài Cacho thở phào một hơi: “Nếu như... trong lượt thi đấu chính thức, cậu ta vẫn giữ được phong độ này, tôi không khỏi cảm thấy cảnh tượng cậu ta dùng hết sức lao vùn vụt ở phía trước, để tất cả những tay đua khác bám đuôi... thật mẹ nó quá là mang lại cảm giác tốc độ!”

Hunt cởi bỏ bộ quần áo thi đấu rồi bước ở thất lưng, khi đang bước trên lối đi thì đụng phải Owen đang đi từ phía đối diện tới. Owen hào phóng cho cậu một tràng pháo tay: “Ồn phết đấy, Hunt.”

Anh ta không hề gọi cậu là “nhóc Hunt”, bởi vì lần này, anh ta đã hoàn toàn coi Hunt là đối thủ, chứ không phải một đứa nhóc con vừa mới bước chân vào đời nữa.

“Lúc đuổi theo tôi thì nhớ chú tâm một chút, dốc sức một chút. Nếu không, tôi sẽ càng lúc càng bỏ xa anh đấy.” Hunt dùng mu bàn tay vỗ vỗ vào ngực Owen.

“Ái chà, rõ ràng là nghe ngẫu chết đi được, thế mà tự nhiên tôi lại cảm thấy thật dễ thương!” Owen ngóng theo bóng lưng Hunt rồi cười nói.

Charles cầm theo một chai nước khoáng đi tới bên cạnh Owen, đụng khế vào anh ta một cái: “Có đột nhiên cảm thấy mình như trẻ lại không?”

“Có chứ, cứ như trở về tuổi hai mươi.”

Hunt đi vào nhà vệ sinh, đứng đối diện với chính mình trong gương, điều chỉnh lại nhịp thở rồi vốc nước lên mặt. Đúng lúc này, có người đi tới bên cậu, đưa một tờ giấy ăn ra. Ngón tay vừa dài vừa đẹp kia, lại cả bộ đồ thi đấu màu đỏ cứ như có thể đốt cháy ánh mắt Hunt kia nữa...

Hunt nhận lấy tờ giấy người kia đưa lau bừa lên mặt, sau đó vứt vào sọt rác. Cậu ngoắc ngoắc ngón tay với Winston, hẩn liền hơi ngã người xuống. Hunt đột nhiên túm lấy cổ hẩn, hôn hẩn mãnh liệt. Đầu lưỡi cậu tựa như gió lốc lướt qua, ngay lúc Winston nhắm hai mắt lại, tất cả đã kết thúc rồi.

“Thế thôi hả?” Giọng Winston rất khề, mắt hẩn vẫn nhắm hờ.

“Có phải anh đã rất muốn làm việc đó với em trong trận phân hạng ban nãy không?” Hunt còn cố tình kéo kéo bộ đồ đang quần ở thất lưng mình.

“Đúng đấy.”

“Em cảm thấy khát vọng của anh vẫn chưa đủ lớn, nên anh mới có thể để em giành được pole.” Hunt hếch cằm nhìn người đối diện.

“Vậy giờ thì sao?” Giọng Winston có hơi khàn, tựa như tờ giấy ráp sắp bóc cháy chèn ép vào dây thần kinh cảm giác của Hunt.

Hunt cúi đầu nhìn cái nơi sẵn sàng tiến công của Winston, sau đó lại nhếch mép cười. Đột nhiên nhớ tới cái lần đầu tiên mình nói chuyện với Winston trong nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha, cậu lại cảm thấy cảnh tượng hiện giờ có phần quen mắt. Hunt nhướn mày: “Dù... có đủ thời gian để giúp anh, nhưng anh cứ kim lại thì tốt hơn đấy. Trên đường đua, anh nhớ kèm sát một chút, để em có thể càng phóng nhanh hơn.”

Hunt mặc lại bộ đồ thi đấu của mình, bước ra đến cửa: “À, đúng rồi.”

“Gi vậy?”

“Vann, anh là siêu động cơ của em.”

Nói xong, cậu liền bước bước lớn ra ngoài. Phía trước cậu là lối đi xán lạn, đi đến cuối đường, tầm mắt sẽ mở ra khoảng đất vô cùng. Cậu thở phà một hơi, chẳng có thời đại nào sẽ kết thúc cả, dù đó có là thời đại thuộc về Charles và Owen, hay là thuộc về cậu và Winston. Mọi người đều chỉ là một bộ phận trong cái thế giới tốc độ này. Giờ đây, cậu chỉ muốn khắc lên cái thế giới ấy dấu tích của riêng mình.

Khi căn dặn những lời cuối cùng, chuyên gia công nghệ kích động đến mức cả những ngón tay cũng run rẩy. Hunt hơi ngẩng đầu lên, chờ đợi cả nửa ngày

trời mà người nọ vẫn chưa nói thành câu. Cậu chờ đợi rất kiên nhẫn, đối phương rốt cục lại chỉ ấn tay lên vai cậu.

“Đã đi tới bước này thì... tất cả những phân tích và chiến thuật đã không còn quá quan trọng nữa. Hi vọng trong chặng đua ngày hôm nay, cậu có thể mặc sức chạy như bay. Chúng tôi sẽ dõi theo cậu, luôn luôn dõi theo cậu.”

Hunt cười: “Được.” Cậu quay đầu lại nhìn tất cả mọi người, nói với họ bằng khẩu hình: “Tôi sẽ lấy tốc độ nhanh nhất để trở về gặp mọi người.”

Đường đua công viên Albert, đây là nơi ghi dấu lần đầu tiên Hunt xuất phát từ vị trí pole.

Trước mặt cậu không hề có đối thủ, thế nhưng cậu rất rõ ràng, phía sau lưng cậu sẽ là sóng xô lớp lớp. Nếu như bị nhấn chìm... Hoặc nếu như có thể nhờ vào nguồn động năng ấy để vươn đến một đỉnh cao không ai với tới!

Hunt nắm chặt vô lăng, chờ khi cả năm ngọn đèn phụt tắt. Giây phút ấy, cậu lao vút đi không chút do dự, hơi nước bốc lên bị tốc độ của cậu rẽ đôi. Biết bao nhiêu kẻ đuổi sau lưng cậu, còn cậu lại là người dẫn đầu rẽ vào góc cua thứ nhất.

Cậu đẩy tốc độ lên tới tối đa, chỉ khi đến giây phút cuối cùng, cậu mới chuyển số từ sáu xuống đến ba. Winston cũng chuẩn xác vào cua nhưng đã bị Hunt cản lại. Khi Hunt lao tới góc cua thứ hai, cổ của cậu phải chịu một sức ép rất lớn do lực hướng tâm mang lại. Cậu cắn chặt răng, hai tay xoay vô lăng, xe đua điên cuồng thoát cua, gần như trượt qua Winston suýt chút nữa đã vượt lên ở tâm góc cua.

“Ồ!!” Tiếng kêu kinh ngạc của khán giả vang lên không ngớt.

Charles và Owen ở phía sau Winston như hai thanh đao có thể đâm vào sóng lưng hấn bất cứ lúc nào. Cho dù ở một khoảng cách rất xa, mọi người cũng có thể cảm nhận được sự bám đuôi sát sao ấy.

Hunt liên tiếp dẫn đầu suốt ba vòng. Cả đường đua và xe đua đều nằm trong vòng khống chế của cậu. Các tay đua phía sau tựa như giẫm đạp lên nhau. Khán giả xem thế mà kinh hồn bạt vía.

Ở vòng đua thứ năm, giữa góc cua số năm và góc cua số sáu, Owen đã dựa vào khả năng kiểm soát phanh cao siêu để vượt qua Winston, áp sát Hunt. Khóe môi Owen nhếch lên cười, hàm răng nghiền thật chặt. Owen vốn cho rằng mình có thể từ bỏ việc theo đuổi tốc độ để thực hiện những việc làm thú vị hơn, thế nhưng rốt cục anh ta lại phát hiện... điều có ý nghĩa nhất mãi mãi sẽ chỉ xảy ra trên đường đua!

Owen và Hunt gần như song song rẽ vào góc cua số Bảy. Đường đua chấn động như có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào vì tiếng gầm động cơ của hai người.

Trong đầu Hunt chẳng còn tồn tại bất cứ suy nghĩ gì, tất cả đều dựa vào cảm giác. Đường đi và sự khống chế vô lăng của cậu rõ ràng là tùy ý, thế nhưng lại chẳng có chút sơ hở nào.

Ngài Cacho đang ngồi trên khán đài khẽ ôm ngực mình: “Evan Hunt đã trưởng thành thật sự rồi!”

“Trưởng thành sao... Tôi cho rằng cậu ta có thể khiến người khác thấy sợ hãi...” Audrey Wilson ngồi bên cạnh nói không quá chắc chắn: “Cứ như cậu ta có thể phá vỡ tất cả, không đạt mục đích sẽ không chịu từ bỏ...”

“Biết rõ điều mình mong muốn chẳng lẽ lại không phải là trưởng thành?”

Hunt dựa vào ưu thế rất nhỏ để thoát cua trước. Khi khán giả đang lo lắng hai người có bị vẩy cờ không, bởi trông sườn hai chiếc xe suýt nữa va chạm, thì hai người lại tách nhau ra cực kì ấn ý. Hunt lao vút đi trên đoạn đường thẳng. Nhìn cậu xuyên qua tầng tầng lớp lớp ánh nhìn, khán giả đều có ảo giác mình bị lôi đi khỏi vị trí ngồi.

Màn độ sức của Hunt và Owen diễn ra trong gần sáu vòng liền, Charles và Winston ở phía sau cũng kèn cựa kịch liệt. Khi thoát cua, hai chiếc xe gần như muốn bốp nghẹt hòng đối phương. Winston mạnh mẽ thoát cua, Charles khống chế tuyến đường ổn định, cả hai lao tới đoạn đường thẳng.

Hunt quyết định sẽ vào pit ở vòng thứ mười tám. Kỹ sư của đội đua Marcus làm việc cực nhanh, khiến các đội đua lớn cũng phải kinh ngạc vì tốc độ thay lớp của mình. Khi Hunt ra khỏi pit, Winston đã đua tới trước mặt cậu rồi, mà người phía sau hấn lại là Charles.

Marcus có phần lo lắng hỏi chuyên gia công nghệ bên cạnh: “Có phải Hunt vào pit hơi sớm không?”

“Không sớm. Chúng ta nên tin tưởng vào linh cảm của nó.”

Hunt bám sát Winston và nhếch môi cười: Cung à, khó khăn lắm mới bắt anh theo đuôi mình được, làm sao em có thể dễ dàng để anh đẩy mình ra?

Phía trước là góc cua số Bảy. Tuy người ta bảo trên đường đua Melbourne, địa điểm vượt mặt lý tưởng nhất là ở trên đường thẳng, thế nhưng nếu như là Evan Hunt cậu... thì ở đâu mà chẳng được!

Cậu đầu sấp lá cả với Winston. Hunt mang tinh thần không ngại đâm vào khu run-off khi đua tới tâm góc cua, thế nhưng cậu lại vẽ được một tuyến đường hoàn mỹ đến mức không tìm ra bất cứ sai sót nào. Winston giành cơ hội thoát cua trước, có điều Hunt lại dựa vào cung đường của mình để có được tốc độ lớn hơn. Vừa mới đua vào đoạn đường thẳng, cậu lập tức sánh vai cùng Winston, bù đắp được quãng thời gian hao phí lúc vào pit trong thoáng chốc.

Tốc độ của cả hai tương đương, chưa thể phân được thắng bại trong mấy góc cua liên tiếp về sau. Suốt cả hai vòng sau đó, khán giả đều rơi vào trạng thái tim đập chân run đồng thời nhiệt huyết sôi trào.

“Đây mới chính là F1 chúng ta muốn theo dõi! F1 không chỉ gồm những màn thể hiện tính năng cao siêu của xe đua, mà còn gồm cả những kết quả không thể nào đoán trước được!” Ngài Cacho không khỏi nhiệt liệt cổ vũ.

Mấy vòng sau đó, Hunt đều cảm thấy thời cơ Winston dựa vào gia tốc tiếp tuyến để điều chỉnh tuyến đường vô cùng chuẩn xác. Hẳn dùng kỹ thuật của mình để chinh phục nhận thức của Hunt, không chế suy nghĩ của Hunt, khóa chặt Hunt trong lãnh địa của mình. Hunt nhớ đến những gì Winston đã nói trước đây, hẳn muốn cậu mãi mãi dõi theo hắn. Hẳn mang một khát vọng mạnh mẽ vượt lên trên tất cả, Hunt lẽ nào lại không như vậy?

Em theo đuổi anh rất lâu rồi, lần này, Vann Winston, hãy nhìn cho rõ đây, chỉ có em đang đua trước mặt anh thôi!

Ở góc cua số Mười hai, Hunt phải chịu lực tác động cực lớn của lực hướng tâm. Sau đó, cậu lại tiếp tục gài số 6 để vượt qua góc cua số Mười ba, bám sát Winston. Tiếp đó, hai chiếc xe gần như được rà phanh đồng thời, đột ngột giảm tốc. Ngay trong một thoáng chốc, Hunt nhảy bẻ không chế chân ga, gài số 3 vào thời khắc chuẩn xác nhất. Hai chiếc xe đang chạy song song bỗng chốc xuất hiện biến đổi, Hunt là người thoát của trước!

“Ồi...”

“Sao cậu ta làm được thế!?”

“Đẹp... Đẹp lắm!”

Người xem sôi sục.

Hunt dường như lao qua bụi bặm, phá vỡ những hạn định của thời gian, tiếp tục băng băng về phía góc cua tiếp theo. Thế nhưng Winston cũng không dừng lại tại đó. Sau khi vào pit thay lốp, hắn liền mạng đầu lại Charles, là người vươn lên dẫn trước xong lại tiếp tục mở một cuộc truy đuổi mới với Hunt.

Chặng đua này giống như một ván cờ không bao giờ kết thúc, Hunt ngồng cuồng khiêu chiến, Winston dốc sức đàn áp, thế nhưng càng là như thế, tốc độ của hai người lại càng nhanh. Hunt vừa mới lập nên thành tích đua một vòng nhanh nhất đã bị Winston phá vỡ ngay lập tức.

Những hạt bụi nằm dưới đất chấn động đến mức khiến người ta sản sinh ảo giác địa cầu sắp nứt đôi. Tiếng động cơ gầm rú liên tiếp không ngừng từ xa đến gần và tiếng hô hào của khán giả đã kết hợp với nhau tạo thành sự cuồng nhiệt có thể đốt cháy tất cả. Mây đen trên bầu trời vần vũ, mặt trời vẫn cố gắng đấu tranh để tìm một kẽ hở lộ diện. Lượng nước trong không khí đã bốc hơi hết.

Hunt tiếp tục độ sức với Winston, không xa phía sau là Owen và Charles có thể vượt lên bất cứ lúc nào. Cả bốn chiếc xe đều giảm tốc để vượt qua góc cua số Mười lăm và Mười sáu. Năm chắc thời điểm rà phanh là quan trọng nhất, bánh xe chuyển hướng, không khí tạo nên sức cản thật lớn cho cả sườn xe và đuôi xe.

Khi khán giả ai nấy đều lo lắng không biết bọn họ có va chạm hay không, không ít người đã bịt chặt mắt lại, thì tuyến đường mà bọn họ điều chỉnh lại đều vừa gọn gàng vừa thể hiện rõ khả năng phán đoán và không chế một cách kì diệu. Hunt tránh thoát khỏi tất cả những kẻ cạnh tranh, lao đi vùn vụt.

Winston bám sát phía sau. Dưới sự trông ngóng từng giây từng phút của quần chúng, Winston nắm chặt vô lăng, ánh mắt vẫn khóa chặt vào Hunt ở phía trước.

Hunt của tôi... nếu em muốn chao liệng giữa bầu trời mệnh mông vô hạn, thì tôi sẽ trao tặng em cả một vùng trời vô hạn mệnh mông!

Bao nhiêu sự cuồng nhiệt trên thế giới đều bị sự lạnh lùng và sắc bén của Winston nhấn chìm, thế nhưng Hunt vẫn có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh có thể cuốn trôi, phá hủy thế giới của cậu ở ngay phía sau lưng. Cậu thậm chí còn nghe thấy tiếng hô hấp và tiếng tim đập của chính mình. Khi hai chiếc xe lái đến cuối đoạn đường thẳng, Hunt mạnh mẽ chiếm tuyến đường trong, sau khi rà phanh muộn, cậu lại thoát của một cách tinh tế, đồng thời cản lại đường của Winston!

Phán đoán trong tích tắc như vậy cũng có khi thể kinh người chẳng khác nào lấy dao chém nước!

Người xem bắt đầu gào thét cổ vũ.

Marcus nhìn màn hình, dù có cắn chặt răng nhưng vẫn không khỏi run rẩy: “Đừng để bị vượt! Đừng để bị vượt...”

Ngay khi mọi người còn đang lo lắng Hunt thoát của giảm tốc sẽ bị Winston phản đòn, cậu lại trấn tĩnh giữ vững vị trí tiếp tục tăng tốc. Cậu phóng khoáng rời khỏi, cướp đi hô hấp của tất cả mọi người. Giây phút ấy, thế gian như ngừng chuyển động. Giây tiếp theo, tiếng hô tán phục của khán giả vang lên không ngớt.

Phía trước là điểm đích của đường đua này. Hunt không còn chú ý đến bất cứ điều gì nữa. Cậu ngang tàng giẫm hết chân ga, xông về phía trước với khí thế bùng nổ. Mà sắc đỏ của Winston ở ngay bên cạnh đang không ngừng theo sát lại giống như con thủy triều lớn nhất, đưa cậu bay tới tận trời cao.

Winston... có người nói với em, F1 là cuộc giao tranh giữa không chế và mất không chế.

Yêu anh cũng là như vậy.

Hai chiếc xe đường như sánh đôi lao qua vạch đích. Hunt về đích chưa được bao lâu liền nghe tiếng lốp xe nổ tung. Cậu vẫn vững vàng không chế tốc độ của mình. Thế giới xoay tròn trước mắt, duy có bóng hình chiếc xe Ferrari đỏ rực luôn ở cạnh bên bảo vệ cậu là rõ nét.

Khi kết quả cuối cùng của chặng đua được chiếu lên, Marcus run đến mức không nói nên lời. Sau hai giây yên tĩnh, tiếng hoan hô của đội đua Marcus vang lên như thể muốn thổi tung nóc nhà.

Xe đua của Hunt cuối cùng cũng dừng lại. Cậu ngã lên vô lăng, vừa thở dốc vừa bật cười. Cuối cùng cậu cũng hiểu được ý nghĩa câu nói “đồng thủ còn quan trọng hơn thắng bại” của Owen. Khi ta đã vượt qua cả tốc độ, vượt qua cả những giới hạn tự đặt trong lòng... ta sẽ biết được hóa ra thế giới này còn có thể to lớn đến thế, đường đua này còn có thể xa xôi đến thế!

Hunt nghiêng mặt, vươn tay với Winston đang ở sát bên.

Dù cho chúng ta có đặt chân tới đâu, dù cho mỗi một chặng thi đấu có thể sản sinh những biến hóa nào, cũng đừng rời bỏ em. Bởi anh đã trở thành hiện tại và tương lai của em.

Đây là lần thứ ba Hunt lên bục nhận giải quán quân chặng, thế nhưng lại là lần đầu tiên cậu vượt qua được Winston trong khi thi đấu. Nhìn truyền thông dậy sóng, Hunt lại nhận ra mình ung dung hơn bất cứ một lần nhận giải nào trước đây. Những lời tán tụng và danh lợi đã không thể nào nhấn chìm cậu nữa, bởi cậu nhận thức rõ ràng mình là ai. Cậu cười khế đối diện với những lời khen ngợi đến từ cả thế giới, và Winston cũng ở ngay bên cạnh cậu.

Đột nhiên, Hunt cúi đầu xuống, mạnh bạo hôn lên môi Winston. Ngay khi truyền thông xôn xao cho rằng Hunt chỉ định biểu đạt niềm vui mừng với người bạn thân thiết nhất thôi, Winston lại ôm chầm lấy cậu. Hắn bỏ qua hết thủy lý trí và kiềm chế, vừa nhiệt tình vừa điên cuồng hôn đáp trả.

Charles đứng ngay sát buồn bực nhếch môi rồi dứt khoát bước xuống bục, vỗ tay ủng hộ. Hai giây sau, tiếng vỗ tay cũng vang lên đồng loạt. Charles dần dần lui ra rồi đi tới cạnh Owen, huých huých vai anh ta nói: “Anh vẫn cam tâm giải nghệ à?”

“Hừ... ngênh ngang đến phát ghét. Tôi bỗng cảm thấy mình có tiếp tục thêm ba năm nữa cũng không thành vấn đề.” Owen nhếch mép đáp.

“Đúng vậy, thời đại của chúng ta vẫn chưa kết thúc. Quán quân điểm tổng kết năm nay hình như vẫn là tôi nhỉ?”

“Ừ há.” Owen gật đầu.

Grand Prix lần này hạ màn bằng sự kiện Hunt đã giành được quán quân chặng bằng thực lực mạnh mẽ của mình, còn nụ hôn sau chặng đua lại trở thành một màn rất kinh điển dù là sau bao nhiêu năm đi nữa.

Đội đua Mercedes của Charles giành được ngôi vị tổng quán quân, y cũng là tay đua đứng đầu trong bảng xếp hạng. Winston là người đứng thứ hai, thứ ba là Hunt, Owen đứng thứ tư.

Marcus cứ nhìn chằm chằm bức ảnh Winston ôm hôn Hunt mà suy tư: “Tôi còn tưởng rằng tình cảm của hai đứa nó là tình bạn thuần khiết chứ! Tự nhiên tôi lại có cảm giác con cái còn nhỏ tuổi đã dám lên lún yêu đương sau lưng mình là thế nào! Rốt cục hai đứa nó bắt đầu quan hệ từ bao giờ rồi! Đội đã... nếu như Hunt có thể thuyết phục Winston gia nhập đội ta, năm sau đội ta nhất định có thể xưng bá F1!”

Giám đốc truyền thông bắt lực thờ dài: “Dựa vào đâu mà ông lại nảy sinh ảo giác như thế nhỉ?”

“Không phải chúng ta nên cẩn thận kẻo Hunt bị đội Ferrari kéo mất sao?” Chuyên gia công nghệ ngơ ngẩn nói.

Mà giám đốc đội đua Ferrari lúc này cũng đang nhìn màn hình điện thoại, đề trí tưởng tượng bay xa: “Nếu Winston có thể thuyết phục Hunt gia nhập vào Ferrari của chúng ta, hai đứa nó sẽ vừa có thể yêu đương thắm thiết vừa có thể mặc quần áo thi đấu đồng màu, trông chẳng khác gì đôi đôi cả, hay không?”

Vì thế, từ tháng mười một năm nay đến tháng hai năm sau, truyền thông không ngừng phỏng đoán: Rốt cục Hunt và Winston có trở thành đồng đội hay không?

Sau chặng đua, Hunt chủ động mời mọi người cùng dùng bữa, địa điểm là ở một hàng hamburger ăn nhanh!

Charles cực kỳ buồn bực dứt tay túi quần bước tới cửa hàng ăn: “Đáng lẽ tôi nên ôm người đẹp ca hát nhảy múa, chứ không phải tới đây tham dự cái bữa... hamburger ấu trĩ này...”

Owen đi phía sau y cười cười: “Thằng nhóc này có duyên với mọi người thật. Donald đội Sauber, Duchovny và Penny, còn cả người của đội đua Williams và Force India nữa cũng tới cơ à?”

“Quả nhiên tôi vẫn nên về là hơn.” Charles vừa định xoay người đã bị Owen choàng vai: “Đừng thế chứ, hamburger sẽ làm cậu trẻ ra đấy.”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình lợm khộm!”

“Cái suy nghĩ hamburger ấu trĩ chính là minh chứng cho việc suy nghĩ của cậu già nua!” Owen lôi Charles vào trong quán.

Lúc này, Hunt đang khoanh tay nhìn Trần Mặc Bạch phía trước mặt: “Nghe nói anh định rút khỏi F1.”

“Chuyện này vốn rất bình thường, ở đâu chẳng thế, có người đến là sẽ có người đi.” Trần Mặc Bạch cười khể nói.

“Tôi có thể nhận ra sự tiếc nuối trong ánh mắt anh. Tôi đánh cược, mùa giải sau tôi vẫn sẽ nhìn thấy anh.” Hunt hếch cằm nói.

“Không ngờ là cậu lại lưu luyến tôi đến thế.”

“Thôi đi, là vì tôi vẫn chưa thành công tổng anh ra khỏi đường đua thôi.” Hunt trợn mắt đáp trả.

“Ha ha ha, hóa ra là cậu oán hận tôi đến thế cơ đấy. Nghe đâu là bởi vì tôi và Winston đã nói vài câu giữa những người lớn với nhau nên cậu mới không vui.”

“Vài câu giữa người lớn với nhau là thế nào!”

“Cậu đoán xem?” Trần Mặc Bạch nhếch mày cười: “Hình như cậu và Owen thân thiết lắm.”

“Tôi với Owen thân thiết bao giờ!”

“Bọn tôi có tình bạn trong sáng.” Owen ngồi xuống bên cạnh Hunt.

“Ồ... trong sáng đến mức nào?” Trần Mặc Bạch đột nhiên nâng chân đạp một cú vào lưng Hunt, Hunt liền ngã chúi vào lòng Owen. Chỉ nghe thấy “tách” một tiếng vang lên, Trần Mặc Bạch đã gioi cao điện thoại trong tay: “Cậu Hunt, tôi và Winston chắc chắn trong sáng hơn cậu và Owen nhiều.”

Nói xong, Trần Mặc Bạch tiện tay cầm một cái hamburger, vừa ăn vừa bỏ đi.

“Này! Cái tên kia, có giỏi thì năm sau tái chiến!”

Trần Mặc Bạch đi giữa bóng đêm gioi tay vẩy vẩy. Lòng Hunt thoáng có chút buồn rầu. Đúng như Trần Mặc Bạch nói, thế gioi này, có người vào thì ắt có người ra.

Thế nhưng chẳng bao lâu sau, Hunt đã phát hiện mình có một phiền phức to lớn, bởi Winston đang lạnh mặt đẩy cửa bước vào. Đến ngay cả Donald đã làm trò hoạt náo cũng khựng lại. Ánh mắt Winston lướt qua Owen đang ngồi trước bàn ăn vừa trêu chọc Hunt vừa đấu rượu với Charles.

“Sao thế...” Owen tựa như cảm nhận được bất trắc.

Winston liền ném ngay điện thoại của mình vào trong lòng Hunt. Hunt vừa mở điện thoại đã nhìn thấy tin nhắn Trần Mặc Bạch gửi cho hắn, nội dung là: Hunt của cậu nói cậu ta với Owen có tình bạn trong sáng đấy! Bức ảnh kèm theo là tấm cậu bị Trần Mặc Bạch đá ngã dúi vào lòng Owen ban nãy. Kĩ thuật chụp bắt khoảnh khắc thật đáng đánh, vừa khéo là cái thoáng Hunt đặt hai tay lên người Owen, trông như thể sắp cưỡng hôn anh ta vậy.

“Mẹ kiếp! Em phải đánh chết tên khốn này! Vừa nãy em lại còn tiếc vì tên này muốn rời F1 nữa chứ!”

“Em không cần phải tiếc thay cậu ta. Dù sao Marcus cũng đã mời cậu ta gia nhập vào đội đua, thay thế cho vị trí của McGrady rồi.”

“Cái gì!! Có quỷ mới thêm làm đồng đội với tên này!” Hunt suýt chút nữa thì bùng nổ.

“Em giải thích cho tôi bức ảnh này trước đi đã nhỉ?”

“Trần Mặc Bạch đạp em!” Hunt đáp lời vô cùng bất khuất, đôi mắt ánh lên lời lên án “người-bạn-này-của-anh-chẳng-tốt-đẹp-gi”.

Winston nhìn về phía Owen, Owen đang uống bia suýt chút nữa thì sặc: “Đừng có nhìn tôi... Ai trên thế gioi này chẳng biết Hunt là của cậu...”

“Đáng đời.” Charles khể hừ một tiếng.

“Hừm... mọi người cùng ăn hamburger đi thôi! Uống bia nữa! Ha ha! Ha ha ha!” Donald ngai ngừng bật cười.

“Winston, nếu cậu cứ không thích người khác gần gũi với Hunt như thế, đến một ngày nào đó, cậu nhất định sẽ bị suy nhược thần kinh.” Charles nói bằng gioi điệu trưởng giả.

“Hay là tôi đóng giả cô thỏ để xin lỗi cậu nhé?” Owen nhìn Winston đầy trêu ghẹo.

“Quỷ mới thêm nhìn con thỏ đực nhà anh!” Da gà da vịt của Hunt đã nổi hết lên.

“Ha ha ha! Thỏ đực Owen là xinh đẹp nhất đấy!” Không biết ai vừa phát ngôn một câu nghe thật ngốc nghếch. Vì thế, cửa hàng hamburger nhỏ bé vốn đang chìm trong bầu không khí căng thẳng bỗng trở nên náo nhiệt.

Mười hai giờ đêm, mọi người lần lượt đứng dậy trở về khách sạn. Winston và Hunt sóng vai cùng bước, nhưng dần dần, Hunt cố ý bước chân chậm lại, quan sát bóng lưng Winston phía trước mặt. Khi Winston nhận ra điều này quay người lại, Hunt đột nhiên chạy bỏ về phía trước, nhaoáng cái đã nhảy được lên lưng Winston. Cứ như biết Hunt sẽ làm thế từ trước, Winston hạ thấp người, nâng chân của cậu lên.

“Ha ha ha!” Hunt bật cười.

Winston nâng cậu lên rồi vững vàng bước tiếp.

“Hãy, em cảm thấy năm nay là năm may mắn của mình, cũng là năm may mắn của tất cả mọi người!”

“Ví dụ như?” Winston nghiêng mặt hỏi.

“Em giành được chức quán quân chặng này!”

“Ừm.” Winston cười khẽ.

“Owen và Charles sẽ kéo dài thời gian thi đấu này!”

“Ừm.”

“Tiểu Khê hình như đang quen với một người bạn cùng trường nào đấy, nhưng chưa ai được nhìn thấy mặt cả. Hai người đó còn hẹn gặp mặt ở quán cà phê ngoài trường Massachusetts vào ba ngày sau nữa!”

“Ừm.” Tiếng cười lẫn trong giọng nói của Winston lại càng rõ rệt.

“Em nghĩ mình nên đi theo.” Hunt trông thật nghiêm túc.

“Vì sao?”

“Nếu tên đó có ý đồ không lành mạnh với Tiểu Khê, em đương nhiên phải ra tay bảo vệ! Tiểu Khê giống như em gái ruột của em vậy!”

“Vậy thì em không cần đi nữa đâu. Có lẽ ở trước mặt người đó, em sẽ chẳng chiếm được chút lợi lộc nào cả.”

“Tại sao?”

“Tin tôi đi. Người đó nhất định là người thích hợp với Tiểu Khê nhất.”

“Thật không? À! À! Anh biết gì không? Hôm nay Thẩm Xuyên đã cầu hôn với bạn gái đấy! Hai người họ vốn đã định chia tay rồi cơ!”

Winston thoáng sững lại nhưng rồi khẽ nở một nụ cười: “Ừm, chiếc nhẫn cầu hôn đó nhất định là rất đẹp.”

“Đúng đấy! Mà em nói với anh nhé, em đã đặt mua một chiếc xe mới rồi!”

“Em không lái chiếc Jeep nữa à?”

“Em đặt nó trong ga ra làm đồ kỷ niệm. Em còn chưa nói cho anh biết, chiếc xe mới của em ấy mà...”

“Hunt, tôi cũng cảm thấy năm nay là năm may mắn của mình.” Winston đột nhiên nói.

“Thật không?” Hunt hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì em yêu tôi, từ năm nay trở đi, chúng ta sẽ mãi mãi ở cạnh nhau. Tất cả mọi điều đều phát triển theo hướng mà tôi mong chờ nhất.”

Hunt nở một nụ cười thật rạng rỡ.

“Tất nhiên rồi. Vann này...”

“Ừ?”

“Phương hướng em mong đợi nhất là hai chúng ta sẽ cùng nhau thống trị vương quốc tốc độ đấy.”

Winston dừng bước chân.

Giọng Hunt không lớn, thế nhưng lại thật sắt đá kiên cường: “Về sau sẽ có vô số kẻ khiêu chiến với chúng ta, thế nhưng chắc chắn sẽ không ai đánh bại chúng ta được cả.”

Cậu nằm trên lưng Winston ngẩng đầu ngắm trời đêm vô hạn.

“Đương nhiên, quốc vương của tôi.” Winston nhẹ giọng đáp lời.

Hunt cười cười hôn vào gáy hắn.

Biển sao rõ ràng bất động, thế nhưng lại chứa đựng những biến động bất ngờ của ngày mai. Một nguồn sức mạnh gào thét quét qua, đẩy bật tất thảy những ồn ào huyền ảo.

Đây là thời đại thuộc về tất cả mọi người.

Thông tin bổ sung: Về chuyện kiếp trước của Hunt và Winston

Hunt và Thẩm Xuyên gặp tai nạn khi lái chiếc Jeep của Hunt đâm vào cột điện. Sau vụ tai nạn, Winston có nhận về một chiếc nhẫn được coi là di vật của Hunt. Winston đã luôn cho rằng chiếc nhẫn ấy là do Hunt mua để cầu hôn một cô gái mà mình không biết. Đó chính là nguyên nhân khiến Winston khá hay nhắc đến nhẫn trong chính truyện (các chương 40, 42, 43, 53, 79, 80, 82). Thực chất, chiếc nhẫn đó là do Thẩm Xuyên chuẩn bị để cầu hôn bạn gái mình. Về sau, Winston cũng đã biết được sự thật này.

Những chi tiết ấy sẽ được nói sơ qua trong tác phẩm “Cực tốc bội luận” của Tiêu Đường Đông Qua. Truyện thuộc thể loại ngôn tình, nhân vật chính là Trần Mặc Bạch và Thẩm Khê, Winston xuất hiện với vai trò là đối thủ của Trần Mặc Bạch, thời điểm bắt đầu của truyện là khi Hunt và Thẩm Xuyên đã qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: May Mắn Gặp Gỡ Người (1)

Đối với Vann Winston, việc tham gia mấy hoạt động kinh tế và tiệc từ thiện cũng chẳng khác nào uống một ly hồng trà kiểu Anh với hương vị chẳng ra sao. Hắn mang tư thái lịch lãm thoát trông rất lịch sự, nhưng thực ra, hắn lại xem nhẹ tất cả mọi người.

Tiệc từ thiện do Ferrari tổ chức có thể coi là nơi anh tài tụ hội. Dưới ánh đèn rực rỡ, giám đốc truyền thông miệng lưỡi trơn tru cùng các nhân viên marketing giao thiệp với các nhà tài trợ lớn và các nhà tài trợ tiềm năng, còn hắn thì đứng đó tựa như một tấm bảng quảng cáo tinh xảo nhất.

Trong buổi dạ tiệc này, ai cũng mong muốn gặt hái được một điều gì đó, có thể là sự chú ý, có thể là tiền, cũng có thể là quan hệ.

Bỗng một giọng nữ đầy oán trách vang lên từ sau lưng Winston: “Hunt... Vì sao anh cứ chơi điện thoại mãi thế nhỉ?”

“Ờ... Thế tôi nên làm gì bây giờ?” Chất giọng nghe vừa có vẻ giống thiếu niên vừa có vẻ giống thanh niên cất lên khiến người ta có cảm giác như được uống một ly nước trong khi đang say rượu, chỉ cần cúi đầu là có thể ngửi thấy hương chanh.

“Đi nói chuyện với các nhà tài trợ chứ còn gì, để mọi người còn biết đến anh! Biết đâu anh sẽ giành được thêm nhiều cơ hội làm đại diện phát ngôn cho các hãng quảng cáo thì sao? Nếu chỉ dựa vào thu nhập của đội Marcus các anh...”

“Ha ha ha... Tôi còn chẳng giành được đến một điểm thành phần, ai sẽ cho tôi cơ hội làm đại diện phát ngôn quảng cáo cơ chứ?” Cậu thanh niên tên Hunt cười sang sảng nói. Giọng nói của cậu ta nghe thật tùy tính, cứ như thể việc làm một tay đua chưa từng giành được điểm là một chuyện rất đỗi bình thường. Cậu ta không những không hề tỏ vẻ hối hận, mà còn tỏ rõ sự ung dung khiến người nghe tự dưng nảy sinh hảo cảm.

Winston cảm ly vang đỏ, xoay người rời đi.

Cậu thanh niên kia mặc một bộ comple không vừa người. Mái tóc màu nâu rủ xuống che mắt trán khiến cậu trông có vẻ trẻ con hơn hẳn những người đàn ông vuốt tóc dự tiệc. Từ góc nhìn của Winston, hắn chỉ có thể trông thấy chóp mũi của cậu ta, còn hai tay cậu ta thì ôm khư khư điện thoại, ngón tay chuyển động rất nhanh, dáng vẻ chăm chú tựa như đang tham gia F1. Winston nghiêng đầu muốn nhìn cho rõ về mặt của cậu thanh niên, thế nhưng cậu ta lại chẳng buồn ngẩng lên lấy một lần.

“Nhưng anh cũng không thể chơi điện thoại thế này suốt được! Giao lưu với những người khác chút đi! Anh đang lãng phí những cơ hội lớn lao đấy!”

“Được rồi, được rồi... Em cứ nói cho tôi biết em thích tay đua nào đi, tôi sẽ đưa em tới đó... Tuy tôi cảm thấy chẳng ai trong số họ chịu nói chuyện với tôi đâu.”

“Anh...” Người bạn nữ đi cùng cậu ta ngẩng đầu lên, sau đó đập đập vào cánh tay cậu: “Này! Này! Vann Winston đội Ferrari đang nhìn anh đấy!”

“Hả?” Hunt vẫn chẳng buồn ngẩng đầu: “Miley yêu quý ơi, chắc chắn là hắn ta đang ngắm em đấy, chứ nhìn tôi làm gì.”

Miley lại tiếp tục nhìn sang thì nhận ra ánh mắt Winston đã rời đi nơi khác rồi. Hắn đang nghe giám đốc truyền thông của Ferrari nói gì đó. Tất cả những gì vừa xảy ra khi này đều tựa như ảo giác.

Bữa tiệc vẫn cứ tiếp tục. Vì cứ phải nghe những câu nói tương tự, nhìn những vẻ mặt tương tự, Winston đã có phần mệt mỏi, thế nhưng gương mặt hắn

trông vẫn thản nhiên như cũ.

Người sống đừng có lại đây.

Điều duy nhất khác biệt vẫn là cái cậu chàng tựa bàn ăn chơi điện thoại dường như đã thoát ly thế giới kia. Rốt cục thứ gì đã hấp dẫn cậu ta nhỉ?

Có lẽ là vì quá nhàm chán, Winston lững thững đi về phía cậu, tới bên cậu, lướt mắt qua màn hình điện thoại của cậu. Hắn không ngờ mình lại nhìn thấy cái trò Anipop mà học sinh trung học cũng phải chán ngấy, hơn nữa, cậu ta đã chơi cái trò này đến hơn cả tiếng đồng hồ rồi!

Một người chung tình đến mức nào mới có thể mê mẩn cái trò chơi cổ lỗ sĩ này đến tận bây giờ nhỉ?

Ngay cái lúc Winston sắp đi lướt qua vai cậu thanh niên, hệ thống báo cháy trong đại sảnh bỗng réo vang. Tất cả mọi người đều ngẩng cao đầu, giữ yên lặng chưa được đến một giây đã có người gào lên: “Cháy rồi!!”

Phụ nữ mặc đầm dài đều vén lên, còn đàn ông thì vứt ly rượu trong tay, tất cả xông ra phía cửa.

“Mọi người đừng chen lấn!”

Winston dừng bước chân, vô thức nhìn quanh bốn phía nhưng lại không hề phát hiện khói mù, đến cả không khí cũng vẫn còn vương vất mùi champagne quyen vang đỏ. Lý trí nói với Winston, có lẽ là có ai đó đã chạm nhầm vào hệ thống báo cháy rồi. Cửa ra đã tắc lại vì những quan khách đang sợ hãi, cho dù hắn đi tới cũng chỉ có thể chen lấn ở đó không thoát ra được, lại còn dễ dàng gặp phải sự cố giẫm đạp lên nhau.

Cậu thanh niên mê mẩn chơi điện thoại rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía hệ thống báo cháy đang nhá đèn không ngừng. Winston cuối cùng cũng nhìn rõ được đôi mắt với những đường nét ngây thơ của cậu ta. Tư thế hơi ngẩng đầu khiến cậu ta trông như thể đang kiểm tìm thứ gì trong không trung.

“Miley!”

Winston cảm thấy cậu ta nắm chặt tay mình rồi cứ thế lúi đi, xông vào giữa đám người đang chen chúc.

“Cháy rồi! Chúng ta chạy mau thôi!” Cậu thanh niên không thiết để ý chung quanh lao về phía trước, cả hai bị dòng người nhấn chìm nhanh chóng.

Winston rõ ràng có thể tránh khỏi cậu ta, thế nhưng khi cảm nhận được sức mạnh và độ ấm ngón tay của cậu thanh niên, hắn lại vô thức co ngón tay của mình lại, nắm chặt lấy tay cậu. Hắn nhìn theo bóng lưng của người ấy. Cậu thanh niên hiển nhiên có thể chen vào giữa đám người, thế nhưng chỉ vì kéo theo hắn mới không thể hòa vào đó.

Đúng lúc này, hai người lại nghe thấy một giọng nữ gào thét giận dữ phía sau lưng: “Evan Hunt chết tiệt!! Anh dám vứt tôi lại để chạy lấy người à!!”

Hóa ra tên của cậu là Evan Hunt.

Đôi môi hắn khẽ nhấp, trong lòng vô thức gọi lên cái tên kia.

“Cái gì?” Cậu thanh niên rốt cuộc cũng nhận ra điều gì đó khó khăn nghiêng mặt sang, đúng lúc nhìn thấy Miley đứng cách hai, ba người đang giận dữ quan sát mình. Cô nàng nâng tay lên, giờ ngón giữa với cậu.

Winston tưởng rằng Hunt sẽ buông tay, vì thế hắn cũng thả lỏng những ngón tay của mình, thế nhưng bàn tay đang kéo hắn lại càng kéo hắn về phía trước mạnh hơn, cho đến tận khi lồng ngực của hắn chạm vào người cậu.

“Ồ...” Hunt mở to mắt: “Tôi lại còn kéo cả Vann Winston của đội Ferrari cơ đấy?”

Tiếng mắng mỏ đầy uy lực xuyên thấu của Miley lại truyền tới: “Evan Hunt! Chúng ta xong rồi! Hoàn toàn xong rồi!”

Hunt thở dài một hơi, nói bằng giọng oán thán nhỏ chỉ để Winston đang dán sát vào mình nghe thấy: “Nói cứ như thể chúng ta đã từng có gì rồi ấy...”

Winston không mở miệng xin lỗi, bởi người kéo nhầm là Hunt, chứ không phải hắn.

Quan khách đều đã rời đi cả, Winston nhận ra cổ tay mình bị nắm chặt, không ngờ người kia vẫn còn kéo tay hắn. Chỉ là lần này, bước chân của Hunt trở nên thông dong hơn. Winston cứ để cậu kéo ra khỏi đám người như thế.

Khi gió đêm thổi tấp vào mặt, Hunt đứng dựa người vào đèn đường móc một điều thuốc lá từ trong túi ra. Khi cậu ấn bật lửa, mái tóc cậu bay lên tựa như sượt qua mắt Winston.

“Vừa nãy rõ ràng đã biết mình kéo nhầm người, tại sao cậu vẫn không buông tôi ra?” Giọng hắn nghe vừa lạnh lùng lại vừa mang cả phần trong trẻo.

Hunt khó khăn lắm mới châm được điều thuốc giờ đang nhắm mắt lại tựa như thường thức hít sâu một hơi, khi mở mắt ra lần nữa, cậu nhìn về phía Winston. Đôi mắt của cậu rất sáng, sáng đến mức tạo cho Winston ảo giác cậu có thể dùng nguồn sức mạnh nhỏ bé nhất để đốt cháy cả cái thế giới bao la này.

“Vi dù sao Miley cũng giận tôi rồi, tôi chỉ đành nắm tay anh lâu hơn một chút, nếu không, tôi sẽ chịu thiệt.” Cậu cười cười đưa điều thuốc trong tay sang:

“Có hút không?”

“Cảm ơn, không cần.”

“Anh có biết giọng mình nghe rất hay không? Nhưng nó lại cứ như đang bị nhốt trong một cái bình đập kín nắp vậy.” Hunt cười nói.

Winston không hề để tâm đến lời bình luận của Hunt, mà lại chỉ vào chỗ vành mắt cậu: “Vành mắt của cậu hơi tím.”

“Ồ, chuyện này ày hả!” Hunt vô tư cười rồi hơi ngả về phía Winston, nói bằng giọng điệu có đôi chút tự hào: “Tôi bị đồng đội đánh đấy, trong phòng vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha.”

“Vì sao người đó lại đánh cậu?”

“Bởi tôi không cản đường Penny. Gã đó muốn tôi cản xe giúp gã.”

“Penny chạy nhanh hơn cậu một vòng à?”

“Vì sao lại là tôi bị chậm vòng nhỉ? Tôi không thể là người chạy trước Penny sao?” Hunt đề tỏ vẻ không vui.

“Nếu như cậu không chậm vòng, thì cậu lại càng không có khả năng cản xe cho đồng đội. Penny xếp trước cậu, còn cậu vẫn chưa vượt được Penny.”

“Được rồi, được rồi... F1 tính tủy ở chỗ vượt qua nhau. Cho dù đội đua của tôi rất nhỏ, trình độ của tôi chẳng ra sao, xe đua của tôi ròm đời... tôi cũng không muốn cản xe cho người khác. Tôi muốn vượt qua đối thủ phía trước mình, cho dù chỉ là một người thôi cũng tốt.” Hunt bắt lực cười cười: “Có phải tôi rất ầu trĩ không?”

“Không.”

“Vann Winston đúng là một người lịch lãm.”

“Không phải tôi lịch lãm, mà là tôi cũng nghĩ như vậy.”

Đúng lúc này, giọng người trợ lý Anne của Winston lại vang lên: “Trời đất ạ, cậu ở đây à! Ngài Miller đang tìm cậu đấy!”

“Vâng, tôi tới đây.”

Winston quay đầu lại thì phát hiện Hunt đang nhìn mình rồi vừa đi lùi dần, vừa làm khẩu hình “tạm biệt”. Mấy bước sau, cậu liền xoay người đi mất.

“Winston, vừa nãy cậu và cái cậu... hình như cũng là tay đua kia nói chuyện à?” Anne có chút ngạc nhiên hỏi.

“Ừm.” Winston đi vào sảnh cùng với Anne.

Lần tiếp theo Winston nhìn thấy Hunt là ở chặng đua ngay sau đó. Cậu xuất phát ở top sau, nhưng rồi cứ thẳng một đường truy đuổi, kết quả giành được vị trí thứ sáu. Tối ngày hôm đó, Winston ngồi trong phòng xem lại trận đấu vừa rồi, vô thức để ý đến chiếc xe của đội đua Marcus. Thấy tiếp tuyến và cách thoát cua của Hunt mượt mà và đẹp đẽ, Winston giờ tay chống cằm, híp mắt lại.

Sau khi xem xong phần ghi hình chặng đua, Winston đột nhiên thấy hơi nóng, hần liền định đi quanh khu vực khách sạn một lúc. Vừa mới bước vào đại sảnh, hần đã nghe thấy tiếng Donald đội Sauber đang cười nói với đồng đội của mình.

“Ha ha ha! Thằng nhóc ngốc nghếch Hunt áy mà, hôm nay được tôi đưa đi bar. Hunt tán được một cô em xinh đẹp, ai mà ngờ cô em đó lại có một người theo đuổi rất dữ dằn. Kết quả, thằng nhóc suýt nữa thì bị tên kia đánh!”

“Thật á!? Thế Hunt có xử lý được tên đó không?”

“Tên đó là vận động viên bóng bầu dục!”

“Mẹ kiếp! Xui xẻo thế! Thế bây giờ cậu ta đi đâu rồi?”

“Đang hút thuốc ngoài kia, ha ha ha!”

Winston đi ngang qua người Donald, tới ngoài cửa khách sạn.

Gió đêm rất lạnh, Winston cho rằng mình chỉ tùy ý đi dạo mà thôi, thế nhưng sau đó, hần lại nhận ra mình không khỏi vô thức tìm kiếm một điểm sáng đồ nhỏ bé hoặc một bóng hình hút thuốc mờ ảo trong bóng tối. Cuối cùng, dưới góc khuất cầu thang, hần nhìn thấy Hunt đang ngồi đó. Bóng lưng của cậu không tạo cảm giác mạnh mẽ đầy khí khái đàn ông như những tay đua khác, ngược lại, nó vẫn còn mang vẻ mỏng manh của thiếu niên.

“Chặng này cậu giỏi lắm.” Winston đến bên Hunt rồi ngồi xuống.

“Vậy sao? Có khi chặng sau tôi lại nghỉ chơi áy chứ.” Giọng của cậu mang tiếng cười tự giễu.

“Không đâu.”

Sau mười mấy giây yên lặng, Hunt nhìn về phía Winston, thấy buồn cười mà nói rằng: “Này... anh an ủi tôi mà chỉ nói có một câu thế thôi à? Không phải thông thường thì tiếp theo sẽ là cậu rất giỏi, cậu sẽ vượt qua ai, cậu sẽ vươn tới trình độ của Owen và Charles vào một ngày nào đó sao?”

“Tôi không rõ cậu có thể vượt qua ai, cũng không rõ cậu có thể vươn tới trình độ của Owen và Charles không, tôi chỉ cảm thấy cậu sẽ không dừng bước tại đây.” Giọng điệu của Winston rất bình tĩnh.

Sự bình tĩnh này cũng khiến Hunt bình thần theo: “Anh vốn chẳng giống loại người sẽ đi an ủi người khác.” Rồi cậu lại cười cười: “Thậm chí người khác cũng sẽ chẳng tin việc anh tới nói chuyện với tôi thế này đâu.”

“Sao cậu lại cho rằng tôi sẽ không muốn nói chuyện với cậu?”

“Vì anh đã là tay đua hàng đầu, là thiên tài có thể cạnh tranh cao thấp với Charles và Owen. Mà tôi chỉ là cái đuôi xe cần cẩu, may mắn thì thỉnh thoảng sẽ lọt vào top 6 thôi.”

“Còn gì nữa?” Winston nhẹ giọng hỏi.

“Anh lúc nào cũng lạnh lùng như thể cảnh báo tất cả mọi người, đừng có tiếp cận tôi, không ai có thể bước chân vào lãnh địa của tôi được đâu vậy. Thậm chí đối với những nhà tài trợ có giá trị lên tới hàng tỉ đô la, anh cũng chỉ gật gật đầu là qua chuyện, nói gì đến hạng vô danh tiểu tốt như tôi?” Hunt có vẻ càng nói càng vui.

“Những nguyên nhân khác thì sao?”

“Truyền thông nói anh là quý tộc lịch lãm hiếm có khó tìm trong giới F1, còn tôi đã không phải quý tộc thì chớ, lại còn chẳng lịch lãm tí gì. Chúng ta cách nhau một trời một vực.”

Hunt ngừng lại mấy giây, Winston vẫn trầm mặc chẳng hề có ý nói gì như trước.

“Ồ... không phải anh nên nói một, hai câu sao? Ví dụ như... tôi không giống như cậu nghĩ đâu gì gì đó.” Hunt ngoẹo đầu.

“Tôi không thể thay đổi suy nghĩ trong đầu cậu được. Đến khi cậu đã thấu hiểu rồi, tự nhiên cậu sẽ thay đổi suy nghĩ.”

“Ha ha...” Hunt bật cười, tóc mai mềm mại khẽ bay trong bóng tối: “Anh nói gì cũng đâu ra đấy thế ư? Fan nữ mà biết anh là người khô khan nhạt nhẽo thế này, chắc chắn sẽ không hâm mộ anh nữa đâu.”

“Cậu không phải là fan nữ của tôi.” Winston trả lời.

“Được được... hút thuốc không?” Hunt mò được một điếu thuốc trong túi, đưa ra trước mặt Winston.

“Dù hút thuốc có thể nâng cao tinh thần, nhưng không có lợi cho phổi của cậu.”

Hunt bó tay lắc đầu: “Quả nhiên là thế mà. Con người quy luật như anh nhất định sẽ không hút thuốc say rượu, sẽ ngủ đúng giờ, sẽ chăm chỉ dậy sớm tập luyện mỗi sáng, sẽ kiên trì giữ vững thời gian biểu ngày này qua ngày khác.”

Hunt vốn đang định cầm điếu thuốc về, ai ngờ người kia lại nhận lấy. Winston còn có bật lửa, hẳn nhẹ nhàng đốt thuốc. Dù chỉ hút một hơi thôi, thế mà động tác nhả khói của hắn vừa tùy tính lại vừa tao nhã.

“Ôi trời... thuốc của tôi cháy hết mất rồi... tôi còn chưa hút được mấy hơi!” Hunt tiếc nuối ném đầu mẩu thuốc lá vào thùng rác, sau đó vỗ vỗ tay.

Winston bên cạnh trầm tĩnh nhìn về phía trước, ngón tay vẫn đang kẹp điếu thuốc.

Hunt nhếch môi cười: “Thôi vậy, nếu anh không muốn hút thuốc thì đừng có miễn cưỡng nữa, đưa tôi đi là hơn.”

“Ừ.” Winston nghiêng người, đưa điếu thuốc lại cho Hunt.

Hunt đang chống tay trên cầu thang bỗng ngã về phía Winston, vào đúng lúc Winston định thu tay về, cậu liền ngậm luôn lấy điếu thuốc. Cảm giác môi cậu chạm vào đầu ngón tay Winston cứ như là ảo giác, hoặc cũng không phải là chạm, chỉ vì nhiệt độ truyền tới từ khoảng cách quá gần mới khiến hắn nảy sinh ảo giác mà thôi.

Đầu ngón tay nóng như phải bóng, Winston ngẩn người, dường như cảm thấy có một lực nào đó khẽ tác động lên điếu thuốc vào ngay cái lúc điếu thuốc rời khỏi tay mình. Winston vô thức muốn níu giữ, thế nhưng Hunt lại đã ngồi thẳng dậy. Cậu rút tay vào túi quần rồi mỉm cười đứng lên: “Này, cảm ơn anh nhé. Tôi thấy ở cạnh anh rất thoải mái. Anh chẳng hề cao ngạo khó gần giống như giới truyền thông và các tay đua khác nói.”

Hunt xoay người bỏ đi, còn Winston thì vẫn cứ ngồi nguyên chỗ cũ, trong đầu vô thức hồi tưởng cái cảm giác xuất hiện khi điếu thuốc rời khỏi ngón tay mình. Hẳn bỗng nhiên nhận ra... Đó là đầu lưỡi của Hunt!

Nhịp tim rõ ràng vẫn đang bình ổn đột ngột nhảy vọt lên như bị đốt cháy. Winston lặng lẽ hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy đi về khách sạn của mình.

Chặng đua tiếp theo diễn ra sôi nổi hơn chặng trước nhiều. Winston và Penny độ sức chính diện, cạnh tranh vô cùng gay gắt. Winston hoàn toàn bất ngờ với vận đề đột ngột phát sinh, khi xe đua của Penny mất lái, đuôi xe xoay tròn, trông như sắp sửa va chạm mạnh với cánh bên của xe hắn. Trong tình huống này, Winston biết, với khoảng cách như vậy, mình không thể nào hoàn toàn tránh được, thế nhưng hắn vẫn có thể bình tĩnh phán đoán để giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.

Đúng lúc này, một chiếc xe vượt lên từ phía sau trực tiếp chặn Penny lại, giúp Winston thuận lợi vượt qua. Mãi đến khi xe vào cua rồi, Winston mới đột nhiên nhận ra chiếc xe kia thuộc về đội Marcus... Hôn nữa, với khoảng cách ấy, người nọ vốn chắc chắn có thể tránh được Penny!

Nơi nằm sâu nhất trong tư duy như bị lưỡi dao bén ngọt cửa cho một nhát, cơn đau truyền từ não bộ của hắn tới tận đầu ngón tay. Winston vẫn bình tĩnh phán đoán như trước. Hắn dùng hết khả năng để điều chỉnh hơi thở, lao về vạch đích với vận tốc nhanh nhất. Hắn mạo hiểm vượt qua Charles trong một góc cua, sau đó bắt đầu điên cuồng bút phá, thắng Owen ở góc cua gắt, cuối cùng giật được chức quán quân chặng.

Ngài Miller, giám đốc đội đua vui mừng đến run cả giọng: “Tuyệt quá! Winston! Cậu làm giỏi lắm! Đường đua này vẫn luôn là thế mạnh của Owen, thế mà cậu vẫn vượt qua được cậu ta!”

“Là ai... lái chiếc xe chặn xe của Penny?”

Giọng Winston lọt vào tai người khác vẫn mang vẻ lạnh lùng và bình tĩnh, thế nhưng chỉ có chính hắn biết mình nóng lòng muốn nhận được đáp án tới mức nào.

“À! Nói ra thì đúng là phải cảm ơn chiếc xe đó thật! Nếu không có nó, làm sao cậu giành được quán quân chặng này!”

“Ngài vẫn chưa nói cho tôi biết đó là ai.” Winston nắm chặt vô lăng.

“Là Evan Hunt đội Marcus. Cậu may mắn thật đấy, cậu nhóc đó vẫn luôn đuôi theo sau cậu và Penny, mà đúng lúc phanh xe của Penny xảy ra sự cố thì cậu nhóc đó lại nhoi lên!”

“Tôi không hề gặp may. Cậu ấy có bị thương không?”

Thần kinh của hắn căng như dây đàn. Trên đường đua, bất cứ một tai nạn tồi tệ nào cũng có thể xảy ra, Winston đã sớm có chuẩn bị với những tình huống như thế rồi, thế mà lúc này, hắn bỗng thấy lo sợ một cách kì lạ.

“Không bị thương. Tôi còn nhìn thấy cậu nhóc bò ra khỏi xe đua cơ mà. Nhưng hệ thống treo phía trước của xe đã hư hại hoàn toàn, cậu ta đành phải bỏ cuộc.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn ngài.”

Chưa bao giờ buổi phỏng vấn sau chặng đua lại khiến Winston cảm thấy phiền phức đến thế. Đôi mắt hắn chẳng chút ảm áp, câu trả lời truyền thông của hắn cũng súc tích đến mức tất cả mọi người có mặt ở hiện trường cảm thấy ớn lạnh.

Cánh truyền thông bị bao phủ bởi một áp lực kì lạ đã kết thúc buổi phỏng vấn sớm hơn cả dự đoán của ngài Miller. Winston xong việc liền đứng dậy nhanh chóng rời đi, mặc cho ngài Miller phía sau gọi tên, hắn vẫn làm như không nghe thấy.

Khi Winston xuống xe taxi, đang định nhanh chân đi vào khách sạn thì trông thấy Hunt đang cầm một chai coca, bước ra từ phía một siêu thị nhỏ ở phía bên đường đối diện. Trông vẻ mặt của cậu thanh niên không hề suy sụp chút nào. Cậu vận nắp chai, uống một hớp to, nhắm mắt lại ợ một tiếng, sau đó thở phào một hơi. Khi bước qua đường, nhận ra Winston đang đứng đúng ngay trước mặt mình, cậu liền hơi sững lại.

“Hây... Winston.”

Hunt chỉ cười cười, định đi lướt qua bên người hắn, tựa như tất cả những gì xảy ra trên đường đua đều chẳng hề liên quan đến mình. Winston không biết vì sao mình lại xúc động đến thế, đến khi hồi thần, hắn đã kéo Hunt lại.

“Ê! Anh làm gì thế!”

Đến khi lưng của Hunt va vào lồng ngực Winston, Winston mới thả tay ra.

“Vì sao cậu lại làm thế trong lượt đua chính?”

“Làm gì?” Hunt tỏ vẻ chẳng hiểu gì cả.

“Cần Penny lại giúp tôi.” Giương mặt Winston chẳng mang biểu cảm.

“Hê... tôi chuyên tâm theo đuôi các anh... Lúc đó, tôi chỉ mất lái mà thôi...”

“Cậu có thể bám đuôi tôi và Penny, làm sao có thể mất lái được?” Winston hỏi vặn. Giọng nói của hắn mang theo sức mạnh có thể bóc trần mọi điều được che giấu, nghiền nát mọi cơ được viện ra.

“Tôi... nhờ may mắn nên mới có thể leo lên cái vị trí ấy. Có điều tôi cũng chẳng may được bao lâu đã gặp ngay Penny hồng má phanh rồi...”

Hunt bắt lực cười cười, nụ cười của cậu khiến Winston đột nhiên lại thấy hơi đau. Dù đến chính hắn cũng chẳng biết mình đau ở chỗ nào.

“Cậu cảm thấy nói thật khó lắm sao?” Winston hỏi.

Hunt đứng sững một chỗ, trầm mặc quay mặt đi. Sự trầm mặc ấy kéo dài đến mười mấy giây sau, cậu thanh niên mới thở dài một hơi.

“Được rồi... tôi cũng không ngờ là mình lại làm như thế, nhưng đến khi phản ứng kịp thì tôi đã chấn xe rồi. Xét từ vị trí ấy, nếu như anh va chạm với Penny, khả năng bị thương sẽ là rất cao. Còn tôi... cùng lắm cũng chỉ làm tiêu tung hệ thống treo phía trước thôi, khả năng bị thương là rất nhỏ.”

“Tôi và cậu không ở cùng một đội đua.” Winston mở miệng nói.

“Tôi biết chứ, tôi biết chúng ta không ở cùng một đội đua. Có lẽ là do tôi tự đa tình, cho rằng mới chỉ nói chuyện cùng anh vài câu là đã có quan hệ với anh rồi. Anh không cần nghĩ nhiều đâu... Anh cứ tiếp tục là Vann Winston theo đuổi những tay đua phía trước là được, cần gì phải quan tâm những chuyện xảy ra phía sau cơ chứ?”

Hunt định bỏ đi, Winston đã giữ chặt lấy cậu một lần nữa: “Tất nhiên là chúng ta có quan hệ.”

“Cái gì? Tôi và anh... có quan hệ?” Hunt tỏ vẻ khó lòng tin tưởng.

“Chúng ta từng nói chuyện, không phải sao?” Winston hỏi lại.

“Tất nhiên... nhưng từng nói chuyện với anh cũng tính là có quan hệ với anh sao?”

“Cậu cho rằng tôi từng nói chuyện với nhiều người lắm à?”

“Có lẽ là không.”

“Vì thế, người từng nói chuyện với tôi không tính là có quan hệ với tôi sao?”

“Ồ...” Hunt lấy tay sờ tai mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyền Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: May Mắn Gặp Gỡ Người (2)

“Vậy chúng ta có nên uống rượu chúc mừng không?” Hunt bỗng nhiên ngẩng mặt cười hỏi.

“Cậu muốn chúc mừng kiểu gì?”

“Mở tiệc?” Thấy Winston nhìn mình không nói gì, Hunt xua tay cười lớn hơn: “Ha ha ha ha! Mấy giờ rồi mà còn mở tiệc chứ? Hơn nữa trông cái vẻ mặt anh kia, mở tiệc gì cũng trở nên tẻ ngắt mất thôi!”

“Cũng được. Nếu cậu có thể lọt vào top 5 trong chặng đua sau, tôi sẽ tổ chức cho cậu một bữa tiệc.” Đáp án của Winston nằm ngoài dự liệu của Hunt.

“Tôi thích party hồ bơi.” Hunt nhếch mày.

“Được.”

Hunt nghe vậy ngẩn người, sau đó dùng nắm tay nắm khế vào vai Winston: “Định trước thế rồi nhé. Nếu tôi ăn may thắng được anh, anh phải xuống hồ bơi bơi cho tôi xem!”

“Được.”

“Hãy, ý tôi là không mặc quần bơi đấy nhé, anh bạn.” Hunt cười đầy ẩn ý rồi bước vào khách sạn trước. Khi đứng đợi thang máy, Hunt lại tiếp tục hỏi: “Khoảng thời gian từ khi chặng này kết thúc cho đến chặng tiếp theo có hai tuần nghỉ dưỡng, anh có kế hoạch gì không? Bay đến chặng sau luôn hả?”

“Tôi thì thế nào chẳng được.”

“Anh là người Anh đúng không nhĩ? Hay là bay về Anh mà nghỉ ngơi chốc lát.”

“Nghỉ ở đâu mà chẳng như nhau.”

“Hay không thì anh cùng đi New York với tôi đi? Bruce bạn tôi định rủ nhóm bạn thân tham gia một cuộc thi nhảy đường phố, nhưng đến lúc sắp thi lại có một trong số năm người xin kiếu rồi. Tôi đã hứa với cậu ta nếu như kịp quay về thì sẽ giúp cậu ta tham gia thi đấu. Anh có muốn đi xem không?” Hunt hỏi.

“Cậu biết nhảy đường phố à?” Winston hơi cúi mặt xuống.

“Anh đùa chắc? Tôi nhảy hơi bị giỏi đấy!”

Hai người bước vào thang máy, Winston vừa mới đứng vững, Hunt đã đột nhiên hạ thấp thắt lưng, một tay chống sàn, chân lướt qua trước mắt Winston một cách đầy nhịp điệu. Cậu giẫm chân lên vách thang máy mà không hề tạo ra tiếng động, chỉ khiến thang máy hơi lắc lư một chút, sau đó, cậu xoay thêm một vòng rồi đứng thẳng lên. Cửa thang cuốn mở ra, Hunt đối mặt với Winston, đi lùi ra ngoài: “Sao nào? Có đến xem không?”

“Có.” Winston đáp lại.

“Gì cơ? Anh nói ‘có’ hả?”

“Không thì tôi nên nói gì?”

“Phê bình tôi làm những việc không chính đáng chẳng hạn.” Hunt nhún nhún vai.

“Vừa rồi cậu nhảy rất tốt. Nhảy đường phố có thể khiến cơ bắp toàn thân cậu phát triển, giúp rèn luyện sự nhịp nhàng của cơ thể, tôi phê bình cậu làm việc không chính đáng làm gì?” Winston trả lời rất bình thản.

Hunt bật cười: “Tôi đặt vé máy bay cho anh nhé! Anh có thể ngủ cùng với tôi! Sáng mai đi được không? Hay anh cần báo với đội Ferrari trước đã?”

“Sáng ngày mai đi.”

“Ha ha, tôi thích anh phóng khoáng thế này đấy!”

Hunt vốn cho rằng Winston đồng ý đi cùng mình chỉ là khách sáo thể thôi, ai ngờ hần lại làm thế thật.

Tối ngày hôm đó, Winston một mình ngồi dựa đầu giường. Rèm cửa kéo kín mít khiến cả một căn phòng khách sạn lớn như thế, chỉ có mình chiếc đồng hồ báo thức là phát ra ánh sáng. Hần hơi ngẩng đầu nhắm mắt, trong đầu không ngừng phát đi phát lại hình ảnh Hunt lấy một tay chống đất chuyển động trước mắt mình. Vạt áo phông của cậu rơi xuống, để lộ hơn nửa đường cong của thắt lưng. Ấy là những đường nét thoát nhìn thì mảnh mai nhưng lại rất mạnh mẽ, chỉ có ở những cậu trai trẻ tuổi đã trải qua quá trình rèn luyện đặc biệt...

Mãi đến tận nửa đêm, hần mới chịu nằm xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, Winston đeo hành lý đứng trong đại sảnh khách sạn đợi Hunt, thế nhưng đã mười mấy phút trôi qua, người kia vẫn chưa thấy bóng dáng. Hần gọi một cuộc điện thoại, giọng một cậu trai đang bối rối không biết làm sao truyền tới từ đầu dây bên kia.

“Xin lỗi anh nhé... Tôi tưởng cùng lắm cũng chỉ mất hơn mười phút là thu dọn xong thôi, ai ngờ tôi còn chưa nhét được hết đồ vào va li nữa...”

“Cậu ở phòng nào? Tôi tới tìm cậu.”

“1750...”

Khi Hunt đang đau đầu như óc mở cửa phòng ra, nhìn thấy vẻ mặt chẳng chút biểu cảm của Winston thì cậu hoàn toàn không thể đoán nổi người kia có đang giận hay không nữa.

“Hành lý đâu?” Winston chỉ khẽ hỏi một câu.

“Bên kia...”

Hunt chỉ chỉ cái đồng hồ ồn động khiến va li không tài nào kéo nổi khóa, Winston quỳ một gối xuống trước va li rồi lập tức đổ hết đồ trong đó ra ngoài.

“Ấy...”

Quần áo, giày dép và các vật dụng cá nhân của cậu đều được hần gấp gọn lại, xếp vào trong va li một cách nhanh chóng.

“Đội đã! Quần lót của tôi...”

“Chưa giặt hả?” Winston nghiêng mặt, lấy một ngón tay ngoắc vào mép quần của Hunt rồi “ngây thơ” đóng đũa.

“Ặc... chẳng phải đàn ông con trai đều không thích giặt giũ à?” Hunt nói không quá chắc chắn.

Winston gấp gọn chúng lại rồi cất trong túi nylon, nhét vào thành va li: “Về New York thì giặt đi.”

“Ừ...”

Nhờ có Winston, Hunt mới lên kịp chuyến bay quay về New York. Xuống máy bay, Hunt đưa Winston đi taxi quay về nhà trọ của mình.

“Ừm, nhà trọ của tôi nhỏ lắm... mà cũng rất bừa bộn, anh đừng để ý nhé.”

Hunt vừa mở cửa vừa ngại ngùng cười cười. Cửa vừa mới mở, hai người đã nhìn thấy một hộp pizza nằm trên bàn phòng khách, bên cạnh là nửa chai coca chưa kịp dọn, trong nhà còn bốc mùi.

“A! Nhớ ra rồi! Lần trước tôi ăn pizza quên không vứt là vì đi vội cho kịp chuyến bay!”

Hunt ngoảnh đầu lại liền thấy Winston đang nghiêng đầu nhìn mình. Dù có nói thế nào đi nữa, để cho khách nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn đến thế này, hơn nữa vị khách đó lại còn là Winston, Hunt cũng chỉ có thể bối rối cùng cực. Cậu vội vàng lấy túi rác bắt đầu dọn dẹp.

“Chắc là tôi nên mời anh nghỉ khách sạn nhỉ?” Hunt vừa thu dọn vừa có phần lo lắng quan sát Winston.

“Không sao, phòng rất đậm phong cách của cậu.”

Winston đặt hành lý xuống, đi tới bên cạnh Hunt, nhanh nhẹn vứt tất cả rác vào túi đựng. Phòng khách thoáng cái đã trở nên sạch sẽ.

“Cảm ơn nhé. Anh có mệt không? Hay là vào phòng tôi mà nghỉ một lát, để tôi dọn tiếp chỗ này cho.” Hunt vò đầu.

“Ừ. Đừng có quên giặt quần lót kéo móc nắm đấy.”

“Làm gì đến nỗi? Móc nắm á?”

“Cậu muốn thí nghiệm không?” Winston nghiêng người liếc Hunt rồi mở cửa phòng cậu ra.

“Không cần...” Về uy nghiêm vô hình của Winston đã khiến Hunt phải xử lý tất tậ những việc trước đây cậu lười làm.

Winston đẩy cửa bước vào phòng Hunt. Đây là một phòng ngủ rất mang bản sắc con trai, thế nhưng lại thiếu đi một chút gì đó. Ga giường có họa tiết màu xanh lam, cúi đầu xuống vẫn có thể ngửi thấy mùi nước xả vải thoang thoảng. Sát giường có gắn một chiếc đèn treo tường loại nhỏ, đầu giường có xếp một vài mô hình xe đua F1. Rèm cửa sổ cũng có họa tiết màu xanh lam, khi ánh mặt trời len qua khung cửa chiếu vào, rèm cửa sẽ trông như những đợt sóng biển nhấp nhô tràn vào phòng. Winston đích thực có chút mệt mỏi, hần cúi người xuống định xếp dép vào cho gọn thì đột nhiên phát hiện: Hình như có vật gì đó dưới gầm giường...

Nửa tiếng sau, Hunt giặt quần xong bước vào phòng, nhìn thấy Winston đang nằm trên đầu giường của mình, tay còn cầm một quyển tạp chí. Mà quan trọng nhất: Đó lại là quyển tạp chí Play Boy cậu cất giấu dưới gầm giường!

“Anh... anh lấy ở đâu ra đấy?”

“Dưới giường.” Winston trả lời. Hắn lật trang tiếp theo, vừa khéo lại đến một bức ảnh chụp cô thỏ đang tạo dáng cực kì gợi cảm.

“Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi anh mà cũng đọc loại tạp chí này, hê hê... Nhưng đàn ông ai mà chả thích đọc nhỉ?”

“Tôi không thích.” Winston lại đáp.

“Hả? Thế anh còn xem làm gì?”

“Tôi chỉ đang nghiên cứu xem rốt cục loại tạp chí này hấp dẫn cậu ở đâu thôi.” Nói xong, Winston trả lại tạp chí cho Hunt.

“Thế anh đã nghiên cứu ra chưa?” Hunt tràn đầy chờ mong ngồi xuống bên cạnh Winston, hơi cúi đầu xuống tò mò hỏi.

“Chưa.”

“Ha ha, tiếc quá nhỉ!”

“Không sắp lại dưới giường đi à? Không có Play Boy của cậu đệm, tôi sợ giường sẽ sập mất đấy.”

“He he, đừng lo đừng lo, trước đây tôi đã từng cầm hai quyển ra nhấm nháp lại rồi mà giường cũng có sập đâu!”

Hunt thấy chưa thỏa mãn nên lại mở cuốn tạp chí ra xem tiếp. Winston liền xoay người đi ngủ. Có điều chỉ mới lướt được hai trang, Hunt đã thấy mệt mỏi vì chuyến bay đường dài. Cậu do dự một hồi rồi quyết định nhét lại tạp chí xuống gầm giường, sau đó nằm đối lưng với Winston. Không bao lâu sau, Hunt đã thờ ơ đều đều, mãi cho đến khi bị tiếng điện thoại đánh thức.

“Ê! Hunt! Ông đã về tới New York chưa? Bọn tôi đang đợi ông tới tập đây! Bao giờ ông mới tới?”

Hunt vò đầu ngồi dậy: “À? Về rồi... Tôi qua ngay đây... Hừm, sao lại ngủ thiếp đi được nhỉ?” Hunt vừa lẩm bẩm vừa lấy quần áo rộng rãi ở trong tủ quần áo ra mặc, sau đó nhìn Winston hỏi: “Tôi phải đi tập đây! Cùng đi nhé! Bọn họ nhìn thấy anh chắc chắn sẽ ngạc nhiên lắm!”

“Ngạc nhiên gì?” Winston cũng ngồi dậy.

“Vì tay đua nổi tiếng thế giới lại đến xem bọn họ nhảy đường phố chứ sao!”

“Chẳng lẽ cậu không phải tay đua nổi tiếng thế giới à?” Winston hỏi ngược.

“Tôi... he he...” Hunt vuốt vuốt mũi.

“Đi thôi.” Winston đứng dậy.

“Oa, anh ngủ trưa dậy mà sao tóc không bị vênh?”

“Vì tôi nằm yên hơn cậu.” Winston vừa nói xong, tiếng cười của Hunt đã truyền tới từ sau lưng: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Hunt xua xua tay: “Tôi chỉ đột nhiên cảm thấy chúng ta đã thực sự là bạn bè rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đừng Có Quyến Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: May Mắn Gặp Gỡ Người (3)

Hunt đưa Winston tới nơi cậu hay tập nhảy đường phố cùng Bruce và các bạn, địa điểm là ở một bãi đất trống gần sân bóng rổ. Lúc này, một vài thanh niên đã đang chơi bóng trên sân.

Bruce đặt máy ghi âm xuống, nhìn thấy Hunt thì phấn khởi vẫy vẫy tay: “May quá! Ông tới rồi! Tôi còn tưởng ông cho tôi leo cây cơ!”

“Làm gì có chuyện!”

“Sao lại không có chuyện? Ngày mai chúng ta thi rồi, ông chỉ có một buổi chiều để theo bọn tôi thôi ạ! Ông đừng có liên lụy bọn tôi đấy nhé!”

Bruce vừa nghiêng mặt đã nhìn thấy Winston với gương mặt có vẻ hồ hững đang đi theo sau Hunt. Hắn hai tay đút túi, mặc một bộ quần áo đơn giản, hai chân trông vừa dài vừa thẳng dưới lớp quần bò.

“Đây... đây là... Vann Winston của đội Ferrari à?” Bruce vô cùng kinh ngạc.

Hunt đắc ý khoác một tay lên vai Winston rồi cười nói: “Sao hả? Tôi kéo Winston đến đây làm khán giả cho chúng ta đây!”

“Giời đất ơi! Ông ôm đùi Winston từ bao giờ đấy! Khó tin quá!”

“Gi?” Hunt ngoẹo đầu: “Tôi ôm đùi Winston bao giờ?”

“Chỉ là so sánh thế thôi! Người anh em đừng giận! Tôi vui quá nên mới nói vớ nói vẩn ấy mà!”

“Đây là một so sánh vô cùng sai lầm!” Hunt không vui hừ một tiếng.

Những người khác trong đội bu tới, ai cũng nói muốn chụp ảnh chung với Winston, thậm chí họ còn rút cả điện thoại ra nữa. Hunt thờ dãi: “Này, tuy tôi có quan hệ với Winston, nhưng mấy ông cũng đừng có tự nhiên thế chứ? Tôi cũng là tuyển thủ đua xe đây này, sao không thấy các ông chủ động yêu cầu chụp ảnh chung bao giờ hả?”

“Quen nhau từ bé đến lớn, ông còn chỗ nào tôi chưa nhìn thấy đâu? Tôi phát ngán ông từ lâu rồi, còn chụp ảnh chung làm gì nữa!” Bruce trả lời chẳng chút nể nang.

Hunt khinh thường liếc mắt: “Được rồi, các anh em, thời gian cấp bách, một mình tôi không tập được đâu!” Nghe Hunt nhắc nhở như thế, mọi người rút cuộc cũng quay lại bãi đất. Hunt hất hất cằm với Winston: “Nhìn nhé, dù trước mắt tôi không thể thắng được anh trên đường đua, thế nhưng lĩnh vực này chắc chắn là thế mạnh của tôi!”

Trước tiên, khi âm nhạc vô cùng mạnh mẽ vang lên, Hunt đứng sừng sững vai cùng Winston, quan sát đám Bruce nhảy tiết mục đã được dàn dựng xong một lần. Những thiếu niên đang chơi bóng rổ trên sân cũng bị thu hút lũ lượt kéo tới xem, những người đi bộ trên đường cũng tiến lại gần.

Bruce biểu diễn một vài động tác cần sử dụng lực của cánh tay, Hunt chống hông, hip mắt quan sát rất cẩn thận. Trong tiết mục của bọn họ, ngoài những tư thế thể hiện phong cách nhảy đường phố, còn có một vài động tác lắc hông trông khá gợi cảm và nam tính. Đến khi thực hiện động tác nghiêng mặt, cúi đầu, tay trượt từ phần thắt lưng xuống, Bruce trông vô cùng ra dáng.

Khúc nhạc kết thúc, Bruce nhếch mày nhìn về phía Hunt: “Ê, ông đã nhớ chưa?”

“Nhớ được đa số rồi. Tôi nhảy cùng các ông mấy lần là được.” Hunt nói.

“Ha ha, có Winston ở đây quan sát, nhảy cũng thấy ngại ngại!” Bruce nói đùa.

“Đừng ngại, các cậu nhảy tốt lắm.” Giọng Winston bình thản chẳng lên cao cũng chẳng xuống thấp.

“Hãy, anh là thầy giáo đây à? ‘Các cậu nhảy tốt lắm’ cơ đấy.” Hunt có ý bất chước ngữ điệu của Winston.

“Nhưng cậu nhảy có tốt hay không thì tôi không biết.” Winston nói.

“Anh đợi mà xem.”

Vị trí của Hunt là ở chéo phía sau Bruce. Khả năng nắm bắt nhịp điệu của cậu rất mạnh, âm nhạc vừa vang lên, cậu đã lập tức theo kịp bước chân của mọi người. Khi Hunt dùng một tay chống đất, dốc ngược người như cả nhóm, hai chân cậu vẽ nên một đường cong xinh đẹp giữa không trung, còn áo phông của cậu tuột xuống, để vùng thắt lưng săn chắc và mạnh mẽ lướt qua trước mắt Winston.

Tiếp theo chính là động tác lắc hông. Hunt xoay một vòng như tất cả mọi người, những lọn tóc bay lên, óng ánh dưới tia nắng mặt trời. Sau đó, cậu cúi đầu, đặt hai tay cạnh thắt lưng như đồng đội rồi dần dần trượt xuống. Điệu nhạc vốn đang nhanh lại bỗng trở nên thong dong kéo dài. Hunt nghiêng mặt để lộ đường cong của vùng cổ trẻ trung, thắt lưng dong đưa hấp dẫn tất cả những cô gái đứng bên đường rút điện thoại chụp ảnh.

“Á á! Gợi cảm quá!!”

“Vừa dễ thương vừa gợi cảm mới đúng!”

Sau mấy lượt tập luyện, Hunt một tay cầm chai nước khoáng, một tay kéo cổ chiếc áo phông đi tới trước mặt Winston. Khi cậu cúi người ngồi xuống, Winston vừa khéo có thể trông thấy xương quai xanh của cậu.

“Liệu anh đứng xem thế có chán quá không? Lần nào cũng như lần nào, giống y hệt nhau.” Hunt hỏi.

Lòng bàn tay cậu đầy mồ hôi, không cách nào vịn được nắp chai. “Không đâu.”, Winston vươn tay cầm lấy chai nước khoáng, vặn nhẹ một cái đã mở được nắp chai.

“Cảm ơn nhé!” Hunt ngẩng đầu, nước tràn vào yết hầu cậu phát ra tiếng “ừng ực”. Nước không uống kịp men theo khóe môi cậu, tạo thành một đường cong chảy xuống cằm tí tách. Yết hầu của cậu trượt lên xuống, mắt khép hờ, trên lông mi cũng có nước. Uống hết hơn nửa chai, Hunt quay mặt sang mới nhận ra Winston cứ nhìn mình suốt.

“Tôi... tôi có vấn đề gì à?”

“Không. Cậu nhảy đẹp lắm.”

“Ha! Anh mà đã khen nhảy đẹp thì có nghĩa là nhảy đẹp thật. Nhưng mà nói thật xem, anh thấy tôi nhảy đẹp hơn, hay là cái tên chim công Bruce nhảy đẹp hơn?” Đôi mắt Hunt như có vì sao lấp lánh, chờ đợi câu trả lời của Winston.

“Bruce.”

Câu trả lời của Winston khiến Bruce đứng gần đó bật cười ha ha: “Winston đúng là công bằng không thiên vị!”

Hunt khinh bỉ.

Buổi luyện tập kéo dài suốt cả buổi chiều mới kết thúc, Hunt kéo vạt áo phông của mình lên để lau mồ hôi trên mặt. Cơ bắp săn chắc nhưng không quá phô trương thoáng lộ ra đã bị Hunt nhanh chóng buông vạt áo xuống che mắt. Cậu lắc lắc chai nước khoáng, đi tới cạnh Winston: “Ha ha! Cuối cùng cũng được về rồi! Tối nay tôi sẽ mời anh một bữa ra trò!”

“Ừ.”

“Ờ, sao anh không hỏi tôi định mời anh ăn gì?”

“Không phải cậu đã nói rồi sao, một bữa ra trò.”

“... Anh thật nhạt nhẽo.”

Hunt vừa bước lên trước được một bước nhỏ đã bị Winston níu lấy cổ tay. Cậu quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của hắn.

“Tôi nhặt nhầm làm sao?”

Hunt hơi sững người, không ngờ mình chỉ nói đùa một câu thôi mà người này cũng để ý. Hắn là Vann Winston cơ mà!

“Đích thực anh không thể coi là người thú vị. Thế nhưng nếu anh hài hước dí dỏm, biết hưởng ứng trò đùa của tôi, thì anh sẽ không còn là Vann Winston nữa. Tôi thích anh không thú vị thế này.” Hunt mỉm cười đáp lại rồi cúi đầu, nhìn những ngón tay của Winston đang nắm lấy cổ tay mình. Cậu đột nhiên nhếch miệng cười xấu xa: “Ban nãy anh vịn nắp chai giúp tôi, tôi liền cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?”

“Ngón tay anh rất đẹp!”

Hunt vừa nói vậy, không hiểu sao ngón tay Winston bỗng run lên, vội vàng buông tay cậu ra.

“Đi thôi!”

Hunt đưa Winston đến một quán ăn nhỏ, sau khi ngồi xuống là cậu gọi món ngay, thậm chí còn gọi luôn cho cả phần của Winston nữa: “Tôi gọi món giúp anh có sao không?”

“Không sao.”

“Ừ, mấy món tôi gọi ngon phết đấy!” Hunt hí hóp cười.

Ánh tà dương còn sót lại chiếu lên gương mặt Winston khiến đôi mắt của hắn, sống mũi của hắn đều được phủ một lớp hơi ẩm, trở nên dịu dàng hơn hẳn.

“Này, tôi bảo nhé, về sau nếu hẹn hò với người anh thích, anh nhớ phải chọn vị trí ngồi gần cửa sổ vào.”

“Vì sao?”

“Vì anh trông rất đẹp trai khi ở những nơi sáng sủa.” Hunt cười cười.

Bàn tay vốn đang sắp xếp dao nĩa của Winston bỗng hơi khựng lại.

Lúc hai người giải quyết xong bữa tối cũng là lúc đèn đường bật sáng, New York về đêm vẫn cứ phồn hoa.

“Hừm... có những lúc ngẩng đầu lên ngắm nhìn ánh đèn thành phố thế này, tôi sẽ cảm thấy rất cô đơn.”

“Vì sao?”

“Có lẽ là vì lúc nào tôi cũng chỉ có một mình. Trước đây tôi tham gia Karting là để bố tự hào. Ông ấy lúc nào cũng nói với tôi, con nhất định sẽ bước chân được vào F1. Nhưng đến khi tôi vào được rồi, ông ấy lại không còn nữa.”

“Tôi sẽ dõi theo cậu.” Winston mở miệng nói.

“Thật chứ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy anh hãy đợi tôi ở góc cua tiếp theo nhé. Tin tôi đi, sẽ không quá lâu đâu.” Hunt nhìn Winston, ánh mắt chứa sự kiên nghị cực kì hiếm thấy.

“Được.”

“Đi thôi, về nào!”

Đêm hôm đó, Winston và Hunt cùng nằm trên chiếc giường trong căn hộ của Hunt, nói chuyện về đặc điểm của đường đua và cung đường đến tận hơn một giờ sáng. Hunt nhận ra dù Winston không nói những câu quá dài, thế nhưng hắn lại luôn có thể nhắm thẳng vào trọng điểm, dùng những từ ngữ đơn giản linh hoạt nhất để miêu tả những tình huống phức tạp, giúp Hunt có thể hiểu một cách nhanh chóng.

Có lẽ bởi đã là nửa đêm, giọng nói của Winston nhẹ nhàng hơn bình thường, thậm chí còn mang theo cả cảm giác dịu dàng. Hunt xoay người, hơi tựa sát vào hắn, chẳng bao lâu sau đã thở đều đều. Winston nhìn ngắm gương mặt cậu, gọi khẽ một tiếng “Hunt.” mà người kia cũng chẳng có chút phản ứng nào.

Hunt đập chăn xuống tận dưới bắp đùi, Winston chống người dậy, từ từ kéo chăn lên giúp cậu. Khi bàn tay đi tới thắt lưng Hunt, ngón tay Winston chạm vào áo phông của cậu, chậm rãi kéo lên, để đường cong thắt lưng của cậu hiện hiện trước mắt. Hạ chăn xuống, Winston quay người đi, nhắm hai mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, tiếng chuông báo thức điện thoại của Hunt đã réo vang, thế mà cậu vẫn chẳng hề định dậy. Winston thì đã ngồi dậy, đặt bàn tay

lên vai Hunt lay lay: “Hunt, cậu phải dậy thôi.”

“Ừm... Ừm...” Hunt lầm rầm mấy tiếng rồi lại tiếp tục ôm một góc chăn vào lòng, cuộn tròn cả người lại.

Winston không tiếp tục gọi cậu nữa mà đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt trước. Mấy phút sau, khi quay trở lại phòng ngủ, hắn trông thấy Hunt vẫn cứ ngủ y nguyên: “Hunt, hôm nay cậu thi nhảy đường phố đấy.”

Hunt cứ như chẳng nghe thấy gì cả, vẫn phát ra những âm mũi khe khẽ. Winston chống một tay bên gối Hunt, tay kia luồn vào trong chăn...

Hunt chợt kêu ré lên một tiếng: “Á!! Anh định véo đứt thắt lưng tôi à!”

“Đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi tỉnh rồi!” Khóe mắt Hunt còn có nước: “Nếu như anh véo đứt thắt lưng tôi, tôi sẽ không thể tham gia thi đấu được nữa đâu!”

“Đứt thế nào được.” Winston trả lời.

“... Anh đúng là đồ xấu xa!”

“Cậu định để cả buổi luyện tập chiều qua đổ sông đổ bể à?”

“Không!!”

“Vậy thì dậy nhanh lên.”

“Biết rồi!” Hunt vén chăn, vừa xoa eo vừa bước vào nhà tắm.

May có Winston đốc thúc, Hunt mới đến cuộc thi được đúng giờ. Số thứ tự lên sân khấu của nhóm Hunt là thứ ba đếm từ dưới lên. Mấy đội phía trước biểu diễn vô cùng bắt mắt, phản ứng của người xem dưới khán đài cực kì nhiệt liệt.

“Căng thẳng quá, Hunt... ông sẽ không kéo tụt bọn tôi lại đấy chứ?” Bruce hỏi không mấy tự tin.

“Ông mới là người tụt lại ấy!”

Hunt cùng đám Bruce vừa bước ra đã nhìn thấy Winston ngồi trên ghế khán giả. Người này vẫn cứ nổi bần bật, cho dù đang ở giữa đám đông. Hunt giờ tay chữ V với hắn.

“Ông có tin Winston đang thầm nhủ rằng ‘tên này ngốc chết đi được’ không?” Bruce hừ khế một tiếng.

“Tin chứ, thế mà các ông còn cần một thằng ngốc như tôi cơ!”

Điệu nhạc vang lên, động tác có độ khó cao của Bruce khiến khán giả vỗ tay ồ lên kinh ngạc. Tiếp theo đó, cả năm người chống đất bằng một tay, động tác không chỉ đồng đều mà còn rất mạnh mẽ...

Cuối cùng, cả nhóm thuận lợi giành được giải quán quân trong cuộc thi vũ đạo. Trong quá trình trao giải thưởng, Hunt tròn trừng mắt.

“Cái gì? Chỉ có hai mươi nghìn đô thôi á? Mỗi người chỉ được có bốn nghìn? Vé máy bay của tôi!” Hunt cảm thấy mình đã bị đào mộ.

“Này! Được bốn nghìn đã là tốt lắm rồi! Bọn tôi tốn cả một tháng khổ luyện lẫn nghiên cứu vũ đạo, còn ông chỉ mất có một buổi chiều thôi!”

“Ai bảo tôi là thiên tài cơ chứ!” Hunt cười vô lại. Cú đấm của Bruce còn chưa kịp giáng xuống, cậu đã chạy về phía Winston: “Hãy! Winston! Anh xem tiền thưởng của tôi này! Tôi nay chúng ta đi high tí đi!”

“Cậu muốn high ở đâu?” Winston hỏi.

Hunt quan sát vẻ mặt nghiêm túc của hắn rồi đột nhiên lại nổi ý xấu. Cậu khoác một tay lên vai Winston, kề sát vào tai hắn nói thầm: “Chúng ta đi xem nhảy thoát y đi.”

Cậu vốn còn tưởng Winston sẽ để lộ một cảm xúc nào đó khác biệt, thậm chí là cự tuyệt, ai ngờ Winston lại đáp lời: “Được thôi.”

“Được á?” Hunt khó tin nhìn hắn: “Anh... anh biết thưởng thức nhảy thoát y à?”

“Không, tôi đi tìm hiểu xem trình độ thưởng thức của cậu tầm thường đến mức nào.”

Winston bước dài về phía trước, Hunt lại cảm thấy trái tim mình thật lạnh lẽo.

“Vũ nương nhìn thấy anh chắc cũng chẳng biểu diễn tiếp được mất.”

“Vì sao?”

“Quá lạnh.”

“Cậu đang pha trò đấy à?”

“Không, rất có thể nó sẽ trở thành hiện thực.”

Dù sao cũng đi cùng Winston, Hunt quyết định sẽ đến nơi nào ổn ổn một chút.

“Này, anh nói xem, anh kiếm nhiều tiền thế thì tiêu vào đâu?” Hunt nói chuyện phiếm cùng Winston khi đang ngồi trong xe.

“Đầu tư.”

“Đầu tư vào đâu?”

“Ngân sách, cổ phiếu của một vài công ty.”

“Thôi được rồi, anh có nói tôi cũng không hiểu. Nếu anh đầu tư một chút vào bar hay câu lạc bộ thì có phải là tốt rồi không!” Hunt tỏ vẻ trông mong.

“Tại sao?”

“Cho tôi cái thẻ VIP miễn phí phục vụ! Cuộc đời sẽ tốt đẹp biết bao!” Hunt mang gương mặt hiền nhiên.

“Còn cả mấy cô thò nĩa hả?”

“Đừng, cả mấy cô thò nĩa!”

“Tôi sẽ suy xét cẩn thận.”

“Hả? Anh cho là thật à?”

“Đương nhiên rồi. Những điều cậu vừa nói với tôi không phải là thật sao?” Winston trả lời.

—

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: May Mắn Gặp Gỡ Người 4 (Kết)

“Ha ha ha! Đúng là tôi gặp may mới quen được người như anh!” Hunt đột nhiên cúi thấp người ôm chầm lấy chân Winston rồi nhấc bổng hẳn lên.

“Cậu làm gì thế!!” Winston dùng sức ghim vai Hunt.

“Bruce nói tôi ôm đùi anh, tôi còn đang thấy tủi thân đây này! Vì chẳng bắt cậu ta nuốt lại những lời đã nói được nên tôi chỉ còn cách ôm đùi anh thật thôi!” Hunt hí hóp cười vô tư.

Winston hạ mắt nhìn cậu, trong mắt của cậu chàng lớn tướng này toàn là hình bóng hắc. Hắc tựa như là sự tồn tại độc nhất vô nhị, chiếm cứ toàn bộ thế giới mà đôi mắt ấy có thể dõi theo. Đúng cái lúc Hunt định thả Winston ra, hắc lại nghiêng mặt, lạnh lùng nhìn cậu và nói: “Có giỏi thì cứ giữ vậy đi.”

“Hả?”

“Tôi rất thích độ cao này. Bao giờ tôi thấy đủ rồi thì cậu hãy buông tay.”

“Trời ạ, tôi chỉ đùa thôi mà, anh giận thật đấy à?” Về sợ hãi thoáng qua gương mặt Hunt.

Nét sợ hãi đó khiến Winston sản sinh một cảm giác thỏa mãn kì lạ trong lòng: “Tôi không giận. Tôi thích trò đùa của cậu lắm, cậu cho tôi thích lâu hơn một chút nữa đi.”

“Không phải chứ... Tôi chỉ ôm anh thôi mà anh cũng giận à?” Hunt trông như một chú sư tử con vốn chỉ định trêu chọc sư tử trưởng thành tí tẹo, cứ tưởng anh lớn sư tử sẽ không để tâm đâu, ai ngờ sư tử ta lại vỗ lấy thất lưng, khiến chú sư tử con là cậu lên không được, xuống cũng chẳng xong.

“Cậu cứ ôm tôi thế này, tôi sẽ không giận.”

Winston chẳng biểu cảm gì cả, hai tay thì đặt khế lên vai Hunt. Xung quanh lúc nào cũng có người qua kẻ lại dùng ánh mắt kì quái nhìn hai người. Hunt mới đầu còn tỏ ra khó xử, sau đó lại trở nên thân nhiên, cứ thế vừa ôm Winston vừa bước đi.

“Được thôi, nếu anh thích thì tôi ôm anh vậy.”

Cậu chẳng tin dưới ánh mắt theo dõi của nhiều người như thế, Winston có thể không yêu cầu cậu thả xuống. Sự thực chứng minh, Hunt đã đánh giá thấp Winston: Người con trai này có thể tự động bỏ qua những người và những việc hẳn không quan tâm! Đúng năm phút liền, Winston chẳng buồn động đậy.

Tuy cánh tay nắm vô lăng F1 của các tay đua đều rất khỏe, nhưng Winston cũng chẳng nhẹ nhàng gì, hơn nữa trong đám tuyến thủ, hẳn lại còn khá cao, cơ bắp cũng săn chắc, Hunt cố gắng đến cả mười lăm phút đồng hồ, sau đó thì... không chịu nổi nữa.

“Này, chúng ta cứ làm vậy mãi cũng hơi chán, hay là anh lấy điện thoại ra bật bài hát nào nghe đi?” Hunt hỏi người kia.

“Cánh tay cậu hơi run đấy, không chịu nổi nữa rồi hả?” Winston hỏi.

“Tôi không chịu nổi á? Hơn hai tiếng đồng hồ thì đâu còn chẳng sao, nữa là mới có bao nhiêu phút?” Lòng tự trọng của Hunt vừa phải chịu chút tổn thương.

“Vậy à.” Winston nâng tay xem đồng hồ: “Giờ chắc đã quá mười lăm phút rồi, còn một tiếng bốn mươi lăm phút nữa.”

Lục phủ ngũ tạng của Hunt cũng run rẩy theo: “Anh nặng hơn vô lăng mà...”

“Cậu muốn thả tôi xuống chưa?”

“Rồi...”

“Vậy thì thả đi.”

Hunt như được đại xá vội thả Winston xuống.

“Đi thôi, đi xem buổi nhảy thoát y cậu nói.”

Hunt nhanh chóng bắt kịp Winston. Dù cánh tay còn hơi tê nhức, cậu vẫn không ngăn nổi mình tự chui đầu vào rọ: “Này, anh không giận tôi đấy chứ? Tôi nghe nói anh sạch sẽ lắm, bình thường không để ai đụng vào người đâu. Có phải vì thế nên anh mới giận tôi không?”

Winston đột nhiên dừng bước, Hunt liền đâm ngay vào lưng hắn: “Cậu nghe ở đâu thế?”

“Không nhớ nữa...”

“Nếu như tôi quá mức sạch sẽ thật thì vừa bước vào nhà cậu, tôi đã bỏ đi ngay rồi.”

“À... cũng hợp lý...”

“Tôi hôm qua cũng sẽ không chịu ngủ trên giường cậu đâu.”

“... Cũng đúng.” Hunt mang vẻ mặt “thật-là-hợp-lý”.

“Cậu vừa nhảy xong, cả người toàn là mồ hôi, tôi cũng sẽ không để cho cậu ôm lâu đến thế.”

“Đúng, có lẽ anh không mắc bệnh sạch sẽ quá độ rồi!”

“Bar cậu muốn đi ở đâu?”

“Anh muốn đi thật à?”

“Học hỏi chút ít.”

“Học hỏi cái gì? Cách nhảy thoát y hả?” Hunt phát hiện mình không theo kịp tư duy của Winston.

“Cách kinh doanh bar.”

“Ồ... anh vẫn còn định mở bar thật hả?”

“Ừm”

“Đột nhiên tôi lại cảm thấy như mình vừa kết bạn với tỷ phú.”

Winston đã nói đến thế rồi, Hunt quyết định cắn răng đưa hắn đến một “quán bar ỏn ỏn chút” để học hỏi. Ánh đèn ở bar này không mờ tối như những nơi khác, thế nhưng ánh sáng lạnh lại tạo cho người ta cảm giác vừa bí ẩn vừa mờ ám. Rượu ở đây cũng không rẻ. Hai người đến hơi muộn, vì thế cũng chẳng chọn được chỗ ngồi trung tâm nhất.

Lúc này, trên bục đã có mấy cô gái thân hình thướt tha biểu diễn bên cạnh mấy cây cột thép. Khác với màn múa cột thoát y của những bar khác, những điệu nhảy ở đây rõ ràng đã được biên đạo cẩn thận, mỗi một chuyển động trượt từ trên xuống dưới đều tràn đầy ẩn ý khiến tâm hồn người xem xao động.

Hunt gọi cho Winston một ly rượu mang tên “Flash”, còn chính cậu lại chỉ uống một cốc nước chanh. Cậu mở tròn mắt xem màn biểu diễn trên bục, thế mà chưa được bao lâu đã nhảy phắt khỏi ghế: “Tôi đi vệ sinh một lát!”

“Có thể này thôi mà cậu đã phản ứng rồi hả?” Giọng nói lạnh như băng của Winston xuyên qua âm nhạc và tiếng hít thở mờ ám, chui vào trong tai Hunt.

Hunt cúi đầu liếc Winston một cái: “Oa... anh trông có vẻ được đấy... Đừng nín nhịn kéo ảnh hưởng đến sức khỏe!”

Nói xong, Hunt liền len qua đám người đang đứng, bước thẳng vào phòng vệ sinh. Hai giây sau, Winston cũng xuống ghế, đi theo Hunt. Cảnh tượng trước mắt khiến hai người cực kì ngạc nhiên: Nhà vệ sinh đầy ắp người nhưng chẳng có ai tới giải quyết nỗi buồn cả, tất cả đều đang xử lí chuyện riêng tư.

“Những người này... sao không đến khách sạn mà thuê phòng nhỉ?” Mặt Hunt đã gần như xanh lét.

“Cậu định thế nào?”

Giọng nói của Winston truyền tới từ phía sau lưng Hunt, Hunt xoay người là có thể nhìn thấy hắn.

“Anh... sao anh cũng đến đây?”

“Hay là để tôi che cho, cậu làm cho nhanh đi. Nín nhịn lâu quá sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy.” Winston lập tức trả lại cho cậu câu chính cậu vừa mới nói khi nãy.

Hunt nhăn nhó mặt mày xoay người đi, đứng đối diện với tường, còn Winston thì dán sát vào cậu. Người bước vào phòng vệ sinh vẫn không ngừng tăng thêm, có người còn lên giọng mắng chửi những người đang “giải quyết việc tư” ở đây nữa...

Chưa đến một phút sau, Hunt đã giải quyết xong.

“Nhanh thế?” Winston nghe thấy tiếng kéo khóa quần của Hunt liền mở miệng hỏi.

“Bình... bình thường tôi có thể kéo dài rất lâu nhé!” Nghe giọng Hunt cũng có thể nhận ra lòng tự trọng của cậu đã bị tổn thương nghiêm trọng.

“Hay để tôi nay về nhà, tôi tính giờ giúp cậu?” Winston vừa nói vừa đi ra phía cửa.

“Không phải chứ? Anh nói thật hay nói đùa đấy?”

“Đương nhiên là nói đùa, tôi đâu có nhạt nhẽo đến thế?” Winston lạnh lùng hỏi lại.

“Anh mà không nhạt nhẽo á? Vừa nãy là ai đã bắt tôi ôm đùi giữa đường giữa chợ suốt mười lăm phút ấy nhỉ?”

“Áy không phải là tôi nhạt nhẽo, mà là do cậu.”

Hunt lại để lộ vẻ mặt căm nín.

Sau khi quay lại chỗ ngồi, hai người mới phát hiện vị trí vốn của mình đã không còn trống nữa. Hunt cũng chẳng còn hứng thú như vừa nãy, vì thế hai người liền đi bộ về nhà.

“Này, ban nãy vào bar trải nghiệm anh thấy sao?”

“Cần phải đảm bảo số lượng nhà vệ sinh.” Winston trả lời.

Hunt lập tức bật cười ha ha.

Về đến nhà trọ của Hunt, hai người liền đặt vé máy bay chiều ngày mai tới Anh.

Hunt vốn là một người bám giường bám gối, thế mà hôm nay, đến quá nửa đêm rồi mà cậu vẫn thường xuyên bò dậy đi vào phòng tắm. Khi cậu đi vệ sinh về đến lần thứ tư, Winston liền bật đèn đầu giường lên. Căn phòng nhoáng cái sáng bừng, Hunt không thích nghi ánh sáng liền lấy tay che mắt lại.

“Cậu sao thế?” Winston cau mày, bởi mái tóc Hunt lúc này đã ướt đầm, bờ môi cậu trắng bệch, sắc mặt rất khó coi.

“Không biết nữa... dạ dày cứ nhộn nhạo, đau từng cơn... cả người không còn sức...” Hunt lao đảo bước về giường: “Xin lỗi nhé, ồ đến anh.”

Winston vươn tay sờ trán Hunt: “Có vẻ cậu bị viêm dạ dày cấp tính rồi. Nhưng hai ngày hôm nay, chúng ta ăn uống giống hệt nhau mà... Trừ phi ly nước chanh cậu uống ở bar có vấn đề.”

“Có lẽ không đến nỗi thế đâu...” Hunt trông cực kì mệt mỏi.

“Sau khi về nhà, cậu còn ăn thêm gì nữa?”

“... Khi anh đi tắm, tôi đã ăn sữa chua...”

Winston đứng dậy đi tới chỗ thùng rác, lấy hộp sữa chua ra xem hạn sử dụng rồi quay đầu lạnh lùng nói: “Quá hạn ba tháng rồi, cậu không biết à?”

“... Hết hạn rồi á? Tôi có nhớ đâu...”

“Mặc quần áo vào, tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

“Phải đi viện á...”

“Cậu muốn mất nước à? Cậu nhất định phải hồi sức trước chặng đua sau.”

Thái độ của Winston rất kiên quyết, Hunt không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc quần áo vào. Khi đi đến cửa, Hunt vốn định cúi người buộc dây giày, thế nhưng cơ thể lại lao đảo. Cậu vừa thở dài một hơi, Winston đã cúi người xuống, quỳ một gối trước mặt cậu, linh hoạt thắt dây giày giúp cậu.

“Cảm ơn anh... Tôi lại được nam thần làng F1 thắt dây giày hộ thể này, vinh hạnh đến bậc nào cơ chứ... Thế mà lại chẳng còn hơi sức đâu chụp ảnh.”

“Cậu khỏe rồi thì chụp lúc nào cũng được.”

Tới bệnh viện kiểm tra, quả nhiên là viêm dạ dày cấp tính như Winston đã nói, bệnh viện sắp xếp truyền dịch cho Hunt. Đến sáng hôm sau, dạ dày giảm đau, sắc mặt Hunt cũng tốt hơn rất nhiều, thế nhưng lúc gọi điện thoại cho Marcus, cậu lại bị mắng cho tối tăm mặt mũi.

Winston chỉ lạnh lùng ngồi bên cạnh, hờ hững nhìn Hunt.

Chiều hôm nay chắc chắn chẳng kịp bay sang Anh nữa rồi, may mà tuần sau mới diễn ra phiên chạy thử. Cúp điện thoại xong, Hunt thở một hơi thật là dài: “Xin lỗi nhé... Bây giờ tôi sẽ đổi vé máy bay, anh bay trước đi.” Hunt nhìn Winston rồi nói một cách đáng thương.

“Không cần đâu, tôi đã đổi vé máy bay cho cả hai chúng ta rồi, ngày kia sẽ bay sang Anh.”

“Hà, gì cơ... Ngài Miller đội Ferrari sẽ cấm hạn tôi đến chết mất...”

“Phong độ của tôi ổn định hơn cậu nhiều, kinh nghiệm của tôi cũng phong phú hơn cậu. Tôi có vắng mặt trong một số buổi thảo luận trước trận đấu cũng sẽ không ảnh hưởng đến thành tích cuối cùng.”

Hunt lại bị đá kích thêm lần nữa, vậy mà cậu lại chẳng thể nào phản bác. Sau mấy phút yên ắng, Hunt đột nhiên mở miệng: “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì?”

“Cảm ơn anh đã dành quãng thời gian quý báu này để ở đây với tôi.”

“Không có gì.”

Hunt nghiêng mặt nhìn Winston: “Truyền dịch chán quá... anh nói chuyện với tôi đi?”

“Cậu muốn nói chuyện gì?”

“Anh thật nhạt nhẽo... lần nào tôi cũng phải tìm đề tài để nói với anh...”

“Được rồi, để tôi tìm đề tài vậy. Vì sao tôi qua cậu không tự gọi cho mình một ly rượu?”

“... Tôi chưa đủ tuổi, lúc vào đó, tôi đã dùng ID Bruce cho mượn.”

Winston nghiêng đầu, gương mặt rõ ràng tỏ ý: Đây không phải là đáp án.

“Thôi được rồi... là vì bố của tôi. Bố tôi làm môi giới cổ phiếu ở phố Wall, sau khi đầu tư thất bại rồi phá sản, ông ấy không gượng dậy nổi, cả ngày đắm chìm trong men rượu. Mẹ tôi không chịu nổi nên đã bỏ nhà ra đi. Tôi tham gia Karting, tiền thưởng giành được cũng không ít, thế nhưng một phần dùng để trả nợ, một phần lại bị ông ấy dùng để mua rượu. Năm ngoài, vào một ngày nọ, tôi đã đập vỡ tất cả số rượu rồi cãi nhau với bố một trận, còn ông ấy thì lao ra khỏi nhà tiếp tục đi mua thêm, sau đó... gặp bất trắc... cho nên tôi...”

Giọng Hunt nói càng lúc càng run, nước mắt không biết đã rơi từ bao giờ. Winston trầm mặt, Hunt vươn tay lau mạnh nước mắt của mình. Cậu muốn kìm lại nhưng lồng ngực càng lúc lại càng rung dữ dội hơn. Winston đột nhiên vươn cánh tay ra, nâng cậu lên khỏi giường rồi áp vào lòng mình.

“Muốn khóc thì khóc đi.”

Winston nói rất nhẹ, thế nhưng lại có thể dịu dàng mở một lỗ hổng trong lòng Hunt, khiến chất lỏng đã tích lũy rất lâu ồ ạt tuôn ra ngoài. Hunt nghẹn ngào, đầu tiên còn nhỏ tiếng sụt sịt, sau đó bắt đầu bật khóc thành tiếng. Ngón tay Winston luồn vào trong tóc cậu, nhẹ nhàng ấn lên đầu cậu...

“Vì sao anh lại tốt với tôi đến thế?” Lúc rời khỏi bệnh viện, Hunt đã đặt câu hỏi.

“Vì sao lần ấy cậu lại kéo nhầm tay tôi?” Winston hỏi vặn.

“Ai bảo anh vừa khéo đứng ngay bên cạnh tôi, khiến tôi tưởng lầm anh là Miley!”

“Vậy thì cũng bởi vì cậu đang ở ngay bên cạnh tôi, chỉ khác ở chỗ tôi không nhầm cậu thành người khác.” Winston trả lời.

Khi cả hai quay về nhà trọ của Hunt, Winston liền mở tủ lạnh của Hunt ra, gần như vứt bỏ tất cả mọi thứ đồ trong đó. Nào là tương cà, váng sữa, phô mai, bánh gối, sữa chua, tương ớt Mexico, thậm chí cả thịt bò bít tết đông lạnh. Động tác vứt đồ của hắn vừa ngẫu nhiên vừa lạnh lẽo...

“Này này! Bít tết đông lạnh đã quá hạn đâu!” Hunt còn muốn cứu vãn.

“Còn một tháng nữa thì hết hạn. Thoáng nghĩ cũng biết phần trăm cậu quay lại đây trong tháng này không cao.” Winston nhìn Hunt nói.

Hunt lập tức cạn lời.

“Lần sau, trước khi ăn gì cũng phải xem hạn sử dụng.”

“Ừ...”

“Nhưng tôi đoán chắc cậu chẳng ghi nhớ đâu.” Winston nói trúng tim đen.

Hai người đặt vé máy bay tới Anh vào ngày hôm sau. Buổi tối, sau khi thu dọn hành lý xong, cả hai liền ngồi trên sofa xem ti vi. Winston rõ ràng chẳng có hứng thú gì với truyền hình, hắn cầm quyển tạp chí tài chính tháng này đọc chăm chú. Hunt cũng cảm thấy buổi tối chẳng có chương trình gì hay, định cầm điện thoại chơi Anipop, nhưng ngặt nỗi bệnh viện chẳng có chỗ sạc pin, Hunt vừa bật máy lên, điện thoại đã đình công, cậu chỉ còn cách mang đi sạc điện.

“Này, anh không dùng điện thoại hả?” Hunt lấy khuỷu tay huych huych Winston bên cạnh.

“Không dùng.”

“Tôi mượn chơi nhé?”

“Cậu muốn chơi gì?”

“Anipop...”

“Tôi không cho cậu cái trò trẻ con ấy vào máy mình đâu.”

Bao nhiêu chờ mong của Hunt tan biến cả: “Thôi vậy... tôi sẽ xem ti vi.”

Bởi dây sạc không dài, Hunt không thể vừa ngồi trên sofa vừa chơi điện thoại được. Cậu chỉ có thể chống cằm xem ti vi với một tâm trạng vô cùng buồn chán. Chuyển suốt mười mấy kênh mà Hunt vẫn chẳng thể tìm được chương trình nào mình thích xem, cuối cùng, cậu dừng lại ở kênh mua sắm. Kênh này đang giới thiệu một số đồ dụng đặc biệt dành cho nam giới, ví dụ như... cốc tự sưởi. Người dẫn chương trình miêu tả vô cùng nhiệt tình, thậm chí còn ca ngợi loại cốc tự sưởi này như một món đồ độc nhất vô nhị.

Hunt tỏ vẻ vô cùng trông mong cảm khái một câu: “Muốn mua một cái quá!”

Đột nhiên có vật gì đó đập vào đầu cậu.

“Ai da!”

Cúi đầu thì trông thấy điện thoại của Winston rơi xuống.

“Cậu dùng đi.”

“Anh cho tôi tải Anipop hả?”

“Ừ, tôi cho cậu tải Anipop, cậu chuyển kênh ngay cho tôi.”

Sau vài giây ngưng, Hunt ôm bụng bật cười ha ha, sau đó vô cùng hài lòng ôm điện thoại của Winston chơi Anipop cho đến tận khi hết pin mới thôi.

Ngày hôm sau tới đường đua Silverstone, Hunt hội họp với đội đua rồi không khỏi bị mắng cho một trận toi bời hoa lá. Trong phiên chạy thử, phong độ của Hunt hoàn toàn không chịu ảnh hưởng quá lớn do lần viêm dạ dày vừa qua. Cậu âm thầm cảm thấy vui mừng.

Để đỡ phải nghe Marcus cảm râm, cậu liền cầm theo điều thuốc trốn ở một góc nhỏ, hít mắt lại, chống tay vào bậc thang phía sau, ngẩng đầu ngắm bầu trời. Đúng lúc này, điện thoại rung lên, là tin nhắn của Winston: Cậu đang ở đâu?

Hunt cười cười hỏi ngược lại hần một câu: Tìm tôi có việc gì?

Người kia trả lời: Hút thuốc.

Hunt không khỏi lại bật cười thành tiếng. Một phút sau, Winston đi tới bên cạnh cậu.

“Anh chậm chạp thật đấy, tôi hút xong thuốc rồi!”

Winston ngồi xuống, Hunt đưa một điều thuốc vốn đã bị gãy cho hần.

“Này, tôi cảm thấy anh không phải là người cần hút thuốc trước khi thi đấu để nâng cao hoặc thả lỏng tinh thần, bởi anh vốn có khả năng kiểm chế cảm xúc rất tốt mà.” Hunt hiểu kì nói.

“Vi cậu cần thôi.”

“Ha ha, vậy anh tới đây là để bầu bạn với tôi hả?” Hunt nâng cánh tay ôm vai Winston: “Vậy mỗi chặng đua về sau, tôi đi đâu hút thuốc cũng sẽ nhắn cho anh một cái tin nhé?”

Winston không hề đáp lại.

Chặng đua ấy, Winston chiến thắng cả Owen và Charles, còn Hunt thì giành được vị trí thứ sáu. Sau chặng đua, hai người hẹn cùng nhau dùng bữa tối. Hunt đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền đi về phía tiệm hoa.

“Cậu muốn mua hoa à?” Winston đi bên cạnh hỏi.

“Đúng thế. Marcus muốn tôi đặt hoa tặng cho chị Audrey Wilson, để chị ấy viết tốt tốt về tôi trong chuyên mục của mình.” Hunt bắt lực nhún vai.

“Tặng hoa hồng hả?”

“Không! Hoa hồng dùng để tặng cho người mình thích!” Hunt rút tay túi quần, tùy ý ngắm nghía đủ loại hoa tươi trong tiệm.

“Này Winston, anh biết thường thức thì chọn hộ tôi đi. Không giải quyết nghiêm túc, tôi sẽ bị Marcus làm phiền đến chết mất...” Hunt thở dài một hơi.

“Thực ra cậu không tặng hoa cũng đâu có sao.”

“Thật á?”

“Thắng tôi là được rồi.”

Hunt phì cười nhưng rốt cuộc vẫn chọn hoa. Nhân viên cửa tiệm đưa thiệp cho Hunt, Hunt cầm bút nghĩ cả nửa ngày cũng chẳng biết nên viết gì mới hay, cuối cùng đành phải viết bừa vài câu.

Rời khỏi tiệm hoa, hai người đi bộ về khách sạn. Dưới ánh đèn đường vừa dịu dàng vừa quyến luyến, Hunt đột nhiên vỗ vỗ vai Winston, hít mắt cười nói: “Hây! Tôi gặp anh, tôi nhớ anh, thành phố này, chốn quyết đấu trời định, linh hồn anh trời sinh đồng điệu với tôi.”

“Cậu đọc được ở đâu thế?” Winston hơi cau mày lại.

“Mặt sau của cái thiệp vừa nãy ấy!” Hunt cười nói.

“Cậu nhớ nhầm rồi.” Winston đáp.

“Nhớ nhầm à? Chẳng lẽ anh đọc được mấy câu ấy ở đâu rồi hả?” Hunt không phục hỏi lại.

“Tôi gặp được người, tôi nhưng nhớ người. Thành phố này, chốn yêu đương trời định. Linh hồn người trời sinh đồng điệu với tôi.”

Giọng của Winston khẽ tựa như có thể bị gió thổi bay một cách dễ dàng.

“Hừ... anh đọc ở đâu đấy?”

“Ồ ‘Người tình’ của Duras.”

“Hừm, tôi vẫn cảm thấy phiên bản của tôi thích hợp với chúng ta hơn.” Hunt không đồng tình đáp.

“Tôi thì thích bản gốc hơn.”

“Bản gốc đúng là hay thật, nếu như là tôi... tôi sẽ dùng mấy câu ấy lúc cầu hôn! Có khi sẽ của được người ta đấy nhỉ, ha ha!” Tiếng cười vô tư của Hunt vang lên lạnh lạnh.

Đến trước cửa khách sạn, Hunt đột nhiên dừng lại bước chân: “Ái chà... Tôi không muốn quay về khách sạn ngủ lắm.”

“Vậy cậu muốn làm gì?” Winston hỏi.

“Chúng ta đi xem phim đi? Lúc này tôi để ý thấy có một rạp chiếu phim trên đường về khách sạn!” Thế nhưng Hunt lại chợt nhớ đến tác phong nghi ngại và làm việc của Winston quy luật như một tu sĩ, làm gì có chuyện hắn đi xem phim đêm với mình cơ chứ.

“Được. Đi thôi.”

Đôi mắt của Hunt sáng lên, cậu nặt dây khoác tay lên vai người kia rồi nói: “Chà chà! Tôi quen với việc có anh ở bên làm mọi việc cùng mình rồi! Nếu như đến một lúc nào đó anh cưới một cô vợ về, tôi biết làm sao đấy!”

“Vậy thì không cưới nữa.”

“Đứng đứng, anh gả cho tôi thì hơn!”

“Cậu làm gì đủ trình độ cưới tôi.”

“Anh cứ đợi đấy, sẽ có một ngày tôi dè bẹp anh trên đường đua!”

“Tôi không nói đến trình độ đó.”

“Vậy thì là gì? Ý anh là tôi không có nhiều tiền bằng anh hả?” Hunt không phục nói.

Winston rũ mắt: “Cậu Hunt chưa được đến một phút đã giải phóng ả, cậu thấy mình có vốn liếng gì để cưới tôi sao?”

“Là vì không dùng được nhà vệ sinh, phải nín nhịn nên tôi mới thế!”

“Nếu bắt tôi nín nhịn lâu quá, tôi sẽ khiến cậu cả đời chẳng bò dậy nổi.”

“Má!!” Hunt giờ ngón tay giữa.

Hai người đi đến một rạp chiếu phim nhỏ. Hình như vì ở đây toàn chiếu những bộ phim điện ảnh độc lập nên khá vắng khách, ghé ngồi trong rạp không quá ba hàng, khi hai người bước vào, phòng chiếu chỉ còn dư lại hàng ghế cuối. Hunt vô cùng tự nhiên ngã người lên ghế, đáng vẻ thật là biếng nhác. Winston cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

Bộ phim điện ảnh mang tên “Sát nhân tốc độ” này đã giành được một số giải thưởng. Hunt chọn nó một phần là vì hai nhân vật chính đều là những tay đua, thứ nữa là vì một trong hai nhân vật chính có tên là Hunt. Tình tiết của phim rất quần quai, Hunt đang xem dở mà cũng phải quay mặt đi không nhìn, thế nhưng cậu vẫn không khỏi xem chăm chú từ đầu đến cuối. Kết phim là cảnh hai tay đua lái xe lao về phía cuối đường đã khiến Hunt phải hít một hơi thật sâu.

Lúc xem xong đã là hai giờ sáng. Hunt trầm mặc mãi chẳng nói câu nào, mãi cho tới lúc Winston đang sóng bước cùng đi đột nhiên lên tiếng hỏi: “Cậu sao thế?”

“Tôi đang nghĩ nếu đến một ngày nào đó, tôi và anh cùng rời khỏi làng F1, liệu chúng ta có càng lúc càng xa cách, rồi càng lúc càng cô đơn như vậy hay không.” Hunt cúi đầu, vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

“Không đâu.”

“Vậy anh thấy chúng ta sẽ ra sao?” Hunt hiếu kỳ hỏi.

“Chu du thế giới.”

“Ồ, đi những đâu? Tôi còn chưa chơi bời gì ở Anh bao giờ đây này!”

“Vậy thì bắt đầu từ Anh.”

“Được đấy! Tôi muốn lên ngôi Mất London, mai đi nhé!”

“Ừ.”

“Còn đâu nữa?”

“Đi Sapporo ngâm suối nước nóng.”

“Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất thư giãn rồi.” Hunt nhắm mắt thở dài một hơi, cứ như thể cậu đã đang ngồi trong suối nước nóng rồi vậy.

“Đi thám hiểm sa mạc ở Dubai.”

“Hay đấy!”

“Đi lặn ở Đại Khê, Đài Loan.”

“Anh biết lặn à?”

“Biết, tôi lặn cùng cậu.”

“Được! Còn nữa không?”

“Santorini, bên trái mặt trời mọc, bên phải mặt trời lặn.”

“Sao nghe cứ như tuần trăng mật thế nhỉ? Vợ anh chắc ghét tôi chết mất!”

“Có cậu rồi, có lẽ tôi chẳng cười được ai khác nữa.”

“Ha ha ha! Cảm ơn nhé, và cả xin lỗi vợ Winston tương lai.”

Hunt đột nhiên dừng bước chân, Winston quay đầu lại nhìn cậu.

“Sao vậy?”

“Tôi đang nghĩ... cuộc đời cũng giống như đường đua F1, những góc cua sẽ xuất hiện lặp đi lặp lại ở hết vòng này tới vòng khác. Tôi lúc nào cũng đuổi theo anh, muốn gấp gờ anh, nhưng nếu chúng ta lỡ mất nhau thì biết làm sao?” Hunt nhìn Winston bằng ánh mắt sâu xa và nói.

“Vậy thì tới vòng đua tiếp theo, tôi nhất định sẽ bắt kịp cậu.”

Trong mắt của Winston, Hunt để lộ nụ cười rạng rỡ như đã được nhận món quà lớn nhất ở đời.

“Vậy thì xin anh nhất định phải làm được điều đó, phải làm được dù có thế nào...”

Hunt nhìn vào mắt Winston, trong đó có sự cố chấp rất hiếm có.

“Dù có thế nào, tôi cũng sẽ bắt kịp cậu.”

Bởi cậu là đích đến của tôi.

Hai người sóng vai cùng bước dưới ánh đèn đường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đùng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Kỳ Nghỉ Giáng Sinh

Trong phòng tập, Hunt vừa chạy trên máy tập chạy bộ vừa nói chuyện với huấn luyện viên.

“Hunt, phong độ hôm nay của cậu tốt nhỉ! Cả ngày rèn luyện thể lực rõ là ngoan ngoan!”

“Tôi có phải trẻ con đâu, ngoan cái gì mà ngoan!” Hunt lộ vẻ cực kỳ bất mãn, còn nhân tiện giơ ngón giữa với đối phương.

“Winston về Anh rồi, cậu phải ở một mình suốt cả tháng, ngày nào cũng phải tự thức dậy, thế mà không đến muộn một hôm nào.”

“Hắn cũng có phải đồng hồ báo thức của tôi đâu!” Hunt tạm dừng chạy bộ, sau khi đi bộ thêm vài bước nữa thì bước xuống. Quá trình làm nóng cơ thể đã kết thúc, cậu có thể tiếp tục các bước huấn luyện tiếp theo rồi.

“Nhưng trừ cậu ta ra, chẳng ai trong số bọn tôi gọi cậu dậy được cả!” Huấn luyện viên thể lực vẫn bám theo nhằng nhẵng.

Hunt thăm khinh bỉ trong lòng. Đương nhiên cậu không thể nói cho huấn luyện viên nghe giao hẹn của mình và Winston.

Cái ngày Winston thu dọn hành lý quay về Anh, Hunt cảm thấy vô cùng quyến luyến. Trước giờ luôn cô đơn, đột nhiên có người ở bên cạnh cùng ăn, cùng ngủ, cùng “vận động”, cậu đã quen với việc kề cận với người con trai gần như mắc chứng “rối loạn ám ảnh cưỡng chế” về thời gian nghỉ ngơi và làm việc này rồi. Cậu thậm chí có xúc động muốn quyết tâm rời bỏ đội đua Marcus, đầu quân sang Ferrari cho xong.

Hunt cứ dính lấy Winston suốt. Hắn thu dọn hành lý, Hunt ngồi xõm bên cạnh nhìn ngó. Hắn sắp xếp tủ lạnh cho Hunt, Hunt bám đuôi. Hắn đi vào phòng tắm, Hunt cũng theo sát, thế nhưng ngay khi cậu sắp bước chân vào cửa, Winston liền dùng tay ấn vào ngực cậu, đẩy cậu ra ngoài.

“Em có biết trông mình rất giống con Labrado Retriever bị chủ bỏ rơi không?” Winston ngồi trên sofa khoanh tay nhìn Hunt.

“Labrado? Dù gì em cũng phải là Husky chứ?”

“Em đúng là thấu hiểu bản thân quá nhỉ.” Winston hơi ngửa đầu, nở một nụ cười bên môi.

Hunt lại chẳng thấy có gì thú vị cả, cái gì mà Labrado, cái gì mà Husky chứ!

“Lại đây ngồi.” Giọng Winston chậm rãi và nhẹ nhàng.

Đó chính là giọng điệu Hunt khó kháng cự nhất, khiến cậu suyết chút nữa thì quên mất đêm qua, chính người con trai này đã cố chấp đê cậu xuống đầu giường làm một chập. Lần thứ hai xảy ra khi Hunt thấy khô cổ trở mình dậy uống nước, ai ngờ cậu mới chỉ xoay người kéo chăn lên thôi, chẳng biết đã làm gì để đến nỗi Winston bốc hỏa. Hắn kéo cậu lại, làm thêm hồi nữa khiến thất lưng cũng như chân cậu suyết nữa thì gãy đôi.

Chuyên gia dinh dưỡng còn hỏi vì sao Hunt đã ăn nhiều hơn năm ngoái, thế mà lượng mỡ lại chẳng tăng thêm chút nào. Hunt muốn khóc mà không rơi nổi nước mắt, rõ ràng là vì vào ban đêm, lượng calo bị tiêu hao nhiều hơn chứ còn gì nữa!

“Ồ.” Hunt đi tới bên cạnh Winston rồi ngồi xuống.

Ai ngờ Winston lại nghiêng mặt nhìn cậu: “Ý tôi không phải là ngồi đó.”

Trái tim Hunt hơi run lên, cậu lập tức hiểu rõ ý của người kia: “Hôm qua vừa ngồi xong.”

“Hôm nay có thể mặc quần mà ngồi.” Giọng nói Winston mang ý trêu chọc.

Hunt ngồi bên cạnh không buồn nhúc nhích. Giờ thất lưng cậu vẫn còn đau đây!

“Chị Anne đã đang trên đường rồi, có lẽ chỉ còn mười phút nữa là tới đây. Em không muốn ôm tôi một cái sao?” Winston nghiêng đầu hỏi.

Cảm giác quyến luyến lại một lần nữa trào lên trong tim Hunt. Cậu đứng dậy, ngồi lên trên đùi Winston. Thực ra Hunt rất thích kiểu ngồi mặt đối mặt thế này, bởi nó có thể giúp cậu cảm nhận được hơi thở và nhiệt độ của người kia, cả sức mạnh của đôi tay đang đỡ lấy mình nữa.

Winston ngẩng đầu đặt một nụ hôn lên môi Hunt: “Sáng sớm ngày hôm nay, nghe tin tôi phải quay về Anh, Marcus có vẻ rất lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?”

“Lo nếu sáng sớm không ai gọi em dậy được thì kế hoạch lái thử xe và rèn luyện thể lực của em biết làm sao đây. Ông ấy cứ hỏi tôi mãi phải dùng cách nào mới gọi được em dậy.”

Mang tai Hunt lập tức đỏ bừng.

“Tôi nói với ông ấy, người ngoài không áp dụng được phương pháp của tôi đâu.” Winston cố tình hơi rướn người lên, Hunt sợ hãi ôm chặt lấy cổ hắn.

“Em phát hiện ra anh đúng là chẳng biết kiểm chế chút nào cả! Nhờ em bị thương thì sao?” Hunt hỏi người kia bằng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Có lẽ là vì tôi đã nhận ra kiểm chế là một chuyện cực kỳ vô nghĩa. Nhưng nếu như tôi không kiểm chế, ở ngay trong nhà vệ sinh sau Grand Prix Tây Ban Nha, tôi đã làm em bật khóc rồi, cần gì tốn nhiều tâm huyết để tiếp cận em đến thế.”

Giọng nói Winston rất khẽ, thế mà Hunt lại thấy môi gầy cả eo: “Làm sao kiểm chế lại vô nghĩa được!”

“Khả năng hồi phục của em khiến tôi rất ngạc nhiên, hơn nữa một tuần tôi cũng chỉ làm một lần thôi mà.”

Nếu như tính số lần vào trong thì đích thực là chỉ có một lần, thế nhưng một lần này lại không chỉ gồm một lượt.

“Bây giờ quay trở lại chuyện chính. Mỗi ngày em đặt báo thức lúc bảy giờ. Bảy giờ mười phút, tôi sẽ gọi điện thoại cho em. Nếu như em không nghe hoặc giọng vẫn còn ngái ngủ, tôi sẽ ghi nợ một lần, cứ thế cho đến lễ Giáng sinh thì thôi.”

“... Ghi nợ xong sẽ làm gì?”

“Sẽ trả nợ bằng nơi này.” Bàn tay Winston dần dần men xuống dưới, Hunt lập tức ngồi không vững nghiêng về một bên, Winston liền giữ lấy thắt lưng cậu, để cậu quay về tư thế cũ. Hơi thở ấm nóng của hắn kề ngay bên tai Hunt, cứ như muốn đốt cháy mang tai cậu: “Thế nên Hunt, dù không có tôi ở bên, em cũng phải dậy đúng giờ đấy nhé. Số lần ghi nợ quá nhiều, tôi sợ suốt kỳ nghỉ Giáng sinh, bụng em sẽ không chứa nổi đâu.”

Không chứa nổi...

Đến khi hiểu được ý nghĩa của câu nói, Hunt rất muốn đánh cho người này một trận.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông cửa vang lên, Anne đã tới đón Winston rồi. Winston liền ôm cả Hunt rồi đứng dậy nhướn người lên hôn cậu. Hunt hơi ngả người về sau theo động tác của Winston rồi tức khắc vươn tay ra ôm lấy vai hắn. Nụ hôn của Winston rất mạnh bạo, đầu lưỡi hắn quẫy lượn như muốn cuốn đi tất cả của Hunt.

Anne ấn chuông một hồi mà vẫn chẳng có ai ra mở cửa chỉ còn cách gọi điện thoại cho Winston, thế nhưng Winston đang ôm Hunt, chẳng hề có ý định kết thúc nụ hôn này. Điện thoại Winston vừa ngừng reo, điện thoại của Hunt đã tiếp tục đổ chuông. Winston mút một cái thật mạnh, Hunt xấu xa định cắn lưỡi hắn, có điều kế hoạch thất bại.

“Tôi đi đây, Giáng sinh gặp lại.”

Winston xoay người đặt Hunt ngồi xuống ghế sofa. Nghe tiếng kéo hành lý, Hunt cảm thấy lòng mình thật trống trải.

Hai, ba ngày đầu tiên, Hunt chẳng thèm đặt câu “ghi nợ” của Winston vào trong lòng. Ngày đầu tiên, Hunt ngủ đến tận tám giờ, bắt chấp trợ lý huấn luyện viên nhấn đến nổi suất nữa thì nổ chuông cửa. Lúc tỉnh lại, cậu thấy điện thoại có một tin nhắn với nội dung: “Nợ lần một”.

Ngày thứ hai, Hunt ngủ đến bảy rưỡi. Trợ lý huấn luyện viên cảm thấy chuyện cậu dậy được vào giờ này đã khá là đáng an ủi rồi, còn điện thoại của Hunt lại nhận được tin nhắn: “Nợ lần hai”.

Đến ngày thứ ba, khi tiếng chuông báo thức vang lên, Hunt mơ màng ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường suất nữa thì tiếp tục ngủ gật, thế nhưng vừa mới nghe tiếng chuông đặc biệt cài cho Winston, cậu đã giật cả mình, lập tức vớ lấy cái điện thoại.

“Em dậy rồi!”

“Ồ. Tôi còn tưởng có thể ghi nợ lần thứ ba cơ, vậy thì lần Giáng sinh này, tôi sẽ không cần đưa em đi Thụy Sĩ trượt tuyết nữa. Chúng ta có thể ở luôn nhà, em nằm trên giường suốt cả kỳ nghỉ là ổn.”

Giọng nói Winston mang lại cảm giác lạnh lùng rất độc đáo, Hunt gần như có thể tưởng tượng được cảnh núi tuyết trắng phau cũng như sân trượt tuyết mềm mại.

“Em muốn đi!”

“Muốn đi lên giường đợi á?”

“Đi trượt tuyết!”

“Vậy thì đừng để huấn luyện viên thể lực tiếp tục trải nghiệm cái cảm giác không gọi người già vờ ngủ dậy nổi nữa.”

Do đó, Hunt như thể mắc chứng “rối loạn ám ảnh cưỡng chế”, sáng sớm ngày nào cũng thế, sau khi nghe thấy tiếng chuông báo thức, cậu sẽ ngồi ở đầu giường cho tỉnh táo lại, chờ đợi cuộc điện thoại của Winston. Mãi cho đến tận trước kỳ nghỉ Giáng sinh, Hunt cũng không bị Winston “ghi nợ” thêm lần nào nữa. Cả Marcus và đội ngũ huấn luyện viên đều vô cùng cảm kích Winston, cảm thấy hắn đã tạo ra những ảnh hưởng tích cực đối với Hunt, khiến Hunt trưởng thành.

Cuối cùng cũng đến kỳ nghỉ lễ, cả đội đua dù là kỹ sư, chuyên gia chiến thuật, hay thậm chí cả đội huấn luyện viên đều có thể nghỉ phép về nhà.

“Nghỉ lễ vui vẻ nhé, Hunt.” Marcus ôm Hunt thật chặt: “Nghỉ lễ định đi đâu chơi thế?”

“Đi Thụy Sĩ trượt tuyết!”

“Trượt tuyết... cậu đi với Winston hả?”

“Sao thế? Ông cũng muốn đi à?”

“Không không không... Tôi thà để hai cậu ngồi tên lửa lên Mặt trăng còn hơn! Tôi phải gọi điện cho Winston thôi!”

“Ông ta làm sao thế?” Hunt hỏi huấn luyện viên thể lực đứng bên cạnh.

“Có lẽ lo cậu sẽ gặp sự cố gì đó khi trượt tuyết.”

Marcus mới đầu còn có vẻ căng thẳng, sau mười mấy phút nói chuyện với Winston, gương mặt ông đã dần hòa hoãn. Ông đi tới bên Hunt, vỗ vỗ vai Hunt rồi nói với vẻ mặt trọng đại: “Nghỉ lễ cũng phải có chừng mực đấy nhé.”

“Hả?”

“Tôi biết cậu vẫn còn rất trẻ, chẳng biết kiềm chế, chuyện gì cũng muốn buông thả, thế nhưng bây giờ buông thả, về sau không tốt cho sức khỏe đâu.”

“Hả?”

Tuy vẫn còn mù mờ nhưng chỉ cần nghĩ đến việc sắp được gặp lại Winston, Hunt liền thấy vui như thể bay lên trời được vậy. Cậu vội vã về nhà, không có Winston, cậu chỉ đành tự mình thu dọn hành lý. Khi cậu mở va li ra, đang nghĩ xem mình nên mang theo những gì thì nhận được một tin nhắn của Winston. Nội dung tin nhắn liệt kê tỉ mỉ xem cậu cần mang quần áo và giày dép loại nào, thậm chí những món đồ ấy đang cất ở đâu cũng được viết rõ ràng.

Hunt vuốt mũi mỉm cười, trả lời người kia: Không có anh, em biết sống sao.

Hunt tốn hết cả hơi sức mới nhét được tất cả đồ đạc vào va li. Có lẽ vì đã ở bên Winston quá lâu, đã được nhìn hắn thu dọn hành lý quá nhiều lần, Hunt vốn thu dọn hành lý theo tác phong loạn cào cào cũng trở nên gọn gàng một cách đáng ngạc nhiên.

Hunt vừa ra đến ngoài cửa đã nhìn thấy xe của Thẩm Xuyên đang đợi mình, ngồi ở ghế phó lái là người vợ Trương Tĩnh Hiểu của anh. Hunt cất hành lý xuống cốp xe, mở miệng chào hỏi: “Ày, Tiểu Khê đâu?”

“Tiểu Khê về nước rồi. Trung Quốc không nghỉ lễ Giáng sinh, Tiểu Khê tới công ty ô tô Nhuệ Phong làm cố vấn kỹ thuật.”

“Cái gì? Tiểu Khê định rời đội à?” Hunt lập tức nằm bò ở phía ghế sau.

“Không, chỉ hai tuần thôi. Quên mất không nói với cậu, người bạn học ở trường Massachusetts luôn giúp chúng ta xây dựng mô hình toán học là Trần Mặc Bạch đấy.”

“Cái gì? Cái tên đó nhìn có giống sinh viên tốt nghiệp trường Massachusetts chỗ nào đâu?”

“Nhìn cậu cũng đâu có giống người có thể giành được ngôi vị quán quân chặng F1.” Thẩm Xuyên cười đáp lại.

“Nhưng mà xem ra mùa giải sau, cậu và cậu ta chắc sẽ phải làm đồng đội đấy.” Trương Tĩnh Hiểu ngồi ở ghế phó lái bổ sung.

“Giời ạ... Tên đó nhất định sẽ chế giễu tôi suốt ngày mất thôi!” Hunt ôm đầu, đáng vẻ như sắp nổ tung.

“Yên tâm đi, Tiểu Khê chính trực như thế, nếu như Trần Mặc Bạch bắt nạt cậu thật, Tiểu Khê sẽ khiến cậu ta khó sống.” Trương Tĩnh Hiểu quay đầu lại cười nói.

“À, còn nữa, đồng đội tương lai của cậu nghe tin cậu sắp sửa đi Thụy Sĩ trượt tuyết cùng Winston đã đặc biệt tặng cho cậu một món quà đấy. Cậu xem đi, không phải cậu ta muốn xây dựng quan hệ tốt đẹp với cậu sao?” Thẩm Xuyên đưa một món quà về phía sau cho Hunt.

“... Cái gì đây?” Hunt nhìn đồng chữ Trung ở trên, hoàn toàn mù tịt.

“Thuốc lần trước cậu dùng khi bị sốt đấy.” Giọng Thẩm Xuyên còn mang theo chút trêu chọc.

“Lần trước bị sốt...” Sức khỏe của cậu lúc nào cũng rất tốt, suốt cả một năm còn chẳng bị cảm lạnh nào, lần bị sốt gần đây nhất là khi...

Hunt liền bị sặc nước bọt. Hộp thuốc bỗng trở nên nóng đến bỏng tay.

“Vậy đó, Trần Mặc Bạch cũng chẳng đáng ghét đến thế nhỉ?” Trần Tĩnh Hiểu nói.

Cậu thầm khinh thị trong lòng. Đúng là không đáng ghét đến thế, đáng ghét hơn thế mới đúng!

Hunt ngồi máy bay rất lâu, cuối cùng cũng đến được Geneva. Bước chân khỏi sân bay, Hunt mới nhận ra mình quên mất không mang găng tay, dù cậu vốn đã lấy ra rồi, thế mà lại để quên mất trên giường. Hunt đành phải vừa thổi tay cho ấm vừa tìm kiếm Winston.

“Sao không đeo găng?” Giọng nói vốn dĩ lạnh lùng lại trở nên ấm áp giữa bầu không khí giá lạnh. Winston chân dài trước mắt mặc một bộ đồ trượt tuyết màu kaki, đội một cái mũ len đậm màu, những sợi tóc vương trước trán đều được vén vào trong mũ, khiến đường nét trên gương mặt của hắn càng thêm sắc nét.

Hunt không cần nói lời nào đã nhào tới hôn hắn. Lúc ấy, Winston đang cời găng tay, thấy Hunt hôn mình, hắn thoát tiên ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó liền ôm chặt lấy cậu. Dưới những khiêu khích và va chạm của đầu lưỡi Hunt, Winston vốn đáp trả một cách kiềm chế dần trở nên nồng nhiệt, những ngón tay của hắn luồn vào mái tóc Hunt. Bởi nụ hôn quá kịch liệt, đầu Hunt hơi ngửa ra sau nhưng lại được người kia vững vàng nâng đỡ. Winston nghiêng

mặt, nụ hôn trở nên hấp tấp như thể muốn nuốt trọn Hunt vậy...

Chỉ đến khi nghe “rầm” một tiếng, va li bên cạnh Hunt bị đẩy đổ, Winston mới buông cậu ra. Hunt mở mắt là có thể cảm nhận được cảm xúc nhiệt liệt tựa như cháy bùng trong đôi mắt hấn. Hai người xa cách lâu ngày mới gặp nhau, chỉ cần một đốm lửa nhỏ như những vì sao cũng có thể đốt cháy được cả một cách đồng.

“Đi thôi.” Winston kéo tay Hunt, định giúp cậu đeo găng của mình.

Hunt lại bật cười: “Mỗi người đeo một bên là ổn mà!” Cậu đeo một bên găng lên tay trái của mình, tay phải thì nắm lấy tay Winston. Lòng bàn tay của hấn rất nóng, những ngón tay lạnh ngắt của Hunt cũng nhanh chóng ấm sục.

Đi đến đâu cũng thấy tuyết trắng phau, Hunt đeo kính râm, hưng phấn kể cho Winston nghe những chuyện mới xảy ra gần đây. Nói đến chuyện Trần Mặc Bạch trở thành đồng đội của mình, Hunt trông vẫn bức bối như trước đây: “Anh biết chuyện tên đó của được Tiểu Khê chưa?”

“Có lẽ không nên gọi là cua, hai người đó tâm đầu ý hợp.” Trên môi Winston là nụ cười khê: “Cũng giống như tôi và em.”

“Làm gì có chuyện đó! Anh tốt hơn Trần Mặc Bạch rõ nhiều!”

“Ừm”

“Chúng ta đến khu trượt tuyết nào thế?”

“Đi đến khác biết.” Winston trả lời.

Hunt vốn cho rằng hai người sẽ đến khu trượt tuyết Villars, có thể nhìn thấy rất nhiều du khách đến trượt tuyết, ai dè Winston lại lái xe đến khu vực sầm uất nhất, sau đó hai người lên ngồi xe trượt tuyết. Hunt nhìn khung cảnh xung quanh ngoại trừ tuyết ra thì chẳng còn gì khác, hoài nghi hỏi: “Chúng ta định đi đến khu trượt tuyết nào thế?”

“Tôi đã thuê một khu trượt tuyết tư nhân.” Winston trả lời.

“Hả? Thực ra trượt tuyết cùng những khách du lịch khác thì náo nhiệt hơn chứ?” Hunt ngoẹo đầu hỏi.

“Thế nhưng tôi không thích náo nhiệt. Hơn nữa vừa trượt tuyết vừa phải lo chuyện tránh những người khác thì làm sao thỏa chí được.”

Đúng là phong cách của Winston.

Xe trượt tuyết đưa hai người đến một căn nhà gỗ hai tầng ở trung tâm cánh đồng tuyết. Winston nhắc hành lý của Hunt xuống xe, Hunt thì vội vàng chạy đi mở cửa căn nhà gỗ. Trên sân nhà trải thảm lông thật dày, lò sưởi âm tường phát ra tiếng than cháy lách tách, căn nhà ấm áp tựa như không thuộc về thế giới này.

Phía sau lưng truyền đến tiếng khóa cửa, Hunt xoay người lại, trực tiếp ngã người về sau, ngã lên trên thảm: “Chỗ này tuyết thật đấy!”

Thảm lông cừu cọ vào mặt Hunt. Winston ngồi xuống bên cạnh cậu. Hunt nâng tay định tháo găng, bên tai liền truyền đến tiếng Winston tựa hồ nỉ non: “Đội chút...”

Hấn chống một tay bên tai Hunt, tay bên kia thì duỗi vào phía trong chiếc găng cậu đang đeo. Ngón tay hấn men dần từ cổ tay của Hunt lên trên, trượt vào trong găng tay của cậu. Ngón tay hấn thao túng tất thấy xúc cảm của Hunt, từng mao mạch li ti trong lòng bàn tay cậu cũng như thoáng nảy lên. Khi ngón tay Winston chạm đến gốc ngón tay của Hunt rồi gấp lại, để mười ngón đan nhau với Hunt, găng tay liền tuột hấn ra, rơi xuống mặt thảm không tạo ra chút tiếng động nào. Cổ họng Hunt khô khốc, cậu đương nhiên biết Winston đang ám chỉ điều gì.

“Thích nơi này đến thế thật sao?” Hấn khê khàng hỏi cậu, Hunt còn chưa kịp trả lời, Winston đã đè lên trên người cậu. Trang phục trượt tuyết được cởi ra, nụ hôn của Winston cũng rơi xuống...

Nơi này vốn đã không lạnh, về sau, Hunt lại còn cảm thấy không khí nóng bùng bùng. Lâu rồi không thả lỏng bản thân, khi hơi thở và nhiệt độ của hai người tiếp xúc với nhau, Winston còn mạnh mẽ hơn cả cái buổi tối trước khi hai người tạm biệt nhau ấy. Xương cốt của Hunt như vỡ tan vì hấn, cậu nắm chặt thảm lông cừu, nước mắt không kìm nổi rơi xuống. Winston liếm khoé mắt cậu, mỗi lần nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách, Winston lại va chạm như khiến trái tim Hunt nhảy vọt ra ngoài được. Cậu không thể không buông thả ra, ôm thật chặt lấy cổ Winston.

Cả một đêm điên cuồng khiến Hunt hoài nghi việc Winston đặt nơi đây làm chốn nghỉ lễ của hai người là cố ý. Không biết qua bao lâu, Winston mới ôm Hunt dậy, bước từng bước lên lầu. Hunt khê thở hỗn hển, cậu vẫn còn chưa tỉnh táo lắm tựa cảm vào vai người kia. Đến khi lưng tiếp xúc với tấm đệm mềm mại, Hunt vốn cho rằng mình có thể thiếp đi một lát, Winston sẽ thu dọn giúp mình, thế nhưng rất hiển nhiên, người kia hoàn toàn chẳng có ý định đó.

“Em vẫn còn hai lần ghi nợ nữa, có nhớ không?”

Giọng Winston nghe vừa lạnh lùng vừa mờ ám. Hunt còn chưa kịp thẳm nhủ trong lòng “chết rồi”, Winston đã lại hôn cậu. Khi để bản thân chìm đắm trong sự điên cuồng, Hunt hí mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ trắng xóa không tỳ vết, nghĩ mình chẳng còn nơi trốn chạy.

Lần thứ hai kết thúc, Hunt đã mệt rũ rồi. Lúc cơ thể bị lật lại, cậu thật sự phải cầu xin tha thứ: “Đề em nghỉ đã...”

Cậu rướn người lên, vừa mới bắt được vào đầu giường đã bị Winston nắm chặt cổ tay kéo về. Cả gian phòng đều là hương vị của Winston, Hunt rất muốn nhìn thấy biểu cảm của hắn, vì thế, cậu liền vươn tay về phía sau định chạm vào người kia. Winston tựa như cũng hiểu ý xoay người cậu lại. Hunt suýt chút nữa sợ phát khóc, thế nhưng điều cậu đón nhận lại là một nụ hôn nghiêng trời lệch đất.

Chút tinh lực cuối cùng của Hunt bị Winston tiêu hao hầu như cạn kiệt, cậu ngủ một giấc đến tận buổi chiều ngày hôm sau. Khi lão đảo xuống lầu, nhìn thấy tấm thảm tầng một vốn bữa bận nay đã được thu dọn xong, Hunt có chút tiếc nuối. Bước vào phòng bếp, Hunt thấy Winston đang làm món gì đó. Hắn dùng một tay cầm chảo rán, một tay gõ nhẹ trứng gà vào mép chảo, đường cong cổ tay hắn khiến Hunt nhìn hàng trăm lần cũng không thấy chán.

“Tỉnh rồi à.” Winston xoay người lại, trông thấy Hunt thì khẽ mỉm cười.

“Anh quá đáng lắm!” Hunt bực bội nói.

“Em còn tự mình xuống lầu được, chứng tỏ tôi không hề quá đáng.”

“Ê!”

Winston bụng đĩa thức ăn, khi đi lướt qua người Hunt còn khẽ hôn lên tai cậu một cái: “Chúng ta có thể dùng kỳ nghỉ này để thử xem rốt cục mấy lần mới có thể khiến em không bỏ dậy nổi.”

“Em không thử cái trò ấy đâu!”

Một tuần sau, Hunt nhận được cuộc điện thoại Marcus gọi tới: “Hunt đấy à, Giáng sinh vui vẻ! Sao rồi, đã học được cách trượt tuyết chưa?”

Hunt cảm thấy trái tim mình hình như vừa bị kiếm đâm trúng: “Vẫn chưa...”

“Sao vậy, bằng vào tể bào vận động của cậu, đáng lẽ chưa đến một tuần cậu phải biết trượt rồi mới đúng chứ!” Giọng Marcus mang theo cảm giác hả hê trên nỗi đau khổ của người khác.

Hunt rất muốn thét một tiếng, thậm chí tôi còn không có cơ hội ra ngoài trượt tuyết đây này!!

“Tôi sẽ học được thôi, ông yên tâm!”

“Ha ha ha, vậy... làm gì cũng phải chú ý an toàn nhé!”

Hunt nghi ngờ nhử mẫy, sao lại cảm thấy cái câu “chú ý an toàn” kì quái thế nhỉ? Cậu liền dùng khuỷu tay huých người con trai bên cạnh: “Này, rốt cục anh đã nói gì với Marcus hả?”

“Lúc trước, vì Marcus rất lo tôi đưa em đi trượt tuyết sẽ xảy ra sự cố khiến em bị thương nên tôi đã nói, ông yên tâm đi, Hunt sẽ không có quá nhiều thời gian trượt tuyết đâu.”

“Thế nào gọi là ‘không có quá nhiều thời gian trượt tuyết’?”

“Bởi trọng điểm là ở bên cạnh tôi cơ mà, không phải sao?” Winston cười khẽ hỏi lại.

Giây phút ấy, Hunt cuối cùng cũng hiểu rõ ý nghĩa thực sự của cái kỳ nghỉ Giáng sinh này. Không biết đồ ăn trong tủ lạnh có đủ không đây, cậu chưa bao giờ trải qua một kỳ nghỉ nào tiêu tốn calo đến thế!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đỉnh Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cuộc Đời Của Chúng Ta

Charles đứng trước gương, chỉnh trang comple và nơ đeo cổ của mình một cách cực kỳ nghiêm túc. Đây không phải là lần đầu tiên y tham dự hôn lễ, bởi y từng có tới bốn lần hôn nhân hoặc ngắn ngủi hoặc đổ vỡ rồi. Y cũng đã quen thuộc với điệu nhạc kết hôn, giáo đường, thậm chí cả lời hứa hẹn trăm năm hơn bất cứ ai. Thế nhưng lần này, y lại rất hồi hộp.

Kiểu tóc của y gọn gàng, cổ áo của y trắng thơm, ống tay áo của y cũng rất phẳng phiu, vậy mà khi quan sát mình trong gương, y lại đột nhiên cảm khái: tại sao trông mình không trẻ trung được bằng tên kia nhỉ?

Charles sắp đi tham dự hôn lễ của Lawrence Owen, đối thủ mười lăm năm, hoặc cũng có thể nói là người bạn duy nhất của y. Owen không giống y. Anh ta là một người phóng túng, không chịu ràng buộc, nhưng nếu như có một ngày anh ta chấp nhận kết hôn, vậy thì Charles tin, cuộc hôn nhân đó sẽ kéo

dài suốt đời suốt kiếp. Khác y với thứ tình yêu và hôn nhân như mây trôi nước chảy, một khi đã xác định điều gì, cái tên Owen ấy chắc chắn sẽ không thay đổi.

Bỗng nhiên, Charles lại nhớ tới tình cảnh mình và tên kia gặp gỡ lần đầu tiên vào rất nhiều, rất nhiều năm về trước. Y của lúc đó tràn trề tự tin, tựa như mặt trời buổi ban trưa, không hề để bất cứ ai lọt vào tầm mắt, cho dù đó có là những tay đua đẳng cấp được giới truyền thông tung hô; bởi y biết, mình sẽ đánh bại từng người, từng người một trong số họ.

Lần đua thử đầu tiên khi bước chân vào đội Lotus, đồng đội cùng đua thử với y đã thể hiện trình độ thật cao siêu. Mỗi một lần qua cua, Charles đều có cảm giác người kia khiêu chiến mình, thậm chí sự khiêu chiến ấy còn biến thành một kiểu giễu cợt càng ngày càng mờ ám, khiến y nảy sinh xúc động muốn dùng hết khả năng đua một trận. Hai chiếc xe kèn cựa nhau đến suýt thì cháy lốp.

Charles vẫn cảm thấy chưa được thỏa mãn trong lần đua thử ấy. Khi y bước xuống xe, cái tên ở phía đối diện cũng vừa lúc tháo mũ bảo hiểm và mặt nạ phòng hỏa ra. Mái tóc màu hạt dẻ của người nọ khẽ bay bay hòa cùng ánh nắng, đôi mắt màu lục thoảng nét phong lưu. Đây là lần đầu tiên Charles được trông thấy một người ưa nhìn đến thế.

Người này là nam à? Hay là nữ?

Trong khi Charles vẫn còn đang ngơ ngẩn, đối phương đã kẹp mũ bảo hiểm đi tới bên cạnh, khẽ huýt sáo. Anh ta nhếch mép cười, khẩu hình tựa như là: *Đừng mê mẩn tôi nhé, tôi là trai thẳng!*

Một ngọn lửa bùng cháy bừng lên trong lòng Charles, cũng mở màn cho tiết mục cạnh tranh kéo dài suốt mười lăm năm của hai người.

Lúc này, Charles đang dùng hai tay nắm vô lăng, đỗ xe ở ngã tư chờ đèn chuyển xanh. Y bỗng nhiên thâm suy đoán, Owen mặc lẽ phục chú rể sẽ thế nào nhỉ? Tên ấy sẽ mỉm cười ra sao? Y chờ dài một hồi rồi nhỏ giọng nói: “Cô nhất định sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này, bởi thực ra tên ấy là một người đàn ông rất tốt.”

Đèn giao thông vẫn còn mười mấy giây nữa, Charles đột nhiên nhớ đến cái lần đầu tiên y bị thương nặng khi thi đấu vào mười năm trước. Khi ấy, cả xe đua gần như nát bét, còn y thì phải nhập viện vì chấn động não. Lúc tỉnh lại, cả đùi và cổ đều bị bó thạch cao khiến y có phần sợ hãi. Độ an toàn của xe đua mười năm trước không tốt được như bây giờ, tổn thương như vậy không chỉ có thể hủy diệt kiếp sống đua xe của y, mà còn có thể hủy diệt cả cuộc đời của y nữa. May mà người trong đội đua nói với y, chỉ cần hồi phục là y lại có thể tiếp tục thi đấu, có điều, y sẽ phải bỏ lỡ cả mùa giải tiếp theo.

“Cậu có biết sau chặng đua này, Owen không buồn tham gia phòng vấn đã tới bệnh viện thăm cậu ngay không?” Trợ lý nói với y.

“Thăm tôi làm gì? Anh bảo tên đó cứ yên tâm, tôi chưa chết đâu!” Charles tưởng tượng ra ngay vẻ mặt cười nhạo của Owen khi nhìn thấy mình nằm trên giường bệnh chẳng động cựa gì được.

“Cậu không tỉnh lại, nhưng cậu ta vẫn ở phòng bệnh chăm cậu đến hơn hai tiếng đồng hồ. Chỉ đến khi vợ chưa cưới của cậu đến, cậu ta mới đi.”

Trái tim Charles như bị đâm một nhát.

Gần như mỗi ngày, Charles và vợ chưa cưới đều có một cuộc hội thoại chẳng vui vẻ gì. Ví dụ như ngày hôm nay chẳng hạn. Hai người ngồi trên ghế dài của bệnh viện, Charles híp mắt tầm nắng, vươn tay ra, ngắm nhìn ánh mặt trời xuyên qua kẽ ngón tay, trong đầu thì mừng tượng tiếng xé gió, cũng như tiếng động cơ gầm rú trên đường đua.

“Charles, rốt cuộc anh có đang nghe em nói không thế?” Monica, vợ chưa cưới của y bắt đầu hỏi.

“Anh đang nghe đây. Em muốn anh từ bỏ đua xe, đúng không?”

“Đúng vậy! Anh không hiểu tâm trạng của em khi nhìn thấy xe đua của anh bị đâm bay lên trời đâu! Em không thể suốt ngày sống trong sợ hãi vì anh được!”

“Em nói cứ như kỹ thuật của anh tệ lắm, lần nào đua cũng đâm xe vậy.” Charles cười nhìn đối phương. Charles thích gương mặt xinh đẹp của Monica, thích dáng vẻ cô ấy lo lắng cho mình, thích món điểm tâm nướng khét của cô ấy, thế nhưng tiếc thay... Monica mãi mãi không hiểu được sự ham mê theo đuổi tốc độ cực hạn của y. Trong lòng cô ấy, y mãi mãi chỉ là một kẻ ưa thích mạo hiểm điên rồ.

“Chuyện này đâu có liên quan gì tới kỹ thuật của anh... Em chỉ lo sợ sẽ mất đi anh mà thôi. Anh chỉ cần nói với em một câu thôi, anh có thể dừng lại được không? Em xin anh dừng lại có được không?” Monica rơi nước mắt, trông yếu đuối đến mức người ta chỉ muốn ôm vào lòng.

Thế nhưng, y không thể nào dừng lại.

“Em có biết lúc bị đâm xe, điều anh lo lắng không phải là tính mạng của mình, mà là liệu anh có thể đua xe tiếp được không?” Charles nghiêm túc nhìn Monica.

“Em hiểu rồi. Em nghĩ chúng ta không nên tiếp tục nữa.” Monica xoay người đẩy xe lăn đi.

“Này! Monica! Ít nhất cũng phải để lại xe lăn ở đây cho anh chứ!” Charles gọi với theo.

Monica bỏ đi mà chẳng buồn quay đầu nhìn lại. Charles cười tự giễu rồi lại nhắm hai mắt, tiếp tục ngẩng đầu về phía bầu trời. Y không thể đi về bằng

một chân được, chỉ đành đợi y tá trong phòng bệnh thấy quá giờ cơm tối mà y không về thì đi tìm y thôi.

Có một bóng hình cản trước mặt, Charles mở mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy đôi mắt màu lục rất đẹp của Owen: “Ồ... chết tiệt, sao lại là anh nhỉ...” Y giờ cao cánh tay, hình tượng tay bó thạch cao cổ đeo đai bó của mình đúng là quá nực cười.

“Mai phải khởi hành tới chặng đua tiếp theo rồi nên hôm nay tôi mới đặc biệt tới thăm cậu.” Owen cười nói.

“Anh tốt bụng thế sao?” Charles hừ khê một tiếng.

“Cậu vẫn còn giận chuyện năm ngoái tôi nhờ đàn ông đóng giả người đẹp để trêu cậu à?”

“Anh thấy hài hước lắm hả?” Charles lại hừ lạnh.

“Hài hước mà. Đã thế bây giờ lại còn buồn cười hơn.” Owen nheo mắt mỉm cười.

Charles không chút nể tình đập thạch cao về phía đùi Owen, thế nhưng đối phương lại tránh được.

“Này! Cậu mà đập tôi bị thương thì ai công cậu về phòng bây giờ?”

“Nói cứ như anh sẽ công tôi về ấy nhỉ?”

“Đúng rồi.” Owen đi tới trước mặt Charles, quay lưng về phía y rồi ngồi xỏm xuống: “Lên đi, tôi công cậu về.”

Charles híp mắt nhìn đối phương, đầu thầm nghĩ đến cảnh tượng mình đập tên này một trận toi bời.

“Có phải cậu đang nghĩ hay là đập ngã tôi luôn cho rồi không?” Owen cười hỏi.

Charles chẳng thể nhìn thấy biểu cảm của Owen: “Thà đắc tội phụ nữ cũng không thể đắc tội anh.”

Nói xong, Charles đứng dậy bằng một chân, quàng tay lên vai đối phương. Owen thoáng đồ người về phía trước rồi công y lên thật. Mái tóc hạt dẻ của anh ta thoang thoang mùi dầu gội vô cùng tươi mát, Charles chỉ dựa vào hơi sát một chút, những lọn tóc của Owen đã khê lướt qua mũi, gây nên cảm giác ngứa ngứa.

“Cảm ơn anh đã đến thăm tôi.” Charles ừ rừ nói.

“Ừ hừ. Bờ vai tôi có khiến cậu cảm thấy an toàn không?”

“Anh nghĩ nhiều quá đấy.” Charles lại khê hừ.

“Cậu nên giảm cân đi, không thì tốn xăng lắm.”

“Liên quan tới anh à!”

Owen đặt y lên giường bệnh rồi nói thêm chưa đến vài câu. Lúc chia tay, Charles hát cầm bảo: “Đừng có để thành tích cá nhân mùa giải này đứng sau ai đấy nhé.”

Owen đã sắp rồi đi bỗng nhiên quay lại giường, nghiêng người xuống chống một tay bên gối Charles, nở nụ cười cực kỳ đáng đánh: “Hiếm có quá, cậu mà cũng có lúc nhờ vả tôi cơ đấy?”

“Anh bị chập mạch hả? Nhờ vả anh cái shit!” Charles giờ ngón giữa với Owen.

“Gặp sau nhé, Rudolph.”

Owen xoay người rồi đi. Charles buồn bực nghĩ mỗi lần trêu chọc mình, tên này sẽ gọi mình là “Rudolph” cứ như thể thân thiết lắm vậy. Thế nhưng lần này, hình như anh ta đâu có trêu chọc gì mình nhỉ?

Trong những ngày Charles nằm trên giường bệnh, Owen liên tục giữ vững thành tích nằm trong ba thứ hạng đầu ở mỗi chặng đua, hơn nữa anh ta quả thực giành được ngôi vị quán quân chung cuộc. Còn Charles, mỗi khi nhắm mắt là y lại thấy được những màn độ sức chưa từng diễn ra giữa mình và Owen. Y thậm chí còn không ngừng mô phỏng những chi tiết xảy ra trong quá trình vượt qua đối phương nữa.

Nhịp đập của trái tim, hơi ấm đầu ngón tay đều trở nên khác thường, còn thời gian dưỡng bệnh trên giường lại trở nên dài vô cùng cực. Điện thoại của Charles vẫn lưu tin nhắn Owen gửi tới khi chặng đua cuối cùng kết thúc: Tôi giành quán quân rồi, vậy nhưng mùa giải không có cậu thật nhạt nhòa.

Trước mùa Giáng sinh năm ấy, Charles kết hôn chớp nhoáng, đối tượng không phải là Monica, mà là một y tá chăm sóc y trong suốt hai tháng trời. Charles gọi điện thoại cho Owen: “Này, tôi kết hôn đây, anh có muốn làm phù rể không?”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Owen: “Cậu nói xem, có phải bình thường cậu ngang ngược đắc tội quá nhiều người, nên đến bạn bè cũng chẳng có mống nào không? Phù rể mà lại để cho tôi làm à?”

Charles không nói gì cả. Có thể tất cả chỉ do một mình y ngộ nhận khi cho rằng Owen là người bạn tốt nhất của mình. Kiểu bạn này không giống với kiểu bạn thường cùng uống rượu tâm sự, mà tồn tại ở một vị trí đặc biệt hơn “bạn bè” rất nhiều. Tiếng cười của Owen khiến Charles cảm thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương.

“Tôi chỉ đùa thôi mà, mục đích chính là để thông báo cho anh biết tôi sắp kết hôn rồi.” Charles cố gắng hết sức để khiến cho giọng mình nghe vẫn cao ngạo chẳng khác thường ngày.

“Hãy, Rudolph.” Giọng nói của Owen ở đầu dây bên kia thật nhẹ nhàng.

“Sao?”

“Cậu dễ rơi vào lưới tình bởi cậu rất cần cảm giác có người yêu thương và chăm sóc, chứ không phải để thỏa mãn lòng tự trọng của đàn ông. Cậu là người thiếu thốn cảm giác an toàn.”

“Đừng có nói như thể anh hiểu tôi lắm vậy.”

Owen cười khê: “Rudolph, đến khi nào gặp được một người mang lại cho cậu cảm giác an toàn thì cậu hãy báo với tôi, tôi sẽ làm phù rể cho.”

“Này, anh đang đùa tôi ily hôn đây à?”

“Không. Trước nay tôi không đi làm phù rể cho ai, nhưng nếu như là cậu thì tôi rất sẵn lòng. Có điều tôi chỉ định làm việc này duy nhất một lần trong đời, thế nên cậu nghĩ cho kỹ rồi hãy báo.”

Thoáng cái, Charles đã không còn giận Owen nữa: “Được.”

Hôn nhân và tình yêu là hai chuyện khác nhau. Cuộc hôn nhân đầu tiên của Charles kết thúc trong hỗn loạn. Lúc y kết hôn, Owen không đến.

Đêm đầu tiên sau khi Charles kí tên vào tờ đơn ly dị, Owen lái xe hơn một giờ đồng hồ tới bar uống rượu cùng y.

“Đó là lỗi của tôi. Tôi không giành nhiều thời gian để ở bên cô ấy, cũng không chăm sóc cô ấy cho tốt.” Charles vừa nhìn cốc bia lớn vừa nói.

“Hai người đều không sai. Muốn thấu hiểu một người thì luôn cần trả giá. Hôn nhân cũng vậy.”

Uống bia xong, hai người đến một sân chơi bowling, Charles thua liểng xiểng, y tức đến nỗi chỉ muốn đập bóng xuống sân.

“Chỉ là chơi bowling thôi mà, đừng có nóng nảy vậy chứ.” Giọng nói của Owen vừa chậm rãi vừa kéo dài.

Charles thở phào một hơi rồi bắt chước dáng Owen ném bóng, băng điện tử liền hiện thông báo “Grand Slam”. (Với mỗi ván chơi Bowling, số điểm tối đa mà người chơi giành được là 300 điểm, giành được toàn bộ số điểm này gọi là Grand Slam.)

“Đấy, cậu đã thấy chưa.”

Đối với Charles, mùa giải tiếp theo diễn ra đặc sắc vô cùng, bởi ở mùa giải này, y nhất thiết phải dốc hết khả năng, tập trung tinh thần và sức lực đến khi nỗ lực mới đủ, và cũng bởi đối thủ của y là Owen. Bao nhiêu giả thiết và rèn luyện y liên tiếp thực hiện trong đầu suốt mấy tháng trời cuối cùng cũng xuất hiện, y lấy ưu thế hai phút của mình để giành lấy ngôi vị quán quân của mùa giải.

“Chúc mừng.” Owen cười cười ôm lấy y, nhưng rồi lại véo y một cái thật mạnh ở góc khuất truyền thông không theo dõi được.

Charles tức giận chỉ mong đập cho Owen một cú, thế mà cái tên ấy lúc nào cũng chỉ cười thần nhiên. Bởi đã chiến đấu hết mình trên đường đua, anh ta sẽ bình thản chấp nhận mọi kết quả.

Về sau, Charles lại kết hôn, y gọi một cuộc điện thoại cho Owen.

“Muốn tôi làm phù rể không?” Owen hỏi.

“Ừm... tôi cũng không chắc nữa. Không được rồi, hay là anh làm phù rể cho con trai tôi đi.”

“Được.”

Có lẽ bởi Charles thiếu chắc chắn như vậy, mùa giải năm ấy, vợ của y đã vướng trộm với kế toán của y rồi mọi chuyện bại lộ. Truyền thông nộ nức phóng đoán việc này sẽ ảnh hưởng thế nào đến việc thi đấu của Charles, thế nhưng y lại một lần nữa dứt khoát giành được ngôi vị quán quân nhờ vào chút chênh lệch nhỏ bé với Owen, rồi lại dứt khoát đưa đơn ly hôn cho người vợ thứ hai của mình.

Sau khi kí tên, Charles lái xe hơn một giờ đồng hồ đến thành phố Owen đang sinh sống, hai người đánh bóng bàn liên tục suốt mấy ngày, Charles đều thua cả.

“Sau lần ly hôn này, cậu có cảm tưởng gì?” Lúc cùng dùng bữa, Owen chống cằm hỏi y.

“Anh quan sát hôn nhân của tôi thất bại lần thứ hai có cảm tưởng gì?”

“Tình yêu sẽ đến một cách khó hiểu, cũng sẽ đi một cách khó hiểu.” Owen nói.

“Vì vậy, không còn yêu nữa thì nên trả tự do cho đối phương. Có như thế, thời điểm nghỉ lại quãng thời gian vẫn còn yêu đương mới không có quá nhiều lời oán giận.” Charles đáp lời.

“Rudolph.”

“Hả?”

“Thực ra cậu rất lịch lãm, cũng rất dịu dàng với phái nữ. Cậu cần cảm giác được yêu thương, nhưng lại chẳng cường cầu bao giờ.”

“Cảm ơn.”

Liên tiếp hai mùa giải sau, Owen giữ vững vị trí quán quân. Mà năm thứ ba kể từ sau khi ly hôn, Charles lại một lần nữa rơi vào bế tắc. Đối phương là một nữ luật sư.

“Nữ luật sư à... liệu có mạnh bạo quá không?” Lúc chạm mặt nhau trên đường đi trong Grand Prix, Owen đứng lại nói chuyện với y.

“Ừm.”

“Ồ... hóa ra cậu thích cảm giác bị khống chế.” Owen sờ sờ cằm như thể thấu hiểu.

“Này! Anh đang nghĩ vớ vẩn gì đấy!” Charles tức giận nhìn đối phương.

“Cậu cảm thấy tôi đang nghĩ gì?” Charles hỏi.

“Dù sao cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp!”

“Cậu nói xem, lúc hai người ‘làm việc’, người ở trên là cậu hay cô ấy?”

“Liên quan gì tới anh!”

“À, có vẻ như cô ấy ở phía trên nhỉ, vì cậu đổ mặt kia.”

“Lawrence Owen!!” Charles thật sự rất muốn đánh chết tên này, thế nhưng lúc nắm được cổ áo anh ta, nhìn vào đôi mắt anh ta thì y lại không thể vùng tay nổi.

“Này, có muốn tôi làm phù rể không? Tên ấy hếch cằm hỏi y.

Charles đột nhiên nghĩ, kể từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, tên này vẫn chẳng thay đổi chút nào, khuôn mặt vẫn đẹp đẽ... đôi mắt vẫn đẹp đẽ...

“Không!”

“Nữ luật sư à, đến lúc ly hôn sẽ chia nhiều tiền của cậu lắm đấy.”

“Không liên quan đến anh!”

“Rudolph...”

“Gì hả?” Charles thật sự không hiểu vì sao mình vẫn còn để ý đến tên này.

“Cậu đúng là rất dũng cảm.” Owen cười nhạt, ánh mắt lại có vẻ thật nghiêm túc.

“Vì sao lại nói vậy?”

“Bởi lần nào cậu cũng yêu đương thật lòng, thế nhưng sự vĩnh hằng cậu mong muốn lại chẳng bao giờ đến.”

Charles khinh thường: “Anh nguyên rủa nữa đi, tôi đánh anh thật đấy!”

Cuộc hôn nhân này diễn ra lâu dài nhất, bởi người vợ thứ ba của Charles là một người phụ nữ độc lập có sự nghiệp riêng. Hai người tôn trọng nhau, khi ở cùng nhau thì hết mình hưởng thụ, khi xa cách thì cuộc sống vẫn phong phú chẳng khác xưa.

Vào ngày kỉ niệm ba năm kết hôn của Charles, Owen gửi cho y một tin nhắn: Cậu có hối hận vì đã không để tôi làm phù rể không?

Charles đọc tin nhắn rồi cười bất lực: Không.

Y không biết vì sao mình lại nói như thế, thế nhưng cuộc hôn nhân này của y đích thực cũng đang đi đến điểm cuối mắt rồi. Cuộc sống độc lập không làm phiền nhau trước đây dần dần biến thành trống trải, Charles phát hiện ra mình và vợ đã không còn chủ đề gì để nói chuyện nữa rồi. Cuộc ly hôn diễn ra một cách hòa bình, không hề xảy ra những sự kiện phân chia tài sản như Owen nói. Cô ấy vẫn là cô ấy, Charles vẫn là Charles, hai người tựa như chưa từng ở cạnh nhau bao giờ vậy.

“Cậu đã sắp trở thành bậc thầy ly hôn rồi đấy.” Owen nói qua điện thoại.

“Chúng ta cùng đi du lịch đi, được không?” Charles đột nhiên hỏi, hỏi xong rồi lại thấy có chút hối hận. Đi chơi với cái tên suốt ngày làm y phiền não này thì dù có đến đâu, y cũng chẳng thể nào vui nổi.

“Tôi muốn đi Santorini.”

“Anh cũng có định kết hôn đâu, đi đến đó làm gì?”

“Tay trái mất trời mọc, tay phải mất trời lặn, đảo mắt là đã hết cả cuộc đời.”

“Lawrence, anh chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn bao giờ à? Hoặc là mãi mãi ở bên cạnh một ai đó?”

“Có chứ.”

“Với ai?”

“Với cậu chứ ai.”

Charles nuốt nửa thìa sặc nước bọt.

“Chúng ta lao đi với tốc độ cuồng phong, xuyên qua tất cả, không có điểm đích.” Owen nói.

Đôi mắt của Charles đột nhiên nóng bừng lên: “Tôi cũng nghĩ thế.”

Bất giác, hai người đã cùng ở F1 được mười ba năm, Charles lại ngênh đón lần kết hôn thứ tư của mình. Đối tượng lần này là một người phụ nữ có hai đứa con, từng có một lần hôn nhân thất bại. Charles thích người ấy, cũng thích những đứa trẻ của người ấy.

“Lần này, tôi có lẽ đã được làm phù rể của cậu rồi nhỉ?” Owen hỏi.

Charles cười cười: “Đợi thêm đã.”

“Nhưng tôi cứ cảm thấy đây sẽ là lần cuối cùng.”

“Vì sao?”

“Bởi chúng ta đều không còn trẻ nữa, không thể cứ đâm ngang đâm dọc mãi. Dù gì cậu cũng phải ổn định thôi.”

Đến lúc này Charles mới nhận ra, có rất nhiều tay đua đã quyết định giải nghệ khi ở vào độ tuổi của hai người rồi.

“Trừ phi anh đã chán ngán, nếu không tôi sẽ không ngừng lại.” Charles đáp.

“Ồ, được thôi.”

Năm ấy, hai người gặp được Vann Winston, một chàng thanh niên cực kì có thiên phú, nhưng cũng làm người ta rất nhức đầu. Hắn tựa như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào thế giới của hai người họ.

“Đột nhiên tôi lại cảm thấy khá thú vị. Thăng nhóc này xuất hiện sớm hơn chút nữa có phải là hay rồi không.”

Owen và Charles cùng ngồi tại một nhà hàng nhỏ, Owen chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Charles cau mày lại, đá cho đối phương một cú dưới gầm bàn.

“Này! Cái tên kia! Trong những năm tháng vừa qua, tôi làm anh chán lắm chắc?”

“Cậu đúng là khiến tôi thấy chán thật đấy, vì trêu chọc cậu dễ ợt. Nhưng nếu không có cậu, tôi sẽ nhàm chán đến chết rục mắt.”

“Vậy để tôi cho anh biết thêm một tin khiến anh càng chán hơn nữa nhé.”

“Tin gì?”

“Tôi ly hôn rồi.”

Owen còn chẳng buồn tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ thần nhiên nâng mắt nhìn: “Nguyên nhân?”

“Cô ấy cho rằng tôi không phải một người cha tốt.”

“Nhưng cậu rất thích trẻ con.”

“Thích trẻ con và làm một người cha tốt là hai chuyện khác nhau.”

Sau hai giây trầm mặc, Owen trả lời: “Tôi thấy rất tiếc nuối, Rudolph.”

“Ừm...”

“Cậu rất thích cảm giác gia đình cô ấy mang lại cho mình.”

“Ừm.”

“Đáng lẽ cậu nên để tôi làm phù rể, biết đâu hôn nhân sẽ duy trì mãi mãi được.”

“Bởi anh đã nói cả đời này anh sẽ chỉ làm phù rể một lần, nên tôi mới cảm thấy việc này rất trang trọng. Lần kết hôn nào tôi cũng cảm thấy tựa như mình chưa đến được bước ngoặt quan trọng nhất.”

“Cảm ơn.”

Sau mười lăm năm quen biết với Owen, cuối cùng tên này cũng đã kết hôn. Không biết vì sao, Charles cảm thấy hôn nhân của Owen sẽ không giống như mình. Chỉ cần yêu đương, muốn ở bên nhau là y đã có xao động muốn kết hôn, còn cái tên Owen kia thì... lại theo đuổi sự an ổn trong tâm hồn. Owen chính là kiểu người chỉ kết hôn duy nhất một lần trong đời.

Trong một tiếng lái xe tới giáo đường, Charles tựa hồ hồi tưởng tất cả quãng thời gian hai người quen biết nhau. Y đột nhiên nhận ra, dù có cộng thời gian của tất cả bốn lần hôn nhân của y lại với nhau cũng chẳng dài bằng quãng thời gian y và Owen bầu bạn, thế mà trước nay y chẳng hề nhận ra chuyện này.

Khi đã đỗ xe xong, đến giáo đường, Charles vốn định nói vài câu cảm tính, vậy mà sau đó, y lại nhìn thấy khách khứa đang rời đi, chỉ có trợ lý của Owen bên cạnh, Winston chẳng có biểu cảm gì đứng đó, và cả Hunt đang vò đầu bứt tai có chút ngượng ngùng không biết nói gì an ủi.

“Sao vậy?” Charles bước lên hỏi.

“Không có gì, cô dâu bỏ trốn rồi.” Owen ngẩng đầu cười nói.

“Trốn... trốn á?” Charles không tiêu hóa được tin tức này.

“Đừng như thế chứ, ít nhất cậu đã thất bại bốn lần rồi, còn tôi thì chưa từng.” Owen vẫn mang dáng vẻ chẳng có gì to tát.

“Vì sao cô ta bỏ trốn?” Charles lại hỏi.

Cái tên Owen này vừa có gương mặt đẹp để lại vừa thấu hiểu tình thú, Charles không đoán ra người phụ nữ như thế nào mới đồng ý kết hôn với tên này rồi mà còn chạy mất được.

“Bởi cô ta là một kẻ lừa đảo. Cô ta không muốn lừa dối tôi.” Owen nâng tay tỏ ra bất lực. Ý là: Tôi si tình đến mức kẻ lừa đảo cũng phải cảm động.

“Vậy giờ tính sao đây? Tôi lái xe hơn một tiếng đồng hồ để tới đây đây!” Charles cũng ôm đầu.

“Cậu có thể tham gia một đám cưới khác.”

“Cái gì?”

“Winston và Hunt đó. Tôi cho hai cậu này mượn cha xứ của mình rồi.”

“Ồ... suốt cả một năm nay tôi xem chưa đủ chắc? Không xem gì hết! Đi đi đi!”

“Đi đâu?”

“Đi đâu cũng được! Cốt là không phải xem đám cưới của hai thằng nhóc này!”

“Vi cậu biết bọn nhóc sẽ không bao giờ ly hôn nên đồ kị hả?”

“Liên quan gì?”

“Thế cậu nói xem, đi đâu bây giờ?”

“Không biết! Không dự đám cưới của hai thằng nhóc này là được!”

Khó chịu muốn chết!

“Hay là chúng ta đi Santorini đi?” Owen vốn đang đi cùng Charles ra khỏi giáo đường bỗng ngừng bước chân.

“Sao thế?” Charles xoay người lại, cau mày nhìn đối phương.

“Tay trái mặt trời lặn, tay phải mặt trời mọc, đảo mắt là đã hết cả cuộc đời.”

Anh ta mặc lễ phục chú rể, tay dắt túi quần, cười trông vừa biếng nhác vừa tùy ý.

Ánh mặt trời rơi trên gương mặt.

Chẳng khác gì lần đầu tiên Charles nhìn thấy.

“Được.”

HOÀN THÀNH

Bạn đang đọc truyện *Anh Dừng Có Quyển Rũ Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.